

Giới thiệu Khanh Mỹ Thiên Hạ

Khanh Mỹ Thiên Hạ(Thánh nữ Tuyết Sơn)

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, nữ cải nam trang, HE

Edit: Y Phong

Beta: Doanh Sơ Tà, Y Phong

Số chương: 113 chương

Nếu như cuộc sống có thể một lần nữa làm lại, thì Vân Hề Hề nhất định sẽ không cứu vị công chúa hòa thân bị bắt cóc kia.

Chẳng phải vì cứu nàng ta mà Vân Hề Hề đã đắc tội với hai cái sát tinh kia sao.

Một chính là vị hôn phu của công chúa - Tả Hiến Vương và vị thứ hai là tình lang của công chúa.

Một kẻ hiểu nhầm kẻ nữ phần nam trang như nàng là người trong lòng của công chúa, một kẻ hận nàng phá hủy kế hoạch cứu công chúa của hắn.

Một ngạo mạn bá đạo, một tà mị lạnh lùng.

Nàng chỉ là người ngoài cuộc thôi a! Thế nào cũng phải mau chóng thoát khỏi vũng nước đục này thôi. Nhưng chẳng hiểu sao, càng cố thoát thì càng lún sâu vào vòng xoáy âm mưu này a!

Nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Nghe kể rằng nàng lấy hoa làm mặt lấy tuyết làm hồn, lấy mây làm áo lấy băng làm nhà.

Nghe kể rằng nàng trong sáng như trăng, chói lọi như ánh bình minh, rực rỡ như hoa sen.

Nghe kể nàng võ nghệ cao cường, trông như Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm.

Nhưng đó chỉ là lời đồn, nàng chỉ là một cô gái bình thường, có yêu có hận, thiện lương ôn hòa.

Nàng thầm nghĩ mình sẽ bình bình đạm đạm sống, không hề muốn đưa thân vào ân oán giang hồ hay tranh đấu trong triều đình.

Thế nhưng, nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, vận mệnh của hắn, nàng bị cuốn vào.

Giang Nam mưa bụi mờ ảo

Biên ngoại Mạc Bắc hào hùng

Hai cảnh sắc tuyệt mỹ đều có

Dẫn người chiêm ngưỡng phong tình dị vực

Người người tôn thờ Tuyết Sơn Thánh Nữ

Không nghĩ rằng gặp phải hai kẻ oan nghiệt

Thánh nữ cũng nhập phạm trần

Quá khứ đan xen hiện thực

Trách nhiệm và dục vọng tranh đấu

Đâu mới là đường đến chánh quả

Nguyên văn Hán Việt:

Phiêu miểu đích yên vũ giang nam

Bàng bạc đích mạc bắc tặc ngoại

Tuyệt mỹ đích lưỡng triều cảnh sắc tấn thu

Đái nhĩ thể nghiệm độc đặc đích dị vực phong tình.

Nhân môn tín ngưỡng chỉ trưng đích Tuyết Sơn thánh nữ

Nhất bất tiểu tâm, ngộ kiến lưỡng cá oan nghiệt...

Thánh nữ diệc nhập phạm trần

Quá khứ hòa hiện thực giao chức

Trách nhâm hòa dục vọng giác lượng

Na nhất điều tài thị chánh quả chi đồ?

Bạn đang đọc truyện *Khanh My Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Mở đầu: Người về Tuyết Sơn

Phương Bắc

Cảnh đẹp của thảo nguyên vẫn luôn khiến lòng người rung động, cỏ cây ngút ngàn không thể nhìn thấy ranh giới như một bức họa dần hiện ra, bầu trời mênh mông bao la.

Và vào gương mặt lúc này là làn gió mát, mang theo mùi hương đặc trưng của cỏ cây thảo nguyên.

Giữa trời chiều, có tiếng chuông từ xa truyền đến trong gió, đing đing đang đang, thứ âm thanh thật dễ nghe không ngừng vọng đến.

Một con ngựa tuyết trắng chạy băng băng trên đồng cỏ.

Trên lưng ngựa có hai người đang ngồi.

Một già một trẻ.

Người già là một bà bà mái đầu pha sương, mái tóc ở trong gió cứ tung bay phát phới, trên mặt bà nếp nhăn tung hoành ngang dọc, trông về kia có lẽ đã từng trải qua một bể dâu, nhưng trong đôi mắt lại là một sự sắc bén, tinh tươm chứ không hề mang vẻ già nua của một lão bà, hiện lên có chăng chỉ là một sự mệt mỏi.

Ngồi phía trước là một bé gái chừng khoảng sáu bảy tuổi, làn da trắng như tuyết, phấn trang ngọc thể, hai mắt thần thái sinh động.

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của nàng vút sáng, hàng mi khẽ chớp máy, bàn tay ngọc chỉ về hướng thảo nguyên xa xa nơi có một dãy núi cao vút đang ẩn hiện trong mây: “Bà bà, đó là núi gì, thật là đẹp!”

Vị bà bà không ngẩng đầu, thần nhiên nói: “Đó là Tuyết Sơn!”

“Tuyết Sơn! Bà bà, Tuyết Sơn này thật đẹp! Nhưng ngọn núi phía kia còn đẹp hơn!”

Và vị bà bà rốt cục cũng nâng tầm mắt nhìn theo.

Bầu trời phía xa, mặt trời đang lặn rất tròn, bao bọc xung quanh là những áng mây, giữa không trung hình thành nên những vầng sáng màu đỏ vô cùng tráng lệ.

Gắn liền chính là ngọn núi tuyết đang đứng dưới mặt trời lặn, có một đỉnh núi khác quanh năm tuyết phủ, giờ phút này bị nhuộm thành màu tím đậm.

Ngọn núi tuyết đó mềm mại, lướt qua mặt trời đang lặn, hòa vào trong mây, trông lộng lẫy như người mỹ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ.

Nàng mỹ nhân trong tay đang nâng mặt trời tròn sắp lụi về phía màn đêm, vầng sáng xung quanh mặt trời giống như vòng hoa cài trên tóc nàng.

Nhìn ngọn Tuyết Sơn tráng lệ kia, trong lòng vị bà bà thoáng một tư vị đau thương, trái tim khẽ quặn thắt lại, trong mắt dâng lên một làn hơi nước.

Tuyết Sơn.

Đã lâu rồi không gặp Tuyết Sơn!

Tâm hồn vị bà bà cứ mê mẩn chìm đắm trong giấc mộng về Tuyết Sơn!

Bà bà không ngờ rằng ngọn núi này cứ thế mà chiếm cứ lòng người. Còn đứa nhỏ này lại phát hiện ra ngọn núi khi chỉ thoạt nhìn thấy và cứ thế say mê.

Cho tới hôm nay, Tuyết Sơn trong mắt vị bà bà vẫn là thanh tao, thuần khiết, sáng trong như hòn ngọc, như bên ngoài lại được bao bọc bởi thứ trang sức bằng bạc, lúc nào cũng lạnh lùng, xa cách, xa cách ngàn dặm.

Bà bà chưa từng phát hiện ra cũng có lúc Tuyết Sơn lại xinh đẹp, diễm lệ như thế.

Không cần phải bàn hẳn lúc bình minh Tuyết Sơn sẽ càng diễm lệ hơn.

“Bà ơi, ngọn núi kia tên là gì ạ?”

Bà bà thấp giọng trả lời: “Té Yêu*.”

“Thật ạ?” Cô bé nhìn về phía Té Yêu.

Đúng là phía giữa ngọn núi rất nhỏ, cứ như chiếc eo thon của người mỹ nhân.

*Té Yêu: nghĩa là chiếc eo nhỏ.

“Trên Té Yêu có người ở không bà?”

“Có chứ, trên đỉnh Té Yêu có Thánh Nữ Tuyết Sơn.”

“Thánh Nữ Tuyết Sơn? Bà ơi, Thánh Nữ Tuyết Sơn hẳn là rất lợi hại phải không ạ, nếu không làm sao các nàng có thể ở trên ngọn núi cao như thế. Họ có phải cũng rất giống bà bà không, đều có thể bay?”

“À, các nàng đều có thể bay! Truyền thuyết nói rằng các nàng ở trên núi tuyết là để rèn luyện thân thể, tu luyện tuyệt thế võ công, theo truyền thuyết thì các nàng là những mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng thật ra chưa ai nhìn thấy dung nhan thật của các nàng, truyền thuyết cũng nói các nàng cả đời không lấy phu quân, các nàng hi sinh hạnh phúc của bản thân để bảo vệ bình an cho thảo nguyên này! Truyền thuyết nói các nàng lấy tuyết làm thân, lấy băng làm hồn, các nàng chính là Cửu Thiên tiên nữ hạ phàm!” Vị bà bà nói, tinh thần có chút hoảng hốt, nói là nói cho cô bé nghe chỉ bằng nói đang tự nói cho chính mình nghe.

Ánh mắt bà bà ẩn chứa vẻ sâu xa theo cùng là một tiếng thở dài.

Cô bé nghe bà bà nói chỗ hiểu, chỗ không. Nhưng hẳn Tuyết Sơn Thánh Nữ là nhân vật rất thần kỳ.

“Bà ơi, Tuyết Sơn Thánh Nữ có nhiều người không ạ?”

Bà bà khẽ lắc đầu nói: “Không nhiều, vĩnh viễn chỉ có một người, và cứ mỗi sáu năm lại thay đổi một lần.”

“Bà ơi, các nàng là tiên nữ thật không?” Cô bé hỏi với vẻ tôn sùng.

Bà bà lại lắc đầu, thích thú liếc mắt nhìn cô bé, rồi chậm rãi nói: “Có lẽ là phải, có lẽ không phải! Truyền thuyết dù sao vẫn là truyền thuyết!”

Gió lại nổi lên, cỏ cây xanh thẫm bị gió thổi lúc phấp phồng lúc lại như cúi đầu hạ xuống, như sóng cả mãnh liệt cuộn trào nơi biển khơi.

Ngựa trắng đang tung hoành trong khoảnh khắc cũng liên mắt hút cùng hoàng hôn phía xa giống như đã bị thảo nguyên nuốt chửng lấy.

Trong gió chỉ còn lại tiếng chuông vang vọng, đinh đinh đang đang.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Vô tình ra tay

Tuyết phương Bắc luôn luôn đến bất ngờ.

Hoa tuyết trông như cánh bướm từ trong không trung uyển chuyển, mềm mại, nhẹ nhàng rơi xuống, bay lá tả, lơ lửng che đi tầm mắt người nhìn.

Gió phương Bắc, luôn thực lạnh thấu xương, như lưỡi dao cắt vào da thịt, tiếng gió kêu lại như tiếng ai đang gào khóc thảm thiết.

Vân Hề Hề trên người khoác áo bào màu xanh, đội mũ trùm kín đầu che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, sáng quắc. Chiếc roi quất xuống, bốn vó ngựa tung bay, trên nền tuyết trắng lền ghi lại những dấu chân ngựa thật sâu.

Từ thành Túc Châu truyền đến vài tiếng sáo Khương đầy nghẹn ngào, nghĩ đến người trấn thủ biên quan chính là binh lính Nam Triều trong tim nàng lại chột nhớ nhưng về quê hương.

Nam Triều!

Giang Nam!

Vân Hề Hề thật sự hoài niệm.

Tất cả hết thảy cùng nàng mà nói như thể rất xa xôi nhưng thật ra lại rất thân thiết, bởi vì, nàng nhớ rõ nơi đó chính là nơi mà nàng đã lớn lên, nàng vẫn nhớ về bức tranh sông nước Giang Nam, có cầu bán nguyệt, mưa bụi lất phất, nhớ rõ con đường màu tím, phi yến lưu oanh, sóng cuộn miên man, liễu xanh là lướt.

Chỉ là có lẽ vĩnh viễn nàng cũng sẽ không quay về nơi này nữa, bởi vì nàng không phải người Hán, không phải con dân Nam Triều.

Trời đất mệnh mông, phía xa khôn cùng chính là đồng tuyết tịch liêu thê lương, kéo dài bất tận.

Trước mắt nàng bỗng xuất hiện một đoàn người đang chậm rãi di chuyển. Đến gần hơn một chút, Vân Hề Hề phát hiện ra đó là một đoàn xe lặn lội đường xa, trái phải có hơn trăm người.

Đoàn xe ngựa kia lộng lẫy xa hoa đang uốn lượn tiến về phía thảo nguyên.

Gió hát tung rèm che cỗ xe ngựa, mơ hồ lộ ra bên trong một bóng dáng màu đỏ kiêu diễm.

Nhớ đến mấy ngày trước nàng có nghe mọi người truyền miệng nhau, Vân Hề Hề đoán này hẳn là đội ngũ hòa thân đến từ Nam Triều, người xinh đẹp quý phái ngồi trong xe ngựa hẳn là Nam Triều công chúa tài mạo song toàn.

Tài mạo song toàn?!

Từ nhỏ, Vân Hề Hề nghe nhiều nhất chính là những lời này.

Song những lời này chính là người ta khen ngợi nàng, nhưng lần này lại không hề nói về nàng, mà là nói về một nữ tử khác cũng đến từ vùng sông nước Giang Nam.

Nghe nói nàng chính là Diệp Từ Dung thiên kim của võ tướng Nam Triều – Diệp Khải Phong, từ nhỏ dung mạo xuất chúng, tài hoa hơn người. Nam Triều tiên đế vì nghe trong tên nàng có một chữ Dung, theo đó ban cho nàng phong vị là Thái Dung công chúa, ý là dung mạo xinh đẹp hơn người.

Nghe nói vị Thái Dung công chúa này được Nam Triều thái hậu nhất mực sủng ái, thái hậu cố ý đem nàng vào cung, phong vị công chúa cũng là được thái hậu ban cho. Nhưng không như mong muốn, Nam Triều trở thành bại binh dưới tay Bắc Thương Quốc, không thể không nhường hai tòa thành trì, dâng lên công chúa, kỳ vọng lấy hòa thân đổi lấy hòa bình trong một thời gian.

Mà vị công chúa tài mạo song toàn này, vốn xưng danh Nam Triều đệ nhất mỹ nhân, không thể không rời xa nơi chôn rau cắt rốn, đến chốn biên cương.

Tài mạo song toàn?! Vân Hề Hề khẽ thở dài.

Chỉ vì dung mạo xuất chúng, nàng liền phải rời xa Giang Nam mưa bụi miên man đến vùng đất Bắc lạnh giá này?

Nghĩ lại, có lẽ nữ tử này không hề cam tâm tình nguyện.

Hòa thân, cảnh tượng nhìn qua thật đàng đẵng, nhưng chờ đợi nàng không biết là vận mệnh gì, nàng cùng lắm cũng chỉ một người đáng thương thôi, chi bằng là một người bình thường có dung mạo bình thường.

Vân Hề Hề vừa nghĩ vừa thân nhiên đi đến gần đoàn xe.

Một hộ vệ thuộc đoàn xe bỗng quay đầu ngựa, chặn đầu Vân Hề Hề. Đứng trước nàng, hộ vệ kia quát lớn: “Người là kẻ nào, vì sao lại rình rập ở đây?”

Xem ra nãy giờ chính nàng đã theo đuôi phía sau đoàn xe khiến cho bọn họ đề phòng nên tên hộ vệ này liền xem nàng như kẻ xấu.

Vân Hề Hề lạnh lùng nói: “Vị quân gia này, tại hạ cùng quý đội chỉ là đi cùng đường! Không hề rình rập như ngài vừa nói!”

Hộ vệ kia liền lớn tiếng nói: “Nếu là cùng đường, đồng tuyết này mệnh mông, hầu như đường nhiều vô kể, thỉnh huynh đệ chớ theo phía sau đoàn xe của chúng ta!”

Vân Hề Hề khẽ nhui mày, có chút bất mãn.

“Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?” Một vị tướng quân trẻ tuổi khôi ngô cười ngửa chạy vội tới.

“Lý tướng quân, thuộc hạ thấy người này theo phía sau xe ngựa của chúng ta! Sợ hắn sẽ gây bất lợi, cho nên...”

“Hoang đường, đại mặc này mệnh mông, thanh thiên đường lớn, cũng không phải đường nhà ngói, sao có thể vô lý như thế!” Vị Lý tướng quân kia buông lời trách mắng, nói xong liền ôm quyền, hướng về phía Vân Hề Hề bồi tội nói: “Đã đắc tội, mong huynh đệ bỏ qua!”

Đôi mắt sáng của Vân Hề Hề lướt qua vị Lý tướng quân kia nhìn về phía đồng tuyết mệnh mông, lạnh lùng nói: “Chỉ sợ, kẻ xấu giờ đã tới thật rồi!”

Lý Hạo theo tầm mắt của Vân Hề Hề nhìn về phía trước, phía chân trời quả thật đang có mấy chục người ngựa đang tới gần nơi này.

Lý Hạo trong lòng cả kinh, bọn họ bắt quả mới rời khỏi thành Túc Châu không bao lâu, giờ phút này ở đây là đất của người Hồ, không biết những kẻ kia là ai? Tuy nói nơi này là chân núi, thường có cường đạo lui tới, nhưng đây là hòa thân công chúa chẳng lẽ bọn cường đạo cũng dám đụng đến?

“Chuẩn bị nghênh chiến! Bảo vệ công chúa!” Lý Hạo trầm giọng nói.

Binh lính xung quanh rút kiếm, sẵn sàng chuẩn bị nghênh chiến.

Tới gần ước chừng có bốn mươi kỵ binh, hẳn là người Hồ giả dạng, chỉ là trên mặt họ đều đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng nhìn qua vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Một người cầm đầu dùng tiếng Hán nói: “Đề Thái Dung công chúa ở lại, những người khác hãy quay về Nam Triều.”

“Các người là người nào, muốn cướp công chúa! Vọng tưởng!” Lý Hạo lớn tiếng nói.

Người nọ liền hừ lạnh một tiếng: “Không biết tốt xấu!” Dứt lời, vung tay phải lên, song phương liền tiến lên chiến đấu.

Kiểm pháp của bọn họ rất sắc bén, chỉ chớp lát liền đem tất cả binh sĩ hòa thân đánh tới hoa rơi nước chảy. Cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá nháy mắt chia năm xẻ bảy, của hồi môn của Thái Dung công chúa gồm vàng bạc, vải vóc tan tành dưới đất, trên nền tuyết trắng ánh sáng ngọc quý không ngừng phát sáng lấp lánh.

Vân Hề Hề than nhẹ một tiếng, trách không được Nam Triều chiến sự đại bại dưới tay Bắc Thương Quốc, nhìn đội ngũ quân sĩ này liền nhận ra có lẽ họ đã sống một cuộc sống quá an nhàn, sung sướng.

Những người kia quyết không phải những cường đạo bình thường mà đã qua huấn luyện kỹ càng, bọn họ không nhắm vào của hồi môn của công chúa, mà mục đích thật sự là bắt cóc công chúa.

Thái Dung công chúa Diệp Từ Dung bị một người túm từ trong xe ra, nàng một thân phục sức màu đỏ, trên đầu đội chiếc khăn đỏ thêu hình uyên ương hí thùy, theo tập tục của người Hán, trước khi hôn lễ cử hành xong là không thể bỏ chiếc khăn đỏ xuống.

Cả người nàng vận y phục màu đỏ, ở đây hoa tuyết tung bay, như một đóa hải đường kiều diễm ung dung nở rộ giữa trời tuyết mệnh mông.

Một bóng xám vô thanh vô tức, như một làn khói thân thủ mau lẹ chưa kịp phản ứng... Hắn đã ôm lấy Diệp Từ Dung phóng lên ngựa mà đi.

Lý Hạo bị mấy kẻ địch bao vây, căn bản là không thể thoát ra, gấp gáp hô to: “Công chúa! Công chúa!”

“Cứu ta! Cứu... cứu ta!” Vân Hề nghe tiếng Diệp Từ Dung bắt đầu đi kèm về thê lương kêu lên, tiếng kêu ở trong gió phiêu đảng.

Vân Hề Hề đánh mắt, mới vừa rồi nhìn những người kia đến cướp công chúa, nàng căn bản không nghĩ sẽ nhúng tay vào việc này, nhưng kia là hòa thân công chúa được gả đến Bắc Thương Quốc nếu bị cướp như thế, truyền đến Nam Triều, chuyện này liền sẽ gây ra đại loạn.

Cứ như thế, Vân Hề Hề liền lấy ra một cung tiễn từ trong hành lý bên người, lắp tên vào cung, giương cung, nhắm và bắn.

Tiếp sau đó cũng chính ngay lúc đó, cũng động tác đó.

Vân Hề Hề bắn ra cùng lúc ba mũi tên, ba mũi tên nhanh như sao băng, nhắm vào phía lưng và hai cánh tay của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Áo bào xám, mặt nạ

Vân Hề Hề rất ít khi bắn tên.

Bởi vì kỹ thuật bắn tên của nàng rất chuẩn, vừa ra tay liền có thương vong.

Mà lúc này đây Vân Hề Hề bắn ra đó là ba mũi tên cùng lúc.

Bởi vì nàng trông qua kẻ cướp Thái Dung công chúa đó hẳn là tên cầm đầu, mà thân pháp của hắn, theo vừa rồi khi cướp Thái Dung công chúa đi, quyết không phải hạng người tầm thường.

Vân Hề Hề không dám khinh suất.

Ba mũi tên bắn ra mang theo tiếng gió tiêu điều xơ xác, tạo ra một luồng hơi nóng giữa mùa đông (nguyên văn Hán Việt là “đông ẩm dương hạ” mình đón là bị gió ma sát tạo ra hơi nóng), mũi nhọn bức người lóe lên, đánh úp về phía người áo xám.

Người áo xám thân hình khốn khổ di chuyển, trụ thủ đắc lực đằng sau chỉ kịp nghe tiếng kim loại giao nhau, một mũi tên tiến về phía hắn đã bị chặn lại và gãy rời. Thứ chặn lại mũi tên là một đoạn kiếm.

Một mũi tên khác bắn về phía cánh tay phải của hắn, hắn nghiêng người né tránh, mũi tên chỉ cực nhanh ma sát qua ống tay áo của hắn.

Mà tay trái của hắn thì bị trúng tên, vì tay trái của hắn không có đoạn kiếm, không thể ngăn trở tiền lực của Vân Hề Hề.

Nhưng người này quả thật không tồi, hắn trước sau nhất quán, một đánh, một né, thực làm cho Vân Hề Hề lấy làm bội phục, công phu của hắn quả nhiên sâu không lường được.

Mà trụ thủ của hắn đều ở đằng sau đang không rảnh tay, Vân Hề Hề bắt lấy cơ hội như chỉ mảnh treo chuông này, từ trong tay áo nàng bạch lăng (vải trắng, giống Tiểu Long Nữ ý) bắn nhanh ra, quấn lấy vòng eo của Thái Dung công chúa đang ngồi phía trước người áo xám. Bạch lăng thu về, Thái Dung công chúa như hồng điệp phiến phi (tung bay), ở trong làn gió lạnh thấu xương về ra một đường cong mỹ lệ màu đỏ, bay về Vân Hề Hề.

Gió lại nổi lên.

Thổi tung khăn hồng trên đầu Thái Dung công chúa, hồng khăn nhanh nhẹn hạ xuống, ở trong làn gió, xoay tròn, bay bay.

Mà Vân Hề Hề rốt cục đã thấy rõ thế nào là tài mạo song tuyệt Nam Triều công chúa, dung mạo của nàng quả nhiên khuynh quốc khuynh thành.

Mỹ nhân hình như nhẵn mày mà hình như không, đôi mắt trong veo như làn nước, môi mọng điểm chút màu đỏ, mặt ngọc trơn bóng tinh tế nõn nà, má nàng hơi ửng hồng, có lẽ do bị gió làm lạnh, mà như vậy lại khiến cho nàng càng thêm vài phần kiều mỹ. Nhưng về mặt của nàng lúc này tràn đầy vẻ khô sô, nữ tử này cứ như vậy lại càng làm cho người khác động lòng tiếc thương. Hơn nửa giờ phút này, bộ dạng nàng lại đầy vẻ ai oán hốt hoảng.

Thái Dung công chúa ngã xuống phía Vân Hề Hề, Vân Hề Hề lập tức đón lấy nàng thúc ngựa lướt qua người áo xám.

Khoảnh khắc lướt qua người áo xám kia, Vân Hề Hề không khỏi bỗng nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua người áo xám.

Cơ thể, tư thế ngồi vững chắc, cao ngất, dáng vóc thon dài, áo bào xám hắn mặc không phải hình thức của người Hồ, y phục này giống của người Hán.

Trên mặt hắn, là một chiếc mặt nạ bằng đồng.

Mặt nạ đồng che khuất nửa khuôn mặt hắn, Vân Hề Hề không thể nhìn ra diện mạo thật của hắn, cũng không thể thấy rõ vẻ mặt hắn lúc này, nhưng khi nhìn đến khoe miệng hắn thì hẳn là đang đang cười, một nụ cười mang đầy hân ý, lạnh như băng.

Hắn không mang đến cho người khác cảm giác dữ tợn đáng sợ, nhưng lại là một cảm giác âm trầm lạnh khốc.

Hơi thở hắn tản mát ra một sự nguy hiểm, khiến cho tâm trí người đối diện phải rối loạn.

Hắn cả người như một ngọn núi băng ngàn năm mà băng mãi không tan.

Ánh mắt của nàng và hắn va chạm nhau, khiến Vân Hề Hề trong lòng khẽ run lên.

Bởi vốn dĩ phía sau chiếc mặt nạ đồng kia là một đôi mắt vô cùng sắc bén, như đao bàn tử đang hướng về phía Vân Hề Hề. Vân Hề Hề không chút nghi ngờ, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ nàng lúc này nhất định đã mệnh về với hoàng tuyền.

Chính nàng đã phá hoại chuyện tốt của hắn, chỉ sợ hắn hận nàng đến chết đó thôi.

Chỉ là Vân Hề Hề lại nhìn thấy trong ánh mắt của hắn một tia ôn nhu vô cùng không hợp lý.

Ôn nhu?

Ngay lúc này, Vân Hề Hề chỉ sợ có lẽ mình đã nhìn nhầm rồi, bỗng nhiên nghe thấy người phía trước nàng là Diệp Từ Dung run rẩy nói: “Người... người là, người là Du ca ca?”

Tiếng nói Diệp Từ Dung rất nhẹ và mỏng lung, kèm theo đó là một tia kinh hi cùng một sự nghi hoặc khó tin.

Người áo xám thân hình rung khẽ, có vẻ là nội tâm bị kích động, ánh mắt sáng lên, hần không nói được lời nào, cả người bỗng nhiên vụt tới, hướng Vân Hề Hề tấn công, thế tấn công vô cùng mãnh liệt.

Vân Hề Hề cả kinh, tay trái ôm chặt Diệp Từ Dung, tay phải dùng lực, tay áo dài giống như cánh bướm màu xanh, mang theo khí thế cuộn cuộn đón lấy đòn tấn công. Người áo xám trong mắt hiện lên một vẻ tàn khốc, đánh thẳng về phía tay áo dài của Vân Hề Hề, Vân Hề Hề bỗng thu lực về, tay áo dài xoắn lại, như một con rắn cuộn lấy cánh tay của người áo xám.

Người áo xám cả người khốn đốn, bị không chế ngay lập tức.

Tay áo dài vẫn cuộn lấy cánh tay hần, nhìn qua có chút dây dưa.

Người áo xám cánh tay trái bị thương, Vân Hề Hề tay trái ôm Diệp Từ Dung, cả hai người đều chỉ dùng một tay mà đánh. Nhưng chỉ một chiêu là cả hai cũng đồng thời có thể nhận ra, nhất thời nửa khắc sẽ không thể phân thắng bại.

“Du ca ca! Là người đứng không?” Diệp Từ Dung thần sắc hốt hoảng kêu lên.

Người nọ bỗng nhiên quay đầu ngựa, lưu luyện liếc nhìn Diệp Từ Dung một cái, rồi thúc ngựa phi nhanh, dọc theo con đường đã đến vụt chạy đi.

“Du ca ca ư? Người biết hần?” Vân Hề Hề cúi đầu, nhìn khuôn mặt u ám của Diệp Từ Dung, nghi hoặc khó hiểu hỏi.

“Hần nhất định là Du ca ca, hần tới là để cứu ta. Đều tại người, người vì cái gì mà làm cho Du ca ca bị thương? Đều tại người xen vào việc của người khác, cho nên Du ca ca mới bỏ ta mà đi!” Diệp Từ Dung hai mắt rung rung, thê lương kêu lên.

Chẳng lẽ, mới vừa rồi kẻ kia là tình lang của Diệp Từ Dung, Diệp Từ Dung không muốn hòa thân, hần tới đây là để cứu nàng? Liên tưởng đến vừa đối khi đối đầu với binh lính Nam Triều, bọn họ đều ra tay lưu tình, Vân Hề Hề trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ bọn họ thật sự tới đây để cứu Diệp Từ Dung, mình từ muốn làm chuyện tốt lại thành ra chuyện xấu?

Chỉ là nếu hần là tình lang của Diệp Từ Dung, vì sao còn phải che giấu, không chịu nhận nàng? Vì sao phải giả dạng người Hồ? Nếu hần phải cứu Diệp Từ Dung, vì sao lại hoảng sợ bỏ chạy. Nếu hần đánh tiếp, khi thuộc hạ của hần tới, chắc gì Vân Hề Hề đã là đối thủ của hần, hần vì sao lại bỏ đi? Sao lại thế này? Chẳng lẽ do bị thương nên hần không dám tham chiến nữa?

“Người xác định hần là Du ca ca của người? Hần đeo mặt nạ, người cũng có thể nhận ra hần sao? Nếu hần thật sự là Du ca ca của người, mới vừa rồi sao hần không nhận người?” Vân Hề Hề lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, hần vì sao không nhận ta?” Diệp Từ Dung thì thảo nói, tựa hồ cũng nghi ngờ có chút gì đó không bình thường, bỗng trở lại chỉ vào Vân Hề Hề nói: “Hần nhất định là sợ người, sợ người tiết lộ thân phận của hần! Hần không dám lấy thân phận thật của mình để cứu ta, hần sợ sẽ bị người Nam Triều sẽ phát hiện”.

Thật là như vậy sao? Vân Hề Hề không khỏi có chút ngỡ ngàng, cùng một tia áy náy.

Bỗng nàng giật mình, bên tai là tiếng vang ừ ù như tiếng sấm, lúc đầu không để ý nên không nghe thấy, lát sau liền có âm thanh sấm chớp đến gần bên tai, ở chân trời phía trước ừ ù mà đến. Đôi người trong veo như dòng nước của Vân Hề Hề khẽ neho lại, rốt cục thấy rõ, có mấy chục kỵ binh đang chạy về hướng này, tiếng ừ ù như tiếng sấm kia chính là tiếng vó ngựa, vó ngựa kia quay cuồng, cả đại địa tựa hồ đều chấn động.

Vân Hề Hề lúc này mới hiểu ra, vì sao người áo xám kia bỏ chạy.

Nguyên nhân hần từ đầu đã nhận ra có người ở phía trước.

Xem ra thân thủ của nàng vẫn kém người áo xám kia một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiên đại hiệu làm

Bất quá chỉ là mấy chục kỵ binh, nhưng khí thế lại mãnh liệt đến thế, người đang tới kia thật sự là ai? Vân Hề Hề không kịp suy tư, thì mấy chục kỵ binh đã đến gần ngay trước mắt.

Tuyết ngừng, ánh nắng xuyên thấu tầng mây, gọi vào nền tuyết trắng xóa, ánh nắng lấp lánh lan tỏa khắp nơi.

Vân Hề Hề nhìn thấy người cầm đầu đó là một nam tử trẻ tuổi, trong phút chốc nàng cảm thấy hai mắt mình có chút đau đớn, không biết bởi vì do tuyết trắng bông trong suốt, ánh nắng mặt trời thật chói mắt, hay là do tên nam tử kia thật chói mắt.

Người kia là một nam tử cực kỳ tuấn mỹ, mày kiếm được đeo gọt gọn gàng trên đôi mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng, mi cong, đôi mắt có vài phần cản trở không hề che giấu vẻ ngang ngược, môi mỏng, quan cơ thể cao lớn của hắn là khí phách bức người khiến người khác hít thở không thông. Cả người hắn mặc áo đen viền chỉ vàng, nhìn qua vô cùng hoa lệ, tôn quý. Trong gió tuyết lạnh lẽo hắn không đội mũ, cứ để mái tóc dài cho gió tung bay, hắn đi đường thế nhưng người lại tuyệt không vương lấy một phiến hoa tuyết.

Trên thân lại khoác thêm áo lông cừu, ở trong tuyết trắng xóa lại càng thêm nổi bật, cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác, tuy nhiên lại khiến họ không dám nhìn gần.

Hắn ghim dây cương, đôi mắt thăm thẳm nhìn về phía Vân Hề Hề dò hỏi, tựa như muốn nhìn thấu người trước mặt, nhìn thấu lòng nàng.

Phía sau hắn là các binh sĩ mặc áo đen, giờ phút này đều giữ im lặng.

Bầu không khí yên lặng khác thường, đây chính xác là dấu hiệu bão táp sắp đến.

Có thể cảm nhận được áp lực của những người đang đứng ở đây, đó là một cảm giác vô cùng khó chịu, người kia lại bỗng nhiên mỉm cười, sự tươi cười đó nhất thời khiến cho đồng tuyết lạnh lẽo mờ mịt giống như được phủ ánh mặt trời ấm áp, sự ấm áp khiến cho tâm người ta trầm ổn, mờ mịt đi, khiến lòng người một phen kinh hãi.

Hai mắt của hắn thật sự là đang mỉm cười dù vẫn chưa nhìn về phía Vân Hề Hề, mà hắn lại nhìn về người đang ngồi trong lòng của nàng, đó chính là Thái Dung công chúa Diệp Từ Dung, phảng phất có vẻ như Vân Hề Hề chưa từng tồn tại. Vân Hề Hề bỗng nhiên tỉnh ngộ, sự ôn nhu của người mặc áo xám cùng sự tươi cười của kẻ này, tất cả đều là do sự có mặt của Diệp Từ Dung.

Vân Hề Hề cúi đầu, Diệp Từ Dung nửa mặt cúi xuống quả thật vô cùng tuyệt sắc, nhìn lại tên kia miệng cười xán lạn. Thăm nghĩ trong lòng, lời bà bà nói quả nhiên rất đúng, nam nhân thật sự đều rất háo sắc, thấy mỹ nhân liền động lòng.

“Các người là ai?” Vân Hề Hề hỏi, xem quần áo tôn quý trên người kẻ kia, liền nghĩ có lẽ là quý tộc của Bắc Thương Quốc.

Vân Hề Hề thanh âm không trong trẻo như Diệp Từ Dung, trong giọng nói của nàng có một tia trầm thấp, có một chút khàn khàn, nhưng là sự trầm thấp khàn khàn vừa phải, mang theo mị lực rất khác.

Người mặc áo đen kia tựa như không đón được Vân Hề Hề lại có thanh âm êm tai như vậy, ánh mắt vô cùng hứng thú đánh giá nàng.

“To gan, đây là Tả Hiền Vương Bắc Thương Quốc! Người là kẻ nào, dám cướp công chúa?” Một hắc y nhân khác dùng tiếng Hán lớn tiếng nói.

Tả Hiền Vương – Hoàn Nhan Liệt Phong!?

Vân Hề Hề biết, người Hồ lấy tả vi tôn, Tả Hiền Vương là người thừa kế của Thiên Vu (tên hiệu của vua Hung Nô), cũng chính là đại hoàng tử, tương đương với hoàng thái tử của Nam Triều. Tả Hiền Vương Hoàn Nhan Liệt Phong ở thảo nguyên uy danh như sấm bên tai, muốn biết không phải điều khó khăn, chính là Vân Hề Hề chưa từng nghĩ tới hắn lại có bộ dạng tuấn đạt đến thế.

Tả Hiền Vương Hoàn Nhan Liệt Phong! Diệp Từ Dung hòa thân không phải là để gả cho hắn đấy sao? Xem ra Hoàn Nhan Liệt Phong tới đây là để nghênh đón Diệp Từ Dung, giờ phải làm sao đây. Diệp Từ Dung căn bản là không thể quay về cùng tình lang của nàng, trong lòng Vân Hề Hề đối với Diệp Từ Dung lúc này quả thật là áy náy tận thâm tâm.

Người nọ thấy Vân Hề Hề nghe đại danh của Hoàn Nhan Liệt Phong nhưng tuyệt nhiên không chút phản ứng, có chút tức giận. Mà Hoàn Nhan Liệt Phong lại cười, khoát tay áo.

Trước mắt bỗng nhiên hàn quang chợt lóe, một bóng đen vốn là dây roi bằng vàng cuốn lấy nàng, Vân Hề Hề trong lòng cả kinh, khổ sở ra tay chặn lại, roi kia hư không một chiêu, hướng về lồng ngực nàng chính là Diệp Từ Dung.

Diệp Từ Dung kêu thảm một tiếng, thân hình liền mềm mại bay về phía Hoàn Nhan Liệt Phong, váy đỏ trong gió phấp phới tạo nên một phong cảnh vô cùng xinh đẹp. (người dùng vải, người dùng roi, chi công chúa này được bay 2 lần, tạo nên phong cảnh đẹp 2 lần:’3)

Chỉ trong giây lát, Diệp Từ Dung đã ngồi trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong trên lưng hắc mã, nhìn người đang ngồi trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong, cùng lắm chỉ là một vài công phu như uống một chén trà nhỏ, Nam Triều công chúa thay đổi liên tục được tận ba người ôm ấp.

“Vị công tử này, chi bằng đến vương phủ của bản vương làm khách?” Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười mời mọc Vân Hề Hề. Nhưng thanh âm lại như gió lạnh ở Tái Bắc, ở giữa cánh đồng bát ngát hết sức thanh liệt lạnh lùng.

Vân Hề Hề thầm kêu không ổn, bỗng nhiên nhớ tới mình đang cài nam trang, mới vừa rồi lại ôm Diệp Từ Dung, Hoàn Nhan Liệt Phong này không phải hiểu lầm rồi đó chứ, hắn sẽ gây bất lợi cho mình chẳng, nàng thật cũng không muốn gây chuyện nữa.

Vân Hề Hề ôm quyền nói: “Tại hạ tạ ơn ý tốt của vương gia, nhưng sự thật tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, thứ lỗi không thể tuân mệnh, xin cáo từ!”

Hoàn Nhan Liệt Phong trong gió nhẹ nhàng ám áp nói: “Như thế nào, như vậy là đi rồi sao?”

Vân Hề Hề mỉm cười nói: “Thật không hiểu, vương gia là còn có chuyện gì?”

“Ngươi đã đến đây, chẳng lẽ không muốn tham gia hôn lễ của bản vương cùng Thái Dung công chúa sao? Bản vương muốn tiếp đãi ngươi thật chú đáo, không uổng công tình ý của người đã ngàn dặm đuổi theo đến đây, ngươi nói xem ta nói có đúng không?” Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn giữ nguyên nụ cười nói, nhưng trong mắt lại toát lên ánh sáng lạnh.

Tham gia hôn lễ, còn ngàn dặm tình ý đuổi theo, Hoàn Nhan Liệt Phong này thật sự đã nghĩ mình là tình lang của Diệp Từ Dung rồi sao?

Trong lòng bỗng nhiên chùng xuống, Hoàn Nhan Liệt Phong không nhìn thấy đội ngũ bắt cóc của kẻ áo xám, cũng không nhìn thấy nàng trượng nghĩa ra tay thế nào, đến đây chỉ nhìn thấy nàng ngồi trên ngựa, ôm Diệp Từ Dung.

Vân Hề Hề không khỏi than nhẹ một tiếng, nhiều một chuyện chỉ bằng ít đi một chuyện, tuy nhiên không có lời lẽ nào đủ chí lý để phân bạch lúc này.

Nàng cùng lắm chỉ một lần nhiều chuyện, nhưng lại chọc giận kẻ không nên đụng tới, thành một tội danh lớn thế này?

Cướp công chúa hòa thân, xa hơn nữa là kẻ có ý đồ phá đi hòa bình của hai nước chứ.

Chỉ là muốn cứu công chúa, lại không nghĩ là đắc tội phải hai sát tinh. Một chính là người áo xám, tình lang thật sự của Diệp Từ Dung, một còn lại chính là Hoàn Nhan Liệt Phong. Xem ra, cả hai quả thật đều không tốt lành gì.

Diệp Từ Dung nghe Hoàn Nhan Liệt Phong nhắc tới hôn lễ, nhắc tới ngàn dặm đuổi theo tình ý, nháy mắt hiểu được Hoàn Nhan Liệt Phong đã xem Vân Hề Hề như người trong lòng nàng, sắc mặt lại trắng bệch thêm vài phần.

Quay đầu đối diện với Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt nàng trong suốt cười, rung rẩy nói: “Diệp Từ Dung đến đây vì vương gia, vốn không biết vì sao vị công tử này tại sao ngàn dặm đuổi theo, vương gia nhất định hiểu lắm rồi!”

Ở đây đông nghịt lạnh lẽo, Diệp Từ Dung thanh hình mảnh mai, bị lạnh, môi đỏ có chút trắng bệch.

Hoàn Nhan Liệt Phong cười nói: “Công chúa lo lắng nhiều rồi. Bản vương chẳng qua chỉ mời hấn cùng tham gia hôn lễ của chúng ta thôi.” Hấn tuy là đang cười nói, nhưng Vân Hề Hề lại cảm nhận được hàn ý trong giọng nói của hấn.

Nếu không phải vừa rồi mình ra tay nhiều chuyện, Diệp Từ Dung có lẽ đang sớm cùng tình lang của mình đi mất rồi, thiên địa rộng lớn không sợ họ không tìm được nơi như ý.

Chính mình thật là hảo tâm thành chuyện xấu.

Vân Hề Hề lạnh giọng nói: “Hoàn Nhan vương gia, ta nghĩ ngươi đã hiểu lắm, căn bản ta không phải có tình ý gì với công chúa, mới vừa rồi có kẻ muốn bắt cóc nàng, cho nên ta mới ra tay cứu giúp, mà cũng không nói đến hấn nữa, mong rằng ngài đừng hiểu lầm, trách nhảm Thái Dung công chúa!” Đang nói, phía sau bỗng truyền đến tiếng vó ngựa tới tấp, chính là Lý Hạo cùng binh sĩ đã đuổi tới.

Vân Hề Hề trong lòng vui vẻ, chỉ về phía Lý Hạo cùng các binh sĩ nói: “Ngươi nếu không tin, những người này đều có thể làm chứng.”

Lý Hạo giương giọng nói: “Vị huynh đệ này chúng ta thật sự không biết hấn. Mới vừa nãy có một ít người Hồ tập kích chúng ta, cướp mất công chúa chính là nhờ có vị huynh đệ này cứu giúp, mong vương gia chớ hiểu lầm Thái Dung công chúa.”

“Thật vậy không? Người Hồ? Ngươi còn nói là chúng ta bất ngờ tập kích?” Hoàn Nhan Liệt Phong nói, thanh âm lãnh đạm giống như ngày mùng một ở vùng quê.

Hấn như thế nào mà tin tưởng lời nói của người Nam Triều, huống chi còn nói là bị người Hồ tập kích, hấn lại càng không tin.

“Các ngươi thông đồng tốt lắm, diễn như một màn kịch, bắt cóc Thái Dung công chúa mang đi, còn bị người Hồ tập kích ngay tại trên đất của ta, như vậy thì chúng ta không thể tìm người Nam Triều tính sổ, có phải thế không!” Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt sát bén khóa trụ trên người Vân Hề Hề, làm cho Vân Hề Hề không cách nào trốn tránh.

Vân Hề Hề chỉ sợ mình đúng là hết đường chối cãi.

Hiện giờ dựa vào bản thân, bằng công phu của mình, chuẩn đi không phải chuyện chơi.

Nàng lại làm thế nào Diệp Từ Dung không thể cùng tình lang của mình bỏ trốn, hiện giờ cũng không cách nào làm Hoàn Nhan Liệt Phong tin tưởng, bỏ trốn thì càng như thừa nhận tội danh. Chính mình chỉ bằng ở lại, tìm cơ hội giúp Diệp Từ Dung.

Bầu không khí có chút ngưng trệ, Diệp Từ Dung sắc mặt trắng bệch mềm mại hạ xuống, chính xác là đã ngất đi.

Hoàn Nhan Liệt Phong bỗng nhiên quay đầu ngựa, ôm Diệp Từ Dung tuyệt trần mà đi, làn gió lạnh mang theo thanh âm của hấn: “Đem tên tặc tử này về vương phủ.”

Vân Hề Hề lạnh lùng cười, vẫn không phản kháng, bởi nàng chưa từng nghĩ sẽ phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hương mai đầy tay áo

Thành đô Bắc Thương Quốc vô cùng đặc

trung, đó là một thành thị vô cùng phồn hoa, kiến trúc là sự hòa huyệt

giữa cái phong tình của phương Bắc cùng cái hùng vĩ của núi non.

Tuyệt ở đây cũng rất đặc trưng, một

thế giới trắng xóa như hòn ngọc lưu ly. Trên đường rất ít người qua lại, là một mảnh yên tĩnh, va vào mặt là những con gió, mang theo hơi lạnh

thấu xương, còn có mùi thịt dê nướng thoang thoảng, làm cho người ta cảm giác đây là một chốn đô thành bình yên, hiền lành, và vô cùng ấm áp.

Băng qua vài con đường lớn, xe ngựa

dừng lại trước cửa lớn vương phủ của Hoàn Nhan Liệt Phong, đó là một tòa phủ đệ vô cùng khí thế.

Vân Hề Hề vốn tưởng rằng người thảo

nguyên sẽ rất hiếu khách, người dân ở đây sẽ vừa múa vừa hát hoan nghênh Thái Dung công chúa từ xa đến, nhưng lại không có bất cứ thứ gì cả. Nam Triều hòa thân công chúa cứ như vậy im ắng tiến vào vương phủ.

Vân Hề Hề bị tùy tùng của Hoàn Nhan Liệt Phong đưa đi đến một nơi gọi là Lãnh Vận Viện.

Tiến vào sân, từng trận gió mang theo mùi hương không ngừng thâm nhập vào đầu mũi, nguyên nhân trong biệt

viện trồng rất nhiều hàn mai, những đài hoa màu xanh vô cùng quý báu.

Hoa khai vô cùng rực rỡ, trong nền tuyết trắng màu xanh của đài hoa nồng đậm càng trở nên thanh liệt kiêu xa.

Hương thơm ngào ngạt, cành cây vắt ngang, nghiêng nghiêng trông như một bức tranh, hoa mai lừng lờ ở không trung.

Dưới tán cây, một vài cung nữ áo quần rực rỡ đang quét dọn tuyết, nhìn thấy thị vệ áp giải Vân Hề Hề tiến

vào, các nàng có chút tò mò nhìn Vân Hề Hề.

Biệt viện phòng ốc kiến trúc cũng vô

cùng khí phách, Lãnh Vận Viện này nhìn qua không giống như giam giữ tội

phạm mà vốn là một chỗ ở.

Vân Hề Hề có chút nghi hoặc nhìn lại

phía sau tùy tùng đang áp giải nàng, nhưng bọn họ vẻ mặt lạnh lùng, tựa

hồ chỉ khi đứng trước chủ nhân, mới có biểu cảm bình thường.

Trong phòng đơn giản rộng rãi, bố trí vô cùng trang nhã sang trọng.

Trên sàn đặt một tấm thảm dày, ở giữa phòng có bày biện một ghế to bên trên phủ da hổ, một chiếc bàn bằng gỗ

đàn cùng một vài án thư, có một giá sách áp tường, trát đầy sách.

Vân Hề Hề có chút kinh ngạc, nơi nhìn qua chắc chắn là có người đang ở, Hoàn Nhan Liệt Phong vì sao đem mình đến đây.

Vân Hề Hề cúi chiếc mũ tránh tuyết trên đầu xuống, vỗ vỗ cho tuyết rơi xuống, lại chà chà đôi đôi ủng dưới chân.

Phía kia là bốn tùy tùng đã áp giải

nàng đến căn phòng này, sau đó xếp hàng đứng ở cửa, tất cả đều là những

kẻ kiêu ngạo, cao ngất, không hổ là hán tử của phương Bắc. Bọn họ trên

vai là cung tiễn, thắt lưng khóa loan đao, nhìn thế trận kia có lẽ chỉ

cần Vân Hề Hề hướng ra ngoài vài bước, bọn họ nhất định sẽ ra tay không

lưu tình.

Vân Hề Hề lạnh lùng cười, nếu là nàng thật sự muốn chạy, chỉ sợ bọn họ cũng không ngăn được nàng.

Trên tường, một phen hấp dẫn Vân Hề Hề chính là một cung bạc thật lớn.

Nàng không khỏi thật cẩn thận cầm xuống, tinh tế xem xét.

Đây thật sự là cung làm bằng bạc, trên mặt cung có khắc hình phi ưng, lại có khắc hai chữ, Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt Phong, Vân Hề Hề nhớ kĩ cái tên này.

Đối với cái tên này, nàng không hề xa lạ.

Chỉ cần là người ở thảo nguyên, gốc

nghech lăm cũng chỉ cần một ngày, liền quen thuộc với cái tên này, bởi

vì muốn biết là điều không quá khó khăn, vô luận đi đâu, đều có thể nghe những mục dân khen ngợi người này.

Hắn là đại hoàng tử của Bắc Thương Quốc.

Hắn được Khả Hãn ngự phong Tả Hiền Vương.

Hắn là thảo nguyên phi ưng được nhân dân kính ngưỡng.

Hắn nắm trong tay trọng binh của cả Bắc Thương Quốc, thống trị hoàng thành cấm vệ quân cùng bộ tộc quân của các bộ lạc.

Nghe nói, hắn khi mới sáu tuổi liền có thể thể sử dụng cung tiễn, hạ rơi hùng ưng trên bầu trời.

Tám tuổi, bằng đôi tay không, bắt được sói tuyết trên thảo nguyên.

Mười bốn tuổi, liền đi theo Thiên Vu, chinh chiến khắp nơi trên thảo nguyên, thu phục cả mười sáu bộ tộc khác nhau trên thảo nguyên, thống nhất Bắc Thương Quốc.

Hiện giờ Bắc Thương quốc đã lập quốc được sáu năm, mà hắn cùng lăm cũng chỉ mới hai mươi tuổi.

Nghe nói hắn còn tài cao học rộng, thông hiểu Hán ngữ, tôn trọng văn hóa của người Hán.

Cách đây vài năm, Nam Triều thừa dịp

Bắc Thương Quốc mới lập quốc, đất nước còn hoang sơ, thực lực chưa ổn

định, liền đem binh đến thu phục, kết quả là đại bại dưới tay thuộc hạ

của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn thực sự là một vị anh hùng của thảo nguyên.

Nhưng, anh hùng thì sao? Còn không phải là một kẻ bá đạo, ngoan cố, háo sắc nam tử đó sao.

Về Hề Hề thu lại tầm mắt, vuốt ve phi ưng ngân thương.

Nơi này, chẳng lẽ là phòng của hắn?

Cung tiễn bạc này có khắc tên của

hắn, nó lại đặt ở nơi này, nơi này không thể nghi ngờ chính là phòng của hắn, nhưng là, vì sao hắn lại đem nàng đến phòng của hắn?

Phương Bắc vào đồng, thời gian cũng

trở nên ngắn ngủi hơn, bất tri bất giác, phía Tây đã lan tỏa ánh nắng,

xuyên qua cửa sổ chiếu gọi vào trong phòng.

Sau giờ Ngọ nhưng vẫn không thấy người nào đến, trừ bốn kẻ đứng như trời trồng ngoài cửa.

Hoàn Nhan Liệt Phong sợ là đang ở cùng Diệp Từ Dung.

Trong bụng có chút đói khát, Vân Hề Hề lúc này mới kinh ngạc phát hiện đã qua một ngày, lại không có bữa cơm nào.

Hoàn Nhan Liệt Phong không phải định cho nàng đói chết đấy chứ?

Vân Hề Hề chậm rãi đi ra cửa, xốc lên tấm rèm thật dày làm bằng lông dê, hướng về thị vệ ở cửa nói: “Không

biết vương gia của các người có phân phó khi nào cho ta dùng cơm không?”

Vân Hề Hề dùng tiếng Hán để nói, dù

học nhiều loại ngôn ngữ, nhưng không biết vì sao, Vân Hề Hề vẫn cảm thấy tiếng Hán xong dễ nghe, lại rất tiện.

Thị vệ sững sốt một chút, liếc nhìn dung nhan của Vân Hề Hề, không khỏi có chút giật mình.

Không đội mũ che khuất gương mặt, Vân Hề Hề phong thái tuyệt luân, mặt ngọc không sót chút gì hiện ra ở trước mặt bọn thị vệ, tuy rằng gương mặt của nàng có dùng nước thuốc, làm cho màu da đen đi, nhưng vẫn là giấu không được dung nhan quốc sắc thiên

huang. Trong nháy mắt có chút hoảng hốt, đây là nam tử lúc này đã bị bọn họ bắt giữ ư? Xác thực là hắn rồi. ... nhưng phải là hắn không?

Không thể nghi ngờ, hòa thân công

chúa Diệp Từ Dung là mỹ nhân, ngũ quan của nàng tinh xảo hoàn mỹ, cũng

bởi là vì rất hoàn mỹ, tạo cho người ta một cảm giác không thực.

Mà người trước mặt này, lại là một vẻ đẹp rất tự nhiên, một vẻ đẹp thoát tục xuất trần.

Một nam nữ nhưng lớn lên lại mỹ mạo

như thế, đôi mắt kinh hãi của bọn thị vệ nhanh chóng thu lại, chuyển

nhanh thành trào phúng, binh sĩ thảo nguyên đều rất mạnh mẽ, cao to, có

chút xem thường sự nhỏ xinh tuấn mỹ của Vân Hề Hề.

Thật là chủ nào tớ đó.

Thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong cũng cao ngạo không khác gì chủ nhân của mình.

“Vương gia không phân phó, xin thứ cho chúng ta không dám làm bậy.” Nói xong lại lạnh như băng đứng ở đó.

Vân Hề Hề đại mi nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Ngựa của ta đâu? Các người đem hành lý trên ngựa của ta lại đây.”

Vân Hề Hề đi xa trong hành lý có lương khô phòng khi nàng đói.

“Việc này thứ cho chúng ta không thể làm chủ.”

Vân Hề Hề trong lòng ảo não, nàng tại sao phải chịu đói đói như thế. Nếu là Hoàn Nhan Liệt Phong hôm nay

không trở lại, nàng chẳng phải chịu đói cả đêm ư?

Hương thơm ngào ngạt của hàn mai theo gió đưa tới, Vân Hề Hề trong lòng vui vẻ, nhìn cây đầy hoa, lúm đồng

tiền trên mặt nàng nở rộ.

Vân Hề Hề mỉm cười nói: “Đã không thể no bụng, tại hạ đi dạo trong viện thưởng mai, đều nói ngắm cảnh trừ

com, tại hạ muốn thử xem lời kia có thật không.”

Mấy thị vệ nhìn nhau, rốt cục cùng Vân Hề Hề ra khỏi phòng.

Vân Hề Hề khoanh tay chậm rãi đi đến

cây hàn mai, đứng dưới tán hàn mai, nhẹ giọng nói: “Mai tốt, mai thật

tốt, không phải Vân Hề Hề ta tàn nhẫn, có trách thì trách chủ tử của các ngươi lòng dạ nhỏ nhen.”

Nói xong, nhẹ nhàng vỗ lên thân cây,

hoa vì tác động của chưởng lực liền rơi xuống, hoa rơi đầy trời, bay

loạn trong không trung.

Vân Hề Hề bạch lăng trong tay áo tung ra, hoa rơi xuống bị bạch lăng cuốn lấy, toàn bộ ngưng tụ ở trên bạch

lăng, cứ vậy chảy dài trên bạch lăng màu xanh biếc đủ kiểu trông như một dải lụa màu.

Bạch lăng thu về, một tay áo đầy hoa, hương thơm lan tỏa bốn phía.

Nhìn lại cây mai kia, một thân trĩu trĩu, rất thê thảm.

“Ngươi làm gì vậy? Cây kia là hàn mai mà chủ tử ta thích nhất, người đừng là tặc tử!” một thị vệ lạnh lùng

nói, nhưng nhìn đến bộ dạng cười yếu ớt của Vân Hề Hề, bỗng nhiên không

nổi giận được nữa, nàng khí chất thanh tao như hoa, làm gì giống kẻ cắp?

Vân Hề Hề từ trong tay áo lấy ra một

đóa hoa, đưa vào trong miệng, nói: “Đúng là hoa quý, ta còn chưa từng

nếm qua. Chi bằng nhắm nháp thử vị của nó.”

Mấy thị vệ vẻ mặt khở sở, khề lắc

đầu, chỉ trách mình không ngăn hãm lại, hàn mai mà chủ tử yêu quý nhất

bị hủy hoại, là do bọn họ tách trách.

Vân Hề Hề trở lại trong phòng, ngồi ở phía cửa sổ, thưởng thức hàn mai cùng cảnh tuyết trắng rơi, chậm chạp

nếm thử hoa, hưởng thụ.

Hoa này vào miệng hương thơm lan tỏa, dư vị là một chút đắng, nhưng trong đắng có ngọt, tuy hương vị không

thật sự ngon, nhưng cuối cùng vẫn có thể no bụng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngân cung bắn ung

Đang thưởng thức hoa, bỗng thấy một con ung thấp thoáng hướng Lãnh Vận Viên bay đến. Vân Hề Hề trong lòng vừa động, theo đó từ trên tường lấy xuống lại ngân cung của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Ở Tuyết Sơn, Vân Hề Hề đã không ít lần săn thú, cũng chính là săn loài ung này, hôm nay không ngại bắn thêm một con để no bụng.

Tuyết ung lượn lờ một vòng quanh Lãnh Vận Viên, giống như muốn thăm dò. Vân Hề Hề lấp liếm, xuyên qua cửa sổ, nhắm tuyết ung, tiễn kia vút bắn mang theo tiếng gió vũ vũ, bay ra ngoài. Giữa không trung vang một tiếng gào thét, tuyết ung liền rơi xuống một chỗ tuyết đọng trong viện.

Nhìn lại lò hỏa trong phòng, Vân Hề Hề mỉm cười, xem ra đêm nay không cần phải ăn thêm hoa mai nhật nhèo này.

Đêm ngân cung đặt lại chỗ cũ, Vân Hề Hề đang muốn ra sân nhặt tuyết ung kia về. Lại nghe trong viện một mảng toàn tiếng kinh hô thất thanh.

“Này, đây là chuyện gì? Là ai đem Phi Vân bán xuống đây?”

“Ai có lá gan lớn như thế, dám bán tuyết ung của vương gia.”

Trong viện, có mấy thị vệ đứng ở giữa sân tuyết không ngừng bàn tán.

Vân Hề Hề xóc lên rèm da nặng nề, liền gặp một thị vệ bé tuyết ung trở về, còn có ba người vây quanh đi cùng.

“Phi Vân!” Mấy người kêu lên!

Phi Vân?

Vân Hề Hề không ngờ tuyết ung này lại cũng có tên, hơn nữa trong tên còn có một chữ “Vân”.

Tuyết ung gói mình trong lòng thị vệ kia, trên bụng còn cấm một mũi tên bạc, bộ lông màu trắng của nó giờ phút này một mảng theo một mảng đỏ sẫm.

Vân Hề Hề trong lòng chấn động.

Dĩ vãng sản thú, đều là một tiền mất mạng, giờ phút này tuyết ung kia bị thương, trong lòng nàng bỗng tràn đầy thương tiếc.

Nhất là đôi mắt màu nâu sẫm lờ mờ kia, đang không ngừng xem xét Vân Hề Hề, cực có linh tính, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng nàng mà giống nhau (ý nói chủ nhân con ung).

Thị vệ kia nhìn đến tên bạc, kêu lên một tiếng, bọn họ nhận ra ngay đó chính là tiền bạc thuộc ngân cung của Hoàn Nhan Liệt Phong, quay đầu lại nàng nói: “Là người! Tên tặc tử này, người vì sao bán hạ Phi Vân?”

Vân Hề Hề không biết đây là một con tuyết ung đã được huấn luyện, nhẹ giọng nói: “Vân mỗ muốn lấy nó để dỗ no bụng, nếu là ung của vương gia, Vân mỗ sẽ chữa trị cho nó thật tốt.”

Vân Hề Hề muốn trị liệu cho tuyết ung, nhưng mấy thị vệ nào dám giao nó cho nàng, bọn họ đã chính mắt nhìn thấy Vân Hề Hề ăn hoa như thế nào, e sợ tuyết ung kia lại thành một bữa ăn ngon khác của nàng.

Ở trong lòng bọn họ, Vân Hề Hề đã sớm trở thành một kẻ tâm cơ thâm trầm, quỷ kế đa đoan – chính là người Nam Triều.

Tuyết ung Phi Vân lại tròn tròn cặp mắt sắc bén, thẳng xem xét Vân Hề Hề.

Song phương đang ở thế giằng co.

Bỗng nhiên không khí truyền đến một hơi lạnh thấu xương cùng một thanh âm tao nhã đến cực điểm: “Các người đang làm gì?”

Bốn thị vệ cuốn quít tản ra, Vân Hề Hề quần áo thân ảnh liền lộ ra giữa vòng vây.

Trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, trong viện, mai dưới tàng cây, ánh chiều tà gọi xuống một nhóm người, đập mắt viên loạn ngọc nát quỳnh, vững bước đi đến.

Người đi đầu đứng là Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn không còn mặc áo choàng, trên người một thân hắc sam tung bay. Quần áo, cổ tay cùng cổ áo đều viền chỉ vàng da lông, tăng thêm vài phần ung dung quý khí, trên hông là một thất lung to có thêu hình chim ung.

Phía sau Hoàn Nhan Liệt Phong là một thị vệ áo xanh, nhìn đến tuyết ung trong lòng thị vệ kia, cả kinh, lớn tiếng hỏi: “Phi Vân làm sao vậy?”

Bốn thị vệ trông coi Vân Hề Hề liền nhất loạt quỳ xuống nền tuyết trắng, một người lên tiếng bẩm báo: “Vương gia, là thuộc hạ hành sự bất lực. Mới khiến tên tặc tử này hủy mất hàn mai, còn bán hạ Phi Vân, mong vương gia trách phạt.”

Hoàn Nhan Liệt Phong khoanh tay đứng đó, ánh mắt sắc bén nhìn đến cây hàn mai giờ đã trụi lụi, rồi di chuyển qua tuyết ung, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt của Vân Hề Hề.

Đôi con ngươi hơi hơi mị lên, hàng mi hạ xuống đánh giá Vân Hề Hề, thật lâu sau, hắn cất tiếng khiến mọi người có chút không dự đoán được.

“Hán tử Nam Triều đều tuần tú như vậy sao?”

Vân Hề Hề trong lòng có chút chấn động, hắn... sẽ không liếc mắt một cái liền nhận ra nàng là nữ nhân chứ.

Bất quá khi nhìn đến ánh mắt khinh thường của Hoàn Nhan Liệt Phong, Vân Hề Hề hiểu được, hắn không phải hoài nghi nàng là nữ nhân cải trang, mà

chính là xem thường nam tử Nam Triều.

Ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện Hoàn Nhan Liệt Phong dáng người thon dài cao ngất, chính mình trước mặt hẳn chỉ có thể ngưỡng mộ.

Vân Hề Hề trong lòng thầm than, nếu mình giả dạng thành nam tử Bắc Triều, chỉ sợ bọn họ nhìn thấy vạn lần cũng không tin nàg.

“Các ngươi đứng lên đi.”

Hoàn Nhan Liệt Phong phát tay áo dài, bốn thị vệ liền đứng lên, khoanh tay đứng sang một bên.

Tuyệt ưng Phi Vân nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong gào lên một tiếng, ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong bỗng phát lạnh: “Phi Vân thật sự là người bán? Còn là dùng cung tiễn của bản vương?”

Vân Hề Hề có chút đuối lý mang theo ý cười nói: “Mong Tả Hiền Vương thứ lỗi, người đang trong lúc đói, khó tránh làm ra những chuyện khác người.”

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu không phải người bắt ta chịu đói, ta đã không bán tuyết ưng.

“Thân thù bán cung của ngươi không tồi, nếu có cơ hội, chúng ta cùng so tài!”

Hoàn Nhan Liệt Phong thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt lạnh như băng như tuyết.

Vân Hề Hề từ từ cười đáp: “Tốt, thật là vinh hạnh cho ta.” Nghĩ thầm, làm sao cho người cơ hội đó, sợ không chờ đến ngày ấy, chính mình đã âm mưu chuẩn mất rồi.

“Bất quá, ta có thể trị liệu cho Phi Vân, nhưng người của ngươi lại không cho.”

“Nếu như thế, vậy làm phiền công tử.” Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi nói, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cái lồng hàn băng, môi nhẹ buông lời, mang theo một mảnh ý cười lãnh khốc.

Hắn vừa nói vừa đi qua Vân Hề Hề, đến ghế phủ da hổ ngồi xuống, hai con ngươi rét lạnh bề ngễ nhìn Vân Hề Hề.

Trực giác của Vân Hề Hề mách bảo nàg rằng, tên Tả Hiền Vương Bắc Thương Quốc này vô cùng kiêu ngạo, thâm sâu khó lường, còn thêm vài phần lãnh khốc vô tình, tâm cơ thì nham hiểm.

Vân Hề Hề trong lòng trong không hiểu vì sao run lên, tâm rõ ràng biết, nếu hôm nay nàg không cứu được Phi Vân, sợ rằng cái mạng của nàg có chút nguy to.

Vân Hề Hề đem tuyết ưng ôm lấy, trời chiều đã vãn, đem tiền bạc nhẹ nhàng rút ra. May mắn miệng vết thương không sâu, Vân Hề Hề lại rất cẩn thận xử lý miệng vết thương, từ trong người lấy ra một bình sứ, thật ra đây là một ít kim sang được đặc chế của Tuyết Sơn, nàg bôi một ít được lên miệng vết thương của Phi Vân, lại dùng vải băng bó lại.

Vân Hề Hề làm xong hết thái, khẽ lau mồ hôi trên trán, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Liệt Phong, lạnh nhạt cười, nói: “Vương gia ta đã trị cho tuyết ưng xong, mong vương gia cho ta rời đi. Ta thật sự không phải tình lang của Thái Dung công chúa!”

Mặt trời phía Tây trầm đỏ, hoàng hôn buông xuống, trong phòng một mảnh hoàng hôn ám.

Vân Hề Hề nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong trong cảnh tranh tối tranh sáng, cảm nhận được ánh mắt của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm nàg, tựa hồ là đang tinh tế nghiền ngẫm.

Ngón tay thon dài của hắn bỗng hạ xuống gõ lên mấy án thư phía trước, làm cho Vân Hề Hề không hiểu vì sao trong lòng khẩn trương.

“Mong vương gia cho ta rời đi!”

Vân Hề Hề lạnh lùng nói, nàg thật sự không thích loại áp lực này.

Hoàn Nhan Liệt Phong đột nhiên vung tay, điểm vào nguyệt đạo của Vân Hề Hề, một tay khổng chế gáy ngọc của nàg.

“Ngươi dám ám toán bản vương ư!” Hoàn Nhan Liệt Phong bờ mi khẽ ngưng động, ánh mắt hàn ý lãnh lẽo thấu xương.

Vân Hề Hề căn bản không đón được hắn đột nhiên tập kích, bởi vì khoảng cách quá gần, trong tay Vân Hề Hề lại đang ôm tuyết ưng, cho nên hắn mới một đoàn đặc thủ.

“Ngươi muốn làm gì? Ta ám toán ngươi khi nào chứ?” Vân Hề Hề lạnh giọng nói.

Hoàn Nhan Liệt Phong bỗng nhiên buông tay, có chút nghi hoặc nói: “Không phải mê hương.” Dừng một chút, lại lạnh giọng nói: “Vì sao trong miệng ngươi lại có mùi hương?”

Vân Hề Hề sững sờ, mới chợt hiểu ra, nguyên lai lúc nãy nàg ăn hoa mai, cho nên trong miệng liền phát ra mùi hương, mới vừa rồi nói chuyện cùng

Hoàn Nhan Liệt Phong, mùi hương trong miệng tràn ra thơm ngát, Hoàn Nhan Liệt Phong liền nghĩ nàng dùng mê hương.

“Nếu ngươi cũng ăn hàn mai, miệng ngươi cũng sẽ có mùi hương.” Vân Hề Hề dưới đất buồn cười nói.

Hoàn Nhan Liệt Phong sững sờ: “Ngươi đúng là đã ăn hoa mai của ta?”

Vân Hề Hề nói: “Vương gia, mong người giải nguyệt đạo của ta, thả ta rời đi!”

Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh nhạt quát: “Thả ngươi rời đi, sau đó để ngươi quay lại cứu Diệp Từ Dung sao? Huống chi vẫn còn có lời hứa so tài bắn cung!”

“Ta đã nói rồi, ta không phải muốn cướp nàng đi!” Vân Hề Hề dưới đất ảo não nói, chẳng lẽ phải đưa ra thân phận nữ nhân của mình mới có thể rời đi.

“Ngươi có gì chứng minh người không phải tình lang của nàng, hoặc là ngươi không phải người Nam Triều?” Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi nói.

Vân Hề Hề đang muốn phản bác, bỗng nhiên thấy một thị vệ mang theo một tờ giấy da đi đến.

“Vương gia, đây là thư tín trên người Phi Vân.”

Vân Hề Hề lúc này mới hiểu được, tuyệt ưng kia đúng là đến để truyền tin, nghĩ đến lúc này ở Lãnh Vạn Viễn không tìm thấy Hoàn Nhan Liệt Phong, nên mới bay vòng quanh thăm dò, không nghĩ bị nàng một tiễn bắn xuống dưới.

Hoàn Nhan Liệt Phong xem xong bức thư, bên môi gợi lên một ý cười.

“Có khách phía Tây đến, xem ra yến hội tối nay sẽ rất náo nhiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có khách phương tây đến

Sân viên rộng mang theo gió mát, hiện tại có lửa trại dấy lên tận trời, ánh sáng rực rỡ như ban ngày.

Chợt có một ngọn bùng vọt lên cao, ở trong không tung biến hóa ra vô số hình thù khác nhau, kỳ dị mà xinh đẹp. Cách đó không xa tuyết động bị ánh lửa chiếu gọi, tàn mát mỏng lung màu vàng lấp lánh thành những mảng ánh sáng nhạt.

Xung quanh lửa trại còn rất nhiều lửa trại nhỏ khác, ngoài ra ở đây còn có những giá gỗ, trên giá bày thịt dê nướng, mùi hương từng đợt tản mát làm kẻ khác phát thèm.

Bên cạnh lửa trại, đắp một cái lều, trên mặt đất trải một tấm thảm màu đỏ, trên thảm bày một cái bàn thấp thật lớn bằng gỗ đàn, bốn phía xung quanh bày thật nhiều bát đĩa đẹp đẽ.

Thị vệ vương phủ xuyên qua gian thịt nướng của lửa trại, vài thị nữ vô cùng kiều diễm phục sức dân tộc theo bọn họ nhận lấy công việc nướng thịt, rồi bày thịt lên trên những cái bàn dài.

Vân Hề Hề quần áo thanh bào, đầu đội mũ tuyết, được mấy thị vệ dắt ra, nhanh nhẹn đi tới. Chủ nhân còn chưa thấy xuất hiện, nhất thời họ không biết đem Vân Hề Hề an bài ở đâu.

Vân Hề Hề lạnh nhạt bất động đứng ở giữa lửa trại, đôi mắt sáng nhìn ánh lửa trại thiêu đốt, bên môi gợi lên một nét cười khê.

Mọi người qua lại bận rộn, ánh lửa rực rỡ, tiếng vui cười rộn rã, đây là một buổi tiệc vô cùng tung bừng, náo nhiệt, nàng đã quen sống ở Tuyết Sơn quanh quê, nhìn sự náo nhiệt ở đây, Vân Hề Hề trong lòng có chút ấm áp. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn không thuộc về nơi này.

Vân Hề Hề không biết vì sao Hoàn Nhan Liệt Phong cho nàng tới chỗ này, chẳng lẽ là muốn nàng cùng tham gia buổi tiệc lửa trại này ư?

Đùng...

Tiếng còi khô cháy rụi gã ra trong ánh lửa khiến Vân Hề Hề bừng tỉnh, thoát khỏi trầm tư.

“Vương gia đến!”

Có người cao giọng hô, Vân Hề Hề nâng mắt nhìn lại, trong bóng đêm, Hoàn Nhan Liệt Phong mang theo một đoàn người, xuyên qua ánh lửa thiêu đốt, chậm rãi đi tới.

Hắn trên người một thân trường bào màu đen đẹp đẽ quý giá, ở trong gió đêm cao ngạo lãnh liệt, bên hông là thất lưng vàng phản chiếu ánh lửa, hết sức chói mắt. Thất lưng bằng vàng càng tôn lên sự tuấn mỹ động lòng người của hắn. Giờ phút này trông hắn không có một chút nào giống với một người Hồ dũng mãnh hoang dã, dáng người thon dài cao ngất, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, cử chỉ thông dong tao nhã, đây chính là đặc trưng của khí phách vương giả.

Bên cạnh hắn, là một nam tử tuấn mỹ tuổi trẻ khác, một thân áo lam tung bay, trên môi là ý cười dịu dàng, ấm áp, trong sáng như ánh mặt trời.

Có thể cùng đi một chỗ với Hoàn Nhan Liệt Phong, nghĩ có lẽ đây chính là người khách đến từ phía Tây.

Bắc Thương Quốc phía Tây có bốn tiểu quốc, bao gồm Nguyệt Thị Quốc, Uyển Lan Quốc, Cổ Mặc Quốc cùng Tây Khâu Quốc.

Không biết hôm nay vị khách này là đến từ vương quốc phía Tây nào.

Hoàn Nhan Liệt Phong cùng nam nữ áo lam khoanh chân ngồi ở chỗ chủ trì, lập tức có thị nữ rót rượu cho bọn họ, hương rượu cùng mùi thịt bắt đầu tràn ngập trong không khí.

Thị vệ bên người Vân Hề Hề đến bên cạnh Hoàn Nhan Liệt Phong thì thầm vài câu.

Hoàn Nhan Liệt Phong ngẩng đầu quét qua Vân Hề Hề, bên môi hiện lên một mảnh ý cười lười biếng.

Thị vệ dắt Vân Hề Hề đến ngồi vào một góc nhỏ, có vài phản vịn vật.

Ở tái ngoại, Vân Hề Hề biết người Hồ rất xem thường người Hán, huống chi nàng trong mắt hắn vốn là tình địch, an bài vị trí này đã là không tồi rồi.

Nam tử áo lam kia liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ sự xuất hiện của nàng là ngoài ý muốn.

Lều trại phản chiếu ánh sáng từ chén đĩa, Vân Hề Hề phát hiện con ngươi của hắn không phải màu đen thuần khiết, mà là màu lam thâm sâu kỳ dị, dưới ánh sáng của ngọn đèn, giống như một viên bảo thạch, hấp dẫn tầm mắt.

“Vương gia, không biết vị huynh đệ này là người phương nào?”

Áo lam nam tử bỗng nhiên mở miệng hỏi, đây là ngôn ngữ của Nguyệt Thị Quốc, không thể nghi ngờ hắn chính là vương tử của Nguyệt Thị Quốc.

Hoàn Nhan Liệt Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Vân Hề Hề, dùng ngôn ngữ của Nguyệt Thị Quốc đáp: “Hắn là một nô lệ người Hán.”

Trên thảo nguyên có vài loại ngôn ngữ dân tộc, Vân Hề Hề trên cơ bản đều tinh thông, nàng nghe hiểu lời nói của Hoàn Nhan Liệt Phong, trong lòng có chút khó chịu, nhưng nàng chỉ hơi cười lạnh, không đáp trả, nàng lười đáp trả, nếu bọn họ khẳng định nàng chính là người Hán, chứng tỏ tài cải trang của nàng không tệ.

“Hán nhân nô lệ?” Áo lam nam tử lại đánh giá Vân Hề Hề thêm vài lần, ánh mắt đầy tò mò, tựa như hắn không hề kỳ thị người Hán, ngược lại đối với nàng rất hứng thú.

“Dung phi đến!” Lại có thị vệ cao giọng bẩm báo.

Vân Hề Hề nhìn theo nơi phát ra giọng nói, Diệp Tử Dung bên cạnh có mấy thị nữ vây quanh, mặc một thân y phục dân tộc, chậm rãi đi đến.

Dung Phi?!

Này đường đường là Nam Triều công chúa, đáng lẽ phải là vương phi? Sao chi lại làm một phi tử bình thường?

Mặc trang phục dân tộc Diệp Tử Dung nhìn qua giảm đi vài phần nhu nhược xanh xao, càng thêm vài phần đẹp đẽ quyến rũ.

Hàng mi của nàng như vàng trắng rằm, đáy mắt đen như đầm sâu, môi mọng đỏ bùng điểm lệ, vẻ mặt thản nhiên, bước đi càng thêm mê người. Chính là vẻ mặt xinh đẹp đó giấu không được sự ai oán trong khóe mắt, nàng vẫn còn nhớ về Du ca ca của nàng.

Nàng được thị nữ đưa đến ngồi cạnh Hoàn Nhan Liệt Phong.

Tuy rằng không phải vương phi của Hoàn Nhan Liệt Phong, nhưng có thể ngồi cùng nhau, xem ra Hoàn Nhan Liệt Phong rất thích Diệp Tử Dung.

Người đã đến, Hoàn Nhan Liệt Phong tay trái nâng lên, ra hiệu một cái, mọi người lập tức yên lặng.

Sớm đã có thị nữ đến bên bát lớn trước mặt, rót đầy rượu vào chén.

Hoàn Nhan Liệt Phong bung bát lên, mỉm cười nói: “Hôm nay là ngày bản vương nạp phi, lại càng thêm ý nghĩa khi có Ô Á Tô vương tử đến từ Nguyệt Thị Quốc tham gia, bản vương hôm nay rất vui, mời mọi người cùng uống một chén.”

Mọi người nâng bát, uống cạn một hơi.

Tiếng trống kịch liệt đột nhiên vang lên, một đám dừng sĩ chân trần, trên lưng là cung tiễn, vây quanh lửa trại, bắt đầu điệu múa săn bắn của người thảo nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ý của tiếng sáo dưới ánh trăng

Tiếng trống mạnh mẽ, điệu múa khuấy động, vũ điệu săn bắn thật sự rất tung bừng, náo nhiệt.

Hoàn Nhan Liệt Phong cùng Ô Á Tô nâng chén mời nhau, uống rất vui vẻ. Hoàn Nhan Liệt Phong và Ô Á Tô giao

tình rất tốt, không giống như cách trao đổi quan hệ đơn giản giữa hai

nước. Vân Hề Hề biết, các tiểu quốc trên thảo nguyên chính là dựa vào

đại quốc mà sinh tồn, Nguyệt Thị Quốc cũng không ngoại lệ.

Diệp Từ Dung ngồi bên cạnh Hoàn Nhan

Liệt Phong, trang phục rất đẹp, ngũ quan vô luận như thế nào vẫn là một

tổ hợp rất tuyệt mỹ, bên dưới ánh đèn rực rỡ, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Trên môi nàng là một nụ cười thần nhiên, chỉ là sự thần nhiên kia lại chất chứa ưu thương đang không ngừng chậm chậm tràn ra.

Tại đây một khác, Vân Hề Hề có thể xác định, Du ca ca kia trong lòng Diệp Từ Dung, chỉ sợ là một mối họa.

Hoàn Nhiệt Liệt Phong sớm đã nhận ra

sự ưu thương của Diệp Từ Dung, ánh mắt hần sắc bèn nhìn về phía Vân Hề

Hề, hần vẫn thủy chung cho rằng Vân Hề Hề là kẻ đầu sỏ khiến cho Dung

Phi của hần không vui.

Hoàn Nhan Liệt Phong một tay ôm lấy

vòng eo mảnh khảnh của Diệp Từ Dung, tay khác cầm lên một chén rượu, đưa đến bên môi Diệp Từ Dung, nói: “Ái phi, uống rượu đi.”

Diệp Từ Dung nghe theo, nhận lấy chén rượu, uống một ngụm, liền bị ho khan mấy tiếng.

Hoàn Nhan Liệt Phong thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Vân Hề Hề liền sáng suốt đoán ra dụng ý của Hoàn Nhan Liệt Phong, theo lý thuyết, hần cho rằng nàng là tình

lang của Diệp Từ Dung, đáng lẽ phải đem nàng xử tử, nhưng lại cho nàng

tham gia yến hội này, chính là cố tình ở trước mặt mình cùng với Diệp Từ Dung làm ra vẻ chàng chàng thiếp thiếp? Có lẽ hần muốn làm nàng nhục

nhã, có lẽ là muốn đá kích Diệp Từ Dung, nhưng mặc kệ là vì mục đích gì, hần cũng đều sẽ không đạt được.

Tiếng trống dần lắng xuống, điệu múa săn bắn kết thúc.

Ô Á Tô giọng nói nhu hòa trầm lắng

bỗng nhiên vang lên, đó là một nam tử khiến cho người khác có cảm giác

yên lòng, liền ngay cả trong giọng nói cũng thế.

“Vương gia, tiểu vương cũng đã chuẩn bị một tiếng mục, muốn giúp vui cho vương gia.”

Hoàn Nhan Liệt Phong gật đầu cho phép.

Ô Á Tô vỗ tay ba tiếng ra hiệu, tiếng vỗ tay thanh thúy qua đi.

Một tiếng nhạc du dương êm ái vang lên.

Là tiếng sáo trúc.

Giai điệu vui vẻ, tiết tấu triền miên, đó là một khúc nhạc vô cùng quen thuộc với Vân Hề Hề.

Nam Triều danh khúc – Phụng Cầu Hoàng*.

Lúc này nơi đây, tình cảnh này, Ô Á Tô đưa lên một thủ khúc như vậy, không thể nghi ngờ chuẩn xác là một lễ vật.

Ở Nam Triều, khi thành thân, ngoài

tiếng kèn thanh thanh, tấu nhiều nhất chính là khúc Phụng Cầu Hoàng,

cầu chúc đôi lứa sẽ luôn ân ái mỹ mãn. Hoàn Nhan Liệt Phong tinh thông

văn hóa người Hán, điểm này hẳn là biết.

Nghe xong tiếng trống huyền ảo, bỗng nhiên lại được nghe một âm thanh nhẹ nhàng du dương, mọi người trong

lòng như đang có lửa hun đốt, giờ lại như được một dòng nước tưới mát

một rửa.

Vân Hề Hề nhiều năm ở đại mạc vắng

vẻ, bỗng nhiên nghe được một tiếng nhạc êm ái, trầm bổng như thế, tâm

của nàng không hiểu vì sao cũng bắt đầu xao động.

Phảng phất tựa như từ đại mạc cô độc

đi đến Giang Nam mưa bụi. Giang Nam gió mát dịu êm, Giang Nam phi yến

vờn quanh, Giang Nam cầu bán nguyệt cong cong, Giang Nam mưa bụi mênh

mông, trong lòng Vân Hề Hề bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn cả.

Cùng bà ở Nam Triều sớm tối, rồi

ra đi chưa từng quay lại, tiếng sáo kia mơ hồ như quét đi làn bụi phủ

lên những ký ức cũ, tựa hồ làm cho nàng như sống lại những năm tháng ấy.

Không biết người thổi sáo kia là ai, có thể đem danh khúc Nam Triều thổi thành thạo, êm tai như thế.

Vân Hề Hề theo chỗ vang lên âm thanh tìm kiếm, rốt cục dừng ở một thân ảnh bên ánh lửa, đó là một bạch y nhân.

Là một bạch y nhân vô cùng bình thường.

Diện mạo bình thường, không có gì đặc sắc, áo trắng cũng bình thường, không phải là loại vải thượng hạng gì,

càng không có hình thức đặc biệt sang trọng nào.

Nhưng khi Vân Hề Hề nhìn đến hắn, trong lòng vẫn không hiểu vì sao lại cảm thấy chấn động.

Vân Hề Hề cảm nhận được từ người này

là một loại tao nhã, cũng có thể xem là cao quý, giống như mây bay trên

trời cao, giống như gió mát trắng thanh.

Tuyết trong không trung như bùng

sáng, đôi mắt đen như biển ngọc. Thu vào cả bầu trời tinh tú lấp lánh,
lại giống như quét qua một tầng mây đen, kia loan trắng non đang tàn
mát, dịu êm mà chói lóa.

Người kia là ai? Thật sự chỉ là một hạ nhân nho nhỏ của Ô Á Tô sao?

Giai điệu uyển chuyển quần quanh, giống như chưa bao giờ dừng lại, giống như, giống như mưa phùn Giang Nam, kéo dài không dứt.

Tiếng nhạc kéo dài, nhưng bỗng nhiên

có một chút âm thanh không phù hợp xuất hiện. Vân Hề Hề sững sốt. Đó là

một chỗ sai sót, Phụng Cầu Hoàng bỗng nhiên nhiên chuyển thành điệu

trương tư. Chuyển rất tự nhiên, hòa vào cũng rất tự nhiên, nếu không phải tinh thông âm nhạc người Hán, Vân Hề Hề tuyệt đối không nghe ra được.

Tài nghệ thật hoàn hảo tuyệt mỹ, sao đột nhiên xuất hiện sai lầm kỳ quái như thế, trừ phi là cố tình.

Cố tình, là có mục đích gì?

Trương tư**.

Sông ngân thanh tha thiên, cùng đi phục mấy phần? Trong suốt một thủy gian, đưa tình không cần ngữ.

(Sông ngân hà trong vắt mà chảy, cùng nhau đi qua được mấy phần! Trong suốt một dòng nước, đưa tình không cần dùng thanh âm.)

Ý nói hai kẻ yêu nhau, trời Nam đất Bắc không được gặp lại.

Vân Hề Hề quay đầu lại nhìn Diệp Từ Dung, trong lòng khẽ động.

Ánh mắt Diệp Từ Dung lóe sáng làm Vân Hề Hề trong lòng nhảy dựng, ánh sáng kia chính là nước mắt quanh quẩn ở khóe mắt, bị ngọn đèn phản xạ, chiếu ra ánh sáng như ngọc.

Hay là, hay là, người kia chính là kẻ áo bào tro đeo mặt nạ giả dạng? Chính là Du ca ca của Diệp Từ Dung?

Hoàn Nhan Liệt Phong vẻ mặt sâu xa khó hiểu, tựa hồ cũng đắm chìm trong tiếng nhạc.

Vân Hề Hề biết Hoàn Nhan Liệt Phong

tinh thông văn hóa người Hán, nhưng những đoạn sai sót hần nhất định

không thể nghe ra, trừ phi hần cũng giống nhau, thập phần quen thuộc thủ khúc này.

Một khúc dừng lại, nam tử kia từ trong bóng tối mập mờ đi đến.

Một thân áo trắng, phảng phất dưới ánh trăng.

Tóc đen ở sau đầu quấn thành một búi

tóc, để lộ ra một gương mặt nhợt nhạt. Vân Hề Hề lúc này mới thấy rõ bộ

mặt của hần, khuôn mặt ẩn sau một chiếc mặt nạ, biểu cảm lạnh nhạt,

nhưng đáy mắt lại ánh ra những tia sáng chói chang, làm cho người ta

không tự chủ được nghĩ đến khí chất cao quý.

---

*Nói về khúc Phụng Cầu Kì Hoàng của Tư Mã Tương Như:

Vốn là con người phóng lãng hào hoa

rất mực, ông mua được một chức quan nhỏ, làm quan trong ít lâu, chán,

cáo bệnh, qua chơi nước Lương, rồi trở về nước Thục. Đến đâu, Tương Như

cũng dùng bút mực và cây đàn để giao thiệp bằng hữu.

Trong khi đến đất Lâm Cùng, Trương Như vốn sẵn quen với Vương Cát là quan lệnh ở huyện, nên đến chơi. Cát lại

mời Trương Như cùng đi dự tiệc ở nhà Trác Vương Tôn, vốn viên ngoại trong huyện. Nghe tiếng Trương Như đàn hay nên quan huyện cùng Trác Vương Tôn

yêu cầu đánh cho một bài.

Họ Trác vốn có một người con gái rất

đẹp tên Văn Quân, còn nhỏ tuổi mà sớm góa chồng, lại thích nghe đàn.

Trương Như được biết, định ghẹo nàng, nên vừa gảy đàn vừa hát khúc

“Phượng cầu hoàng” (Chim phượng trống tìm chim phượng mái).

Trác Văn Quân nghe được tiếng đàn, lấy làm say mê, đương đêm bỏ nhà đi theo chàng. Trác ông tức giận, quyết định từ con.

Chim phượng, chim phượng về cố hương,

Ngao du bốn bể tìm chim hoàng

Thời chưa gặp chữ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thành thang,

Có cô gái đẹp ở đài trang,

Nhà gần người xa nỗi tâm tràng.

Uớc gì giao kết đôi uyên ương,

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.

** Trường Trương Tư:

Đời Hậu Chu, thời Ngũ Quý (905-955), ở tỉnh Hồ Nam vùng sông Tiêu Tương có nàng Ý Nương, con gái của Lương

công. Nàng có sắc đẹp lại hay chữ. Ở trọ nhà có chàng Lý Sinh, một hàn

sĩ mỹ mạo tuấn tú.

Nhân một đêm Trung Thu, Ý Nương

thường trăng bỗng gặp Lý Sinh. Trai tài gái sắc gặp nhau, trao đổi tâm

trình. Từ đó cả hai thường tìm cách lui tới.

Lương công biết được, tức giận đuổi

Lý Sinh đi. Ý Nương lấy làm đau đớn, từ đó sinh ra bệnh tương tư triền

miên, mới làm bài khúc “Trường tương tư” mong gởi nguồn tâm sự cho người yêu biết. Trong bài có những câu rất lâm ly ai oán:

Người ta bảo sông Tương rất sâu,

Nhưng chưa bằng nguồn tương tư

Sông sâu còn có đáy,

Tương tư không bờ bến.

Chàng ở đầu sông Tương,

Thiếp ở cuối sông Tương.

Tương tư không gặp mặt,

Cùng uống nước sông Tương.

Hồn mơ bay chẳng tới

Chỉ thiếu một điều chết.

Ta vào cửa tương tư,

Mới biết tương tư đau khổ!

Lý Sinh tiếp được, đọc xong, cảm xót

vô cùng, đầm đìa nước mắt. Chàng chạy nhờ mai mối đến năn nỉ với Lương

ông, kể lể mối tình đầu, xin hỏi nàng làm vợ. Ông trước còn dửng dăng,

sau đọc được khúc “Trường tương tư” của con, lấy làm cảm động nên đành

vui lòng cho Sinh thành mối lương duyên.

Cả hai đều là điển tích, điển cố nổi tiếng của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sai càng thêm sai

Gió đêm cuộn cuộn nổi lên thổi bay tà áo của hắn, phiêu đảng như một đóa bạch liên nở rộ trong đêm.

Hắn bộ dạng phục tùng cúi mắt, hướng tới Hoàn Nhan Liệt Phong cung kính thi lễ.

“Ngẩng đầu!”

Hoàn Nhan Liệt Phong đôi mắt híp lại, thanh âm cực kỳ lạnh lùng.

Bạch y nhân thuận theo liền ngẩng đầu, lặng im nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong một cái, rồi lại cúi đầu.

Thoáng nhìn qua có chút kinh ngạc,

nhưng Vân Hề Hề vẫn thấy rất rõ ràng, con người của hắn không hề có tức

giận, giống như không hề bận tâm. Trong lòng có thất vọng, chẳng qua chỉ là một nam tử bình thường thôi, giờ phút này đang cung kính quỳ gối ở

nơi đó, mới vừa rồi tao nhã cùng cao quý hẳn chỉ là ảo giác nhất thời.

Hắn không có khả năng là người áo bào tro, đôi mắt của nam tử kia vô cùng sắc bén chứ không giống nhe thế

này, nhìn qua không có lấy chút sinh khí nào cả. Nhưng nếu không phải

hắn, Diệp Từ Dung vì sao lại kích động như vậy?

Hoàn Nhan Liệt Phong nổi hứng liền hỏi han: “Vì sao lại che giấu khuôn mặt?”

“Tiểu nhân dung mạo xấu xí, sợ sẽ làm Dung phi nương nương sợ hãi!” Thanh âm trầm thấp, giống như đê nén sự thống khổ.

“Phi tử của ta nào lại nhất gan như

thế!” Hoàn Nhan Liệt Phong ngón tay thon dài nâng lên cằm của Diệp Từ

Dung, ánh mắt mang theo ý cười trong suốt nhìn Diệp Từ Dung.

Diệp Từ Dung tươi cười nói: “Tiếng

sáo mới vừa rồi thật hay, gọi cho ta một nổi nhớ nhà, ta rất muốn nhìn

thấy dung mạo của người!”

Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười nhìn bạch y nhân.

“Nếu như thế, tiểu nhân xin nghe

theo!” Bạch y nhân chậm rãi nâng tay tháo xuống chiếc mặt nạ, trên mặt

vết sẹo tung hoành dần hiện rõ ra.

Vân Hề Hề sững sốt, không nghĩ tới

sau mặt nạ lại là một khuôn mặt xấu xí, mà Diệp Từ Dung lại thét lên một tiếng kinh hãi, tay ngọc che lại đôi mắt đẹp, tựa hồ không dám nhìn.

Hoàn Nhan Liệt Phong cười cười, phất tay bảo bạch y nhân lui xuống.

Ánh trăng chậm rãi ẩn vào trong mây,

đêm có chút thâm trầm, Hoàn Nhan Liệt phong nửa nằm nửa ngồi trên ghế,

không biết đang ngưng mắt suy tư cái gì, không khí có chút đông lạnh.

Ô Á Tô tựa hồ là muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, bỗng nhiên nhìn Vân Hề Hề, hỏi: “Các hạ tôn tính đại đại danh là gì?”

Vân Hề Hề ngẩn ra, suy tư một chút,

nên trả lời như thế nào đây, hẳn là không nên cho hắn biết tên thật. Thị vệ phía sau lại nghĩ Vân Hề Hề không hiểu ngôn ngữ của Nguyệt Thị Quốc, dùng tiếng Hán lặp lại câu hỏi của Ô Á Tô.

Vân Hề Hề cười: “Tại hạ họ Vân tên Hề.”

Bỏ bớt một chữ Hề, nghe tên có vẻ rất hào hùng, rất giống tên nam tử.

Diệp Từ Dung hàng mi run rẩy, hai

giọt lệ ngọc quanh quẩn trong mắt nay đã không còn ngăn được mà tràn ra, theo hai bên má chậm rãi chảy xuống, tiếp theo nàng ai oán đến cực điểm nhìn chằm chằm về phía Vân Hề Hề.

Mấy phần hồn dỗi, mấy phần u oán, mấy phần thâm tình, Vân Hề Hề trong lòng đột nhiên chùng xuống, ánh mắt

tình tứ như thế chỉ có khi đối mặt với tình lang của mình thôi, Diệp Từ

Dung muốn làm cái gì?

Nhìn chính mình như vậy, chẳng lẽ không sợ Hoàn Nhan Liệt Phong tức giận sao?

Quả nhiên theo cái nhìn chăm chú của

Diệp Từ Dung, Hoàn Nhan Liệt Phong bên môi gọi lên chút ý cười, hai

tròng mắt thâm thúy hướng về Vân Hề Hề dò hỏi, một tia hàn ý lạnh lẽo

trong lòng dâng lên.

“Thiếu chút nữa đã quên mất vị Vân

công tử này, Ô huynh, người không biết đâu, hẳn cũng là khách quý của

ta, hôm nay ta vẫn chưa chiêu đãi hẳn thật tốt.”

Giọng nói lạnh nhạt, yêu mị như sứ giả câu hồn đang khề thờ dài.

Hoàn Nhan Liệt Phong cuối cùng cũng nhớ ra nàng là tình địch, kế tiếp chỉ sợ hắn sẽ liên tục làm khó dễ nàng.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra,
thật không nên như thế, nàng vốn là đang trên hành trình, nói không
chừng giờ phút này đã sớm đi đến Uyển Lan Quốc, gặp được bà bà như ý
nguyện. Mà giờ phút này, lại bị giữ chân ở đây, cùng kẻ tình địch này
dây dưa không thôi, cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ càng lún sẽ càng sâu.

Vân Hề Hề đang muốn nói, đã thấy Diệp Từ Dung bỗng nhiên đứng lên, hướng Hoàn Nhan Liệt Phong quỳ xuống.

Hoàn Nhan Liệt Phong hơi kinh ngạc, lạnh nhạt cười, nâng nàng dậy, nói: “Ái phi, như vậy là ý gì?”

“Vương gia! Từ Dung cả gan, cầu xin

ngài hãy buông tha cho Vân lang! Từ Dung đã quyết chấm dứt cùng Vân

lang, nguyện cả cuộc đời này hầu hạ chi vương gia.”

Vân Hề Hề trong đầu như bị sấm sét

đánh phải, tại đây một khắc, bỗng nhiên sáng tỏ vì sao vừa rồi Diệp Từ

nhìn chính mình thâm tình như thế, hiển nhiên, nàng là đang muốn làm cho Hoàn Nhan Liệt Phong khẳng định chính mình là tình lang của nàng. Làm
như vậy là có mục đích gì, đương nhiên là để bảo vệ cho Du ca ca của
nàng.

Trong nháy mắt, Vân Hề Hề tâm như tấm gương sáng. Xem ra, bạch y nhân kia thật sự đứng là Du ca ca của nàng.

Vì bảo vệ tình lang của mình, liền

đem chính Vân Hề Hề – một kẻ vô can đẩy vào con lốc nguy hiểm, nàng lại

không biết, chính mình chỉ cần một câu, liền có thể vạch trần nàng, thế

nhưng khi nhìn đến gương mặt ướt đẫm Diệp Từ Dung, Vân Hề Hề sau cùng

vẫn không có làm như vậy.

Đêm Phương Bắc rét lạnh, Vân Hề Hề

kéo nhẹ mũi tuyết trên đầu, che lấp đi hai gò má, bên môi hiện lên một

mặt chua xót cùng một ý cười châm biếm. Đây là nàng mắc nợ nàng ta, nàng chỉ là muốn cứu nàng ta, nhưng nếu không phải như vậy nàng đã sớm cùng

Du ca ca của nàng trốn đi rồi.

“Vương gia! Ta hôm nay cũng muốn tấu một khúc nhạc, xem như là một tuyệt khúc cuối cùng giành tặng cho Vân lang.”

Trong nháy mắt cả yến hội yên tĩnh

không một tiếng động, chỉ có những tàn lửa đỏ vẫn không ngừng phun trào, hoa lửa toát ra, nhộn nhịp phấn khởi, giống như không hề hiểu quanh đây
đang có một sự bi thương diễn ra.

Hoàn Nhan Liệt Phong ngồi dưới ánh đèn, trên mặt lãnh khốc âm u, hần bưng lên một chén rượu, chậm rãi nhấp một ngụm.

Thật lâu sau, hần hơi phát tay, một ngũ huyền cầm được đưa tới trước mặt Diệp Từ Dung.

Đôi mắt sáng của Diệp Từ Dung nhìn

thẳng về phía Vân Hề Hề, bên môi tràn ra một mặt tuyệt mỹ ý cười, nhưng

tươi cười lại mang vẻ thê lương.

Vân Hề Hề yên lặng nhìn Diệp Từ Dung, giọng điệu, ngón tay hạ xuống, tựa hồ là trút hết toàn tâm toàn tình ý vào diễn tấu.

Quả nhiên là một quyết tuyệt khúc.

Một giai điệu triền miên, réo rắt

thảm thiết qua đi, tiếng đàn nhanh chóng chuyển thành ai oán kịch liệt,

gần như là tiếng một con chim sắp chết, ở đó ti ti kêu to, giãy giụa,

thống khổ.

Đúng là quyết tuyệt khúc, tuy nhiên

quyết tuyệt khúc này cũng không phải là đàn cho Vân Hề Hề nghe, hy vọng

người chân chính kia sẽ có thể nghe được tiếng đàn của Diệp Từ Dung, từ

đó biết khó mà lui.

Vân Hề Hề trong lòng xẹt qua vô vàn thương xót, Diệp Từ Dung thật sự rất đáng thương.

Bỗng nhiên, tranh một tiếng.

Dây đàn đứt, tiếng đàn véo von rồi im bật.

Diệp Từ Dung ngón tay chạm rai nhỏ

xuống một giọt máu, máu nhỏ xuống váy nàng, hóa thành một đóa hoa màu đỏ thẫm, trong đêm tối đóa hoa ấy dần dần nở rộ.

Vân Hề Hề lặng lẽ ngồi một góc nhìn Diệp Từ Dung, cả người thanh thanh liệt liệt, bộ dạng chống chọi, có sự lạnh nhạt khó xâm phạm.

Sự lãnh đạm hờ hững của nàng tựa như

ngọn đuốc châm lên ngọn lửa trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn không

thể không thừa nhận, nàng thật sự rất xứng đôi với Diệp Từ Dung, chỉ là

cả hai đã gặp hắn, hết thảy sẽ phải chia cắt.

Một mạch nước ngầm âm thầm dâng tràn nhấn chìm không khí, khiến cho người khác hít thở không thông.

Lại một mảnh yên tĩnh, gió mát trong

sân vườn quanh, hình như có cả dã diều bay qua, trên cành tuyết đọng,

chốc lát tuôn rơi xuống đất.

Thật lâu sau, Hoàn Nhan Liệt Phong nói: “Yến hội chấm dứt!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gặp tình địch

Vân Hề Hề lại bị đưa về Lãnh Vận Viện.

Lãnh Vận Viện hết thảy vẫn như trước, trong phòng ánh nến lóe ra, ngoài phòng hàn mai ngát hương.

Lò sưởi lửa vẫn cháy bùng bùng phát ra tiếng nhộn nhạo, làm cho căn phòng rất bình yên, ấm áp.

Một bình phong rất lớn hé ra, ngăn cách căn phòng thành hai gian, phía sau bình phong là một chiếc giường sưởi[*], đang

được thị nữ làm ấm bằng cách đốt lửa tạo nhiệt, một tấm chăn thật dày

bằng lông dê cũng đã được thị nữ trải ra. Trong nháy mắt Vân Hề Hề có

cảm giác về đến nhà, nhưng lại bị một tia ừ rú chậm rãi đánh úp lại.

*Giường sưởi hay còn gọi là giường lò, đắp bằng đất, gầm giường có ống dẫn khói nóng hoặc để lò sưởi, ở miền bắc Trung Quốc

Tuy là rất buồn ngủ, nhưng Vân Hề Hề vẫn đứng

lặng trước giường sưởi, nhìn chần chệm mềm mại trên giường, trong đầu hốt hoảng, chẳng lẽ nàng phải ngủ chung giường với một nam tử xa lạ, nàng không làm được, huống chi này còn là một nam tử đặc biệt như thế.

Tháo xuống mũ tuyết, Vân Hề Hề ngồi ở trên mép giường, suy nghĩ tuông trào mãnh liệt.

Vân Hề Hề không rõ, Hoàn Nhan Liệt Phong sao lại

đổi đãi với nàng như thế, không phải hẳn nên hận nàng sao? Huống hồ tôi

này ở đây không nên là nàng, mà là Diệp Từ Dung mới đúng.

Không biết Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ xử trí chính

mình như thế nào, cũng không biết khi nào mình mới có thể thoát khỏi

trường phủ này, chính mình vốn là người ngoài cuộc, không muốn bị cuốn

vào chuyện này, nhưng đến lúc này muốn thoát thân cũng khó. Biểu hiện

của Diệp Từ Dung hôm nay khiến Vân Hề Hề trong lòng phát lạnh, nhưng lại không nhẫn tâm vạch trần nàng, ngược lại còn muốn giúp nàng.

Trong phòng đương ẩm áp bỗng xuất hiện một dòng khí vô cùng quý dị, nhiệt độ trong phòng tựa như vì vậy mà giảm xuống mấy độ.

Vân Hề Hề không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, kinh dị

phát hiện, trên ghế da, không biết khi nào đã có một nam tử ngồi đó, một thân hắc ý khiến hắn trông lạnh lùng cuồng ngạo hơn, hai tròng mắt đen

thâm thúy lãnh đạm như bầu trời đêm mặc Bắc, hàn ý toát ra khiến lòng

người run rẩy.

Vân Hề Hề nhất thời không biết nói gì, không biết hẳn vào từ khi nào, luôn luôn tự hào võ công không tồi nhưng lại không

một chút phát hiện hẳn đã đến, võ công của Hoàn Nhan Liệt Phong quả thật không thể xem thường, mà chính mình so với hắn chỉ sợ không khác gì trứng chọi đá.

Hoàn Nhan Liệt Phong không nói gì, hai người cách nhau một ánh nến, đều cùng nhìn chăm chăm vào ánh nến, yên lặng đánh

giã, phỏng đoán tâm tư đối phương.

Trực giác của Vân Hề Hề mách bảo rằng nam nhân

trước mắt này đang rất bình tĩnh, không hề giống biểu hiện đang đối mặt

với tình địch, trong mắt hắn không hề có tia ghen tuông nào cả. Có lẽ

đây mới là chỗ đáng sợ nhất của hắn, luôn luôn bình tĩnh lãnh khốc, hoặc sẽ phát hỏa bất cứ lúc nào, mà điềm báo trước chính là sự tĩnh lặng kia.

Một thị nữ bưng một chậu nước đến, Hoàn Nhan Liệt Phong ở chậu nước rửa tay, thị nữ hầu hạ hắn cởi xuống áo ngoài.

“Ngươi sẽ ngủ ở đây ư?” Nhìn hắn chậm rãi đi đến trước giường sưởi, Vân Hề Hề không khỏi cất tiếng hỏi.

Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt lạnh như tinh tú trên trời liếc nhìn nàng, nói: “Ngươi cho rằng bản vương nên ngủ ở nơi nào?”

Diệp Từ Dung ở nơi nào thì ngươi nên ngủ ở nơi đó, Vân Hề Hề trong lòng thầm nghĩ.

Đôi mắt sắc bén của Hoàn Nhan Liệt Phong quét qua gương mặt Vân Hề Hề lần lượt từng chút một – mi, mắt, môi, thật chăm

rãi, miệng hần hiện lên một mặt cười khe khẽ: “Thật ngoài dự liệu của

bản vương, ngươi cuối cùng có bản lĩnh gì? Chẳng phải chỉ là một bạch y

nhân nhỏ nhoi bình thường thôi sao? Nàng vậy nhưng lại vì ngươi cự tuyệt Nam Triều Hoàng Đế!”

Vân Hề Hề sững sốt: “Ngươi nói cái gì?”

“Chẳng lẽ ngươi không biết? Nếu không phải Diệp

Từ Dung từ chối tiến cung, tiểu tử Hàn Tuyên kia sao lại bỏ được nàng,

đem nàng đi hòa thân? Quả thật, chân tình của các ngươi khiến người khác rất cảm động.”

Không nghĩ tới Diệp Từ Dung si tình đến vậy, vì Du ca ca kia, cự tuyệt Hoàng Đế Nam Triều.

“Ngươi có yêu nàng không?” Vân Hề Hề nhìn chăm chăm Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt sâu thẳm hỏi.

Hoàn Nhan Liệt Phong tùy ý thoải mái tựa người

lên đệm, nhìn Vân Hề Hề, con ngươi đen mang theo một tia ý cười trào

phúng, nói: “Yêu? Cũng chỉ có người Nam Triều mới hỏi được những câu

buồn cười như thế!”

Câu trả lời như vậy có chút ngoài dự kiến của Vân Hề Hề.

“Nữ nhân chỉ là đồ cung chiêu, không phải dùng để yêu. Nam nhân tuyệt không thể dễ dàng động tình, nếu không, sẽ biến

thành một kẻ ngốc.” Hoàn Nhan Liệt Phong thần nhiên nói.

Vân Hề Hề mỉm cười, đã sớm nghĩ đến, người giống hần, làm sao có thể dễ dàng yêu thương người khác.

“Ngươi, chẳng phải là một ví dụ tốt đó sao? Vì

nàng, một thân một mình mạo hiểm, chẳng lẽ ngươi không sợ bản vương ư?”

Hần nhìn Vân Hề Hề bằng nửa con mắt hỏi.

Vân Hề Hề lảng tránh ánh mắt lạnh lùng của hần:

“Một khi đã như vậy, ngươi sao không buông tha cho nàng! Chiếm được

người của nàng, cũng không chiếm được lòng của nàng, ngươi thấy như thế

vui vẻ lắm ư?”

“Buông tha nàng, cho các ngươi có cặp có đôi? Bản vương cảm thấy khiến cho nàng trong lòng chỉ có một mình bản vương, vốn là một sự khiêu chiến không tồi!” Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thẳng Vân

Hề Hề, ánh mắt tươi cười nói.

Hần nằm trên giường tao nhã tự tại, phía dưới là tấm chăn bông bằng lông dê thật dày.

“Khi nào ngươi thả ta đi?” Vân Hề Hề hỏi.

“Ngươi phải đi ư? Ngươi dụ dỗ phi tử của bản

vương, còn muốn đi? Bản vương còn muốn giữ ngươi lại, cho ngươi nhìn

thật rõ, ngươi sẽ thất bại trong tay bản vương như thế nào.”

“Ta phải ngủ ở đâu?” Vân Hề Hề cảm thấy lười đời co với hần.

Hoàn Nhan Liệt Phong hừ một tiếng, nói: “Tùy

ngươi, chủ cần không bước ra khỏi căn phòng này! Đừng hòng mơ tưởng đến

chuyện bỏ trốn!”

Vân Hề Hề oán hận liếc mắt nhìn, ở đây chỉ có một cái giường mà Hoàn Nhan Liệt Phong lại đang nằm trên đó. Nàng không thể ngủ trên giường được rồi.

Dù sao cùng một tử xa lạ ngủ chung một phòng, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

“Vương gia, Dung phi đến thị tẩm.”

Ngoài cửa vang lên một tiếng nói thanh thúy.

Vân Hề Hề cả kinh, buồn ngủ vừa rồi lập tức biến mất, thiếu chút nữa theo trên ghế ngã nhào xuống dưới đất.

Còn đang cảm thấy kỳ quái hẳn vì sao lại cho

chính mình ngủ lại trong phòng hắc, hóa ra hẳn sớm đã truyền Diệp Từ

Dung đến thị tẩm! Còn là muốn mình chính mắt chứng kiến Diệp Từ Dung thị tẩm, không thể sai, hẳn là đang muốn đả kích tình địch.

Vân Hề Hề nháy mắt trong lòng trăm lần cũng không ngờ tới chuyện này, hẳn đúng là một nam nhân đáng căm phẫn.

“Vào đi!”

Rèm da thật dày mở ra, Diệp Từ Dung được thị nữ dắt vào, chậm rãi đi đến.

Nàng khoác trên người áo khoác lông cừu thật dày, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, bỗng nhiên nhìn đến người ngồi

trên ghế là Vân Hề Hề, con người Diệp Từ Dung đột nhiên mở to.

Môi đỏ mọng mấp máy, nhưng sau đó cũng không nói gì.

“Ái phi!”

Vân Hề Hề nghe thấy Hoàn Nhan Liệt Phong giọng

nói kéo dài đầy tình tứ, mang theo vô hạn dây dưa, điều này làm cho Vân

Hề Hề trong lòng phát run, chỉ cảm thấy mặt mình như đang bị lửa thiêu

cháy.

Diệp Từ Dung ánh mắt rung rung, chậm rãi tiến đến phía sau bình phong, hai thị nữ tức khắc liền lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cường ép xuất phủ

Sau bình phong truyền đến thanh âm yếu điệu, bắt đầu dĩ của Diệp Từ Dung: “Vương gia, van cầu ngài! Xin ngài buông tha cho ta đi!”

Diệp Từ Dung là không muốn, nhưng lại không thể chống lại.

Hai mắt tràn đầy lệ như mũi nhọn lạnh băng đâm vào lòng Vân Hề Hề, làm cho Vân Hề Hề tâm không khỏi thương hại cho nàng.

Cho dù Diệp Từ Dung nguyện thị tẩm, cũng tuyệt không nguyện ở trước mắt một người lạ như thế này, Hoàn Nhan Liệt Phong hẳn thật sự ép buộc Diệp Từ Dung như vậy ư.

“Cầu ta?” Hoàn Nhan Liệt Phong thanh âm mỉa mai, chậm rãi truyền ra từ sau bình phong: “Yên tâm, bản vương sẽ làm cho ngươi hài lòng, so với tên mặt hoa da phấn kia nhất định không khiến ngươi thất vọng.”

“Vương gia, không cần, van cầu người!” Thanh âm Diệp Từ Dung nhu nhược, ai oán, quanh quẩn mang theo sự thê lương bên trong vọng ra.

Nụ hôn mập mờ dưới ánh nến đang ẩn hiện sau bình phong. Vân Hề nhìn thấy rất rõ ràng, hai cái bóng đen dây dưa cùng một chỗ, nghe được cả tiếng y phục va chạm nhau sột soạt, sột soạt cùng thanh âm của Diệp Từ Dung mỏng manh, yếu mềm cầu xin tha thứ.

Vân Hề Hề thật sự nghe không nổi nữa, nàng xốc lên rèm cửa muốn đi ra ngoài, chính là ngoài cửa hai thị vệ “rầm” một tiếng, đứng ở trước mặt nàng.

“Không có sự đồng ý của vương gia, đi ra ngoài liền giết!” Thị vệ không hề khoan dung nói.

Vân Hề Hề bất đắc dĩ đánh chậm rãi lui về, cúi đầu ngồi trên ghế da, bên tai tràn ngập thanh âm tiếng thở dốc tình tứ, mê hoặc của Hoàn Nhan Liệt Phong, còn có cả tiếng đề nén cầu xin tha thứ không được của Diệp Từ Dung.

Xuân sắc khôn cùng tựa hồ xuyên qua cả bình phong kia, tràn ra ngoài.

Vân Hề Hề nhận thấy mặt mình một phen nóng bừng, trên người da gà rậm rạp nổi lên một lớp.

Nàng vốn là một cô gái hồn nhiên, chưa từng chứng kiến qua những trường hợp như vậy, chính là nghe còn chưa từng nghe qua, lại không thể tưởng tượng được nó xuất hiện như thế.

Ánh mắt vô tình liếc về hướng bình phong, hai thân ảnh vẫn như cũ quấn lấy nhau, dưới ánh đèn coi như vô cùng tình tứ.

Vân Hề Hề thật sự không thể nhìn được nữa, lạnh giọng quát: “Vương gia, xin người buông tha nàng đi!”

Phía sau bình phong tiết mục kia vẫn tiếp diễn, Hoàn Nhan Liệt Phong tựa như không có nghe đến lời của Vân Hề Hề, ngược lại càng thêm mất hồn khê hừ một tiếng rồi bỏ qua, nhưng Hề Hề vẫn nghe được hết.

Vân Hề Hề trong lòng thầm mắng một tiếng, sắc ma! Hạ lưu!

Có lẽ giờ phút này hẳn cho rằng tình địch của hắn – Vân Hề Hề đang ghen ghét dữ dội, không thì cũng là mười phần ăn phải giấm chua, không biết rằng Vân Hề Hề là bị xấu hổ đến sắp không thể nhìn được nữa, sắp hồng mắt.

Rầm một tiếng.

Vân Hề Hề đánh ngã bình phong.

Ánh nến tức khắc chiếu sáng chiếc giường lớn sau bình phong.

Loạn, một giường thật hỗn loạn.

Y phục tăn mát, chăn đệm tán loạn.

Khôn cùng xuân sắc theo bình phong trút xuống mà mở ra, bên trong tối tăm tràn ngập hơi thở.

Hoàn Nhan Liệt Phong đang ôm Diệp Từ Dung hôn sâu vô cùng triền miên, bình phong hé mở không hề ảnh hưởng đến tâm trạng đang hưng chí của hắn.

Diệp Từ Dung áo ngoài đã cởi ra, chỉ còn mỗi một cái yếm màu đỏ trên người, trên yếm có dùng kim tuyến thêu hình một đôi uyên ương cổ đan lấy nhau, cánh tay ngọc cùng gáy ngọc trần trụi tuyết trắng được ánh nến chiếu gọi vô cùng chói mắt, khuôn mặt xinh đẹp đang gọn sóng mang theo một mảng đỏ ửng, càng tăng thêm vài phần xinh đẹp động lòng người của nàng.

Nhìn thấy Vân Hề Hề nàng hét lên một tiếng, vùi đầu vào giữa gối.

“Vân công tử, người nhìn trộm, ta đây vẫn là đang hưởng thụ.” Hoàn Nhan Liệt Phong thanh âm mang theo sự hấp dẫn tình tứ.

Vân Hề Hề nhìn đến Hoàn Nhan Liệt Phong, chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, trên mặt lại như lửa đốt.

Hắn y phục bán mở, lộ ra bộ ngực rắn chắc, màu da lúa mạch dưới ánh nến lấp lánh vô cùng hấp dẫn, tóc đen hỗn loạn rồi tung ở sau đầu, sự cao quý cùng sự tà mị hấp dẫn cùng lúc lộ ra thật không nói nên lời, con người đen đặc thâm thúy lại càng sâu hơn.

Ánh mắt sâu thẳm của hắn vây khốn tầm mắt của Vân Hề Hề, mang theo tà khí cười nói: “Vân công tử, như thế nào, người là xem không đủ rõ, một khi đã như vậy, liền đem bình phong toàn bộ mở ra đi.”

Nói xong, hắn tay phải vung lên, chiếc yếm trên người Diệp Từ Dung đang che giấu kia liền như vậy đáng thương rơi xuống, bộ ngực tuyết trắng của Diệp Từ Dung nháy mắt hiện ra ở trước mặt, mà Hoàn Nhan Liệt Phong lại như vậy cúi xuống, hôn lên.

Vân Hề Hề tình tường nhìn thấy lệ trong suốt từng giọt, từng giọt trên mặt Diệp Từ Dung đang chảy xuống, nàng nhất định là xấu hổ và giận dữ không chịu nổi.

“Ta kêu người ngừng lại!” Vân Hề Hề ánh mắt sắc bén lóe lên.

Hoàn Nhan Liệt Phong thật sự rất đáng giận, rõ ràng biết Diệp Từ Dung là không cam tâm tình nguyện, còn cố bức bách nàng, và còn là ở trước mặt người ngoài thế này, điều này làm sao Diệp Từ Dung có thể chịu nổi, nàng dù gì cũng là hòa thân Nam Triều công chúa. Đều là nữ nhân, Vân Hề Hề vạn phần đồng tình với Diệp Từ Dung, nàng nhất định phải cứu nàng, cho dù điều đó sẽ khiến nàng tiếp tục sai lầm.

Hoàn Nhan Liệt Phong tà khí chính là buồn cười chậm rãi tràn ra, hần căn bản không thèm nhìn Vân Hề Hề và vẫn cứ như cũ.

Vân Hề Hề nhìn xung quanh bên trong, trường trường một thanh kiếm thu hút tầm mắt của Vân Hề Hề.

Thân thủ nhanh nhẹn liền đem kiếm xuống dưới, soạt một tiếng nàng liền rút kiếm, trong nháy mắt trong phòng kiếm quang quanh quẩn, lạnh lẽo lóe ra.

Vân Hề Hề chậm rãi đem kiếm chỉ vào cổ Hoàn Nhan Liệt Phong: “Người buông nàng ra, bằng không, đừng trách ta vô tình! Người thì ra chỉ có bản lĩnh khi dễ một nữ tử!”

Hoàn Nhan Liệt Phong rút cục cũng buông Diệp Từ Dung ra, hứng thú quay đầu lại nhìn Vân Hề Hề.

“Người đúng thật là có vài phần can đảm, không uống công nàng thích người, nhưng người cho rằng bản vương sẽ vì vậy cảm động sao?” Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười, hướng về thanh kiếm đang đặt trên cổ mình khêu khí như không có gì, thổi nhẹ một cái.

Vân Hề Hề ánh mắt đảo nhẹ qua bộ ngực trần của Hoàn Nhan Liệt Phong, hai má lại đỏ bừng lên.

“Mặc y phục vào!” Vân Hề Hề tâm mạng theo áp lực kinh hoàng, lạnh nhạt nói.

Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười, thế nhưng lại nghe theo mặc lại y phục.

Ngoài cửa thị vệ nghe được tiếng động liền vang vọng tiến vào, Hoàn Nhan Liệt Phong nhẹ nhàng phát tay, cho bọn họ lui xuống.

Hần trong lòng căn bản là xem thường Vân Hề Hề, nam tử Nam Triều vốn gầy yếu nhu nhược, làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Ở dưới kiếm của nàng, hắn như thế nhưng lại không hề hốt hoảng khẩn trương, rõ ràng là kiếm của Vân Hề Hề đang đặt trên cổ hắn, nhưng Vân Hề Hề lại có cảm giác ngược lại, kiếm như là đang đặt trên cổ chính mình.

“Kể tiếp thì sao?”

Hoàn Nhan Liệt Phong mặc xong y phục, híp nửa mắt nhìn Vân Hề Hề, hần bộ dạng lười biếng, coi như đang xem một màn kịch hay ho, mà trong đó vai chính đang diễn xướng không ai khác ngoài Vân Hề Hề.

Tóc đen phía sau hần xổ xuống rồi tung, càng tăng thêm cho hần một tia khôn cùng khí phách, còn có một chút nói không nên lời, vì khoảng cách của hần và Vân Hề Hề quá thân cận, hơi thở nam tính của hần đánh thẳng về phía Vân Hề Hề.

Bị hơi thở của một nam tử xa lạ khuấy đảo Vân Hề Hề trong lòng bất an, đai mi khẽ nhú lại, lạnh giọng nói: “Buột tóc của người lại!”

Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt hiện lên tia mỉm cười, thuận tay đem tóc phía sau buột lại, lộ ra gương mặt tuấn mỹ cương nghị. Nam nhân này đáng vốc quả không tồi, vừa có sự khôi ngô của nam tử người Hán ở Nam Triều, vừa có sự cương nghị cùng khí phách của nam tử Tái Bắc.

“Kể tiếp thì sao?”

Hoàn Nhan Liệt Phong tiếp tục hỏi, bên môi hình như hàm chứa ý cười rất dày.

Vân Hề Hề trong lòng ngậm bức bối, kể tiếp nên làm như thế nào, nàng cũng không biết, mới vừa rồi xúc động đem kiếm đặt lên cổ hần, chẳng lẽ giờ lại lấy xuống? Nếu là thả hần ra, ai biết được hần sẽ làm cái gì, không biết hần có hay không giận dữ rồi giết chết nàng.

Hắn chính là Bắc Thương Quốc – Tà Hiền Vương, đại hoàng tử của Khả Hãn, chính mình có mấy cái đầu để có thể đấu với hần.

Trong lòng nàng do dự, ngẩng đầu liền nhìn thấy bên môi Hoàn Nhan Liệt Phong mang theo vô số ý cười trào phúng như không có chuyện gì xảy ra, Vân Hề Hề ánh mắt lạnh lùng.

Nam nhân này dựa vào cái gì mà tự phụ? Dựa vào gì mà kiếm đặt trên cổ vẫn dương dương tự đắc như thế? Chẳng lẽ là nghĩ nàng không dám ra tay? Người khác sợ Tà Hiền Vương hần, nhưng Vân Hề Hề nàng thì không.

Đã vậy chi bằng tiếp tục, huống chi bây giờ nàng căn bản là không có đường lui, dù sao nàng cũng chán ghét ở lại cái vương phủ này, chính mình sớm muộn cũng phải rời đi, không bằng đi ngay trong tối nay.

Vân Hề Hề nghĩ đến đây, đem kiếm hơi hơi đẩy về phía trước, thành công nhìn đến trên cổ hần đang có tơ máu chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bày kế bỏ trốn

Có tơ máu chậm rãi chảy xuống, Diệp Từ Dung phát ra một tiếng la to yêu kiều, bưng kín mắt.

Kế tiếp, bên trong liền lâm vào sự yên lặng đến đáng sợ.

Hoàn Nhan Liệt Phong tựa hồ không hề hay biết về sự đau đớn, hơi hơi nghiêng người, hai tròng mắt híp lại bắn ra tia nguy hiểm, hần cực kỳ ngả ngón ngạo mạn đánh giá gương mặt trước mắt.

Đây là một khuôn mặt xinh đẹp khắc sâu vào tâm trí người khác. Làn da tuy có chút ngăm đen, nhưng nhìn qua lại nhẵn nhụi mịn màng, dưới ánh nến lấp lánh toát ra một khí chất thuần khiết, thanh tao vô cùng rực rỡ. Một đôi mắt thu thủy sáng trong, không ngừng lưu chuyển, so với hàn mai ngoài cửa sổ còn xán lạn hơn, so với tuyết trắng thì tinh khiết hơn, còn so với hồ sâu u cốc thì cứ như một màu trong suốt, một đôi mắt như vậy, như thế nào lại sở hữu bởi khuôn mặt của một nam tử, nếu không phải biết hần là tình lang của Diệp Từ Dung, Liệt Phong sẽ hoài nghi hần là một nữ tử.

Không hề nghi ngờ, hần so với Diệp Từ Dung dung mạo xinh đẹp không hề thua kém, hần cùng Diệp Từ Dung, chính là mọi người vẫn hay nói – trời sinh một đôi.

Hoàn Nhan Liệt Phong không khỏi có chút ghen tị, nhất là khi nhìn đến đôi mắt dữ tợn kia, không chút khách khí nhìn thẳng hần, cái nhìn tràn đầy sự xem thường và chán ghét, trong lòng lại càng tức giận. Kẻ này cùng lắm chỉ là một tên mặt hoa da phấn nhỏ nhoi cũng dám khinh bỉ hần, còn dùng kiếm làm hần bị thương.

“Tốt lắm! Thật tốt!” Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh lùng nói, cùng một nam tử phong hoa tuyết đại như vậy tranh giành nữ nhân, thật là một sự khiêu chiến không tồi.

Vân Hề Hề nhìn đến ánh mắt sắc bén của Hoàn Nhan Liệt Phong, liền giống như nhìn thấy được ánh mắt của phi ưng trên thảo nguyên khi đang làm le con mồi dưới vuốt, trong lòng không khỏi rung mình.

Thảo Nguyên Chi Ưng[*] đúng là Thảo Nguyên Chi Ưng, đôi mắt của hần và đôi mắt của chim ưng đều rất giống nhau, cứ như vậy mà sắc bén.

*Thảo Nguyên Chi Ưng: đây đơn giản chỉ là một cụm danh từ riêng tác giả đặt. Còn nghĩa cụ thể có thể hiểu “Chi” là hướng về, ở đây hiểu là chim ưng luôn hướng về thảo nguyên. Nguyệt Xuất Vân hết Thảo Nguyên Tường Ưng giờ đến Thảo Nguyên Chi Ưng...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Liệt ảnh công chúa

Bên ngoài, gió Tái Bắc gào thét, như tiếng ai đang gào khóc thảm thiết, mà bên trong lại vô cùng ấm áp, Hoàn Nhan Liệt Phong xem ra rất là biết hưởng thụ, lò sưởi không biết là dùng loại than củi gì, tản mát ra từng đợt ấm hương, lượn lờ bên trong không dứt.

Đêm dài phương Bắc, chỉ vừa mới bắt đầu.

Vân Hề Hề tâm tình thả lỏng, ngồi ở ghế dựa, giống như một con mèo lười mệt mỏi, rốt cục cũng có chút nhàn hạ để nghỉ ngơi.

Thi thoảng gió lạnh lại nhẹ nhàng theo khe hở của cửa lớn tiến vào, khác với sự ấm áp trong phòng, mang theo một cảm giác mát mẻ, vô cùng dễ chịu.

Có lẽ là do quá mệt mỏi, hoặc cũng có thể là do bên trong quá ấm áp, Vân Hề Hề cứ như vậy mà ngủ.

Trong mộng, Vân Hề Hề tựa hồ như lại được trở về vùng mưa bụi Giang Nam, nhón nhơ cùng gió mát dịu êm, mùi hoa tràn ngập trong cánh mũi, gọn sóng màu xanh nhu hòa của xuân thủy như đang ôm lấy nàng.

Vân Hề Hề chợt bừng tỉnh, ánh nến đã muốn tắt, trên giá cầm chỉ còn đọng lại vài giọt nến.

Theo cửa sổ tràn vào chính là một mảnh ánh sáng trắng đầy mộng lung, thân nhiên chiếu vào bên trong phòng, Vân Hề Hề mơ hồ nhìn đến bình phong xinh đẹp như bức tranh của một nàng mỹ nhân, còn có mấy bộ sách trên án thượng của Hoàn Nhan Liệt Phong, cả hai liền như một đôi một cặp.

Ánh sáng? Là ánh sáng của tuyết trắng? Là ánh trăng? Hay là ——

Vân Hề Hề nhảy mạnh khỏi ghế dựa, bước nhanh đến bên cửa sổ, từ cửa sổ nhìn ra, phát hiện trời đã tờ mờ sáng.

Vân Hề Hề không nghĩ tới nàng lại ngủ lâu như vậy, nhớ đến Diệp Từ Dung, giờ phút này có lẽ nàng đã chạy trốn thành công rồi, trên giường vang lên tiếng ngáy mờ nhạt của Hoàn Nhan Liệt Phong, hẳn không có tỉnh lại, với được tính của mai hương Hoàn Nhan Liệt Phong ít nhất cũng phải đến tối nay mới có thể tỉnh lại.

Dựa vào ánh sáng trên bầu trời, xác định giờ phút này là lúc thị vệ thả lỏng cảnh giác. Bây giờ còn không nhanh rời đi, thì còn chờ đến khi nào? Vân Hề Hề cầm lên mũ tuyết, đội lại trên đầu.

Trong viện bỗng có một trận những bước chân vội vàng vang lên, nghe động tĩnh thì chính là hướng nơi này mà đến.

Vân Hề Hề hàng mi hiện lên vẻ kinh hãi, chỉ mới sáng sớm thôi, là ai đến đây? Sẽ không là cung nữ trong Dung viện phát hiện Diệp Từ Dung mất tích, rồi đến bẩm báo chứ. Nếu là như vậy, sự tình không xong rồi.

“Liệt Ảnh công chúa, vẫn còn sớm.” Tiếng của thị vệ trong trẻo lạnh lùng cất lên.

“Các người tránh ra, ta muốn vào xem Vương huynh một chút!” Đó là một thanh âm thanh thúy dễ nghe, nhưng lại mang theo đôi phần ngang ngược.

Liệt Ảnh công chúa? Đã là công chúa, thì chính là muội muội của Hoàn Nhan Liệt Phong, nàng tới đây làm gì?

“Vương gia vẫn đang nghỉ ngơi, công chúa có việc gì gấp sao?”

“Đương nhiên là có việc gấp, hòa thân công chúa đến đây, Vương huynh lại không nói cho ta biết, ta muốn nhìn qua Nam Triều đệ nhất mỹ nhân kia thật ra là khuynh quốc khuynh thành đến mức nào!”

“Công chúa, người muốn gặp Dung phi thì nên đến Dung viện, Dung phi đêm qua đã quay về Dung viện rồi.” à phi

Vân Hề Hề trong lòng trầm xuống, Liệt Ảnh công chúa này nếu đến Dung viện không thấy Diệp Từ Dung chẳng phải sẽ hỏng hết sao.

“Các người chờ nữa, ta sớm đã đến Dung viện, thị nữ ở Dung viện nói cho ta biết, Thái Dung công chúa là đến đây thị tẩm đêm qua không có trở về. Hoàng huynh, huynh sao không lên tiếng, mau cho ta vào đi.” Thanh âm của Liệt Ảnh bỗng nhiên cất cao, hướng về Hoàn Nhan Liệt Phong bên trong hồ to.

Liệt Ảnh công chúa, không hổ là muội từ của Hoàn Nhan Liệt Phong, thật ngang ngược giống ca ca của nàng, xem ra đã sớm bị chiều hư. Mới sáng sớm tỉnh mơ, đã xông vào Lãnh Vận Viện, chỉ là vì muốn xem qua Thái Dung công chúa là người như thế nào. Xem chừng thị vệ ngoài kia không có khả năng ngăn cản nàng, hoặc có lẽ sau một lúc lâu không nghe thấy thanh âm đáp lại nào của Hoàn Nhan Liệt Phong, bọn họ có chút hoài nghi, nên cũng không muốn ngăn trở nàng nữa.

Không còn cách nào khác, Vân Hề Hề lại trở vào ghế dựa, nhắm mắt lại.

Cửa bị mở ra, một làn gió lạnh liệt theo cái lạnh như băng tuyết liền tiến vào, thổi bay góc áo của Vân Hề Hề, hàn ý cũng theo đó nhẹ nhàng thâm nhập.

Vân Hề Hề làm bộ dạng như vừa bừng tỉnh, mở to hai tròng mắt, nghi hoặc nhìn người trước mắt.

Đây là một giai nhân điển hình của phương Bắc.

Đáng người cao gầy, yếu điệu thướt tha. Nàng trên người một thân y phục mùa đông màu tím cần viền vàng, y phục mặc trên người nàng biểu hiện rõ sự hoa lệ xinh đẹp. Tóc đen tết thành hai bím đuôi sam, trên tóc còn vương một ít tuyết trắng, đang chậm rãi hòa cùng sự ấm áp trong phòng.

Gương mặt nàng hé ra như phù dung trắng non, trên mặt khảm một đôi mắt sáng long lanh, mi nhẹ như khói, môi hồng, răng trắng. Vân Hề Hề không nghĩ một công chúa bướng bỉnh, ngang ngược như nàng lớn lên lại xinh đẹp thanh tú như vậy.

Nàng thấy ngồi trên ghế là Vân Hề Hề, kinh dị tròn tròn mắt: “Người là ai? Vì sao ngủ trong phòng Vương huynh của ta? Chẳng lẽ.....” môi đỏ mọng biến thành hình chữ O: “Người là nam sủng của Vương huynh?”

Vân Hề Hề nghe thấy nàng nói thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống đất. Nam sủng? Hiểu lầm? Lại là hiểu lầm lớn. Còn không nói là hiểu lầm tới ngày càng nhiều đi. Nào là tình lang của Diệp Từ Dung, giờ thì đến nam sủng của Hoàn Nhan Liệt Phong, cũng không biết Vân Hề Hề nàng còn phải hứng chịu thêm bao nhiêu thứ nữa đây.

Liệt Ảnh công chúa nhìn thấy bộ dạng của nàng có vẻ rất hứng thú, tạm thời quên đi vị Vương huynh đáng thương, cũng đã quên luôn mục đích đến đây.

Nàng cứ như thế táo nhả đứng trước mặt Vân Hề Hề, cười tủm tỉm nhìn Vân Hề Hề: “Hoàng huynh ta lại đoạn tụ chi phích*, ta thật sự không biết đó, haha, xem ra hôm nay ta thu hoạch không nhỏ, ta đối với người cảm thấy vô cùng hứng thú, thật ra là loại nam nhân gì mà có thể mê hoặc Vương huynh của ta chứ, huynh ấy vốn rất là kiêu ngạo, bao nhiêu mỹ nhân xinh đẹp cũng không lọt vào mắt của huynh ấy, nhưng đối với tên tiểu tử nhà người, như thế nào lại có hứng thú. Hừm, người ở trong phòng còn đội mũ làm gì hà.”

Liệt Ảnh công chúa nói xong, ma trảo liền hướng về phía trên đầu Vân Hề Hề, chớp tới, muốn gỡ xuống mũ tuyết của Vân Hề Hề.

Vân Hề Hề lạnh lùng cười, tay áo nhẹ phẩy, nhanh như cắt nắm lấy cổ tay của Liệt Ảnh công chúa.

“Ngươi —— ngươi dám động thủ với bản công chúa?” Ánh mắt của Liệt Ảnh vụt sáng, mang theo hứng thú nói.

Không hề có tức giận, đơn giản chỉ là bộ dạng vô cùng hứng thú.

Vân Hề Hề nhìn kỹ gương mặt này, đúng là có vài phần rất giống Hoàn Nhan Liệt Phong, không khỏi có chút đau đầu. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong ngoài kia, hai người canh gác ở cửa, hai người đứng sau bình phong, đang muốn xông ra.

Nàng cũng không muốn xung đột với vị công chúa này, như thế nào mới có thể nhanh gọn đánh bại bọn họ rồi rời đi mà không kinh động những thị vệ khác đây?

Vân Hề Hề bỗng nhiên vung tay, điểm vào nguyệt đạo của Liệt Ảnh công chúa.

Liệt Ảnh công chúa nhất thời không thể cử động, ngồi ở trên ghế, cũng không thể nói chuyện, hai con mắt thì tràn đầy phần hận. Trông như một con tiểu hồ ly giao hoạt. Vân Hề Hề trong lòng thầm nghĩ, tiểu muội muội của Thảo Nguyên Chi Ứng cũng không phải là dễ chọc.

Chính là mình vẫn đã chọc vào rồi, thật sự không hay ho gì, chỉ trong hai ngày đã chọc giận tới hai người không nên đụng vào.

“Vương gia, ngài làm sao vậy?”

Là tiếng thị vệ đang kinh hô, Vân Hề Hề tìm kiếm bạch lăng trong tay áo, ở trong phòng xuất thành bốn đường cong thuần trắng, đồng thời đánh úp về phía bốn thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong.

*Đoạn tự chỉ phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gogi lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Binh bạc phá

Tên của họ ở đây được hiểu lần lượt là phong, lôi, điện, chớp.

Có thể làm thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong, bọn họ hiển nhiên không phải những kẻ đơn giản.

Nhưng giờ phút này bọn họ chỉ thấy trước mắt bạch quang chọi lóe, tơ lụa mềm mại thuần một màu trắng mang theo hơi lạnh thấu xương như tiếng gió xó xác tiêu điều, cùng lúc cuốn lấy bọn họ. Một thân hình giống như ảo ảnh xuất hiện trước mắt bọn họ, bỗng nhiên trên ngực tê rần, nguyệt đạo của bốn người đồng thời bị điểm.

Bốn người khó tin nhìn người ra tay, chính là kẻ mà bọn họ luôn khinh thường, kẻ mà trong mắt bọn họ tuần mỹ quá mức, một kẻ nhu nhược đến từ Nam Triều.

Vân Hề Hề tay áo giương cao một cái, rồi thu về bạch lăng, nàng nhìn những thị vệ đứng đó, lạnh lùng cười: “Các ngươi cùng chủ nhân của các ngươi thật giống nhau, đều kiêu căng ngạo mạn.”

Nếu không phải bọn họ xem thường nàng như thế, thì giờ phút này sẽ không dễ bị khống chế như vậy.

Vân Hề Hề nhìn chung quanh bên trong, đón nhận ánh mắt đầy phần nộ của Liệt Ảnh công chúa đang ngồi trên ghế da hồ, cười nhạt, rồi cứ thế phiêu nhiên ra khỏi phòng, như một trận gió mềm mại. -> em cảm giác câu này hơi cụt, nên thêm là “cười nhạt, cứ thế phiêu nhiên...” chẳng hạn

Lạnh Vạn Viện sáng sớm, tuyết trắng tràn ngập, một mảnh trống rỗng.

Không khí mang theo hơi thở rét lạnh cùng một mùi hương thanh u vẫn vương trên chóp mũi, hàn mai rơi rụng như khóa lại tuyết trắng trên nền đất, thân nhiên, phóng túng nằm đấy như đang nghỉ ngơi.

Vân Hề Hề chậm rãi đi trong buổi sớm yên tĩnh, trên nền tuyết mờ ảo in lại những dấu chân mờ nhạt của nàng.

Diệp Từ Dung hẳn là đã bình yên rồi đi, nàng rút cuộc đã giúp được Diệp Từ Dung, trong lòng không phải cảm thấy áy náy nữa.

Vân Hề Hề nhảy lên tường, tính toán sẽ trèo tường đi ra ngoài, nhưng làn gió lạnh như băng lập tức ủa đến mang theo một trận sát ý khôn cùng.

Bên ngoài bờ tường không biết từ khi nào đã có sẵn binh lính đông nghịt ở đó chờ phân phó, đao kiếm chói lọi, cung nỏ sẵn sàng, ở trong nền tuyết trắng, toát lên sự lạnh lẽo thấu xương, ngập tràn sát ý.

Phía sau chột có chút tiếng động kì lạ, Vân Hề Hề quay đầu lại nhìn, trong viện đã xuất hiện mấy chục binh lính giáp bạc mũ bạc vô cùng dũng mãnh. Đi đầu là một hắc y nhân, đại khái đây chính là thiết kỵ hộ vệ trong truyền thuyết của Hoàn Nhan Liệt Phong, khí thế quả thật không thể khinh thường.

Trong nháy mắt Vân Hề Hề thế nhưng hai bên đều là kẻ địch.

Vân Hề Hề không rõ là người nào truyền lệnh đem binh đến, nàng rõ ràng đã chế trụ bốn thị vệ kia rồi.

Đang lúc nghi hoặc, một thanh âm lãnh liệt (lạnh lùng + trong trẻo) trong gió vang lên: “Vân công tử, ngươi cũng thực tự đại đấy thôi, cùng bản vương đều giống nhau cả.”

Là Hoàn Nhan Liệt Phong!

Hắn chậm rãi đi ra từ bên trong, cười dài đứng ở nơi đó, cái cười kia thật tao nhã, tiêu sái, nhưng ánh mắt lại như tuyết phượng Bắc – hàn ý trùng điệp.

Vân Hề Hề rốt cục đã hiểu là ai đã hiệu lệnh đem binh đến.

Nàng vẫn là đã xem nhẹ vị chủ nhân của thảo nguyên này, tuy nói chắc được tính của mai hương rất mạnh, nhưng Vân Hề Hề lại không nghĩ đến nội lực của Hoàn Nhan Liệt Phong lại thâm hậu như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã tỉnh lại, có thể thấy võ công của hắn sâu khôn lường.

Nàng vẫn là quá sơ suất, giả như điểm trụ nguyệt đạo của hắn nữa thì tốt rồi.

Nhưng giờ không phải là lúc hối tiếc, ánh mắt của Vân Hề Hề lướt qua các tướng sĩ đông nghịt bên dưới, cân nhắc mình có thể hay không phá bỏ vòng vây này.

“Vân công tử sao không xuống đây đi, đứng mãi ở đó, chẳng lẽ thật sự muốn làm bia ư?” Hoàn Nhan Liệt Phong điềm tĩnh nhìn nàng, nhàn nhạt nói.

Vân Hề Hề thảm than một tiếng, biết hôm nay chính mình khó phá vòng vây, liền theo tường nhảy xuống dưới, thân hình nhẹ nhàng tựa một mảnh bông tuyết.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, nói thật cho ngươi biết, ta chỉ là một người ngoài không liên quan gì, cùng Diệp Từ Dung càng không hề quen biết, ngươi vì sao không buông tha cho ta chứ?”

“Ngươi cho là trải qua tối hôm qua, bản vương còn có thể tin tưởng ngươi sao?”

Vân Hề Hề nghĩ lại đêm qua nàng đã kẻ kiếm lên cổ Hoàn Nhan Liệt Phong, nói: “Ta chỉ là bất mãn ngươi như vậy nhưng lại ức hiếp một nữ nhân!”

“Ngươi đến tốt cùng là người như thế ở Nam Triều? Vương thất quý tộc?” Hoàn Nhan Liệt Phong hỏi, ánh mắt lạnh lùng dao động dừng lại trên người nàng.

Vân Hề Hề trong lòng hoảng hốt, Hoàn Nhan Liệt Phong không phải đã nhận ra nàng là nữ nhi rồi chứ.

Hắn là sẽ không, nàng trên người mặc đến mấy lớp áo mùa đông, ngực đã bị nàng hung hăng bóp thất lại, hắn sao có thể nhìn ra, cho dù ánh mắt hắn có tinh tường hơn so với người thường, cũng không thể nhìn ra.

“Thân phận ta như thế nào có quan trọng sao?”

“Thái Dung công chúa như vậy ái mộ ngươi, bản vương chỉ muốn biết đối thủ của mình là người như thế nào!”

“Ta nói ta không phải!” Ánh mắt Vân Hề Hề lạnh lùng tối tăm chăm chú nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong, rét lạnh từng lời.

Không khí có chút đóng băng.

“Vương huynh, huynh khi nào mới chịu cho người giải nguyệt cho ta.” Ngay sau Liệt Ảnh công chúa liền chạy vội ra, bỗng nhiên nhìn đến Vân Hề Hề, ánh mắt chuyển rét lạnh, giọng căm hận: “Tên tiểu tặc, dám khi dễ bản công chúa, xem bản công chúa thu phục ngươi như thế nào.”

Vừa nói xong liền đánh úp về hướng Vân Hề Hề.

Vân Hề Hề trong lòng vừa động, vừa nói là đã tới rồi, thân hình nàng hơi di chuyển, liền hướng về Liệt Ảnh công chúa tóm lấy.

Hoàn Nhan Liệt Phong tựa hồ nhìn thấy được ý định của nàng, như mây đen bay vọt tới, che chắn phía trước Liệt Ảnh, tay áo đen giương lên, mang theo

kính phong lạnh thấu xương đánh trả về phía Vân Hề Hề.

Vân Hề Hề phi thân nhảy lùi lại, né tránh thế công như sấm chớp của Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Ngươi muốn động thủ ư?” Hoàn Nhan Liệt Phong cười lạnh: “Ngươi không sợ vạn tiễn xuyên tâm sao?”

Thanh âm nhẹ nhàng, nhưng binh lính đều đã tiến lên, lấp cung, một chi tiễn bén ngọt nhắm ngay phía Vân Hề Hề, bắn đến. Vân Hề Hề thân hình cứng đờ, Hoàn Nhan Liệt Phong nương thân phóng đến, nháy mắt liền điểm vào nguyệt đạo của Vân Hề Hề.

Vân Hề Hề cười lạnh nói: “Uổng công ngươi là Thảo Nguyên Chi Ứng, thì ra chỉ là một kẻ tiểu nhân, ngươi có dám cùng ta đọan đả độc đấu không?”

“Ngươi cùng ta đọan đả độc đấu?” Hoàn Nhan Liệt Phong giọng nói mang theo vẻ cười chê, người Nam triều này lại dám khiêu chiến với hắn?

Hai thị vệ áo đen bỗng vội vàng tiến vào, hướng Hoàn Nhan Liệt Phong bẩm báo: “Vương gia, Dung phi quả nhiên không quay về Dung viện.”

Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong chợt lóe hàn quang, cả người nháy mắt tan mất đầy sự tàn khốc.

“La Cáp, ngươi tức tốc đem toàn bộ binh lính tìm kiếm, đuổi theo Dung phi.” Hắn quay đầu nhìn phía Vân Hề Hề, gương mặt như hàn băng, ánh mắt tinh túm mang đầy sát ý giá lạnh, môi khẽ nhếch lên, buông ra một cái cười lãnh khốc: “Ngươi đưa nàng đi, chính mình thì ở lại đây, chính là muốn kéo dài thời gian của bản vương sao? Các ngươi thật sự là tình thâm. Chính là, ngươi cho rằng nàng có thể chạy thoát ư? Các ngươi ai cũng không thể thoát khỏi tâm tư và tầm tay của ta.”

Hoàn Nhan Liệt Phong gắt gao xiết chặt lòng bàn tay của mình, phảng phất trông như đang nắm lấy sinh mệnh của tất cả mọi người.

“Ảnh Nhi, muội thấy chúng ta nên xử lý hắn như thế nào?” Hắn quay đầu nhìn Liệt Ảnh công chúa đang đứng bên cạnh.

Liệt Ảnh ánh mắt phần hân sầm sầm một tia hứng thú ý cười trên môi: “Vương huynh, một đao giết hắn thì lợi cho hắn quá, ta xem không bằng để hắn ngoài trời tuyết, cho hắn chết cóng. Bất quá. . .” Nàng dừng một chút, nhìn phía Liệt Phong nức nở: “Vương huynh, hắn không phải nam sủng của ngươi sao? Ngươi đành lòng sao?”

“Nam sủng? Hắn còn chưa xứng! Đồng chết hắn, một đề nghị không tồi, Vương huynh nghe theo ngươi.” Hoàn Nhan Liệt Phong cung chiêu vỗ về, vuốt mái tóc của Liệt Ảnh, chậm rãi nói.

Trách không được Liệt Ảnh công chúa như vậy giảo hoạt, bướng bỉnh, nguyên nhân chính là có đại ma đầu sau lưng yêu chiều nàng, còn không bị chiều đến hư mới lạ đó?

“Đã như thế, bản công chúa cũng không khách khí.” Liệt Ảnh nói xong, đá một cước vào người Vân Hề Hề.

Vân Hề Hề nguyệt đạo bị điểm, thân hình như con diều đứt dây, bay lên, văng vào một góc cây mai trong viện. trong lúc nhất thời hoa rơi rụng như mưa, bay tán loạn.

Vân Hề Hề nằm gục trên nền tuyết, hoa mai non mềm thơm ngát rơi trên đầu vai nàng, trên mũi tuyết của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tuyết ngược gió kêu gào

Vân Hề Hề nằm gục trên nền tuyết, hoa mai non mềm thơm ngát rơi trên đầu vai nàng, trên mũi tuyết của nàng.

Sắc trời dần dần bừng sáng, tuyết thật dày thật nhiều vô thanh vô tức càng hiện ra rõ ràng hơn,片片 tuyết rơi rơi, tuyết trắng như ngọc, rồi lại như cánh bướm, ở trong không trung nhẹ nhàng bay múa.

Tuyết đọng dần dần thâm nhập vào lớp áo ngoài của Vân Hề Hề, hơi lạnh thấu xương chậm rãi, từ từ rót vào cơ thể, cảm giác lạnh như băng lan tỏa ngập tràn trong tâm.

Tuyết của Tái Bắc rất to, thường thì chỉ cần ở ngoài trời một chút, cho dù là không có tuyết rơi, nhưng chỉ cần như vậy ngồi ở giữa trời, cũng đủ bị đông đến chết.

Cánh hoa vương lại, trôi dạt trên mái tóc đen, vẫn như cũ mang theo lãnh hương đưa tình.

Vân Hề Hề trong lòng âm ảm, chẳng lẽ hôm nay nàng cũng sẽ giống như hàn mai này, thừa thốt thành bùn nghiền dưới đất, chỉ có hương hoa là vẫn như cũ?

Nàng còn trẻ, nàng bất quá chỉ mới mười tám tuổi, nàng chưa muốn chết, nàng cũng không thể chết, nàng càng không đáng chết.

Nàng chưa bao giờ làm chuyện gì thương thiên hại lý, chẳng lẽ chỉ bởi vì đắc tội với Hoàn Nhan Liệt Phong, liền phải chịu chết như thế này ư?

Hoàn Nhan Liệt Phong!

Dựa vào cái gì mà thao túng vận mệnh của người khác, nàng nếu có thể tiếp tục sống sót, nhất định phải hạ triệt uy phong của hắn.

“Này! Tiểu tử! Ngươi đã chết rồi hả?” Một thanh âm lạnh nhạt phát ra trên đỉnh đầu nàng, là Liệt Ảnh công chúa.

Chân mang giày của Liệt Ảnh, không chút khách khí thô bạo đá vào bả vai cùng thắt lưng của Vân Hề Hề, toàn tâm nàng đau đớn một lần nữa lại trôi dạt, thân mình nàng giờ đã đông cứng, chịu không nổi một cái đá này.

Không nghe thấy đáp lại, Liệt Ảnh công chúa không hề nhượng bộ xóc lên Vân Hề Hề, để cho ngồi trên nền tuyết, lưng dựa vào thân cây hàn mai.

Trước mắt hiện ra một thân áo sợi bông dày. Gió mang theo hơi lạnh của tuyết không ngừng va vào mặt Vân Hề Hề, kế tiếp là một cơn rừng mình vì rét lạnh.

Một cái miệng tươi cười như hoa nở rộ trước mặt, hai tròng mắt ngang ngược trông suốt vô cùng hứng thú xem xét nàng.

“Cảm giác thế nào?”

Cảm giác thế nào?

Hề Hề không thể tưởng tượng được nha đầu này xinh đẹp động lòng người vậy nhưng lại tàn nhẫn như thế, nàng đã bị làm hư rồi, sớm muộn gì cũng có ngày phải chịu khổ.

Hừ lạnh một tiếng. “Sau không tự mình thử xem!”

“Ngươi!” Một đôi tay đeo găng da dê chỉ vào Hề Hề nói: “Tiểu tử, nếu ngươi cầu xin bản công chúa, bản công chúa có thể suy nghĩ lại, biết đâu sẽ thương tình ngươi.”

Cầu xin?

Hề Hề nhắm lại hai tròng mắt, căn bản là không để ý tới nàng.

“Cho ngươi chết công!”

Liệt Ảnh công chúa oán giận nói.

Sau đó nàng xoay người bỏ đi, tuyết trên mặt đất, lưu lại những dấu chân tự do của nàng.

Tuyết càng lúc càng lớn, dần dần phủ lên y phục của Hề Hề, chôn vùi hai chân của nàng.

Trong gió tuyết, Hề Hề giống như người tuyết, giống như.....

Chính là Hề Hề không có từ bỏ hy vọng, nàng liên tục cố vận công giải nguyệt, nhưng phương thức điểm nguyệt của Hoàn Nhan Liệt Phong thực đặc biệt, nàng nếu muốn tự giải phóng, ít nhất cũng cần vài canh giờ, chỉ mong trước khi bị lạnh chết, nàng có thể khai thông nguyệt đạo của mình.

Gốc hàn mai ở trước mắt đã bị tuyết phủ kín, chiếm sự phong tình của cây, hoa mai thì vẫn quần quanh, trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trong không trung tỏa hương thơm nồng nàn.

*Tuyết ngược gió gào thét hoa càng lả liệt

Hoa trung khí tiết cao nhất kiên

Qua thời gian thì sẽ phiêu linh đi

Hồ thẹn hướng đông quân từng trải cầu thương xót

Càng rét lạnh càng tỏa hương, càng rét lạnh càng cao ngạo, đây chính là hàn mai.

“Vân công tử, hoa gian tiểu tọa xem hương tuyết, lục ngạc ngàn chi cùng vạn chi (ý là ngồi giữa trời tuyết thưởng hương, ngắm hoa, ngắm cảnh, ngắm cây). Thế nào, khung cảnh không tồi chứ.”

Trong làn gió lạnh, truyền đến thanh âm mang theo từ tính nhân nhã trong trẻo của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Đôi gầy da màu đen xuất hiện ở tầm mắt của Vân Hề Hề, Vân Hề Hề ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, lông mi khẽ động liền rơi xuống một ít tuyết, nhìn đến Hoàn Nhan Liệt Phong toàn thân đang mặc áo khoác thật dày, thông thả tự đắc đứng dưới gốc cây, thân ảnh thon dài cao ngất trông qua như thần tiên, hần chuyên chú ngắm hoa, dáng hình tao nhã ở trong nền tuyết trắng dưới tán mai càng nổi bật, tuấn mỹ như ngọc.

Tuyết bay cuội gió bỏ nhào vào mái tóc đen sau vai hắn, cảm nhận được ánh mắt của Vân Hề Hề, hần chậm rãi nghiêng đầu, liếc nhìn Hề Hề.

Hề Hề chưa từng nghĩ người Tái Bắc lại cũng biết làm thơ của người Hán như thế, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng hiện giờ không phải thời điểm đề nài thưởng thức hần.

Vân Hề Hề bên môi căng lên một mặt cười lạnh cứng nhắc, sau một lát nữa, sợ rằng cái cười cứng nhắc cũng sẽ bị đông cứng.

“Tại hạ còn chưa cảm tạ sự đối đãi của Tả Hiền Vương. Thật không nghĩ tới Vương gia đối với thi ca của người Hán cũng có nghiên cứu, chỉ là mặc kệ người tinh thông Hán thi như thế nào, cũng sẽ vĩnh viễn không hiểu được lẽ nghi mà người Hán hướng đến.”

Lông mi xinh đẹp của Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ động dậy: “Vân công tử, người bắt cóc phi tử của bản vương, lại uy hiếp bản vương, chẳng lẽ đây là lễ nghi đối đãi của người Hán?” Hần dừng một chút, ánh mặt hiện lên sự lãnh liệt nói: “Người nói, Diệp Từ Dung đi đến đâu, đi với ai, nói ra, bản vương sẽ thả người!”

“Người cho là, ta sẽ nói ra ư?” Vân Hề Hề nói lời này với vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, thanh âm cũng thật nhu hòa.

“Không nói!” Bên môi Hoàn Nhan Liệt Phong mang theo ý cười, trong trời đất lạnh lẽo lại càng thêm lãnh khốc, hần mang theo phong thái tao nhã cao ngất chậm rãi đến gần Vân Hề Hề, như một thợ săn đang chờ đợi, đến gần con mồi của mình.

Hần chậm rãi ngồi xổm xuống, cùng Hề Hề đối diện nhau.

Làn gió lạnh, như có như không, có thể nghe thấy được một hơi thở mang theo mùi hương dễ chịu của nam tử đang đối diện trước mặt, chỉ tiếc là, cùng với hơi thở này còn có thanh âm lạnh như băng chứa đầy áp lực.

“Không nói?” Hần giọng nói nhu hòa đầy mê hoặc vang lên ở bên tai Hề Hề. “Bản vương chính là chờ bắt được Diệp Từ Dung về rồi mới thả người ra, người có thể chờ đợi chờ nàng chờ về sao? Một nam nhân, nhưng lại vì một nữ tử tình nguyện chịu chết như thế? Đáng giá ư?”

Hề Hề ánh mắt khinh thường, làm cho Hoàn Nhan Liệt Phong cảm thấy vô cùng thích thú, dùng tay nâng cằm nàng lên, lạnh lùng xem xét.

Hai người đối diện nhau.

Trong mắt Hề Hề có bi thương, có hận ý, có miệt thị, cũng có kiên định, nhưng lại cô đơn, chứ không hề có sự cầu khẩn cùng sợ hãi mà Hoàn Nhan Liệt Phong mong chờ.

Nàng không sợ hần, thậm chí là coi thường hần.

Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng tự dung bốc lên một cỗ tức giận, nam tử Nam Triều này thà chết cũng không cầu xin hần. Lần đầu tiên, hần có cảm giác thất bại như thế, vẫn là thua dưới tay một người Hán nhu nhược.

Bàn tay to khỏe rung lên, miết lấy da thịt Hề Hề, một dòng máu đỏ rực uốn lượn chảy xuống, chỉ một lát đã rót xuống nền tuyết trắng, màu đỏ cùng màu trắng của tuyết, trông qua hết sức bắt mắt.

Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ cau mày, da thịt nam tử Nam Triều lại có thể mềm mại mỏng manh như thế.

Cổ truyền đến đau đớn làm cho Hề Hề nhăn mày, nhưng ngay lập tức nàng đè nén nó đi, lạnh lùng hướng về hần, có thể nào ở trước mặt hần làm ra vẻ mặt yếu ớt đó chứ.

Ánh mắt bi thương chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất. Nhưng hành động đó của nàng làm sao có thể thoát khỏi con mắt của Hoàn Nhan Liệt Phong, trong lòng hần không hiểu vì sao cảm thấy chấn động.

Đây đúng là một đôi mắt sáng.

Đen như vực sâu thăm thẳm, lãnh liệt như hàn băng, tinh khiết như tuyết trắng, lưu chuyển ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc.

Khi nhìn vào, chỉ thấy lạnh lùng, khi không nhìn vào, nhớ lại như thế nào cảm thấy nó rất động lòng người, mang theo cảm giác bình yên vui sướng cho người khác.

Hoàn Nhan Liệt Phong đối với nàng hứng thú ngày càng đậm.

Nhưng hần vốn là một nam tử, trong lòng bỗng bùng tình, ánh mắt hiện ra sự hứng thú của Hoàn Nhan Liệt Phong nhất thời biến mất vô tung vô tích, thay vào đó là hàn ý lạnh như băng.

“Nếu không nói, vậy chờ chết đi!”

Hoàn Nhan Liệt Phong xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Hề Hề ngồi yên ở nơi đó, cảnh tuyết trước mắt vẫn không ngừng tung hoành, nàng tự nói với mình, phải chịu đựng, nàng sẽ không bị lạnh chết.

Chỉ là trước mắt tuyết trắng biến ảo trở thành vô số hình ảnh, nàng cảm thấy chính mình đang dần dần mất đi cảm giác, không hề cảm thấy rét lạnh nữa, thậm chí hương mai cũng nhạt đi trên đầu mũi, những âm thanh xung quanh nàng căn bản không còn nghe thấy nữa.

---

*Nguyên văn:

Tuyết ngược phong hào vũ lâm nhiên,

Hoa trung khí tiết tối cao kiên.

Quá thi tự hội phiêu linh khứ,

Si hướng đông quân canh khát liên.

Dù lãnh vũ hương, vũ lãnh vũ ngao, giá tự thị hàn mai.

Đoạn nói về tuổi của Vân Hề Hề nguyên văn là “hai mươi tám niên hoa” – “二八年华” nhưng mình nghĩ là do tác giả viết nhầm, vì các chương sau có nhắc đến vài chi tiết khi Vân Hề Hề mới tám tuổi, và bây giờ là nàng hiện tại sau mười năm, nên mình để ở đây nàng mười tám tuổi luôn, nó sẽ logic với văn cảnh sau này hơn ^^!

P/S: Chương này nói Hoàn Nhan Liệt Phong đẹp quá, sau này còn có đoạn đẹp hơn, đáng tiếc..... Haizzzz ..... Đọc vài chương sau vẫn thích Phong ca, nhưng chương sau nữa sau nữa thì thích người khác hơn!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tuyết lạnh hoa thương

Hề Hề cảm thấy chính mình như đang ở đồng tuyết vô biên vô hạn bốn phía, phía trước, phía sau nàng đều là sương mù.

Không có ánh sáng, chỉ có màu trắng của tuyết, không có hơi ấm, chỉ có giá rét, giá rét đến cùng cực, giá rét thấm tận xương tủy, cái lạnh như một con rắn độc, không ngừng cắn nuốt tâm can nàng.

Toàn thân, không chỗ nào là không lạnh, toàn thân, không chỗ nào là không đau.

Thân hình chốc lát cứ như đang trôi nổi trong nước, chốc lát lại như đang bay ở trên trời, trước mắt lúc thì mờ hồ, khi lại rõ ràng.

Rốt cục đến một hôm, hàn khí trong người cũng dần dần biến mất, đau đớn đã giảm đi, làn sương mờ không còn nữa, nàng cuối cùng chậm rãi tỉnh dậy.

Sau giờ ngộ ánh nắng lặn tắt xuyên qua song cửa sổ tĩnh tế, chiếu rọi căn phòng phồn hoa nhưng trống trải.

Con người trong suốt đảo nhanh quanh phòng, đây rõ ràng là một khuê phòng của nữ tử, nó không lớn, nhưng bố trí thật gọn gàng, sạch sẽ.

Đây là chuyện gì, là ai cứu nàng?

Hề Hề chậm rãi khó khăn bên giường ngồi dậy, thân mình đau đớn cứng ngắc như không phải của mình.

Mái tóc đen theo thân ngồi dậy nhẹ nhàng xỏa xuống, như một thác nước buông hạ ở trên lưng, trong lòng khẽ lạnh, chẳng lẽ thân phận nữ nhi của nàng đã bại lộ rồi sao?

Trên người ngoài đau đớn, còn có cảm giác ngứa. Hề Hề nhấc lên tay áo, một khối xanh tím rực rỡ do tổn thương vì ở lâu trong giá rét hiện ra, trải rộng khắp cổ tay nàng, nghĩ có lẽ hiện giờ khắp cả người nàng không ít vết thương như thế này.

Người cứu nàng, xem ra không biết cách trị vết thương do gió rét tạo thành.

Cái mà một nữ tử để ý nhất chính là vẻ bề ngoài của chính mình, Hề Hề cũng không ngoại lệ. Nhưng suy cho cùng thì đã giữ được mạng sống, xấu xí một chút cũng không ngại, tổn thương do gió rét rồi cũng sẽ lành lại thôi.

Ngoài cửa sổ có bóng người xuất hiện, cửa phòng mở ra, một thị nữ quần áo xanh thắm đi đến, tóc nàng búi hai bên, bộ dạng xinh đẹp động lòng người.

Nhìn đến Hề Hề, nàng vui mừng nói: “Cô nương người tỉnh rồi, nô tỳ sẽ đi báo cho công chúa biết!” Nói xong nhanh như chớp biến mất.

Công chúa?

Chẳng lẽ là Liệt Ảnh công chúa? Là nàng cứu chính mình sao? Không có khả năng, tiểu nữ nhân kia chính là hận không thể tự tay giết chết mình mới đúng

Đang nghi hoặc, Diệp Từ Dung được thị nữ mặc lục y nâng hạ, đi đến.

Tuyệt làm da thịt, hoa làm dung nhan, nàng vẫn như cũ vô cùng mỹ mạo, chỉ là, hai gò má nàng gầy yếu, thất sắc rõ ràng tiêu tụy.

Hề Hề nhìn thấy Diệp Từ Dung, sắc mặt nhất thời tối sầm lại.

Nàng không phải chạy thoát rồi sao?

Như thế nào lại xuất hiện ở nơi này?

“Ngươi sao lại quay lại đây?” Hề Hề hỏi.

Diệp Từ Dung hạ hàng mi dày, dè dặt nói: “Chúng ta không đi được, hần —— hần đã bắt ta trở về!”

Hề Hề không khỏi thở dài một hơi, Hoàn Nhan Liệt Phong này quả thật không thể xem thường.

“Tuyệt rất lớn, xe ngựa không thể đi nhanh, mắt thấy đã vượt qua sông, không nghĩ hần lại đuổi theo. May mà Du ca ca không bị bắt!”

“Là ngươi đã cứu ta?” Hề Hề hai tròng mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng ở Diệp Từ Dung hỏi.

Diệp Từ Dung hơi hơi gật đầu, nói: “Hôm qua, vương gia đem ta bắt về, sau lại cho người đem ngươi đưa đến, nói là muốn ta nhìn thấy ngươi chết! Ta sao nhẫn tâm khiến cô nương vì ta mà chết, cho nên dùng toàn lực cứu ngươi, cũng may ông trời rủ lòng thương, cuối cùng đã cứu được cô nương.”

Hề Hề trong lòng trùng xuống, sớm biết Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ không như vậy cứu nàng, hần chính là mong cho nàng chết. Hần đem nàng bị lạnh cứng đưa đến đây, đơn giản chính là muốn một lần nữa đã kích Diệp Từ Dung, cho Diệp Từ Dung nhìn thấy mình chết, nào ngờ chính mình mạng lớn, được nàng cứu sống. Nghĩ đến nếu hần biết mình còn sống, chắc chắn sẽ thất vọng lắm.

“Vân Hề ta nợ ngươi một mạng!” Hề Hề hướng về Diệp Từ Dung nói. “Ân tình này, Vân Hề ghi nhớ trong lòng, ngày khác chắc chắn sẽ báo đáp công chúa.”

“Cô nương không cần phải khách khí, nếu không phải vì muốn cứu ta, cô nương hôm nay cũng không rơi vào hoàn cảnh này. Kỳ thật đối với cô nương ta vô cùng bội phục, đều là nữ tử, Từ Dung lại không có dũng khí như cô nương!”

“Thân phận nữ tử của ta có bị truyền ra ngoài không?” Hề Hề lo lắng hỏi.

“Không, chỉ có ta và Thủy Yên biết thôi.” Diệp Từ Dung chỉ về thị nữ áo lục phía sau nói. “Nàng ta là nha hoàn theo ta đến đây hòa thân, sợ rằng thân phận nữ tử của ngươi bị tiết lộ, nên đều là nàng ta chăm sóc cho ngươi. Cô nương vẫn muốn che giấu thân phận của mình sao?”

Hề Hề gật đầu, nàng hiển nhiên phải che giấu.

Diệp Từ Dung phân phó Thủy Yên đi chuẩn bị một bộ quần áo nam nhân rồi mang đến.

“Vân cô nương hiện tại cảm thấy như thế nào? Cơ thể tốt chứ? Ta cũng không biết phải trị tổn thương do gió rét như thế nào, chính là nghe người hầu nói, nếu là bị thương do rét, cần dùng tuyết đọng không ngừng chà xát gột rửa thân mình, sau đó thì thoa thêm thuốc trị rét. Có điều ta và Thủy Yên đều là người Nam Triều, chưa bao giờ xử lý qua vết thương do giá rét, hại cô nương làn da bị tổn thương.”

Hề Hề nói: “Không có gì đáng ngại, ta vẫn rất tốt. Mặt của ta, có phải cũng bị tổn thương đúng không?” Tay ngọc nhẹ nhàng xoa hai má, xúc cảm cứng nhắc.

Diệp Từ Dung gật gật đầu, ý bảo Thủy Yên mang gương lại.

Qua mặt gương trong vắt, hiện ra khuôn mặt Hề Hề, chính là lúc này trông vô cùng thâm trầm.

Trên hai gò má, hai khối đỏ tím thể hiện sự tổn thương do gió rét, cả khuôn mặt đều thay đổi do biến dạng, nhìn không ra diện mạo của nàng nữa. Hai má nhô cao, càng tăng lên sự sâu thẳm của hai hốc mắt, con ngươi sáng tựa hồ là ẩn sau cả hai gò má, làm cho người ta không sao nhìn ra được đôi mắt sáng của nàng nữa.

Như vậy cũng tốt, càng khó coi, nàng càng giống một nam tử hơn.

“Cô nương kế tiếp tính toán như thế nào, Hoàn Nhan Liệt Phong biết ngươi tính lại, sẽ không cho ngươi ở lại Dung viện nữa.” Diệp Từ Dung khẽ nhăn mày, lo lắng nói. (ai tin được DTD lúc này tốt như vậy sau lại thấy không ưa ..... hận ghê)

Hề Hề lạnh lùng nói: “Không sao cả, ta đã là người chết một lần, thì còn gì phải sợ nữa. Chính là công chúa có còn muốn đi không?”

Diệp Từ Dung lắc đầu: “Ta đã nghĩ thông suốt rồi, nếu ta lại trốn, chỉ càng liên lụy thêm nhiều người!”

Hề Hề nhìn khuôn mặt buồn bã của Diệp Từ Dung, nảy sinh sự đồng cảm.

Trong đầu thoáng hiện lên ánh mắt lãnh liệt của nam tử áo bào tro, không biết hắn đã thông suốt chưa, liệu hắn có cam chịu như vậy không.

“Ngươi thật sự có thể quên đi Du ca ca của ngươi sao?” Hề Hề nhìn ánh mắt ưu tư của Diệp Từ Dung hỏi.

Vừa nghe Hề Hề nhắc tới Du ca ca, ánh mắt Diệp Từ Dung liền dâng lên một làn sương mù, nàng lo lắng lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết Du ca ca sẽ đến cứu ta, ta không biết chàng lại đối với ta thâm tình như vậy, liệu cả tính mạng của mình.”

“Không biết? Các ngươi không phải cảm mến nhau sao, không phải là thề non hẹn biển sao? Ngươi không phải còn vì hắn mà cự tuyệt cả làm phi tử của Nam Triều hoàng đế sao. chẳng lẽ không phải như vậy ư?” Hề Hề ngạc nhiên hỏi han.

“Không phải! Ta là thích Du ca ca, nhưng đã nhiều năm rồi ta không có gặp chàng. Ta thật sự không biết chàng sẽ đến cứu ta, cũng không biết ta ở trong lòng chàng, quan trọng như vậy.” Diệp Từ Dung chậm rãi nói.

Hề Hề có chút ngoài ý muốn, xem ra là hai người tình thâm ý thiết nhưng lại không biết đối phương đều là hữu tình, bây giờ biết rồi, lại trời Nam đất Bắc, thật sự vô cùng bi ai.

Không kịp nghĩ nhiều, Thủy Yên đã lấy đến một bộ quần áo nam tử, còn đưa tới một chén thuốc bổ.

Hề Hề uống thuốc. Mới vừa đổi lại quần áo, liền gặp Thủy Yên canh giữ ở ngoài đang hoang mang lung tung, khẩn trương nói: “Công chúa, Tà Hiền Vương phái người đến!”

Diệp Từ Dung hoảng hốt, nhìn mái tóc đen rối tung của Hề Hề nói: “Phải làm sao bây giờ?”

Hề Hề nhận lấy lược trong tay Diệp Từ Dung, đem tóc đen nhẹ nhàng vén lên, dùng một sợi dây tơ tằm màu bạc, buộc gọn lại tóc sau đầu.

Trở lại bộ dạng nam tử, đi đến chỗ những người đang xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tịch mịch giam cầm

Hoàn Nhan Liệt Phong không xuất hiện, chỉ có thị vệ của hắn đến, mang theo mệnh lệnh của hắn.

Bọn họ đem Hề Hề rời khỏi Dung viện, đưa nàng đến một căn phòng u ám khác, ở đó có một cái giường phủ kín rom rạ.

Gọi là giường nhưng thật ra bất quá chỉ là một khối gỗ ván đơn sơ, nằm trên đó, thân người tràn đầy tổn thương do gió rét như nàng vốn đau đớn lại càng đau đớn hơn.

Khẽ cử động thân hình, Hề Hề ngưng mắt đánh giá căn phòng nhỏ hẹp âm u này.

Mặt đất được lát bằng những khối đá rắn chắc liền sát nhau, bốn vách tường ngấm nhiên cũng là làm bằng những tảng đá lớn, ở phía Tây Nam Triều đây chính là đá thạch bích, trong phòng có bốn cái ô vuông nhỏ hẹp miễn cưỡng có thể xem là cửa sổ, ánh sáng từ đó chiếu vào, làm cho căn phòng u ám có được vài tia ánh sáng.

Trong phòng chỉ bày trí duy nhất một cái giường mà Hề Hề đang nằm, ngay cả bàn ghế cũng không có.

Ánh sáng lờ mờ, không khí lạnh lẽo quấn quanh, sạch sẽ nhưng mang đầy sự cô quạnh, bài trí đơn sơ, vách tường rắn chắc, đây hiển nhiên không phải một căn phòng bình thường, mà chính là một cái nhà lao kiên cố.

Hề Hề không thể đoán ra tâm tư của Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn tựa hồ không muốn giết chết nàng, nhưng cũng tuyệt đối không có ý thả nàng đi.

Hề Hề không biết Hoàn Nhan Liệt Phong giam cầm nàng là có mục đích gì, nhưng nàng cũng không muốn biết, bởi vì nàng có cơ hội nhìn thấy hắn đâu

Năm ngày trôi qua, vẫn không có chút gì thay đổi, Hề Hề vẫn bị nhốt trong hoàn cảnh giam cầm.

Không hề nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt Phong, thậm chí là không hề nhìn thấy một bóng người.

Một ngày com ba bữa đều là có người chuyển đến cho nàng qua cái khung cửa nhỏ, mà người đưa com thì chưa bao giờ cùng nàng nói chuyện.

Có lẽ Hoàn Nhan Liệt Phong chính là muốn giam giữ nàng trong không gian nhỏ hẹp, tối tăm để tinh thần của nàng hỏng mất đi.

Nếu là như vậy, thì hắn sai lầm rồi.

Giam cầm thế này ngày có vẻ trải qua rất dài, nhưng thật sự nó cũng không khó chịu đựng lắm.

Hề Hề sẽ không sao cả, bởi vì nàng sớm đã thích ứng với hoàn cảnh tịch mịch này.

Ở Tuyết Sơn, các nàng bình thường hay bị giam trong một căn phòng bằng gỗ nhỏ hẹp để tu luyện võ công, mỗi một lần như thế đều là mấy tháng, cứ ở trong đó yên tĩnh tịch mịch mà tu luyện thánh nữ tâm kinh.

Làm bạn với nàng chỉ có bầu trời trăng sáng kia, cùng nàng nói chuyện, rồi ngẫu nhiên mang theo gió mát hòa cùng.

Ở trong phòng giam, Hề Hề mỗi ngày đều ngồi đó luyện công, cảm thấy cơ thể nhiễm lạnh của mình dần dần hồi phục lại, khí lực tựa như từng giọt từng giọt đang lưu chuyển trở lại trong người nàng, những vết thương bên ngoài do gió rét cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn.

Mỗi khi đến trưa, ánh sáng mặt trời bên ngoài cứ như vậy theo cái khung cửa nhỏ chiếu rọi lên người nàng. Và mỗi lần như thế nàng cảm thấy như được sưởi ấm, nhưng tới cùng âm áp còn có cái ngứa truyền đến từ vết thương do gió rét.

Nếu có thuốc bôi thì hay biết mấy, vết thương do gió rét gây ra cho nàng sẽ mau khô phục hơn một chút, cũng không phải chịu ngứa như thế này.

Ngày cứ như vậy chậm rãi trôi qua, thể lực đến một ngày cũng đã khôi phục, Hề Hề bắt đầu cân nhắc tìm cách ra ngoài như thế nào mới là thượng sách.

Hề Hề trong đầu đem Hoàn Nhan Liệt Phong cùng nàng lúc ở yến hội tinh tế suy xét một phen.

Rất rõ ràng, Hoàn Nhan Liệt Phong là nhất định phải có được Diệp Từ Dung, và hắn hoàn toàn cho rằng Vân Hề Hề nàng là cái chướng ngại lớn nhất.

Hắn là chủ nhân của thảo nguyên này, ở thảo nguyên hắn cơ hồ muốn làm gì thì làm, không một ai, thậm chí không có một vương quốc nào dám nghịch lại ý hắn.

Bởi vì chọc vào hắn kết cục không gì khác ngoài diệt vong.

Nếu hắn cho rằng mình chính là tình địch, lại ở đây cùng chính mình nhiều lần rơi vào tình huống đối nghịch, lại không hề xử tử nàng, là vì nguyên nhân gì?

Hay vì hiếm khi có người cãi lời hắn, cho nên hắn liền cảm thấy mới mẻ? Hay là hắn đã đem nàng làm đối thủ của hắn rồi, mặc dù không phải dạng đối thủ mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là một đối thủ.

Nếu thật như vậy, nàng liền có biện pháp.

Hề Hề trầm tư một lát, rồi xé một mảnh vải trên áo của mình, kế tiếp nàng trải mảnh vải xuống tảng đá trên mặt đất, rồi ngón tay trở của bàn tay phải tùy ý trải mảnh vải.

Một lát sau, Hề Hề nhẹ nhàng cảm mảnh vải lên, mảnh vải màu xanh mềm mại đón gió, xuất hiện mấy đường cắt, ánh sáng mặt trời xuyên qua đường cắt, phản chiếu lên vách tường, trên vách tường liền xuất hiện mấy vết lõm đốm, đó chính là những chữ to phóng khoáng và đầy khí phách.

Một nụ cười thân nhiên hiện ra trên khóe miệng Hề Hề, nơi đây lao phòng u ám, nụ cười kia trông như một đóa Bạch Liên lò mờ nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Khi có người mang com trưa đến, Hề Hề đem mảnh vải kia đưa cho người giao com.

Ngày kế tiếp, Hề Hề ở đó chờ đợi kết quả, nàng biết Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ đến.

Rốt cục đến khi ánh nắng đã là sau giờ Ngọ, cửa đá mở ra, Hoàn Nhan Liệt Phong xuất hiện.

Theo sau chính là ánh sáng của tuyết cùng ánh nắng bên ngoài đột nhiên tiến vào căn phòng u ám, Hoàn Nhan Liệt Phong trong nháy mắt không thể thích ứng, khiến cho hắn hơi hơi nhắm lại đôi mắt sâu thẳm.

Híp lại hai tròng mắt, hắn nhìn đến Hề Hề một thân y phục xanh đang ngồi ở trên giường phủ đầy rom rạ.

Vài ánh nắng xuyên thấu qua ô cửa nhỏ hẹp trong phòng, lò mờ đang bao phủ lấy người nàng, làm cơ thể nàng mơ hồ tỏa ra một vàng sáng, khiến nàng trông qua như đang chứa đựng một loại phong tư, tao nhã mà ngạo nghễ, nhẹ nhàng vô cùng rực rỡ.

Chỉ là một vầng sáng mang theo cái thân ảnh mơ hồ, liền phong hoa tuyết đại như thế. Hoàn Nhan Liệt Phong bước đến gần hơn một chút, muốn liếc nhìn gương mặt tuấn mỹ kia một cái.

Hắn nhìn thấy rõ rồi, nhìn không được cảm thấy hơi hơi khó thờ vì kinh ngạc.

Sinh ra ở phương Bắc, nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong chưa từng nhìn thấy khuôn mặt bị tổn thương do gió rét nào nghiêm trọng như thế.

Nhìn khuôn mặt kia, không khác gì cái bánh lên men, phồng to lên, cảm không còn thon gọn, gương mặt mang một dòng xoáy như rượu hiền nhiên không còn nữa. Khuôn mặt này làm hắn không thể tìm thấy được bộ dạng trước kia nữa.

Thế nhưng lúc này chủ nhân của khuôn mặt kia lại dường như không hề để ý, đương đương tự đắc, tao nhã hướng về hắn mỉm cười.

Hoàn Nhan Liệt Phong đôi mày khẽ nhíu lại, theo lý thuyết, đây vốn là kẻ địch của hắn, là đối thủ, hắn thành bộ dạng này, hắn phải lấy làm vui mừng lắm, thế nhưng, hắn vẫn là vui mừng không nổi.

Tổn thương do bị rét, giam cầm, vậy mà không thể làm hắn suy sụp chút nào cả.

Trong ánh mắt của hắn, nhìn không thấy tia nào ủ rũ cùng âm đạm.

Ngược lại, có cái gì đó tràn đầy ý cười đùa cợt.

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt Phong cứ như thế chậm rãi mang theo sự tối tăm trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: U lao đàm phán

Hề Hề không hề bị gương mặt tối tăm của hắn dọa nạt, mặc khác, ngửa đầu chống lại ánh mắt thu hồn nhiếp phách vô cùng lợi hại kia của hắn.

“Ngươi đã đến rồi!”

Hề Hề ngữ khí vẫn đậm phong khinh, giống như hỏi thăm cổ nhân sau bao ngày không gặp.

Ngữ khí này làm cho Hoàn Nhan Liệt Phong thấy không thoải mái, ánh mắt nguy hiểm của hắn trở nên sâu hơn, hắn ngày càng cảm thấy, chế phục Hề Hề, ngược lại so với chiếm được tâm của Diệp Từ Dung lại càng có tính khiêu chiến hơn.

Trải qua nhiều năm chinh chiến, Hoàn Nhan Liệt Phong thống nhất nhiều tộc dân nhỏ trên thảo nguyên, hiện giờ lại cùng Nam Triều đại bại hòa hoãn chiến tranh.

Trước sau đều là hắn dẫn binh chinh chiến, giờ thì ngày tháng lại rất nhàn hạ, hắn từ lâu đã cảm thấy rất nhàm chán.

Mà thiếu niên nam tử gầy yếu này, ở trong mắt của hắn, liền giống như một con mèo, hắn cũng không vội giết chết hắn, hắn muốn xem hắn trong tay mình như thế nào gãy dựa, như thế nào phản kháng, rồi lại như thế nào trở nên đầy thương tích, tinh thần suy sụp.

Khuôn mặt tối tăm của Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ đảo qua rồi sáng lên, khóe môi chậm rãi nổi lên một mạt ý cười sáng lạn mà quý dị.

Cái cười này làm cho đáy lòng Hề Hề cảm thấy thật khủng hoảng, không thể không thừa nhận, Hoàn Nhan Liệt Phong tuyệt đối có sự uy nghiêm của hoàng tộc vương giả, làm cho người ta vô hình trung cảm thấy kích động cùng áp lực.

Giờ phút này hắn không khác gì một con sư tử oai hùng trên đầu con mèo của mình, mà con mèo của hắn không ai khác ngoài nàng, cứ bước đi một bước, lại càng tiến gần đến cái bẫy của hắn hơn.

Mặc kệ như thế nào, Hề Hề vẫn tình nguyện mạo hiểm một phen, không sai, vì nàng không thể cam chịu bị giam không minh bạch như thế được. Hoàn Nhan Liệt Phong này là ác ma (nghe quen ghê), nói không chừng sẽ giam cầm nàng cả đời.

Vài ánh nắng, xuyên thấu qua khung cửa nhỏ hẹp, chiếu rọi nửa mặt bên của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Tâm tối dần sáng tỏ cứ vậy lần lượt thay đổi, tranh tối tranh sáng, mấy phần tao nhã ấm áp, mấy phần lạnh lùng khó lường.

Thật giống với con người của hắn, trong chốc lát lãnh khốc như băng, trong chốc lát nét mặt lại tươi cười như hoa.

Hề Hề cũng chỉ có thể đánh cược, nàng không chút nghi ngờ mà tin tưởng rằng, cho dù hiểu lầm được làm rõ, nói toạc ra mình là nữ nhân, Hoàn Nhan

Liệt Phong cũng sẽ như cũ không bỏ qua cho nàng.

Chậm rãi từ trên giường đứng lên, Hề Hề hướng tới Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh nhạt cười: “Xem ra Hoàn Nhan vương gia là đã đáp ứng khiêu chiến của ta!”

Trong lời nói của Hề Hề mang theo một tiếng hừ lạnh thật mạnh, mang theo rõ ràng sự khinh thường.

“Ý ngươi là nhận khiêu chiến của ta rồi đúng không?” Hề Hề dò hỏi lần nữa.

“Chỉ với ngươi, cũng khám khiêu chiến với bản vương!”

Tuy rằng chinh phục hắn là một sự khiêu chiến không tồi, nhưng hắn đường đường là Tả Hiền Vương, cùng một Nam Triều thiếu niên vô danh như thế quyết chiến, chẳng phải phá hủy cả một đời anh minh của hắn sao.

Chỉ bằng hắn?

Hoàn Nhan Liệt Phong lại xem xét kỹ Hề Hề một lần nữa.

Có lẽ ở Nam Triều hắn không tính là vóc dáng nhỏ bé, nhưng ở Tái Bắc, hắn tuyệt đối là không hơn không kém một nam tử vóc dáng nhỏ bé.

Còn có thân thể của hắn, tuy rằng mặc y phục thật dày, vẫn là dấu không được cơ thể gầy yếu.

Hắn cùng nàng!

Giống như hổ cùng thỏ con, sư tử cùng sóc.

Tốt cùng thì chính là xinh đẹp cùng buồn cười đối lập. Luận võ như vậy, chẳng phải là làm cho thần dân ở phía sau lưng hắn chê cười một trận sao.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, ta đoán không sai thì ngươi chính là không dám tỷ thí với ta đúng không?” Hề Hề không chút khách khí hỏi.

Nàng vốn nhìn thấu tâm tư của Hoàn Nhan Liệt Phong, nên muốn đã kích hắn một chút.

Hoàn Nhan Liệt Phong bước từng bước về phía trước, rồi nắm lấy cằm nhỏ của Hề Hề. “Ngươi dám gọi thẳng tên của bản vương như thế? Ngươi không sợ chết sao?”

Đau đón nhanh chóng ủa đến, Hề Hề lạnh lùng cười, theo sau là một ngữ khí đùa cợt: “Hoàn Nhan Liệt Phong, ngươi cho rằng ta còn sợ ngươi giết ta sao, nếu ta sợ chết, ta đã không đi đến hôm nay rồi, như thế nào, ngươi không dám nhận lời ta sao, ngươi vẫn là muốn ở trước mặt Dung phi tiếp tục đóng vai một vị bá chủ dễ dàng nắm bắt được người khác, như vậy, ngươi vĩnh viễn sẽ không thể nào có được lòng của nàng, cũng là ngươi sợ ta thắng ngươi.”

Bàn tay to của Hoàn Nhan Liệt Phong hơi tăng lực, Hề Hề không hề hé răng, quật cường chăm chú nhìn vào đôi mắt của Hoàn Nhan Liệt Phong, nàng biết nếu nàng yếu mềm, nàng nhất định sẽ thua.

Trên tay truyền đến cảm giác trắng mịn từ mặt nàng, làm cho Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng hoảng hốt, khoảng cách gần như thế, Hề Hề ánh mắt sáng lưu chuyển, thần thái quật cường làm cho hắn nội tâm run lên.

Hắn lại nghi hoặc: nam tử Nam Triều, làn da ai cũng trắng mịn như vậy sao?

Ánh mắt của Hoàn Nhan Liệt Phong khiến cho người ta đoán không ra liền làm cho Hề Hề trong đầu nhảy dựng, nàng chán ghét cái ánh mắt đầy ý vị thích thú kia của hắn.

Nhưng không khí mờ ám này không kéo dài được bao lâu.

Hoàn Nhan Liệt Phong thoáng nhìn qua khuôn mặt sưng đỏ do gió rét của Hề Hề, còn có nơi đầu mũi truyền đến một mùi hôi, không chịu được liền nhíu mày.

Hề Hề mỗi ngày luyện tập võ công, tuy là mùa đông, không có mồ hôi ướt đầm, nhưng ở trong nhà lao, đã nhiều ngày rồi nàng chưa tắm rửa, cho nên cơ thể mang theo mùi hôi.

Mùi hôi này làm cho Hoàn Nhan Liệt Phong chán ghét xoay đầu đi, bàn tay to cũng thả lỏng cầm của Hề Hề ra.

Tay áo trong lúc vô tình vung lên, một mảnh vải màu xanh từ tay áo rơi ra, nhẹ bay rồi đập xuống nền đá trên mặt đất.

Bốn khối hình đường cắt, là bốn chữ to, trên nền đá hiện ra rõ ràng.

Quyết phân thắng bại!

Đúng là chữ của Hề Hề.

Hề Hề xoay người nhặt lên mảnh vải, nhẹ nhàng thổi thổi, rồi đặt lên trên tay, nói: “Xem ra, ngươi là nhìn thấy tờ giấy này mới đến đây.”

“Dù như thế nào, bản vương cũng sẽ không nhận lời ngươi. Nhưng ngươi thật ra cũng rất có dũng khí, dù ngươi không phải là người đầu tiên ngang nhiên khiêu chiến với ta như thế!” Hắc mím cười nói: “Ngươi không sợ ta khiến cho ngươi chết thật khó coi sao?”

“Vẫn chưa quyết đấu, ai cũng khó có thể đoán trước được kết cục!” Hề Hề khẽ cười nói.

“Tốt, ngươi rất có chí khí, bản vương thích.” Hoàn Nhan Liệt Phong sâu xa khó hiểu nói.

“Nói vậy ngươi nhận lời ta rồi phải không! Nếu là ta thắng... ta muốn ngươi phải buông tha cho ta và Diệp Từ Dung.”

Hề Hề còn nợ Diệp Từ Dung một mạng, nếu có thể, nàng phải cứu nàng ta.

“Ngươi còn muốn nói điều kiện với ta ư, bởi vì... chắc chắn ngươi sẽ không thực hiện được. Bất quá, muốn cùng với bản vương luận võ, vẫn chưa rõ ngươi thật ra có thực lực này không.”

Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi đi đến trước giường, phui phui, rồi ngồi xuống.

“Ý của ngươi là gì?” Hề Hề nghi hoặc hỏi, nam nhân này, lại còn muốn làm trò bịp bợm gì.

“Nếu ngươi thắng ở Dũng Sĩ đại hội, bản vương có thể cân nhắc quyết đấu cùng ngươi!” Hoàn Nhan Liệt Phong đổi một tư thế tao nhã khác. “Giường này cũng thật thoải mái đó!”

“Dũng Sĩ đại hội?” Hề Hề trong lòng khẽ run, Hoàn Nhan Liệt Phong, quả nhiên không phải ngồi không.

Trên thảo nguyên mỗi năm tổ chức Dũng Sĩ đại hội một lần, là ngày hội lớn nhất ở thảo nguyên hằng năm, hai mươi sáu thị tộc người có võ công cao cường đều cùng hội tụ về đây để tham dự, nhưng ở đại hội mình nhất định có cơ hội thắng lợi, chỉ là nàng nghĩ không muốn ở thảo nguyên này nổi danh như thế.

“Này, Dũng Sĩ đại hội ở thảo nguyên mỗi năm một lần? Như thế nào, ngươi không dám tham gia sao?”

“Hoàn Nhan Liệt Phong, ta Vân Hề nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng!” Hề Hề nghĩ đến dũng mạo cùng thân phận nam nhân hiện tại của mình đều là giả, tươi cười rạng rỡ đáp ứng.

“Tốt, bản vương sẽ chờ!”

Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ cười, ngươi cho rằng Dũng Sĩ đại hội dễ thắng như vậy sao? Chính là dù thắng được tất cả mọi người, ngươi cũng không thắng được Vương đệ của ta! Muốn cùng ta quyết đấu, chẳng qua là ngươi si tâm vọng tưởng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sương chiều nặng nề

Ở trong bóng tối đã lâu, nên liền quen với cô độc.

Trong lòng an tĩnh, nên liền quen với yên lặng.

Ở trong thế giới của chính mình, hoặc bi hoặc hi, hoặc vui mừng hoặc phiền não, bất luận như thế nào, dù ở ngoài bức tường kia là phồn hoa, là cờ nào ồn ào huyền ảo, cùng chính mình đều không liên quan.

Hề Hề vốn là như thế. Ngồi trên tảng đá trong nhà lao, ngày ngày, bình yên trầm tĩnh chờ đợi, chờ đợi ngày cùng kẻ kia quyết phân thắng bại. Mặc dù, không phải thập phần chắc chắn, nhưng rất đáng để chờ mong, đáng đánh cược một lần.

Hề Hề chưa từng nghĩ đến, Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ đem nàng thả ra trước.

Mặc dù có thói quen cô độc, có thói quen một mình an tĩnh.

Mặc dù trong tâm sâu như đáy vực, khó nổi lên một gợn sóng nào, nhưng đương lúc này, Hề Hề nhìn thấy trời xanh cao rộng, mây bay thật nhanh, lại nhìn đến mọi người, vẫn là có cảm giác như đã vừa trải qua đủ cả một đời vui buồn.

Con người thủy chung vẫn là một loài động vật, cho dù bị lãng quên đi rất lâu, nhưng vẫn luôn giữ cho mình một khát vọng về cuộc sống náo nhiệt, ấm

áp, bình yên.

Hề Hề bước chân loạn ngọc nát quỳnh, hòa vào đám đông ẩm áp, bước đi trong bầu không khí lạnh.

Đi theo phía sau nàng là bốn thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong, ở trên thảo nguyên tuyết di tộc này La Cáp, Ô Lữ Hòa, Từ Dur, Y Nại có ngụ ý là phong, lôi, điện, chớp.

Thị nữ qua lại, đều mang theo ánh mắt kỳ quái hướng về phía Hề Hề.

Hề Hề cúi đầu, mới giật mình phát giác, y phục của mình đang luộm thuộm nhúm nhúm như thế nào, tóc đen trên đầu thì hỗn độn bay tán loạn, còn gương mặt thì tung hoành ngang dọc vô số vết thương do gió rét.

Bộ dạng này, quả thực rất phù hợp với thân phận của một tù nhân.

Hề Hề không khỏi cười trong suốt một cách yếu ớt, nàng đối với ngoại hình của mình cũng không để ý lắm, chỉ là, như vậy đi lại trong vương phủ, thật sự là rất gây chú ý.

Hề Hề bỗng nhiên dừng bước, quay đầu.

Bốn thị vệ ngay lập tức như gặp phải đại địch.

La Cáp tay đặt trên chuôi kiếm, Ô Lữ Hòa tay dựng lên cung tiễn, tay của Từ Dur thì roi đen lóe sáng, còn Y Nại thì trong tay tựa hồ đang nắm ám khí.

Bốn thị vệ này đối với lần tập kích lần trước của Hề Hề vẫn luôn canh cánh trong lòng, Hề Hề bỗng nhiên quay đầu, làm cho bọn họ liền lâm vào trạng thái sẵn sàng, chuẩn bị nghênh chiến.

Hề Hề không khỏi bật cười, thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong không phải dạng người hơi hợ, hẳn là rất ít thất thủ, nên đối với lần trước mình bỗng nhiên ra tay, chế trụ bọn họ, liền như thế rất dễ ý.

Hoàn Nhan Liệt Phong lại lệnh bọn họ đến giám sát nàng cận kề thế này, có lẽ đúng là một loại trừng phạt với bọn họ.

Bốn thị vệ bị sự tươi cười của Hề Hề chọc giận, lúc này mới phát hiện ra động tác của mình trông buồn cười ra sao.

La Cáp lạnh giọng hỏi: “Bọn ta chỉ đề phòng tên tiểu tặc nguoi, nguoi cười cái gì, còn không đi mau.”

Hề Hề nói: “Đề phòng ta, các nguoi là thuộc hạ của Hoàn Nhan Liệt Phong, chẳng lẽ nếu không chuẩn bị trước thì không thể ứng phó sao, Hoàn Nhan Liệt Phong quả thật rất chu toàn.”

Từ Dur lạnh lùng nói: “Nếu không phải nghĩ tiểu tử Nam Triều nguoi là kẻ vô dụng, bọn ta sẽ không bị thua.”

Hề Hề cười trong suốt nói: “Nếu đã như vậy, ta khuyên các nguoi về sau nên nhớ kỹ, không thể đánh giá một con nguoi chỉ qua tướng mạo bên ngoài.”

Hề Hề tâm tình rất tốt, bỗng nhiên phát hiện ra mấy thị vệ này có chút chân chất, có lẽ đây là một điểm chung của nguoi phương Bắc, nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong thì tựa hồ là một ngoại lệ, gian xảo quá mức.

Hề Hề chớp chớp mắt, nói: “Các nguoi muốn ta đi nhanh, thì nên ra phía trước dẫn đường, ta phải đi đến đâu để gặp Hoàn Nhan Liệt Phong?”

Bọn họ nghe thấy Hề Hề kêu thẳng tên Hoàn Nhan Liệt Phong, có vẻ như rất không thích ứng, thật lâu sau mới phản ứng lại.

Từ Dur lạnh lùng nghiêm mặt, nói: “Vương gia của bọn ta không muốn gặp nguoi, chỉ lệnh cho bọn ta thả nguoi ra, cho nguoi hít thở không khí. Nguoi chớ có hà hê!”

Hít thở không khí?

“Vậy là có thể xuất phủ đúng không?” Hề Hề trong lòng ôm theo hy vọng hỏi han.

“Vương gia không nói không thể.”

Hề Hề nghe thấy như vậy lạ cười: “Vậy là có thể đi ra ngoài? Vương gia của các nguoi không sợ ta chạy thoát sao?”

“Vương gia nói, nguoi sẽ không chạy.” La Cáp lạnh lùng nói.

Hoàn Nhan Liệt Phong quả nhiên lợi hại, nhất định là biết đang giam cầm Diệp Từ Dung, nên Hề Hề sẽ không thể bỏ trốn. Nhưng hẳn nào đâu có biết, Hề Hề cùng Diệp Từ Dung một chút quan hệ cũng không có.

Hề Hề cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài.

Thành đô của Bắc Thương Quốc rất đặc biệt, khắp thành bao phủ một tầng không khí lạnh, mang theo một chút quạnh quẽ, trên đường mọi người đều

đang chăm chỉ làm việc, qua lại vội vàng.

Hề Hề đi đến ngã tư đường, là một ngã tư rất phồn hoa, hai bên ngã tư, cửa hàng san sát nhau, bảng hiệu các kiểu bay phất phới trong gió. Còn có một số cửa hàng, bán những vật dụng thường ngày dùng, số khác lại bán da lông thu hoạch được.

Hề Hề quay đầu lại lướt nhìn bốn thị vệ phía sau, nàng cũng không muốn chạy trốn, nhưng thật sự rất muốn được yên tĩnh tản bộ một mình.

Thế nào lại bất đắc dĩ, bốn người ở kia, tám con mắt, ánh mắt lờ lờ, không một khắc nào ngừng nhìn chăm chăm Hề Hề.

Hề Hề dừng ở một cửa hàng, rồi dừng ở một quán nhỏ, rồi đi xuyên qua ngã tư đường.

Rốt cục có được cơ hội, bỏ lại bốn người ở lại phía sau, trốn ra khỏi thành.

Ngoài thành, là sự thê lương mệnh mông vô bờ.

Tuyết chưa tan hẳn còn đọng lại trên cây cỏ khô, giữa trời đất mênh mông cứ như thế kéo dài bất tận.

Mặt trời đang lặn rất tròn, trong khoảnh khắc cuối cùng của ngày nở rộ vô cùng huy hoàng.

Hề Hề đứng trên một vùng cao tuyết đọng, dõi mắt trông về phía xa.

Gió nổi lên thổi qua áo bào của nàng trông như một cánh bướm đang bay, cùng mái tóc đen hỗn độn cứ như thế tùy ý trong gió.

Ánh mắt của Hề Hề ngưng đọng ở mặt trời đã lặn chìm nghiêng phía sau núi, đó là Tuyết Sơn, nơi nàng lớn lên, giờ phút này, ở trong trời chiều, vẫn sừng sững ở chỗ sâu nhất của thảo nguyên.

Nhưng giờ phút này, nàng không thể trở về.

Mặt trời đã khuất hẳn, hoàng hôn như cái màn che cũng đã rơi xuống chỗ sâu nhất của bầu trời, trời đất liền bị bao phủ bởi một mảnh trời chiều nặng nề.

Tuyết Sơn, cũng theo mặt trời lặn mà khuất đi, chỉ còn ần ần hiện hiện trong bóng chiều, rồi dần biến mất trong tầm mắt.

Trời sắp tối bao phủ mây mù, gọi lên sâu tư dày đặc trong lòng Hề Hề

Dùng Sĩ đại hội bất kể diễn ra như thế nào nàng cũng phải thắng, bà đã giao cho nàng một nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, dù nàng thật cực kỳ không tình nguyện.

Hề Hề cứ như vậy, đứng trong làn gió lạnh thấu xương.

Ở một vài nơi trên thảo nguyên, có những điểm đốt lửa lấp lánh, đó là thôn xóm Bắc Thương Quốc trải rộng trên khắp thảo nguyên.

Ngon đèn thật ấm áp, ở sau mỗi một ngọn đèn, đều có một gia đình, hoặc hạnh phúc, hoặc gian nan.

Nhưng những nơi đó đều không phải là nhà của nàng, Hề Hề là một đứa bé không có gia đình.

Tuy vậy, đặc biệt ở sau cảnh hoàng hôn, cũng có chút ánh sáng của ngọn đèn lóe lên.

Hề Hề biết, ngọn đèn này, nói chung có một người đang chờ nàng, tuy rằng là kẻ địch của nàng, dù là đang chờ nàng trở về để dày dọ nàng.

Trong một cái chớp mắt, Hề Hề thiếu chút nữa đã muốn chạy trốn rồi, chỉ là, đôi mắt ai oán kia của Diệp Từ Dung liền cùng lúc hiện ra trước mặt nàng.

Nàng chung quy vẫn là nợ Diệp Từ Dung một mạng, nhưng cho dù không nợ nàng ta một mạng, Hề Hề cũng khó có thể bỏ lại nàng ta mà đi như thế.

Bà Bà nói đúng, lòng yếu mềm, là nhược điểm chí mạng của nàng.

Hề Hề cứ như vậy, mãi miết đứng ở nơi đó, cho đến khi ở bên người nàng bỗng quần quanh xuất hiện một con chó sói bị một mũi tên bắn thủng yết hầu.

Hề Hề mới phát hiện mình đã đứng trầm tư rất lâu.

Hề Hề không biết, lúc này vang lên tiếng hô to đặc biệt là vì gần nàng có sói, con sói kia, nhìn qua hình như là một con sói lạc đàn. Nó không tấn công Hề Hề ngay, cô lẽ là để quan sát Hề Hề, cho nên Hề Hề mới mặc kệ nó.

Tiếng kêu thất thanh của con sói, mới làm cho Hề Hề ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra người đã bắn mũi tên kia.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vốn là người lạ

Một thân ảnh nam tử cao lớn xuất hiện.

Dung mạo của hắn ẩn hiện ở trời hoàng hôn mênh mông, làm cho người khác không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn lại có một đôi mắt rất sáng, đôi mắt giống như sao trên trời, hết sức rực rỡ, thấu triệt.

Hắn đang sải bước về phía Hề Hề.

Hề Hề cuối cùng cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, đây là một khuôn mặt đặc biệt rất đối tuấn tú của nam tử phương Bắc, đường nét trong sáng nhã nhặn, mày mắt rạng rỡ, trong trẻo vô cùng.

Hắn một thân y phục mùa đông của dân tộc phương Bắc, áo khoác lông dê thuần một màu trắng bên ngoài, trong tay thì đang giữ một cung tiễn bạc.

Hắn nhìn chăm chú Hề Hề một lát, hàng mi khẽ nâng lên, trầm giọng nói: “Tiểu huynh đệ, người lá gan thật to, con sói này sẽ ăn thịt người mất.” Trong giọng nói thần nhiên mang theo vẻ quan tâm.

Tuy rằng người này cũng không biết, giữa Hề Hề và chó sói ai lợi hại hơn, nhưng hắn đúng là đang quan tâm nàng, như vậy lại chột làm cho Hề Hề trong lòng ấm áp.

Hề Hề khẽ vuốt lại mái tóc đang bị khô rối loạn. Như một đám mây nhẹ nhàng theo trên sườn núi chậm rãi đi xuống. Gió cuốn lấy tay áo bảo của nàng, làm Hề Hề tăng thêm vài phần mỏng lung, mờ ảo, lại mang theo một chút đơn độc, lặng lẽ.

Hề Hề cung kính nói: “Đa tạ huynh đài đã cứu mạng, đã trễ rồi, ta phải quay về thôi.”

Nói xong liền đi ngang qua con sói đang bị thương, thần sắc buồn bực hướng về nơi đang có tiếng người chuyện trò đi đến. Tuy rằng nàng thật sự không hề muốn quay trở về.

Sắc trời ngày càng âm trầm hơn, sương mù cũng lặng yên không một tiếng động dần xuất hiện, hơi lạnh thấm thấu vào cơ thể. Trăng ẩn phía sau mây, trông như đang ôm tỷ bà che mặt, vài vì sao cũng đã mọc lên, mang theo thứ ánh sáng cô độc lạnh lùng.

Làn gió lạnh thấu xương đang không ngừng gào thét, thổi qua gương mặt, cảm giác như dao cắt, vết thương do gió rét có phần tê tái.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh sần sật phát ra từ bước chân của Hề Hề làm nền đất tuyết bên dưới nhẹ rung động.

Ngoài ra còn có tiếng bước chân như có như không phía sau Hề Hề vang lên, tiếng bước chân kia rất nhẹ, cùng tiếng gió rít hòa tan với nhau, nếu không để ý sẽ không thể nghe được.

Hề Hề biết, nam tử đã bắn con sói kia đang đi theo nàng.

Một người xa lạ tình cờ gặp nhau, vì sao lại đi theo nàng? Hề Hề lắc đầu, tiếp tục bước đi trên đường đầy tuyết, nhưng thật ra có một loại tư vị rất khác.

Ban đêm tiếng người chuyện trò như thế nào lại rất đặc biệt, dưới ngọn đèn càng đẹp hơn, nhìn qua có chút vắng vẻ, lại có sự ấm áp.

Xa xa có một ngôi nhà to đứng lặng trong bóng đêm, đỉnh tòa nhà có ánh sáng lóe ra. Ngã tư đường chạy về đô thành rất thưa thớt, sự trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy làm cho lòng người phải sợ hãi.

Tại đây đêm đông rét lạnh, những nữ nhân bình thường giờ này hẳn là đang ngồi ở đầu giường bên lò sưởi, ở trong căn nhà của mình khâu vá quần áo. Còn các nam nhân thì không cần phải cùng thê tử hay con nhỏ của mình, mà ở cái tửu quán nào đó cùng bằng hữu uống rượu. Rất ít người giống như nàng lúc này, bước chân cứ chậm rãi trong màn đêm lạnh lẽo.

Hề Hề dừng ở một tửu quán để nghỉ chân, bên trong bùng sáng một ngọn đèn màu vàng, ản ản lan tỏa khắp chung quanh.

Tiếng bước chân của nam tử phía sau cũng đã ngừng lại, Hề Hề không quay đầu lại, âm thanh lạnh lùng: “Người muốn đi theo ta đến khi nào?”

Bóng đen của nam tử phía sau chậm rãi đi đến trước mặt Hề Hề, nói: “Tiểu huynh đệ, ta không có ác ý, nhìn người đơn độc một mình, nghĩ muốn cùng người về nhà.”

Ngọn đèn trong tửu quán rọi lên gương mặt của nam tử kia, làm nổi bật lên hàng mi đen trong sáng, khóe môi khẽ nhếch, di động làm nên một ý cười thần nhiên, ánh mắt trong trẻo mang theo một tia nhu hòa.

Nụ cười nhẹ kia vô cùng chân thành, Hề Hề trong lòng khẽ động, nàng rất ít khi nhìn thấy những nụ cười như thế.

Hề Hề thần nhiên nói: “Cùng ta về nhà? Sẽ không vì đã cứu ta, nên muốn ta báo đáp chứ.”

Nam tử kia nghe vậy, kiên quyết xoay người rồi đi, bóng dáng lộ ra một tia tổn thương.

Hề Hề bỗng nhiên cảm thấy nam tử này cùng nàng thật giống nhau, đều là những người lẻ loi cô độc.

“Này, ta mời ngươi một bữa cơm, như thế nào?” Hề Hề cất cao giọng nói.

Hắn dù chỉ là một người xa lạ, nhưng cùng hắn trò chuyện, biết đâu tâm tình sẽ tốt hơn.

Đôi chân đang bước đi của nam tử kia liền dừng lại, hắn quay người, trên mặt tràn ra một mảnh tươi cười, như hoa mùa xuân vô cùng sáng lạn. “Ta biết một nơi rất tốt, ngươi phải mời ta uống rượu.”

Hai người cùng nhau bước song song qua mấy ngã tư đường, rồi dừng ở một tòa tiểu lâu lơ lửng.

Phía trước tiểu lâu treo mấy cái đèn lồng màu đỏ, trong làn gió lạnh có chút ảo ảo. Chiều sáng bản hiệu của tửu quán – Mai Tâm Cư, một cái tên rất tao nhã.

Bên trong tửu quán vô cùng sạch sẽ, bày khoảng mười mấy cái bàn, nhưng thứ làm người khác kinh ngạc chính là, nơi này người ngồi kín hết chỗ, khách nhân vừa ăn, vừa nói cười vô cùng vui vẻ.

Hai người theo tiểu nhị đi lên lầu hai, vào một căn phòng rất trang nhã, bày sẵn hai chén ấm.

Tại đây ban đêm giá lạnh, uống một chén nước ấm, thì không còn gì hạnh phúc hơn.

“Huynh đệ, ta nên xưng hô với ngươi như thế nào đây?” Nam tử kia ngồi đối diện Hề Hề, xuyên qua lớp sương mù mềm mại, hỏi.

Ánh mắt của hắn kỳ lạ thuần túy một màu tím, được ngọn đèn chiếu rọi, trông như một chén rượu ngon, trong suốt thuần khiết.

Hề Hề thản nhiên cười: “Ta và ngươi vốn là người lạ, dùng cơm với nhau rồi sau đó lại mỗi người trở về một chỗ riêng, vậy có cần phải biết danh tính của nhau không?”

“Ngươi nhất định không có bằng hữu!” Nam tử kia không khách khí nói.

Hề Hề sững sốt, những lời này như hòn đá, làm nổi lên ngọn sóng trong lòng nàng.

Nàng là một người cô độc, người thân chỉ có mỗi bà bà, nhưng đã nhiều năm rồi không ở cùng nhau. Tỷ muội ở Tuyết Sơn có thể xem là bằng hữu không? Chỉ là các nàng luôn lạnh nhạt với nhau, mỗi người ở một chỗ.

“Vậy ngươi hẳn là có rất nhiều bằng hữu!” Hề Hề không khỏi lạnh lùng nói.

Hắn vẻ mặt buồn bã: “Ừm, nhưng không có bao nhiêu người là thật tâm, bọn họ cũng chỉ vì thân phận của ta!”

Hề Hề chú ý tới áo khoác lông dê bên ngoài của hắn đúng là chất lượng tốt lắm, nghĩ không phải là công tử nhà giàu, thì cũng là vương gia quý tộc. Những người giống bọn họ, quả thật là khó có được bằng hữu tâm giao thật tình, hắn suy cho cùng cũng chỉ là một kẻ đơn độc.

“Ngươi xem, có phải ta lời thôi quá không, ngươi muốn cùng ta làm bằng hữu sao?” Hề Hề hàng mi thanh tú khẽ nâng, mỉm cười nói.

Hắn ánh mắt sáng người lướt qua y phục của Hề Hề, nói: “Ngươi quả thật là lời thôi, nhưng không liên quan gì đến kết giao bằng hữu, ai cũng có lúc nghèo túng.”

“Ngươi thậm chí không biết ta có bộ dạng như thế nào, có thể ta là một người rất quái dị.” Hề Hề chỉ vào gương mặt bị tổn thương do giá rét của mình nói.

Ánh mắt của nam tử kia nhìn chăm chú gương mặt của Hề Hề một lát, bỗng nhiên tay lấy từ trong tay áo ra một cái bình sứ, đặt vào tay Hề Hề.

“Đây là cái gì?” Hề Hề tò mò hỏi han.

“Đây là loại thuốc bôi tốt nhất trị tổn thương do gió rét. Có mua cũng không được, bôi vài lần lên vết thương ngươi sẽ khỏi hẳn.”

“Nếu là loại tốt nhất, hẳn là rất quý giá, ta sao có thể nhận được?”

“Ta tên là Trầm Phong, ngươi nếu xem ta là huynh đệ, hãy nhận lấy đi.” Đôi mắt của hắn trong trẻo mà thấu triệt, ánh mắt lại bằng phẳng như nước, giọng nói thì mang theo một tia kiên định khiến người khác khó lòng cự tuyệt.

Nhận lấy bình sứ, Hề Hề có chút nghi hoặc: “Ngươi sao lại mang theo thuốc bôi trị giá rét bên người?”

Trầm Phong ánh mắt chợt lóe lên một tia đau xót, hàng mi phủ lấy một sự ưu thương, tựa như lời nói của Hề Hề, chạm đến nỗi đau nơi đáy lòng hắn. “Ta nghe nói tay nàng bị tổn thương vì lạnh, vội vàng đem thuốc tặng cho nàng, nhưng là, nàng ngay cả nhìn tới cũng không buồn nhìn.”

“Nàng ta như thế nào?” Hề Hề hỏi.

Trầm Phong trên mặt hiện lên một mặt đỏ ửng nghi hoặc, hần lập tức chuyển đề tài. “Này, tuy nói ta và ngươi là hảo huynh đệ, nhưng ngươi còn chưa cho ta biết tên của ngươi.”

Hề Hề cười nói: “Ngươi không nói cho ta biết nàng ta là ai, ta không nói cho ngươi biết tên của ta đâu.”

Trầm Phong nhướng mày: “Nếu là huynh đệ, nói cho ngươi biết cũng không sao, nàng tên là Na Nhã, ngươi hẳn là phải biết nàng.”

“Na Nhã, một cái tên rất mỹ lệ, nhất định nàng là một người rất xinh đẹp, chỉ là ta chưa từng nghe qua tên của nàng.”

“Ngươi nhất định không phải người trên thảo nguyên.” Trầm Phong liếc mắt một cái, đánh giá Hề Hề: “Vóc dáng nhỏ như vậy, cũng không nghe qua tên Na Nhã.”

“Là ngươi thảo nguyên, thì nhất định sẽ biết Na Nhã sao?”

“Đương nhiên, nàng chính là hoa khôi của thảo nguyên! Nhưng này, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết tên của ngươi?”

“Ta tên là Vân Hề.” Hề Hề nói.

“Vân Hề, chúng ta so tửu lượng với nhau, như thế nào?”

“So tửu lượng?” Hề Hề hơi hơi nhướng mày.

“Nếu ai thua, sẽ trả tiền bữa cơm này.” Trầm Phong mỉm cười nói, cái cười mang theo một tia giảo hoạt.

Hề Hề sững sốt: “Được thôi.”

Một khi đã như vậy, Hề Hề nhất định phải thắng, bởi vì Hề Hề chợt nhớ ra, trên người nàng không hề có tiền. Tất cả đồ đạc của nàng đều đặt trong hành lý mang trên lưng ngựa, mà ngựa của nàng, giờ phút này không biết đã bị Hoàn Nhan Liệt Phong giam cầm ở nơi nào rồi.

Một chén rượu vừa uống cạn, kỳ quái chính là dù rượu trôi xuống yết hầu rất mãnh liệt, nhưng khi vào trong người rồi thì cảm giác rất nhẹ, mang theo một hương khí thanh nhã, còn có một mùi vị rất trong trẻo, không giống như các loại rượu mạnh khác trên thảo nguyên.

“Ngươi có biết vì sao nơi này gọi là Mai Tâm Cư không?”

“Bởi vì rượu này, chỉ dùng hoa mai ủ trong nước tuyết mà làm ra, uống vào rất tuyệt.”

Bên ngoài gió lạnh thấu tâm can, tại đây tửu quán nhỏ lại rất ấm áp, hai người vốn không quen biết gì lại ngồi so tửu lượng với nhau.

Một chén lại một chén, Trầm Phong vốn nghĩ mình tất thắng, nào biết đã hơn chục chén, Hề Hề vẫn như cũ không có chút dấu hiệu bị say.

Rốt cục, Trầm Phong không chịu được nữa, ngã gục trên bàn.

Thật sự là tửu lượng lại không hề giống như vẻ bề ngoài.

Hề Hề từ từ buông chén, hướng về Trầm Phong đã say ngất, ngã gục trên bàn, nói: “Đa tạ rượu và thuốc của ngươi, ta phải đi đây.”

Hề Hề đã dùng nội lực bức tất cả rượu uống vào ra bên ngoài, mà Trầm Phong hiển nhiên cũng biết công phu đó, nhưng hẳn lại không làm như vậy.

Hắn là một người rất thẳng thắn, chân thành, có một huynh đệ như vậy quả thật không tồi chút nào, chỉ là hai người họ sẽ còn có cơ hội gặp lại không?

Hề Hề không dám khẳng định, nhưng, không cần phải hy vọng xa vời, vì nếu hữu duyên nhất định sẽ có thể gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tiếng cầm như tiếng lòng

Phủ Tả Hiền Vương, Dung Viện.

Trong đại sảnh, bày trí tao nhã hoa lệ, rất giống phong cách của Nam Triều. Ở giữa phòng có một đèn lồng cung đình tinh xảo sáng lấp lánh, làm cả đại

sánh trông như ban ngày.

Lò sưởi lửa hồng vẫn bùng bùng cháy, căn phòng mang theo một dòng ấm áp chảy chảy xuôi.

Đêm dài lạnh lẽo của phương Bắc, như một tảng băng lớn, nhanh chóng bị hòa tan bởi cái lò sưởi ấm nóng kia.

Diệp Từ Dung một thân y phục trắng, mái tóc dài màu đen bụi thành một búi tóc phi yên, trang sức trên người cũng vô cùng trang nhã, nàng ngồi trước huyền cầm, đánh đàn.

Tiếng đàn của nàng như tiếng nước chảy róc rách qua khe núi, trong trẻo âm vang. Khi thì tiếng thác nước chảy xiết, bay bổng mãnh liệt. Khi thì như tiếng chim oanh kiều diễm trong đêm, uyển chuyển đa tình. Khi lại như tiếng oán phụ kêu than nhẹ nhàng, ai oán mà triển miên.

Người ta có câu tiếng đàn như tiếng lòng. Giờ phút này, Diệp Từ Dung đối với nam tử đang nằm trên giường, trong lòng không biết là hận, là oán, hay là vẫn sợ hãi đây.

Ánh mắt mềm mại của nàng dường như mang theo một cơn cơn sóng, thi thoảng lại khẽ nhìn về hướng Hoàn Nhan Liệt Phong, lặng lẽ đánh giá đầy đủ các sắc thái đang không ngừng chuyển động trên khuôn mặt của vị chủ nhân thảo nguyên này.

Hoàn Nhan Liệt Phong một tay chống má, người nằm nghiêng tựa trên chiếc giường gỗ tinh xảo, bàn tay thon dài còn lại thì cầm một chén, kê ở bên môi, nhưng tuyệt nhiên không hề uống lấy một ngụm, mấy thị nữ đứng bên cạnh, nom nớp lo sợ chờ để chăm rọu cho hắn.

Hắn ánh mắt thăm tháy đen như mực nhìn thẳng về hướng Diệp Từ Dung, nhưng Diệp Từ Dung biết hắn tuy ánh mắt là đang nhìn nàng, nhưng thực chất là nhìn xuyên qua nàng hướng về một nơi xa khác. Thậm chí hắn căn bản là không có nghe đến tiếng đàn của nàng, hắn giống như đang chờ đợi thứ gì đó.

Từ lúc đến Bắc Thương Quốc, biết rõ trốn chạy là vô vọng, nàng chỉ có thể nhận mệnh. Nam Triều muốn lấy nàng ra để thiết lập hòa đàm, nàng chỉ là một nữ nhân nhỏ nhoi, nàng có thể làm gì khác đây.

Trong truyền thuyết dân gian Nam Triều, người Hồ đều là những kẻ khát máu thích nuốt sống ăn tươi, mà Hoàn Nhan Liệt Phong tương truyền đã man, bạo ngược, khát máu hiếu chiến.

Nghe nói hắn có dã tâm thôn tóm thiên hạ, nghe nói hắn bệ ngễ võ công thiên hạ không ai địch nổi, nghe nói, hắn dung mạo xấu xí không chịu được, nhưng giết người thì chỉ trong nháy mắt, chỉ cần nhắc tay một cái đã diệt được một quốc gia. Nghe nói khi hắn chinh phục các quốc gia nhỏ lẻ khác, sau lại đem tất cả dân chúng nơi đó giết chết không chừa một ai.

Trước kia Diệp Từ Dung nhất mực tin tưởng cái truyền thuyết đó, nhưng hiện giờ nàng lại có chút nghi ngờ nó.

Hắn nếu giống với trong truyền thuyết bạo ngược, khát máu như vậy, thì ít ra, đối với nàng hắn không có.

Đêm đó chạy trốn thất bại, Diệp Từ Dung không hề nghi ngờ mình sẽ phải chết, nhưng là, hắn không như nàng đoán giết chết nàng, cũng không ra lệnh nàng phải thị tẩm nữa, càng không hề ép buộc nàng, ngược lại ra lệnh thị vệ thị nữ hầu hạ nàng tỉ mỉ.

Cả Dung viện đều bày trí theo phong cách Nam Triều, ngay cả thức ăn cũng là theo phong tục của người Nam Triều. Ở phương diện này, hắn thật sự là chăm sóc nàng rất cẩn thận.

Hắn ngang ngược nói rằng muốn có được lòng của nàng, hắn sủng nịnh nói sẽ cung chiều nàng cả đời. Đây không tính là hứa hẹn, nhưng vẫn luôn làm cho trái tim như băng của nàng cảm thấy có chút ấm áp.

Đêm nay, hắn không hề báo trước sẽ đến Dung viện, về mặt hắn lạnh như băng, lạnh lùng tùy ở trên giường, một lần nữa nghe nàng đàn. Hắn là đang có tâm sự, Diệp Từ Dung có thể cảm nhận được, nhưng Diệp Từ Dung lại không hiểu, ai lại có thể khiến cho Thảo Nguyên Chi Ứng tức giận, âm trầm như thế.

Đêm dần dần càng sâu hơn, nàng đã đàn suốt hai canh giờ, mà hắn, lại không hề ý thức được điều đó.

Hoàn Nhan Liệt Phong vốn không hề nghe đàn.

Bàn tay thon dài chống má chậm rãi di chuyển xuống chiếc cầm tinh xảo, bàn tay không lòng dạ nào chống cầm nữa, mái tóc dài rũ rượi nhàng tản tùy ý dừng ở hai bên má, phong thái lười biếng, trông như một con sư tử mệt mỏi.

Khúc nhạc dừng lại, trên tay đau đớn làm cho Diệp Từ Dung vô lực không thể đàn tiếp nữa.

Cúi đầu nhìn bàn tay ngọc của mình đã đầm đìa máu tươi, cánh tay cùng bả vai lại đau nhức vô cùng khó chịu, không khỏi cất một tiếng thở dài.

Tiếng đàn tao nhã bỗng không còn nữa, không khí bên trong như bị ngưng đọng.

Không khí như một sợi dây đàn, bị căng đến cực hạn.

“Vương gia!” Diệp Từ Dung cả gan, lớn tiếng gọi.

Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn tiếp tục duy trì tư thế cũ, đem chén rượu ngon đang trên tay một hơi uống cạn, ánh mắt sắc bén rót cục cũng nhìn Diệp Từ Dung.

Khuôn mặt trước mắt này như được tạc từ bạch ngọc, dịu dàng động lòng người, một đôi mắt nhu nhược trong trẻo như nước lặng lẽ mang theo sự dễ phòng dừng lại chỗ hắn, như một con nai đang thất kinh. Va chạm với ánh mắt của hắn, nàng kích động lập tức hạ xuống hàng mi, lông mi dài cong run nhẹ nhẹ, mỗi lần hàng mi kia hạ xuống, đều vô cùng khiêu khích lòng hắn.

Váy sam thuần trắng càng khiến nàng thanh lệ tuyệt mỹ hơn, trông không giống con người trần thế.

“Sao không đàn tiếp?” Hoàn Nhan Liệt Phong có chút hờn giận hỏi.

Diệp Từ Dung khẽ nhú mày, nhẹ giọng nói: “Dây đàn đã đứt!”

“Sao?” Hoàn Nhan Liệt Phong ngưng mi một chút, từ trên giường ngồi dậy, nhẹ nhàng cầm lấy tay ngọc của nàng.

“A!” Diệp Từ Dung kinh hãi hô ra tiếng, hàng mi thanh tú gất gao vất cùng một chỗ.

Hoàn Nhan Liệt Phong vừa cúi đầu thấy, không khỏi khó thở vì kinh ngạc.

Tay áo một màu trắng, hé ra một đôi tay ngọc, thế nhưng lại mang theo máu tươi đầm đìa, ở trên nền tay áo màu trắng, làm nên một cảnh rất chói mắt.

Hoàn Nhan Liệt Phong sắc mặt nháy mắt giống như bị đóng băng, hiên mi nhanh chóng ngưng đọng, hắn buông tay ra, sửa lại cách nắm đôi tay trắng nõn nhỏ bé của Diệp Từ Dung, dịu dàng như đang cầm bảo bối trân quý trong tay.

“Người đâu! Truyền ngự y!” Âm thanh lãnh liệt vang lên quanh quẩn trong phòng.

Hắn vốn tính toán, tình lang của nàng tự ý xuất phủ, nên phải trừng phạt nàng, tâm tư ấy nháy mắt biến mất vô tung vô tích.

Hắn sao lại như thế, tuy rằng tên tiểu tử ác nghiệt kia là tình lang của nàng, cũng không thể đem đồ lỗi lên thân thể của nàng. Tên tiểu tử kia không quan tâm đến sự sống chết của nàng, liền ra đi. Nàng thật sự là một người rất đáng thương.

“Đáng ghét, tay ngươi bị thương vì sao không nói, còn tiếp tục đánh đàn!” Hoàn Nhan Liệt Phong oán trách nói, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Diệp Từ Dung hai tròng mắt rung rung mang theo ý cười, như hoa bách hợp nở rộ: “Vương gia, Từ Dung biết ngài đang phiền lòng, rất muốn dùng tiếng đàn làm ngài rũ bỏ phiền não.”

Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng tràn đầy tội lỗi, hắn vốn đâu có nghe đến tiếng đàn của nàng, ngược lại trong đầu không ngừng suy nghĩ làm cách nào để làm tên tiểu tử ác nghiệt kia phải phục tùng. Thật sự là hổ thẹn vô cùng.

Ánh mắt hắn một phen dấy lửa, không biết là đã đốt cháy tới đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vì sao giao chiến

Ra khỏi Mai Tâm Cư, gió rét mang theo khí lạnh không ngừng va vào hai bên má, rồi nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể.

Hề Hề hà hoi, đem tay giấu nhanh vào trong tay áo, bước đi nhanh ở ngã tư không người, trông nàng như một làn mây mơ ảo.

Trăng chậm rãi bước ra từ sau áng mây, ánh sáng trong veo rơi rải khắp dưới mặt đất. Bóng dáng Hề Hề được ánh trăng phản chiếu, lúc dài, lúc ngắn, biến ảo không ngừng trên đường đi.

Một bóng đen nhỏ nhắn nhanh như sao băng theo sau Hề Hề, không ngừng ở trên đầu nàng lượn qua lượn lại, Hề Hề đột nhiên ngửa đầu, ánh trăng lạnh lùng đã biến mất, cái bóng đen ấy xuyên qua mây lúc ẩn lúc hiện.

Hề Hề khẽ nhếch môi, làm thành một âm thanh của loài chim hướng về bóng đen trên đầu.

Bóng đen kia liền dừng một chút, xoay quanh rồi dừng lại trên một mái hiên, nghiêng đầu bềnh bễ hướng về Hề Hề. Móng vuốt trắng muốt sắc bén gất gao ôm lấy mái hiên, một thân lông chim thuần trắng, dưới ánh trăng toát lên một sự lạnh lẽo thăm thẳm.

Là Phi Vân, chim ưng đã được huấn luyện của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hề Hề không nghĩ âm thanh bất trước tiếng chim của nàng có thể làm nó dừng lại, xem ra là do lần trước nàng trị thương cho nó, nên nó đối với nàng không hề địch ý. Nàng lại thử giả tiếng chim kêu một lần nữa, chính là Phi Vân lại không hề chịu đáp xuống dưới, cứ theo sau Hề Hề bay lượn chậm rãi, xem ra nó vẫn là không tin tưởng Hề Hề lắm.

Phi Vân hẳn là Hoàn Nhan Liệt Phong phái tới, nó chính là một đôi mắt khác của Hoàn Nhan Liệt Phong, chính mình tốt cùng cũng là không thể trốn khỏi tầm mắt của hắn. Mới vừa rồi còn có chút kinh ngạc, Hoàn Nhan Liệt Phong như thế nào lại bỗng nhiên tin tưởng mình, không phải người đến vây bắt trở về. Nguyên nhân chỉ có thể là sớm đã sắp xếp kẻ ngầm theo dõi khác. Nàng nếu thật sự muốn chạy trốn, hẳn là bây giờ đã bị bắt về rồi.

Thật lợi hại, Hề Hề không khỏi đối với Hoàn Nhan Liệt Phong tự đáy lòng cảm thấy bội phục.

Trước cửa vương phủ Tả Hiền Vương là một mảng lặng im, mấy cái đèn lồng ở trong giờ tự do phiêu đảng, sư tử đá trước cửa trong bóng đêm trông hết sức dữ tợn.

Thị vệ gác cửa như sớm đã đón được Hề Hề sẽ quay trở về, nên ngay cả mí mắt cũng không buồn nâng lên nhìn nàng, còn có hẳn một thị vệ cầm đèn lồng, làm người dẫn đường cho Hề Hề.

Trăng lạnh lại lù vào trong mây, trong phủ bao phủ không cùng một không khí u ám, ngay cả đèn cũng không có cái nào thấp lên.

“Hoàn Nhan Liệt Phong bảo người mang ta đến đâu?” Hề Hề hỏi, hướng kia hình như không phải nhà lao nàng đã ở.

Thị vệ kia bỗng nhiên dừng lại, hướng nàng nói: “Gần đến rồi, ta đi thông báo một tiếng, phiền ngài chờ một chút!”

Thị vệ nói xong, đem đèn lồng giao vào trong tay Hề Hề, hai ba bước liền không thấy bóng dáng đâu.

Hề Hề nâng cao đèn lồng, nhờ ánh sáng xem xét, phát hiện mình đang đứng trong một khu vườn đồng nghịt đại thụ to lớn, có núi giả làm từ loại đá lớn chom kỳ quái. Thật giống cái đêm gió mát cử hành yến hội.

Đến nơi này làm gì chứ? Hề Hề trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Trong bóng tối có một dòng khí quý dị chảy xuôi, ở sau núi giả kia lờ mờ có người đang núp, nhanh như chớp mang đầy sát ý tấn công nàng.

Hề Hề trong lòng thầm kêu không tốt, đem đèn lồng ném xuống đất, đập một cước chống trả.

Nhưng nàng vẫn chậm hơn một chút, trong bóng tối ám khí xé gió lao đến, mang theo sát ý lạnh thấu xương, hướng về phía Hề Hề. Mới vừa rồi có ánh sáng đèn lồng, bây giờ tối om mắt nàng nhất thời trong khoảng thời gian ngắn không thích ứng kịp, Hề Hề chỉ có thể dựa vào âm thanh phát ra xung quanh, tung người nhảy sang một bên, một cung nỏ lạnh băng theo gió tạt ngang, gần sát gò má Hề Hề.

Hai chân chưa chạm đất, tiếng gió lại nổi lên, lại một cung nỏ bắn về phía vai phải. Giữa không trung thân mình Hề Hề nhanh như cắt xoay một vòng, mềm mại tránh thoát. Ngay sau đó lại có một mũi tên khác cực nhanh bay đến.

Mỗi một mũi tên bắn ra đều không phải từ một hướng lao đến, hiển nhiên nơi đây không chỉ có một người. Nhưng những người này lại không cùng lúc tấn công, mà là một tên tiếp một tên, làm cho Hề Hề né tránh không xuể.

Hề Hề mỗi một lần né tránh, liền bại lộ nơi nàng đang đứng, mà mũi tên tiếp theo sẽ bắn đến ngay nơi nàng đang ẩn thân đó.

Những người đang bắn tên đều nấp sau núi giả xa xa kia, nhưng nơi Hề Hề đang đứng lại là một khoảng trống trải, trong thời gian ngắn nàng rất khó trốn thoát.

Hề Hề dựa vào ánh sáng mờ ảo, nhìn về phía có một thân ảnh bóng đen cao lớn ở xa xa.

“Hoàn Nhan Liệt phong, không ngờ người lại là một kẻ tiểu nhân, người muốn làm gì hả?”

Hề Hề trong lòng tức giận, lời nói cũng tựa băng tuyết đêm hàn, mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Lại có một mũi tên nũi đánh úp về phía nàng, Hề Hề thân hình khốn khổ di chuyển, ngón trỏ kẹp lấy mũi tên đánh trả về phía người bắn ra mũi tên. Mũi tên bay ngược về, mang theo một khí lực cực lớn phát ra từ sự giận dữ của Hề Hề, đánh trả về phía bóng đen mờ lung xa xa kia.

Trong bóng tối lại không một tiếng động, làm cho kẻ khác cảm thấy có một áp lực vô hình trong sự yên tĩnh ấy.

Đột nhiên vang lên một tiếng vỗ tay thanh thúy, từng chút từng chút, thông thả mà có tiết tấu.

Ánh lửa dao động, nương theo gió bay lượn, rồi nhanh chóng được thắp lên. Trong nháy mắt, ánh lửa sáng tận trời, đem cả người Hề Hề đặt vào chỗ ánh sáng tỏa nhất trông như đang là ban ngày.

Hoàn Nhan Liệt phong ngưng đọng đứng sau ánh lửa, một thân áo khoác lông cừ màu đen trong gió lay động, như mang theo liệt hỏa thù địch, nhìn thẳng vào đôi mắt mang theo băng mang theo sương của Hề Hề.

Trên đầu vai hắn, Phi Vân toàn thân tuyết trắng đang đứng, đôi mắt ưng sắc bén kia cũng đang chăm chú nhìn nàng.

“Thân thù của Vân công tử thật tốt!” Sau tiếng một tràn vỗ tay, Hoàn Nhan Liệt Phong liền cất tiếng nói, âm thanh vô cùng trầm thấp đáng sợ.

Hề Hề trong lòng giận dữ, nếu lúc này chính mình không kịp tránh né, sợ rằng giờ phút này cái mạng của nàng đã khó giữ.

Nàng mang theo một đôi mắt sáng, bao trùm mãnh liệt sự tức giận, quật cường nhìn chăm chú về phía dáng ngọc cao lớn phía sau ánh lửa: “Hoàn Nhan Liệt Phong, ngươi có nên giải thích một chút không? Nếu là muốn mạng của ta, thì nên quang minh chính đại tới lấy, thế nhưng lại lén lút như vậy chứ!”

Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh nhạt cười: “Ai nói bản vương muốn mạng của ngươi, tối nay ta nhân hạ không có gì làm, muốn kiểm tra tài bản cung của thuộc hạ thôi. Cũng không ngờ được, Vân công tử lại có nhã hứng như vậy, sẵn sàng làm bìa.”

“Kiểm tra tài bản cung?” Hề Hề lạnh lùng cười. “Tả Hiến Vương đúng là có sở thích rất hay!”

Hề Hề vẫn không rõ vì sao hần lại đối với chính mình như vậy. Nếu chỉ bởi vì hôm nay nàng ra khỏi phủ, cũng không nghĩ lại sinh ra chuyện như thế, bởi vì, đó là tự hần cho phép nàng đi hít thở không khí còn gì.

Xem ra vị chủ nhân thảo nguyên này tính khí vui buồn rất vô cùng thất thường, nhìn thấy tù nhân, nghĩ muốn ngược đãi liền ngược đãi, nghĩ muốn trêu đùa liền trêu đùa.

Nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt âm trầm lạnh lẽo thay dần bằng sự đắc ý, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, nếu chính mình tức giận phần nọ, càng khiến cho Hoàn Nhan Liệt Phong cảm thấy cao hứng.

Quyết tâm kiềm nén lửa giận, nhìn thấy phía bên có một tảng đá, mặt ngoài bóng loáng.

Hề Hề khẽ vũ vạt áo, tư thế tao nhã ngồi xuống, nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong, nhẹ nhàng cười: “Nếu chỉ là hiểu lầm, Vân Hề mong Tả Hiến Vương đại nhân đại lượng, đối với ta bao dung.”

Hoàn Nhan Liệt Phong ngẩn người, trông như đang tích góp một khí lực cực lớn để chuẩn bị một quyền hạ gục một cái cây.

Ánh lửa bùng, một công tử áo xanh lạnh nhạt bình tĩnh, rõ ràng là khắp mặt đầy vết thương do gió rét, thái độ lại cổ tình không một chút suy sụp, phần chân như thể tương phản với vẻ bên ngoài, bằng cách nào đó lấp lánh vô cùng. Rõ ràng là y phục tả tơi, lại khí chất thanh tao như hoa, tiêu sái tự do.

Khi nhìn thẳng vào mắt hần lại có cảm giác kia là hai dòng nước, không hề có một giọt sóng sợ hãi nào, đôi ngươi đen sâu thẳm, dường như lại ần ần lóe ra ánh sáng rực rỡ.

Đây là tù nhân của hần sao?

Hoàn Nhan Liệt Phong có chút nghi hoặc.

Bỗng nhiên rất muốn cùng người này so tài một trận, hần tuyệt đối là một đối thủ tốt. Đối thủ, trên đời này, lại vẫn có người có thể làm đối thủ của Hoàn Nhan Liệt Phong hần ư.

Giờ phút này trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong nảy lên không phải là ưu mà là hỉ.

Hần rõ ràng là rất tức giận đối với tên kia, rõ ràng là hận hần bỏ mặc Diệp Từ Dung một mình xuất phủ, rõ ràng là ghen tị hần chiếm từ tâm tư của Diệp Từ Dung, nhưng sao, giờ phút này, hần lại phát hiện chính mình trong lòng thế nào lại bất đồng khó hiểu.

“Không biết đánh cược giữa ta và Tả Hiến Vương, còn có ý nghĩa hay không?” Hề Hề lạnh lùng hỏi, với hành động ban nãy của Hoàn Nhan Liệt Phong, làm cho nàng không thể không một lần chứng thực.

“Tất nhiên là vẫn có nghĩa, bản vương vẫn đang chờ người cùng bản vương so tài đây!” Không biết vì sao, Hoàn Nhan Liệt Phong... bắt đầu chờ mong Dững Sĩ Đại Hội.

Năm nay Dững Sĩ Đại Hội, hần tin tưởng rằng khi có thiếu niên Nam Triều tham dự, so với năm rồi nhất định sẽ thú vị hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hương được tốt nhất

Đêm ở phương Bắc, trước sau như một đều là một vùng giá rét.

Lao phòng, ánh nến nhàn nhạt xua đuổi phần nào sự âm đạm.

Hề Hề lấy ra bình dược mà Trầm Phong đã tặng, nàng khẽ mở cái nút đáy bằng gỗ ra, hương thơm thanh nhã liền tỏa mát, không ngừng lan tỏa trong lao phòng nhỏ hẹp.

Hề Hề cởi bỏ áo bông bên ngoài, lấy dược thoa lên những nơi bị thương. Thuốc này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Hề Hề mới thoa khoảng bốn ngày, tổn thương do gió rét trên người gần như đã khỏi hẳn.

Những vết sưng đỏ trên mặt cũng đều đã biến mất, tuy nhiên Hề Hề lại không dám thoa quá nhiều thuốc này lên mặt. Nàng không nghĩ sẽ lấy dung mạo thật của mình để tham gia Dũng Sĩ đại hội.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng theo cửa sổ rơi vãi vào trong lao phòng, tối nay như thế nào lại là một ngày trăng rất đẹp. Nhưng chính mình, lại bị cầm chân trong u lao âm trầm này, nhìn ngắm trăng bên ngoài, rồi lại hòa cùng tịch mịch bên trong.

Đôi mắt trong suốt của Hề Hề dần dần bị lấp kính bởi một tấm lưới u buồn.

Rõ ràng là một cô gái như hoa, lại ngày ngày phải đóng vai một nam tử, cứ luôn mệt chết đi được.

Trước người khác, nhất là trước Hoàn Nhan Liệt Phong, lại luôn muốn duy trì là một nam tử cứng rắn, kiêu ngạo. Chỉ khi một mình một người thế này, nàng mới có thể thả lỏng một chút, nhưng lại luôn không tránh khỏi muộn phiền.

Cho tới nay, Hề Hề luôn là một người vô cầu, nàng mong muốn một cuộc sống tự do tự tại, chính là vì bà bà, nàng không thể không đến Tuyết Sơn.

Hiện giờ nàng lại không thể không tham gia Dũng Sĩ đại hội bằng thân phận nam tử này.

Ánh nến bùng lên một cái hoa đèn, hàng giọt nến chậm rãi chảy xuống dưới.

Trong bóng đêm, chợt có tiếng bước chân khe khẽ truyền đến, hình như là hướng về lao phòng này.

Sẽ không phải là Hoàn Nhan Liệt Phong chứ? Chẳng lẽ tối nay lại nhân rồi vô sự, nên đến đây lấy nàng ra làm trò tiêu khiển?

Bên môi Hề Hề vẽ nên một nụ cười thần nhiên có phần khỗ sở, hơi hơi nghiêng người, nàng tựa vào cái gọi là giường.

Đột nhiên có gió mạnh thổi vào, làm cho ánh nến đang mãnh liệt cháy lóe lên một cái, suýt nữa thì tắt.

Hề Hề ngẩng đầu, Liệt Ảnh công chúa trừng lớn đôi mắt tò mò đánh giá nàng từ trên xuống dưới, giống hệt với ánh mắt ngày ấy Liệt Ảnh lần đầu nhìn thấy Hề Hề ở trong phòng của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Đã biết Liệt Ảnh công chúa đối với tù binh như nàng rất hứng thú, nhưng đêm khuya thế này lại đến thăm, khiến cho Hề Hề có chút ngoài dự định.

“Ngươi chính là tên tiểu tặc kia đó ư? Sao lại bị đóng rết thành bộ dạng này! Thật xấu xí!” Nói xong liền cười khanh khách, sự tươi cười dưới ánh nến của nàng ta hết sức giảo hoạt.

“Này, có gì buồn cười chứ, nếu là công chúa bị vùi trong tuyết mười canh giờ, không chừng còn có bộ dạng xấu xí tuyệt vời hơn!” Hề Hề làm sao có thể quên, tất cả những tổn thương do gió rét trên người nàng hiện tại đều là do vị công chúa này ban tặng cho, lời nói liền có chút lạnh lùng.

Hàng mi của Liệt Ảnh công chúa dựng thẳng, tức giận nói: “Tiểu tặc, ngươi dám trả treo với bản công chúa thế ư, ngươi tin hay không, bản cung sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Hề Hề mỉm cười, đôi mắt mang theo thứ ánh sáng lờ lờ: “Ta tin, nhưng như vậy thì sao chứ!”

Liệt Ảnh ngần ngại, tựa hồ là bị ánh mắt xinh đẹp mang theo quang hoa của Hề Hề làm rung động, đôi mắt to lấp lánh của nàng nhanh chóng vụt sáng rồi hạ xuống, gắt gao nhìn về phía gương mặt của Hề Hề, xem không sót chỗ nào: “Thật là hối hận khi không tháo mũ tuyết của ngươi xuống để nhìn qua bộ dạng của ngươi, ta đoán ngươi nhất định không xấu, bằng không hoàng huynh ta đã không đối tốt với ngươi như thế.”

“Đôi tốt?” Đây có lẽ là chuyện cười thú vị nhất Hề Hề từng nghe.

“Ta nghe nói, mấy ngày trước ngươi đã thắng đội binh nô tiến của hoàng huynh phải không?”

Công chúa này, chắc đại khái cũng là không có việc gì làm, nên mới đến đây chất vấn nàng thế này.

Hề Hề cười lạnh, nhắm lại đôi mắt, thật sự không muốn tiếp tục cùng vị công chúa giảo hoạt này day dưa.

“Ta còn nghe nói ngươi sẽ tham gia Dũng Sĩ đại hội?” Liệt Ảnh tiếp tục hỏi.

Hề Hề nhắm nghiền mắt không đáp, Liệt Ảnh liền ngừng khí trở nên dữ tợn dựng thẳng lên. “Ngươi nếu còn không nói chuyện, liền có chăm sóc đặc biệt cho ngươi.”

Sự uy hiếp của nàng ta nào có thể uy hiếp được Hề Hề. Hề Hề đoán, công chúa này đến nhà lao, tám phần là gạt Hoàn Nhan Liệt Phong, hẳn sẽ không

để cho muội muội của mình tới thăm một tù phạm nguy hiểm như nàng.

Còn tưởng rằng Liệt Ảnh sẽ nổi giận đùng đùng, nhưng sau một lúc lâu không nghe thấy tiếng vang nào nữa, Hề Hề có chút nghi hoặc mở mắt ra nhìn, liền thấy Liệt Ảnh đang cầm bình sứ ở đầu giường của Hề Hề, không ngừng xem xét.

“Xem ra hoàng huynh thật sự đối xử với người không tệ, kỳ lạ thật, chẳng lẽ đoạn tỵ chi phích là có thật? Tại sao lại đem thuốc tốt thế này cho tù binh như người trị thương chứ.” Liệt Ảnh trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin những gì trước mắt mình.

“Người nói gì chứ!” Liệt Ảnh này không phải một lần... và giờ lại tiếp tục cho rằng nàng là nam sùng, quả thật khiến cho nàng rất ảo não.

“Thuốc này chẳng lẽ không phải hoàng huynh đưa cho người sao?”

Hề Hề cười lạnh: “Không phải, đây là thuốc của ta. Chẳng lẽ thuốc này chỉ có Hoàn Nhan Liệt Phong mới có thể có sao?”

“Thuốc của người, người cũng có thể có loại thuốc này sao? Người có biết thuốc này quý báu cỡ nào không? Liền ngay cả bản công chúa, cũng cảm thấy tiếc khi sử dụng đấy!”

Chợt một trận những tiếng bước chân dồn dập truyền đến, lao phòng nhỏ hẹp bỗng nhiên có đến mấy thị vệ lao vào, đi đầu chính là La Cáp.

“Tham kiến công chúa.”

“Miễn lễ.” Liệt Ảnh nói: “Ta đi ngay.” Âm thanh của nàng có chút run run nói.

Hề Hề cười thầm, Liệt Ảnh này quả nhiên là lén lút đến đây.

La Cáp nói: “Công chúa, người cũng biết vương gia ra lệnh không ai được đến thăm kẻ này.”

“À! Ra là vậy, nhưng bản công chúa không phải đến thăm hắn, bản công chúa sẽ đi ngay đây, các người ngàn vạn lần không được nói cho hoàng huynh ta biết.” Dứt lời, nàng liền mang theo bộ mặt xám xịt rời đi.

“Công chúa, chúng ta không có khả năng đó, chuyện này vương gia nhất định phải biết, mời công chúa cùng thuộc hạ đi gặp vương gia.” Nói xong, liền lệnh hai hộ vệ dẫn Liệt Ảnh công chúa rời đi.

Tiểu nữ nhân gian xảo rốt cục cũng rời đi rồi, đôi tai Hề Hề cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Hề Hề cầm lại bình dược, nhớ tới Trầm Phong, thuốc này theo lời Liệt Ảnh vốn rất quý báu, như vậy thân phận của Trầm Phong hẳn là không đơn giản.

Trước mắt bỗng hiện ra khuôn mặt tuấn lãng của Trầm Phong, trong tay giữ chặt bình dược, nhớ tới hắn đã nói, ta và người sẽ là hảo huynh đệ! Trong đêm đông giá rét, chợt có vài luồng khí ấm áp dâng lên.

Chính là Trầm Phong ca ca, hắn tốt cùng có thân phận như thế nào, cùng chính mình cũng không có can hệ, vì có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dũng sĩ đại hội

Mười tám tháng chạp, một ngày mặt trời rực rỡ.

Những tiếng hô đặc trưng ở ngoại ô thảo nguyên vang khắp. Trong làn gió lạnh, xa xa phảng phất những vòm lều trại mọc lên như nấm thành hàng vô cùng ngay ngắn chỉ sau một đêm.

Đó là lều trại của hai mươi sáu thị tộc cùng tộc trưởng, và các vị quan khách tham gia Dũng Sĩ đại hội, trông như những lều trại của quân doanh hành quân. Ở trước các lều trại đều có treo một lá cờ biểu trưng cho mỗi thị tộc, ở trong gió phấp phật tung bay.

Trầm tích nhiều ngày bị tuyết đọng hôm nay cũng đã tan đi, hiện ra cỏ cây khô bạt ngàn mênh mông. Tuy là cỏ cây đã khô, nhưng chúng lại không hề chết đi, mà chỉ là đang chờ cho đến mùa xuân sang năm, sẽ có mầm non mới mọc lên xanh tươi tràn đầy sức sống.

Ngày cao cao treo lơ lửng ở không trung, nắng rực rỡ chói mắt, ánh nắng cao vạn trượng vây rắc xuống những người đang sôi trào.

Nơi nơi tinh kỳ tung bay, tuần mã hí vang. Gần như chỉ cần đi vài bước, sẽ lại được gặp một vị mặc trang phục quân binh, bên hông khoác đao, trên vai vác cung tiễn.

Tuy nói thảo nguyên thường xuyên diễn ra các đại hội thi tài cưỡi ngựa bắn cung, ca múa, nhưng cũng không thể nào so cùng sự rầm rộ huyền ảo của Dũng Sĩ đại hội.

Bởi Dũng Sĩ đại hội ở Bắc Thương Quốc người trong nước đều có thể cảm nhận được, đây không chỉ đơn giản là cuộc luận võ bình thường.

Nguyên nhân cũng là vì hãn, người cuối cùng chiến thắng đạt được danh hiệu dũng sĩ, sẽ được làm thuộc hạ dưới trướng của Tà Hiền Vương.

Ai cũng đều biết, quân đội của Tà Hiền Vương ở thảo nguyên này có ý nghĩa gì.

Có thể tham gia vào đội quân của hãn, là giấc mộng của bao người, cũng là một sự vinh dự cho tộc, được mọi người trong tộc kỳ vọng vô cùng.

Mà năm nay Dũng Sĩ đại hội, còn mang một ý nghĩa khác.

Mọi người đều được biết, hôm nay Thiển Vu ở Dũng Sĩ đại hội có ý định sẽ tuyển chọn phò mã cho Liệt Ảnh công chúa.

Liệt Ảnh công chúa tuy tính tình có chưa ngoa một chút, nhưng đáng vẻ lại vô cùng động lòng người, như bông hoa trên thảo nguyên, xinh đẹp biết bao nhiêu, khiến cho người ta rất muốn chinh phục.

Rất nhiều nam tử đã xắn sẵn tay áo chờ đợi, hy vọng mình có thể thắng lợi hôm nay, có được sự đề mắt của Liệt Ảnh công chúa, trở thành vị phò mã được người ái mộ.

Mà các nương thi cũng đang xôn xao không yên, phần chần tột cùng, bởi như các nàng được biết, chẳng biết vì sao Nam Triều hòa thân công chúa vẫn không có được sự sủng ái của Tà Hiền Vương, hãn thậm chí còn không cùng nàng cử hành hôn lễ, chỉ ban cho một cái hư danh trắc phi (vợ thứ, chính thể là Vương phi), vị trí chính phi của Tà Hiền Vương cho đến hiện tại vẫn bị bỏ trống.

Vốn lẽ Tà Hiền Vương cùng Nam Triều hòa thân, khiến cho rất nhiều cô nương cảm thấy mất mát, nhưng giờ biết được tin này, các cô này một lần nữa phần chần hãn lên, một đám trên thân y phục thêu hoa, trang sức tinh xảo, hy vọng có thể có được sự chú ý của hãn.

Suy cho cùng, hãn cũng là Thảo Nguyên Chi Uýng, là thảo nguyên thiếu niên anh hùng, cũng là đối tượng thầm thương trộm nhớ trong lòng các cô nương.

Vậy nhưng những chuyện này, Hề Hề lại không hề hay biết.

Sáng sớm, nàng liền bị La Cáp cùng Ô Lũy Hòa dẫn lại đây, đây là hai thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong, hiện giờ ngược lại như thị vệ của chính nàng, trái phải không rời nàng trăm bước.

Một bài tử được dựng lên, trên viết quy tắc trận đấu.

Chủ yếu nói lần này thi có khoảng trăm người, vòng loại các đối thủ sẽ rút thăm quyết định ai là đối thủ của mình.

Hề Hề theo mọi người đến khán đài chính phía trước, nơi này có đặt một cái thùng đồ thăm, được biết hôm nay Tà Hiền Vương sẽ ở đây giám sát những người rút thăm thi đấu.

Người thi đấu xếp thành một hàng dài, lấy ra từng mẫu thăm to.

Hề Hề cũng không gấp, nên ở xa đám người đó, hờ hững đứng yên. Dù sao với nàng mà nói, mặc kệ ngẫu nhiên có đối thủ là ai, nàng nhất định phải thắng.

Nhóm nam tử tham dự này, ý chí chiến đấu của ai cũng đang sôi sục, cả người đều như không cách nào dùng cho hết sự sôi sục ấy.

Đây là một trò chơi của những nam nhân.

Mà Hề Hề, không biết vô tình thế nào lại phải tham gia vào.

Hề Hề đôi mắt sáng như thanh tuyền thân nhiên mang theo một ý cười, nhìn chăm chú vào đám người đang không ngừng huyền ảo.

Gió lạnh bên người nàng phất đi qua, áo bào xanh bị gió cuốn một cách ung dung, nàng giống như không hề để ý đến chuyện gì, ánh mắt cứ như thể trầm tĩnh lạnh nhạt, trầm ổn khẽ một ý cười.

Tuy vậy, nàng cũng có một thứ rất giống như những người kia, chính là muốn chiến thắng trận đấu này.

Ở tận cùng của thảo nguyên, mây trắng phủ bên dưới, phía trên là Tuyết Sơn được ánh nắng phản chiếu, đang sừng sững đứng vững.

Hề Hề ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn về phía Tuyết Sơn, hơn một lần ngân nga thở dài.

“Vân công tử, người nên đi ghi danh tham gia.” La Cáp nhắc nhở.

Khán đài giờ đã không còn huyền ảo, nhóm nam tử kia ghi danh xong, đều đã tản đi.

Vậy mà, nơi này người vẫn còn không ít, nhưng đặc biệt lại toàn những nữ tử quần áo phiêu phiêu.

Phục sức trên người các nàng được ánh mặt trời chiếu rọi, như một những áng mây mềm mại di động trên bầu trời, lại như những đóa hoa lưu động xinh tươi rực rỡ.

Hề Hề trong đầu liên căng thẳng, nhiều mỹ nhân như vậy tụ tập ở trong này làm gì, hơn nữa, trông các phục sức, có lẽ ở đây có đầy đủ cả hai mươi sáu thị tộc.

Hề Hề đi qua rút thăm, lúc này mới rõ ràng nguyên nhân các cô nương tụ tập ở đây.

Nguyên nhân rất đơn giản, người chủ trì rút thăm chính là Hoàn Nhan Liệt Phong!

Hôm nay hẳn xuất hiện trước mắt Hề Hề với một cảm giác sáng ngời.

Nam tử này, mặc một thân áo khoác bạch hồ màu trắng, tóc đen dùng một cây trâm bạc vén lên một phần, còn lại xõa dài sau lưng.

Áo trắng tóc đen ở trong gió tung bay, như một đóa mây trắng trên trời cao tự tại tản mát.

Hắn mặc y phục màu đen thì trông vô cùng u ám, mà mặc y phục màu trắng thì lại tỏa quang hoa, sáng rực.

Hắn giống như mặt trời trên không trung, tản ra thứ ánh sáng làm kẻ khác chói mắt hoang mang, làm cho người ta nhìn không được muốn trở thành mặt trăng, để được nhận phần nào ánh sáng chói chang từ hắn, cam tâm tình nguyện quay quanh hắn.

*Mặt trăng phát sáng vào ban đêm là nhờ ánh sáng của mặt trời, nên ánh sáng của mặt trăng trên thực tế là ánh sáng của mặt trời. Mặt trăng không hề tự phát sáng. Ngoài ra mặt trăng xoay quanh trái là vệ tinh của trái đất, không hề xoay quanh mặt trời, nhưng trái đất thì xoay xung quanh mặt trời nên mình nghĩ ở đây tác giả dùng lí luận bất cầu! Mặt trăng xoay quanh trái đất -> trái đất xoay quanh mặt trời -> mặt trăng xoay quanh mặt trời. Đây là văn học nên chúng ta cũng không nên chú trọng đến logic quá phải không... hi hi

Hắn ánh mắt thâm thúy sẫm sẫm một ý cười, nhìn các cô nương. Mặc dù không có ý định nhìn chăm chú ai, nhưng lại khiến cho tất đều cảm nhận được ánh mắt sáng của hắn.

Hề Hề không thể không thừa nhận, Hoàn Nhan Liệt Phong có điểm khác biệt so với các nam tử phương Bắc khác, hẳn mang theo sự tinh tế tao nhã, có lẽ duyên cớ là do hắn đọc nhiều sách của người Hán, Hề Hề nghĩ lại mấy bộ sách chất cao trong phòng hắn, phong thái của hắn từ trong lẫn ngoài phát ra, tựa hồ đều là sinh ra đã vậy.

Ánh mắt hai người vô tình va chạm nhau.

Một bên bí hiểm.

Một bên lại lạnh lùng trầm tĩnh.

Không khí tựa như xuất hiện hoa lửa đáng thoáng bốc cháy.

Hai người lại cùng nhìn nhau cười.

Một cái xán lạn như mặt trời.

Một cái lại rực rỡ như mặt trăng.

Ai có thể biết, hai người kỳ thật là đối thủ, ai có thể biết, sự tươi cười này đến tận cùng chỉ có một người có thể duy trì.

Hề Hề lấy ngẫu nhiên ghi danh là số 1, rồi cũng lấy ngẫu nhiên một mẫu thăm, thật không biết đối thủ vòng thứ nhất thật ra là ai?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhất định phải thắng

Cờ đầy màu sắc không ngừng tung bay trước mắt, người đến người đi không ngừng.

Bên tai tiếng trống vang lên liên hồi, tiếng người cười nói ồn ào, náo nhiệt.

Mọi người trên mặt đầy đủ cả các kiểu cười, các nam tử cười rất hăng hái, vô cùng đắc ý, các cô nương thì tươi cười đẹp như đào lý*, xán lạn như xuân

hoa.

Nhưng dù là kiểu cười nào, cũng đều rất thật lòng, chính là cười vì vui mừng.

Ngày đông giá rét trên thảo nguyên, tất cả đều bị sự huyền ảo trừ bỏ đi, cả biển người đều đang rất rộn rã, vui sướng.

Vòng loại diễn ra ở năm sân đấu, tiến hành song song nhau. Người số một trong năm người đầu tiên sẽ đối chọi với người số năm trong năm người còn lại.

Hề Hề là người số một, đối thủ của nàng là người cuối cùng trong năm người.

Phía sau bỗng vang lên tiếng chuông giòn tan, Liệt Ảnh công chúa váy đỏ đang ngồi ngay ngắn tại một nơi cũng đỏ thắm trong tức khắc liền cho người chặn đứng lối đi của Hề Hề.

“Này, tiểu tử, chắc ngươi không biết đối thủ của ngươi là ai đâu?” Liệt Ảnh bẽ nghề liếc nhìn Hề Hề nói.

Hề Hề ngẩng đầu, lập tức quay lại hướng về công chúa đang cao cao tại thượng, lạnh lùng nói: “Ai là đối thủ, thật đáng tiếc, tại hạ không có hứng thú biết.”

Đối thủ là người phương nào, lát nữa thi đấu trên võ đài tự nhiên sẽ biết.

“Không có hứng thú, hừ! Bản công chúa thật muốn nhìn xem, lát nữa ngươi sẽ thua như thế nào, để xem ngươi có còn dám ngạo mạn như thế không!” Liệt Ảnh nói, đôi mắt sáng ban đầu giờ đã cười thành hình trăng non, ý cười xán lạn như nắng ngọc, khiến cho kẻ khác có cảm giác yêu thích vô cùng.

Hề Hề nhìn dáng cười hả hê của Liệt Ảnh công chúa, nàng lại như vậy chạy lại đây chỉ là để nói với mình như thế thôi sao, chẳng lẽ đối thủ của mình thật sự dũng mãnh đến như vậy?

Nhưng dũng mãnh thì sao, cũng không thể dọa nạt được Vân Hề Hề.

Hai trông mắt khẽ di chuyển, một tràn ý cười sáng như ngọc hiện ra, xinh đẹp tựa ánh bình minh.

“Công chúa nếu mong tại hạ sẽ thua như thế, chỉ sợ cuối cùng lại phải thất vọng thôi.”

Liệt Ảnh bị Hề Hề bị cái cười chứa đầy quang hoa của Hề Hề làm cho hoảng hốt, trong lòng trấn động khẽ run lên. Nàng nhìn chăm chú Hề Hề, phát hiện các vết sưng đỏ trên mặt Hề Hề đều đã biến mất hơn phân nửa, dáng vẻ xinh đẹp nhỏ bé hiện ra. Tuy rằng trên mặt như cũ phần nào vẫn còn hai vết sưng đỏ, nhưng Liệt Ảnh vẫn có thể khẳng định rằng, người này, tuyệt đối là một mỹ nam.

Hề Hề phát tay áo thông thả lướt qua Liệt Ảnh, hướng về khán đài nhanh nhẹn rời đi.

Đứng ở trên sân thi đấu là một người sừng sững như cột sắt, Hề Hề cuối cùng cũng hiểu vì sao công chúa lại hả hê nhìn nàng cười như thế.

Đó là một người thanh niên vừa cao lại vừa rất cường tráng, to lớn như trời cao. Trên thân hắn khoác một cái áo ngoài cộc tay bằng lông dê, để lộ ra hai cánh tay vạm vỡ hòa cùng những khối thịt cường tráng trước ngực, thật sự là một cơ thể vô cùng chắc chắn. Hai tay hắn nắm chặt, tựa như một cái bát bằng sứ to lớn.

Hề Hề cùng hắn có chút ngưng trọng, so sánh qua, Hề Hề thật sự chỉ như một con thỏ con trước mặt một con gấu đen.

Toàn thân như cột sắt của hắn che khuất cả ánh mặt trời, Hề Hề cả người bị bóng dáng của hắn phủ chắn lại, có cảm giác như mây đen đông kịt đang áp đỉnh đầu.

Không thể cảm thụ được ánh sáng nữa, Hề Hề thấy có chút chán chường.

Hai thân hình như vậy thật tương phản với nhau, trong mắt của tất cả mọi người nơi đây, Hề Hề nhất định sẽ là kẻ bại. Gấu đen sẽ bóp chết thỏ con yếu ớt, đó là điều vô cùng đơn giản không cần phải bàn cãi.

Thế nhưng, Hề Hề lại không hề sợ hãi, áo xanh rũ trên đất, tay áo phất trong gió, vẻ mặt thông dong tự tại mang theo ý cười.

Võ công cao thấp cùng vẻ bề ngoài như thế nào vốn không liên quan, coi như hắn thật sự là một cái cột sắt, Hề Hề cũng đều như nhau không hề tâm đắc.

Phía sau chia thành hai phía, Hề Hề biết, ở chỗ ngồi chính trên khán đài, Hoàn Nhan Liệt Phong đang dùng ánh mắt trêu chọc như thế nào nhìn nàng.

Liệt Ảnh cũng ngồi ở gần đó quan sát trận chiến, có đến năm sân đấu, thế nhưng huynh muội hai người họ lại chỉ ở đây quan sát trận chiến, xem ra đúng là một sự quan tâm không nhỏ.

“Chỉ cho phết dùng tay thi đấu, cả hai dùng đôi tay của mình bắt kẻ dùng cách nào ôm chặt hay lôi kéo. Chỉ cần có thể quật ngã đối phương ra khỏi khán đài, ngã sấp xuống mặt đất, người đó sẽ là người chiến thắng.”

Nghe xong người chủ khảo tuyên bố qui tắc thi đấu, Hề Hề mới phát hiện, vậy vòng thứ nhất này là đấu sức với nhau.

Đấu sức!

Dĩ nhiên là đấu sức!

Đây là một trò chơi của nam nhân, Hề Hề chưa bao giờ thử qua.

Hề Hề nghe được chủ khảo bảo có thể ôm, hàng mi kiềm lòng không được liền nhìn lại một chỗ cùng nhau.

Ngồi ở khán đài trên cao quan sát trận đấu là Hoàn Nhan Liệt Phong và Liệt Ảnh công chúa, thấy Hề Hề mang theo bộ dạng ngưng mi trầm tư, hai người còn tưởng rằng tên cột sắt này đã làm Hề Hề khiếp sợ.

Trên mặt cả hai liền cùng vẽ nên những ý cười hả hê.

Sân đấu cứ như thế một mảnh yên lặng kéo dài.

Tên cột sắt đối diện Hề Hề bắt đầu chuẩn bị, khí lực dạt dào của hắn không ngừng toát ra.

Nhưng Hề Hề vẫn như cũ khoanh tay ngưng động đứng yên ở đó, không khác gì ngọc thụ lâm phong.

Cột sắt bỗng nhiên rống to một tiếng, âm thanh vang vọng khắp nơi, hướng về phía Hề Hề vọt tới.

Hề Hề như một đoá mây trôi lác minh né tránh, lách qua thân người to lớn của cột sắt, hắn liền rất tức giận, quay đầu lại quang quác ra một loại âm thanh tộc ngữ nào đó.

Hình như là đang nói Hề Hề né tránh như thế là trái với quy tắc trận đấu.

Hề Hề xoay người hướng về chủ khảo cuộc thi nói: “Có thể thay đổi một chút quy tắc trận đấu không, không cần lôi kéo ôm áp tiếp xúc, nhưng dùng tay công kích, chỉ cần đối thủ ngã sấp trên mặt đất thì thắng.”

Hề Hề vốn là một nữ tử, có thể nào cùng một nam nhân ôm nhau một chỗ, huống chi còn là một tăng tục nam nhân.

Chủ khảo trận đấu sững sốt một chút, không ngờ Hề Hề lại yêu cầu như vậy, thì thảo nói rằng: “Sao có thể thay đổi quy tắc trận đấu như thế chứ. Nếu như không ôm, thì sao gọi là đấu sức?”

Hề Hề dịu dàng cười nói: “Cái này, người cũng thấy đấy, chúng ta cơ thể hơn kém nhau như thế, chỉ sợ ôm nhau, vị huynh đài đây lưng eo sẽ không được thoải mái. Ta nghĩ hắn cũng sẽ đồng ý với ta.”

“Không sao cả! Ta thế nào cũng được!” Cột sắt hào phóng không quan tâm nói, coi như chính mình đã thắng chắc rồi.

“Nhìn xem, vị huynh đài này cũng đã đồng ý rồi! Ngài cũng hãy đồng ý đi!”

Chủ khảo trận đấu về mặt có phần khó xử, xoay người hướng về khán đài trên.

Hề Hề xa xa thấy, hắn chính là muốn xin chỉ thị của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hề Hề trong lòng khê lạnh, Hoàn Nhan Liệt Phong biết đây chính là kiến nghị của mình, có thể nào đáp ứng chứ, hắn chính là ước có thể làm chính mình khó xử đến chết.

Quả nhiên, chủ khảo trận đấu quay về, lạnh lùng nói rằng: “Tả Hiền Vương nói, quy tắc trận đấu có thể nào tùy ý thay đổi. Vì vậy nên, xin hai vị hãy tuân thủ quy tắc thi đấu như bình thường.”

Hề Hề phản hận trừng mắt liếc về phía Hoàn Nhan Liệt Phong, liền thấy hắn về mặt tự tại mang theo ý cười, chậm rãi bụng chén trà lên tinh tế phẩm trà.

“Mong chi giáo!” Hề Hề nhàn nhạt nói.

Nếu phải như vậy, Hề Hề sẽ phẩy tay áo bỏ đi ngay, thế nhưng, bất khả kháng, bởi vì, trận đấu này nàng nhất định phải thắng.

Cột sắt cúi người, bàn tay thô to áp đảo trên bờ vai Hề Hề. Hề Hề cũng vươn tay, tay áo phát bay đặt trên vai của của cột sắt.

Tuy tình thế bất bực, thế nhưng Hề Hề trong lòng vẫn không ngừng mắng Hoàn Nhan Liệt Phong một nghìn lần. Thế nhất định phải chiến thắng, để cùng hắn đại chiến một phen.

Cột sắt hai tay kìm chặt vai của Hề Hề, nhẹ giọng nói rằng: “Tiểu tử, người yên tâm, thân thể của người như vậy, ông nhất định sẽ ra tay thương tiếc.”

Hề Hề ánh mắt lóe lên, sắc mặt giận dữ, hai gò má vì phẫn nộ mà ửng đỏ.

Chủ khảo ra lệnh một tiếng: “Bắt đầu!”

Không đợi cột sắt phát lực, Hề Hề hai tay áo phất nhẹ hướng đôi tay như đại chưởng trên vai, tay ngọc cách ống tay áo bắt được đại chưởng của cột sắt, đánh bật ra ngoài, cột sắt bị một cỗ lực đánh úp tới, thân thể cao lớn liền ngã gục trên nền cỏ.

Một âm thanh ngã xuống rất lớn qua đi.

Một trận yên tĩnh kéo dài.

Liệt Ảnh công chúa ánh mắt ngậy đại trừng lớn, mãi lâu cũng không phục hồi tinh thần.

Mọi người vây xem cũng mồm chữ O miệng Ô há to, kết quả như vậy lại chỉ trong một khoảng thời gian quá ngắn bất quá khiến họ không kịp phản ứng. Bọn họ thậm chí còn không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, kẻ người cao lớn đã té ngã xuống đất, chẳng lẽ... chẳng lẽ... như vậy là kết thúc rồi sao?

Mà một thân thiếu niên áo xanh, lại đang điềm đạm nghiêm nhiên đứng đó, tay áo đón gió lay động, hần cả người nhìn qua xuất thần tiêu sái. Bên môi lại nhát nhát thoải mái nhẹ một ý cười ở trong ánh nắng bốn phương chiếu rọi, khí chất thoát tục.

“Như vậy là xong rồi ư?” Chủ khảo trận đấu kinh ngạc hỏi.

Hề Hề mày đen dài lạnh lùng khề nhướng lên, thân nhiên nói: “Còn chưa xong sao? Như vậy cứ việc tới đây lần nữa đi.”

Người cao to đang ở dưới đất nghe vậy, hoảng sợ: “Không không, không đấu nữa, ta chịu thua.”

Sao có thể không chịu thua chứ, coi như cột sắt tự mình nhận thức được, chưởng lực vừa rồi đã khiến hần trật khớp rồi.

Nhất thời, khắp nơi vang lên những tràn tán thưởng vang vọng, bên tai không dứt,

Rất xa, Hoàn Nhan Liệt Phong sắc nhìn chăm chăm Hề Hề, ánh mắt nghiền ngẫm dò xét, ý cười ngày càng nồng đậm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tiễn ảnh bay tán loạn

Thảo nguyên trải rộng không ngừng vang lên những thanh âm cổ vũ, làm cho người khác có thể cảm nhận được, các trận thi đấu diễn ra đặc sắc và kịch liệt như thế nào.

Thế nhưng Hề Hề lại không có tâm tư đâu mà xem người khác thi đấu, có một người đang yên lặng đứng sau nhóm người quan sát.

Thắng lợi mới vừa rồi càng không đem lại cho nàng một chút vui mừng hay sự đắc ý nào, trái lại trong lòng nàng lại vậy nên một tia chán ghét.

Nàng không thích những cách luận võ như thế này.

Đầu vai nơi bị tay “cột sắt” ấn qua đến giờ vẫn mang đến cho nàng một cảm giác vô cùng chán ghét.

Nếu không phải Hoàn Nhan Liệt Phong cố ý không đáp ứng kiến nghị của nàng, thì sao cột sắt kia có thể chạm đến đầu vai của nàng.

Hoàn Nhan Liệt Phong, chờ xem, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải nhận thua.

Hề Hề oán hận nghĩ, không biết rằng chính mình cũng có lúc hiếu thắng như vậy.

Một bóng người từ trong đám đông hỗn loạn như một cơn gió lạnh vọt về phía nàng.

Là Liệt Ảnh một thân y phục rực rỡ, đứng ở trước mặt Hề Hề, nhưng không nói lời nào, chỉ là ngửa đầu, khề chớp đôi mắt đẹp, trông như bướm bay bay xung quanh Hề Hề dọa một hai vòng, hai con ngươi long lánh như nắng mang theo sự ngạc nhiên hòa cùng không thể tin được.

Hề Hề thấy Liệt Ảnh như thế lại cảm thấy đau đầu, công chúa này, đừng có nên thấy động tác võ thuật của nàng mới vừa rồi quá đẹp mắt liền đến đây chế giễu nàng.

Nàng không có rãnh ở đây chơi đùa với tiểu nha đầu chua ngoa này.

“Công chúa, ngươi đến đây bất ngờ như vậy, làm ta chút nữa thì sợ đến ngất đi!” Hề Hề lạnh giọng nói.

“Không nghĩ rằng ngươi lại lợi hại như vậy!” Liệt Ảnh giọng nói yêu kiều trong vắt mà êm ái bên tai, ngày xưa ngữ điệu ít nhiều chua ngoa kiều căng giờ đã trở nên nhu hòa hơn mấy phần.

Điều này làm cho Hề Hề rất sững sốt, Hề Hề vẫn nhớ kĩ lúc trước Liệt Ảnh vênh vác tự đắc như thế nào nói rằng muốn xem bộ dạng thua cuộc của nàng.

“Thật hồ thẹn, khiến cho công chúa không thể nhìn thấy ta thua cuộc, làm công chúa phải thất vọng rồi!” Hề Hề rành mạch bình tĩnh, sóng mắt lãnh liệt nhìn Liệt Ảnh cả người đang mềm mại phiêu phiêu nói.

Liệt Ảnh dưới ánh mắt của Hề Hề, tâm tư bỗng dưng co rụt lại.

“Ta chỉ đùa thôi, ngươi đừng nghĩ là thật, kỳ thực ta rất bội phục ngươi, hơn nữa cũng bắt đầu thích ngươi, mặc kệ ngươi có phải là nam sủng của hoàng huynh ta không!” Về mặt ngang ngược của Liệt Ảnh lúc này đã ít nhiều thay bằng sự ý nhị e thẹn vô cùng động lòng người.

Chỉ là Hề Hề lúc này không rảnh quan tâm, vừa nghe đến hai chữ “nam sủng”, đuôi mày không khỏi kéo đến tia giận tái cả mặt.

“Công chúa, tại hạ còn phải chuẩn bị để tiếp tục thi đấu. Thứ tại hạ không thể tiếp ngươi.” Hề Hề nói xong liền bước đi, băng ngang qua Liệt Ảnh, trường tay áo khẽ phất, tay áo tung bay trông như lơ đãng điểm phải á huyết của Liệt Ảnh.

Liệt Ảnh có cảm giác cổ họng tê rần, nên cũng liền không nói thêm câu nào nữa.

Thế nhưng nàng lại tuyệt không có tức giận, trái lại, mang theo ý cười dịu dàng, nhìn chăm Hề Hề, đáy mắt dấy lên ánh sáng không ngừng lưu chuyển, như có lửa đang rực trong mắt.

“Sau này không được nhắc lại hai chữ nam sủng này nữa!” Hề Hề lạnh giọng nói.

Liệt Ảnh hàng mi chớp chớp mấy cái, rồi ngoan ngoãn gật đầu.

“Vân công tử, thi đấu giao hảo đã kết thúc, ngươi mau đến sân phía trước tập hợp đi.” La Cáp đuổi tìm đến chỗ Hề Hề nói.

Hề Hề theo sau La Cáp đến nơi tập hợp.

Ở trên sân tập hợp trái thảm đỏ tươi, trên thảo nguyên cứ như thế mà vô cùng hoa lệ.

Thiên Vu của Bắc Thương Quốc hòa nhã, ngồi ngay ngắn trên khán đài.

Thiên Vu này rất có khí chất vương giả, khuôn mặt đường nét sắc bén giống như đao được chạm trổ tinh tế, khiến cho người khác có thể cảm nhận được sự uy nghiêm cùng mười phần khí phách. Yên Thị* mỹ lệ mà dịu dàng, mắt sáng xinh đẹp dung mạo như ngọc trên người khoác áo hồ cừu, trên môi luôn mang theo ý cười nhân nhật.

*Yên Thị: cách gọi Hoàng Hậu của Thiên Vu thời nhà Hán, do đây là thị tộc phía Bắc nên cách gọi có khác người Nam Triều.

Hoàn Nhan Liệt Phong một thân bạch y đang đứng trên đài, tay phải giơ lên, tiếng trống cùng tiếng người náo động liền từ từ lắng xuống, thảo nguyên rộng lớn như vậy liền chìm vào một trạng thái yên lặng không một tiếng động.

Gió mang theo tiếng rít của thảo nguyên không ngừng vang lên, thất lung bằng bạc của Hoàn Nhan Liệt Phong ở trong gió nổi lên, không ngừng phe phẩy, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lóng lánh.

Hắn mỉm cười, mùa đông bỗng mang theo sự ấm áp rơi trên đầu vai của hắn, khiến cho hắn toàn thân cao cao tại thượng trông như trắng lạnh tan ra sự tao nhã, xuất trần thoát tục.

Hắn dáng vẻ tươi cười nhân nhật, sự ấm áp như mang theo cực độc, ưu nhã mà mang theo tà mị.

Khi hắn nói, tất cả con dân trên thảo nguyên này đều ngoan ngoãn thuận phục bên dưới mặt đất.

Hắn nói bằng ngôn ngữ dị tộc, êm tai mà lưu loát.

“Chúc mừng các vị đã chiến thắng vòng loại, tiếp theo là cuộc thi bắn cung. Lồng sắt này đang giam giữ hai mươi con ung, trong tay các vị chỉ có một mũi tên, nếu có thể bắn trúng ung, liền có thể vào vòng tiếp theo.”

Hề Hề lúc này mới chú ý tới, trên khán đài có bày ra một cái lồng sắt rất lớn, bên trong lồng sắt thật sự là đang giam giữ hai mươi con ung, trong lồng không ngừng kêu la thất thanh, tựa như là đang cực kỳ đói khát.

Chứng kiến lồng ung xong, Hoàn Nhan Liệt Phong kể tiếp nói gì đó, Hề Hề cũng không nghe thấu đáo lắm.

Hề Hề sẽ không quên, chính mình hôm nay hoàn cảnh cùng ung trong lồng không có gì khác nhau, đều là bị cầm tù, chỉ khác là một bên là lồng sắt nhỏ, một bên thì lồng sắt lớn.

Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt lâm như vô ý bay về phía trên người Hề Hề, mọi người đều chăm chú nhìn mình, chỉ có hắn, Nam Triều Hán tử kia, không nhìn hắn, trái lại ánh mắt lại dừng lại chỗ lồng chim ưng.

Bên môi không khỏi vẽ nên một mặt cười nhạt, ý vị thâm trường nhìn Hề Hề.

Năm mươi người vượt qua vòng loại, tụ tập ở sân đài này, trong tay là cung tiễn, cùng một mũi tên màu trắng, đuôi tên có khắc con số của họ.

Vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú vào họ, có cực kỳ hâm mộ, cũng có đổ kỵ.

Thảo nguyên lại nổi gió, thổi tung trường bào của Hề Hề, trông như đang nhảy múa.

Năm mươi người, hai mươi chim ưng.

Mỗi người trong tay chỉ có một mũi tên, chỉ có một cơ hội.

Nếu bắn trúng ưng, liền có thể vào vòng tiếp theo, bắn không trúng, liền bị loại.

Một hồi trống kịch liệt qua đi, lồng sắt phóng thả, ưng bay ra, chúng nó chen chúc trước sau, lấy hết mọi sức lực khẩn cấp lao vào bầu trời tự do.

Nhưng chúng nó không biết, chỉ trong chớp lát tự do sẽ mất đi, thay bằng cái chết vĩnh hằng.

Chim ưng không ngừng lượn vòng, nhất là loài ưng bị bỏ đói nhiều ngày này, bay nhanh và mạnh như sói, không có tài bắn cung xuất sắc sẽ rất khó bắn hạ được.

Tuy vậy bắn tên lại là tuyệt kỹ của Hề Hề. Thế nhưng lúc này Hề Hề lại không có lắp tên vào cung tiễn.

Hề Hề ngửa đầu nhìn trời, trời xanh tĩnh mịch, mây trắng tự tại tản ra, hai mươi bóng đen không ngừng xoay quanh.

Có người ra lệnh một tiếng, những người bên cạnh bắt đầu vuron cung, trong nháy mắt, không trung chim ưng đang lượn quanh, lông chim tán loạn, bay khắp bầu trời.

Nghe được tiếng chim ưng gào thét, Hề Hề ánh mắt nồng đậm hơn mang theo tiếng thở dài.

Hề Hề chậm rãi lắp tên, vuron cung, nhắm hướng bầu trời.

Ánh sáng rực rỡ thật sự chói mắt vô cùng, trên trời chim ưng lẻ loi, có đường lớn là không trung, tựa hồ tự do đang rất gần.

Hề Hề nhắm chính xác, buông tay, lông chim bay lên, phi ưng gào thét.

Thị vệ chạy đến, kiểm tra số ưng rồi quay trở về, sau đó đến trước mọi người báo danh dựa vào con số có khắc trên mũi tên, xác định là đã bắn trúng đích.

“Ah, có một con ưng còn sống!” Có người sợ hãi kêu lên.

Ưng đen hai cánh bị cung tên mắc cùng một chỗ, đang trên mặt đất nhảy nhót.

“Số một!” Thị vệ nhìn con số trên mũi tên, lớn tiếng hô.

Hề Hề thần sắc thông dong, từ trong đám người bước ra

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ấm áp như gió

Tài bắn cung của ai cũng rất giỏi, tất cả ưng đều vì một tiễn mà mất mạng, đặc biệt là không phải bắn vào cổ của ưng, mà là bắn vào đầu.

Chỉ có Hề Hề, một tiễn nhưng lại bắn vào cánh ưng, ở trong mắt người khác, tài bắn cung của Hề Hề dường như rất tầm thường.

Thế nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong mới vừa rồi quan sát Hề Hề bắn cung lại có cái nhìn khác.

Tuyệt đối không phải là tài bắn cung không tinh thông, mà phải nói Nam Triều thiếu niên này là tiễn thủ cao cường nhất ở đây.

Nhớ lại Hề Hề từng hạ gục Phi Vân, bên môi Hoàn Nhan Liệt Phong liền vẽ nên một nụ cười nhạt, Nam Triều thiếu niên này luôn luôn hành sự đối đầu với hắn.

Hề Hề thấy ung vẫn nằm ở trên đất dầy dụa, vẫn không từ bỏ mong muốn tự do, trong lòng bỗng nhiên đau xót, hướng vệ thị vệ vừa nảy kiểm tra ung nói: “Này, ung này với các người giờ đây vô dụng rồi, chẳng biết có thể để nó cho ta không?”

“Cho người cũng được! Dù sao cũng là do người bắn nó xuống!” Thị vệ có chút kì quái liếc mắt nhìn Hề Hề nói.

Hề Hề cẩn thận bẻ lên ung đang không ngừng vẩy đập trên mặt đất, dịu dàng vuốt ve, đến khi nó bình tĩnh lại, liền chậm rãi rút ra tiễn vũ màu trắng trên cánh nó.

Mũi tên chỉ là cố định lại cánh ung, khiến nó không thể bay lượn được nữa, để nó từ không trung rơi xuống, thật ra không hề khiến nó bị thương nặng.

Hề Hề ôm hắc ung đi ra ngoài, vuốt ve thân thể nó, dịu dàng nói: “Hắc ung, người thử vỗ cánh bay xem!”

Hắc ung liền giương cánh bay lên, lượn vòng trên đầu Hề Hề rồi không ngừng kêu to.

Hề Hề thấy nó có thể bay lượn, liền nhoen miệng cười, đôi mắt tĩnh lặng như băng như ngọc trong nháy mắt liền tràn ngập lưu quang cùng màu sắc.

Hắc ung bay lượn rồi lại đáp xuống đầu vai Hề Hề, một người một ung cứ như vậy ngưng đọng đứng lặng trong gió lạnh của ngày đông phương Bắc.

“Người bay đi đi, bay đến bầu trời cao kia, không bao giờ... phải làm bia nữa!” Tuy là luyện tuyết, nhưng Hề Hề vẫn phải để cho hắc ung bay đi, bởi vì nó thuộc về bầu trời cao kia.

Ứng tựa như là thấu hiểu lời của Hề Hề, nó vẫn là một động vật rất thông minh, giống như biết rằng Hề Hề đã cứu nó. Nó giương đôi cánh to xoay quay Hề Hề, lưu luyến lượn vòng, rồi mới bay về phía mây trắng trời cao.

“Đừng nhìn nữa, ung đã bay rất xa rồi.” Một giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên phía sau Hề Hề.

Hề Hề quay đầu lại, Trầm Phong đang đứng dưới trời xanh mây trắng, một thân hắc y, tiêu sái mà trong sáng.

Khuôn mặt tuấn tú kia đang tắm rửa dưới ánh mặt trời, ánh sáng tỏa ra từ người hắn lấp lánh bức người, đôi môi trên khuôn mặt ngọc kia đang ẩn hiện một ý cười, nụ cười ấy tựa như có thể khiến ngay cả băng tuyết cũng có thể tan chảy.

“Trầm Phong ca ca!” Hề Hề trong giọng nói mang theo một tia khinh hi khôn tả khi không hẹn mà gặp.

Thật chưa từng nghĩ tới, lại có thể gặp lại hắn, chính xác là vị huynh đệ tốt mà nàng đã kết giao ít ngày trước đây.

Trầm Phong bước nhanh về phía Hề Hề, con người trong treo nhìn một lượt từ trên xuống dưới Hề Hề, bỗng nhiên hướng trước ngực Hề Hề đánh nhẹ một quyền.

Hề Hề kinh ngạc lùi về phía sau che chắn trước ngực, oán trách nói: “Trầm Phong ca ca, sao người lại đánh ta?”

Trầm Phong nói: “Ai bảo lần trước người chuốt ta quá chén, không nói một lời liền bỏ đi, hại ta đi khắp cả thành này tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được người!”

Hề Hề chưa từng nghĩ đến, hắn lại đi tìm nàng, trong lòng nàng bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, kết thành huynh đệ với hắn quả thật khiến cho nàng có cảm giác bọn họ là huynh đệ thật sự.

Chỉ là hắn không thể tìm thấy nàng, bị nhốt ở Tả Hiền Vương phủ, sợ rằng không ai có khả năng tìm được nàng.

“Ta chúc huynh quá chén khi nào chứ, là huynh từ lượng không bằng ta, giờ lại oán ta là thế nào!” Hề Hề dịu dàng cười nói, hòa vào một chỗ đứng cùng Trầm Phong, có một loại cảm giác thả lỏng rất tùy ý, khiến nàng chịu không được muốn trêu ghẹo hắn.

“Nhưng ta thật sự nghĩ không ra, người cũng đến đây thi đấu, còn có thể bắn hạ phi ung, ta đứng là nhìn không ra người. Sớm biết người lợi hại như vậy, ta đã để con sói kia cho người thu phục rồi.” Có vẻ như hắn ý thức được lần trước hắn bắn hạ con sói đó cứu nàng bất quá chỉ là xen vào việc của người khác, không khỏi có chút suy nghĩ mông lung.

“Nếu ta tự tay thu phục con sói kia thì sao giờ có thể trở thành huynh đệ với huynh chứ?” Hề Hề trêu chọc cười nói.

“Hảo huynh đệ, người vì sao lại tham gia Dũng Sĩ đại hội này? Đừng nói với ta, người muốn trở thành dũng sĩ để có thể gia nhập vào quân đội của Tả Hiền Vương nhé!” Trầm Phong kỳ quái hỏi, tựa như là đối với Hề Hề hắn có khúc mắc không thể nào lý giải được.

Hề Hề nghĩ thầm, gia nhập vào quân đội của Tả Hiền Vương, thật sự là nực cười, Hoàn Nhan Liệt Phong có cầu nàng, nàng cũng không thèm.

“Như vậy, người tham gia Dũng Sĩ đại hội thật sự là để gia nhập vào đội quân của Tả Hiền Vương sao?”

Trầm Phong bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt, có chút thần bí nói: “Người có biết nếu thắng lợi, sẽ nhận được phần thưởng rất lớn không?”

Hề Hề lắc đầu, nói: “Còn có cả phần thưởng nữa sao? Thật sự ta không biết điều này!”

“Phần thưởng là một đôi ngựa hoang do Thiên Vu thu phục được, đôi ngựa hoang ấy gọi là Đào Hoa mã, chúng không chỉ xinh đẹp còn tinh diệu cực kỳ, nhìn thấy chúng lại nghĩ đến hoa đào ở Giang Nam. Cũng không nói gạt ngươi, ta chính là vì muốn có được đôi ngựa này mới tham gia thi đấu. Dừng Sĩ đại hội lần trước ta thua trong tay đại ca, lần này đại ca không thi đấu, ta nhất định có thể đem đôi Đào Hoa mã này về.”

Hề Hề nhìn về mặt Trầm Phong hăng hái bùng bùng, có chút không đành lòng.

Xem ra những người tham gia trận thi tài này, ai ai cũng rất mong muốn giành được thắng lợi, dù rằng mục đích của họ không hề giống nhau.

Thế nhưng nàng thì nhất định phải thắng, tuy nhiên nàng lại không muốn cùng Trầm Phong xung đột đao kiếm với nhau, vì nếu thắng hẳn, nàng không biết hẳn sẽ thất vọng cỡ nào.

“Nếu huynh thua thì sao?” Hề Hề hỏi.

“Ta sẽ không thua.” Trầm Phong đôi ngươi trong trẻo nói, đôi mắt hần dưới ánh mặt trời lóe sáng tinh quang, trong mắt có trời sinh kiến định cùng tự tin nói.

Hề Hề không hiểu vì sao hần lại tự tin như vậy.

“Cũng không nên chắc chắn như vậy, nhờ huynh thua trong tay ta thì sao?” Hề Hề cười nói.

“Ngươi ư!?” Trầm Phong quay đầu lại, thấy về mặt Hề Hề một mực nghiêm trọng, biết rằng không phải nàng đang đùa giỡn, càng cảm thấy có chút kì quái.

“Huynh yên tâm, nếu thắng được đôi Đào Hoa mã kia, sẽ tặng cho huynh.” Hề Hề cười nói, nếu hần thích đôi ngựa kia đến thế, nàng nếu thắng, nàng sẽ tặng cho hần, cũng không gì to tát lắm.

Trầm Phong nghe thấy Hề Hề nói vậy, dường như rất cảm động, cười càng tươi hơn: “Ngươi thật sự muốn tặng cho ta sao, không muốn đem nó tặng cho người trong lòng ngươi sao?”

Tặng cho người trong lòng, Hề Hề sừng sốt, thấy Trầm Phong tình thế bất buộc liền bộc bạch hết tâm tư: “Như vậy huynh là muốn tặng Đào Hoa mã cho người trong lòng của huynh ư, là ai vậy? À ta nhớ ra rồi, là Na Nhã.” Hề Hề bỗng nhiên nhớ lại Trầm Phong đã từng nói với nàng về nữ tử kia.

“Ừm, nếu ta có được Đào Hoa mã, cũng gần như có được hoa đào của chính mình, mong muốn nàng ấy sẽ tiếp nhận tâm ý của ta.” (Ý của Trầm Phong là có Đào Hoa mã cũng như có được số hoa đào, trong văn học của Trung Quốc hoa đào đồng nghĩa với tình yêu, hay có câu “số đào hoa”, “hoa đào nở khắp nơi”, ý là có nhiều người yêu thích, có được tình yêu, Trầm Phong đang mong muốn có được số đào hoa này đó ^^)

Hề Hề trong lòng khẽ lạnh, thì ra Dừng Sĩ đại hội này còn giành để kén vợ.

Nhưng cũng rất đúng, vì chỉ trong hoàn cảnh thế này, các cô nương cùng các nam tử tài năng ở các thị tộc khác nhau mới hội tụ đầy đủ ở đây.

Phòng trường các cô nương bên ngoài là tham gia Dừng Sĩ đại hội, nhưng bên trong thật ra là tìm kiếm người trong lòng ngưỡng mộ.

Nam tử chiến thắng là giành được phần thưởng lớn, rồi tặng cho người trong lòng của mình, hiển nhiên chiếm được phần nào tâm tư của nàng.

Nhưng chính nàng bản thân vốn là một nữ tử, lại phải ở đây thi đấu, cũng không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Nếu nàng thắng, rồi có được đôi Đào Hoa mã, không biết để làm gì đây, mặt khác lại hại người thật sự muốn có chúng không có được, khiến người khác phải thất vọng.

Tất cả đều là tại Hoàn Nhan Liệt Phong, hần một mực muốn nàng thi đấu, còn nói nàng phải chiến thắng, thật sự là cực kì đáng ghét, cực kì đáng trách.

“Ngươi đang nghĩ cái gì thế?” Trầm Phong lay động vai Hề Hề hỏi.

“Ta đang suy nghĩ, Na Nhã kia rốt cuộc xinh đẹp đến nhường nào, lại có thể khiến cho huynh thần hồn điên đảo như thế.”

Trầm Phong xấu hổ cười to: “Ta dẫn ngươi đi xem nàng!” Nói xong liền nắm tay Hề Hề kéo đi.

Hề Hề bị bàn tay to lớn của hần nắm lấy, không khỏi ngẩn ra, sừng sốt mất một lát, chợt nhớ ra nàng đang cải nam trang, vẫn là không thể cự tuyệt hần.

Cổ tay Hề Hề trắng mịn mềm mại lại ấm áp, khiến cho Trầm Phong trong lòng không hiểu khẽ run lên, vô cùng kinh ngạc, không khỏi nhếch môi cười nói: “Huynh đệ, ngươi đúng là mỏng manh mềm yếu, vậy mà lại muốn đánh bại ta, thật không thể có khả năng đó, cùng lắm nếu ta có được Đào Hoa mã, Na Nhã không nhận, ta sẽ tặng lại cho ngươi!”

Hề Hề cười: “Được thôi!”

Hai người bước đi trong làn gió lạnh, hướng về chỗ những người đang không ngừng phát ra tiếng huyền não đi đến.

Theo sau Hề Hề vẫn là đám thị vệ La Cáp, thấy rõ Hề Hề đang ở một chỗ cùng ai, kinh dị tròn tròn hai mắt.

Nhìn bọn họ nắm tay nhau đi, chỉ có thể bắt đắc dĩ xa xa đuổi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lạnh như băng

Trong đám người tại nơi các thị tộc đang tập chung thi đấu, Hề Hề được nhìn thấy người trong lòng của Trầm Phong – Na Nhã, nghe nói nàng chính là hoa khôi của thảo nguyên này.

Quả nhiên là một nữ tử mỹ mạo vô song, trách không được vì sao Trầm Phong lại quyến luyến nàng như thế.

Nàng vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đen to tròn hơn so với người khác, hàng mi dài, sóng mắt lưu chuyển ẩn chứa sự đa tình, như một cái đầm thủy bích dập dờn dưới ánh mặt trời.

Dáng người của nàng cao gầy uyển chuyển, bím tóc đen tung bay trong gió, trên bím tóc dài cài rất nhiều trang sức kiểu dáng đa dạng bằng bạc, trang sức trong gió chuyển động, va chạm với nhau tạo thành một âm thanh đĩnh đĩnh đang đang.

Mấy cô nương đang vây quanh nàng bắt gặp Trầm Phong, rồi nhìn đến Hề Hề bên cạnh, cười rộ lên dịu dàng nói: “Na Nhã, nhìn xem, người ngưỡng mộ tỷ đã đến rồi kìa!”

Na Nhã ánh mắt tối đen lại, khinh thường đảo mắt nhìn Trầm Phong, trong ánh mắt không hề có sự vui mừng mà Hề Hề từng nghĩ nàng sẽ có trước đó khi nhìn thấy Trầm Phong.

Vì nhìn thấy người trong lòng mình thì phải vui mừng mới đúng? Chẳng lẽ là Trầm Phong tự mình đa tình sao?

Hề Hề nhìn thoáng qua Trầm Phong, vẻ mặt của hắn lại vô cùng hồn nhiên ngây thơ tươi cười: “Na Nhã, đây là hảo huynh đệ của ta, Vân Hề.”

Na Nhã liếc mắt một cái về phía Hề Hề, âm thanh lạnh lùng: “Hảo huynh đệ của ngươi thì có can hệ gì đến ta chứ? Giới thiệu với ta làm gì!”

Trầm Phong lại như không hề để ý đến sự lạnh lùng của nàng, hào hứng nói: “Na Nhã, ta đã tiến vào vòng trong rồi, ngày mai nhất định có thể đoạt được Đào Hoa Mã về.”

Na Nhã thần nhiên lạnh lùng nói: “Đoạt được Đào Hoa Mã về, thì cũng có liên quan gì đến ta chứ?” Khi nói ra lời này, cằm nàng khể hất cao hơn, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo.

Hề Hề nhìn thấy, trong lòng chột lạnh, Trầm Phong, quả nhiên là tự mình đa tình.

Tay ngọc khê kéo tay áo của Trầm Phong: “Trầm Phong ca ca, cô nương người ta vốn là không có thích người!”

Trầm Phong làm như có chút xấu hổ, cười nói: “Không sao đâu, nàng luôn luôn có bộ dạng thẹn thùng như vậy mà.” Rồi Trầm Phong quay đầu lại với Na Nhã, nói: “Na Nhã, sao lại không liên quan gì đến nàng chứ, ta muốn đoạt được đôi ngựa ấy, cũng là vì muốn tặng cho nàng.”

“Ta không cần! Ngươi đừng hao tâm tổn trí làm gì!” Na Nhã quay đầu đi, hướng phương xa trông ngóng, tựa như là đang chờ đợi người nào đó.

Khuôn mặt tuấn tú của Trầm Phong nhất thời trở nên u ám hẳn đi, nụ cười như ánh mặt trời trên môi cũng dần tắt đi, Hề Hề thấy vậy trong lòng có chút đau xót.

Hề Hề nhàng nắm lấy tay Trầm Phong, nói: “Trầm Phong ca, chi bằng ngươi đáp ứng với ta, nếu Na Nhã kia không cần, ngươi hãy tặng đôi ngựa quý kia cho ta đi!”

Trầm Phong gật gật đầu: “Ừm, nếu đến lúc đó nàng thật sự không cần, ta sẽ tặng chúng cho ngươi!”

Bỗng nhiên các cô nương cất tiếng: “Mau nhìn, mau nhìn, A Mộc Đạt lại đến đây rồi.”

Ngay lập tức, một mặt ý cười hiện lên trên gương mặt ngọc của Na Nhã, giống như hoa sen bùng nổ, khiến cho nàng càng trở nên kiêu diễm hơn, nàng khê sửa sang lại mái tóc, rồi hướng về bóng người xa xa kia chạy đi.

Trong làn gió lạnh, thoáng chốc nàng đã đứng trước mặt nam tử kia, rồi nắm lấy cánh tay của nam tử ấy, dáng vẻ vô cùng thân mật, không biết là đang

nói điều gì, đầu nàng ngẩng cao, vẻ mặt tươi cười vô cùng vui sướng si mê.

Đầu nam từ khẽ cúi xuống, bộ dạng thực chuyên chú lắng nghe.

Giương mặt Trầm Phong càng tỏ ra xấu hổ hơn, hần bước nhanh đến, hỏi: “Tiểu tử, ngươi là ai?”

Nam tử kia ngẩng đầu, nhìn Trầm Phong bằng đôi mắt đen sâu thẳm.

Có thể nói, đây là một nam tử tuấn mỹ bất phàm.

Ánh mắt hiên ngang tràn đầy làn gió cao rộng, đây là một đôi mắt sâu, đen nhánh, trông như một hồ nước không thể nhìn thấy đáy, sâu thẳm đến nỗi khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Mũi cao thẳng, môi mỏng, được phác họa nên khuôn mặt tuấn mỹ không gì có thể sánh bằng. Tóc mai của hắn có vài sợi rơi xuống, tự do tung bay trước trán, khiến cho hắn tăng thêm vài phần quyến rũ. Hắn mặc một thân y phục của thị tộc màu đen viền vàng, trên quần áo còn trang trí thêm một ít phục sức đặc trưng bằng bạc của thị tộc.

Trang phục trên người hắn vô cùng kì quái, tuy rằng trông qua thấy rất đẹp, nhưng Hề Hề vẫn cảm thấy không hề tương xứng với hắn. Hắn đáng lẽ phải khoác trên mình một thân màu trắng y bào, đi trong phong cảnh non nước có mưa bụi mông lung như có như không, chứ không phải loại y phục rối loạn, lung tung nhiều phục sức, và xuất hiện ở nơi đại mạc lạnh thấu xương như thế này.

So sánh với Trầm Phong đang đứng trước mắt, Trầm Phong còn kém hắn vài phần, không trách được, Na Nhã lại có vẻ mặt tươi cười si mê như vậy. Tuy vậy, dù bị nhiều mỹ nhân vây quanh như thế, nhưng vẻ mặt của nam tử kia vẫn lạnh lùng như băng.

Hề Hề còn miễn cưỡng cảm nhận được, dưới mi mắt của hắn có một tia không được kiên nhẫn. “Ngươi thật ra là ai?” Trầm Phong lại một lần nữa chất vấn.

Nam tử kia nhún mày, trong ánh mắt tràn đầy băng tuyết. “Hắn là A Mộc Đạt!” Na Nhã nói. “Sao từ trước đến giờ ta chưa từng nhìn thấy hắn?” Trầm Phong có chút kinh ngạc, sao thị tộc ở đây lại có một nam tử tuấn mỹ như vậy mà hắn lại không biết chứ.

“Chẳng lẽ các tộc dân ở đây ngươi đều nhìn thấy qua hết rồi sao?”

“Ngày mai ngươi cũng tham gia trận đấu đúng không? Tốt lắm, ngày mai chúng ta sẽ tỷ thí một trận, nếu ai thua, liền phải rời khỏi, không được thích Na Nhã nữa, ý ngươi thế nào?” Trầm Phong tựa hồ có một chút ngang ngược nói.

Nam tử kia ngược lại vẻ mặt lại như không để ý chút nào, bộ dạng vẫn đậm phong khinh. Na Nhã ở bên cạnh liền cất lời: “A Mộc Đạt, không cần phải thuận theo hắn, hắn võ công rất cao.”

Nam tử kia thần nhiên liếc mắt một cái về phía Hề Hề, nói: “Vậy ư? Hình như võ công người đang đứng bên cạnh so với hắn còn cao hơn mấy phần!” Giọng nói của hắn, quả thật là lạnh như băng, nói chính xác hơn thì là lạnh như băng tuyết ngàn năm mãi không tan, nhưng âm điệu lại cực kì êm tai, làm cho người khác khi nghe giọng nói của hắn sẽ quên đi hắn vốn ngữ khí băng tuyết. Hắn nói xong, liền xoay người thần nhiên bỏ đi.

Hề Hề sửng sốt, người này mới nhìn thấy nàng liền đã bắn về phía nàng một mũi tên. Một tên này, ở trong mắt những người bình thường thì dường như rất bình thường, nhưng trong mắt những cao thủ chân chính liền có thể nhìn ra, đối với nàng mũi tên này rất không tốt. “Trầm Phong, người này rất lợi hại, hắn nhất định là một đối thủ mạnh của chúng ta.”

Trầm Phong nhìn hai người đã đi xa, nói: “Bất kể như thế nào, ngày mai ta nhất định phải thắng!” Hề Hề trong lòng trầm xuống, ngày mai, liệu có tất cả bao nhiêu người muốn thắng như thế đây.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hạc khiêu ưng kích

Mười chín tháng chạp.

Sắc trời nhạt dần, ánh mặt trời cũng đã lụi về phía sau. Bầu trời màu xanh lam, đã thay bằng tầng tầng u ám.

Dưới sự u ám ấy là tình kỳ bay phấp phới, tuấn mã hí vang.

Thảo nguyên, hôm qua cùng hôm nay đều rất giống nhau, vẫn sôi nổi huyền ảo như cũ, thậm chí, so với hôm qua càng đáng cao hơn. Bởi vì, thời khắc của trận chung kết cuối cùng cũng đến rồi.

Hề Hề thi đấu liên tiếp, sau cùng cũng rất mãn nguyện vì có thể tham gia vào trận chung kết này. Mà bản thân nàng, cũng vì đó mà từ một tiểu tử vô danh biến thành đại danh đỉnh đỉnh.

Vân Hề! Có lên!

Có lên! Vân Hề!

Những tiếng hô như vậy, cứ quanh quẩn trên thảo nguyên, vang vọng không ngừng bên tai, nhưng Hề Hề trong lòng lại không có một chút vui sướng gì, mà cứ bị phiền não không khác gì tơ tằm quấn lấy lòng nàng, dây dưa không thôi.

Đây có lẽ là điều bao nhiêu nam tử ở thảo nguyên này mơ ước, nhưng lại tuyệt nhiên không phải là điều mà Hề Hề mong muốn.

Nàng không hy vọng một ngày lại thành danh, có thể là ông trời thật sự muốn nàng ở lại nơi này thi đấu.

Diệp Từ Dung hôm nay cũng đến xem thi đấu, ngồi ở bên cạnh Hoàn Nhan Liệt Phong.

Nàng một thân váy áo bằng sợi bông màu đỏ, bên ngoài khoác áo lông hồ cứu quý giá, mặt ngọc khuynh quốc khuynh thành ẩn hiện ở sau cổ áo bằng lông, mắt mắt gọn sóng nước mông lung như mưa bụi Giang Nam.

Sự xuất hiện của nàng, không biết đã làm cho bao cô gái ở đây cảm thấy hổ thẹn, trong lòng tổn thương. Hai bóng dáng kia cứ gần kề bên nhau, không hề hay biết có rất nhiều ánh mắt buồn bã của các cô gái đang nhìn theo họ.

Áo choàng hóa hồ, theo Hề Hề biết thì nó là thứ cực kỳ quý giá, từ đó có thể thấy được, Hoàn Nhan Liệt Phong đối với Diệp Từ Dung thật sự là sùng ái vô cùng.

Trong nháy mắt, Hề Hề có chút mờ mịt, việc mình đang làm có đúng hay không, Diệp Từ Dung đi theo Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không phải là không tốt.

Cũng không biết Diệp Từ Dung đang tính toán điều gì?

Nàng ta ánh mắt mơ màng, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như có như không), làm cho Hề Hề không đoán được nữ tử xinh đẹp này đang nghĩ gì. Nàng tựa hồ đối với trận đấu này không hề có hứng thú, thậm chí nàng căn bản không biết Hề Hề tham gia trận đấu này là vì nàng.

Hề Hề lại ghi nhớ rất rõ ràng, chính mình còn nợ nàng một lần cứu mạng.

Hề Hề dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoàn Nhan Liệt Phong, cười nhạt. Vô luận như thế nào, nàng nhất định phải là người chiến thắng hôm nay, hy vọng có thể thành công, cứu thoát Diệp Từ Dung, cứu chính bản thân mình.

Lại có thêm một người té ngã trên võ đài, một con gió nhẹ nhàng nhảy lên võ đài cao. Xinh đẹp tiêu sái quay lại, làm tâm tư nhiều người phải nhảy cẫng lên, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Khuôn mặt kia vô cùng tuấn lãng, thần thái hào hứng, ngoài Trầm Phong ra thì còn có thể là ai.

Dưới đài bắt đầu vang lên những trận vỗ tay, còn có cả âm thanh kịch liệt trầm trồ khen ngợi.

Trầm Phong đón nhận những tiếng hò reo không ngừng, hướng về mọi người ra sức phát tay thăm hỏi, rồi lại hướng về Hề Hề khẽ giương lên hàng mi, trên mặt hiện lên một ý cười tràn đầy sự tự tin.

Hề Hề mỉm cười hướng Trầm Phong khẽ vẫy tay.

Trầm Phong lại bỗng nhiên thần sắc ngưng đọng, nghiêm trọng, một tay phủ lên ngực, hướng về các thị tộc đang xem thi đấu, hơi khom lưng cuối đầu chào.

Tiếng trống ngừng lại, đám người đang sôi nổi lập tức lặng xuống.

“Na Nhã! Ta nhất định sẽ đem Đào Hoa Mã tặng cho nàng!” Hần hướng về Na Nhã lớn tiếng nói, trong giọng nói mang theo tình ý khôn cùng, đầy mắt tràn đầy tình ý nồng nàn.

“Hay!” Trầm Phong bày tỏ tình cảm vô cùng phóng khoáng, liền rước về những tiếng khen ngợi hoan hô dội vang.

Xa xa kia, Na Nhã trên mặt xuất hiện một mảnh đỏ ửng vô cùng rõ ràng. Ngay cả khi nàng không hề hướng về Trầm Phong, ngay cả khi các cô nương trên thảo nguyên đều là những người rất hào phóng, thì vẫn không thể phủ nhận nàng đang đỏ bừng cả mặt, Trầm Phong thật sự là quá to gan.

Trầm Phong bộ dạng tràn ngập thâm tình, khuôn mặt khôi ngô giống như ánh trăng sáng tỏ.

Hề Hề không khỏi trong trẻo cười, Trầm Phong thật sự là rất đáng yêu, trong hoàn cảnh này, vẫn không quên bày tỏ tình yêu với Na Nhã. Chỉ mong Na Nhã có thể sớm tiếp nhận tâm ý của Trầm Phong.

Trầm Phong xinh đẹp như vậy làm cho tâm tư người khác không ngừng rung động vì hắn, khiến cho người ta bắt đầu cảm thấy chờ mong đối thủ của hắn thật sự có thể là ai.

Đó chính là A Mộc Đạt đang rất bình thản, chân bước từng nhịp ung dung từ cầu thang lên võ đài.

Hắn không hề thể hiện võ công của mình, một thân y phục màu đen cần chuông đồng, cả người lãnh đạm mông lung như nét bút vẽ trên giấy, rồi lại phiêu nhiên mà đứng đó, hắn trời sinh vốn luôn tỏa ra một loại phong tư kiên định mà độc lập.

Khuôn mặt tuấn mỹ vô hạn, thần sắc thản nhiên khôn cùng, rồi lại tản mát ra bên ngoài một loại khí chất lạnh lùng không sao diễn tả được.

Trong tay hắn là một trường kiếm, ánh sáng của trường kiếm trôi nổi dao động như sóng nước mềm mại, dồn dập mà mênh mông.

Hắn khẽ cúi đầu, ngón tay thon dài cầm một cái khăn màu trắng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi lau thân kiếm, kiếm bởi vì được hắn lau chùi mà ngày càng trở nên lạnh lẽo hơn. Nhất cử nhất động của hắn đều là bình thản, nhưng lại làm cho người ta tự dưng không thở nổi.

Ở bên dưới có hai người khe khẽ hỏi nhau.

“Ai vậy?”

“Kia là một trong những đại diện của Hách tộc, A Mộc Đạt.”

“Hách tộc chỉ là một tộc dân nhỏ, mười mấy năm qua không có một dũng sĩ nào, năm nay như thế nào lại xuất hiện một đại hắc mã, có thể vào tận trận chung kết!” Người nói mang theo vẻ mặt rất không tin nổi.

“Nghe nói, hắn được Na Nhã nữ nhân của tộc trưởng cứu về từ đồng tuyết, cũng không biết phải là người Hách tộc hay không.”

Hề Hề trong lòng run lên, không phải người của Hách tộc?

“A Mộc Đạt, cố lên!” Hề Hề nghe được, chính là giọng nói của Na Nhã.

Ánh mắt của A Mộc Đạt thản nhiên đảo qua Trầm Phong, môi mỏng phác họa nên một ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trầm Phong vẻ mặt khi nghe đến Na Nhã vì hắn mà cố gắng quát to, tựa như không trung đang bình thường bỗng trở thành u ám.

Trầm Phong liền ôm quyền, nói: “Đắc tội!”

Dáng hình giống như giao long bay lên trời, trong tay trường đao lỏng lẻo ánh sáng màu xanh liên tiếp ra chiêu chói mắt, hướng về A Mộc Đạt đánh tới.

A Mộc Đạt đột nhiên lùi về phía sau, kiếm trong tay xoắn thành một đường kiếm hoa, ánh sáng của kiếm đổ xuống, phát ra màu xanh trong suốt tựa băng tuyết.

Bình tĩnh nghênh đón trường đao của Trầm Phong.

Hai người, bóng dáng một xanh một đen, một như hạc khiêu cửu thiên(1), một như ung kích trường không(2), ở trên đài cao lượn vòng rồi quần lấy nhau, không ngừng giao chiến.

Hề Hề vẻ mặt lâm thính, đao pháp của Trầm Phong thành thạo trầm ổn, tỏ rõ công lực bất phàm, mỗi một chiêu thức không thể tưởng tượng nổi, đều là những chiêu thức thập phần thực dụng, rất mạnh, lại mau lẹ.

Mà thân pháp của A Mộc Đạt, Hề Hề xem có một chút không hiểu.

Hắn rõ ràng phong thái rất ung dung thoải mái, mỗi một chiêu thức đều rất bình thản, làm cho Hề Hề có cảm giác, hắn căn bản là không dùng hết toàn lực. Cũng có lẽ là do nàng suy nghĩ quá nhiều, người này vốn không lợi hại như nàng tưởng tượng.

Hữu Hiền Vương cố lên!

Có người bắt đầu lớn tiếng la to.

Hữu Hiền Vương? Xung hô này làm cho Hề Hề trong lòng chấn động.

A Mộc Đạt tuyệt đối không thể là Hữu Hiền Vương, như vậy, Hữu Hiền Vương chính là chỉ Trầm Phong.

Trầm Phong như ánh mặt trời ôn hòa, còn là huynh đệ của nàng, hắn là một nam tử lúc nào cũng khiến cho nàng có cảm giác rất đối ẩm áp, nam tử hay tươi cười rất thuần khiết ngay thơ này, lại đứng là Bắc Thương Quốc Hữu Hiền Vương, con trai của Thiên Vu, đệ đệ của Hoàn Nhan Liệt Phong?

Hề Hề trong lòng như ngũ vị hỗn tạp, không biết là tự vị gì, tuy nói sớm đã đoán ra hắn thân phận quyền quý, nhưng vẫn không nghĩ tới hắn lại có thân phận như thế.

Hắn có thân phận vậy, lại còn hao tổn không ít tâm tư để theo đuổi Na Nhã, hắn không ép buộc Na Nhã phải chấp nhận hắn, hắn thậm chí còn nguyện ý vì nàng mà luận võ.

Nghĩ đến Na Nhã kia nhất định là cũng không biết về thân phận của hắn, nên Hề Hề khẽ liếc mắt, thấy Na Nhã cũng đang có bộ dạng thất kinh.

Trên đài bỗng nhiên vang lên một âm thanh to, thân hình Trầm Phong bay lên cao, như rồng nhảy vọt lên lượn vòng quanh phượng hoàng, hướng về phía không trung quay về, lao về phía A Mộc Đạt rơi xuống đất đâm tới.

Đao kẻ ở bên cạnh người A Mộc Đạt đang thất bại, không sai, A Mộc Đạt rơi vào thế công hạ chuẩn xác của Trầm Phong, không thể nào thu thế lại, thân hình thẳng tắp lù về phía sao, rơi xuống đài cao.

A Mộc Đạt dĩ nhiên là thua.

Ở trong mắt nhiều người, A Mộc Đạt thua trận là hợp tình hợp lý. Nhưng mà, Hề Hề trong lòng lại dấy lên nghi hoặc.

Nhìn thấy rơi xuống từ trên đài cao, A Mộc Đạt thân ngọc cao dài đứng thẳng, tám lưng kia cô tịch, rét lạnh như sương giá.

Trong lòng không hiểu sao hơi căng thẳng

Trầm Phong trên đài cao ngạo nghễ thu tay lại đứng đấy, tư thế khô ngô.

Hề Hề biết, đã đến lúc nàng lên võ đài.

Trận đấu để phân kẻ thắng người thua cuối cùng này, sau cùng cũng đã tới.

Tác giả: Ha hã, hai cái vị đại nam tử vừa PK với nhau.

---

(1) Hạc khiêu cửu thiên: Hạc bay chín tầng trời.

(2) Ưng kích trường không: Chim ưng giao chiến trên trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Long tranh phượng đấu

Hề Hề ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời cao khôn cùng chính là một màu u ám.

Tâm tình nàng cũng không khá gì hơn, có thể là bởi vì trời cao bỗng trở nên u ám, cũng có thể là vì phải quyết đấu cùng Trầm Phong nên nàng mới cảm thấy nặng nề như vậy.

Thi đấu là điều nàng tình nguyện, nhưng cùng Trầm Phong quyết đấu lại là điều nàng chưa từng nghĩ qua.

Nghĩ đến Trầm Phong nhất kiến chung tình với Na Nhã, nghĩ đến Trầm Phong mong muốn có được Đào Hoa mã như thế nào, nếu nàng thắng hắn, không biết hắn sẽ thất vọng đến nhường nào.

Hề Hề khẽ thở dài, đồng thời nàng cũng theo nhịp trống kéo dài mà chậm rãi bước lên đài cao.

Trầm Phong trước sau vẫn dùng nụ cười rực rỡ vô cùng để nghênh đón nàng, Hề Hề trong lòng như bị kiềm hãm, nếu nàng là người chiến thắng, chỉ sợ nụ cười xán lạn tuấn lãng như ngọc kia liền sẽ biến mất không thể nhìn thấy được nữa.

Chỉ là nàng không thể không thắng, thậm chí không chỉ là muốn thắng hắn, mà còn muốn thắng cả Vương huynh của hắn – Hoàn Nhan Liệt Phong.

Quay đầu nhìn về phía trên của khán đài, nơi Hoàn Nhan Liệt Phong đang ngồi, vì khoảng cách xa nên không thể nhìn rõ vẻ mặt lúc này của hắn, nhưng khí chất lạnh liệt, kiêu ngạo kia vẫn có thể cảm nhận một cách rất rõ ràng.

Trầm Phong đúng là đệ đệ của hắn, trong lòng Hề Hề không khỏi phát lạnh, nàng nhất định phải thắng hắn.

“Vân đệ, không thể tưởng tượng được, trận chiến cuối cùng lại là trận chiến của hai chúng ta.” Giọng nói trong trẻo của Trầm Phong ở trong gió truyền đến.

Hề Hề lạnh nhạt cười, nói: “Đúng thế, thật là không dám tin, chỉ mong một lát Hữu Hiền Vương ra tay thủ hạ lưu tình!”

Giọng nói của Hề Hề rất nhạt, rất trầm tĩnh, như có như không.

Tiếng gọi Hữu Hiền Vương kia làm cho sự tươi cười của Trầm Phong chuyển thành nụ cười ngưng trệ ở trên môi, giống như trời đang rất nóng, bỗng dội xuống một chén nước đá, đóng băng cả trời đất.

Làn gió lạnh không ngừng thổi đến, lay động tay áo Hề Hề, khiến cho người khác có cảm giác như mây đang bay. Ánh mắt của nàng sâu như đầm bích thủy trong suốt lạnh lẽo, trong đôi ngươi ánh lên một sự xa cách.

Người khác kết thân với hắn, cũng là bởi vì thân phận tôn quý của hắn. Mà Vân đệ lại vì hắn có thân phận tôn quý, liền dựng nên khoảng cách với hắn.

Đáy lòng Trầm Phong không khỏi trở nên vui buồn lẫn lộn.

Vân đệ vốn không phải kẻ nịnh bợ, nhưng như vậy lại khiến hắn càng lo lắng hơn, hắn không biết phải làm thế nào mới được Vân đệ tha thứ đây.

Hai người ở trên đài cùng nhìn nhau, một người cao lớn sừng sững như tùng, một người mờ mịt như mây, cứ như vậy trầm mặc kéo dài, cả hai đều không ai động thủ.

Từ phía trên cao của khán đài Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thấy tình cảnh ấy đôi mắt không khỏi nheo lại, dừng lại phía hai người ở dưới.

Tên thiếu niên nhỏ bé đến từ Nam Triều này thật sự là không thể xem thường, thế nhưng lại có thể quyết đấu cùng Vương đệ.

Hắn nhìn qua lạnh nhạt như gió, tĩnh lặng như đầm sâu, lại có thể khiến cho người khác không thể không chú ý đến.

Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong liền đảo một vòng xuống khán đài bên dưới rồi đến chỗ A Mộc Đạt, hắn tay khoanh trước ngực, ôn hòa nhàn nhã đứng ở nơi đó, mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng phiêu dật, chung quanh dù có ồn ào huyên náo như thế nào vẫn là giống như mọi thứ đều không hề tồn tại trong đôi mắt của hắn.

Người này, cũng không phải là kẻ đơn giản!

Hoàn Nhan Liệt Phong không khỏi lạnh nhạt cười.

“Vân đệ, ngươi hãy nghe ta nói đã, ta chính là vì không muốn bởi thân phận của ta ngươi mới cùng ta...”

Lời nói của Trầm Phong bị thanh âm lạnh lùng trong trẻo của Hề Hề đánh gãy: “Chúng ta nên bắt đầu thôi!”

Ánh sáng trong mắt của Trầm Phong cũng vì vậy mà trở nên âm trầm, tâm trạng nặng trĩu, rồi hắn bỗng nhiên đem thanh đao đang cầm trong tay ném xuống dưới khán đài lập tức có một thị vệ tới tiếp nhận lấy thanh đao.

“Vân đệ, chúng tay không mà so tài đi, dù sao đao kiếm cũng không có mắt.” Trầm Phong thần nhiên nói.

“Ta đồng ý.” Hề Hề lạnh giọng nói, áo dài phất một cái, mang theo cuồng lực mệnh mông đánh úp về phía Trầm Phong, trong chiêu thức có gì đó khó có thể diễn tả thành lời bởi sự mờ ảo mà lại ung dung.

Trầm Phong lách mình né tránh, hai người cứ ngươi tới ta đi, ngươi nhảy lên ta hạ xuống, ngươi lui ta tiến, ngươi xuất kích ta phòng thủ, nhanh chóng lâm vào trận đấu kịch liệt.

Một người thân pháp nhẹ nhàng phiêu dật, một người thân pháp sấm vang chớp giật.

Một người áo bào xanh như đang nhảy múa, một người áo lam không ngừng lượn vòng.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu... hai người càng đánh càng nhanh, càng đánh càng khó lường.

Mọi người ở xung quanh, chỉ nhìn thấy hình dáng của hai người ở trong gió dây dưa, biến ảo mờ mịt, một phút cũng không ngừng.

Tất cả đều cao giọng hô cổ lên, tiếng la to cùng tiếng trống kịch liệt hòa vào nhau.

Có tiếng quát Hữu Hiền Vương cổ lên, cũng có tiếng quát Vân Hề cổ lên!

Liệt Ảnh công chúa chạy đến cả bên cạnh đài thi đấu, khàn cả giọng hô to: “Vân Hề! Cổ lên!”

Hô được một lúc, lâu sau lại cảm thấy có gì đó không ổn, nhị ca của mình cùng người ta thi đấu, người mình nên cổ vũ không phải là nhị ca sao? Như thế nào lại làm ngược lại, đi cổ vũ cho tên đáng hận Vân Hề kia cổ lên chứ?

Một mảng đỏ ửng không giấu vào đâu được chạm rầy vọt tới trên hai gò má của nàng, chẳng lẽ nàng thích kẻ này rồi sao?

Trên khán đài Thiên Vu cùng Yên Thị, nhìn đến nữ nhi của mình có thái độ khác thường, không khỏi nhìn nhau cười.

Bỗng nhiên, Hề Hề lượn một vòng rồi nhảy lên, thanh bào ở trong gió múa lượn, giống như hoa cúc nở rộ dưới ánh hoàng hôn.

Trầm Phong ngẩng đầu nhìn thấy Hề Hề lượn vòng, trong nháy mắt, trong lòng liền trống rỗng, không hề nghĩ Hề Hề lại có tư thế tuyệt mỹ khiến người khác kinh ngạc đến ngây người như thế, vẫn là bị ánh nhìn xán lạn bất nhả lưu chuyển của Hề Hề làm cho hoảng sợ, tóm lại, thân pháp của hắn trong chớp mắt liền chậm đi một khác.

Ổng tay áo xanh đen của Hề Hề bỗng nhiên xông đến khảy một cái, ở trong gió bay phấp phới, ngón tay dài nhỏ như bạch ngọc theo ống tay áo màu xanh lộ ra, trong nháy mắt liền điểm trúng nguyệt đạo của Trầm Phong.

Nàng không đành lòng khiến hắn bị thương, ngay cả khi hắn là đệ đệ của Hoàn Nhan Liệt Phong, vậy nên chỉ có thể dùng cách này để hắn nhận thua.

Từ lúc quen biết Hề Hề đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn mới nhận ra, Vân đệ lại có một đôi mắt đẹp đến thế, mới vừa rồi qua đôi ngươi trong suốt kia, liền thấy được bộ dạng si ngốc của mình trong ấy.

Dưới đài trong chớp mắt không có lấy một tiếng động, một lúc sau dường như mới nhận ra người chiến thắng là Hề Hề, tiếng vỗ tay tựa tiếng sấm không ngừng vang lên.

Trận thi đấu chấm dứt, thay vào đó là bắt đầu một trận hoa tuyết đang dần chậm chậm rơi.

Một cánh hoa tuyết lướt qua mặt Hề Hề, hơi lạnh ngấm đến tận đáy lòng.

Hề Hề còn ngỡ rằng Trầm Phong sẽ ù rũ trong sự thất vọng vô cùng, trái lại ý cười trên mặt hắn lại càng trở nên xán lạn hơn, hắn tựa như đã quên mất mục đích thi đấu ban đầu của mình rồi.

Huyệt đạo được hóa giải, hắn liền vui sướng reo lên: “Vân đệ, chúc mừng ngươi!”

Hề Hề trong lòng ám áp, Trầm Phong – sau cùng, với Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn là rất khác nhau.

Hề Hề nhìn về phía Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn nên tuân thủ lời hứa của hắn, cùng nàng quyết đấu. Đã thấy Hoàn Nhan Liệt Phong một tay dắt tay Diệp Từ Dung, một tay dắt đôi Đào Hoa mã đang hướng về phía chính mình tiến đến.

Gió rét lạnh thấu xương không ngừng cuốn lấy những bông tuyết, ở người hắn nhảy múa nhẹ nhàng, hắn một thân áo choàng trắng, tựa như thuận theo những bông tuyết kia mà cũng trở nên mông lung vô cùng, thế nhưng ý cười rõ nét trên khuôn mặt của hắn lại khắc sâu trong lòng Hề Hề, tao nhã rực rỡ, giống như nụ cười của ma quỷ vậy.

Hắn đi đến trước mặt Hề Hề, rồi chậm rãi nói: “Chúc mừng ngươi, đôi Đào Hoa mã này là của ngươi, ngươi có thể tặng một con cho người trong lòng của ngươi!”

Hắn nói đến người trong lòng, trong giọng điệu mang theo ý châm biếm rất rõ ràng.

Hề Hề ánh mắt lướt qua Diệp Từ Dung, trong lòng dư vị khó nói nên lời.

Nữ tử xinh đẹp kia, sắc mặt thể nhưng lại tái nhợt không thua gì tuyết trắng ngoài kia, dung nhan tiều tụy, cả người giống như một bông hoa đang ở một nơi ấm áp, bỗng nhiên bị đưa đến đất tuyết ngàn năm giá rét, bị gió tuyết làm khô cạn.

Có lẽ Hoàn Nhan Liệt Phong đã nghĩ, Diệp Từ Dung khác thường như vậy là bởi vì Vân Hề Hề nàng, nhưng Hề Hề rõ hơn ai hết không phải như vậy.

Có lẽ, nàng ở bên cạnh Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không vui sướng gì.

“Ngươi nên thực hiện lời hứa của mình.” Hề Hề lạnh giọng nói.

“Ta sẽ.” Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười nói.

Hề Hề từ tay Hoàn Nhan Liệt Phong tiếp nhận Đào Hoa mã, bên môi vẽ nên một nụ cười trong trẻo tựa như tuyết đang rơi.

Nàng giữ Đào Hoa mã, y phục đón gió lay động, nhẹ nhàng đi về phía Trầm Phong.

Nàng sẽ giữ lời hứa của mình với Trầm Phong, nàng thắng, sẽ đem Đào Hoa mã tặng cho hắn.

Có vô số các cô nương xem trận so tài này, trong lòng họ đang không ngừng khản trương, không biết rằng, liệu Hề Hề muốn tặng Đào Hoa mã cho ai? Tuy hiểu rõ người trong lòng Hề Hề không phải là mình, mình không phải người may mắn kia, nhưng không hiểu sao vẫn chờ đợi, mong chờ nam tử phong nhã tuấn duật kia sẽ đem Đào Hoa mã trao vào tay mình.

Nhìn thấy Hề Hề đi về phía Trầm Phong, mọi người không khỏi cất nên một trận thổn thức.

Lẽ nào, người này thích Hữu Hiền Vương? Chẳng lẽ hắn là kẻ đoạn tụ chi phích trong truyền thuyết ư?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Phong tuyết tập nhân

Hề Hề không biết những điều người khác đang nghĩ, cũng không biết Đào Hoa mã này chỉ có thể tặng cho người trong lòng.

Nàng chỉ nhớ đã từng nói là, nếu chiến thắng sẽ tặng nó cho Trầm Phong ca ca, để hần tặng nó cho Na Nhã nhằm đổi lại nụ cười của nàng. Giờ đây, nàng phải tuân thủ lời hứa ấy, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao thì hiện giờ đôi Đào Hoa mã này cũng là của nàng, nàng muốn tặng nó cho ai, liền trao nó cho người ấy.

Hoa tuyết ở bên người nàng phất phới bay, gió rét ở bên người nàng không ngừng gào thét, mà nàng, trên người chỉ khoác một lớp y phục màu xanh mỏng manh, tóc buộc gọn bằng đoạn vải cũng màu xanh, toàn thân nàng vô cùng phóng khoáng mộc mạc, vẻ mặt lại rất ung dung thong thả. Cứ như vậy, từng bước một, hướng về phía Hoàn Nhan Trầm Phong mà đi đến.

Tiếng trống đã sớm dứt hẳn, tiếng người cũng đã bị dập tắt vô thanh vô tức từ lúc nào.

Mọi người ánh mắt đều nhìn chăm chú về phía Hề Hề, nhìn chăm chú nụ cười trong vạt trên môi nàng.

Trầm Phong không thể kiềm chế trong lòng nhảy dựng cả lên.

Một chút, lại thêm một chút, bởi vì bóng dáng màu xanh kia, càng khiến hần căng thẳng kịch liệt hơn, thậm chí hần còn có thể nghe được tiếng nhịp tim trong lòng ngực của mình đang đập nhanh như thế nào.

Ngay cả mặt của hần cũng đang bắt đầu nóng lên, ngay cả khi đang ở trong gió rét lạnh thấu xương cũng bị cái nóng kia xua đuổi đi hẳn.

Hần đang bị làm sao thế này? Chỉ là ở trước mặt Vân đề thôi mà hần cũng khẩn trương như thế sao.

“Tặng cho huynh!” Hề Hề đứng kiên định trước mặt Trầm Phong, mỉm cười thản nhiên, muốn đem dây cương trao cho Trầm Phong.

Không thể tin được!

Đám người xung quanh không ngừng cất tiếng bàn tán ồn ào, thậm chí có cô nương còn bật khóc vì thương tâm.

“Này... ta không thể nhận được, đây là phần thưởng của ngươi, ngươi phải tặng nó cho người trong lòng của ngươi chứ!” Trầm Phong xấu hổ, xoa xoa hai tay, lắp bắp nói.

Hần thật sự không hiểu tại sao mình lại chà xát hai tay, càng không biết vì sao mình lại nói lắp như thế.

“Tại sao phải tặng nó cho người trong lòng chứ? Ta muốn tặng nó Trầm Phong ca ca chẳng lẽ lại không được ư? Huynh có thể đem tặng nó cho Na Nhã mà!” Bộ dạng xấu hổ của Trầm Phong khiến cho Hề Hề có chút khó hiểu.

Nghe được Hề Hề từ gọi Hữu Hiền Vương chuyển thành đại ca, Trầm Phong trong lòng lại ảm áp, thở phào nhẹ nhõm, cũng trở nên dễ chịu hơn rồi khẽ nhẹ gõ lên đầu Hề Hề một cái, cười nói: “Tên ngốc này, ngươi sao lại có thể tặng cho ta như vậy chứ. Ngươi ấy, ở đây có nhiều cô nương xin đẹp đến thế, tất cả đều đang trông mong ngươi đem dây cương này trao vào tay họ, ngươi hãy tặng cho ai đó đi.”

Hề Hề nghiêng đầu nhìn về phía các ánh mắt đang chờ đợi, rồi nhìn đến Liệt Ảnh công chúa xinh đẹp động lòng người khuôn mặt tươi cười.

“Vân Hề, nhị ca ca đã không cần nó, vậy tặng cho ta thì như thế nào? Ta đã luôn mong có được một con ngựa như thế từ lâu rồi, ngựa này, thật đáng yêu!” Liệt Ảnh công chúa đã tới từ lúc nào, vừa vuốt ve Đào Hoa mã, vừa nói.

Nàng có thể khẳng định, Vân Hề này không hề biết hàm ý thật sự khi tặng Đào Hoa mã cho ai đó, nếu không, hần sẽ không ở trước mặt bao người, đem Đào Hoa mã tặng cho nhị ca ca như vậy.

Đôi mắt như sao của Trầm Phong bỗng nhiên tròn tròn, muội muội này của mình, vênh vênh vào vào, kén chọn đến cực điểm, đến tận bây giờ vẫn chưa có nam nhân nào khuất phục được nàng, thế nhưng lúc này lại cười duyên nũng nịu nhìn Vân đề, khi nói chuyện với Vân đề lại dịu dàng, hơn nữa, còn muốn có được ngựa của Vân Đề?

Mắt và tai hần không phải có vấn đề gì rồi chứ?

“Tặng cho ta, sao hả?” Liệt Ảnh công chúa chờ đợi nói.

“Tùy ngươi, dù sao ta cũng không dùng đến nó. Nếu ngươi thật sự thích thì lấy đi!”

Liệt Ảnh công chúa vẽ mặt vui sướng đang định tiếp nhận dây cương.

Thế nhưng, có một bàn tay thon dài, mang theo tức giận, đánh rớt tay nàng, nắm lấy dây cương.

Là Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hắn ngưng đứng trong gió tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ như một cái lồng chôn chặt hàn băng, đôi ngời thâm thúy đen láy, hàn ý rét lạnh, ánh mắt kia, giống như bảo kiếm xuất khỏi vỏ.

Trầm Phong và Liệt Ảnh không khỏi rung mình một cái.

Cho tới nay, bọn họ vẫn luôn rất sợ đại ca ca, giờ phút này, càng thêm e dè hơn.

Ánh mắt Liệt Phong dừng ở trên người Hề Hề, rồi nhìn một vòng xung quanh, càng trở nên lãnh liệt hơn.

Hắn không biết, bắt đầu từ lúc nào, muội muội hắn từ luôn đổi đầu lại chuyển thành chờ đợi tên tiểu tử đến từ Nam Triều này, còn ở trước mặt bao nhiêu người, muốn hắn tặng cho mình Đào Hoa mã? Cái đáng vẽ kia, không phải nói là muội ấy đang thích hắn sao?

Hắn càng không biết, nam tử Nam Triều này lại quen biết với nhị đệ của hắn, còn xưng huynh đệ với nhau, lại còn tặng cả Đào Hoa mã cho nhị đệ?

“Đại ca”

Hoàn Nhan Liệt Phong không hề để ý đến, không nói một lời liền nhảy lên lưng ngựa, hướng về Hề Hề nói: “Vân công tử! Ngươi chẳng phải muốn cùng ta so tài sao? Vậy thì đi theo ta!” Nói xong, vung dây cương, giục ngựa mà đi.

Hề Hề liền nhảy lên ngựa, đuổi theo phía sau.

Hai con Đào Hoa mã, một trước một sau, biến mất ở trong tầm mắt mọi người, để lại vô số những gương mặt kinh ngạc không nói nên lời.

Điều mà mọi người chờ đợi, xem ai là người may mắn được vị công tử ấy tặng cho Đào Hoa mã, thật không tin được, như vậy là kết thúc rồi sao.

Ngựa chạy vun vút trong gió tuyết, hoa tuyết, chen lẫn trong gió rét, thổi ngược, ma sát vào hai bên má Hề Hề, hàn ý chậm chạp nhưng dần thâm nhập tận đáy lòng.

Thật sự rất lạnh, một vài sợi tóc xõa ra bên trên lông mày của Hề Hề, đều phủ đầy tuyết, chỉ là nàng chẳng hề dám chớp mắt dù chỉ một cái, một đôi mắt thu thủy vẫn không ngừng dán chặt vào con ngựa đang chạy phía trước, sợ trong nháy mắt sơ xuất, Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ hòa vào phía trong tuyết, rồi biến mất.

Nàng muốn đuổi kịp hắn, cùng hắn quyết đấu, thời khắc này nàng đã chờ đợi lâu lắm rồi.

Đào Hoa mã, không hổ là Đào Hoa mã, thật là thông minh phi phạm, như gió chạy như bay. Ngồi trên đó là Hoàn Nhan Liệt Phong áo trắng như mây trôi nổi trên lưng ngựa.

Gió tuyết ngày càng gay gắt hơn, Hoàn Nhan Liệt Phong bỗng nhiên ghim dây cương, quay đầu lại nhìn thiếu niên đang đuổi theo, thời tuyết như vậy, muốn luận võ là không có khả năng, nhưng bóng dáng phía sau vẫn quật cường như thể đuổi theo hắn.

Toàn thân phủ đầy gió tuyết, đôi mắt đen đặc như màn đêm vẫn như cũ kiên cường, xem thường nhìn hắn.

Nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt Phong đã ghim cương dừng lại ngựa, Hề Hề bỗng dưng có chút khản trương, chỉ cần ở một chỗ cùng hắn, nàng sẽ lại mỗi thời khắc đều như dây cung đã căng chặt hết cỡ.

So với khi ở một chỗ cùng Trầm Phong cảm giác rất khác nhau.

Rõ ràng hai người là huynh đệ, sao lại có sự khác biệt như thế.

“Hoàn Nhan Liệt Phong! Ngươi nói đi, ngươi muốn so tài với ta như thế nào?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ mỉm cười, nói: “Ngươi không biết việc cấp bách lúc này là nên tìm một hang động tránh tuyết hay sao? Nếu không cả hai chúng ta, sẽ có thể cùng bị đông rét mà chết!”

Hề Hề ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhận thấy gió tuyết lúc này sẽ khó mà nhất thời nửa khắc dừng lại. Hơn nữa, xem gió tuyết này, có thể sẽ có một trận bão tuyết.

Quay đầu ngó nhìn, trời đất một màu trắng xóa, thật không biết bọn họ đã đi bao xa, sợ là nhất thời không thể trở về thành được nữa, cách tốt nhất lúc này là tìm chỗ tránh một chút thì hơn.

Vì thế nàng lạnh lùng gật đầu, đi theo sau Hoàn Nhan Liệt Phong, hướng về một dãy núi cách đó không xa.

Chương 31: Nghi là giai nhân

Hề hề ngẩng đầu nhìn sắc trời, biết trong chốc lát tuyết sẽ không thể dừng ngay được. Hơn nữa, với cái đã tuyết rơi như vậy thì chắc sẽ có một trận bão tuyết.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trời đất một màu trắng xóa, không biết họ rốt cuộc đã đi bao xa, chỉ sợ trong nhất thời, họ không thể quay trở về thành nữa. Chính vì thế, chỉ có thể tìm một nơi để trú tạm một lát.

Vì vậy, Hề Hề lạnh lùng gật đầu, đi theo sau Hoàn Nhan Liệt Phong, hướng về một dãy núi cách đó không xa.

Đối với nơi này, Hoàn Nhan Liệt Phong hiểu rõ trong lòng bàn tay, chỉ chốc lát liền dẫn Hề Hề đến một sơn cốc tĩnh mịch. Bên trong cốc sâu thẳm mà yên tĩnh, những bông tuyết lẳng lặng rơi đầy trời.

Hai người dắt ngựa đi tới một chỗ khuất gió trong cốc. Hai con Đào Hoa mã vốn trời sinh một đôi, ở trong động ra sức phát ra tiếng phì phì trong mũi, vành tai và tóc mai không ngừng va chạm, dụi đầu vào nhau.

Hề hề gạt đi tuyết đọng trên người, chỉ sợ khi tuyết tan ra sẽ thấm ướt y phục. Quay đầu lại phía sau thấy trên người Hoàn Nhan Liệt Phong một màu trắng tinh khiết, ở bên trong động u tối lóe ra ánh bạc, không có một mảnh tuyết bám vào.

Dù cho y phục hoa lệ so với áo vải tầm thường vẫn luôn có sự khác biệt, thì Hề Hề vẫn nguyện chỉ mặc áo vải tầm thường chứ không hề muốn khoác lên bộ y phục bằng lông cừu hoa lệ kia, nó làm cho nàng nghĩ đến ánh mắt ai oán của vô số những con vật nhỏ đáng thương.

Hoàn Nhan Liệt Phong thấy Hề Hề sắc mặt lãnh đạm đứng bất động ở cửa động, thân ảnh nhỏ bé thanh lịch tao nhã, không nhịn được vừa nhìn lại muốn nhìn thêm nữa.

Xinh đẹp như vậy, chẳng thể trách được nhị đệ và tam muội luôn xem trọng hắn. Nếu không phải biết hắn là người trong lòng của Từ Dung công chúa, chỉ sợ mình cũng sẽ đối với hắn không chút cảnh giác.

Hoàn Nhan Liệt Phong từ trong tay áo lấy ra một cái khăn màu trắng, nhẹ lau đi tuyết vương trên mặt, sau đó môi vẽ nên một cái cười, đem khăn đưa tới trước mặt Hề Hề.

Hề Hề cảm thấy Hoàn Nhan Liệt Phong không còn thâm trầm lãnh khốc như trước kia, trên mặt còn mang theo nụ cười tao nhã, thế nhưng nàng lại không biết nụ cười đó có mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Trong chốc lát nàng có chút do dự, cuối cùng cũng quyết định không nhận chiếc khăn kia mà tự dùng tay của mình lau đi tuyết trên mặt, tuy nhiên nàng dùng sức có hơi mạnh, thương tổn do gió rét trên mặt đã lành giờ đông thành mảy, bởi vì vậy mà chóc ra lộ ra phần da thịt non trắng mịn nhẵn nhụi của nàng.

Khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp kia như mang theo ánh sáng cắt xé màn đêm u ám trong hang động đập vào mắt Hoàn Nhan Liệt Phong. Giống như ánh mặt trời lộng lẫy lúc bình minh, một đường đi thẳng vào trái tim hắn, làm cho hắn trong lòng rất không hiểu mà rung động.

Khuôn mặt Hề hề bị dính tuyết, tựa như một đoá sen trắng thắm sương, ở bên trong động u ám bỗng nhiên nở rộ. Hàng mi cùng chân mày bị nước tuyết thấm ướt, càng trở nên xinh đẹp thanh nhã.

Ánh mắt của Hoàn Nhan Liệt Phong trong chốc lát trở nên mơ màng, hắn khẽ nheo mắt lại, nhớ tới vừa rồi ở trên đài cao, tư thế của Hề Hề phóng khoáng mà xinh đẹp, môi mông nhếch lên, khẽ cười nói: “Không biết Vân công tử học võ công từ môn phái nào? Chiêu thức lại có thể tao nhã như vậy.”

Hề Hề trong lòng trấn động, rồi đón nhận ánh mắt sắc bén của Hoàn Nhan Liệt Phong, lạnh lùng nói: “Võ công Trung Nguyên hầu như đều có những tư thế khoa chân múa tay phiền phức như thế. Nếu như gặp phải đối thủ lợi hại thật sự sợ là không thể nào dùng được.”

Hoàn Nhan Liệt Phong mỉm cười nói: “Vân công tử luôn khiêm nhường như vậy, chỉ có điều nói cũng phải, Trầm Phong nếu không bởi vì những tư thế xinh đẹp kia của ngươi, có lẽ cũng không dễ dàng thua như vậy. Dáng vẻ của ngươi thật sự là mê hoặc không kém gì các nữ tử.”

Hề hề sững sốt, biết hắn đã bắt đầu hoài nghi thân phận của mình, nhưng không ngờ hắn lại mở miệng dò xét như thế, nàng đành xuống hoàng loạn trong lòng, mỉm cười nói: “Tà Hiền Vương, ngươi nói đúng rồi, võ công của ta xuất phát từ một tiên phái của Trung Nguyên, quả thực thân pháp phiêu dật như tiên.”

“Xuất phát từ tiên phái?” Về mặt Hoàn Nhan Liệt Phong suy tư, nói: “Bản vương chưa từng nghe qua!”

Đây là ta trong lúc nhất thời ta mới nghĩ ra, ngươi dĩ nhiên chưa từng nghe qua, Hề Hề trong lòng thầm nghĩ.

Hoàn nhan liệt phong đưa tay cời y phục hoa lệ khoác trên người xuống, thâm trầm mà quý dị cười: “Vân công tử thật sự rất có sức hấp dẫn, chẳng trách lại có thể mê hoặc được Dung phi của ta, ngay cả nhị đệ và tam muội của bản vương cũng coi trọng người, thật không đơn giản chút nào.”

Hoàn Nhan Liệt Phong quý di cười thâm sâu, làm cho hề hề có chút không hiểu được. Nhưng theo bản năng trong lòng không khó giật mình, thâm kêu không tốt.

Vậy mà vẫn chậm một bước, áo lông hồ cừu màu trắng, mang theo hơi lạnh thấu xương nhanh như gió phủ xuống đầu Hề Hề.

Hề Hề muốn nhẹ nhàng né tránh, nhưng lại không nghĩ lại ngã phải vào vòng tay của Hoàn Nhan Liệt Phong, tám lưng bị đôi tay của hắn chế trụ, Hề Hề bị cánh tay cùng hơi thở của một nam tử xa lạ bao phủ ôm lấy, khiến cho nàng trong lòng ngực không ngừng căng thẳng, nhưng lại có một cảm giác xen lẫn trong đó chính là sự yên ổn bình yên.

Điều này khiến cho nội tâm của Hề Hề bối rối vô cùng, nàng ra sức đẩy hắn ra, lại không cách nào thoát khỏi sự ôm ấp của hắn. Càng không thể tưởng tượng được hắn lại bỗng nhiên làm như vậy, thật sự là một tên tiểu nhân không hơn không kém.

Không biết là bởi vì tức giận hay xấu hổ mà khuôn mặt Hề Hề ửng đỏ cả lên, trông như thoa lên một lớp phấn hồng, khiến nàng càng trở nên diễm lệ hơn.

Ngón tay thon dài của Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi lướt nhẹ trên gương mặt Hề Hề, âm thanh trầm thấp mỉa mai hoặc ở ngay bên tay nàng vang lên, bởi vì dựa vào người hắn quá gần, hơi thở của hắn không ngừng phả ra bên tai Hề Hề, mang đến cho nàng một cảm giác tê dại đến ngây người.

“Làn da của ngươi đúng là xinh đẹp hơn bình thường!”

Hề Hề cảm giác như đang bị lãng nhục, sự phẫn nộ làm cho đôi môi nàng run run, mắt bình tĩnh, cắn giận nói: “Ngươi đang làm cái gì? Ngươi dám đối xử với ta như vậy!”

Vì quá mức phẫn nộ, lại vô cùng bối rối, giọng nói của Hề Hề cũng trở nên không kiềm nén nữa.

Hoàn Nhan Liệt Phong cười tà, mắt sáng khê chớp, miễn cưỡng nói: “Ngươi không vui sao? Có gì mà phải tức giận như vậy, ngươi cũng đâu phải là nữ tử, chắc ngươi không biết, ngữ khí của ngươi vừa rồi của ngươi âm điệu thật sự là có chút...”

Những lời này giống như ngọn lửa châm lên ngòi nổ giận dữ của Hề Hề, nàng dùng toàn lực giãy giụa ra khỏi cái ôm của hắn. Nhưng một lần nữa lại dùng quá sức, có chút không thể thu lại thế, liền chặt vật ngã sấp trên đất.

Mặt đất lại vốn rất lạnh lẽo, cái rét ấy theo bàn tay thấm vào lòng Hề Hề, làm cho suy nghĩ của Hề Hề trong một thoáng bình tĩnh hơn.

Nàng quay đầu nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của Hoàn Nhan Liệt Phong, ánh mắt ấy không ngừng cẩn thận tinh tế đánh giá nàng. Ấy mắt như nhìn xuyên qua y phục, thấu tỏ cả linh hồn của nàng.

Ánh mắt cứ liên tục nhìn chằm chằm nàng mang theo sự nghi hoặc hồi lâu, Hề Hề trong lòng sợ hãi, đồng thời cũng chợt lạnh.

Nàng không chút nghi ngờ, tên ác ma này, tên thảo nguyên chủ này, kế tiếp nhất định sẽ xông đến, cời hết y phục của nàng, để chứng thật cho cái suy đoán trong đầu hắn.

Làm sao bây giờ?

Nàng phải tìm cách ngăn chặn hắn, nàng tuyệt đối không thể để lộ thân phận nữ tử lúc nàng, bởi vì nếu như vậy Diệp Từ Dung sẽ không thể bỏ trốn được, mọi cố gắng mấy hôm nay cũng đều sẽ trôi theo dòng nước.

Nghĩ đến đây, Hề Hề lạnh lùng cười, từ dưới đất tào nhả đứng dậy.

Trong tâm mang theo áp lực dữ dội, nhưng lại ra dáng giống một nam tử, dùng tay áo phủ đi lớp bụi dính trên ngực áo, rồi vỗ vỗ tay, sau đó đón nhận ánh mắt lạnh băng lợi hại của Hoàn Nhan Liệt Phong, mỉm cười sắc bén: “Vân mỗ cũng không biết phải nói thế nào đây... Thảo Nguyên Chi Ưng, thảo nguyên anh hùng mà người người kính ngưỡng, thế nhưng thật sự chỉ là một tên đoạn tụ? Khó trách vì sao Liệt Ảnh công chúa lại nói ta là nam sùng của ngươi. Vốn dĩ đúng là có hản nguyên nhân!”

“Ngươi nói cái gì?” Hoàn Nhan Liệt Phong lớn tiếng nói.

Một câu này đúng là đủ sức mạnh đem sự chú ý của Hoàn Nhan Liệt Phong từ trên người Hề Hề dời đi nơi khác.

Đoạn tụ? Nam sùng!?

Nhìn thấy ánh mắt lãnh lẽo của Hoàn Nhan Liệt Phong phát ra hoa lửa, Hề Hề biết lời nàng vừa nói đã chạm đến chỗ nhạy cảm của hắn.

Một nam tử bình thường nhất định sẽ vô cùng tức giận khi bị người khác nói là kẻ đoạn tụ, huống chi lại là một kẻ ngạo khí gấp mười lần người bình thường như Hoàn Nhan Liệt Phong.

Vì đã thành công phân tán suy nghĩ của hắn, nên Hề Hề quyết định trên tức hắn thêm chút nữa, nàng khẽ cười nói: “Ta biết... Chuyện này có chút khó nói ra, cùng lắm, ta sẽ thay người giữ kĩ bí mật này, kỳ thật như vậy cũng có sao đâu, cũng không phải chưa từng có ai như vậy.”

Nhìn thấy ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong ngày càng rét lạnh hơn, Hề Hề lại tiếp tục nói: “Thật ra các quý tộc Nam Triều, đều sẽ phụng dưỡng luyện đồng nếu có, thậm trí là công khai bí mật, tuy nói đây là ở Tái Bắc, chuyện như vậy rất hiếm, nhưng cũng không phải là không có, chỉ trách ta vô tình để lộ ra gương mặt giống nữ nhân của mình. Nếu không do ta đã có Từ Dung, có lẽ ta sẽ... ta sẽ...” Hề Hề cố ý kéo dài ra giọng điệu của mình, ra vẻ hết sức mờ ám.

“Câm miệng!” Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh giọng, tựa như chính mình cũng khuynh hướng này mà buồn rầu.

Hắn là tình lang của Diệp Từ Dung, chính mình sao có thể có ý nghĩ không an phận với hắn chứ, Nam Triều Hán tử lớn lên sẽ xinh đẹp tuyệt trần, chính mình cũng không phải không biết, mới vừa rồi thế nhưng lại ôm hắn. Hiện giờ lại còn bị hắn chế nhạo.

Hoàn Nhan Liệt Phong rút ra bội kiếm bên hông, ánh sáng lạnh lùng nhưng trong trẻo lóe lên, tạo thành tầng tầng mũi nhọn rét lạnh bên trong hang động.

“Rút kiếm đi, chúng ta sẽ so tài ngay bây giờ, nếu người thắng, liền sẽ cho người mang Diệp Từ Dung càng xa càng tốt, đừng cho bản vương nhìn thấy mặt người nữa. Nếu là ta thắng, đời này người cũng đừng mơ tưởng sẽ nhìn thấy ánh mặt trời thêm lần nào nữa.”

Mục đích đã đạt được, Hề Hề đè nén ý cười, lạnh lùng nói: “Tốt thôi, rút kiếm đi.”

Không khí trong sơn động bỗng nhiên trở nên khàn trương hẳn lên, hai thanh kiếm cùng lúc được rút ra khỏi vỏ.

Trong hang động rộng lớn âm thanh duy nhất chính là tiếng kêu to của đôi Đào Hoa mã.

Kiểm quang màu xanh bỗng nhiên lóe lên, hai bóng người chiến cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Xuân thủy gợn sóng

Bóng kiếm màu xanh bỗng nhiên lóe lên, hai bóng người chiến cùng một chỗ.

Thế kiếm biến hóa thành vô số những bóng trắng sắc bén ác liệt, kiếm chiêu phóng tung nảy lên rồi lại đâm tới, như mây trắng cuộn bay mát lạnh, thể hiện ra khí thế trầm ổn từng trải, thật xứng đáng là Thảo Nguyên Chi Ung, không chỉ vậy còn mơ hồ ẩn hiện phong thái của người chỉ huy thiên quân vạn mã.

Bóng dáng màu xanh thân pháp uyển chuyển, mỗi một chiêu thức, như nước lại như khói sương, thể hiện một sự mờ mịt nhưng trong trẻo, lạnh lùng.

Bóng kiếm đẹp mắt như hoa lửa, ở trong hang động không ngừng lóe lên, ánh sáng cùng u ám tối tăm trộn lẫn trong sự hỗn loạn, ánh sáng của hai đôi mắt, một bên trong suốt như dòng nước, một bên lạnh lẽo như băng. Ẩn sâu trong hai đôi mắt ấy đều là những cái nhìn vô cùng tinh táo.

Hai người chiến từ trong động ra đến ngoài động, ngoài trời tuyết vẫn không ngừng rơi, tuyết tựa như bị khí thế của hai người quấy nhiễu, tung tóe, day dưa rồi bay loạn khắp nơi.

Từ trong hang động sâu thăm thẳm, gió lạnh thường hay thổi qua, cũng bắt gặp trở nên êm dịu hơn. Chỉ là, ngay sau đó đã có không ít những tiếng vang như tiếng sấm kéo đến, có vô số những nguồn ánh sáng lạnh màu bạc như sợi áo bông giăng hỗn loạn đầy trời, lao thẳng về phía hai người đang chiến đấu kịch liệt.

Giờ phút này, Hề Hề đang ra chiêu “loạn ngọc phi hồng”, trường kiếm khẽ run lên, tạo ra vô số ánh sáng tươi đẹp, giống như đóa hoa lấp lánh tươi mát chột bùng nổ. Ánh sáng kết thành những luồng trong suốt chói chang, trường kiếm trong lúc đó bỗng nhiên tiến thẳng về phía trước mặt của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt Phong đáp trả bằng “tinh quang rực rỡ, ánh sáng sắc bén vùng đầy tay áo, lưỡi kiếm như sao băng trượt qua ngang mặt hắn, đỡ lấy đường kiếm của Hề Hề.

Trong nháy mắt, hai thanh kiếm cùng đan tại một chỗ, hai lưỡi kiếm bén nhọn ma sát nhau tạo thành vô số những đóm sáng nhỏ văng khắp nơi.

Bỗng nhiên hai người cùng dừng lại động tác trong yên lặng, lướt qua mũi kiếm của nhau, hai người đều ý thức được rằng trên khuôn mặt của đối phương không hề có bất kì một gợn sóng sợ hãi nào, thay vào đó chỉ có cái nhìn đầy nghi hoặc.

Giờ phút này, xung quanh chỉ có tiếng dây cung ong ong, trong gang tấc trận mưa tiễn thứ nhất nhanh chóng tiến đến.

Hề Hề uyển chuyển có chút xúc động may cong khẽ động đầy vẻ khiêu khích, âm thanh lạnh lùng: “Là người do người phái đến ư?” Hề Hề sẽ không bao

quên được đêm đó khi nàng muốn trốn khỏi vương phủ, liền được đổi đãi như thế nào.

Hoàn Nhan Liệt Phong liếc nhìn nàng, môi mòng khinh thường nói: “Bản vương không nhầm chán như vậy, nếu muốn giết ngươi, ta có cần phải hao tổn tâm sức dùng thủ đoạn sai khiến nhiều thuộc hạ đến đây như vậy sao. Hẳn là người của ngươi, ngươi chính là sợ không thể thắng được bản vương, cho nên mới phái người đến mai phục, muốn nhân cơ hội tốt để giết chết bản vương!”

Hoàn Nhan Liệt Phong nhón nhờ tự đắc nói xong, tay cũng đồng thời phát một cái, cuốn lấy những mũi tên đang lao đến đánh úp lại.

“Ta phái người mai phục? Đừng quên, là ngươi đưa ta đến đây, ta như thế nào mà biết ngươi sẽ đến đây chứ? Còn phái người mai phục!” Hề Hề nói xong, liền thu lại kiếm, xoay một vòng, khua ra vô số đường kiếm như mưa hoa. Chỉ nghe âm thanh leng keng vang lên một trận, một tảng mũi tên nhanh chóng rơi xuống.

Yên tĩnh trong giây lát.

Hai người đứng đối diện, va chạm nhau bằng ánh mắt, đều đồng thời thấy được trong mắt đối phương đang không ngừng dâng lên một sự tức giận.

Trận mưa tên thứ hai tiếp tục xé gió lao đến, chỉ khác là lần này khí thế lại càng mãnh liệt dữ dội hơn.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, nhưng cái cười lại mang theo giá lạnh.

“Chúng ta còn trận đấu này không?” Hoàn Nhan Liệt Phong lười biếng hỏi han.

“Nếu ngươi nhận thua, thì chúng ta không cần đánh tiếp.” Hề Hề lạnh lùng châm biếm nói, vất vả lắm mới có được trận đấu này với hắn, sao có thể bỏ nửa chừng như thế chứ. Nếu không chẳng khác nào tự buông bỏ cơ hội của mình, buông bỏ đi cơ hội được tự do của bản thân.

“Tốt thôi, xuất chiêu đi!”

Hề Hề nghiêng người tiến lên phía trước, hai người lại chiến cùng một chỗ.

Ngay dưới một bầu trời đầy mưa tên, ngay tại một nơi tuyết phủ trắng khôn cùng, hai người, một ngăn cản những mũi tên không ngừng lao đến từ bên ngoài, một không ngừng xuất những chiêu thức võ công.

Rõ là ấu đã sống chết, thế nhưng trông không khác gì đang đi dạo trên sân viên vắng người.

Trận mưa tên thứ hai qua đi.

Hề Hề ra chiêu “trường hồng lạc nhật (cầu vòng lúc hoàng hôn)”, đánh úp về phía trước ngực Hoàn Nhan Liệt Phong.

Song, có ba vết sáng lạnh mang theo sức mạnh xé nát không khí bỗng nhiên hướng hai người lao vút đến, Hoàn Nhan Liệt Phong vung lên trường kiếm, chặn lại mũi tên phía sau lưng. Hề Hề phát tay áo bên phải một cái, chặn lại mũi tên trước ngực trái. Nhưng còn mũi tên thứ ba, vẫn mang theo sát ý lạnh thấu xương đang lao về phía nàng.

Trong nhất thời không thể ra thêm thế kiếm nào để chống trả, thân hình Hoàn Nhan Liệt Phong vừa chuyển, tránh được thế kiếm của Hề Hề, đồng thời cũng ngăn được mũi tên đang lao về phía nàng.

Trong lòng Hề Hề bỗng trùng xuống, chớp mắt sự việc diễn ra trước mắt khiến đầu nàng trống rỗng.

Hoàn Nhan Liệt Phong thế nhưng lại đỡ cho nàng một tên.

Nàng không phải đang nhìn nhầm đúng không?

Tiếng rít gió lại một lần nữa vang lên, Hoàn Nhan Liệt Phong ôm lấy thân mình của Hề Hề, hai người tiếp theo liền nép mình nằm xuống mặt đất, tiện thể nhảy lại vào trong sơn động.

“Ngươi làm sao vậy?” Hề Hề hoảng hốt hỏi.

“Làm sao ư? Rất rõ ràng, ta bị trúng tên! Ngươi hẳn là rất vui vẻ!” Mây kiếm của Hoàn Nhan Liệt Phong nhú lại, tức giận nói, hắn vậy mà lại đỡ cho tình địch của mình một mũi tên, hắn chắc chắn là bị điên mất rồi. (Hai lần trước là lính bán tên, lần này 3 mũi tên là boss tự ra tay nên trúng đích liền ^^)

Chỉ là mới vừa rồi ôm lấy nàng, trong nháy mắt hắn cảm nhận được một sự mềm mại ấm áp, không khỏi khiến hắn si mê.

Nên sẽ không phải thật sự như nàng đã nói, hẳn là một tên đoạn tụ đó chứ?

Hoàn Nhan Liệt Phong vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt như lưỡi kiếm xuất khỏi vỏ.

Giống như giận cá chém thớt, hắn hung hăng rút ra mũi tên trên vai, tay trái nhanh như chớp điểm lại nguyệt đạo của mình, ngăn không cho máu tiếp tục chảy ra. Nhưng là bỗng nhiên trong đầu bỗng mờ mịt đi, một cảm giác tê dại kéo đến.

“Mũi tên có độc!” Theo sắc máu có màu đen đang tuông trào ra từ miệng vết thương của Hoàn Nhan Liệt Phong, Hề Hề trong lòng cả kinh, nhin không được kêu lên thành tiếng.

Mắt thấy vết thương của Hoàn Nhan Liệt Phong không ngừng chảy ra máu đen quánh, nghĩ lại vừa rồi nếu không phải nàng tùy tiện nổi hứng, sẽ không khiến hắn bị trúng mũi tên này, hơn cả, mũi tên này còn là đồ thay cho nàng.

Nghĩ vậy Hề Hề liền cúi người xuống, đặt miệng mình lên chỗ vết thương của hắn.

Chất độc xâm nhập vào cơ thể, khiến cho Hoàn Nhan Liệt Phong có chút mơ hồ, nhưng trong mơ hồ hắn vẫn ý thức được, từ trên đầu vai nơi miệng vết thương, đang không ngừng truyền đến một cảm giác nóng ấm mềm mại.

Hắn có hơi mờ to đôi mắt, liền nhìn thấy một bên của một khuôn mặt vô cùng tuyệt mỹ, môi đỏ mọng đang phủ trên đầu vai của hắn chỗ miệng vết thương, từng ngậm từng ngậm, vì hắn mà hút độc.

“Đừng như vậy!” Hoàn Nhan Liệt Phong dùng một tay cố đẩy Hề Hề ra, Hề Hề không để ý đến, nên liền lao đảo, rồi ngã xuống đất.

Hề Hề lấy tay áo lau qua một cái vết máu đen còn vương trên môi, đôi mắt vẫn trong suốt, dịu dàng hòa cùng cứng cỏi, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Liệt Phong, cúi người xuống, tiếp tục hút chất độc.

Hoàn Nhan Liệt Phong một lần nữa vô lực nên không thể đẩy nàng ra, trơ mắt nhìn đôi môi nhỏ xinh của nàng từ theo miệng vết thương một ngậm rồi lại một hút ra máu độc màu đen, cho đến khi môi đỏ cũng biến thành một màu đen, cho đến khi máu chảy ra từ miệng vết thương không còn là màu đen nữa.

Hề Hề nhìn thấy máu chảy ra từ vết thương không còn là màu đen nữa, mà dần biến thành đỏ tươi, trong lòng mọi buồn lòng được, ngồi ngay trên mặt đất.

Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thấy gương mặt Hề Hề tái nhợt như tuyết, đôi môi lại chuyển thành màu xanh đen, trong lòng không khỏi co rút lại, giống như một thứ gì đó đang nổ tung trong người hắn, trong tim lại có cảm giác phức tạp nổi thành một cơn... cơn sóng.

Hề Hề lại mỉm cười, từ y phục trên người xe lấy một mảnh vải màu xanh, tinh tế băng lại vết thương cho Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Này! Hoàn Nhan Liệt Phong, ta không bị thương, ngươi lại bị thương, điều này đã chứng minh được ngươi thân thủ không bằng ta, không biết có thể tính như vậy không nhỉ?” Hề Hề nói, trong giọng nói mang theo một tràng cười khê.

Hoàn Nhan Liệt Phong ngồi yên không hề nói gì!

“Hừ! Xem ra ngươi nuôi dưỡng toàn những thị vệ ăn không ngồi rồi, gặp phải khó khăn một chút, cũng không biết bọn họ đã đi tận đâu? Nếu không có Vân Hề ta, ngươi sớm bị trúng độc mà chết rồi!” Hề Hề cũng không biết vì sao mình lại nói nhiều như thế, có thể là do nàng muốn đánh vỡ cái bầu không khí quỷ dị này, nói tóm lại là, trong lòng không hiểu vì sao, lại có chút bất an trong mờ ảo.

Ngoài động bỗng nhiên truyền đến tiếng binh khí kim loại vang vọng, thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong cuối cùng cũng tìm được đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tắm trong nhà lao tối

“Thị vệ của ngươi rốt cuộc đã tới!”

Đầu lưỡi của Hề Hề bỗng cảm thấy tê tê, lời nói ra cũng có chút khó khăn.

Không nghĩ tới trên mũi tên này độc tính lại mạnh như vậy, chỉ là hút độc trên miệng vết thương của Hoàn Nhan Liệt Phong, mà môi lưỡi lại có cảm giác tê tái như vậy.

Hề Hề lao đảo đi tới trước cửa động, gió rét xen lẫn với tuyết bổ nhào vào mặt, giá rét thấm vào người. Cửa động và trên mặt đất đã đọng một tầng tuyết mới thật dày, tạo nên thứ ánh sáng trong suốt lấp lánh có màu xanh như ngọc, Hề Hề cảm lên một nắm tuyết trắng cho vào miệng, tuyết nhanh chóng tan ra thành nước lạnh vô cùng, nàng muốn dùng nước ấy rửa đi máu độc còn lưu lại trong miệng.

Quay đầu lại phía sau thấy Hoàn Nhan Liệt Phong đã hôn mê.

Đánh nhau ngoài động cuối cùng cũng kết thúc, thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong nhanh chóng tiến vào.

Thấy Hoàn Nhan Liệt Phong bị thương, tất cả đều ngạc nhiên đến ngây ngẩn cả người, ở trong ấn tượng của bọn họ, hắn hẳn là chưa từng bị thương như

vậy.

Đêm, không trăng, khắp bầu trời chỉ có ánh sáng từ những ngôi sao sáng rực.

Trong nhà lao đá tối tăm, chung quanh Hề Hề chỉ có duy một ánh nến, được thấp sáng trong sự yên tĩnh giữa những suy tư.

Ánh nến lay động, giống như sóng mắt Hề Hề lay động, giống như tâm trạng ngổn ngang của nàng lúc này.

Không nghĩ tới lại lần nữa bị giam trong nhà lao, vốn tưởng rằng, trong “Dũng sĩ đại hội”, nàng có thể thắng Hoàn Nhan Liệt Phong, sau đó tiêu sái rời đi, vĩnh viễn rời khỏi chỗ thị phi này, chưa từng nghĩ rằng đi một vòng lớn, nỗ lực như thế, sau cùng vẫn như cũ phải trở lại nơi này, trở lại ngục tù.

Lại càng không nghĩ đến, bọn họ tỷ võ với nhau, như vậy là xong chuyện.

Hoàn Nhan Liệt Phong thay nàng cầm một mũi tên, sau đó trúng độc hôn mê, thị vệ của hắn tìm đến, nhìn thấy tất cả cứ định ninh người hãm hại hắn là nàng, và như vậy, nàng lại bị nhốt.

Khóe miệng khẽ cười một nụ cười tự giễu lạnh lùng, mùa đông này hắn là kiếp số của nàng, không biết còn chuyện gì đang chờ đợi nàng nữa.

Cuối cùng vẫn là không biết người nào đã phái người đến ám sát bọn họ?

Mặc dù Hề Hề không hiểu về võ công của những người kia, nhưng khả năng bắn cung của bọn họ hẳn là đã qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc. Hơn nữa bọn họ rất trung thành, kế hoạch thất bại, tất cả liền tự sát, không có lấy một người còn sống.

Sẽ là ai chứ? Đối tượng bọn họ nhắm vào là ai đây?

Tự mình cũng không đắc tội với người nào, những người đó chắc là nhằm vào Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt Phong tuy nói là anh hùng trên thảo nguyên, nhưng khó tránh khỏi có nhiều kẻ thù.

Những người đó có thể đến được hang động chỗ bọn họ, nhất định là đi theo sau ngay từ đầu, như vậy thì người trong đại hội Dũng sĩ thoát không khỏi liên quan, chỉ là trong đại hội Dũng sĩ nhiều người như vậy, có thể là ai đây.

Hề Hề lắc đầu, sợ rằng dù mình có nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra được, cứ để mặc cho Hoàn Nhan Liệt Phong phải phiền não thì hơn.

Nghĩ đến Hoàn Nhan Liệt Phong, Hề Hề lại khẽ nhăn mày, không biết hắn tỉnh lại chưa, bản thân vì hắn mà hút độc trong máu, nên cũng không quá mức đáng ngại.

Có tiếng bước chân truyền tới, cửa được mở ra, mấy người thị vệ mang một cái thùng gỗ cực lớn, đi vào bên trong phòng.

Trong thùng gỗ bốc lên hơi nước ngùn ngụt, hiển nhiên đây là nước nóng.

Hề Hề không khỏi sửng sốt, ánh mắt nghi hoặc đối diện với ánh mắt trang nghiêm của mấy thị vệ.

Họ mặt không thay đổi: “Vân công tử, xin mời ngài tắm rửa thay y phục, vương gia nói, một lát nữa muốn đưa ngài vào cung gặp mặt Thiên Vu.”

“Hoàn Nhan Liệt Phong tỉnh rồi?” Trong lòng Hề Hề vui mừng, nhẹ giọng hỏi.

Họ gật đầu một cái.

Thiên Vu muốn gặp nàng? Thiên Vu vì sao phải gặp nàng?

“Thiên Vu vì sao phải gặp ta?” Hề Hề nghi hoặc hỏi.

Thị vệ cũng không đáp: “Việc này chờ ngài vào cung tự sẽ biết.”

Nói rồi đem một bộ y phục màu xanh sạch sẽ đặt lên giường.

Đáy mắt Hề Hề lóe lên sự dao động, rồi chốc lại hóa thành những gợn sóng không sợ hãi. Suy cho cùng, cái nên đến dù sao vẫn phải đến, có buồn phiền cũng vô dụng.

Thị vệ chậm rãi rời khỏi, đóng lại cửa phòng giam.

Dưới ánh nến, ánh sáng của ý chí mờ mờ lung lộng cùng nhau.

Trong thùng gỗ hơi nước toát ra ôn hòa vì nhà tù lạnh như băng mà mang đến một tia ấm áp, Hề Hề nhìn một chút y phục đặt lên giường, y phục có màu xanh đen, dưới ánh nến lại thành một màu ảm đạm.

Tắm ở đây ư? Tại nhà giam u tối bằng đá này?

Thổi tắt ánh nến, ở trong bóng tối Hề Hề buồn bã đứng đó suy tư một lúc lâu, rốt cục cũng chậm rãi cởi quần áo ra, đem cả người mình vùi đầu vào trong dòng nước ấm áp.

Nước rất ấm, quấn quanh nàng, giống như vòng tay ấm áp của mẫu thân. Trong nháy mắt mọi ưu phiền tích tụ trong lòng Hề Hề nhiều ngày nay dường như cùng đồng thời vì vậy mà buông thả, nàng cúi đầu, hai dòng lệ trong veo chậm rãi chảy xuống.

Nàng ở trong bóng đêm đen kịt, lẳng lặng rửa đi bụi bặm nhiều ngày qua, rửa sạch cả thể xác dơ bẩn lẫn tinh thần.

Trong màn đêm, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, tiếng bước chân ấy khiến Hề Hề cảm thấy bối rối. Hề Hề nghe được một giọng nói đầy kìm nén, sau đó là âm thanh đánh nhau.

Hề Hề sùng sốt, là ai chứ? Không kịp từ trong nước đi ra, cánh cửa liền bị phá vỡ, gió đêm lạnh lẽo tiến vào.

Hề Hề liền lập tức đem cơ thể vùi vào trong nước, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng nước gợn lăn tăn.

Trong bóng tối mông lung, một thân ảnh cao lớn đứng bất động ở cửa.

Hề Hề đè nén kinh hoảng trong lòng, lạnh giọng hỏi:

— Là ai? Đi ra ngoài.

“Vân đệ là ta! Ngươi sao rồi, tại sao lại bị giam ở chỗ này? Bọn họ không làm khó dễ ngươi chứ?” Giọng lo âu quen thuộc của Trầm Phong từ trong bóng tối nặng nề theo gió bay đến, mang theo sự quan tâm và thương tiếc, giọng nói ấy giống như một cơn gió ôn hòa, thổi đi hoảng loạn trong lòng Hề Hề.

Gánh nặng trong lòng Hề Hề liền tan cả đi, Trầm Phong ca ca, hắn vẫn luôn nhất mực quan tâm nàng.

“Ca ca, ta không sao, ngươi đi ra ngoài trước đi!” Hề Hề ôn nhu nói.

Trầm Phong từ trong nhà giam đi ra ngoài, trong đầu có phần hoảng hốt, mới vừa rồi hắn đã nhìn thấy gì? Ở trong bóng tối, một cơ thể mềm mại trắng như tuyết vùi mình vào trong nước.

Vân đệ, hắn lại đang tắm, trông thấy hắn đi vào lại lúng túng sợ hãi, tựa như một nữ tử xấu hổ ngượng ngùng, hắn đang định dọa mình ư.

Lặng lẽ đẩy cánh cửa một cái, lại phát hiện cánh cửa tựa như là bị vật gì chặn lại.

Không nhận được thờ dài lo lắng, một lát sau, bên trong nhà giam truyền ra thanh âm của Hề Hề: “Vào đi!”

Trầm Phong lại dùng lực đẩy một cái, cửa mở ra, hoá ra là cửa bị thùng nước tắm chặn lại.

Vân đệ thật sự là cẩn thận!

Ánh nến bỗng nhiên lóe sáng, xua đi u tối trong phòng.

Ánh sáng màu hồng thấp sáng cả gương mặt, đó là một gương mặt đã bình phục hoàn toàn khỏi tổn thương do gió rét, làn da non căng bóng mịn màng, trắng nõn, trong suốt lại tinh tẻ. Ánh nến phủ lên hai gò má một tầng đỏ bừng, hình như là vì ma sát do dùng khăn lau đi nước trên mặt.

Mặc cho tóc xõa ở sau đầu, vẫn còn vương chút nước.

Trong trong mắt, Trầm Phong tựa như vừa được nhìn thấy hoa sen nở rộ trước mắt, vừa tuyệt mỹ, vừa đẹp mắt.

Đây là Vân đệ sao? Hoá ra không có tổn thương do giá rét, gương mặt này lại thanh lệ vô song.

“Ca ca, ngươi làm sao vậy?” Hề Hề nghiêng người ngồi vào trên giường, hỏi: “Ca ca, đã làm ngươi lo lắng, ta không sao.”

Tâm trạng Trầm Phong dường như hồi lâu mới bình phục được, trong mắt ánh sáng lưu chuyển, tràn đầy kinh ngạc: “Vân đệ, ha ha, là ngươi đây sao? Thật khiến cho ca ca phải nhìn thật kỹ lại rồi!” Nói xong liền nhìn chăm chăm Hề Hề, xem một lượt từ trên xuống dưới: “Vân đệ, người đúng là một người vô cùng tuấn tú!”

Hề Hề cười nói: “Ca ca, huynh đừng đùa với ta nữa, ta sao anh tuấn tiêu sái được như huynh.”

Trầm Phong hỏi: “Ngươi tại sao lại bị ca ca của ta giam ở đây, sau từ đầu không nói cho ta biết, ta sẽ nói giúp xin huynh ấy thả ngươi đi.”

“Nói ra rất dài dòng, ta là trong lúc vô tình cứu Dung phi, liền bị đại ca ngươi hiểu lầm là tình lang của Dung phi, cho nên đã bị giam ở đây.”

“Nói như vậy, ngươi không phải là tình lang của Dung phi?” Trầm Phong có chút khần trương hỏi.

“Lúc đầu không phải, cho đến giờ càng không phải!”

“Ca ca, huynh và Na Nhã sao rồi?” Nghĩ đến Trầm Phong không có được Đào Hoa mã, Hề Hề có ý hỏi han.

Ánh mắt Trầm Phong buồn bã, nói: “Đừng nhắc tới nàng ta nữa.”

“Làm sao có thể không nói đến chứ, là ta thắng huynh, phá hỏng chuyện tốt của huynh, ta cảm thấy rất áy náy, nếu không phải cùng Vương huynh của huynh đánh cược, ta sẽ không như vậy.” Hề Hề nói.

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm của thị vệ: “Vân công tử! Xe ngựa đã chuẩn bị xong, nên vào cung.”

Trầm Phong sững sốt, cười nói: “Vậy chúng ta cùng đi, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, phụ vương ngày hôm nay mở yến tiệc chiêu đãi chúng ta và đứng sĩ.”

Hai người sóng vai đi ra ngoài, ngoài cửa lớn, trời cao vạn dặm, bốn phương tám hướng bị vây rắc bởi một màu đen nồng đậm của bóng tối.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ đã đứng sẵn từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Huynh đệ tình thâm

Đây thật sự là một cỗ xe ngựa vô cùng hoa lệ.

Kéo xe là loài ngựa nổi danh trắng như tuyết, trên mình ngựa là bộ giáp khảm vô số trân châu, tất cả khiến cho nàng phải thầm chếp miệng trầm trồ. Nhưng làm cho Hề Hề kinh ngạc không chỉ có thế, mà còn có những thị vệ cưỡi ngựa thân hình cao lớn, vạm vỡ, khí thế bùng bùng.

Phô trương như thế, xe ngựa này, chắc chỉ không đơn giản là đến đón nàng vào cung.

Cuối cùng Hoàn Nhan Liệt Phong thật ra là có ý gì chứ? Hắn rốt cuộc đang muốn làm gì?

Về mặt Trầm Phong thì lại rất vui vẻ còn mang cả theo ý cười, hắn vạt áo dài tiêu sái dẫn đầu bước lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa là ánh đèn kiểu diêm, nhưng điều làm cho Hề Hề hoảng hốt là khi nhìn thấy một bóng người đang tựa nghiêng trong ấy.

“Đại ca, huynh mới khỏe lại, sao không nghỉ ngơi, lại đi vào cung làm gì?” Âm thanh của Trầm Phong mang theo sự kinh ngạc theo bên trong xe ngựa bay ra.

Nghi hoặc trong lòng Hề Hề cuối cùng cũng được giải đáp, trách không được, vì sao lại phô trương như thế, chủ yếu là vì ngồi ở bên trong còn có đương triều Tả Hiền Vương. Chính là, một tù phạm nhỏ nhoi như nàng, sao có thể xứng đáng với sự phô trương này.

Bên trong truyền ra giọng nói ôn nhuận trầm thấp của Hoàn Nhan Liệt Phong: “Nhị đệ, đến rồi sao không ngồi xuống đi?”

“Ngựa của đệ ở ngoài cửa lớn, đệ có chuyện muốn nói với huynh!” Trầm Phong vừa nói vừa đưa tay túm lấy Hề Hề đem lên xe ngựa.

Trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Bên trong xe ngựa bày trí vô cùng lộng lẫy, bốn góc treo những hạt dạ minh châu đủ cỡ như những quả trứng chim bồ câu, tản ra ánh sáng nguy nga nhưng dịu êm.

Hoàn Nhan Liệt Phong ngồi nghiêng người trên ghế tọa được điêu khắc tinh tế, dáng vẻ biểng nhác không màng danh lợi, không hề giống như bị trúng độc vừa khỏi, mà là giống vừa mới ngủ thức dậy hơn.

Bên cạnh còn có một tỷ nữ áo xanh, bàn tay mềm nắm thành nắm tay nhỏ, nhẹ nhàng đảm chân cho hắn.

Nhìn thấy Hề Hề, ánh mắt trước sau lãnh liệt bỗng nhiên lóe sáng hơn một chút, tựa như màn đêm lạnh lẽo chợt xuất hiện một luồng ánh sáng, khiến cho Hề Hề trong lòng có chút không yên.

Xe ngựa bắt đầu lay động di chuyển.

“Nhị đệ, có chuyện gì sao?” Liệt Phong khước môi khẽ nhếch, nghiêng đầu hỏi.

Trầm Phong nhìn thoáng về phía Hề Hề, thần sắc bỗng nhiên ngưng trọng nói: “Vương huynh, đệ không biết vì sao huynh nhốt Vân đệ, nhưng đệ tin tưởng hần vô tội, vương huynh có thể thả hần ra được không?”

Hề Hề không nghĩ tới Trầm Phong sẽ gặp Hoàn Nhan Liệt Phong cầu xin như thế, người này với nàng vốn chỉ là bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau) rồi thành huynh đệ, mắt nàng dâng lên một tia ánh sáng mang theo sự lo lắng.

Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong lại bỗng nhiên lạnh lẽo hơn, như một mũi nhọn đâm thẳng về phía Hề Hề.

“Giữa bọn ta đã xảy ra chuyện gì, đệ có biết không, vẫn là đừng quản thì tốt hơn!” Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh lùng nói.

“Vương huynh, việc này liên quan đến sự tự do của Vân đệ, ta không thể không quản!” Trầm Phong hàng mi dày cong chống đỡ, bướng bỉnh nói.

“Vậy ư? Hần cùng đệ có quan hệ gì chứ?” Liệt Phong vẻ mặt chăm chú, đôi mắt khê nheo lại nói.

“Chúng ta là huynh đệ, chuyện của huynh đệ cũng như chuyện của bản thân!” Vẻ mặt Trầm Phong vẫn không hề giận, chỉ là trong đôi mắt tuấn tú bốn bề day sóng.

Trong nháy mắt, không khí giữa hai huynh đệ chợt có chút đông cứng vì lạnh.

“Trầm Phong ca, chuyện của ta, ta sẽ tự giải quyết, huynh không cần phải xen vào.”

Trầm Phong ca đối với nàng như vậy, thật sự khiến cho nàng rất cảm động.

Lời nói của Hề Hề làm cho ý cười trên mặt Trầm Phong dần tắt hẳn, rồi nhanh chóng thay thế thành một sự lạnh lẽo, hần nhìn về phía Hề Hề, ánh mắt đầy tổn thương, sự quát cường vừa rồi biến mất: “Người cũng không muốn ta quản? Người cuối cùng có xem ta là huynh đệ không?”

“Hữu Hiền Vương, chuyện này, huynh vẫn là không nên nhúng tay vào!” Hề Hề quay mặt đi hướng khác, không muốn nhìn thấy ánh mắt đầy tổn thương của Trầm Phong, âm thanh lạnh lùng nói. Nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ kéo Trầm Phong vào chuyện này, nàng không muốn ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ của bọn họ.

“Hữu Hiền Vương? Ta hiện tại lại là Hữu Hiền Vương ư? Tốt thôi!” Trầm Phong khoé môi cứng nhắc cười lạnh, bỗng nhiên phát tay áo, xóc lên màn xe, nhảy ra khỏi xe ngựa.

Bởi vì động tác quá vội vã, cuộn cuộn như gió bão, khiến cho vật áo của Hề Hề cũng bị cuốn theo, mang đến một sự yên lặng nhưng lạnh lùng.

Hề Hề vén rèm lên, nhìn thấy Trầm Phong phi thân lên ngựa, biến mất trong bóng tối khôn cùng.

Trong lòng bỗng nhiên tịch liêu.

Trầm Phong ca ca, chuyện này nói ra, huynh cũng không thể giúp gì cho ta.

Sau khi Trầm Phong rời đi, bên trong xe ngựa bỗng nhiên yên tĩnh hẳn đi.

Hề Hề buông rèm xuống, quay đầu nhìn về phía Liệt Phong.

Trong tay hần là một tách trà, nhưng tựa như hần không hề có một ý nào là muốn uống trà, chỉ hơi hơi thổi đi làn khói mờ từ tách trà, cẩn thận thổi đi lá trà xanh biếc đang trôi nổi trên mặt nước. Đồng thời hơi hít mũi, xuyên qua làn hơi nước mềm mại, nhìn về phía Hề Hề.

Trúng độc vừa khỏi, sắc mặt hần có chút tái nhợt, nhưng càng tôn lên gương mặt tinh tế như loại mực đen nguyên chất(*) của hần.

*Theo sự hiểu biết của mình mực vẽ thủy mặc (tranh vẽ bằng mực pha nước) hay thư pháp nguyên chất là một loại mực Tàu màu đen quý và đắt tiền, đồng thời bởi vì nguyên chất nên nó không độc hại. Và vì mình vẽ tranh nên mực này là niềm ao ước của những đứa nghiệp dư như mình bởi độ mịn màng và tuyệt vời khi vẽ trên giấy của nó T-T!! Đồng thời vì truyện này từ đầu văn án NXV có nhắc đến hai nam chính, nếu Liệt Phong là mực đen nguyên chất thì người còn lại là ánh trắng bí ẩn dịu dàng. . .

Hần hay dùng những ánh mắt thay đổi bất thường nhìn chằm chằm Hề Hề, khi thì sắc bén như đao kiếm, khi thì ôn hòa dịu dàng như nước, khi thì lạnh lẽo trong suốt như băng, khi lại mông lung mờ mịt tựa sương mù.

Hề Hề bị những ánh mắt như vậy làm cho sợ hãi.

Ánh mắt ấy đang dừng ở bàn tay nhỏ nhắn của thị nữ áo xanh, dừng một lát.

Hoàn Nhan Liệt Phong vung tay lên, thị nữ kia liền ngừng lại, nhả nhận quỳ gối ở một góc.

Bên trong xe lại tiếp tục duy trì sự yên tĩnh, Hề Hề cuối cùng ngẩng đầu, tao nhã cười, vân đạm phong khinh nói: “Hoàn Nhan Liệt Phong, người nói, lần này luận võ, có tính là người thua không?”

“Người vì sao lại hút độc cho ta? Người không hận ta sao?” Liệt Phong không trả lời câu hỏi của nàng mà lại hỏi thành một nghi vấn khác.

Hề Hề nhất thời cảm thấy buồn cười.

Hận?

Hận hấn như thế nào đây? Chẳng lẽ liền tro mắt mặc kệ hấn trúng độc? Hề Hề nàng không phải người như thế.

“Vậy tại sao ngươi lại đỡ mũi tên ấy cho ta? Ngươi không phải cũng hận ta đó sao?”

“Haha” Liệt Phong tà tà cười, trong giọng nói sự giá lạnh như băng lại khiến cho người ta cảm nhận được một tia vui vẻ khác: “Thật ra ngươi cũng không cần kinh ngạc, bản vương cứu ngươi, là vì cảm thấy ngươi rất thú vị, bản vương còn chưa chơi đủ, về phần ngươi đã cứu bản vương, bản vương cũng không vì ân tình ngươi đã cứu mạng mà tha cho ngươi, chúng ta còn phải so tài lại, lần này không tính, thế nào?”

Hề Hề trong nháy mắt vì phần nộ mà mặt đỏ cả lên.

Nàng biết, Hoàn Nhan Liệt sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng, nào có biết, hấn còn là kẻ không nó lý lẽ. Đừng nói là cứu giúp Diệp Từ Dung, xem ra cứu chính bản thân mình cũng đủ khó rồi.

Khuôn mặt của Hề Hề không khỏi mở to hai mắt.

Hoàn Nhan Liệt Phong gương mặt lại vẽ nên một ý cười.

Hấn bỗng nhiên không hề báo trước cúi người về phía trước, ở bên tai Hề Hề trầm thấp nói: “Khuôn mặt ửng đỏ của ngươi, bộ dáng ấy đúng là rất mê hoặc, ngươi không phải chỉ mới như vậy mà không chịu nổi rồi chứ? Thế nào?”

Âm thanh của hấn cực kỳ êm dịu, giống như hoa mai trong bóng tối, ngập trong sương mù nhưng mị hoặc vô cùng.

Bỗng có một khuôn mặt tuấn tú ở gần kề trước mắt, về mặt lại cười như không cười, làm cho Hề Hề trong lòng cả kinh, không chống đỡ nổi, nàng giống như người bình thường trốn đã thú, liên tục lùi về phía sau. (Giống chỗ Ly ca tự nói mình đoạn tụ rồi hôn Hoa Trứ Vũ, cũng trong xe ngựa:)) mà ảnh không cứng bằng)

Ánh sáng dạ minh châu lay động, lấp đầy mộng lung.

Hề Hề khuôn mặt vốn đỏ ửng càng đỏ hơn, ở dưới ánh đèn, bùng nổ như hoa tươi, càng trở nên thu hút hơn.

Thu hút?

Hoàn Nhan Liệt Phong về mặt lạnh lùng, thiếu niên trước mắt này quả thật rất thu hút, chính là hấn sao có thể bị mê hoặc chứ.

Không thể! Hấn chắc chắn không thể bị một nam tử mê hoặc!

Ánh mắt thâm thúy bị đóng thành băng, hấn thay đổi giọng điệu bằng sự lạnh lùng: “Lần đánh cược đó của chúng ta không tính, ta với ngươi sẽ so tài lại, Vân công tử, nhưng mà, ngươi nên làm rõ thân phận của ngươi lúc này, ngươi là tù phạm của ta, đừng có quá thân thiết với Trầm Phong như thế.”

Nói xong, Hoàn Nhan Liệt Phong liền nhắm lại đôi mắt, lười biếng thiếp đi nghỉ ngơi.

Hề Hề lạnh lùng cười, hạ xuống đôi mắt, lắng nghe tiếng xe ngựa nghiền nát băng tuyết.

Nàng biết, với hấn vĩnh viễn không có đạo lý nào cả.

Nhưng nàng vẫn tin tưởng, nàng nhất định sẽ có thể rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vô cớ bị tình cảm làm phiền

Xe ngựa nghiền nát từng lớp tuyết đọng, chỉ trong chốc lát liền đến hoàng cung.

Hiện ra trước mắt là cung điện nguy nga lộng lẫy, không ngừng kéo dài trong màn đêm, dù là trong đêm tối nhưng vẫn có thể cảm nhận được kiến trúc phóng khoáng, rộng lớn, hòa cùng khí thế hào hùng tỏa ra từ nơi này, nó khiến cho người ta có cảm giác rung động khi đứng trước sự hùng vĩ ấy.

Bên ngoài cửa cung, có vô số xe ngựa đã sắp hàng ngay ngắn ở đó, trên mui xe là tinh kỳ bay lượn. Có vẻ tối nay yến hội này là cực kỳ long trọng, xem

ra không chỉ đơn giản là mở tiệc chiêu đãi mừng sĩ bộ họ.

Hề Hề đi theo phía sau Hoàn Nhan Liệt Phong, hướng về trong cung điện.

Dọc đường đi giăng đèn hoa màu da cam đỏ rực, tiếng sáo tiếng kèn vang vang không dứt, không khí tràn ngập quý khí hoàng tộc. Ngay cả gió lạnh phả vào mặt cũng hình như bị nhiễm lấy không khí náo nhiệt này, mang theo một chút ấm áp.

Thị nữ vận y phục nhiều màu dưới lớp đèn qua lại không ngớt, trông như những đóa hoa lưu động.

Hoàn Nhan Liệt Phong một thân y phục đẹp đẽ quý giá, ung dung tiêu sái đi phía trước, theo sau là bóng dáng thon dài tuấn đạt của Hề Hề.

Hề Hề có chút hoang mang về kẻ sâu xa khó hiểu này, vì sao trong chốc lát lại bằng mọi cách trêu đùa, trong chốc lát lại đối mình lạnh lùng.

Nhìn lên trời cao, Hề Hề chỉ biết thở ra những ngẹn ngào buồn phiền trong lòng, mặc cho những cơn gió lạnh lướt nhẹ qua khuôn mặt nàng.

Tuy rằng ở Dũng Sĩ đại hội Hề Hề là người đứng đầu, tuy rằng dọc đường đi có khá nhiều người hầu hướng về nàng bằng ánh mắt tò mò dạt dào hứng thú.

Chỉ là, ở trong lòng Hề Hề đối với những trường hợp này nàng vẫn nghĩ mình là người không liên can, nàng thầm nghĩ nàng chỉ cần ở một góc vắng vẻ, im lặng vượt qua tối này, sau đó, nghĩ cách rời đi.

Thế nhưng, sự tình mãi mãi vẫn không thể như ý của nàng.

Một lần gió thơm mát phả vào mặt, Liệt Ảnh công chúa bất thành linh xuất hiện, chặn lối đi của Hề Hề.

Hề Hề hốt hoảng, công chúa này luôn luôn như thế, cứ không hề báo trước rồi xuất hiện trước mặt nàng.

Tối nay hiển nhiên là Liệt Ảnh ăn mặc hết sức tỉ mỉ, toàn thân là bộ y phục dân tộc, cả người đẹp đẽ lộng lẫy quý giá, khuôn mặt lại được trang điểm khéo léo trông như người bước ra từ một bức tranh, càng làm nổi bật hơn mặt ngọc kiều diễm như hoa, nhờ đó đem tất cả sự tinh tế, kiều mi, thướt tha của một tiểu nữ nhân thể hiện hết ra bên ngoài.

“Liệt Ảnh công chúa, chặn đường đi của tại hạ như vậy, có chuyện gì ư?” Hề Hề lạnh giọng.

Đèn lồng từ hành lang trong cung đem ánh sáng biến ảo chiếu lên khuôn mặt Hề Hề, một dung mạo tuyệt mỹ nhanh chóng hiện ra, trong trẻo như hàn mai.

Lần đầu nhìn thấy khuôn mặt hoàn hảo của Hề Hề mà không có thương tổn do gió rét gây ra, tuy rằng đã sớm biết hần là một mỹ nam tử, nhưng Liệt Ảnh vẫn như vậy kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt, vẻ mặt sững sốt rất đời không tin được.

“Chẳng lẽ, người không thể nhìn ta một cái sao?” Liệt Ảnh cảm thấy đầy ủy khuất, trong giọng nói mang theo một tia hờn dỗi.

Ánh mắt oai oán cùng ngữ khí oan ức của Liệt Ảnh làm cho Hề Hề trong lòng khẽ động, tiếp theo lại trầm xuống.

Ngay từ khi bắt đầu, vị công chúa này đã luôn rất xảo quyết, hầu như luôn kêu to gọi lớn ra lệnh cho nàng, không thì tay dấm chân đá sao tự nhiên lại khách khí với nàng như vậy? Không còn kêu nàng là... tiểu tặc nữa, cũng không còn dùng ánh mắt miệt thị nhìn nàng.

Hơn nữa, giờ phút này lại nhìn nàng bằng ánh mắt mà so với trước đây rõ ràng không hề giống nhau, đó là cái nhìn của khát khao và ngưỡng mộ. Hai má lại đỏ ửng, rõ ràng là thuộc dạng những nữ nhi thẹn thùng khi đứng trước người trong lòng.

Lẽ nào?

Nghĩ đến cách ăn mặc của mình hiện tại, Hề Hề không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

Không phải thật như nàng đang nghĩ chứ?

Như thế nào có thể?

Hần là không thể nào rồi?

Hề Hề trong lòng đang vô cùng bồn chồn, Liệt Ảnh đã một phen túm lấy cánh tay áo của nàng, dùng một giọng điệu vô cùng kiên quyết nói: “Ta thích người!”

Giống như bỗng nhiên dùng một cục đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, làm nổi lên những vòng tròn gợn sóng.

Gió lạnh lan tỏa nhanh, thổi bay áo bào màu xanh của Hề Hề bay lên rồi lại hạ xuống, giống hệt như sự rối loạn đang diễn ra trong lòng Hề Hề.

Hề Hề vẫn là không thể tưởng tượng được Liệt Ảnh lại có can đảm lớn như thế, cứ vậy mà tại nơi này tỏ lộ với nàng.

Nhìn đến đôi mắt nồng cháy của Liệt Ảnh, cùng cái nhìn chờ đợi.

Hề Hề trong lòng trầm xuống, nàng cảm thấy thương hại cho tiểu nữ nhân khờ dại này.

Chỉ là nàng cuối cùng phải cự tuyệt như thế nào đây? Như thế nào mới có thể làm cho Liệt Ảnh hoàn toàn từ bỏ ý niệm trong đầu? Thân phận nữ nhân không thể nói ra, vậy đành dùng thành phận nam sủng vậy, dù sao cũng bị nàng hiểu lầm rồi.

Hề Hề nhú nhú mày, quyết tâm tàn nhẫn một lần.

Nàng lạnh lùng đẩy tay Liệt Ảnh ra, tránh đi cái nhìn từ đôi mắt bị thương, vươn ngón tay ngọc tao nhã phất phất cánh tay áo lúc này bị Liệt Ảnh túm lấy, trên mặt tràn ra một trận cười trêu chọc, chói lọi như pháo hoa.

“Công chúa, người thật sự quá buồn cười, như thế nào lại thích tại hạ, hẳn là đang nói giỡn? Người cũng không phải không biết, ta là nam sủng của Vương huynh người, ta không thích nữ nhân.” Hề Hề nói xong, vân đạm phong khinh chậm rãi tránh ra.

Nói như vậy, nàng hẳn là phải tuyệt đi cái ý niệm trong đầu.

Đi phía trước là Liệt Phong nghe được lời của Hề Hề, bước chân bỗng nhiên ngừng lại, bóng dáng vững vàng hơi hơi run rẩy.

“Ta biết người không phải, mà cho dù người phải đi nữa, ta cũng không để ý, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người thích ta.” Sự lạnh lùng đầy trêu chọc của Hề Hề không những không dọa được Liệt Ảnh từ bỏ ý định, ngược lại càng khơi dậy hứng thú của nàng, nàng không cam tâm quyết cường nói.

Hề Hề không khỏi cười khò.

Như vậy cũng không thể khiến nàng từ bỏ ý định, bản thân Hề Hề có gì tốt chứ?

“Ảnh Nhi, muội lại đây!” Hoàn Nhan Liệt Phong âm thanh cay nghiệt không khác gì băng tuyết bảo lại đây, nghe giọng thôi cũng đón được mặt hắn đang bị sương lạnh che kín.

Liệt Ảnh ánh mắt lóe lên sự kiên trung, đi về phía Hoàn Nhan Liệt Phong.

Mà Hề Hề trong lòng lại bắt đầu không yên, bắt đầu bất an.

Đại điện hiện ra từ phía bầu trời.

Liệt Phong sánh vai cùng Liệt Ảnh đi vào, thị vệ ở cửa lại chặn lại: “Thỉnh mong các dũng sĩ ở ngoài cửa chờ một chút.”

Trong lúc chờ đợi, Hề Hề bắt gặp được rất nhiều vương tôn quý tộc cùng các tộc trưởng trong yến hội.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một trận xôn xao, Hề Hề nhìn thấy trên đường đi đến dưới ánh đèn cung điện có vài bóng người đang chậm rãi đi đến.

Dưới ánh đèn xinh đẹp như ánh nắng gắt, là một bóng dáng trong trẻo tựa ánh trăng.

Đó là A Mộc Đạt.

Trên môi hắn là một chút mỉm cười thần nhiên, đôi mắt như ngọc màu đen sâu hoắc lại tựa hồ sâu không đáy, không thể thấy được tận cùng.

Hắn bước tới trong tư thế chậm rãi, nhưng lại ung dung tiêu sái, cùng với dáng người cao thẳng của hắn, là một phong thái không nói nên lời.

Đi bên cạnh hắn chính là bông hoa của thảo nguyên Na Nhã, giờ phút này ngược lại bị hắn lấn át hết mấy phần, trông qua vô cùng ảm đạm thất sắc.

Ánh mắt của hắn đảo qua một vòng quanh cửa điện, liền nghi chân ngưng động đứng lại ở chỗ Hề Hề, ánh mắt làm như vô tình từ trên người Hề Hề đảo qua một cái, lạnh như băng.

“A Mộc Đạt, chúng ta vào đi thôi!” Na Nhã cười quyến rũ nói với A Mộc Đạt, giới thiệu phụ thân của mình – là tộc trưởng của Hách tộc, rồi sóng vai đi vào.

Hề Hề có thể kết luận, A Mộc Đạt này, ngày ấy cùng Trầm Phong luận võ, có lẽ là cố ý thua. Hắn không nghĩ cần phải đứng đầu, mà chỉ cần tiến vào trong топ mười người.

Trong lúc suy nghĩ của Hề Hề đang hỗn loạn, Trầm Phong một thân y phục hoa lệ, tuần tú lướt qua bên người Hề Hề lúc nào, vẻ mặt hắn đông cứng, nhìn không chớp mắt.

Hắn vẫn còn tức giận, nên muốn dùng tính tình trẻ con đùa giỡn với Hề Hề thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Yên vô hảo yên

Bầu trời đêm, càng lúc càng trở nên tịch mịch hơn.

Vô số những chấm tròn nhỏ sáng lấp lánh bắt đầu xuất hiện.

Những ngôi sao ấy, có chói mắt, cũng có cả âm thầm.

Giống như con người trên thế gian này, bất cứ ai đều có một vị trí riêng của mình, có thể là một hoàng thân quốc thích ở trên cao, cũng có thể là một người dân bình thường hằng ngày buồn bán nhỏ. Họ ở vị trí của mình, cứ tự nhiên mà tồn tại.

Hoặc là hạnh phúc, hoặc là bất hạnh.

Nếu có thể lựa chọn, Hề Hề cam tâm chỉ là một ngôi sao âm thầm không cần phải quá chói chang, cứ bình yên trong bầu trời của mình, tỏa sáng mà thôi.

Chỉ là tối nay, nàng bị ánh hào quang chói chang vây lấy.

Thị vệ ngân nga giọng nói, lần lượt tuyên bố các dừng sĩ tiến điện.

Hề Hề cùng các dừng sĩ, nối đuôi nhau đi vào, yết kiến Yên Thị đã ngồi ngay ngắn nhưng đơn độc ở trên ghế cao.

Bên trong cung điện ánh đèn càng thêm rực rỡ, ánh sáng ấy lộng lẫy đến chói mắt.

Hề Hề hạ xuống ánh mắt, không muốn tiếp nhận đầy đủ những cái nhìn khác nhau, kể theo Hề Hề nghe được âm thanh hào phóng hưng phấn của Thiên Vu không ngừng khen ngợi các dừng sĩ, nói bọn họ là niềm kiêu hãnh của Bắc Thương Quốc, là niềm kiêu hãnh của thảo nguyên này.

Hề Hề cùng mọi người cứ quỳ ở đó, trong lòng âm thầm chờ đợi sự dày vò này sớm ngày chấm dứt.

Ánh mắt nàng khẽ lướt qua bên cạnh liền nhìn thấy A Mộc Đạt, hần cũng bộ dạng phục tùng thuận theo, nhưng Hề Hề rõ ràng cảm nhận được hàn ý nặng nề từ y phục của hắn xuyên thấu ra bên ngoài, ở quanh quẩn bên cạnh nàng tràn ra dày đặc.

Có vẻ là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Hề Hề, nên hàng mi đã hạ xuống của A Mộc Đạt có chút khẽ run lên, thế nhưng hắn vẫn ngưng động không khác gì một pho tượng quỳ ở đó.

Những lời khen thưởng dạo đầu dài dòng dành cho các dừng sĩ của Thiên Vu cuối cùng cũng kết thúc, Hề Hề cùng các dừng sĩ tạ ơn Thiên Vu, rồi theo sự dẫn dắt của thị vệ đi đến vị trí đã được an bày sẵn cho mỗi người.

Tiếng trống khoan khoái bắt đầu vang lên, tiếp theo đó là tiếng mã đầu cầm[1] du dương hòa cùng tiếng trống vù vù, làm cho nhịp trống tăng thêm vài phần ưu nhã ung dung.

Một nhóm những cô nương kiều mỹ của thảo nguyên người vận y phục dân tộc, trong tay nâng khăn cáp đạt[2] màu trắng, theo tiếng nhạc vang vang, bắt đầu nhảy múa.

[1] Mã đầu cầm Morin Khuur – là một nhạc cụ truyền thống đầy chất thơ của người Mông Cổ. Âm thanh của Mã đầu cầm khá lạ, cảm tưởng như nó pha trộn giữa đàn Nhị và đàn Vĩ cầm, hơi nào nề, da diết mà lại rất phóng khoáng, mệnh mang như tâm hồn dân du mục vùng thảo nguyên bát ngát. Mã đầu cầm còn là một nhạc cụ có nhiều giai thoại. Nổi tiếng trong đó có giai thoại về chàng lãnh tướng nhị thập bát tú khóc Thiên Lý mã. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm về Mã Đầu Cầm thì có thể xem ở đây: <https://wwwhomesky.wordpress.com/2016/05/23/ma-dau-cam-morin-khuur/>

[2] Khăn cáp đạt: một loại khăn dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, dùng trong các lễ hội truyền thống hay các buổi lễ tế thần.

Bên cạnh những vũ đạo duyên dáng là tiếng nhạc tuyệt vời, mọi người bắt đầu trao đổi nâng ly cùng nhau.

Thật sự không hổ danh là một thịnh yến.

Rượu thì là loại hảo tửu, tất cả đều đã được ủ hơn ba mươi năm, khi nếm vào miệng có cảm giác như thiêu đốt, lại có cảm giác rất mềm mại.

Thức ăn cũng toàn các món thượng hạng, mở đầu là món thịt cừu nướng của thảo nguyên, ngoài ra cũng có một vài món ăn tinh xảo đến từ Trung Nguyên, nói tóm lại là rực rỡ muôn màu, bày đầy cả bàn.

Mùi thơm từ các món ăn lan tỏa, khiến cho người khác thêm nhỏ dãi.

Hề Hề nâng lên chén rượu, nhấp một ngụm nhỏ. Ánh mắt lạnh đậm khẽ đảo một vòng xung quanh đám người đang vô cùng cao hứng nơi đây.

Hoàn Nhan Liệt Phong ngồi ngay ngắn ở nơi cao nhất, ngồi bên cạnh hắn là Thiên Vu, y phục dân tộc màu tím thẫm, lộ rõ vẻ phong lưu tao nhã. Khuôn mặt cuồng ngạo tuấn mỹ, môi mỏng nhàn nhạt, cười như không cười, nét mặt không một gợn sóng sợ hãi, nhưng đôi mắt lại thâm thúy, ẩn ẩn tỏa ra sự lạnh lùng. Bàn tay nhấc lên liền lan tràn loại khí phách nắm giữ toàn cục vốn có của vương giả.

Bên cạnh Liệt Phong là Trầm Phong, giờ phút này khuôn mặt của hắn vô cùng trầm tĩnh, nhưng ánh mắt sáng lại như hội tụ phong vân, ánh mắt nhìn không rời thẳng đến một bàn khác, đó chính là nơi Na Nhã đang ngồi.

Na Nhã trang phục lộng lẫy không chút che dấu sự quyền uy của mình đối với A Mộc Đạt, đôi mắt đẹp của nàng luôn luôn nhìn về phía A Mộc đầy mong đợi. Lại không biết rằng nhất cử nhất động của mình đều rơi vào đôi mắt chăm chú của một người khác.

Trầm Phong thật đáng thương!

Nhìn thấy bọn họ sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, Hề Hề không khỏi thở dài.

Rồi không khí trong sảnh đột nhiên trở nên quý dị kỳ lạ, Hề Hề theo ánh mắt mọi người, liền nhìn thấy một nữ tử y phục màu đỏ, đang hiện ra ở trung tâm vòng tròn nhảy múa, thân mình nàng như con quay, liên tục xoay tròn.

Y phục của nàng bị gió thổi tung phiêu đảng, trông như ngọn lửa rực cháy xinh đẹp. Tóc của nàng, tết thành những bím tóc chảy dài về phía sau trông như dây mây đen – lay động theo gió.

Trên bím tóc là những trang sức bằng vàng, còn cổ tay cổ chân lại là những lục lạc, bởi vì vũ đạo xoay tròn của nàng mà vang lên những tiếng đĩnh đĩnh đang đang, tạo thành một khúc nhạc tuyệt diệu lay động lòng người.

Trong điệu múa, nàng liên tục xoay tròn, vô cùng thu hút tầm mắt mọi người.

Rồi bỗng nhiên, nữ tử xinh đẹp khiến cho lòng người rung động ấy theo tư thế xoay tròn của mình, dùng một dáng vẻ hoàn hảo nhất quay người lại.

Tiếng trống ngừng hẳn, tiếng nhã đầu cầm cũng dừng lại. Một tràn những tiếng vỗ tay như sấm vang lên, bên cạnh đó là những lời trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Một khuôn mặt xinh đẹp như đào hoa hiện ra, thùy mị hòa cùng một chút nông nổi, hướng về mọi người mỉm cười quý dị.

Là Liệt Ảnh công chúa.

Bỗng nhiên Hề Hề lòng như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹn, rồi dẫn đến cổ họng cũng nghẹn theo.

Nụ cười quý dị của Liệt Ảnh công chúa, Hề Hề thật sự không biết nó mang ý nghĩa gì, nhưng bằng cách nào đó với sự nhạy cảm của mình, Hề Hề biết, nó có liên quan tới nàng.

Liệt Ảnh muốn làm gì?

Hề Hề nhấc lên chén rượu, từ tốn, uống một ngụm.

Liệt Ảnh đột nhiên nâng lên cánh tay phải, từ sau lưng rút ra một cung tên. Hề Hề lúc này mới chú ý trên lưng của Liệt Ảnh có một bộ cung tiễn.

Nàng chậm chạp lắp tên vào cung, động tác vô cùng điềm đạm nhẹ nhàng. Sau đó lại dùng lực căng lên mũi tên, từng cử chỉ, tuyệt nhiên không một chút gấp gáp.

Trong điện đột nhiên yên tĩnh ngự trị, ngay cả âm thanh trầm trồ khen ngợi cũng tắt hẳn đi.

Trong lúc Liệt Ảnh lắp mũi tên vào cung.

Thiên Vu và Yên Thị trên sân mặt tỏ vẻ vô cùng sửng sốt, nhưng sau đó lại nhanh chóng thay bằng một nụ cười đầy cung chiều. Ánh mắt Hoàn Nhan Liệt Phong cũng chất chứa một tia kinh ngạc, tiếp theo lại trở thành sâu xa khó hiểu. Trừ Trầm Phong, ánh mắt ngược lại, mang theo hưng thú dạt dào. Mấy dũng sĩ thì trên mặt có vui sướng, có không yên, cũng có mong chờ.

Liệt Ảnh đi vòng quanh điện một vòng, rồi hướng về phía Hề Hề. Ánh mắt phía sau cung tiễn mờ to, tràn ngập sự mãnh liệt.

Hề Hề từ trong lòng đến cổ họng bắt đầu cảm thấy nặng nề, rồi đến cả lồng ngực cũng dần bị kim đâm.

Liệt Ảnh quả nhiên đã tính toán sẽ đối phó với nàng! Nếu đã như vậy, nàng không cũng sợ hãi, có giỏi thì cứ bắn đi, Vân Hề Hề nàng nếu đã không muốn chết, thì không ai có thể cướp được cái mệnh này của nàng.

Ngón tay bạch ngọc của Hề Hề lại chậm chạp nâng lên chén rượu, bỏ qua ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh, chậm rãi uống rượu. Một ngụm, hai ngụm, động tác tao nhã mà phiêu dật, trong trẻo mà lạnh lùng, cao quý.

Tay của Liệt Ảnh công chúa bỗng nhiên buông ra, mũi tên xé gió, mang theo không khí nặng nề, ánh sáng lóe lên chói mắt, bay về phía yết hầu của Hề

Hề.

Ánh mắt mọi người có chút choáng váng, nhìn thấy áo xanh của Hề Hề khẽ rung động một chút, lại giống như chưa từng động, đã tránh được mũi tên đầy hàn ý của Liệt Ảnh.

Mũi tên kia cũng không hất đổ các món ăn trên bàn tiệc.

Ánh mắt của Liệt Ảnh bỗng nhiên co rút lại, nàng lại nhấc tay lấy thêm tên, nhưng đồng thời là ba tên một lúc.

Lấp tên, rồi bắn.

Ba mũi tên bay về phía Hề Hề mang theo khí thế lạnh thấu xương.

Hề Hề lạnh lùng cười, Liệt Ảnh đứng là ngang ngược, ở trước mặt bao nhiêu người như thế, lại muốn lấy mạng của nàng?

Nhìn đến ánh mắt kì lạ của mọi người, Hề Hề trong lòng lại trầm xuống, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Nếu Liệt Ảnh là muốn lấy mạng nàng, chẳng lẽ mọi người lại có thể thờ ơ như thế? Có khi nào vì lúc này Liệt Ảnh nói thích nàng, bị nàng từ chối liền thẹn quá hóa giận không. Mới vừa rồi Liệt Ảnh còn nói bất kể ra sao đều phải có được lòng của nàng! Nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý?

Trong đầu Hề Hề bỗng lóe lên một ý nghĩ, đây có thể nào là một phong tục cầu hôn không?

Trên thảo nguyên này, mỗi tộc dân hầu như đều có mỗi một cách cầu hôn khác nhau. Hề Hề cũng không biết rõ, nhưng đã từng nghe qua.

Nghĩ đến đây, trong lòng khẽ run, không kịp nghĩ nhiều thêm, ba mũi tên kia đã xé gió bay đến trước mặt nàng.

Hề Hề không có chén rượu nào trong tay lúc này, chỉ biết nhấc ngay đôi đũa bằng trúc trên bàn, đảo nhanh qua, chỉ nghe tiếng leng keng, ba mũi tên kia đã nằm trên mặt đất.

Cúi đầu nhìn lại, ba mũi tên kia đúng đầu tên không có mũi, thay vào đó lại được vải đỏ bao bọc.

Quả nhiên là khác thường.

Liệt Ảnh như ngọn lửa thiêu đốt, nàng lại lấp thêm tên vào cung, bắn về phía Hề Hề.

“Đủ rồi!” Một tiếng quát chói tai, tựa như tiếng sấm, làm cho cả đại điện yên lạnh bỗng nhiên nổ tung.

Ngẩng đầu nhìn lên, Thiên Vu cả khuôn mặt mây đen che phủ, nảy ra sấm sét.

“Tiểu tử này đúng là không biết tốt xấu, người đầu, bắt hẩn lại.” Lập tức có mấy thị vệ tiến tới bao vây Hề Hề.

Liệt Ảnh bỗng nhiên hai tay che mặt, như một con ốc màu đỏ chạy vội ra ngoài, biến mất ở cửa cung điện.

Nhưng những biến cố lại tiếp tục xảy ra là do chính Liệt Ảnh nàng.

Mọi người về mặt thể hiện đủ loại biểu cảm, có kinh ngạc, có hững hờ, có đồng tình, có mất mát, có bi thương, thậm chí còn cả vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa.

“Thiên Vu muốn bắt Vân mỗ, nhưng không biết là Vân mỗ đã phạm tội gì?” Hề Hề chậm rãi hỏi, bộ dạng vân đạm phong khinh, nàng không tin, Thiên Vu vì nàng tự tuyệt hôn sự với Liệt Ảnh, liền giết nàng. Nếu là như vậy, hẩn là một tên hôn quân không hơn không kém.

Thiên Vu sừng sốt, dường như cũng hiểu ra hành vi của mình có chút không thỏa đáng, liền khoát tay áo, cho thị vệ lui xuống.

“Người không biết mình đã phạm tội gì, bản vương sẽ nói rõ cho người biết, bản vương muốn ban hôn cho Liệt Ảnh cùng người, ý của người như thế nào?” Thiên Vu lạnh giọng nói, trong thanh âm là loại khí phách khó lòng làm trái, không hổ là phụ vương của Hoàn Nhan Liệt Phong, ngay cả ngữ khí nói chuyện cha con đều y hệt nhau.

Hề Hề nhăn mày, không dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra, Thiên Vu thay con gái mình ra mặt cầu thân, trước yến tiệc như thế này cũng không sợ bị cự tuyệt mà thành khó xử. Xem ra đối với Liệt Ảnh là vô cùng yêu thương, cũng bởi như vậy, nên mới cung chiêu đến hư đứa nhỏ.

Chỉ là dù có như thế nào, nàng cũng không thể đồng ý, không có tình cảm, sao có thể thành thân, huống chi nàng lại còn là một nữ tử.

Chỉ đành mỉm cười bất đắc dĩ, cái mỉm cười kia vô cùng xinh đẹp, tựa như hoa tươi nở rộ.

“Chỉ sợ Vân Hề không thể nghe theo, Vân Hề đã có ý trung nhân rồi!”. Nói như vậy, Thiên Vu không thể không buông tha cho nàng.

“Mặc kệ, chỉ cần là chưa thành thân. Bản vương liền có thể cho nàng một vị trí tương xứng.” Hề Hề trong lòng không nghĩ đến, Thiên Vu, thế nhưng giờ phút này trước mặt bao nhiêu người ép hôn nàng.

Có gì hay ho chứ?

Hề Hề nhìn chung quanh một vòng cầu cứu, nhìn thấy Trầm Phong vẻ mặt lo lắng, như ám chỉ nàng hãy nhận lời hôn sự này đi. Thật nực cười, điều này sao có thể chứ, nàng là một nữ nhi cơ mà.

Ánh mắt xẹt qua khuôn mặt tuấn tú của Hoàn Nhan Liệt Phong, liền thấy hắn vẻ mặt lãnh liệt như sương, bỗng nhiên ghé vào tai Thiên Vu, nói nói mấy câu.

Thiên Vu nghe xong, trên mặt gió nổi mây phun, bộ dạng rất không tin nổi.

Thật lâu sau, hắn khoát tay áo, ý bảo Hề Hề ngồi xuống, một hồi trò cười bức hôn cứ như thế hạ màn, nhưng Hề Hề lại miễn cảm đoán được, sự tình sẽ không chấm dứt đơn giản như thế.

Tác giả: Cuối cùng lại bức hôn, lại bức hôn

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Vui mừng phiến muộn

Sau khi kết thúc yến hội, Hề Hề liền cùng Hoàn Nhan Liệt Phong trở về vương phủ, về lại Lãnh Vận viện của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hàn mai trong Lãnh Vận viện vẫn không có gì thay đổi, cứ rực rỡ bùng nổ như cũ, ở trong đêm tối tỏa ra thứ mùi hương thơm ngát nhưng lạnh lẽo. Trên những đóa hoa, tuyết kết thành băng, long lanh trong suốt, lóe lên những vụn sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

Trong phòng ánh nến lan tỏa, ánh sáng của rất nến đẹp mắt, nhưng lại chảy xuôi theo dòng lo lắng.

Lúc ở trên xe ngựa Hoàn Nhan Liệt Phong thần sắc băng lãnh, ánh mắt u ám lạnh lẽo làm cho Hề Hề trong lòng hoảng sợ.

Đến khi về đến bên trong vương phủ rồi, hắn liền lười biếng ngồi vào ghế da, tay chống má, ánh mắt trầm tư, bộ dạng như một con sư tử ngủ gật.

Hề Hề thì đứng lặng bên trong, Hoàn Nhan Liệt Phong có lẽ không tính để người khác ở cùng phòng với hắn, nhưng trong phòng lại cũng không có cái ghế nào khác. Hề Hề thì tuyệt đối sẽ không ngồi lên giường của hắn, nên chỉ biết đứng không chớp mắt ở một góc, chờ con sư tử này đường thân xong, tỉnh lại đối phó nàng.

Nàng đối đãi với muội muội bảo bối của hắn như thế, hắn không xử lý nàng mới là lạ đấy? Có lẽ hiện giờ hắn đang cân nhắc xem nên đối phó với nàng như thế nào.

Nhưng kỳ thật thì Hề Hề đối với hắn có một chút cảm kích, tối nay nếu không nhờ hắn giúp đỡ, có lẽ nàng đã không thoát thân được rồi, với tính tình của Thiên Vu, không giam cầm nàng thì đúng là chuyện lạ.

Bên trong yên tĩnh ngự trị, không khí vô cùng nặng nề, hoa lửa phả ra từ lò sưởi đỏ rực, phát ra âm thanh ừng ực.

Một thị nữ y phục rực rỡ tay cầm một cái chén nhỏ màu trắng, rót vào ấy một ít trà rồi dâng lên cho Hoàn Nhan Liệt Phong.

Đôi mắt đen đột nhiên mở ra, sâu thẳm như đêm tối vô cùng vô tận, nhưng sáng rực như sao.

Thị nữ kia hoảng sợ, tay ngọc run rẩy, thở ra một tiếng.

Hoàn Nhan Liệt Phong hồ hững nhìn nàng, rồi lạnh lùng lên tiếng: “Đi ra ngoài!”

Thị nữ kia liền thi lễ, rồi lui ra ngoài.

“Ta Hiền Vương, khi nào chúng ta tái đầu?” Thấy hắn tỉnh lại, mời Hề Hề tản ra một nụ cười tao nhã, hỏi. Tốt nhất là sớm thay đổi chủ đề, tránh để hắn gây khó dễ cho nàng.

“Không cần tái đầu!” Hoàn Nhan Liệt Phong nói tiếp: “Ta sẽ thả các người đi ngay trong tối nay!”

Hề Hề quả thực nghi ngờ mình đang nghe nhầm.

Thả các người đi?

Các người? Chính là nàng và Diệp Từ Dung? Hắn thật sự sẽ thả cả hai người nàng đi ư?

Dưới ánh đèn, Hề Hề da thịt trắng nõn, khuôn mặt ngọc hiện ra biểu cảm không thể tin.

Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng đột nhiên run rẩy, có câu hồng nhan họa thủy, không ngờ Nam Triều thiếu niên này cũng là họa thủy.

Tuy là trầm lặng, thanh u như đầm nước sâu, nhưng lại có thể khơi dậy sóng lớn bất cứ lúc nào.

Liệt Ảnh vì hắn lại làm ra những hành vi điên cuồng như thế, còn Trầm Phong thì vì hắn mà cãi nhau với mình. Thậm chí là khi đối mặt với hắn ở đại hội Dũng sĩ, Trầm Phong cũng không tự chủ được, mà phoi bầy ra về mặt thất thần.

Tuyệt nhiên không thể để hắn ở lại đây, tuy rằng chính mình cũng rất muốn tái đầu với hắn.

Thôi, tốt nhất là để hắn mang theo Diệp Từ Dung đi càng xa càng tốt.

“Người nhanh chóng đến Dung viện mang nàng đi đi, trước khi ta đổi ý!” Hoàn Nhan Liệt Phong phát tay áo dài, lạnh lùng nói.

Hề Hề nhẹ nhàng cười, vẻ mặt phấn khởi, ánh mắt sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc: “Tạ ơn Tả Hiền Vương!”

Tuy nói hắn nhốt nàng là hắn không đúng, cho nên thả nàng đi vốn là chuyện hiển nhiên, nhưng Hề Hề từ tận đáy lòng vẫn thật sự cảm tạ hắn. Xem ra, hắn cũng không lãnh khốc, tàn nhẫn như nàng đã nghĩ.

Hề Hề vô cùng vui mừng đi đến Dung viện, nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của Diệp Từ Dung trong Dũng Sĩ đại hội, Hề Hề có chút lo lắng, đóa hoa Giang Nam hiếm thấy này chỉ sợ khó lòng tồn tại ở nơi Tả Bắc giá lạnh.

Nhưng bây giờ thì không cần lo lắng nữa rồi, bởi vì sau cùng cả hai đều có thể rời đi.

Chỉ là khi Hề Hề đem tin vui này nói với Diệp Từ Dung, thì nàng trên mặt không có bất cứ một sự vui mừng nào, nó nằm ngoài dự đoán của Hề Hề.

Nàng chỉ mờ to đôi mắt thê lương, đôi vai gầy yếu đơn bạc, mang theo vô số ưu tư, hỏi: “Người nói sao? Người nói, hắn đồng ý để người dẫn ta đi ư?”

“Đúng vậy!” Hề Hề bên môi vẽ nên một mặt ý cười, trầm nghĩ, nàng hẳn là phải vui mừng lắm.

Ánh đèn mờ lung, chiếu ra khuôn mặt nàng tái nhợt cùng một ý cười, giống như những bông hoa ngoài trời bị băng tuyết vùi dập, xinh đẹp nhưng lại phủ đầy thê lương, khiến cho người khác nhìn thấy mà mũi lòng vô cùng.

“Công chúa, người nhanh chóng đi chuẩn bị đi, chúng ta nên đi khỏi đây sớm!”

“Bọn họ cũng không cần ta!” Giống như không hề nghe thấy Hề Hề vừa nói gì, nàng cắn chặt môi dưới, chặt đến khiến cho đôi môi hiện ra một đường đỏ sẫm, mơ màng nói.

“Người nói sao? Ai không cần người?” Hề Hề không thể tin được khi nhìn thấy bộ dạng thống khổ lúc này của Diệp Từ Dung, thay vào đó nàng phải rất vui mừng, rồi nhanh chóng chạy đi tìm Du ca ca của nàng mới đúng.

“E rằng Từ Dung không thể đi được, Từ Dung vô cùng tạ ơn ý tốt của cô nương!” Diệp Từ Dung lạnh nhạt thản nhiên nói.

Hề Hề cảm thấy vô cùng khó hiểu, nói: “Du ca ca của người liệu mình cứu người, bây giờ có cơ hội, vì sao người lại không chịu đi?”

“Vân cô nương, chuyện của ta người không hiểu được đâu, người nên đi sớm thì hơn, tránh một lát nữa Vương gia lại hối hận, đến lúc đó muốn thoát thân lại càng khó khăn.” Diệp Từ Dung cuối đầu, tránh né ánh mắt của Hề Hề.

“Người vì sao không chịu đi, Hoàn Nhan Liệt Phong uy hiếp người ư?” Hề Hề trong lòng lặng xuống, nên sớm biết hắn sẽ không thả Diệp Từ Dung đi dễ dàng như vậy.

“Không phải! Không liên quan gì đến Vương gia cả, là do bản thân ta!” Diệp Từ Dung nói.

Có lẽ đúng như Diệp Từ Dung nói, Hoàn Nhan Liệt Phong muốn thả cả hai đi là ý định nhất thời, cũng không rảnh rỗi tốn thời gian đến uy hiếp Diệp Từ Dung điều gì. Như vậy, nguyên nhân chỉ có thể bắt nguồn từ Diệp Từ Dung.

“Sao người lại không chịu rời đi, người đã quên Du ca ca của người rồi sao?” Nghĩ đến nam tử si tình kia, Hề Hề cảm thấy có chút cảm thông nên hỏi han.

Diệp Từ Dung quay lưng đi, hai hàng lệ châu chậm rãi rơi xuống. Nàng tất nhiên rất muốn đi, chỉ là nàng không thể đi.

“Đã xảy ra chuyện gì, người có thể nói cho ta biết không?” Hề Hề nghi hoặc hỏi.

Diệp Từ Dung nhanh chóng lau đi hàng lệ trên má, dịu dàng cười nói: “Từ Dung thật sự không muốn đi, hiện giờ ta đã là phi tử của Vương gia, hẳn lại đối với ta rất tốt, ta thật sự không nghĩ phải đi.”

“Người thật sự nghĩ ở lại đây sẽ tốt? Vậy thì về sau không nên hối hận!” Hề Hề nói.

Diệp Từ Dung nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Ta nhất định sẽ không hối hận, Vân cô nương có thể yên tâm.”

Hề Hề bất đắc dĩ tiêu sái quay đầu đi, chuyện của người ta, thì phiền não cũng là của người ta. Cho dù nàng có đồng cảm, cũng không thể ép buộc nàng, dù sao đó cũng không là chuyện của nàng.

Sớm biết kết quả như vậy, nàng một thân một mình tìm cách trốn đi rồi, cần gì phải dây dưa đến tận lúc này.

Thôi, mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình, nàng cần gì phải phiền não.

Gió nổi lên, thổi bay ngàn vạn cánh hàn mai trong gió, ở trong bóng đêm, cánh hoa phiêu đảng, đều như nhau, giống hệt với tâm trạng phiền muộn của Hề Hề.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gặp câu dẫn

Phía chân trời, ánh dương dần hé, ánh sáng bắt đầu tản ra nhẹ nhàng.

Hề Hề nắm dây cương ngựa rồi đi, ra khỏi vương phủ của Hoàn Nhan Liệt Phong. Quay đầu nhìn lại nơi đã từng giam cầm mình, trong lòng dâng lên một loại tư vị khó nói thành lời.

Hiện giờ có thể rời khỏi đây, cảm giác cũng không vui mừng như trong tưởng tượng, có lẽ nguyên nhân chính là bởi vì Diệp Từ Dung.

Nữ tử đáng thương này, cuối cùng mình không thể giúp gì cho nàng.

“Vân công tử!” Một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Xuất hiện trước mặt nàng là hai cô nương trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy sợ hãi: “Công tử, xin người đi gặp công chúa một lần đi, công chúa nói nhất định phải được gặp người.”

“Công chúa? Là Liệt Ảnh công chúa ư? Ta sẽ không đi!” Hề Hề dịu giọng nhưng kiên định nói.

“Vân công tử, công chúa nói nếu không thể mời công tử đến gặp người, người sẽ không sống đến ngày mai, công tử, van xin công tử hãy thương xót cho chúng ta được không!” Hai thị nữ, một người thì túm lấy tay áo Hề Hề, một người thì nhìn nàng mắt tràn đầy lệ, trông đáng thương vô cùng.

Hề Hề khẽ thở dài, nếu đêm qua nhanh chóng rời đi thì giờ đã không bị hai thị nữ này thừa dịp chặn lại rồi. Điều do nàng quá mềm lòng, còn hy vọng rằng Diệp Từ Dung sẽ đổi ý, trong một ngày mà ngu ngốc nhiều lần như thế, thật khó tin.

Bây giờ nàng phải làm sao đây?

Nàng dù như thế nào cũng không đi gặp Liệt Ảnh công chúa, nàng đã kiên quyết từ chối tình cảm đó rồi, không ngờ Liệt Ảnh vẫn khăng khăng đắm chìm trong si mê.

“Vân công tử! Người phải đi một chuyến!” Nhìn hai thị nữ bộ dạng sợ hãi, Hề Hề cảm thấy vô cùng thương xót cho các nàng tuổi còn nhỏ đã phải làm nô tì. Liệt Ảnh còn dùng tính mạng của họ để uy hiếp nàng, nàng thật sự không cách nào từ chối được.

Hơn nữa với tính cách của Liệt Ảnh, nếu bây giờ nàng không đi, nhất định điều này sẽ trở thành khúc mắc mãi mãi trong lòng Liệt Ảnh.

Chi bằng, đi gặp nàng một lần.

Hề Hề quyết định xong, đem con ngựa gửi lại ở một khách điểm, rồi theo hai thị nữ đi về hướng hoàng cung.

Nguyệt Ảnh điện của Liệt Ảnh bày trí vô cùng lộng lẫy hoa lệ, ở giữa trải thảm đỏ, có một bàn gỗ chạm trổ hoa văn làm từ cây tử đàn, trên bàn đã bày sẵn rượu ngon.

Liệt Ảnh vừa nhìn thấy Hề Hề, khuôn mặt liền tươi cười như hoa bùng nở, hưng phấn chạy đến đón tiếp, thanh âm yêu kiều mềm mại: “Vân Hề, người đến rồi, mau ngồi xuống đi.”

Hề Hề im lặng, tránh khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, âm thầm cười, nói: “Công chúa, người gọi ta đến đây là có chuyện gì vậy?”

Liệt Ảnh sắc mặt có chút ngưng đọng, đôi mắt ửng đỏ, cúi đầu nói: “Vân Hề, hôm nay ta mời người đến đây là để xin lỗi, ngày ấy ở yến hội, ta nhất thời tùy hứng, không để ý đến cảm nhận của người, khiến người khó xử, hôm nay ta đã sai bảo ngự trù đặc biệt chuẩn bị các món ăn Trung Nguyên, coi như là để thể hiện chút lòng thành, hy vọng người sẽ tha thứ cho ta!”

Nói đến khó xử, lúc đó người khó xử nhất phải là Liệt Ảnh mới đúng, thế nhưng giờ phút này nàng lại tỏ vẻ muốn bồi tội với Hề Hề, Hề Hề có chút ngoài dự kiến.

Càng ngoài dự kiến hơn chính là thái độ của Liệt Ảnh lúc này, không chỉ dịu dàng mà còn vô cùng thành khẩn, khiến cho Hề Hề cảm thấy không được quen.

Thầm nghĩ, nếu Liệt Ảnh vẫn cứ ương ngạnh như trước kia có lẽ sẽ tốt hơn.

“Người không cần thiết phải xin lỗi ta, chỉ hy vọng người đừng trách Vân Hề. Hôm nay ta đến, là muốn nói lời từ biệt với công chúa, sau này, kẻ Tái Bắc người Trung Nguyên, chúng ta sẽ vĩnh viễn không gặp lại. Mong rằng công chúa sẽ sớm ngày tìm được lang quân như ý.” Hề Hề nói xong, liền nhanh chóng xoay người rời đi.

“Vân Hề!” Liệt Ảnh tóm lấy tay áo của Hề Hề, đôi môi mấp má, nước mắt theo hai bên má lăn tăn rơi xuống, bộ dạng vô cùng đáng thương: “Tất cả thức ăn ở đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho người, người ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn đến sao? Người ngồi xuống ăn một chút gì đi.”

Hề Hề chưa từng nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của Liệt Ảnh trước kia, quay đầu nhìn lại, trên bàn đúng là bày toàn các món ăn của Trung nguyên, Liệt Ảnh có lẽ thật sự đã tổn rất nhiều tâm tư.

Liệt Ảnh, dù nàng là một người vô cùng ngang bướng, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tiểu cô nương, hơn nữa lại đối với mình thâm tình thâm thiết.

Chẳng qua là ngồi xuống để an ủi nàng một chút thôi, rồi sau đó lại nhanh chóng rời đi là được.

Hề Hề đi đến bàn ăn, rồi chậm rãi ngồi xuống.

Liệt Ảnh cười trong suốt, lấy tay lau đi hàng lệ, ra lệnh thị nữ rót rượu cho Hề Hề.

Liệt Ảnh nâng lên chén rượu, gửi qua, phát hiện rượu không có độc, liền uống một ngụm.

“Vân Hề, người hãy nếm thử các món ăn được làm bởi ngự trù ở đây xem, so với ở Trung Nguyên của người thì thế nào?” Liệt Ảnh nhiệt tình gấp cho Hề Hề ít rau nói.

Hề Hề ăn thử một ít, mùi vị không tệ chút nào, còn đã hương vị vốn đã quen thuộc từ lâu.

Từ lúc đến Tái Bắc, nên rất ít khi được ăn thức ăn của Trung Nguyên, Hề Hề không kiềm lòng không được liền nhớ lại khoảng thời gian lúc còn ở Nam Triều, ánh mắt bỗng chốc hóa xa xăm. (Nhớ cái gì ở Nam Triều đây, nhớ cho nhiều, rồi sau này lại phủ bấy nhiêu ==)

Liệt Ảnh phát tay áo, lệnh cho tất cả thị nữ lui ra ngoài, sau đó cửa điện cũng được đóng lại.

Liệt Ảnh vung tay, màn sa đỏ thắm trên chiếc giường lên liền rũ xuống, bên trong bỗng nhiên trở nên mờ khuất hơn.

“Người muốn làm gì?” Bỗng nhiên Hề Hề bừng tỉnh, nhìn thấy hành vi kỳ lạ của Liệt Ảnh, nên lạnh giọng hỏi.

Liệt Ảnh hoảng hốt, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ ửng, cho dù bình thường có ngang bướng ra sao, thì giờ phút này bù lại là thẹn thùng dị thường, nàng lắp bắp nói: “Ta... ta muốn cùng với người... muốn người, ta rất thích người, ta nhất định phải có được người, ta muốn người phải lấy ta.”

Tiểu cô nương nàng vừa nói, bàn tay vừa run rẩy cởi y phục trên người, váy áo nhẹ nhàng rơi xuống dưới, lộ ra đôi vai mảnh mai cùng cơ thể duyên dáng, chiếc cổ trắng nõn mịn màng, còn có chiếc yếm màu đỏ.

Giờ phút này, Liệt Ảnh xinh đẹp tựa như một đóa hoa ngâm nụ bùng nổ, tỏa ra hương thơm quyến rũ lòng người.

Nếu là nam nhân, nhất định sẽ không thể nào kiềm chế được, chỉ là Hề Hề không phải là nam nhân.

Thế nhưng Hề Hề vẫn xấu hổ đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, nàng cúi xuống nhặt lên y phục của Liệt Ảnh, chậm rãi mặc lại cho nàng.

Có chút thờ dãi, vốn tưởng rằng nàng đã thông suốt, không ngờ vẫn nhất mực cố chấp như thế.

Nghĩ có phải nên nói cho Liệt Ảnh thân phận nữ nhi của nàng.

Sớm biết như vậy, đã không cải nam trang, không chừng đã tốt hơn rồi, đúng là tạo nghiệp chướng.

Liệt Ảnh nhìn thấy biểu cảm của Hề Hề, ánh mắt dâng lên nỗi bi ai sâu sắc. Nghiến môi dưới, nàng kiên định hạ quyết tâm, nàng vươn tay ôm lấy eo Hề

Hề.

Hề Hề hơi sượng lại, lảnh đạm cười rồi né tránh.

“Vân Hề, ta hôm nay nhất định phải có được ngươi.” Liệt Ảnh vô cùng ngang ngược nói, bỗng nhiên nắm lấy y phục của Hề Hề.

Hề Hề muốn lách người né tránh, liền phát hiện cơ thể của mình không còn linh hoạt nữa, nội lực trong cơ thể đang từ từ biến mất đi. Trong lòng liền lặng xuống, nghi hoặc nhìn về phía Liệt Ảnh.

Liệt Ảnh ôn nhu nói: “Rượu này chỉ bỏ ít hương dược vào, không có độc đâu, là hồng đơn quả, chắc chắn không có độc, chỉ là khi ăn cùng thức ăn, hai thứ này kết hợp lại sẽ hóa giải nội lực của ngươi. Yên tâm, ta sẽ không hại chết ngươi, nội lực của ngươi 12 canh giờ sau sẽ khôi phục bình thường.”

“Liệt Ảnh nói xong, tay liền dùng lực cởi y phục của Hề Hề.

Áo ngoài màu xanh như chống bị trút bỏ, lộ ra lớp áo màu trắng bên trong.

Đã mất nội lực, Hề Hề đương nhiên không phải là đối thủ của Liệt Ảnh.

Xem ra thân phận nữ nhi sắp không giấu diếm được nữa.

Hề Hề trong lòng ngược lại rất bình tĩnh, nàng ngồi trên giường tư thế tao nhã, thật sự muốn xem thử công chúa ngang ngược này ép buộc nàng bằng cách nào.

Nhìn thấy vẻ mặt Hề Hề thản nhiên, hai má Liệt Ảnh càng ứng đỏ nhiều hơn.

Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Hề Hề, trong lòng như có lửa thiêu đốt, bàn tay chậm rãi đặt lên ngực Hề Hề, run rẩy cởi lớp y phục cuối cùng của Hề Hề xuống, xuất hiện trước mắt nàng là lớp vải băng ngực màu trắng.

Liệt Ảnh sững sốt, chẳng lẽ Nam Triều nam tử đều dùng vải quấn ngực mình như thế này, cảm thấy tò mò vô hạn nên nhanh chóng cởi bỏ lớp vải ấy xuống, tuy nhiên xuất hiện lại là bộ ngực đặc trưng của nữ tử y hệt công chúa nàng, Liệt Ảnh bên môi nụ cười đông cứng, khuôn mặt trắng bệch. Khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp trở nên tái nhợt đến cực điểm.

“Nói... tại... sao... đùa giỡn... vui?”

Một câu này của Liệt Ảnh, rất nhanh có thể khiến cho ngươi khác đoán ra được tâm trạng của nàng lúc này, lúc đầu là kinh ngạc, sau đó là không thể tin, cuối cùng chính là tuyệt vọng.

Hề Hề không biết phải an ủi Liệt Ảnh như thế nào.

Nàng chưa từng nghĩ đến việc phải tổn thương Liệt Ảnh, nhưng rồi nàng vẫn phải tổn thương.

Bất quá như thế cũng tốt, nàng sau này sẽ đoạn tuyệt tâm tư.

Liệt Ảnh cả người từ trên giường chậm chạp ngã xuống, nằm trên mặt đất.

Bên trong ánh đèn mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt mờ mịt thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thanh sam phiêu dật

Editor: Y Phong Beta: Doanh Sơ Tà ————— Dừng tất cả đề yêu một người, chỉ có thể là nữ tử này.

Thế nhưng lại nhận phải đả kích như vậy, cảm giác tuyệt vọng ấy có lẽ phải đích thân trải qua mới hiểu thấu được.

Liệt Ảnh cứ si ngốc ngồi dưới nền đất, không nói thêm được lời nào.

Sau khi tuyệt vọng dần lui đi, nhanh chóng thay vào đó chính là xấu hổ và giận dữ khôn cùng.

Hề Hề nhìn về phía nửa khuôn mặt đầy bi thương của Liệt Ảnh, cảm thấy thương xót vô cùng, nên vỗ vỗ lên vai nàng muốn an ủi, tay liền bị nàng đẩy ra.

“Ngươi vì sao không sớm nói cho ta biết? Vì sao chứ? Cho dù ngươi là nữ nhân, cũng đừng mơ tưởng ta sẽ thả ngươi đi, ta phải giam cầm ngươi, giam

cầm người cả đời, người là kẻ lừa đảo, lừa đi tình cảm của ta.” Ánh mắt Liệt Ảnh như có lửa hùng hực thiêu đốt, nàng đột nhiên vùng tay, không khác gì một kẻ đánh đá đánh về phía Hề Hề.

Hề Hề cả người vô lực, bị Liệt Ảnh đánh ngã nhào trên giường.

Động tác của Liệt Ảnh như bão táp, làm cho chăn đỏ trên giường cùng màn trướng rung chuyển, cứ như vậy hai người một người nằm sấp một người nằm ngửa trên giường nhìn nhau.

Đối diện trong gang tấc, Liệt Ảnh nhìn chăm chăm Hề Hề, đôi mắt trong suốt như dòng nước, chiếc mũi thẳng thanh tú như ngọc, đôi môi như hai cánh hoa no đủ, tươi cười thanh đậm, này rõ ràng là một nữ tử, bất kể thần sắc hay diện mạo, thì đều là một nữ tử. Nàng như thế nào lại ngốc nghếch cho rằng đây là nam tử, hơn nữa còn đối với nàng thâm tình thắm thiết.

Đúng là khiến trời đất chê cười.

Liệt Ảnh cười đến nổi nước mắt tuôn ra.

Nhìn Liệt Ảnh vừa khóc vừa cười, Hề Hề bỗng nhiên ra tay, điểm vào nguyệt đạo của Liệt Ảnh.

Nàng không biết nàng công chúa ngang bướng này kế tiếp sẽ làm ra chuyện gì.

Nếu đem thân phận nữ tử này nói cho người ngoài biết, hay ở trước mặt Thiên Vu tổ cáo nàng, thì mong muốn rời đi của nàng chẳng phải sẽ thành vô vọng?

“Ta là bất đắc dĩ.” Hề Hề đem Liệt Ảnh nhẹ nhàng đặt ở trên giường, lấy cái áo ngủ gấm ở đầu giường mặc vào cho nàng.

Thanh bào trên người đã bị Liệt Ảnh xé rách không thể mặc nữa, Hề Hề đi về phía tủ áo của Liệt Ảnh, hy vọng có thể tìm thấy một bộ y phục nam tử.

Liệt Ảnh không hổ là công chúa, trong tủ y phục chất đầy đủ loại, từ vàng nhạt đến xanh biếc, áo lụa từ đơn giản đến muôn hồng nghìn tía, ngay cả thường phục cũng vô cùng tinh xảo bắt mắt, không thiếu thứ gì.

Hề Hề chọn qua chọn lại trong tủ quần áo hoa mỹ một hồi, cuối cùng dừng lại ở một bộ váy áo thêu hoa văn màu lam như mây.

Không có y phục của nam tử, bộ váy áo này thì tương đối mặc mặc nhất.

Không còn nội lực, không thể từ trong cung bỏ trốn ra ngoài, cách tốt nhất là dùng bộ dạng nữ tử, bỏ chạy cũng dễ dàng hơn một chút.

Hề Hề ngồi xuống ghế dài, tháo xuống trăm cài tóc, tóc đen như lưu vân (mây trôi) rồi tung xỏa xuống, bao lấy cơ thể yếu điệu tình tứ của nàng.

Nàng cầm lấy một cây lược bằng vàng trên bàn trang điểm, chải chuốt lại mái tóc, đầu tiên là búi một búi tóc vân kê ở sau đầu, kế là tết hai bím tóc quấn lên hai bên. Sau đó chọn thêm ít phụ kiện lấp lánh trên bàn, chọn lấy một cây trâm phượng hoàng, cài lên búi tóc đen.

Tô đậm một chút chân mày, dùng ít son, vẽ đậm một chút môi mọng.

Từ trong gương đồng, hé ra một dung mạo tuyệt mỹ, như hoa như ngọc, như mộng như ảo.

Tuần mỹ công tử trong chốc lát, liền hóa thành một giai nhân khuynh quốc khuynh thành, tám tối trong điện tựa hồ cũng sáng hẳn lên.

Hề Hề nhẹ nhàng bước đến bên giường, dịu dàng nói: “Liệt Ảnh, kỳ thật Hề Hề cũng thích người, nhưng là tình của tỷ tỷ dành cho muội muội, ta nữ cái nam trang là vì bất đắc dĩ, hy vọng người sẽ không hận ta. Ta đi đây, bảo trọng!”

Vẫn là giọng nói ấy của Vân Hề, nhưng so với trước kia lại mềm mòng hơn rất nhiều, nghĩ nàng so với trước kia nhất định càng thêm xinh đẹp.

Liệt Ảnh vẫn nhắm mắt, nàng không muốn mở mắt ra, nàng không chịu nổi dả kích như vậy.

Mùi hương nhàn nhạt nhanh chóng trôi đi, Liệt Ảnh mới từ từ hé mắt, chỉ nhìn thấy một bóng dáng váy áo như mây, vừa mềm mại, vừa phiêu dật.

Nàng bước đi như gió thổi mây bay, sương mù biến mất ở cửa.

Liệt Ảnh chậm rãi nhắm mắt lại, nước mắt bắt đầu tuôn trào như sóng lớn.

Hề Hề bình tĩnh thông thả từ trong Liệt Ảnh điện đi ra, đi qua cửa đại điện có mấy thị nữ canh chừng.

Các nàng không có ngăn cản nàng, thay vào đó là ánh mắt kinh hãi nhìn nàng chậm rãi rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng của nàng khuất rồi, mới có một thị nữ nghi hoặc hỏi: “Đó là ai? Công chúa khi nào có thêm thị nữ mới vậy?”

Người kia lắc đầu: “Chưa từng thấy qua, nàng thật sự vô cùng xinh đẹp.”

“Không đúng! Công chúa không phải đang ở bên trong với Vân công tử sao, như thế nào lại có thêm kẻ thứ ba?”

“Kì lạ, sao lại có thể chứ?”

Mấy thị nữ đang vô cùng nghi hoặc, trong điện liền truyền ra tiếng khóc của Liệt Ảnh, vô cùng bi thương, vô cùng thê lương, tiếng khóc ấy làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Liệt Ảnh cứ khóc như vậy, khóc đến chỗ Yên Thị, khóc đến chỗ Liệt Phong và Trầm Phong.

Hoàng Nhan Liệt Phong và Trầm Phong ngay lập tức đuổi đến, nhìn thấy căn phòng hỗn loạn, trên mặt đất quần áo la liệt, trên người chỉ còn duy nhất cái yếm, người lại bị điểm nguyệt, nằm ở trên giường, khóc to như đứt từng khúc ruột.

“Trầm Phong, mau giải nguyệt cho muội muội!” Trong Phong liền giải bỏ nguyệt đạo cho Liệt Ảnh, hỏi: “Ảnh Nhi, ngươi sao vậy?”

“Ảnh Nhi, ngoan nào, nói cho ta biết, là ai đã ăn hiếp con?” Yên Thị cánh tay rung rẩy, xoa đầu Liệt Ảnh hỏi.

“Mẫu hậu!” Liệt Ảnh bỏ nhào vào lòng Yên Thị, khóc thút thít, rồi dần lại òa lên, tình cảm non nớt của nàng vừa nảy sinh lại bị giết chết.

“Mẫu hậu, con không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!”

“Muội nói, có phải là Vân Hề đã làm ra chuyện này không?” Liệt Phong nhìn đám quần áo hỗn độn trên nền đất, nhìn thấy mảnh nhỏ của bộ y bào màu xanh, khuôn mặt âm trầm hỏi.

Chưa nói đến Hề Hề, chỉ vừa cái tên Vân Hề thôi, Liệt Ảnh đã vô cùng kích động, khó lòng kiềm chế liền nói năng lộn xộn.

“Huynh đừng nhắc tới nàng, đừng nhắc tới nàng.” Bộ dạng Liệt Ảnh vô cùng kích động nói.

Lời vừa ra, Liệt Phong và Trầm Phong bộ mặt chốc lát phủ đầy mây đen, tựa như bão táp u ám dày đặc che kín không trung.

Liệt Phong bỗng nhiên xoay người, không nói lời nào nhanh như gió bỏ đi, Trầm Phong vẻ mặt lo lắng theo sát phía sau.

“La Cáp, ngươi dẫn người đi toàn thành điều tra Vân Hề, Ô Lữ Hòa, ngươi triệu tập binh sĩ cùng ta ra khỏi thành đuổi theo.” Liệt Phong trong giọng nói chỉ có lạnh băng đến cùng cực.

“Đại ca, có phải nên hỏi rõ Liệt Ảnh trước hay không, Vân Hề không giống người như vậy, nếu không ngay từ đầu đã đồng ý lời cầu hôn của Liệt Ảnh.” Trầm Phong vẻ mặt nghiêm trọng, trước sau vẫn không tin tưởng Vân Hề là kẻ tiểu nhân như thế.

Liệt Phong trong lòng như có phong ba bão táp can quét đồng hoang, thê lương cùng phẫn nộ cùng lúc kéo đến.

Vân Hề, kẻ cử chỉ phiêu dật lạnh lùng thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy. Hắn cũng không tin, chỉ là hắn vẫn luôn tin tưởng hai con mắt và cái lỗ tai của mình.

Hắn tin tưởng muội muội của mình sẽ không trách oan người khác.

Nhắm lại đôi mắt, hắn châm biếm nói cười nói: “Theo ta đi đi, nhất định phải bắt hắn, nghiêm trị không tha!”

Liệt Phong cùng Trầm Phong mang theo một đội thiết kỵ cung nô, biến mất trong bóng đêm khờ khạo.

Tuyết trắng bao trùm đồng trống, Hề Hề cười ngửa, phi nhanh.

Thân phận nữ tử đã tiết lộ, không biết sẽ sinh ra phiền toái gì, nàng thầm nghĩ nên sớm rời khỏi nơi này, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Chính là, phía sau truyền đến âm thanh như sấm chớp, tựa hồ có vô số kỵ mã cùng người đang chạy đến.

Hề Hề trong lòng cả kinh, Liệt Ảnh chẳng lẽ không chịu buông tha cho nàng, nên phải người đuổi theo?

Hiện giờ nàng đã mất hết nội lực, làm sao thoát thân đây?

Phía trước, bóng đêm tuyết phủ trắng một màu, không có nơi nào để ẩn thân.

Hề Hề chọn cách đơn giản nhất lúc này là phóng ngựa chạy nhanh như điên, hy vọng có thể bỏ xa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mùi hương lúc ẩn lúc tỏ

Nửa vầng trăng non lạnh lẽo tựa ngọc thạch, tỏa sáng thấu triệt tịch tịch u ám, trắng làm bạn cùng Hề Hề phi nhanh trong bóng đêm.

Nàng thúc vào bụng ngựa chạy như điên, bên tai chỉ có tiếng gió vu vu, âm thanh ừ ừ phía sau càng lúc càng gần, khiến cho tâm nàng xao động khấn trường.

Tại đây đồng tuyết vắng vẻ, bọn họ có lẽ đã nhìn thấy nàng.

Âm thanh của chim ưng bỗng nhiên truyền đến, Hề Hề ngẩng đầu, nhìn thấy trên đầu nàng Phi Vân xoay vòng, liền bay trở về. Phi Vân đến đây, như vậy Hoàn Nhan Liệt Phong hẳn là cũng đến đây.

Hoàn Nhan Liệt Phong nếu biết nàng là nữ tử, sợ là sẽ không tha cho nàng, dù sao gì nàng cũng đã giả mạo tình lang của Diệp Từ Dung, lừa hấn lâu như vậy.

Hề Hề thăm kê không tốt, Phi Vân trở về báo tin, nàng liền hai chân tăng lực, kẹp chặt bụng ngựa. Ngựa của nàng tựa như hiểu ý chủ nhân, càng chạy về phía trước nhanh hơn.

Đào Hoa mã nàng được ban thưởng ở Dũng Sĩ đại hội, toàn bộ đều để ở lại vương phủ của Hoàn Nhan Liệt Phong. Giờ phút này đang được Hoàn Nhan Liệt Phong cưỡi, đó là một trong hai con, còn nàng đang cưỡi chỉ là một con tuần mã bình thường, đang chạy phía trước đội quân.

Gió lớn trên cánh đồng bát ngát, thổi tung mái tóc đen của hấn, lay động trên áo choàng đen, ở trong đêm tối, hấn giống như một con đại ưng phần nộ, hai cánh vươn cao.

Hấn luôn hi nộ không hiện ra mặt, bởi vì hấn chưa bao giờ phần nộ như vậy.

Thật ra hấn vốn rất vui sướng, vì cuối cùng cũng có kẻ xứng đáng đối thủ của mình. Chính là có lẽ đã đánh giá quá cao hấn, hấn lại là người như vậy, trong lòng đã có Diệp Từ Dung, còn đi treu chọc muội muội của mình!

Tuy lúc đầu hấn phi báng Nam Triều thiếu niên hèn mọn, nhưng lại đối với hấn âm thầm kính phục, dù rằng hấn không thừa nhận, cuối cùng lại như cũ cũng chỉ là một kẻ đáng khinh thường. Giống như sự chênh lệch giữa mặt nước sông và mặt nước biển, khiến hấn khó lòng chấp nhận.

Đó mới là nguyên nhân sâu sắc khiến hấn phần nộ như thế.

Đồng tuyết vô cùng vô tận trước mắt mở ra, nhờ vào ánh sáng của trăng lạnh, chiếu rọi lên nền tuyết hỗn loạn, Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thấy một con ngựa trắng đang phi nhanh cùng một bóng dáng thanh sam đậm nhạt.

Hấn nheo lại đôi mắt, nhìn thấy Phi Vân phía trên xoay vòng một chỗ, rồi quay lại bay về bên hấn, liền hướng nói đó phi ngựa theo.

Sẽ không sai, chính là hấn! Kẻ khiến hấn tức giận và thất vọng tốt cùng.

Hoàn Nhan Liệt Phong ánh mắt chuyển lạnh, vẻ mặt lãnh khốc vô tình.

Hấn cầm lên cung tiễn, lấp tên, hấn đã lâu không bắn cung, bởi vì hấn vốn có hấn một đội nô kỵ, cung tên kia treo trên tường vốn là để trang trí.

Chính là giờ phút này hấn không quan tâm quá nhiều nữa, bởi vì chỉ có hấn đích thân bắn tên mới có thể bắn tới chỗ Hề Hề.

Tên bắn ra, là hai mũi tên, một trước một sau, xé gió phần phật, mang theo cả tức giận của hấn lao đi.

“Đại ca! Đừng mà!” Trầm Phong từ phía sau vượt lên, thấy đại ca muốn bắn tên, hấn kinh hô một tiếng, vẫn là đã chậm.

Con ngựa trắng phía trước hét to, điên cuồng đứng lên khựng lại, đem Hề Hề từ trên lưng ngựa ngã xuống. Hề Hề quay đầu lại nhìn, thấy trên lưng ngựa là một bạch linh tiễn, hãy còn rung rẩy.

Trong lòng lạng xuống, chợt nghe tiếng gió vang lên, một mũi tên khác mang theo sát ý, bắn về phía nàng.

Hoàn Nhan Liệt Phong muốn giết mình sao?

Hề Hề nghe được tiếng xé gió, nhưng lại không thể né tránh, mất nội lực, nàng căn bản là không thể né tránh.

Đau đớn kịch liệt từ ngực phải truyền đến, nàng đôi mắt buồn bã, tay đang nắm dây cương ngựa buông lỏng, từ trên lưng ngựa ngã xuống đất. Đôi tay ngọc chống trên nền tuyết trắng, rét lạnh từ dưới đất nhanh chóng xuyên qua lòng bàn tay xâm chiếm cơ thể, lạnh đến thấu thấu trong lòng.

Vì sao?

Trước kia cho dù nghĩ nàng là tình lang của Diệp Từ Dung, hấn cũng không có sát hại nàng. Bây giờ, đã đồng ý để nàng đi, lại muốn giết chết nàng, tại sao lại hận nàng như vậy?

Một nữ tử đơn thuần, làm sao có thể nghĩ đến, có sự này đều là bắt nguồn từ sự hiểu lầm ý của Liệt Ảnh.

Nàng cố chấp chống tay để đứng lên, nàng muốn hỏi, vì sao?

Nhìn thấy bóng dáng màu xanh ngã xuống đất, Hoàn Nhan Liệt Phong đem cung tiễn giao lại cho thị vệ, lạnh giọng nói: “Mang hắn lại đây.”

Gió rét phe phẩy nổi dậy, ánh trăng đã chui vào trong mây đen.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, ngươi không giữ lời!” Trong bóng đêm nặng nề, một âm thanh êm tai xuyên thấu đất trời, xuyên qua đám người, nhẹ nhàng đưa đến.

Âm thanh kia lạnh lùng, như gió thổi qua tuyết trắng, trong trẻo rõ ràng, như là tiếng nước mùa thu, lại mềm mại giống như mây cuộn bay.

Tim bỗng nhiên bị âm thanh này làm cho hỗn loạn vô cùng, khiến cho hơi thở trong đêm tối bỗng nhiên trong suốt.

Ánh đuốc sáng bùng, hình thành một vòng tròn.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Xa xa, bầu trời đêm mông lung, cuộn cuộn bát ngát, nửa vàng trắng vắt tại phía chân trời. Dưới ánh trăng đỏ là đồng tuyết vô cùng vô tận được ánh lửa chiếu rọi lấp lánh đẹp đẽ, giống như dáng hình của người mỹ nhân điểm trang xinh đẹp.

Trên nền tuyết trắng, bên dưới bầu trời đêm tịch mịch, một người một ngựa ngưng đọng đứng đó.

Ngựa kia toàn thân thuần trắng tuấn mã, đang vẩy đập liên tục trên nền đất trong bát an.

Người nọ lại ngưng động, giống như ánh trăng lạnh xa xôi trong sương mờ.

Hàng mi của nàng cong dài tinh tế, như liễu lá lướt, lại giống như nửa vàng trắng, ẩn hiện dưới mái tóc hiện ra.

Đôi mắt của nàng trong vắt, như băng tuyết, lại giống như đầm sâu thâm thúy, tĩnh lặng như nước nhìn bọn họ.

Môi của nàng, xinh xắn no đủ, mỏng nhỏ điểm son hồng nhàn nhạt, như cánh hoa đào, ở trong làn gió lạnh rung rung, nở rộ.

Tóc của nàng, bay ngược về phía sau, giống như sương mù mông lung, lại như dòng suối chảy trên vai, phiêu dạt như mây.

Váy xanh nhẹ nhàng ung dung màu mây, ống tay áo buông xuống, tựa mây trôi trên nền trời.

Nàng như mây lại như sương, nàng như băng như tuyết, nàng như hoa như ngọc, nàng như một đóa tuyết liên bùng nổ, thanh thuần trong vắt, nàng như tuyết đồng xa thẳm tung hàn mai, cao quý trang nhã.

Nàng liền như vậy, đứng ở đó bên cạnh con ngựa, ánh mắt cứng cỏi nhưng lạnh nhạt, bên môi mang theo ý cười lạnh như băng.

Nàng rõ ràng toàn thân một màu váy áo xanh, lại như cầu vồng xinh đẹp nơi chân trời, rợp bóng đôi mắt người xung quanh.

Hoàn Nhan Liệt Phong không khỏi thân hình lay động, liên tục lùi về phía sau. Trong lòng, giống như có sét đánh trúng, lại như có vô số cành liễu quán lấy. Có một cảm giác xa lạ kỳ dị kéo đến, phá tan lớp băng đã nhiều năm đóng băng trái tim, giống như chịu phải áp lực mạnh mẽ của thủy triều, cuối cùng vỡ tan trong một khắc, nháy mắt, mãnh liệt cuộn cuộn, đổ không thôi.

Hoàn Nhan Trầm Phong thở nhẹ ra một tiếng, thật lâu sau, vẫn không nói ra được câu nào. Môi mòng khê rung, trong ánh mắt như có lửa cháy. Ai đây? Là người đã cùng hắn ở Mai Tâm cư đấu rượu, thiếu niên nghèo túng khuôn mặt bị gió rét làm tổn thương đây sao? Là người đã xưng huynh gọi Vân đệ đây sao? Là người ở Dũng Sĩ đại hội thân thủ bắt phạm đánh bại chính mình? Là người mà bọn họ nghĩ là kẻ tiểu nhân đã ức hiếp Liệt Ảnh?

Một không gian yên tĩnh, tiếng gió không ngừng thổi vi vu, thậm chí là nghe được âm thanh của đuốc lửa.

“Vì sao?” Nàng cố chấp hỏi lại, trong giọng nói không kiềm chế được sự bi thương, giọng nói ấy khiến cho người ta nhìn không được nghĩ đến việc chính mình sắp qua đời nhưng không thể trở về cố hương, nên bi thương tới cùng.

Hoàn Nhan Liệt Phong lại như bàn thạch, thật lâu vẫn không nói được gì.

Nàng bỗng hơi hơi nhăn mày, từ trong tay áo lưu vân, một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, bưng kín ngực phải, có thứ chất lỏng màu đỏ chậm rãi từ trong ngón tay tràn ra ngoài.

Một tiễn kia không tránh được đã đâm trúng nàng, một tiễn kia đâm xuyên qua ngực phải của nàng.

Một mảng màu đỏ huyết sắc, vươn đầy cả bàn tay ngọc, giống như sấm chót, ánh sáng phát ra thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Giống như bị ai đó siết ở cổ, Liệt Phong cảm giác thở không nổi, hơi thở không thông vô cùng khó chịu. Hắn vốn không đoán được sẽ bắn trúng nàng, nàng không phải... không phải vô công rất cao ư?

Trầm Phong trong lòng lại như bị ai đó dùng kiếm chém một phát, đau thấu cả tâm can.

“Vân đệ!” Nhanh như gió đã lao về phía trước, đỡ lấy Hề Hề đã sắp ngã xuống đất.

Liệt Phong gót chân đã nâng, nhưng cuối cùng lại bất động.

“Người đâu, dừng liều trại! La Cáp, bằng tốc độ nhanh nhất trở về hoàng cung, mang tất cả ngự y đến đây!” Hoàn Nhan Liệt Phong âm thanh khàn khàn phân phó.

La Cáp trong nháy mắt không khỏi chấn động.

Vương gia thế nhưng không trở về vương phủ, là vì sợ Vân Hề kia chịu không nổi xóc nảy trên đường đi.

Còn truyền ngự y đến, còn là tất cả ngự y, hắn không có nghe lầm đó chứ?

Hắn nhìn Vương gia hai tay đã nắm thành nắm đấm, cổ tay áo không ngừng rung rẩy.

Vương gia đang vô cùng khản trương, vương gia luôn luôn trầm tĩnh thế nhưng bây giờ lại vô cùng khản trương, chính là vì kẻ tên Vân Hề kia.

La Cáp nhận lệnh mà đi.

Lều lớn rất nhanh được dựng lên, Trầm Phong ôm lấy Hề Hề đã bất động đi vào trong lều lớn.

Liệt Phong ánh mắt căng thẳng, lạnh giọng nói: “Từ Dư, ngươi cũng quay về rồi mang mấy thị nữ đến đây.”

“Vâng!” Từ Dư nhận lệnh mà đi.

Bên trong lều trại, có vô số cây nến được thắp lên, chiếu sáng như ban ngày.

Dưới ánh nến, chiếu ra khuôn mặt tái nhợt của Hề Hề, không một chút huyết sắc, trắng giống như tuyết mùa đông.

Trầm Phong ngồi bên cạnh Hề Hề, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, trong lòng như có một bàn vô hình bóp nghẹt, không ngừng xé toạc cơ thể hắn.

Liệt Phong đứng ở cửa lều, nhìn gương mặt xa xa tái nhợt của Hề Hề.

Không biết vì sao, hắn lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi. Hắn nhưng lại không dám bước vào trong trướng, thậm chí là không dám nhìn mặt nàng.

Trầm Phong chính lại đệm chân cho Hề Hề, rồi chậm rãi đi ra, hướng về phía Liệt Phong đánh mạnh một quyền vào ngực.

“Ngươi như vậy đã vừa lòng chưa? Ta đã nói Vân đệ không phải người như thế mà, ngươi tại sao không tin, vì sao phải lạnh lùng như vậy, vì sao chứ?”

Trầm Phong nắm tay như bão táp đánh vào người Liệt Phong, đánh vào người ca ca chính mình luôn tôn kính sùng bái.

Liệt Phong không nói gì giống như thừa nhận, một chút lực chống đỡ cũng không có.

Hắn hơi hơi cười gượng, một dòng huyết sắc màu đỏ bên môi uốn lượn chảy ra.

Trăng mờ không tiếng động, từ trong mây đi ra.

“Vương gia! Ngự y đã đến!” La Cáp cùng Từ Dư đã trở lại.

Dưới ánh trăng, mười mấy ngự y mặt trắng bệch vội vã chạy đến.

Đi theo phía sau còn có một bóng dáng màu hồng Liệt Ảnh công chúa! Nàng như gió lớn nhảy vòng trong trướng, rồi lại vọt ra ngoài.

“Ngươi đâu? Vân Hề đâu? Không phải nói nàng bị thương sao?” Liệt Ảnh trong giọng nói mang theo tia lo lắng.

Mọi người đi vào trong trướng, nhưng liền thấy bên trong lều lớn trống rỗng, trên giường nào đâu có Hề Hề trên đó. Trên nền chăn mềm màu trắng chỉ có một màu đỏ tươi của máu vուն lại, hết sức chói mắt.

Ở lều trại có một chỗ hổng bị đao kiếm cắt qua, lộ ra lối đi bên ngoài.

Tim của Liệt Phong, giống như bị ai đục một lỗ hổng, khó chịu tột cùng.

“Đại ca, Vân Hề đâu? Ngươi vì sao lại làm nàng bị thương? Vân Hề đâu?” Liệt Ảnh túm lấy ống tay áo của Liệt Phong, lay mạnh, lớn tiếng hỏi.

Trầm Phong lao ra ngoài trường, cánh đồng tuyết mờ mịt, mênh mông bát ngát.

Bầu trời đêm sâu như biển, không ranh giới.

Gió rét như cũ vẫn không ngừng thổi, ánh trăng như cũ vẫn không thanh âm, hết thấy vẫn như trước, chỉ là người bây giờ đã không còn rõ tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đánh cờ trên đỉnh núi

Tuyết son kéo dài, một ngọn núi tuyết vô cùng hùng vĩ trắng lè, thẳng tắp chọc thủng tầng tầng mây xanh.

Tể Yêu như một cái vòng eo nhỏ của người mỹ nhân, khoan thai mà đứng, trong đêm tối trông thật nhỏ bé nhưng thật ra lại là một ngọn núi rất hiểm trở.

Trên đỉnh Tế Yêu, bầu trời sáng rực, mây bay lượn lơ. Ngọn núi cao như thế, liền ngay cả vượn và khí cũng không thể leo lên được đừng nói là con người.

Chỉ là nơi đây thật sự có người.

Tất cả đều là màu trắng như tuyết, chỉ có một cái thềm đá làm bằng ngọc lưu ly, nhưng hầu như vẫn là một màu trắng, cơ hồ làm cho người ta hoài nghi ở đây không còn màu sắc gì khác.

Nếu không nhìn kĩ, rất khó phát hiện ra, dưới gốc cây mai ở kia, có hai người đang ngồi ngay ngắn ở một cái bàn đá.

Đó là một lão bà bà mái tóc bạc trắng, áo bào cũng màu trắng, cả người cao quý thanh tao.

Mái tóc trắng chải thành búi tóc vẫn kể đơn giản, được trâm ngọc cố định sau đầu, nhìn qua thanh khiết mà xinh đẹp.

Người bên trái khuôn mặt bà rải rác nếp nhăn, tựa như đã trải qua vô số bi thương của cuộc đời, mặt khác lại giống những dấu vết to lớn của cuộc đời để lại, thế nhưng lại có thứ gì đó không thật lắm.

Bà nhấc lên một quân cờ đen, ở bàn cờ hạ xuống, đôi mắt màu tím chứa đựng ưu tư nhìn về phía bà bà đang ở đối diện: “Thánh Sư, thương tích của Hề Hề khôi phục như thế nào?”

Bà bà hay người bên phải được gọi là Thánh Sư nhẹ nhàng cười, vẻ mặt liền dừng không được dậy nên những nếp nhăn, bà hạ xuống một quân cờ trắng, nói: “Miệng vết thương đã khép lại, không còn đáng lo nữa. Băng Toàn, nếu lo lắng như thế, vì sao không tự mình đi gặp nàng? Chẳng lẽ sợ nàng nhìn thấu lòng người sao?”

Trong giọng nói thâm trầm của bà không giấu được vẻ già nua thế nhưng lại không hiểu vì sao khiến cho lòng người an ổn.

Bà bà tên Băng Toàn bên trái không tự chủ được xoa xoa trán, sờ soạn lên những nếp nhăn của mình, nhẹ giọng nói: “Đã mười năm không gặp, nàng dù sao cũng đã lớn rồi, không còn là đứa bé bảy tám tuổi nữa.”

Giọng nói của Băng Toàn bà bà nghe rất thanh nhã, cùng với vẻ mặt dày đặc nếp nhăn kia có chút không hài hòa.

“Cũng bởi vì nàng đã lớn, thứ không thể thừa nhận cũng đã có thể thừa nhận, người cần gì phải cố chấp giấu giếm?”

“Vẫn là nên chờ thêm một thời gian nữa!” Băng Toàn bà bà ánh mắt âm trầm, do dự hạ xuống một quân cờ.

Gió núi lại nổi lên, thổi tung cánh hoa bạch mai, bạch mai óng ánh trong suốt như tuyết, xoay tròn rơi đầy trên đầu vai hai người.

Núi cùng hang tận vắng vẻ, chỉ nghe xa xa tiếng hát Liên Hoa Lạc hí khúc[1] giống như tiếng hạt thông rơi xuống đất.

Thánh Sư bà bà cầm lên một quân cờ trắng, nhưng thật lâu sau đó cũng không có hạ cờ, bà chỉ thản nhiên thở dài, thâm trầm nói: “Ta cuối cùng lại thua rồi, thật sự là ý trời!”

Đôi mắt tím của Băng Toàn bà bà lóe sáng, giống như ánh sáng của nắng chiếu gọi vào ngọc lưu ly, vô cùng long lánh rực rỡ.

“Thánh Sư, một khi đã như vậy, kia đánh cược...”

“Yên tâm! Ta sẽ thực hiện, Hề Hề vốn là người được chọn để trở thành thánh nữ, chính là ta không đành lòng mà thôi, người đã kiên quyết như thế, ta

làm sao không làm cho được, chỉ là thật đáng tiếc cho Hề Hề.”

“Nàng nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ, chỉ cần trở thành thánh nữ, nàng sẽ rời xa tình cảm, không bị tình cảm quấy nhiễu nữa.”

“Băng Toàn, đã nhiều năm như vậy, nhưng vì sao vẫn chưa thông suốt.”

“Thánh Sư, người muốn ta thấu suốt như thế nào đây, nếu không phải ta đứng lúc đuổi tới, Hề Hề sớm không sống được. Hiện giờ, tiểu tử kia lại ở thảo nguyên tìm nàng, người nói ta làm sao thấu suốt được, ta không thể để Hề Hề đi lại vết xe đổ của ta.”

Thánh Sư khẽ lắc đầu, nói: “Một chữ tình, vốn là không thể né tránh, Băng Toàn, người trốn tránh nhiều năm như vậy, người thật sự đã có thể quên hẳn?”

Băng Toàn ánh mắt buồn bã, ngón tay khẽ phúi xuống cánh hoa trên vai áo, môi đỏ mọng mím lại, trầm mặc không nói, giống như núi đá bị phong hoa. (ý nói chai lì)

Ban đêm

Sao trời giống như treo ngược giữa biển cả, một bầu trời âm trầm thăm thẳm phủ màu xanh đen.

Trăng sáng nổi bật giữa nền trời, tinh mạch lạnh lẽo gọi xuống Tuyết Sơn, gọi xuống Thánh hồ yên tĩnh.

Mặt nước như một chiếc gương sáng phản chiếu hình dáng của thánh nữ, lại giống như đôi mắt trong suốt của người mỹ nhân. Ở trời đêm tịch tịch lạnh lẽo, dập dờn mê đắm trong làn khí mỏng lung.

Vân Hề Hề ngâm mình trong hồ nước, mái tóc xõa dài nổi trên mặt nước, như mặc liên bùng nở, xinh đẹp tuyệt trần.

Thánh hồ luôn luôn ấm áp như thế, giống như vòng tay của mẫu thân, luôn rất ấm áp.

Mẫu thân, tình cảm mẫu tử rốt cuộc là gì?

Hề Hề không biết, bởi vì nàng chưa từng được cảm nhận qua. Cả đời này, nàng chỉ có bà bà. Chỉ là hiện tại bà bà cũng không bên cạnh nàng.

Thánh Sư nói, đêm đó, là bà bà cứu nàng.

Mười năm, từ ngày nguyện ý cùng bà bà đến Tuyết Sơn, sau ấy nàng đã không còn nhìn thấy bà bà nữa.

Nàng xuống núi đi tìm bà bà, lại thiếu chút nữa đã mất mạng, cuối cùng lại là bà bà cứu nàng, chỉ là, bà bà cũng không chờ nàng tỉnh lại đã lại rời đi.

Vì sao chứ?

Vì sao không gặp mặt nàng một lần?

Hề Hề thật sự không hiểu!

Chẳng lẽ bà bà có chuyện gì phải làm sao, mà chuyện ấy so với nàng còn quan trọng hơn?

Hề Hề thần sắc âm đạm, sóng mắt trong trẻo, chất đầy ưu tư.

Không biết vì sao, từ lúc quay trở về, liền trở nên đa sầu đa cảm, Hề Hề tự giễu cười, tay có chút nhẹ phẩy mặt nước, sọc lên một mảnh bọt nước màu trắng, dưới ánh trăng, lóng lánh như một vòng trân châu.

Ngực phải bỗng nhiên truyền đến một chút đau đớn, làm cho Hề Hề hơi nhú mảy, đúng là không cẩn thận đã động đến miệng vết thương.

Mấy ngày nay, mỗi ngày vết thương thường đau một chút, mà mỗi lần như thế Hề Hề trong lòng lại thăm mắng Hoàn Nhan Liệt Phong.

Chỉ là mỗi lần nàng mắng hắn, vết thương lại càng đau hơn, không biết là do miệng vết thương chưa lành, hay vốn là do đau ở trong lòng.

Nếu, gặp lại hắn, nàng nghĩ không muốn phải day dưa với hắn quá nhiều nữa.

Hề Hề tay phải khẽ xoa miệng vết thương, tay trái trượt xuống mặt nước, bơi đến trên bờ, mặc lại váy áo màu trắng lên người.

Ánh trăng cực kỳ mỏng lung, Hề Hề ngồi ở tảng đá, bóng dáng mỏng manh như có như không, giống như tiên tử hạ phàm lưu lạc.

Dưới ánh trăng, hơi nước vờn quanh mặt hồ, không ngừng lượn lờ.

“Cô nương, Thánh Sư đã truyền khẩu dụ, tân thánh nữ, đã quyết định sẽ chọn cô nương tiếp nhận!” Thị nữ tên Ngưu Lam không tiếng động tiêu sái tiến đến bên cạnh Hề Hề nói.

Lông mi Hề Hề nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt có chút kinh ngạc, nàng biết, Thánh Sư vốn đã muốn chọn nàng làm thánh nữ, chỉ là không có ép nàng.

Hiện giờ, vì nguyên nhân gì, cuối cùng kiến quyết chọn nàng?

Hề Hề trong lòng kỳ thật không thật sự muốn trở thành thánh nữ.

Bởi vì Hề Hề vẫn nhớ rõ, những thánh nữ tiền nhiệm trước, đều có một lời thề, lời thề ấy đa khiến nàng rung động, nên đến hôm nay nàng vẫn luôn nhớ rõ lời thề kia.

Vì an bình của người dân ở thảo nguyên, cả đời vứt bỏ hạnh phúc của mình. Lòng, hiến dâng thần phật, cuộc đời vĩnh viễn cũng không động tình, trừ khi tuyết son sụp đổ.

Cuộc đời vĩnh viễn cũng không động tình, trừ phi Tuyết Sơn sụp đổ!

Con người, có thể không động tình sao?

Mà Tuyết Sơn ngàn năm sừng sững, lại có thể nào sụp đổ?

Nàng có thể không động tình sao?

Vết thương trên ngực lại có chút phát đau.

Tuyết Sơn thánh nữ.

Chính mình cuối cùng lại phải làm Tuyết Sơn thánh nữ, Hề Hề theo trên tảng đá đứng lên.

Gió núi thổi mạnh, bóng đêm ngấm vào sâu bên trong.

Hề Hề nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, nàng đứng bất động, chỉ có bạch y trong gió không ngừng tung bay.

“Người nay không thấy cổ nguyệt, nay nguyệt từng chiếu cổ nhân.”[2] Hề Hề nhẹ nhàng ní non.

Trên đỉnh đầu nàng vầng trăng sáng, xem hết tang thương của thế nhân, từ thăng trầm đến mất đi, cũng không chút động lòng.

Chính là nàng có thể hay không cũng giống như vầng trăng sáng kia, đối mặt tình cảm, vĩnh viễn — không động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đại hội tế thiên (thượng)

Gió xuân thổi qua thảo nguyên, thảo nguyên tựa như vừa thức dậy sau một giấc ngủ dài. Những mầm non cây cỏ hé nở, đồng cỏ bắt đầu xanh, thảo nguyên giống như một bức họa xinh đẹp, duyên dáng tươi mát thấm đượm lòng người.

Gió xuân thổi qua từng dãy mây trắng, mây trắng cuộn tròn đóa đóa giống như một đàn cừu. Đàn cừu ấy lại giống như trần châu màu trắng, lẫn qua bầu trời màu xanh biếc, họa thành một bức tranh sống động.

Ở cuối chân trời của thảo nguyên, chính là Tuyết Sơn nghìn năm đứng lặng mà phía sau chính là trời xanh vô tận.

Con dân của thảo nguyên, trên người mặc y phục vô cùng giản dị, đeo các phục sức dân tộc, tùm năm tùm ba, hoặc là cười kị mã, hoặc là đi bộ, những tiếng hát dân gian của thảo nguyên ngân nga nghe thật êm tai, như một dòng suối nhỏ, tất cả đều đang hướng về ngoại thành thảo nguyên, mọi người đi chuyển về đó tụ tập thành một biển người.

Những tiếng hô to phát ra từ ngoại thành, và lều trại, kèm theo đó là tiếng trống chiêng rầm rộ vang trời.

Hôm nay là mùng một tháng ba, là ngày hội Tế Thiên của các thị tộc trên thảo nguyên, cũng là ngày Tuyết Sơn Thánh Nữ cùng con dân của thảo nguyên cầu phúc.

Tuyết Sơn Thánh Nữ ở trong lòng những người dân Tái Bắc, được cung kính tựa như thần linh.

Truyền thuyết về Tuyết Sơn Thánh Nữ, rốt cuộc là có từ khi nào, mọi người đã không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ có những người tuổi già ở thảo nguyên mới cơ hồ hiểu được, Thánh Nữ kỳ thật cũng không phải cái gì thần thánh, thật lâu trước kia, các nàng cùng

lắm là ẩn cư ở Tuyết Sơn.

Các nàng thường xuyên cưỡi ngựa rong ruổi dạo quanh thảo nguyên, hành hiệp trượng nghĩa, cứu những người gặp nguy nan.

Bởi vì các nàng luôn khoác trên người những bộ y phục màu trắng trong trẻo lạnh lùng, thuần khiết mà xinh đẹp, liền được mọi người tôn làm Tuyết Sơn Thánh Nữ, một năm rồi lại thêm một năm, mọi người không ngừng thần thánh hóa các nàng.

Họ Hoan Nhan bình định thảo nguyên, thống nhất hai mươi thị tộc, ngoại trừ dựa vào thiết kỵ đao kiếm, cũng từng nhận ý chỉ của Thánh Nữ, thu phục nhân tâm.

Bắc Thương Quốc lập quốc sau đó, Hoàn Nhan thị liền tôn Tuyết Sơn Thánh Nữ làm thần nữ.

(Editor: Giải thích chỗ này một chút, đại loại là Tuyết Sơn Thánh Nữ khi ấy có được lòng dân trước khi Bắc Thương Quốc thông nhất, khi đó người Hoàn Nhan là người đã đứng ra, nhận ý chỉ của Thánh Nữ, một phần khác là dựa vào Thánh Nữ, để thu phục lòng dân, nên mới có thể thống nhất. Trung Quốc xưa hay nói, muốn có được thiên hạ trước phải có được lòng dân, nên sau này Bắc Thương Quốc làm vua rồi, mới tôn Thánh Nữ làm nữ thần, nói chung là có qua có lại đấy)

Hàng năm vào ngày mùng một tháng ba, hay ngày Tế Thiên của các thị tộc, đều do Tuyết Sơn Thánh Nữ đến cầu phúc.

Đàn tế đã trải sẵn thảm đỏ, giờ phút này trên ấy đã đặt sẵn một đồ dâng (vật tổ) hình hùng ung vương cánh, đó cũng là kí hiệu của Bắc Thương Quốc. Bên dưới kí hiệu ấy là thịt cừu thịt trâu được dâng cúng, cùng với bát rượu.

Thiên Vu cùng Yên Thị đứng ở trên đài cao, mỉm cười dừng ánh mắt về phía những con dân của mình bên dưới.

Liệt Phong cùng Trầm Phong là các hoàng thất quý tộc, nên đứng ở phía đầu đám người.

Liệt Phong một thân áo đen, trên mặt rõ ràng đang vô cùng ủ dột, thủy chung không để lộ ra một tia vui vẻ nào.

Bên cạnh hẳn chính là Trầm Phong, cùng huynh trưởng vẫn duy trì khoảng cách nhất định, trên mặt không còn những ý cười trong sáng nữa. Ánh mắt thâm thúy, đang không biết ngưng chú ở nơi nào, giữa đám người huyền ảo, hẳn chính là tịch mịch như vậy.

Tiếng trống hùng hồn mạnh mẽ bắt đầu cất lên, các thị tộc ra lệnh cho các chư thần kéo lên lá cờ tiêu biểu của mỗi thị tộc, ở giữa trời xanh những lá cờ nhiều màu sắc khiến ánh mắt người nhìn say mê.

Tất cả mọi người đều yên lặng chờ mong, chờ mong Tuyết Sơn Thánh Nữ xuất hiện.

Trên khuôn mặt của mọi người ngoài mong chờ còn có hưng phấn cùng kích động. Hưng phấn kích động, không chỉ vì Tế Thiên, mà trọng yếu là họ đồng thời có thể nhìn thấy Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Nghe nói, lần này Thánh Nữ thực hiện Tế Thiên là người vừa nhậm chức tên gọi Thụ Mã Thánh Nữ.

Thụ Mã, ngụ ý là một nữ tử thiện lương xinh đẹp.

Nghe nói, Thụ Mã Thánh Nữ, trong nhiều năm qua là vị Thánh Nữ trẻ tuổi nhất, cũng là người xinh đẹp nhất trong các Thánh Nữ.

Tuy rằng vốn biết Tuyết Sơn Thánh Nữ không có khả năng tại đây để lộ ra dung mạo của mình, nhưng mọi người vẫn như vậy ngóng trông, sự ngóng trông ấy thật tự nhiên tựa như đang chờ đợi mùa xuân đến.

Đám người bỗng nhiên đồng loạt xao động, mọi người trên mặt vẻ kích động càng thêm mãnh liệt.

“Thụ Mã Thánh Nữ đến rồi, Thụ Mã Thánh Nữ đến rồi!” Có người nhỏ giọng nói.

Đám người nho nhỏ lập tức xôn xao, có người bởi vì nhìn không tới, liền nhón cao gót chân, có người lại cố hết sức vươn cao cái cổ.

Ở những ánh mắt tựa như lửa cháy tập chung vào một chỗ, đó là một chiếc kiệu nhỏ không nhanh không chậm nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến.

Phía trước cỗ kiệu là hai thiếu nữ, khuôn mặt của hai nàng không có bất cứ biểu cảm nào, nhưng các nàng lại cực kì xinh đẹp, nhìn các nàng, người ta không kìm hãm được liền nghĩ đến băng cơ ngọc cốt, băng thanh ngọc khiết[1].

Động tác của các nàng nhanh nhẹn nhưng rất uyển chuyển, tựa như các nàng đang trôi nổi trên mặt đất. Mái tóc đen tung bay trong gió, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tựa hồ thấu hết ánh mắt mọi người vào trong.

Chỉ là thị nữ mà đã xinh đẹp đến thế, như vậy trong kiệu Thụ Mã Thánh Nữ sẽ còn phong hoa tuyệt đại đến cỡ nào đây?

Mọi người trong lòng ngập tràn chờ mong, chờ mong có thể lên nhìn một gương mặt khuynh thành.

Tâm mọi người tựa hồ đều nhảy cả lên, theo cỗ kiệu đang đến gần mà nhảy lên.

Cổ kiệu dưới ánh mắt của muôn người dừng lại phía dưới đàn Tế Thiên.

Một mảnh yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều ngưng động ở tấm màn vải phiêu đăng trước cửa kiệu.

Cuối cùng, có một bàn tay duỗi ra.

Đó là một bàn tay thon dài, mềm mại không xương, như một đóa hoa đặc sắc tinh xảo, khẽ xốc lên mảnh kiệu. Tiếp sau đó, một bạch y nữ tử từ từ bên trong kiệu chậm rãi bước ra.

Quần áo thuần một màu trắng tựa hồ bao lấy toàn thân nàng, như áng mây rơi xuống phàm trần, như đáp hạ mặt đất, không hề vấy dính một chút hạt bụi nào.

Mọi người không thể nhìn thấy thiên nhan[2] phía sau tấm lụa trắng, chỉ có thể lén lút ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng.

Nàng nhẹ nhàng bước về phía đàn tế, tay áo đón gió phiêu dật, tựa như mang theo đưa tình lãnh hương trên người nàng tản ra bên ngoài.

Từng bước, hai bước, ba bước.....

Ánh mắt của mọi người đi theo từng bước đi của nàng, chậm rãi mà trôi chảy, đuổi theo bóng dáng của nàng, đôi giống như bị niêm dính ở bóng dáng ấy.

Cuối cùng, nàng đi lên đến đàn tế, tiếp nhận một chén rượu từ trong tay Thiên Vu, xoay người, mặt hướng về mọi người, phiến phiêu mà đứng.

Gió lại nổi lên, váy trắng của nàng bị thổi bay về phía sau. Gió thổi vào tấm vải phe phẩy đang che đi khuôn mặt của nàng, mọi người không khỏi ảo tưởng ước chi ngọn gió là một bàn tay, có thể nhẹ thổi xốc lên cái khăn che mặt ấy.

Chính là, không có, thế nhưng mọi người vẫn như cũ dừng ở cái khăn che mặt đang phiêu đăng, thất thần.

[1] Băng cơ ngọc cốt, băng thanh ngọc khiết: Cốt cách làm từ băng, thanh tao thuần khiết như ngọc.

[2] Thiên nhan: dung mạo thần thánh xinh đẹp.

Tác giả: Cuối cùng cũng dùng thân phận Thánh Nữ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đại hội tế thiên (hạ)

Cả không gian được duy trì bởi sự yên tĩnh, chỉ có ánh mặt trời xán lạn vẫn như cũ chiếu rọi, chỉ có gió vẫn nhẹ nhàng thổi đến.

Tuyết Sơn Thánh Nữ tay chấp trước ngực, dùng một loại ngôn ngữ nghe không hiểu bắt đầu cầu nguyện, ngôn ngữ đó là tiếng Phạn.

Thanh âm của nàng như được băng của Tuyết Sơn một phen gột rửa qua, vô cùng trong trẻo thanh khiết, rất dễ nghe. Tuy nàng cúi đầu cầu nguyện, song giọng nói nàng lại tựa như mang theo ma lực, bay vào trong tai những người xung quanh.

Trong nhất thời, tâm hồn của mọi người giống như được âm thanh này gột rửa theo, trở nên thanh khiết hẳn ra, trong đầu không còn bất cứ suy nghĩ xằng bậy nào.

Trên mặt đất từ những vẻ mặt hưng phấn kích động, chậm rãi chuyển thành trang nghiêm thành kính. Bộ dạng phục tùng hạ nhất, chú tâm lắng nghe, dù nghe không hiểu nàng đang nói gì cả.

Thanh âm kia va vào đôi tai, Hoàn Nhan Liệt Phong không hiểu vì sao lòng bỗng run lên, giọng nói xa lạ này quen thuộc khôn tả, giống như mang theo ma lực, không ngừng ve vuốt tâm tư hắn.

Liệt Phong cả kinh, quay đầu nhìn thấy bộ dạng phục tùng của muôn dân, trong lòng lại hạ xuống.

Hắn luôn luôn hiểu được, tín ngưỡng của mỗi dân tộc là điều rất trọng yếu. Cho nên khi phụ vương lập Tuyết Sơn Thánh Nữ là thần nữ, hắn cũng không nghĩ sẽ phản đối.

Thế nhưng hắn lại không dự đoán được, Tuyết Sơn Thánh Nữ hiện tại lại được mọi người tôn sùng đến thế. Điều này làm cho hắn cảm thấy hoang mang, cứ như vậy, đối với Bắc Thương Quốc Tuyết Sơn Thánh Nữ sớm muộn cũng trở thành mối uy hiếp.

Người ai cũng có một tín ngưỡng, nhưng sự tín ngưỡng ấy là giành cho thần thánh vô hình, chứ không phải một người có hình có dạng thế này.

Hắn muốn kiểm soát thảo nguyên, nhất định phải khống chế được Tuyết Sơn Thánh Nữ trong lòng bàn tay.

Tuyết Sơn Thánh Nữ chấm dứt cầu nguyện, kể đến chính là Hoàn Nhan thị thay mặt cho con dân kính rượu Thánh Nữ.

Vốn Liệt Phong không có hứng thú với việc kính rượu Thánh Nữ, nên việc này sớm đã định là Trầm Phong làm.

Chính là giờ phút này, nhìn về mặt phần nào si mê của Trầm Phong, Liệt Phong trong lòng khẽ động, Trầm Phong hình như cũng bị nàng mê hoặc rồi.

Liệt Phong y phục ánh mắt tàn khốc, cuối cùng thay đổi chủ ý, từ trong đám người chậm rãi bước ra.

Hắn một thân áo choàng lông cừu, nhìn qua như thế nào rất đối tuấn mỹ tao nhã. Hắn đi đến gần, bưng lên một chén rượu, dùng móng tay rắc vào ấy ít bột phấn, đó chính là độc được hắn đã sớm chuẩn bị.

Tuy nói hắn chưa bao giờ dụng tâm nhỏ nhen sử dụng độc được, nhưng trừ lần này hắn không nghĩ sẽ phải kiêng kị.

Đây là một loại độc không mùi vị không màu sắc, là tiền Dược Vương (vua đời trước của thảo nguyên) ban cho hắn, hắn vẫn chưa từng dùng qua. Độc này sẽ không hại chết người, thế nhưng vào mỗi tuần trăng sẽ phát tác một lần, lúc độc phát tác cả người đau đớn không sao chịu được.

Trừ phi nhận được thuốc giải của hắn, nếu không cứ như thế nhận lấy sự hành hạ vào mỗi tuần trăng, cho đến chết mới thôi.

Hắn hai tay nâng bát, chậm rãi đi đến trước mặt Thánh Nữ, nhìn thẳng vào nàng.

Nàng mặc trên người y phục màu trắng rộng thùng thình, kẻ khác không thể nhìn rõ được kích thước y phục của nàng, lụa trắng niêm kín che khuất gương mặt nàng.

Tuyết Sơn Thánh Nữ chính là dùng thủ đoạn này, khiến cho mình trở nên thần thần bí bí, kẻ khác nhìn khó tránh khỏi mê luyến.

Cách một lớp khăn che mặt, Hề Hề mông lung nhìn nam nhân trước mắt.

Hắn mỉm cười đứng đấy, nụ cười vô cùng tao nhã tuấn mỹ, nhưng vóc dáng lại tiêu tụy. Chỉ là ánh mắt của hắn lại không hề có một chút thành kính, ánh mắt ấy chỉ có sự thâm thúy, tựa như được băng tuyết bao phủ, song ánh mắt lại vô cùng sắc bén cơ hồ xuyên qua lớp vải lụa che mặt màu trắng, nhìn đến dung mạo thật của nàng.

Nếu không phải vốn đã biết về hắn, Hề Hề có lẽ đã bị vóc dáng tiêu tụy kia che mắt.

Nam nhân này vô cùng nguy hiểm, sự nguy hiểm ấy khiến nàng không thể không nghi ngờ, này rượu, có phải hay không rất có vấn đề.

Hề Hề vươn tay, tiếp nhận chén rượu, xốc lên một góc khăn che mặt, hé ra một đôi môi đỏ mọng, nhấp khẽ một ngụm rượu.

Rượu không phải là loại tuyệt đỉnh, nhưng cũng không xác định được là có độc hay không, thế nhưng dù cho có độc, nàng cũng không thể không uống. Hoàn Nhan Liệt Phong hẳn sẽ không ngu ngốc đến nỗi ở trước mặt nhiều người như thế hạ độc hại chết Thánh Nữ.

Liệt Phong nhìn thấy cánh tay nhận chén rượu của Hề Hề có chút run rẩy, hắn biết nàng hoài nghi. Thánh Nữ này đúng là thanh khiết thông minh.

Chỉ là chén rượu này không thể không uống.

Bởi vì ở dưới đang có vô số bóng dáng thành kính đang chăm chú nhìn nàng.

Giờ phút này nàng chính là đại diện của thần thánh, nếu nàng cự tuyệt chén rượu này, không khác gì thần thánh cự tuyệt sự khẩn cầu của con dân thảo nguyên, như vậy sẽ khiến cho dân chúng ở đây tối thiểu trong vòng một năm lòng dạ khó lòng bình yên.

Nàng không thể không uống.

Hoàn Nhan Liệt Phong chắc chắn biết điều ấy, cho nên mới dám lúc này hạ độc.

Là thần thánh thế nào chứ? Hoàn Nhan Liệt Phong hơi cười lạnh, hắn tất nhiên không tin thần thánh, hắn tin tưởng chính mình hơn. Cho dù thật sự có thần thánh, hắn cũng muốn đem thần thánh khống chế trong lòng bàn tay.

Quả nhiên, Thánh Nữ khẽ dừng lại, ngay khi nhấp một ngụm rượu.

Hoàn Nhan Liệt Phong không khỏi mỉm cười, dưới ánh mặt trời, tươi cười thật sự rất đẹp mắt.

“Thánh Nữ đại nhân, về sau nếu thân thể không tốt, mời đến tìm bản vương, bản vương có một bàn tay chữa trị thần diệu vô cùng!” Giọng nói của Hoàn Nhan Liệt Phong vô cùng thâm trầm tao nhã, trầm thấp tao nhã vô hạn cứ như thế bay đến bên tai Hề Hề.

Âm thanh kia tựa như có mị lực, nhưng đối với Hề Hề lại không khác gì tuyết mùa đông rơi là tã lạnh như băng.

Chung quy, chính mình suy đoán không tồi, Hoàn Nhan Liệt Phong thật sự hạ độc vào rượu. Chỉ là độc này không một ngum làm mình mất mạng, mà đem mình khống chế trong lòng bàn tay.

Hề Hề hơi hơi cười lạnh, Hoàn Nhan Liệt Phong, song vẫn là chính mình coi thường hắn. Đối với tính cách của hắn, có hành vi như vậy cũng là nằm trong dự kiến.

Hắn chung quy là không tình nguyện để người khác khống chế.

Hoàn Nhan Liệt Phong, nhưng ngươi muốn Vân Hề Hề ta chịu sự khống chế của ngươi, sợ cũng không phải chuyện dễ dàng như thế.

Phía sau lớp khăn che mặt, nàng lạnh lùng liếc Hoàn Nhan Liệt Phong một cái, rồi xoay người chậm rãi đi về phía cổ kiệu.

Tể Thiên đại hội rốt cục kết thúc, mọi người thành kính nhìn theo sự rời đi của Thánh Nữ.

Chiêng trống vang trời, những tiết mục đã chuẩn bị sẵn bắt đầu được trình diễn

Bạn đang đọc truyện *Khanh My Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gặp lại mặt nạ

Chiếc kiệu nhỏ ở trong tầm mắt của mọi người vượt qua rất nhanh.

Hề Hề cả người thuần khiết trong y phục lụa trắng, dung nhan thanh lệ lộ ra bên ngoài, thờ nhẹ ra một hơi. Ngón tay ngọc vén lên tấm màn ở cửa kiệu, nhìn về phía thảo nguyên vô tận.

Cả phương trời um tùm cỏ cây, dưới ánh mặt trời phát ra thứ ánh sáng xanh tươi.

Bỗng nhiên một đội thiết kỵ ngân giáp từ phía Đông Nam nhanh như tên bắn đi đến, thiết kỵ phát ra âm thanh boong boong cuộn cuộn tạo thành một trận sóng gió xơ xác tiêu điều.

Loại không khí chúc mừng như thế này có gì đó không hợp lý.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ư?

Hề Hề ra lệnh dừng kiệu lại, phân phó Ngữ Lam đi tìm hiểu.

Một khắc sau, Ngữ Lam nhanh nhẹn quay về, hồi bẩm nói: “Thánh chủ, nghe nói Dung Phi của Tả Hiền Vương bị bắt cóc, kẻ cướp người bỏ chạy về phía Đông Nam, Tả Hiền Vương dẫn binh đuổi theo!”

Diệp Từ Dung thể nhưng bị bắt cóc.

Lần này có thể là ai? Có phải là Du ca ca của nàng đến cứu nàng không?

Nếu là Du ca ca của nàng, thật sự là quá tốt rồi, Hề Hề thật sự mong rằng hắn có thể cứu thoát Diệp Từ Dung, người hữu tình sớm thành đôi.

Cổ kiệu tiếp tục chậm rãi rời đi, hướng về Tuyết Sơn ở phương Bắc..

Âm thanh huyền ảo phía sau càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy nữa.

Thay vào đó là tiếng nước chảy róc rách truyền đến, cổ kiệu ngừng lại, thị nữ Nhã Lục giọng vui sướng vang lên: “Thánh chủ, đến khu rừng vắng rồi!”

Nhã Lục và Ngữ Lam là hai thị nữ bên cạnh Hề Hề, Nhã Lục tính tình hoạt bát, Ngữ Lam mặt khác lại trầm lặng.

Ngữ Lam xốc lên màn kiệu, một khu rừng rậm rạp to lớn hiện ra trước mắt, lá cây tỏa bóng, xanh tươi lóa mắt, mang theo hơi nước mềm mại. Một dãy suối từ trong rừng chảy ra, nước suối mát lạnh trong veo. Bên bờ suối hoa dại không rõ tên bùng nở hương hực khí thế.

“Thánh chủ, chúng thuộc hạ sẽ vào rừng dẫn ngựa ra!” Bốn thị nữ áo trắng nâng kiệu mừng rỡ hỏi.

Khi các nàng đến đây, đã bỏ lại mấy con ngựa trong rừng, thay đổi bằng ngò kiệu đi đến đại hội Tể Thiên.

Hề Hề gạt đầu ngẫm đồng ý, các nàng nhẹ nhàng bước chân vui sướng đi vào rừng.

Dù cho các nàng là thị nữ ở Tuyết Sơn, Hề Hề biết các nàng đang vui vẻ nên không muốn ngăn cản các nàng. Nếu như chính mình không phải Thánh Nữ, nói không chừng đã cùng các nàng đạp thanh[1] đi vào trong rừng.

Giờ này hầu như mọi người trên thảo nguyên đều tụ tập ở Tế Thiên đại hội, nên nơi này không một bóng người, vô cùng yên ắng.

Hề Hề hạ mắt, người tựa vào chiếc giường bên trong kiệu nghỉ ngơi.

Ngữ Lam và Nhã Lục đã vén lên rèm kiệu, khiến cho ánh mặt trời chiếu rọi lên y phục của Hề Hề, y phục của nàng thuần trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tiếng nước róc rách tựa tiếng cười nhỏ, mát lạnh lượn lờ bên tai Hề Hề.

Bỗng nhiên âm thanh nước chảy êm tai có chút khác thường, có một chút chảy xiết, quuyền vào trong gió hàn ý mang theo sự xơ xác tiêu điều.

Ngữ Lam cùng Nhã Lục khấn trương tay nắm chặt bội kiếm.

Mấy chục hắc y nhân trong tay giữ cung nỏ không biết từ lúc nào nhảy ra từ trong rừng, vây quanh cổ kiệu của Hề Hề.

Bốn thị nữ áo trắng bị hắc y nhân bắt giữ, từ trong rừng đi ra. Các nàng tựa hồ là bị điểm á huyết, không thể nói chuyện, chỉ biết dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Hề Hề.

Nam tử cầm đầu, hắc khoác một cái áo bào tro, ở trong gió áo bào của hắn cuộn cuộn bay, hắc trên mặt đeo một cái mặt nạ thanh đồng điêu khắc tinh tế tỉ mỉ.

Mặt trời rực sáng chiếu vào mặt nạ ấy, phản chiếu ra ánh sáng kim loại vô cùng rực rỡ.

Áo xám đeo mặt nạ!

Hề Hề nhận ra ngay kẻ này, đây không phải là Du ca ca của Diệp Từ Dung sao? Vì sao lúc này lại xuất hiện ở đây, hắn không phải đang đi cứu Diệp Từ Dung ư?

Song lại nhìn một vòng cung nỏ xung quanh, Hề Hề biết, này cũng không phải tình cờ, mà là sớm đã có mai phục chu toàn sẵn.

Mai phục ở tại đây, người muốn đối phó là chính mình, hay do cung nữ của chính mình lỡ lao vào vòng vây của bọn họ?

“Thánh chủ, chúng ta làm sao bây giờ?” Nhã Lục nhẹ giọng hỏi.

“Không được hành động thiếu suy nghĩ!” Hề Hề lạnh giọng dặn dò.

“Thư Mã Thánh Nữ?” Áo bào xám cực kỳ thông thả nói, tựa như đang tỉnh tể thưởng thức cách xưng hô này, xưng hô như vậy giống như là trà dễ uống còn hắn lại đang là người phẩm trà.

Từ trong giọng nói của hắn, Hề Hề đoán rằng, hắn cũng giống với Hoàn Nhan Liệt Phong, chỉ tin tưởng chính mình chứ không tin tưởng thần phạt.

Giờ đây, Hề Hề cơ hồ có thể khẳng định, người này hắn là cố ý chờ mình ở đây.

“Đi theo ta một chuyến, Thư Mã Thánh Nữ.” Áo bào xám trên môi gọi nên một ý cười hờ hững, ánh mắt đen nhánh, sâu thẳm, làm cho người ta không sao nhìn thấu được.

Người này vì sao muốn bắt mình? Chẳng lẽ hắn biết ngày trước là do mình đã ngăn cản kế hoạch cứu Diệp Từ Dung của hắn ư? Đoán là không có khả năng đó, dung mạo Tuyết Sơn Thánh Nữ của nàng vẫn luôn là bí ẩn, trừ người ở Tuyết Sơn, vốn là chưa từng có người nhìn qua.

Cho dù từng nhìn thấy dung mạo của mình, hắn cũng không thể nhận ra chính mình. Bởi vì ngày đó khi cứu Diệp Từ Dung, nàng vẫn luôn đội mũ che đi khuôn mặt.

Nói như vậy chỉ có thể là bởi vì thân phận Thánh Nữ của nàng.

Hề Hề chậm rãi từ trong kiệu bước ra, cách lộp sa màu trắng, nhìn những cung nỏ đang chờ phân phó xung quanh, nghĩ thầm, sợ rằng hôm nay không thể toàn thân trở ra.

Ngày đó, Hề Hề cứu Diệp Từ Dung, từng cùng hắn so chiêu, biết võ công của hắn sâu không lường được, chỉ có hơn chứ không thể thua kém nàng.

Lúc này Hoàn Nhan Liệt Phong lại đang đi cứu Diệp Từ Dung, những người khác ở thảo nguyên cũng tụ tập hết ở đại hội Tế Thiên, trông cậy người khác tới cứu mình lúc này là không có khả năng.

Đi cứu Diệp Từ Dung?

Dương đông kích tây?

Ý nghĩ này bỗng từ trong đầu Hề Hề lóe lên, nhất thời trong lòng chợt lạnh.

Du ca ca này, xem ra không phải là một người đơn giản.

Lần trước hắn đi cứu Diệp Từ Dung, là mặc trang phục của người Hồ.

Hôm nay bắt cóc chính mình, lại là y phục Nam Triều, người này, rốt cuộc muốn gì?

Hắn nếu là Du ca ca của Diệp Từ Dung, như vậy hẳn hẳn là người Nam Triều không thể nghi ngờ. Đã là người Nam Triều, thì không nên như vậy, này không phải là đang khơi dậy mâu thuẫn giữa Nam Triều và Bắc Thương Quốc ư?

“Ngươi vì sao phải bắt ta?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Người áo xám trầm tĩnh mỉm cười, nói: “Tất nhiên ta có mục đích của ta!”

Âm thanh của hắn so với tuyết trong gió rét còn muốn lạnh hơn vài phần, trong giọng nói mang theo một tia đùa cợt thực rõ ràng.

“Nếu ta đi cùng ngươi, ngươi có thả ra những thị nữ của ta không?” Hề Hề đón nhận ánh mắt sắc bén của người áo xám nói.

Người áo xám lạnh lùng: “Tất nhiên có thể!”

“Thánh chủ, người không thể làm như vậy.” Ngữ Lam một phen túm lấy góc áo đang bay cuộn cuộn của Hề Hề nói.

“Ngữ Lam, ngươi cho rằng chúng ta có thể chạy thoát không?” Hề Hề hỏi.

Ngữ Lam nói, “Thánh chủ, chúng ta sẽ sống chết bảo vệ người.”

Hề Hề khẽ cười: “Ngữ Lam, không cần quá lo lắng, ta có mục đích của ta, ngươi đừng cố chấp làm gì.”

Hề Hề không thể khiến cho những thị nữ vô tội này bị giết chết.

Huồng hồ, nàng thật sự muốn biết, mục đích của người này là gì.

Hề Hề chậm rãi đi về phía người áo xám, ánh mặt trời chói mắt, soi bóng Hề Hề cùng y phục bay phấp phới, nàng như áng mây nhẹ nhàng chậm chạp, lại như ánh trăng cao thượng.

Ánh mặt trời từ phương xa cao vợi rơi xuống, dịu dàng hắt lên y phục thuần trắng, cả người nàng như được bao phủ bởi một tầng sương mù thanh khiết thành một vầng sáng.

Nàng liền như vậy lặng lẽ đứng trước nam nhân đang đeo mặt nạ, thân nhiên mở miệng: “Ta sẽ đi theo người, thỉnh cầu ngươi buông tha cho các thị nữ của ta!”

Giọng nói mềm mại khó lòng kháng cự, bướng bỉnh kiên định cất lên.

Phía sao lấp mặt nạ, đôi ngươi đen chợt lóe xao động pha cùng sự thờ ơ, hắn môi mím hơi nhếch lên, vẽ ra một đường cong duyên dáng: “Thư Mã Thánh Nữ, không hồ là nữ nhân lương thiện nhất thảo nguyên, tại hạ vô cùng bội phục.” Nói xong, hắn vươn tay lên, rồi nhẹ nhàng vỗ tay tán thưởng.

Hắn y nhân phía sau, y lệnh lập thức thả ra những thị nữ, giải huyết đạo cho các nàng.

Mấy thị nữ lập tức chạy vội đến bên cạnh Hề Hề, vây quanh nàng, lo lắng nói, “Thánh chủ, người không thể đi theo bọn họ!”

Nhìn thấy những khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, lại nhìn thấy những nỏ tiễn xung quanh các nàng, Hề Hề lắc lắc đầu.

Đây là các tỷ muội đã cùng nàng lớn lên, bao nhiêu sinh mệnh trẻ tuổi như thế, thật không đáng phải ngã xuống lúc này.

“Thư Mã Thánh Nữ, ngươi đổi ý rồi sao?” Áo bào xám kia vốn đã nhảy lên lưng ngựa, quay đầu nhìn xuống các nàng.

Tuy hắn đang đứng dưới bóng râm, tuy nói không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn, nhưng Hề Hề vẫn có thể cảm giác được hàn ý lạnh như băng phát ra từ cơ thể hắn.

Hề Hề lạnh lùng cười, cơ thể nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa.

“Thánh chủ, không được đâu!” Một thị nữ buồn bã nói.

“Thư Mã Thánh Nữ, xem ra phải điểm lại huyết đạo của các nàng, ngươi chắc không ngại chứ!” Nam tử đeo mặt nạ vừa nói xong, thân hình liền lập tức nhảy lên, như một con chim to lớn, vung cánh một cái, liền điểm vào huyết đạo của Ngữ Lam, Nhã Lục, cùng bốn thị nữ áo trắng.

Thân thủ cực kì mau lẹ, thủ pháp lại cực kì chuẩn xác.

Tiếp theo hắn lại ra lệnh cho các hắc y nhân bên cạnh, “Đem các nàng vào trong rừng cây!”

Hắn y nhân theo lời hắn làm theo.

Hề Hề ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, không hề động đậy cũng không nói chuyện.

Nàng tự nhiên hiểu được dụng ý của hắn, chính là tránh cho Ngừ Lam và Nhã Lục đi tìm viện binh. Mười hai canh giờ sau, nguyệt đạo sẽ tự động được phá giải, khi đó có muốn đi tìm viện binh, bọn họ cũng đã đi rất xa.

Điểm huyết so với việc các nàng phải bỏ mạng vẫn là bị điểm huyết tốt hơn, Hề hề tự giễu nghĩ ngợi.

Nam tử mặt nạ hiển nhiên không đoán được Hề hề sẽ bình tĩnh như thế, có chút kinh ngạc liếc nhìn Hề Hề một cái, kế tiếp liền ra lệnh: “Khởi hành!”

Đoạn người giục ngựa phi nhanh, hướng về phía Tây mà đi.

—

[1] Đạp thanh: Mùa xuân có lẽ đạp thanh, tức dẫm lên cỏ. Nam nữ thường nhân dịp này để đi du xuân

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lãnh nguyệt chân trời

Cỏ cây rực rỡ khiến cho người khác cảm thấy hoa mắt, nụ hoa xinh đẹp lại khiến người ta tan nát cõi lòng. Nhưng là, giờ phút này không ai có tâm trạng thưởng thức.

Ngựa phi nhanh, không ngừng đạp cỏ từ phía sau đi đến. Tiếng vó ngựa rầm rập kinh động những động vật nhỏ xung quanh, khiến cho chúng phải bỏ chạy nhường đường.

Đi về hướng Tây, là đi đến Uyển Lan Quốc, nam tử đeo mặt nạ này chẳng lẽ là người Uyển Lan Quốc.

Hề Hề trong lòng đang nghi hoặc, đoàn người đã rẽ sang hướng Nam mà đi.

Hề Hề trong lòng hiểu rõ nguyên nhân, sợ dĩ không trực tiếp đi về hướng Tây Nam, xem ra là muốn tránh né đội quan của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Đi không biết đã bao lâu, mãi đến khi mặt trời rực rỡ trở thành đỏ rực ngã chiều, xinh đẹp khôn tả.

Bọn họ cuối cùng đi đến một chân núi.

Âm sơn – là ranh giới của người Hồ và người Hán, đi qua Âm sơn chính là đất của Nam Triều.

Đoàn người bỏ lại mấy con ngựa, bắt đầu đi về phía Âm sơn.

Mặt trời ở phía Tây trầm đỏ, cây cối trên núi bắt đầu dần bị hoàng hôn bao phủ, hắc y nhân thân người thoăn thoắt ở trong rừng như ẩn như hiện. Nhìn lại phía sau, thảo nguyên mênh mông bát ngát đã sắp bị mây mù che phủ.

Hề Hề trong lòng dấy nên một tràn chua xót không thể giải thích, vậy là phải rời khỏi thảo nguyên sao?

Trước kia luôn nghĩ, có cơ hội nhất định sẽ quay về Nam Triều một chuyến, dù sao gì đó cũng là nơi nàng đã sinh ra. Chỉ là rốt cục đến lúc rời đi, trong lòng lại vô cùng luyến tiếc. Càng không nghĩ đến, chính là rời đi bằng cách này.

Trên núi, nhiệt độ ngày đêm vô cùng chênh lệch, gió thổi phe phẩy vào bạch y của nàng, một trận rét lạnh thấm cả vào trong lòng.

Đoàn người đi vào một chỗ sâu trong rừng, mấy hắc y nhân nhanh chóng dọn dẹp cỏ trên đất, một số khác lại đi tìm cành cây khô, thấp lên ngọn lửa.

Xem ra tối nay sẽ qua đêm trong rừng.

Xuyên qua khe hở của ngọn cây, Hề Hề nhìn đến bầu trời màu xanh đen, trắng sáng hiện ra, là một vầng trăng khuyết. Mây trời lằng đằng mờ ảo che khuất, chỉ thấy được khoảng hơn mười ngôi sao.

Hề Hề tựa người vào thân cây, xuyên qua đồng lửa nhìn đến đám người hắc y, trông lòng có chút cảm giác hoài nghi.

Hề Hề lo lắng, không biết các thị nữ của nàng có thật là bình yên vô sự hay không, cũng không biết Diệp Từ Dung có đúng là đã được cứu đi.

Nam tử đeo mặt nạ này quả thật đã huấn luyện được thuộc hạ vô cùng nghiêm khắc, tất cả đều yên lặng làm việc, không có một ai nói chuyện. Trong rừng một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên truyền đến tiếng hú không rõ là tiếng kêu của loài động vật gì, càng tăng thêm vài phần âm trầm đáng sợ.

Nam tử đeo mặt nạ đứng nghiêng một bên dưới ánh lửa, mặt nạ lạnh như băng của hắn bị ánh lửa ánh một mảng tối đen lại càng toát nên sự lạnh lẽo, không biết hắn đang nghĩ đến điều gì.

Trên đường đi, hắn vẫn thủy chung không nói một lời nào với Hề Hề, cũng không nhắc lên cái khăn che mặt của Hề Hề.

Hai kẻ bên dưới lớp che mặt đối diện ánh lửa yên lặng nghĩ ngợi tâm sự của chính mình.

“Người là ai?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Tuy rằng biết hắn sẽ không nói, nhưng Hề Hề vẫn nhìn không được mà hỏi.

Hắn không phải họ Du, Du là một chữ trong tên, nếu không Diệp Từ Dung sẽ không gọi hắn là Du ca ca như thế.

Du! Thật sự là một cái tên tuyệt mỹ như ngọc, hắn có phải cũng là một nam tử tuyệt mỹ như ngọc hay không?

Đội người đen trong trời lạnh lùng chớp mắt một cái, tựa hồ có chút khó hiểu, Hề Hề bị bắt cóc, còn như thế vẫn đậm phong khinh nói chuyện phiếm với hắn, khỏe mỗi thoáng nhếch lên, cuối đầu lạnh nhạt nói: “Lãnh Nguyệt! Người có thể gọi ta như vậy.”

Lãnh Nguyệt?

*Lãnh Nguyệt nghĩa là trăng lạnh.

“Đây chắc không phải tên thật của người?” Hề Hề thần nhiên nói.

Lãnh Nguyệt, Hề Hề cảm thấy cái tên này rất hay, ngoài ra còn rất tương xứng với hắn.

Hắn quả thật cùng với ánh trăng lạnh lùng rất giống nhau, giống nhau tịch liêu, giống nhau trong trời nhưng lạnh lùng.

Tuy là đeo mặt nạ, nhìn không rõ dung mạo, nhưng hắn cả người toát nên một khí chất khiến cho người khác không thể rời mắt, tao nhã như băng, băng tuyết kia lại như tuyết son mà người thường vĩnh viễn không thể chinh phục được, chỉ có thể ngưỡng mộ đứng nhìn, mãi mãi không thể chạm đến.

Hắn chỉ cần đứng ở đó, người khác liền chỉ có thể làm nền cho dung mạo xinh đẹp của hắn.

“Tên thật hay tên giả thì có gì khác nhau, cùng lắm cũng chỉ là một cái danh xưng!” Lãnh Nguyệt tùy ý lạnh nhạt nói.

Một hắc y nhân tựa hồ là thân cận của hắn, đi đến trước mặt hắn bẩm báo: “Thưa chủ nhân, thám tử hồi báo, Thái Dung công chúa đã được Hoàn Nhan Liệt Phong cứu về, đồng thời tin Thánh Nữ gặp nạn cũng đã truyền đi rộng rãi, dân chúng phản ứng rất dữ dội, Hoàn Nhan Liệt Phong dường như chưa có hành động!”

“Chưa có hành động?” Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng nói, tựa hồ kết quả như vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức lại như đáng lẽ vốn là vậy.

“Đội thêm một chút nữa đi! Ta nghĩ, hắn cuối cùng cũng sẽ phải vâng theo sự phẫn nộ của dân chúng thôi!” Lãnh Nguyệt hướng về phía Hề Hề nhìn thoáng qua, không buồn nói thêm lời nào nữa.

Hề Hề trong lòng có chút lay động, người này mục đích đã vô cùng rõ ràng, bắt cóc chính mình là để khơi mào mâu thuẫn giữa Nam Triều và Bắc Thương Quốc.

Hắn dường như là đánh giá rất cao Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Hắn không biết Tuyết Sơn Thánh Nữ trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong vốn là không có ý nghĩa gì cả, cho dù nàng có phải chết, hắn tuyệt đối cũng sẽ không hành động gì. Thậm chí khi biết Tuyết Sơn Thánh Nữ là Vân Hề từng lừa gạt hắn, hắn sẽ còn rất vui mừng khi thấy người gặp họa.

“Ta nghĩ, người đừng phí công vô ích! Vì sao phải làm vậy? Người muốn khơi mào chiến tranh đúng không?” Hề Hề xuyên qua tấm lụa trắng mỏng lung, nhìn Lãnh Nguyệt phía bên kia ánh lửa nói.

Nghe được giọng nói trong trẻo của Hề Hề, sự điềm tĩnh bình thản của hắn bị đánh vỡ, ánh mắt trong chốc lát bén nhọn như lưỡi dao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đau thấu tâm can

“Thư Mã Thánh Nữ, đôi khi thông minh quá, cũng không phải là một chuyện tốt!” Lời nói vừa dứt, thân mình hắn liền bay lên, như bão táp đánh úp về phía Hề Hề.

Chỉ mới vừa rồi còn là một nam tử tĩnh lặng như nước, giờ phút này đôi mắt đã thay bằng một tầng bóng tối, vô cùng tàn nhẫn, mặt nạ thanh đồng dưới ánh lửa càng trở nên âm trầm đáng sợ.

Hề Hề không hề lơ là, cơ thể liền lay động lùi về phía sau, váy dài phất một cái, nội lực từ cánh tay áo mệnh mông như cánh bướm trắng, đón nhận một chương tàn nhẫn của Lãnh Nguyệt.

Một cái bóng màu trắng cùng một cái bóng màu xám hai người cứ như vậy ở giữa rừng rậm u ám, ánh lửa vẫn không ngừng lay động, mỗi một chiêu thức không ai nhường bộ ai.

Thuộc hạ của Lãnh Nguyệt không nhận được mệnh lệnh nào của hắn, chỉ đứng xa xa im lặng quan sát, tay thủ sẵn kiếm, sẵn sàng nghênh đón kẻ địch.

Từ trong tay áo Hề Hề bỗng nhiên phóng ra hai dây lụa trắng, ở trong bóng đêm trông như hai tia chớp, du long (ý là uốn lượn như 2 con rồng) đánh úp về phía Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt sững sờ, bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ đành tung một chương đánh về phía bạch lăng của Hề Hề, không nghĩ đến bạch lăng thế nhưng không khác gì giao long cuốn lấy cánh tay hắn.

Hề Hề dùng sức thu bạch lăng về, bóng xám lại như núi cao sừng sững, cho dù có dùng sức kéo cách mấy cũng không mấy may nhúc nhích.

Trong khoảng thời gian ngắn, liền hình thành nên một cục diện giằng co.

Cứ không ngừng quấn quanh cuốn lấy, xiết bao triền miên, tình cảnh này vô cùng quen thuộc.

Ở chân núi ngoài thành Túc Châu, hòa thân Thái Dung công chúa được hắn cứu đi, nhưng cuối cùng chỉ trong một cái chớp mắt, hắn lại thành kẻ đại bại.

Chính là thiếu niên đội mũ tuyết che kín dung mạo, giữa cánh đồng tuyết rơi đầy trời này phóng ngựa đuổi theo, cũng chính là bạch lăng này, cuốn lấy Diệp Từ Dung cướp năng từ trong tay hắn.

Là hắn? Là nàng?

Thiếu niên áo xanh kia chính là bạch y Thánh Nữ trước mắt hắn đây ư? Thật sự là khiến cho hắn có chút không dự đoán được.

“Là... người!” Lãnh Nguyệt hàm răng cuối cùng cũng phun ra được một câu, trong giọng nói kèm theo một tia không thể tin.

Hề Hề nháy mắt liền hiểu, hắn xem ra đã nhận ra nàng là người khi đó cứu Diệp Từ Dung.

Nam tử này đúng thật là rất lợi hại, chỉ qua một vài chiêu thức, liền nhận ra nàng, nghĩ chắc mấy ngày này hắn hận nàng lắm, dù sao cũng là nàng đã phá hỏng kế hoạch của hắn!

Vốn Hề Hề chưa từng nghĩ đến mình sẽ như vậy phá hủy một mối nhân duyên tốt đẹp, trong lòng vẫn rất chân quý.

Chính là giờ phút này, đôi mắt với chính Du ca ca mà Diệp Từ Dung vẫn luôn một lòng thương nhớ, trong lòng trái lại trở dậy một chút áy ngại.

Hắn lần ấy đến cứu Diệp Từ Dung, suy cho cùng có thật sự là vì chân tình hắn giành cho nàng không, Hề Hề có chút hoài nghi.

Nếu thật sự là đến cứu người trong lòng, vì sao lúc ở Nam Triều không cứu, ngược lại, hắn cố tình chạy đến đất của người Hồ, làm ra vẻ là người Hồ.

Đây thật sự là một nam tử lòng sâu khó lường.

Hề Hề âm thầm cười, nói: “Các hạ thật sự có nhãn lực rất tốt!”

Hình như có một chút hơi lạnh từ trên người hắn không ngừng tràn ra, Hề Hề không chút nghi ngờ, giờ phút này, đằng sau cái mặt nạ kia chính là một khuôn mặt lãnh liệt tựa băng tuyết.

Nhưng đáng tiếc, nàng không thể thấy được.

Xoẹt!

Là tiếng rách toan của bạch lăng, Lãnh Nguyệt vươn ra ngón tay từ trong tay áo, một cái phất tay liền chặt đứt bạch lăng của Hề Hề. Song chương vô

cùng sắc bén hòa cùng tức giận không khác gì kinh phong dồn dập, cuộn cuộn nổi lên, mãnh liệt giống như củi gỗ bị lửa thiêu đốt, ở giữa không trung vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, hướng về phía Hề Hề bay đến.

Hề Hề vội vàng lùi về phía sau, váy dài phát một cái, ngọn lửa thiêu đốt trong nháy mắt bị dập tắt, ánh lửa bị lực tác động vô cùng mạnh mẽ, liền phun ra hoa lửa đầy trời, tựa như pháo hoa nổ rộ giữa không trung, văng khắp nơi.

Lùi về phía sau không kịp, váy áo rộng thùng thình bị hoa lửa như sao nhỏ bám lấy phe phẩy khắp người. Càng không dự đoán được hoa lửa cũng đồng thời không buông tha cho cái khăn che mặt, chỉ một đốm lửa nhỏ nương theo gió, thế nhưng lại đốt cháy cái khăn.

Còn chưa kịp dập tắt hoa lửa, đỉnh đầu rất nhanh đã thấy một bóng xám không khác gì một con chim to, choàng lấy Hề Hề. (đánh cái kiểu gì như múa ỷ)))

Hề Hề lắc mình né tránh, cái khăn che mặt đồng thời bị lửa thiêu cháy.

Bất đắc dĩ, Hề Hề liền đem cái khăn che cởi ra, khăn che mặt phiêu nhiên rơi xuống đất, nháy mắt hóa thành tro tàn.

Lạnh Nguyệt thân ảnh kề cận bên Hề Hề, dung nhan thoát tục hiện ra trong tầm mắt, hần nháy mắt như bị sấm đánh trúng, giật mình cả người khựng lại.

Có lẽ là do khuôn mặt này thành linh xuất hiện, hần trong lòng một chút chuẩn bị cũng không có! Cho nên mới kinh ngạc đến thế.

Rừng rậm u ám, khuôn mặt kia như đóa tuyết liên bùng nổ, tinh thuần trong sáng không khác gì một tia chớp vùn xướng người hần.

Mỉ tựa khói mờ núi xa, mắt trong suốt tựa làn thu thủy, môi lại như anh đào tháng ba.

Là mộng ư? Trên đời này lại có thể có một nữ tử mỹ mạo như thế, so với Diệp Từ Dung không chút nào thua kém.

Lạnh Nguyệt giật mình sững sờ đứng đó, quên cả hành động.

Đây chính là thời cơ tốt nhất, Hề Hề thừa dịp hần lơ đãng trong nháy mắt, nàng liền muốn bỏ trốn. Đã không còn thị nữ ràng buộc, Hề Hề tự nhiên có thể rời đi dễ dàng.

Cho dù Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ không vì Thánh Nữ bị bắt mà khởi dậy chiến tranh, Hề Hề cũng phải rời đi, nàng cần phải đi cảnh báo cho hần.

Hề Hề thi triển khinh công, hai chân đạp đất, thân mình nhẹ nhàng bay lên, chốc lát liền nhảy lên nhánh cây, ở tán cây bay vọt đi.

Rừng rậm bị bỏ lại dưới chân nàng, trời đêm một màu đen kịt bao phủ, chỉ có một ánh trăng non lấp lánh ở giữa tầng không.

Nhưng mà nam nhân mang mặt nạ lạnh như băng kia lại như bóng với hình đuổi theo nàng, thân ảnh quý mị nhanh như chớp, giọng nói hần u lạnh vang lên phía sau Hề Hề: “Còn muốn chạy ư? Không dễ dàng vậy đâu!”

Một chương được tung ra từ sau lưng Hề Hề.

Một chương này Hề Hề vốn dĩ có thể tránh thoát.

Chỉ là từ trong cơ thể bỗng nhiên dậy nên một trận đau đớn, làm cho nàng chậm chạp trong chớp mắt, phải nhận một chương của hần, chương kia đánh vào vai nàng.

Đau đớn vọt đến, Hề Hề như một cái lá cây từ giữa không trung rơi xuống giữa rừng rậm u ám.

Trong rừng hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, Hề Hề dựa vào một thân cây, chịu đựng đau đớn kịch liệt từ trong cơ thể.

Hoàn Nhan Liệt Phong hạ độc, vậy nhưng lúc này lại phát tác. Hề Hề cắn chặt răng, tay cũng nắm chặt lại, cả người không ngừng rung rẩy trong bóng đêm lạnh lẽo.

Ánh trăng mong manh từ trong khe hở tán cây giọi hiện ra, chiếu lên gương mặt tái nhợt của Hề Hề.

Từ trong bóng tối nặng nề, nam tử kia lặng yên không một tiếng động bay xuống đứng trước mặt nàng.

An tĩnh, không có bất cứ một âm thanh gì.

Sự an tĩnh này giống như khoảng không của thảo nguyên, lại giống như bầu trời đêm tịch mịch hiện tại.

Một con buồn ngủ mãnh liệt dâng lên, hòa cùng cảm giác đau đớn của cơ thể, thấm vào cõi lòng.

Hề Hề bỗng nhiên cảm thấy lạnh.

Lạnh thấu xương, đau tận tâm can.

Nàng không biết chính mình có khả năng chống lại quá khứ hay không.

Có ánh lửa ở trước mắt nàng bùng cháy, lò mờ, là bóng dáng ai ở trước mắt khẽ lay động.

Người ấy đem nàng bế lên, trong phút chốc kia, có một mùi hương bạch liên lò mờ vờn quanh chớp mũi nàng.

Hề Hề chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Mấy độ sinh tử

Một màn sương mù thật lớn, dần dần bao quanh, cuốn lấy Hề Hề. Sương mù như vậy ngấm vào cơ thể, là lạnh, là rét.

Sương mù, càng ngày càng dày hơn, giống bụi mưa, lại giống tuyết. Sương trắng cứ như vậy choáng hết tầm mắt nàng, khiến nàng không sao tìm thấy con đường phía trước.

Mỗi một bước đi, đều là vô cùng nặng nề, bàn chân giống như bị dán cùng mặt đất, không sao nhấc lên được.

Trước mắt hình như có nguy hiểm đang dần tiến đến, tay, muốn rút cung tiễn từ trong tay áo ra, chỉ là cánh tay phải thế nhưng lại vô lực, không sao nhấc nổi cung tên lên.

Có một bóng dáng từ trong làn sương đang tiến đến gần nàng, càng lúc càng gần. ...

Là ai?

Là địch? Là bạn? Hề Hề không biết.

Trong lòng hiện ra một bóng dáng mong lung, thế nhưng nàng lại không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn.

Có một giọng nói thì thầm nói bên tai nàng cái gì đó, người không thể rời khỏi thảo nguyên này, không thể rời khỏi.

Cánh tay và đôi chân, giống như bị đóng thành băng, sau cùng vẫn không thể nhấc lên.

Nàng không biết chính mình là đang phải né tránh ai, vừa muốn tìm kiếm ai?

Rốt cuộc, những ảo ảnh cũng biến mất. Trong bóng đêm, Hề Hề nhìn thấy chân trời phương xa đang bắt đầu lóe ra những tia sáng ấm áp, nàng chậm rãi mở mắt.

Ánh dương ấm áp lướt qua song cửa điều khắc tinh tế, xuyên qua lụa mỏng phiêu dật, chiếu đến trên người Hề Hề.

Nàng đang mặc trên người áo ngủ bằng gấm, dưới thân là đệm chăn mềm mại ấm áp, Hề Hề ngay lập tức ý thức được chính mình đang nằm ngủ trên giường.

Qua lớp màn sa mỏng lò mờ, Hề Hề nhìn đến căn phòng bày trí đơn giản rộng rãi, nhưng vẫn đủ để người ta cảm nhận được sự tao nhã, thanh cao.

Là chuyện gì đang xảy ra?

Hề Hề động dậy, nhưng cả người lại tràn đến một trận vô lực, xương cốt như vỡ tan cả ra, vai trái truyền đến từng hồi đau đớn.

Trí nhớ hiện ra như bọt nước.

Hề Hề nhớ lại cảnh tượng đánh nhau kịch liệt ở trong rừng rậm với nam tử mặt nạ đồng, nhớ lại cái khoảnh khắc nàng chạy trốn khỏi y, trên người đột nhiên độc tính phát tác, nhớ lại nam tử mặt nạ đánh vào người nàng một chưởng, nàng liền không khác gì chiếc lá rụng rơi xuống đất.

Hoàn Nhan Liệt Phong chết tiệt!

Nam tử mặt nạ đáng hận!

Hề Hề nhịn không được trong lòng thầm mắng chửi một lúc cả hai.

Hề Hề nhớ lại trước khi nàng hôn mê có nghe mùi hương lò mờ của bạch liên, hẳn là Lãnh Nguyệt đã cứu nàng, nàng vẫn là không thể chạy khỏi bàn tay

của hắn.

Có một mùi thuốc theo gió kéo đến, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng mùi thuốc ấy đồng thời phả vào mặt, “Ngươi tỉnh rồi!”

Một bóng dáng phiêu dật nhanh nhẹn tinh tế xuất hiện, mảnh sa tiếp theo bị vén lên, trước mắt nhất thời sáng rực.

Là một nha hoàn vận váy áo màu lam, mày mắt lạnh lẽ, khuôn mặt thanh tú, chỉ là xinh đẹp lại lạnh như hàn băng, khiến cho thanh tú cũng giảm đi vài phần.

Tay nàng bung một chén thuốc, lẳng lặng đứng ở đầu giường, đôi mắt không ngừng đánh giá Hề Hề.

Hề Hề kinh ngạc phát hiện khuôn mặt lạnh như băng này có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp qua ở đâu đó, thế nhưng lại không thể nào nhớ ra.

Hề Hề giọng nói đậm mạc như gió xuân hỏi: “Không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Nha hoàn kia ngưng mi lạnh lùng nói: “Ngươi có thể gọi ta là Tuyết Yên.” Nói xong, liền đem chén thuốc đặt ở trên cái bàn nhỏ trước giường, không nói thêm lời nào, đứng bất động ở đó.

Tuyết Yên?

Hề Hề nhớ rõ cái tên này, bỗng nhiên nhớ đến nha hoàn Diệp Từ Dung từng gọi là Thủy Yên.

Mà người trước mắt này sở dĩ khiến nàng cảm thấy quen thuộc, là bởi vì dung mạo so với Thủy Yên có vài phần rất giống nhau, đều là nhỏ tuổi hơn nàng, lại cũng đều là xinh đẹp thanh tú.

Chẳng lẽ, Tuyết Yên và Thủy Yên là tỷ muội? Dung mạo giống nhau, liền cả tên cũng tương tự.

“Tuyết Yên, thật sự là một cái tên rất hay, vô cùng tương xứng với ngươi. Nhưng nếu sửa thành Thủy Yên, ta nghĩ sẽ càng hay hơn, sóng cuộn khói lạnh, hơi nước mông lung.” Hề Hề hỏi dò, bộ dạng tùy ý.

Mày liễu của Tuyết Yên hơi nhúc nhích, ánh mắt lóe lên ngạc nhiên rồi cũng nhanh chóng biến mất.

Xem ra, Tuyết Yên và Thủy Yên, mười phần thì tám chín phần là tỷ muội. Thủy Yên vô cùng có khả năng là nam nhân đeo mặt nạ Lãnh Nguyệt sắp xếp bên cạnh Diệp Từ Dung, nói như vậy, Diệp Từ Dung đối với Du ca ca của nàng vẫn là hữu tình.

Hề Hề trong lòng hơi hơi thờ dài, như vậy Lãnh Nguyệt hận nàng cũng là hợp lý, chính mình lại trúng một chưởng của hắn, coi như là trả cho hắn món nợ này. Chỉ là đêm qua lúc nàng phát độc vì sao không thừa cơ giết nàng, ngược lại hắn còn cứu nàng, nghĩ đến có lẽ bản thân nàng vẫn còn giá trị lợi dụng nên hắn mới buông tha cho nàng.

Hề Hề vừa nghĩ, vừa nhìn vào tấm gương, vuốt chải mấy sợi tóc lòa xòa.

Trong gương mái tóc nàng như mây phiêu dật, thế nhưng sắc mặt lại tái nhợt như tuyết. Bỗng nghĩ về chuyện cũ, chính mình vẫn là mặc y phục của nam tử thiếu niên, mái tóc cố định bằng mảnh vải đen, quần áo màu xanh bồng bềnh, giục ngựa trên thảo nguyên, ở tuyết sơn rong chơi, vô ưu vô lo, mọi chuyện đều không liên quan đến nàng.

Chính là, cuối cùng nàng vẫn phải trở thành Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Nếu đã là Tuyết Sơn Thánh Nữ, liền phải nghĩ nhớ trách nhiệm của bản thân, Hề Hề đối mặt với chính mình trong gương, tự nói với bản thân mình.

Nếu không thể trốn thoát, vậy thì sẽ ở lại, tìm hiểu thật kỹ về Lãnh Nguyệt kia.

Chuyện gì đến, tự nhiên sẽ phải đến!

Hề Hề nhìn mình trong gương cười âm trầm, không rõ vì sao, ở trong gương lúc ấy mày mắt, từ khi nào, sự thần nhiên giờ đã hóa thành sầu bi.

“Mời ngươi uống hết chén thuốc!” Tuyết Yên ở cạnh giường lạnh như băng nói.

Hề Hề tự búi cho mình một búi tóc, nhìn bát thuốc nồng đậm kia, lạnh nhạt hỏi, “Đây là thuốc gì?”

“Tất nhiên là thuốc trị thương cho ngươi, chẳng lẽ là độc dược!” Tuyết Yên trong lời nói có chút hung hăng.

Đúng là chủ tử như thế nào, thì thuộc hạ thế ấy.

Chủ nhân là một đỉnh băng sơn, nha hoàn liền là một đỉnh tiểu băng sơn.

Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không hơn, hắn một kẻ ngông cuồng, thị vệ liền cũng là một đám ngông cuồng.

Hề Hề đậm mạc cười, nàng cũng không buồn để bụng, ở trong mắt các nàng, chính mình vốn chỉ là một tù phạm. Có lẽ các nàng vốn cũng không muốn

hầu hạ nàng như thế.

Nàng cũng không vội, chỉ chậm chậm hỏi: “Đây là ở đâu?”

“Ngoại ô Túc Châu!” Thật đúng là lời ít mà ý nhiều, một chữ cũng không dư không thiếu.

Túc Châu!

Nam Triều cách Bắc Thương Quốc một tòa thành trì.

Nàng rút cuộc cũng vượt qua Âm sơn, đi đến Nam Triều.

Từ lúc rời khỏi Nam Triều, đến nay đã hơn mười năm.

Hề Hề ánh mắt tựa hồ xuyên qua mười năm ấy, thấy được chính mình ngày nào.

Về mặt non nót, theo chân bà bà, lướt qua Âm sơn, đến thảo nguyên rộng lớn, tiến vào cái vùng tuyết trắng xóa của Tuyết Sơn.

“Ta có thể ra ngoài một chút không?” Hề Hề khoác thêm một cái áo mỏng màu trắng, hỏi.

“Có thể, nhưng phải uống thuốc trước!” Tuyết Yên bắt giác nói.

Hề Hề đi dòi thân thể vô lực của mình, chậm chậm đi đến cạnh cửa, nói: “Trước cứ để ở đó đi!”

Ngoài cửa, mặt trời đang mọc vô cùng đẹp đẽ, sương sớm lượn lờ, có một trận không khí tươi mát va vào hai má kéo đến không ngừng.

Mặc dù cũng là đất Bắc, nhưng cách một Âm sơn, không khí lạnh bị chặn lại, nơi này khí hậu ấm áp hơn rất nhiều.

Ở đây hiển nhiên là một cái biệt viện nhỏ nằm dưới chân núi, trước mắt là một màu xanh tươi mới, là màu xanh của trúc xanh biếc đang lay động trong gió. Hề Hề trong lòng trầm trầm trở một tiếng, nơi này thật sự đẹp quá, nàng đứng dưới ánh dương ban mai, mùi hương thơm ngát tựa như biết nói, gió nhẹ nhẹ khẽ vuốt ve, cả người cũng bởi vì thế mà trở nên ngập tràn tươi mới, trong lành.

Hề Hề hình như cũng quên lãng chuyện chính mình vẫn là một tù nhân.

Hề Hề khẽ ngồi xuống một tảng đá sạch sẽ gần đó, ngón tay khẽ vân vê một tán trúc non mơn mẫm, đang không ngừng quấn quanh lòng bàn tay nàng.

Tuyết Yên đứng ở cạnh cửa, nhìn thấy Hề Hề như mây bay ngồi ở chỗ tảng đá, một thân bạch y chìm trong ánh mặt trời, như vậy bình thản, an nhiên không có chút gì là giống với một người đang bị giam cầm.

Hề Hề vẫn cứ như vậy ngồi ở đó, ngắm nhìn bức tranh màu xanh trước mắt, cảm nhận gió hiu hiu nhẹ nhàng cùng nắng ấm.

Không phải nàng không nóng lòng, chỉ là nàng hiểu dù có nóng lòng cũng không làm được gì.

Phía sau cách nàng không xa truyền đến một trận những tiếng bước chân, nếu không phải Hề Hề có thính giác tốt, cơ hồ sẽ không nghe thấy.

Nàng miễn cảm đoán được, đó không phải là Tuyết Yên.

Tuyết Yên không nên như vậy cố ý che giấu tiếng bước chân của mình.

Hề Hề chậm rãi quay đầu.

Hồng y* như hỏa, thiêu đốt dưới ánh dương không xa.

*Hong y: Nguyên văn là hồng y, hồng y hiểu là y phục màu đỏ.

Người mặc hồng y dáng người yếu điệu, thắt lưng trên chiếc eo mảnh khảnh cài mấy cái chuông vàng, từ phần eo dài đến dưới bộ ngực.

Một mái tóc dài ở trong gió uyển chuyển mềm mại bay, hé ra phù dung mặt ngọc tươi tắn mà xinh đẹp.

Nàng bước từng bước một, cực kỳ thông thả nhẹ nhàng tiến về phía Hề Hề.

Không biết đây là ai? Chỉ có thể thăm đoán ra, người này, hẳn là một trong những viên tinh (ngôi sao) ở bên cạnh Lân Nguyệt.

Hề Hề âm thầm cười, mặt ngọc như phủ một tầng men say như ả như hiện.

Nữ tử hồng y nháy mắt giật mình, ánh mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

“Ngươi chính là Tuyết Sơn Thánh Nữ?” Nàng dừng lại cách Hề Hề khoảng chừng mười bước chân, hỏi.

Hề Hề cũng chỉ mỉm cười, không có đáp lại.

“Ngươi quả nhiên rất đẹp, chính là hoa càng xinh đẹp, lại càng nhanh chóng lụi tàn!” Trong lời nói của hồng y nữ tử ẩn chứa một tầng tàn nhẫn ngoan độc.

Hề Hề không thể không thừa nhận, đó chính là sát ý.

Nàng ta muốn giết nàng sao?

Hề Hề nâng cao hàng mi như nửa vầng trăng, hai tròng mắt lãnh liệt nhìn nàng.

“Chủ nhân của ngươi phái ngươi đến giết ta ư? Hẳn vì sao không đích thân đến đây?”

“Chủ nhân không giết người!” Hồng y nữ tử nói.

Quả thật, hẳn không cần phải giết người, hẳn chỉ cần giơ lên ngón tay, sẽ có vô số người vì hắn mà bán mạng, Hề Hề cảm thấy rất kỳ quái, Lãnh Nguyệt, đến tột cùng là có thân phận như thế nào.

“Ngươi không sợ sao?” Hồng y nữ tử nhìn dáng vẻ lười biếng dưới ánh mặt trời của Hề Hề, nhìn không được bèn hỏi.

Hề Hề cười nhạt, nói: “Sợ thì sao, nếu ta sợ, ngươi có không giết ta không?”

Hồng y nữ tử khẽ gật đầu, Hề Hề lại nói: “Huống chi, là ai phải lo sợ, vẫn là nói quá sớm.”

Hồng y nữ tử hơi sững sốt, đột nhiên nhớ chuyện Tuyết Sơn Thánh Nữ có võ nghệ rất cao cường trong truyền thuyết.

Nữ nhân thanh lệ như nước trước mắt, bàn tay kia thật mềm mại, liệu có thể cùng nàng phân cao thấp không?

Nàng không tin.

Quần áo màu đỏ liền biến hóa thành một ngọn lửa đỏ, bỏ nhào về phía Hề Hề.

Trường đao trong tay mở ra, biến thành vô số đao ảnh, ánh đao liên tục phát ra, một mảnh màu đỏ thê lương thẳng tiến đến trước mặt Hề Hề.

Bỗng nhiên một tiếng va chạm thanh thúy nổ tung, là chén thuốc trong tay Tuyết Yên rơi xuống đất, nát vụn, nước thuốc màu nâu trong chén bắn tung tóe.

Bội kiếm tuốt khỏi vỏ nằm trong tay Tuyết Yên, lao về phía bóng dáng đao ảnh màu đỏ.

Ánh sáng của kiếm cùng ánh đỏ của đao chiến ở một chỗ.

Hề Hề không nghĩ đến, Tuyết Yên nho nhã điềm tĩnh cũng có công phu tàn nhẫn như thế. Thủ hạ của Lãnh Nguyệt, quả nhiên cũng không ngồi không.

“Tuyết Yên, ngươi tránh ra, ta phải giết chết cô ta, bằng không kế hoạch của chủ nhân làm sao tiến hành được?”

“Mai Nhị, ngươi sao dám tự tiện hành động như thế! Ta phụng mệnh chủ nhân, bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không để ngươi máy may làm bị thương nàng!”

Hề Hề nhìn thấy hai bóng dáng không ngừng chiến ở một chỗ, nghĩ thầm, đây là cơ hội trời ban để nàng bỏ trốn, nàng liền thừa vận chân khí, phát hiện nội công biến mất hoàn toàn, nghĩ đến nhất định là tên ma đầu Lãnh Nguyệt kia.

(Bỏ cái ý định đó dùm Hề Hề ừ à, có lần nào tỷ MỘT MÌNH bỏ trốn thành công đâu = chán lắm rồi)

Nàng chỉ biết ngồi ở chỗ tảng đá như thế, nhìn Tuyết Yên và Mai Nhị dưới ánh dương, kịch liệt đánh nhau.

—

Bên trong sương phòng phía Bắc biệt viện.

Lãnh Nguyệt một thân ánh trắng bạch y, dáng vẻ lười biếng tựa người trên ghế, đôi mắt như sao đúng là khép chặt sau tấm mặt nạ.

Bên cạnh, theo hầu có một nam một nữ thị vệ, nam tử áo xanh trong tay cầm một tờ giấy viết thư, âm thanh trong trẻo đọc, “Sự phản nộ của dân chúng rất lớn, Hoàng Nhan Đạt cũng đã có hành động, chỉ có Hoàn Nhan Liệt Phong hình như không tin tưởng. Bọn họ không thể xác định Thánh Nữ là bị ai bắt đi, cho nên vẫn chưa hành động. Công tử vẫn cần phải châm thêm một ngòi lửa nữa.”

“Thật ư!?”

Lãnh Nguyệt bỗng nhiên mở to mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng đáy mắt lại gọn sóng lạnh, hắn nhìn về phía thị vệ áo xanh: “Nam Tùng, chuyện này ngươi thấy sao?”

Hắn giọng nói tuy trầm thấp, nhưng trong đó lại mơ hồ mang theo một khí thế nghiêm nghị.

Nam Tùng gấp lại lá thư, ngưng mi suy tư một lát, rồi đáp: “Bắc Thương Quốc lập quốc cùng lắm chỉ mới sáu năm, mấy năm nay lại liên tục chinh chiến, thực lực không quá mạnh mẽ, giờ phút này là lúc bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu nổ ra chiến tranh lớn, hẳn là không thể giữ vững, tối thiểu thì hiện tại không có ý Nam hạ. Những trận chiến nhỏ nhỏ có lẽ sẽ không muốn bị cuốn vào. Bất quá, cần một cái gì đó để châm ngòi thuốc nổ, thật sự chọc giận bọn họ.”

Lãnh Nguyệt khẽ gật đầu, lại nói: “Lan Tâm, ngươi cảm thấy như thế được không?”

Bên phải là nữ tử mặc tố y, vẻ mặt tỉnh tề mang theo ý cười, nhẹ nhàng nói: “Công tử, Lan Tâm cảm thấy máu chột để châm ngòi hỏa vẫn là Thư Mã Thánh Nữ kia!”

Lãnh Nguyệt vẫn không nhúc nhích, lâm vào trầm tư.

Bên trong phòng cứ thế một mảnh u tĩnh, thật lâu sau, hắn nắm tay nắm chặt, làm như đã hạ quyết tâm.

Chợt ngưng mi hỏi: “Mai Nhị đâu rồi?”

Lan Tâm ngẩng ra, đáp: “Sáng sớm đã không thấy nàng, nàng nói đối với Thư Mã Thánh Nữ cảm thấy rất hứng thú, ta đoán nàng đi thăm Thư Mã Thánh Nữ!”

“Thăm?” Lãnh Nguyệt lạnh lùng cười, nói: “Đi thôi, cùng ta đến trúc viên.” Nói xong, chống tay đứng dậy, vội vã đi ra ngoài.

Trúc viên.

Một dải trúc xanh hiện ra, cành lá sum suê.

Nơi đây vốn chính xác là một tiểu viện bình yên.

Thế nhưng giờ phút này, trên mặt đất, lá trúc dài tan nát thành một mảnh hỗn độn khắp sân.

Đỏ và lam hai bóng dáng vẫn chiến một chỗ với nhau, dưới ánh mặt trời, vô cùng xinh đẹp.

Lãnh Nguyệt vừa đi đến trúc viện, nhìn thấy đầu tiên chính là tình cảnh này.

Tuy nhiên làm cho hắn chán nản không phải hai thị nữ đánh nhau đến nổi trời đất mù mịt kia, mà là nữ tử đầu sỏ gây ra có sự này, giờ phút này thế nhưng dương dương tự đắc ngồi ở chỗ tảng đá, y phục tuyết trắng như mây rơi rụng.

Nàng liền như vậy ngồi ở giữa trùng điệp màu xanh biếc, tóc dài miễn cưỡng búi thành một búi mỹ nhân, nửa khuôn mặt tao nhã thoát tục, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, mang theo ý cười thần nhiên, mà đôi gò má của nàng lại như đang phủ một tầng con say như có như không.

Nàng không có một tia lo âu nào cả, ngược lại vô cùng thần nhiên lạnh nhạt.

Nàng đang ngồi đó thưởng thức trận chiến giữa hai thị nữ của mình.

Có vẻ là cảm nhận được hắn đi đến, nàng chậm rãi quay đầu, nhìn về phía hắn, đôi mắt sáng tỏ, giống như dòng nước chảy, nhưng ở chỗ sâu trong mắt lại ẩn chứa kiên định cùng bền bỉ.

Hề Hề hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy nam tử trong treo lạnh lùng như ánh trăng, toàn thân vận bạch y, theo sau có mấy vì tinh tú, như chúng tinh phụng nguyệt – những ngôi sao vây quanh mặt trăng đi đến.

Hề Hề cười lạnh, chính chủ cuối cùng cũng đến.

“Ngươi đến rồi!” Nàng giọng nói mỏng manh nhàn nhạt.

Lãnh Nguyệt không nói gì, chỉ là đôi mắt con ngươi đen láy, mang theo ánh nhìn không dò đoán được như mây bay tán ra.

Lan Tâm, tố y phiêu nhiên, một phen mang bảo kiếm chen vào trận chiến kịch liệt giữa Tuyết Yên và Mai Nhị.

“Hai người các ngươi đang làm gì vậy, còn ra thể thống gì không?” Lan Tâm lạnh giọng trách mắng.

Hồng y nữ tử Mai Nhị và Tuyết Yên nhìn lại người vừa tới, sắc mặt nhất thời biến sắc, đồng loạt quỳ xuống.

“Đứng lên đi!” Lãnh Nguyệt lạnh lùng nói, giọng nói không có lấy một tia cảm xúc.

“Lãnh Nguyệt! Đây là cách đối đãi khách của người sao?” Nàng gọi thẳng tên hắn.

Mai Nhị ở một bên khẽ chùng mắt, “To gan, tên hủ của công tử chúng ta là để cho người gọi như vậy sao?”

Hề Hề tin tưởng rằng, nữ tử này là tự ý đến đây sát hại nàng, hiện giờ còn kiêu căng như thế, chỉ sợ càng khiến cho chủ nhân nàng buồn bực hơn.

Lãnh Nguyệt quả nhiên khẽ hừ một tiếng, nghe thấy được mấy người ở đây cả gan như thế nào.

“Mai Nhị, Tuyết Yên! Chúng ta đi ra ngoài!” Lan Tâm quả thật là huệ chất lan tâm (ý nói Lan Tâm là người tinh tế), một phen túm Tuyết Yên cùng Mai Nhị, lại hướng về Nam Tùng nhìn một cái, rồi cùng nhau lui ra ngoài.

Không trung có vài áng mây nhẹ lướt qua, ánh mặt trời âm ập càng ngày càng lên cao.

Mặt trời buông hạ những tia nắng ấm, phủ xuống bóng dáng cao ngạo se lạnh kia, thế nhưng ánh nắng có âm ập đến mấy cũng không thể xua đi lạnh giá quanh cơ thể hắn.

Người như vậy, hắn là từng trải qua một quá khứ vô cùng bi thương, bằng không sao có thể xa xăm kiêu ngạo như thế.

“Người thật sự không sợ ta giết người!”

“Người cảm thấy giết ta, sẽ thu được lợi ích gì ư? Thánh Nữ chỉ là một cái danh phận, cũng không phải chỉ mình ta có thể làm Thánh Nữ, người giết ta, liền sẽ có Thánh Nữ mới thay thế. Thử hỏi, người có giết hết được không?”

Lãnh nguyệt cười nhạt, nói: “Người cho là nói như vậy, ta sẽ tha mạng cho người sao?”

“Người nếu muốn giết ta, cần gì phải cứu ta!” Hề Hề thân nhiên nói, sóng mắt trong suốt thắm vào lòng người.

Nữ tử này, giống như dòng nước chảy xuôi, khiến cho người khác muốn vươn tay bắt lấy, cũng không sao bắt được, cũng có thể nói nàng là mây bay vô định, cho dù là đứng ở đỉnh núi cao nhất, vươn tay hết cỡ, cũng vĩnh viễn không thể chạm đến.

Loại cảm giác này khiến cho Lãnh Nguyệt có chút ưu phiền dâng lên trong lòng, hăm chặt chạp đi đến trước người Hề Hề, nhẹ nhàng từ tốn ngồi xuống.

“Ta sợ dĩ cứu người, là bởi vì người không nên chết vào lúc ấy, không có nghĩa ngày mai người cũng thế, người phải chết ở một thời cơ thích hợp, như vậy đối với ta mới có hiệu quả!” Lãnh Nguyệt trong vắt rõ ràng ở bên tai Hề Hề tàn nhẫn nói.

Hề Hề ý cười giống như khiến cho trời đất sáng bừng cả lên, mặt trời đem ánh nắng rực rỡ chiếu lên gương mặt nàng, khiến cho khuôn mặt của nàng sáng rực một mảng, khiến cho người khác không thể nhìn rõ khuôn mặt của nàng, càng nhìn không rõ lòng nàng.

“Người cho là kế hoạch của người sẽ thực hiện được sao?” Hề Hề vân đạm phong khinh* nói, dưới ánh mặt trời rực rỡ nàng khe khẽ lắc đầu.

*Vân đạm phong khinh: mây gió điềm nhiên

Lãnh Nguyệt ung dung đứng dậy, ngón tay bỗng nhiên vươn ra, tóm lấy cổ Hề Hề.

Tay hắn, lạnh như băng tuyết, chậm rãi di chuyển trên cổ nàng.

Hai khuôn mặt đối diện nhau, khoảng cách lại vô cùng gần, có thể nhìn thấy hằn bóng dáng của đối phương ở trong mắt nhau.

Ánh mắt Lãnh Nguyệt xinh đẹp thanh tú, tuy nhiên không ngừng tràn ra sát ý.

Tay hắn trên cổ Hề Hề xiết chặt, thả lỏng, rồi lại xiết chặt, rồi lại thả lỏng.....

Hề Hề sóng mắt thủy chung bình tĩnh trong trẻo, giống như trăng trong nước, nhất nhất bình yên nhàn nhã.

Lãnh Nguyệt cuối cùng một phen đẩy Hề Hề ra, giọng nói tựa như hoa tuyết rét lạnh, vang lên bên tai Hề Hề, “Kế hoạch của ta nhất định thực hiện được!”

Theo dư âm của câu nói kia, hắn giống như sương mù dần biến mất ở trúc viên.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Túc châu bão táp (phần 1)

Đêm đã khuya.

Hề Hề ôm gối ngồi trong bóng tối, mái tóc dài xõa sau lưng rối tung.

Ngoài cửa sổ, bóng của cành trúc không ngừng lay động, màn đêm tĩnh lặng như thế khiến lòng người thật bình yên.

Thế nhưng, trong lòng Hề Hề sợ hãi cùng sầu lo lại cùng lúc phát sinh, còn có cảm giác vô lực không ngừng lan tràn trong cơ thể.

Nam tử đeo mặt nạ kia, đem tất cả cảm xúc của mình giấu sau chiếc mặt nạ, làm cho nàng không cách nào nhìn thấu lòng hắn. Lời nói sắc bén lạnh như băng của hắn vẫn quanh quẩn bên tai nàng, mất đi nội lực, rất nhiều chuyện đồng thời cũng bất lực.

Làm sao để có thể ngăn cản âm mưu của hắn đây?

Không khí quỷ dị u ám bỗng nhiên nổi dậy trong phòng, rèm mỏng ở đầu giường không có gió mà vẫn bị thổi lên.

Hề Hề dù mất nội lực, nhưng thính giác luôn rất tốt.

Quay đầu, trong ánh u ám xuất hiện hai bóng dáng, một trong số đó đi đến trước mặt Hề Hề, thân thủ nhanh nhẹn điểm vào nguyệt đạo của Hề Hề.

Ánh nến được thấp sáng, khuôn mặt của Lan Tâm và Mai Nhị lạnh lùng nghiêm trang hiện ra.

Đem quần áo màu trắng có máu loang lổ mặc lên người Hề Hề, vết máu không khác gì mai đo nở rộ trên nền áo trắng, nhìn qua vô cùng ghê gợn, sau đó lại dùng dây thừng trói chặt nàng lại.

Bọn họ cuối cùng cũng hành động, đúng là rất nhanh.

Ngoài cửa, bóng đêm ngút ngàn, một bóng người cao gầy, mắt hướng về những khóm trúc, bạch y trên người không vurun lấy một hạt bụi bay nhẹ nhẹ trong gió, tạo thành một âm thanh vi vu.

Bóng dáng ấy cứ như vậy lặng yên đứng, nhìn qua đúng là thuần khiết như ánh trăng, hắn kỳ thật thâm trầm không khác gì đại dương mênh mông, đáy nước sâu đen kịt lại không có ánh sáng, không thể đi đến tận cùng, người khác cũng vĩnh viễn không thể nhìn đến được.

“Công tử, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng!” Lan Tâm đi đến phía sau hắn, nhỏ giọng bẩm báo.

Lãnh Nguyệt thế nhưng cũng không có quay đầu lại, không biết vì sao, hắn không dám nhìn vào đáy mắt trong veo kia.

Giọng hắn trầm thấp trong bóng đêm bay đến trong tai những người xung quanh, “Hành động đi!”

Mai Nhị tay cầm một cái khăn bịt kín mắt mũi miệng của Hề Hề, ngay lập tức, một màn đen tối sầm kéo đến.

Trải qua một hồi mơ mơ màng màng, một trận âm thanh hú hét kì quái khiến Hề Hề bừng tỉnh.

Nàng mở to đôi mắt, phát hiện cả cơ thể nàng đang bị treo lơ lửng ở giữa không trung, toàn thân bị dây thừng trói chặt, chỉ có cái cổ miễn cưỡng chuyển động được một chút, Hề Hề há miệng thở dốc, thế nhưng nàng căn bản không thể nói ra được tiếng nào.

Thật lâu sau, Hề Hề mới hiểu rõ, chính mình là đang ở đâu.

Nàng đang bị treo ở cổng thành Túc Châu.

Núi sông Nam Triều kéo dài ngàn dặm, Túc Châu là một tòa thành nằm ở phía Bắc của Nam Triều, sừng sững ở dưới phía Nam chân núi Âm sơn. Tường thành Túc Châu nguy nga tráng lệ, giống như một vách đá phi thường vững chắc.

Hề Hề từng nhiều lần ngóng trông về thành Túc Châu, tưởng tượng một ngày có thể quay lại Túc Châu, quay về Nam Triều. Nhưng Hề Hề lại chưa từng... nghĩ đến, có một ngày lại bị người ta treo ở thành Túc Châu như thế này.

Bốn phía vẫn vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chim kêu trong đêm, thế nhưng tiếng kêu ấy lại khiến cho lòng người run rẩy.

Bầu trời đêm, một màu mây đen kịt, ngay cả nửa vầng trăng cũng không có, tựa hồ là không dám nhìn đến tình trạng thảm hại này của Hề Hề, nên chẳng biết trăng đã trốn đi đâu mất tăm. Chỉ có thưa thớt vài ngôi sao nhỏ, ở giữa không trung nhấp nháy u buồn.

Đêm đầu xuân, không khí se lạnh.

Gió rét thổi qua, hàn ý thấm vào trong lòng, thân thể Hề Hề ở trong gió nhẹ nhẹ run.

Nàng có thể cảm nhận được, nam tử kia chính là kẻ chủ mưu bày ra trò này, giờ phút này hắn đang núp ở một chỗ tối nào đó, dùng cặp mắt sắc lạnh ẩn chứa

hàn băng, con người bề ngoài quan sát năng. Hắn đang chờ đợi, chờ đợi đến thời điểm thích hợp nhất, ở trong chỗ tối lấp lung tung, một tên cướp đi tính mạng của nàng.

Như vậy Tuyết Sơn Thánh Nữ ở thành Túc Châu bị treo suốt một đêm, sau đó còn bị bắn chết, sẽ truyền đi khắp Tái Bắc.

Cuối cùng ai đã treo Thánh Nữ ở đây, rồi bắn chết Thánh Nữ, có lẽ sẽ không ai biết được hẳn rồi cuộc là kẻ nào.

Còn Bắc Thương Quốc sẽ cho rằng là người Nam Triều đã gây ra chuyện này, mà Nam Triều trái lại cho đây là âm mưu của Bắc Thương Quốc.

Như vậy, chiến tranh mới thật sự có thể nổ ra.

Đồng thời người đứng trong tối háo lập ra mưu kế này, liền đạt được mục đích của mình.

Hề Hề dần dần rõ ràng hơn âm mưu của hắn, trong lòng liền chậm chạp trấn tĩnh lại, nàng nhất định phải kiên trì chịu đựng, nàng phải ngăn cản trận chiến này.

Binh sĩ thủ thành ở trên đỉnh đầu nơi nàng bị treo, thông thả tới lui đi lại, Hề Hề trong lòng chỉ biết âm thầm cười khổ, cũng không biết binh sĩ này thủ thành kiểu gì, người ta đã bắt đầu tiến hành hành động, cũng không chút hay biết.

Hề Hề giãy giụa muốn tạo ra tiếng động, hy vọng bọn họ sẽ nghe thấy, tuy nhiên, nàng lại bị điểm á nguyệt (nguyệt cầm), cả người vô lực.

Hết thảy vẫn là phí công vô ích.

Hiện tại, chỉ mong Hoàn Nhan Liệt Phong có thể trấn áp được sự phản nộ của dân chúng.

Nhưng hình như là đêm dài quá, nên binh sĩ không còn đủ kiên nhẫn giữ im lặng nữa, có vài binh sĩ bắt đầu tùm lại dùm giọng Giang Nam bàn luận về chuyện thế thái nhân tình ở Nam Triều.

Đế đô huy hoàng, phồn hoa quyền quý, vương tôn quý tộc, lựa là gấm vóc, tài tử giai nhân, qua lại trên phố. Giang Nam sông nước, nước chảy qua chân cầu bán nguyệt, dập dềnh xanh biếc, cảnh đẹp tựa họa từ tranh, lầu cao sơn xanh, giai nhân tuyệt sắc, hoặc ngưng mi nhãn mảy, hoặc tươi cười thần nhiên, từ lâu đẹp để quyền quý, trần hào mỹ vị, một bàn phú quý.

Mấy người kia ở trong gió rét mùa xuân, không ngừng nhắc đến đế đô Giang Nam, từ mỹ nhân đến mỹ vị.

Thật lâu sau, bỗng có một người trầm mặc, tựa hồ là nhớ đến gia đình.

Rồi có một người xen vào phá vỡ yên lặng, nói: “Các người có biết, vì sao năm trước, sông Hoàng Hà vỡ đê, nhưng lũ lụt lại không có tràn đến hoàng thành không?”

“Vì sao?” Tên còn lại hỏi.

“Tất cả đều là nhờ công lao của Lãnh Nguyệt công tử!” Một kẻ khàn khàn cất giọng đáp.

Lãnh Nguyệt.

Hề Hề không khỏi vĩnh tai lắng nghe, kì vọng có thể nghe được vài điều về Lãnh Nguyệt, tốt nhất là mắng hắn nhiều nhiều vào, để Hề Hề trong lòng có thể ít nhiều hả giận.

“Quê quán của ta vốn ở hoàng thành, nghe người trong nhà nói, chính là hắn – Nguyệt Thần, dẫn người đến giúp, ra tiền ra sức, tu bổ đê điều, mới giúp hoàng thành thoát khỏi cảnh hóa thành đại dương mệnh mông.” Người kia giọng khàn đặc chậm rãi nói.

Cái gì? Hề Hề quả thực không tin nổi tai mình nữa!

Lãnh Nguyệt, hắn nhưng lại làm việc tốt như vậy ư?

“Việc này, vốn không phải là chuyện của triều đình sao?” Có một người kinh ngạc hỏi.

“Triều đình tham quan ô lại, chỉ đề ý đến ám no của bản thân, làm gì có chuyện đề ý đến sống chết của dân chúng.” Hắn mặt khác tiếp lời.

“Mấy năm gần đây trên giang hồ nổi danh nhất, không ai khác ngoài Lãnh Nguyệt công tử. Tám năm trước, hắn cũng chính là Nguyệt Thần bang chủ, chỉ bằng một mình một sức, trong một đêm giết sạch tám gã ô lại tham quan. Sau đó hắn sáng lập ra Nguyệt Thần lâu, vì dân chúng làm vô số chuyện. Hiện tại, cái tên Lãnh Nguyệt không khác gì là bùa đời mạng của những tham quan, bọn họ nghe được đại danh của Lãnh Nguyệt công tử, liền sợ đến tè ra quần.”

“Hahaha” Một binh lính cực kỳ vui sướng cười ồm lên.

“Nghe nói hắn là thần mặt trắng hạ phạm, là đến để cứu vớt thiên hạ chúng sinh.” Có một người thấp phàn thành kính đáp.

Hề Hề vốn nghĩ mình sẽ nghe được những chuyện tàn ác không tốt về Lãnh Nguyệt, cũng nghĩ toàn nghe được sự tích anh hùng, Lãnh Nguyệt trong miệng binh sĩ tại đây, thế nhưng lại là đại hiệp nghĩa on cao.

Điều này còn không phải là vô cùng kì quái?

Lại nghe một binh sĩ khác lên tiếng, “Ngươi có biết vì sao Lãnh Nguyệt công tử phải đeo mặt nạ không?”

“Vì sao? Hẳn là do dung mạo xấu xí.” Có một người đoán.

“Sao có thể, Lãnh Nguyệt công tử tuyệt đối không phải là một người xấu xí!” Kê giọng khàn đặc tiếp lời.

“Ngươi đã gặp qua hắn rồi sao?” Một người nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên đã gặp qua!”

“Vậy hắn có bộ dạng thế nào?”

“Hắn ư, hừ, lắng nghe ta cho kĩ này” Binh sĩ kia bộ dạng như người thuyết thư (người kể chuyện ở đường phố, quán nước), giọng cao hể hể lên, “Hắn dáng người cao chín thước, eo rộng 50 tấc, mặt hoa da phấn, đôi mắt bát nhả như chuông đồng, mũi thẳng đứng mênh mông. Một đôi tay dài quá đầu gối, bờ ngực rộng lớn như hồ bảo.”

“Ngươi bớt nói vớ vẩn đi, đây là người, không phải quái vật. Lãnh Nguyệt công tử hẳn là diện mạo tựa Phan An*, phong lưu phóng khoáng, nhất định là do lo sợ duyên nợ đào hoa nên mới đeo mặt nạ.”

*Phan An: Một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc, là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, có câu “Đẹp như Phan An” để miêu tả vẻ ngoài của một người đàn ông. Trên nói Lãnh Nguyệt đẹp tựa Phan An, lo sợ duyên nợ đào hoa, là bởi vì Phan An mỗi lần ra đường hầu như ai cũng phải ngoái đầu nhìn theo. Các cô gái thì tặng hoa, người thường thì tặng trái cây. Điển tích “Ném trái cây” cũng có nguồn gốc từ đây.

Vài người gật đầu tán đồng: “Có lý, có lý.”

Hề Hề nghiêng răng, tựa như muốn nhào đến chỗ bọn họ, nói với bọn họ rằng, kỳ thật vị anh hùng mà các ngươi sùng bái là một tên ác nhân! Chỉ là nàng muốn động dậy một chút cũng không có khả năng.

Phương đông, sao mai bắt đầu hiện ra.

Trời sắp sáng.

Giờ phút này, tin tức Thánh Nữ bị treo ở thành Túc Châu có lẽ đã sớm được truyền đi, hơn nữa còn là được người của Lãnh Nguyệt truyền đi đến tại Hoàn Nhan Liệt Phong. Cũng có lẽ, toàn bộ mọi người đều đã biết chuyện này.

Chỉ có mấy binh sĩ ở trên thành lâu là hồn nhiên không biết.

Không trung tối đen dần dần biến thành màu xanh nhàn nhạt, các ngôi sao cũng đã lụi lại.

Phía Đông mặt trời hé dạng, chậm chạp đi ra, ánh sáng dần dần lên cao. Chân trời tầng mây mỏng manh, nháy mắt phủ một màu đỏ cam, cực kỳ rực rỡ.

Sương mù kín đáo thối lui, núi cao lặng lẽ ngả bóng, lúc ẩn lúc hiện, một vòng ánh sáng mặt trời rực đỏ từ phía sau chân núi dâng lên, hào quang nhất thời tỏa ra vạn trượng, khoảng không sáng mờ, chiếu khắp chân trời.

Cả đất trời nhanh chóng chìm vào ánh sáng vô cùng vô tận của vàng thái dương, chim chóc cũng bắt đầu riu rít hót vang.

Đây là một buổi sớm xinh đẹp đến nhưn nào, nhưng chốc nữa thôi sẽ nhanh chóng nhuộm màu bi thảm

Cổ tay bị trói chặt vô cùng đau đớn khó chịu, có cả máu tươi chảy ra, thấm đỏ cả dây thừng.

Trên thành, binh lính bắt đầu đối ca cho nhau, có một đám đang lớn tiếng nói chuyện.

Hề Hề trong lòng vô cùng mong đợi, mong trong các ngươi, ai đó hãy cúi đầu xuống nhìn một cái đi.

Đúng lúc này, xa xa, có tiếng vỗ ngựa phá vỡ buổi sáng yên tĩnh, khiến cho chim chóc sợ hãi phi bay cả lên, đang dần tiến đến.

Gót sắt kêu boong boong, khiến bụi bặm bay đầy trời.

Bọn họ cuối cùng cũng đến!

Binh lính trên thành nhìn lá cờ đang bay phấp phật lao đến, lại nhìn đến đội binh, trong khoảng thời gian ngắn, cả thành liền xôn xao hể hể.

Có người nói, nhanh đi báo với Tiêu tướng quân, Bắc Thương Quốc xâm nhập.

Có người lại nói, mau mau thôi kèn lệnh.

Tiếng kèn nhanh chóng kêu lên vang dội, phá vỡ tầng không.

Cung tiễn căng cao thành nửa vầng trăng tròn.

Hề Hề xuyên qua lớp tóc hỗn độn rồi tung, nhìn người cười hắc mã dẫn đầu.

Hoàn Nhan Liệt Phong cuối cùng cũng đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Túc châu bão táp (phần 2)

Ánh mặt trời rực rỡ chói chang, nắng ấm nhanh chóng xua tan hết sương mù, cả đất trời vô cùng trong trẻo sáng rõ.

Người ở dưới những lá tinh kỳ đang bay phần phật, một thân y phục màu đen, đen hắc như vậy thể nhưng dưới ánh mặt trời lại có chút lu mờ.

Ban mai cảnh sắc tươi đẹp, khiến cho khuôn mặt của hắn cũng phủ thêm một tầng óng ánh, hắc trời sinh khí phách tao nhã ôn hòa, không hề giống như một kẻ đến để đánh nhau, song lại giống như là đang cười ngửa đạo chơi ở sân nhà hơn.

Giờ phút này, nàng đang chặt vật nhường nào, còn hắn toàn thân hào quang tỏa khắp bốn phía.

Nàng ở trước mặt hắn vẫn luôn rất cao ngạo, hiện tại nếu để hắn biết nàng bị treo ở cổng thành như thế này, không biết sẽ cười nhạo nàng ra sao.

Nàng thật sự không muốn đối mặt với hắn trong lúc này, chính là không thể không đối mặt với hắn, nếu không, làm sao có thể ngăn cản âm mưu này. Thế nhưng, dù nàng có cố gắng cử động cái đầu như thế nào, cũng không thể khiến tóc ngừng che mắt khuôn mặt.

Hoàn Nhan Liệt Phong bỗng nhiên ghim chặt cương ngựa, mệnh lệnh cho binh lính giãn ra, chuẩn bị tiến vào vòng vây.

Con người đen của hắn hít lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Tường thành chắc chắn màu tro, trên tường thành binh sĩ đông nghịt như mây đen dày đặc.

Hắn khẽ cười lạnh, đôi mắt chậm chạp hạ xuống, tập trung vào cái bóng trắng bị treo trên tường thành.

Đó là một nữ tử quần áo loang lổ vết máu.

Mái tóc như mây rối tung xòa xuống tận eo, che khuất khuôn mặt của nàng, khiến cho hắn không thể nhìn rõ dung mạo của nàng.

Cơ thể của nàng ở trong làn gió ban mai lay động như bạch liên, màu máu trên váy áo nàng khiến toàn thân nàng toát lên một loại phong thái rất khác, nàng giống như đóa bạch liên trong mưa, phủ một tầng sương giá. Tuy rằng mất đi vóc dáng thướt tha yêu kiều, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cả người lại mang theo hương khí kiên cường từng trải qua bi thương cực khổ.

Hắn còn có thể cảm nhận được, bên trong nàng là một linh hồn vô cùng kiên định, không có gì có thể khiến nàng suy sụp.

Kìa một cái chớp mắt của nàng, liền giống như một bàn tay vô hình, này lên tiếng lòng của hắn, khiến cho hắn thật lâu sau cũng không thể bình tĩnh lại.

Tại đây một khắc, Hoàn Nhan Liệt Phong quyết định, mặc kệ nàng có phải Thư Mã Thánh Nữ kia hay không, hắn cũng đều phải cứu nàng.

Ánh mặt Hoàn Nhan Liệt Phong dần dần rét lạnh, không khác gì mang theo mũi tên làm từ băng tuyết sắp bắn ra bên ngoài.

“Không biết Tả Hiền Vương giá lâm, Tiêu mỡ đã không từ xa nghênh đón!” Trên thành lâu cao cao, truyền đến một giọng nói rần rờ hữu lực.

Thủ thành Túc Châu Tiêu thiếu úy mang theo vài phó tướng, đứng trên thành lâu, cao giọng nói.

Tiêu thiếu úy trấn thủ thành Túc Châu đã mười mấy năm, là một con người chính trực, võ nghệ cao cường, ở Tái Bắc danh tiếng cũng vô cùng hiển hách.

“Tiêu tướng quân, đã lâu không gặp!” Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi nói, bên môi là nụ cười không màng danh lợi, trong trẻo như ánh dương buổi sớm.

Hai người vốn là bằng hữu lâu năm, không đánh không quen biết.

Trên chiến trường nhiều lần gặp nhau, tuy là đối đầu nhau, thế nhưng bình thường gặp nhau lại không khác gì bằng hữu.

“Không biết Tả Hiền Vương lặn lội đường xa đến đây, là vì chuyện gì?” Tiêu thiếu úy cao giọng hỏi, khuôn mặt vẫn rất điềm tĩnh.

Người này ở Tái Bắc danh xưng Thảo Nguyên Chi Ưng, hẳn là sẽ không đột nhiên chạy đến tấn công Túc Châu. Dù sao gì Thái Dung công chúa cũng chỉ mới hòa thân đến Bắc Quốc chưa đến một tháng, hẳn không thể nhanh thế đã thất ước?

Liệt Phong ánh mắt nghi hoặc ngày càng thâm trầm, Tiêu thiếu úy này không thể không biết mình đến đây vì mục đích gì, hẳn là giả vờ hồ đồ.

Hắn hẳn tuệ cảm nhận được, đây có thể là một âm mưu.

Nhưng với tính cách của Tiêu thiếu úy, hẳn nhất định sẽ không giờ trò bất cớ Tuyết Sơn Thánh Nữ, trừ phi hắn muốn phát động chiến tranh. Mà chiến tranh, đối với hắn thì có lợi ích gì chứ?

Chiếu theo tình thế trước mắt, hẳn là có kẻ đứng đằng sau thao túng mọi chuyện.

Trong hẻm núi, bỗng dưng có người tập kích, Liệt Phong chỉ biết rằng kẻ địch vẫn luôn ẩn trốn trong chỗ tối.

Nhưng người kia cuối cùng là ai?

Liệt Phong mày kiếm khiêu cao, đáy mắt càng lúc càng sâu hơn.

“Tiêu tướng quân, bốn vương vì sao đến đây, người cúi đầu nhìn xuống, tự nhiên sẽ rõ.” Liệt Phong lạnh lùng nói.

Tiêu Thiết Uất cúi đầu nhìn xuống, không khỏi vô cùng kinh hãi.

Khi nào trên tường thành, treo một nữ tử như thế?

Hắn liền triệu đến một binh lính giữ thành đêm qua, hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Mấy binh sĩ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

“Tướng quân, chuyện này tiểu nhân cũng không biết!”

Tiêu Thiết Uất giận dữ, trách mắng: “Thật sự là một đám vô dụng!”

Liệt Phong bên môi nhếch lên thành một ý cười, ánh mắt lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Thiết Uất.

“Tả Hiền Vương, không biết nữ tử này là người phương nào?” Tiêu Thiết Uất nhanh chóng cân nhắc chuyện này.

Quả thật có chút kì lạ, hẳn tin thù hạ của hắn sẽ không làm ra những chuyện này. Càng lạ hơn, khi bọn họ không hề phát hiện nữ tử này, nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong lại biết.

Chẳng lẽ, quả thật là Hoàn Nhan Liệt Phong đang cố tìm một lí do.

Nói như vậy nữ tử nàng chắc chắn có thân phận không hề đơn giản, nếu không, cũng sẽ không kinh động đến Tả Hiền Vương đích thân khởi binh tiến đến đây.

“Nàng là tuyết sơn Thánh Nữ!” Liệt Phong gần từng tiếng nói.

Tuyết Sơn Thánh Nữ?

Mồ hôi lạnh cả Tiêu Thiết Uất không khỏi tuông ra, trấn giữ Tái Bắc nhiều năm, hắn hiển nhiên biết Tuyết Sơn Thánh Nữ, càng hiểu rõ hơn Thánh Nữ ở trong lòng con dân thảo nguyên có vị trí to lớn như thế nào.

Nhưng treo Thánh Nữ trên thành, rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện này?

Cách đó không xa, trên đỉnh núi, một bóng dáng bạch y đeo mặt nạ đứng lặng.

Đỉnh núi tuyết còn động, tuyết trắng xóa ở giữa tầng mây xanh, mang theo trong trẻo lạnh giá.

Vách núi đá rất lớn, cuộn bay vạt áo bạch y.

Mà hắn, trước sau vẫn không nhúc nhích, cứ đứng đón gió như thế, ánh mắt u lãnh hướng về phía thành Túc Châu ở xa xa, nhìn thấy hết thảy.

“Công tử, thời cơ vừa đúng lúc, tất cả đều đã chuẩn bị xong!” Nam Tùng đi đến bên cạnh hắn, khẽ giọng nói.

“Nam Tùng, ngươi cảm thấy ta làm như thế có đúng không?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lãnh Nguyệt âm trầm vang lên.

Nam Tùng sững sốt, công tử làm việc luôn rất dứt khoát không hề nương tay, lần này vì sao lại bỗng do dự như thế?

“Công tử, cung tiễn đã căng lên, không thể không bắn!” Nam Tùng kiên định đáp.

Nhìn cung tiễn bạc đang hướng về phía Túc Châu, Lãnh Nguyệt khẽ thở dài.

Vân Hề Hề cặp mắt trong trẻo nhìn qua lớp tóc hỗn độn, nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong đang đứng bên dưới ánh mặt trời, đôi mắt của hắn trầm tĩnh không một gợn sóng, nụ cười bên môi như được gọt giũa.

Hề Hề nghĩ rất lâu, không biết rốt cuộc người đó ẩn nấp ở nơi nào? Mũi tên kia sẽ bắn từ hướng nào đến?

Mà Hoàn Nhan Liệt Phong, có thể nhìn thấy cảnh báo của nàng hay không?

Gió nhẹ phe phẩy, mây trời như dải khói nhè nhè bay.

Trong làn gió, đột nhiên vút lên một âm thanh khác thường.

Hề Hề nhanh chóng quay đầu, nhìn về phía ánh mặt trời, đang có một mũi tên xé gió lao đến hướng về phía nàng. Hề Hề đột nhiên tập hợp khí lực thổi ra bằng miệng, khiến cho tóc phía mũi tên đang lao đến bay lên.

Chỉ mong, Hoàn Nhan Liệt Phong có thể nhìn thấy sự khác thường của nàng, chỉ mong hắn có thể dùng cung tiễn chặn lại mũi tên này, chỉ mong... hắn có thể cứu nàng.

Hề Hề cứ như vậy yên lặng cầu nguyện.

Bên dưới bóng tĩnh kỳ, Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng chùng xuống, nếu là một âm mưu, nữ tử này hẳn là đang gặp nguy hiểm! Bởi vì Tuyết Sơn Thánh Nữ đang ở đây, cho dù biết là một âm mưu, hắn cũng phải tiêu diệt Túc Châu.

Ý nghĩ này trong đầu vừa lóe, Liệt Phong ngẩng đầu nhìn lên liền thấy nữ tử kia thổi bay mái tóc trước mặt. Hướng tóc đen bay lên có một mũi tên lập lòe lao đến.

Liệt Phong nhanh chóng lấp cung tiễn, tiễn nhanh như châu chấu, chặn lại mũi tên kia.

Dưới ánh mặt trời, hai mũi tên ở không trung giao nhau, trước lóe lên lấp lánh, sau như lá vàng rụng rơi xuống mặt đất.

Hề Hề âm thầm cười, Hoàn Nhan Liệt Phong không hổ là Hoàn Nhan Liệt Phong, tài bắn cung quả thật không phải hạn thường.

Mà Hoàn Nhan Liệt Phong lại như rất sững sốt đứng ở đó.

Mới vừa rồi, khi nàng thổi bay mái tóc đen của mình, khuôn mặt thanh lệ trắng nõn hiện ra trong chớp mắt.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng hắn tin đó không phải là ảo giác.

Đó là ai?

Dung mạo thanh lệ vô song, khí chất dịu dàng lạnh nhạt, liền như vậy, khơi lên tiếng lòng trong hắn.

Đúng là nàng sao?

Người đã nữ cải nam trang cùng hắn quyết đấu, người hiện tại đang không ngừng quấy nhiễu nhiều những giấc mơ mỗi đêm của hắn, nàng đúng là Thánh Nữ Tuyết Sơn?

Lòng ngực đột nhiên như bị thứ gì đó bóp nghẹt, hơi thở của hắn thật sự có chút khó nhọc vì rối loạn.

Khiếp sợ, mừng như điên, không tin, đau lòng, xúc cảm lần lượt thay nhau dâng lên, không có gì có thể ngăn lại.

Là nàng thật ư?

Hắn lại nhìn như nhìn thấy quá khứ, tuy nhiên mái tóc đen lại một lần nữa phủ xuống, đen như màu mực kín kẽ che đi khuôn mặt của nàng.

Ánh mắt hắn lại chạm đến những vết máu loang lổ trên y phục nàng, những vết máu ấy như vô số mũi nhọn đâm vào tim hắn, làm cho tim hắn đau đớn đâm dĩa trong máu tươi.

“Vương gia, bọn họ kéo Thánh Nữ lên rồi, chúng ta làm sao bây giờ?” La Cáp bên cạnh nói.

Liệt Phong giật mình, chốc lát liền hồi phục lại tinh thần, lúc này mới chú ý đến, Tiêu Thiết Uất đã phái người kéo nữ tử áo trắng kia lên tường thành.

Ánh mắt hắn nhảy mắt tựa hồ dấy lên ngòi lửa, ngòi lửa kia lại nhanh chóng biến thành một ngọn lửa, tựa hồ có thể thiêu đốt vạn vật thiên địa thành tro tàn, nắm tay hắn sớm đã siết chặt.

“Tà Hiền Vương! Chuyện này chỉ là hiểu lầm, ta sẽ phái người mang Tuyết Sơn Thánh Nữ đến chỗ ngài!” Tiêu Thiết Uất vô tư thẳng thắn nói, song lại sai người cởi bỏ dây thừng quanh người nàng.

Phó tướng Lư Thuyền của Tiêu Thiết Uất ngay lập tức đi đến, nói: “Tướng quân, để ta mang cô ta xuống dưới!”

Tiêu Thiết Uất nhìn Lư Thuyền, bảo: “Lư Thuyền, đây là chuyện trọng đại, ngươi phải cẩn thận!”

Tiêu Thiết Uất khẽ gật đầu, Lư Thuyền mang theo mấy binh sĩ đi xuống thành lâu.

Đứng ở cửa thành, Hề Hề trong lòng dâng lên một loại tư vị nói không nên lời.

Hoàn Nhan Liệt Phong tuy rằng cuối cùng đã cứu nàng, nhưng nàng lại không muốn gặp lại hắn, nàng không muốn hắn biết nàng là Vân Hề. Thật khó tưởng tượng, nếu hắn biết Thánh Nữ là kẻ ngày đó nữ cải nam trang quyết đấu cùng hắn, hắn sẽ có phản ứng như thế nào.

Thế nhưng nàng lại không thể không đối mặt với hắn, âm mưu hiện tại của Lãnh Nguyệt, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ, nàng cảm thấy phải đem chuyện này bẩm báo với Hoàn Nhan Liệt Phong.

Bỗng nhiên có gió lạnh đánh úp đến, binh sĩ áp giải Hề Hề không một tiếng động liền ngã xuống.

Hề Hề kinh dị quay đầu nhìn lại, Lư Thuyền phó tướng của Tiêu Thiết Uất, đang đứng yên ở đó, vẻ mặt nghiêm trang nhìn nàng.

Hề Hề thật sự không dám tin, hắn thế nhưng lại cũng là thuộc hạ của Lãnh Nguyệt? Mắt thấy sắp bước ra khỏi cửa, mắt thấy sắp có được tự do, cuối cùng lại vẫn rơi vào tay Lãnh Nguyệt?

Hề Hề thật sự không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sơn vũ dục lai

Mặt trời càng lúc càng lên cao, ánh nắng lan tỏa khắp bốn phía đất trời.

Tình kỳ trong gió bay vù vù, phía dưới tình kỳ, Hoàn Nhan Liệt Phong toàn thân áo bào đen lẳng lặng ngồi ngay ngắn trên yên ngựa, mặc cho gió cuốn bay tà áo, thổi tung mái tóc đen, hắn vẫn trước sau thùy chung một đôi mắt đen sâu hoắc, gắt gao nhìn về phía cửa thành Túc Châu, thậm chí là không buồn chớp mắt một cái.

Thành trì Túc Châu sừng sững cửa vẫn đóng chặt, ánh nắng chiếu xuống, có chút tịch mịch lạnh lẽo.

Cuối cùng có phải là nàng không?

Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng không ngừng tự hỏi.

Từ sau đêm hắn bắn nàng bị thương, hắn từng phái người đi khắp nơi tìm nàng, nhưng vẫn không có kết quả. Cũng không nghĩ rằng hôm nay phát hiện ra nàng chính là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Hắn không biết vì sao bản thân lại khao khát được nhìn thấy nữ tử kia đến thế, có lẽ bởi vì hắn muốn kiểm chứng dự đoán của mình chẳng?

Từng giờ từng khắc trôi qua, mặt trời hiện tại đã lên rất cao, nhưng hai cánh cửa lớn vẫn đóng kín như cũ.

Bàn tay nắm dây cương của Hoàn Nhan Liệt Phong càng lúc càng siết chặt hơn.

Binh sĩ đứng ở gần Hoàn Nhan Liệt Phong đều đã bắt đầu nhận ra sự khác thường của hắn.

Tà Hiền Vương của bọn họ có vẻ đang rất khẩn trương, điều này làm cho bọn họ có chút sững sốt.

Vương gia của bọn họ Nam chinh Bắc chiến chưa khi nào mang về mặt khăn trương như vậy, khiến cho bọn họ vô cùng khâm phục tinh thần ấy, thế nhưng hiện tại vương gia thật sự là đang khẩn trương?

Thời gian trôi qua ước chừng chỉ khoảng một nén nhang, dù vậy, đối với riêng Hoàn Nhan Liệt Phong tựa như đã qua rất lâu, hắn cuối cùng không thể giữ kiên nhẫn tiếp nữa, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiết Uất.

“Tiêu tướng quân, sao lại thế này?” Hắn lạnh lùng dò hỏi, hai tròng mắt lãnh liệt nhìn về phía Tiêu Thiết Uất.

Tiêu Thiết Uất hình như cũng đã nhận ra có gì đó không ổn, hắn lệnh cho tướng sĩ xuống dưới xem xét, rất nhanh, tướng sĩ kia đã quay trở lại, thần sắc có chút hoảng hốt, nói nhỏ vào tai hắn: “Tướng quân, đại sự không lành, Tuyết Sơn Thánh Nữ không thấy đâu nữa, phó tướng Lưu Thuyền và các huynh đệ khác đều bất tỉnh trên mặt đất, hình như tất cả đều trúng độc!”

“Cái gì?” Tiêu Thiết Uất chấn kinh, thật sự không dám tin vào tai mình nữa, lại có kẻ to gan đến thế, không coi hắn ra gì, bắt Tuyết Sơn Thánh Nữ đi.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hắn lại cúi đầu nhìn xuống thành.

Bên dưới ánh mặt trời đẹp mắt, Thảo Nguyên Chi Ứng tiêu sái ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đôi mắt nương theo ánh nắng lấp lánh sáng rực, sáng giọng mà uy nghiêm, khiến cho hắn không dám nhìn thẳng.

“Tiêu tướng quân, chuyện gì đã xảy ra vậy? Vì sao vẫn không thả người?” Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh giọng hỏi.

Hắn nhanh nhạy cảm giác được trên thành lâu có chút bất thường, bàn tay siết chặt dây cương có chút run rẩy.

Tiêu Thiết Uất đè nén tâm trạng ngổn ngang, mỉm cười đáp: “Tả Hiền Vương, chuyện là Tuyết Sơn Thánh Nữ thân thể không được tốt, hiện tại đã ngất đi. Nghĩ đến ở chỗ Tả Hiền Vương chắc không có thái y, để phòng Thánh Nữ gặp nguy hiểm, ta đã phái người vào thành mời thái y đến xem, Thánh Nữ sẽ đi ra ngay thôi!”

Hoàn Nhan Liệt Phong hai tròng mắt híp lại, nhanh chóng phân tích lời của Tiêu Thiết Uất là thật hay giả.

Tuyết Sơn Thánh Nữ ngất đi? Nàng bị thương, lại bị treo ở thành lâu cả đêm, quả thật có thể ngất đi. Mà trong quân đội của mình, đúng là không có bác sĩ thái y nào, Tiêu Thiết Uất phái người vào thành tìm người trị liệu cho nàng, cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng, Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn cảm thấy có chút không đúng!

Chỉ có thể thăm khắng định, những việc xảy ra trong hôm nay là có kẻ đã bày ra, nhưng kẻ đứng sau chuyện này rốt cuộc là ai? Tiêu Thiết Uất có thể là một trong những kẻ ấy không? Mà kẻ vừa nãy núp trong bóng tối muốn ám sát Thánh Nữ, hắn sẽ buông tay dễ dàng như vậy sao?

Mục đích của bọn họ, hắn là muốn làm cho Bắc Thương Quốc của hắn và Nam Triều bất hòa với nhau.

“Tả Hiền Vương, thái y hiện đã đến rồi, hắn đang chuẩn mạch cho Thánh Nữ, mong Tả Hiền Vương chờ thêm giây lát!”

Hoàn Nhan Liệt Phong khẽ gật đầu, hắn thật sự muốn xem, bọn họ rốt cuộc là muốn giở trò gì.

Trên thành lâu, Tiêu Thiết Uất vội vàng đi xuống, phái người vào thành truy tìm tung tích của Thánh Nữ, đồng thời phái người mang một nha hoàn trong phủ hắn đến.

Thính Liên là nha hoàn có võ nghệ cao cường nhất trong phủ của hắn, quan trọng là, nha hoàn này đã theo hắn đến biên quan được một thời gian khá dài, am hiểu ngôn ngữ của người Tái Bắc. Hiện tại chỉ có dùng cách này, để Thính Liên giả làm Thánh Nữ, xoa dịu Hoàn Nhan Liệt Phong, để hắn có thời gian đi tìm Thánh Nữ thật sự về, sau đó sẽ từ từ giải thích với Hoàn Nhan Liệt Phong.

Nếu không làm như thế, hắn thật sự sợ sẽ khiến cho Hoàn Nhan Liệt Phong nổi giận, tiến công Túc Châu.

Cũng nhờ thuộc hạ của hắn nhắc nhở, rằng dung mạo của Thánh Nữ hiện tại vẫn là một điều bí ẩn, nếu không hắn cũng không ra hạ sách này.

Nha hoàn Thính Liên vội vàng đi thay một bộ váy áo màu trắng loang lổ vết máu, lại dùng một cái khăn quấn quanh mặt nhằm che lại dung mạo, theo chân mấy binh lính đi ra ngoài, ra khỏi thành.

Tiêu Thiết Uất chỉ hy vọng Thính Liên có thể kéo dài thời gian thêm một lúc, để hắn có thể nhanh chóng tìm được Thánh Nữ thật về.

Bên dưới thành lâu, Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thấy nữ tử váy áo trắng loang lổ vết máu chậm rãi bước ra, lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Hoàn Nhan Liệt Phong phân phó binh sĩ đến đoán Thánh Nữ, bọn họ rời khỏi thành Túc Châu, nhưng lại dựng trại dừng chân cách ngoài thành Túc Châu không xa.

Bên trong lều lớn, Liệt Phong lệnh cho các binh sĩ lui xuống hết, chỉ chừa một mình Thư Mã Thánh Nữ ở lại.

“Thư Mã Thánh Nữ, bản vương trong lòng có chút phiền não, chi bằng Thánh Nữ niệm cho bản vương nghe một đoạn Phạn kinh nhằm xoa đi buồn phiền trong lòng, nhé!”

Hắn nhớ rõ lúc ở đại hội Tế Thiên, Thánh Nữ niệm Phạn kinh khiến cho biết bao kẻ say mê.

Thính Liên nghe vậy cảm sùng sốt vô cùng, nàng làm gì biết niệm Phạn kinh.

“Tà Hiền Vương, Phạn kinh chỉ có thể dùng ở đại hội Tế Thiên thôi, ngày thường không thể tùy tiện niệm! Mong Tà Hiền Vương thứ lỗi!” Thính Liên cố ra vẻ bình tĩnh đáp, tay lại không kiềm chế được có chút run rẩy.

Giả mạo là giả, cho dù có nguy trang thật tốt, thì cũng khó lòng tránh khỏi cảm thấy chột dạ.

Đáy mắt Hoàn Nhan Liệt Phong chợt lóe, trong trí nhớ của hắn, Vân Hề chưa bao giờ tỏ ra sợ hãi trước mặt hắn, mà Thánh Nữ này, rõ ràng là đang sợ hãi, cô ta không phải là nàng!

Chẳng lẽ, vừa rồi chính mình đã nhìn nhầm ư?

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi về hướng Thánh Nữ.

Thính Liên liên tục lùi về phía sau, nói: “Tà Hiền Vương, ngài muốn làm gì?”

Liệt Phong bỗng nhiên vung tay, bàn tay nhẹ chạm vào chiếc khăn che mặt của Thư Mã Thánh Nữ.

“Tà Hiền Vương, dung mạo của Thánh Nữ không thể tùy tiện để kẻ khác nhìn thấy, người không biết ư?” Thính Liên cả gan lớn tiếng nói.

Bàn tay của Liệt Phong khẽ ngưng động, không phải vì hắn nghe được lời kia của nàng, mà là vì trái tim hắn đang đập dồn dập, bỗng nhiên có chút lo sợ, không dám vén lên cái khăn che mặt này. Thế nhưng, hắn vẫn vén lên cái khăn ấy.

Một khuôn mặt xinh đẹp ngay lập tức hé ra.

Mày liễu cong cong, đôi mắt trong trẻo, bộ dạng xinh đẹp, chỉ là người này không phải là nàng.

Trong lều một trận yên tĩnh nhanh chóng thống trị, tuổi cười trên môi Liệt Phong chuyển lạnh, trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn mỹ không khác gì một cái lồng băng, ánh mắt mang theo sương lạnh bức người lan tỏa ra ngoài.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã nhìn lầm rồi ư? Thư Mã Thánh Nữ vốn không phải là nàng? Dù thị giác của hắn vẫn luôn rất chuẩn xác, lần này vậy nhưng đã nhìn nhầm?

Hoàn Nhan Liệt Phong chợt nắm lấy cổ tay của Thính Liên, giọng nói lạnh lùng: “Nói, người mới vừa rồi ở thành lâu không phải là người!”

“Tà Hiền Vương vì sao lại nói như thế? Thư Mã còn chưa kịp tạ ơn cứu mạng của Tà Hiền Vương kia mà!” Thính Liên chậm chạp nói.

“Thật là người?” Ngón tay của Liệt Phong dừng trên cổ tay nàng, xem xét mạch đập, mạch đập rất vững vàng, không có chút dấu hiệu trúng độc nào cả.

Ánh mắt Liệt Phong càng lúc càng lạnh hơn.

“Nếu vậy, xin hỏi Thánh Nữ, là ai đã giúp Thánh Nữ giải độc vậy?”

Liệt Phong vẫn nhớ, độc được hắn cho Thánh Nữ uống ở đại hội Tế Thiên vốn là toái tâm, thiên hạ này ngoài hắn ra, chỉ sợ không có kẻ nào có thể giải được.

Thính Liên ánh mắt có chút bối rối, nàng không rõ rốt cuộc Liệt Phong nói những lời này là thật hay giả, có khi là hắn đang cố ý thử nàng. Nàng trầm suy đoán, Thánh Nữ dù cho thật sự bị trúng độc, Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không thể biết được. Hơn phân nửa là hắn đang thử nàng.

Do dự một lúc, nàng đáp: “Ta trúng độc khi nào chứ, Tà Hiền Vương hắn là đã nhớ nhầm!”

Ánh mắt Liệt Phong chợt lóe, lãnh khốc thế nhưng lại tựa như đang mỉm cười, tóm lấy khoe miệng kẻ trước mặt.

Cổ tay đột nhiên dùng lực, nói: “Người là ai? Vì sao phải giả mạo Thánh Nữ?”

Thính Liên bởi vì đau đớn nhìn không được liền kêu lên, tướng quân nói với nàng, Tuyết Sơn Thánh Nữ vẫn luôn ở Tuyết sơn, chưa từng có ai nhìn thấy dung mạo thật của nàng, cho nên rất khó bị phát hiện.

Không dự đoán được, nhanh như vậy đã bị vạch trần.

“Các người đã đem Thánh Nữ thật đi đâu rồi?” Liệt Phong trừng mắt nhìn Thánh Nữ giả, ánh mắt dao động mang theo sóng nước cuộn cuộn.

“Ta không biết, thật sự không biết! Nghe nói Thánh Nữ kia đã mất tích, cho nên Tiêu tướng quân mới phái ta đến giả làm nàng.” Thính Liên chứng kiến vẻ mặt cuồng nộ của Liệt Phong, sợ hãi đáp.

“Người đâu!” Hoàn Nhan Liệt Phong lạnh giọng gọi.

Chờ bên ngoài là La Cáp và Từ Dư vội vàng đi vào.

“Từ Dư, phái người quay trở về, truyền tin gọi tả hữu tướng quân đến đây, mang theo binh tiếp viện.” Liệt Phong đáy mắt chốc lát như mang theo ngọn lửa không ngừng rực cháy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiếng cầm đao phong

Tuy biết rõ là một âm mưu, nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong cuối cùng cũng tiến công Túc Châu. Dù vậy, chuyện Thụ Mã Thánh Nữ mất tích, cũng không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa, Thánh Nữ còn là nàng.

Chỉ cần nghĩ đến đây, liền có một cảm giác lo lắng, hoảng sợ thấu tận xương tủy dâng lên trong lòng Hoàn Nhan Liệt Phong. Hấn sợ rằng nàng sẽ chết, nàng nhất định phải sống, ân oán của bọn họ vẫn chưa giải quyết xong, quyết đấu vẫn chưa phân thắng bại.

Thế nhưng nàng rốt cuộc đang ở nơi nào? Người đứng sau bức màn của những chuyện này là ai?

Hấn nhất định phải cứu nàng về, đồng thời cũng sẽ tìm ra bằng được kẻ kia, Hoàn Nhan Liệt Phong hạ quyết tâm.

Túc Châu dễ thủ khó phòng, chiến sự kéo dài hết một ngày một đêm, vẫn ở thế giằng co, hai bên đều tổn thương không ít lực lượng.

Tuy rằng bên ngoài chiến sự diễn ra vô cùng kịch liệt, nhưng ở một tòa trang viên thuộc chân núi ở ngoại ô Túc Châu, khung cảnh vẫn vô cùng yên tĩnh.

Vân Hề Hề sau khi tỉnh lại, một lần nữa nằm trong căn phòng đó, hầu hạ nàng vẫn là Tuyết Yên.

Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, nhưng Hề Hề biết, tất cả đã không còn giống như trước nữa.

Nơi này gió vẫn miên man thổi qua, bóng trúc vẫn đổ dài trên sân, đu đưa theo gió, khung cảnh bình yên tĩnh lặng, nhưng liệu bên ngoài thành Túc Châu, có vẫn bình yên giống ở đây không? Vân Hề Hề thật không dám nghĩ đến nữa.

Có ai ngờ được, phó tướng Lưu Thuyền của Tiêu Thiết Uất lại là người của Lãnh Nguyệt, trong khoảnh khắc, cửa thành đã ở ngay trước mắt, các binh sĩ đều đồng loạt ngã xuống, mà nàng, lại vẫn rơi vào tay Lãnh Nguyệt.

Chỉ sợ, hiện tại ở Túc Châu kèn khor báo động đang bay cuộn cuộn đầy trời.

Tuyết Yên một thân áo lam, lặng lẽ cầm theo một chiếc gương chạm chỗ hoa văn đến bên cạnh Hề Hề. Nhưng hiện tại, Hề Hề làm gì còn tâm trạng để điểm trang.

“Tuyết Yên, ngươi nói cho ta biết, hiện tại có phải Hoàn Nhan Liệt Phong đã tấn công vào Túc Châu rồi đúng không?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Tuyết Yên có chút thương xót, nhìn nàng gật đầu.

Tuy rằng sớm dự đoán được kết quả này, nhưng Hề vẫn nhin không được run rẩy, nàng khổ sở nhắm lại hai mắt, gương mặt thanh lệ tuyệt mỹ, phút chốc trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Nàng không phải Quan Thế Âm phổ độ chúng sinh, nhưng nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Lời thề ngày nào vẫn quanh quẩn bên tai, nàng nguyện cả đời hy sinh, vì con dân thảo nguyên mưu cầu bình yên ấm no. Nhưng nàng lại không làm được, hiện tại nàng chỉ có thể tro mắt nhìn chiến tranh xảy ra, đã vậy ngọn nguồn của chiến tranh còn là xuất phát từ nàng.

Thánh Sư, người chọn Hề Hề làm Thánh Nữ có lẽ là một sai lầm.

Thánh Sư, Hề Hề thật sự không có tư cách để làm Thánh Nữ.

“Thụ Mã Thánh Nữ, mời điểm trang!” Tuyết Yên chăm chú nhìn nàng nói.

Thụ Mã Thánh Nữ? Thánh Nữ!

Xung hô hiện tại của Tuyết Yên đối với nàng, lúc này nghe thấy thật mỉa mai làm sao.

Hề Hề chậm chạp mở ra đôi mắt, trong gương đang phản chiếu gương mặt tái nhợt của nàng, tái nhợt đến gần như trong suốt. Đôi mắt lại đen láy, đen như vậy càng ánh ra rõ hơn sự kiên định quật cường.

“Ta còn cần điểm trang sao?” Hề Hề nâng mi, đối mặt với Tuyết Yên.

Tuyết Yên hơi kinh hãi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo thuần khiết này, bởi vì trông nàng cứ như vậy mà quật cường, như vậy sắc bén lạnh lùng, như vậy rung động lòng người.

Đây rốt cuộc đây là một nữ tử như thế nào? Lại có thể vừa lạnh lùng mà vẫn xinh đẹp lóa mắt đến vậy.

Còn chưa suy nghĩ xong, liền có một luồng khí lạnh kéo đến, thân thủ vô cùng lợi hại, đã nhanh chóng dùng một mũi tên không chế Tuyết Yên. Khoảng cách quá gần, cho dù đôi phương không có nội lực, muốn giết chết nàng thì nàng cũng không có cách nào tránh được. Hơn nữa, nàng căn bản không thể ra tay, bởi vì nàng không nhận được mệnh lệnh nào từ công tử cả.

Tuyết Yên khẽ cười khổ, nàng từng thay y phục cho Hề Hề vài lần, nhưng nàng lại không có thu lấy cung tiễn của Hề Hề, không phải nàng sơ suất, mà cũng là do công tử không có phân phó. Dù vậy, vẫn không dự đoán được, cuối cùng lại xảy ra tình cảnh này.

Hề Hề điểm vào nguyệt đạo của Tuyết Yên, rồi nàng chậm chạp từ trên giường ngồi dậy.

Không điểm trang, tóc dài vẫn rối tung trên bờ vai, Hề Hề chậm rãi đi ra khỏi căn phòng, đi đến nguyệt môn[*] ở trúc viên, nếu có thể nương theo con đường này đi thẳng ra ngoài thì tốt biết mấy, chỉ là, Hề Hề hiểu sẽ không thể nào có khả năng đó xảy ra, không chế được Tuyết Yên, thì vẫn còn Mai Nhị, còn cả một Lan Tâm, nàng vẫn như cũ, không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của Lãnh Nguyệt.

Có tiếng huyền cầm truyền đến, qua một khúc quanh, Hề Hề liền nhìn thấy một khu vườn xanh mướt, bên cạnh hòn non bộ còn có một rừng mai nhỏ khác.

Hoa mai nở rộ trong tiết trời lạnh lẽo, tạo thành một biển hoa lấp lánh rực rỡ, vô cùng lộng lẫy bắt mắt.

Hề Hề tiến thêm vài bước đi vào trong biển hoa, hoa mai bay lượn, rơi trên vạt áo nàng, một số khác thì khe khẽ lắc lư xoay tròn trong gió rồi rơi xuống mặt đất, để lại hương thơm lành lạnh trong không khí.

Tiếng đàn thanh thanh tinh mịch, khe lọt vào trong tai, người khác khó lòng diễn tả được vẻ tàn khốc của âm thanh ấy.

Cho đến hiện tại, Hề Hề vẫn luôn nghĩ đàn là để giải sầu, hoặc là du dương trầm ấm, hoặc là vui vẻ êm dịu, cũng có thể là mệnh mông cuộn trào...

Từ lúc chào đời đến nay, Hề Hề chưa từng nghe qua tiếng đàn nào như thế này cả.

Tiếng đàn hệt như mũi kiếm làm bằng gió, mỗi một âm thanh vang lên, đều tựa như tiếng chém gậy kim loại. Thời điểm tiếng đàn róc rách đổ xuống, lại giống với âm thanh chém giết thảm thiết trên chiến trường, có bóng đao kiếm mang theo sát khí bức người. Tiếng đàn một trầm, một cao, một lắng, một vang, tất cả rất rõ ràng rành mạch, trong trẻo mà sạch sẽ, sát phạt vô cùng dứt khoát quyết liệt, thật sự là đao ảnh thôi thúc mạng người.

Cảnh mai trên cây như bị tiếng đàn tác động, khiến cho hoa mai run rẩy rơi đầy trời, bỏ nhào vào cơ thể người đánh đàn.

Hề Hề dừng chân sau một gốc mai, xuyên qua một nhánh mai, nhìn đến chỗ tảng đá, trên ấy bày một ngũ huyền cầm vô cùng tinh xảo, mà kẻ một thân vương đầy hoa đang đánh đàn không ai khác chính là Lãnh Nguyệt.

Kính ngạc trong lòng Hề Hề nhanh chóng qua đi, nàng khẽ cười lạnh. Ngoài hấn ra, còn có ai có thể đàn ra những âm thanh mang theo sát khí lạnh thấu xương, như tơ máu lan tràn như thế.

Người này thâm trầm, tâm tư khó đoán, âm mưu của hấn phá hồng hòa bình hai nước, nghĩ đến đây đôi mắt Hề Hề liền rét lạnh hấn ra, hai bàn tay run nhè nhẹ.

Rừng mai sau giờ ngọ, không khí lạnh lẽo đã được ánh nắng gột rửa, ấm áp khiến nàng không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Tiếng đàn càng lúc càng cao vút, hàn ý lạnh run người, giống như tiếng ai đang đau khổ gào thét giữa, khiến cho người nghe hít thở không thông. Hoa mai nương theo gió rơi rụng, cây mai bên cạnh hấn chốc lát toàn thân liền trở trời không còn lấy một bông hoa. Song, tiếng đàn rất nhanh đã chuyển thành trầm lắng bi thương, tựa hồ như sau khi chém giết xong, xung quanh chỉ còn lại tịch mịch, tiêu điều xơ xác khôn thống khổ cùng.

Bốn phía chung quanh nam tử bạch y là những cánh hoa thừa thốt, không thể tả xiết xinh đẹp, nhưng cùng thể lương đến kỳ lạ.

Lộ ra bên ngoài mặt nạ là một hàng mi dài cong cong cực kỳ đẹp mắt, ấn đường của hấn hơi hơi nhú lại, giống như không ai có thể an ủi đôi mày đang nhíu lại kia vào lúc này, mặt khác lại trông hấn có vẻ rất cao ngạo, lãnh khốc.

Đôi con ngươi kia bởi vì đeo mặt nạ nên không thể nhìn ra cảm xúc, nhưng lại cảm nhận được một ánh mắt thăm thẳm như vực sâu vạn trượng, trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng, tuy nhiên lại mang theo khôn kể ưu thương cô quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Gương mặt hoa hồng

Một người như vậy, nhìn qua thanh tĩnh nho nhã, trong trẻo lạnh lùng như ngọc, nhưng lại là một kẻ xấu, một đại ác ma giết người không chớp mắt.

Hắn cũng biết bị thương? Hắn cũng biết thống khổ?

Hắn cũng xứng bị thương? Hắn cũng xứng thống khổ ư?

Hắn đích thật là một tên ác ma nhiều sầu đau.

Lại nghĩ đến giọng nói lạnh lùng độc ác kia từng vang bên tai: “Kế hoạch của ta nhất định sẽ thực hiện được!”

Hiện tại kế hoạch của hắn thật sự đã thành công, thành công khơi dậy sóng gió giữa hai nước, mà hắn lại trốn ở đây cô quạnh bị thương? Hắn không phải nên vô cùng vui vẻ vào lúc này sao?

Tiếng đàn càng lúc càng trầm thấp sâu lắng, như suối nguồn giá rét bẻ tắc, chua xót khôn cùng, lại giống như cánh nhạn cô đơn, đau khổ bị thương.

[*]Chim nhạn: Cánh nhạn thường hay xuất hiện văn thơ Trung Quốc. Hàng năm cứ mỗi khi đến mùa Nhạn sẽ bay về phương Nam, đến mùa xuân năm sau lại quay về phương Bắc. Lúc nào đi cư cũng là bay theo đàn, có cặp có đôi.

Hề Hề hơi cười lạnh, từ trong tay áo lạnh như băng nhanh nhẹn lấy ra cung tiễn.

Ngày thường khi quyết đấu, Hề Hề chỉ dùng bạch lăng và ống tay áo.

Chỉ khi quyết ý đã thương đối phương, nàng mới dùng đến cung tiễn.

Mà hiện tại, Hề Hề lại không thể không dùng đến cung tiễn.

Nàng nhớ rõ lần đầu tiên nàng dùng đến cung tiễn này cũng là để đối phó với Lãnh Nguyệt. Nhưng khi đó, nàng không có ý định giết hắn, nàng chỉ muốn cứu Diệp Từ Dung.

Hề Hề chưa bao giờ giết người, mà hôm nay, Hề Hề không thể không nghĩ đến chuyện giết người.

Hề Hề biết bản thân mình hiện tại không có nội lực, bắn ra mũi tên này, uy lực cũng không được bao nhiêu, nhưng khả năng bắn cung của nàng vẫn luôn rất chính xác.

Hơn nữa, Hề Hề không nghĩ sẽ bỏ một cơ hội ngàn năm có một như thế.

Vị trí nàng đang đứng hiện tại là một vị trí vô cùng tuyệt vời, hơn nữa khoảng cách cũng không quá xa, điều kiện vô cùng thuận lợi. Giờ phút này Lãnh Nguyệt lại đang toàn tâm toàn ý đánh đàn, căn bản sẽ không để ý đến người muốn ám sát hắn, liền thừa dịp hắn không đề phòng, chớp lấy cơ hội.

Cho nên Hề Hề chắc chắn sẽ bắn trúng.

Hề Hề nắm chặt cung tên, chậm rãi lắp cung, căng dây.

Cung căng như trăng tròn, mũi tên sắc bén, nhắm vào giữa ấn đường của Lãnh Nguyệt.

Nhưng là, không biết vì sao, ngay trước một khắc mũi tên sắp bắn ra, Hề Hề đột nhiên cảm thấy đáy lòng như một sợi dây đàn, khẽ rung động nứt toát ra một tiếng, làm cho ngón tay ngọc của nàng không nhịn được run rẩy.

Mũi tên này nếu xuyên qua trán hắn, hắn ngồi ở đó nhất định sẽ chỉ có con đường chết.

Nàng thật sự muốn giết hắn sao?

Tay của Hề Hề, không hiểu vì sao lại hơi di chuyển xuống dưới, mũi tên sắc bén lóe lên, lại nhắm về phía ngực của Lãnh Nguyệt.

Dây cung lại căng lên trong yên lặng.

Những giọng nói trên thành lầu đêm ấy vẫn quanh quẩn bên tai.

Hắn trong một đêm, giết sạch tám gã tham quan ô lại. Hắn sáng lập ra Nguyệt Thần cung, làm vô số chuyện cho dân chúng, được người người ca ngợi.

Truyền thuyết nói rằng hắc là Nguyệt Thần hạ phàm, là người đến cứu rỗi thiên hạ muôn dân.

Chuyện này, rốt cuộc là thật hay giả!?

Hắc cuối cùng là một người như thế nào? Có đúng như lời nói của những binh sĩ kia không, là một người hiệp nghĩa, nhưng tại sao nàng chỉ thấy hắc vô cùng tàn nhẫn ác độc?

Do dự nhanh chóng qua đi, nghĩ đến chiến sự đang diễn ra ngoài kia, nghĩ đến những binh sĩ phải ngã xuống vì hắc, Hề Hề lại căng lên cung tiễn. Mềm lòng với Lãnh Nguyệt, chính là tàn nhẫn với những người khác, Hề Hề hiểu điều này.

Mũi tên này nhất định phải bắn trúng, nếu bỏ qua cơ hội này, sợ là cả cuộc đời cũng không có lần thứ hai.

Hề Hề nín thở giữ khí, dây cung căng tròn, nàng nghiêng răng, khẽ buông tay, cuối cùng cũng bắn ra mũi tên này!

Mũi tên mạnh mẽ xé toạt không khí, mang theo xơ xác tiêu điều, lao thẳng về phía lồng ngực Lãnh Nguyệt.

“Loong coong” một tiếng, dây huyền cầm đứt.

Ánh sáng chớp nhoáng lóe lên, một cái nhọn hoắt chói mắt theo cánh tay phải của Lãnh Nguyệt hiện ra, tia sáng do kim loại va chạm nhau bắn tứ phía, “đình đàng” một tiếng, ngăn lại mũi tên của Hề Hề. Là một thanh đoản kiếm trong tay áo Lãnh Nguyệt, hắc đã dùng chui kiếm ấy ngăn lại mũi tên của nàng.

Tiếng đàn véo von rồi ngừng lại, dư âm lượn lờ, hòa vào trong gió, phá tan sự yên tĩnh của rừng mai.

Không chờ cho tiếng thờ đóc của mình kịp hạ xuống, Hề Hề lại tiếp tục bắn tên!

Lúc này Hề Hề bắn ra là bốn mũi tên cùng lúc, lần lượt nhắm về hướng cổ họng, ngực, hai bên hông của Lãnh Nguyệt, phong tỏa hết đường lui cao thấp trên cơ thể hắc! Cung tên trong tay Hề Hề nhắm rất kỹ, đối phương lại không hề phòng bị, Lãnh Nguyệt chắc chắn sẽ trở tay không kịp, hắc sẽ phải chịu thua.

Những mũi tên tiếp theo ngay lập tức bay đến trước người Lãnh Nguyệt, hắc đột nhiên ngừng đầu, hai tay dùng sức vỗ, huyền cầm trước người bỗng dừng đứng thẳng lên, biến thành một tấm lá chắn trước mặt, chỉ nghe leng keng vang lên bốn phía, bốn mũi tên kia đều cắm vào huyền cầm, có một mũi còn cắm cả vào dây đàn, phát ra một tiếng ngân nhỏ vô cùng êm tai lượn lờ trong không gian.

Hề Hề trong lòng chùng xuống, chính mình đã xem nhẹ mọi thứ, quên mất bên cạnh hắc còn có một huyền cầm.

Nếu nàng có nội lực, đừng nói là một huyền cầm, ngay cả là một tảng đá, nàng cũng có thể bắn thủng. Thế nhưng hiện tại, lại bị huyền cầm kia ngăn lại tất cả các mũi tên. Hề Hề hai lần đều thất bại, trong lòng ý thức được, không còn cơ hội nào nữa, Lãnh Nguyệt hắc đã bắt đầu cảnh giác, ngay cả khi bắn một lúc mười mũi tên vào lúc này, có lẽ cũng không thể bắn trúng, chỉ đánh âm thầm lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, một cái bóng trắng như gió bão vụt đến, nện vào cây mai che chắn trước người Hề Hề, cành cây rung chuyển, “lắc rắc” giòn tan vang lên, nhánh mai gãy rụng.

May mắn là Hề Hề tránh đi kịp thời, nếu không đã bị nhánh cây rơi trúng.

Ngay cả lùi lại hai bước Hề Hề cũng thật vất vả mới ổn định được cơ thể, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện thứ vừa đánh tới là một cái áo choàng màu tuyết, đại loại là Lãnh Nguyệt đã dùng áo choàng tiện tay đập vào tảng đá một cái.

Chỉ là một cái áo choàng bình thường, ở trong tay Lãnh Nguyệt, cũng liền trở thành binh khí đã thương người khác lợi hại như thế.

Một kích của hắc rất chính xác, không, là vô cùng chính xác, còn cả vô cùng tàn nhẫn!

Áo choàng bẻ gãy cả cành mai, nội lực thật sự không tầm thường.

Hề Hề đang đứng thờ dài, Lãnh Nguyệt đã thả người bay đến, như một con chim to đáp xuống trước Hề Hề.

Phía sau gốc mai cỏ thụ, một nữ tử áo trắng tóc đen đứng đấy, áo choàng màu ánh trắng khoác trên cơ thể gầy yếu của nàng, nhìn qua thật lay động lòng người, mái tóc đen nhánh rối tung xõa ra như dòng suối chảy dài xuống tận eo, tôn lên sắc mặt tái nhợt như tuyết của nàng.

Một cành mai nhỏ tà tà ve vuốt hai bên má nàng, đoá hồng mai đỏ rực phe phẩy trên làn da trắng nõn của nàng, trong trẻo xinh đẹp nở rộ đi vào lòng người.

Nàng tái nhợt, nhu nhược như vậy, tiều tụy như vậy, tuy nhiên lại rất kiên cường xinh đẹp.

Đôi con ngươi của nàng đen như mực, lại vừa giống hồ sâu không đáy, trong trẻo mà tịch tịch, nhưng tịch tịch lại không một gợn sóng, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Thời khắc khi đứng trước nữ tử nhu nhược này, lòng hắc như bị cảm giác vô hình nào đấy kìm hãm, từ trước đến nay hắc chưa bao giờ trải qua loại áp

lực nào như thế, cảm giác giống như đang đối đầu với một kẻ địch vô cùng to lớn, điều này khiến lòng hấn có chút ngưng trệ, chốc lát hít thở không thông.

Bóng dáng kia bình thản rơi xuống trước mặt nàng, một đôi mắt tối đen lạnh lùng đang ở rất gần Hề Hề, nhìn nàng thật sâu, khóe môi nâng lên, chậm rãi nở ra một nụ cười lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tạm thời vẫn chưa đến thời điểm

Đầu xuân, thời tiết vốn đã se se lạnh, lại thường hay có mưa phùn, càng khiến không khí rét lạnh hơn.

Hề Hề cùng Nhã Lục và Ngữ Lam giục ngựa chạy trên thảo nguyên.

Lướt trong gió bụi mưa phùn, tổ y cũng vì thế mà nhuốm ít mưa, nặng nề phiêu bay trong gió.

Cỏ cây trên thảo nguyên tuy không trải dài thành một biển xanh ngát, nhưng phong cảnh vẫn rất trong trẻo. Cỏ xanh ở trong mưa phùn mượt mà này, màu xanh tươi mới, vô cùng bắt mắt.

Ngữ Lam và Nhã Lục, tâm trạng rất tốt, ngồi trên lưng ngựa ngân nga một bài ca.

Một hồi chuông vọng đến từ phía xa xa, lúc cao lúc thấp, thanh thúy du dương.

Hề Hề nâng mắt, phát hiện trước mắt, xuất hiện một người một ngựa.

Đến gần hơn một chút, Hề Hề nhìn thấy trên lưng ngựa có một người đang nằm, hai tay rũ xuống, mái tóc rối tung xõa ra như thác nước, phát phơ trên khuôn mặt.

Người này hình như đang bị thương, Hề Hề không đoán đo quá nhiều, bảo Ngữ Lam và Nhã Lục cưỡi ngựa qua xem.

Đến nơi mới phát hiện, trên lưng ngựa là một vị cô nương, nàng mặc trang phục dân tộc, mang trang sức vô cùng hoa lệ, dáng người yếu đuối thướt tha.

Ngữ Lam tiến lên giữ lại dây cương, con ngựa lại rất có linh tính, liền quỳ xuống bãi cỏ. Nhã Lục ôm vị cô nương kia từ trên lưng ngựa xuống, để nàng tựa vào một bên con ngựa, vờn tay vén ra mái tóc dài của nàng.

Một khuôn mặt vô cùng thánh tú hiện ra trước mắt Hề Hề. Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, khuôn miệng nhỏ nhắn, hàng mi dày đậm rũ xuống.

Nàng chính là con gái tộc trưởng Na Nhã, người trong lòng của Trầm Phong.

Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa, còn là đi về hướng Âm sơn.

Hề Hề để ý thấy bên hông của Na Nhã có một vết máu lớn, liền ra tay điểm lại nguyệt đạo chỗ miệng vết thương, lệnh cho Nhã Lam thoa cho nàng một ít kim sang dược.

Nhã Lục khẽ lay thân mình Na Nhã dậy, lại cúi đầu gọi vài tiếng cô nương, môi Na Nhã giật giật, mi mắt nhúc nhích một chút. Ngữ Lam từ trong yên ngựa lấy ra một bình lan dạ hương, mở nắp đặt ra, đem vài giọt nhỏ lên miệng vết thương của Na Nhã.

Một lát sau, Na Nhã đã chậm rãi mở mắt ra, đờ đẫn nhìn các nàng.

Hề Hề toàn thân mặc tổ y, không mang khăn che mặt, sợ rằng mặc váy áo màu trắng sẽ bị người khác nhận ra nàng là Thánh Nữ.

“Ngươi là ai?” Na Nhã nghi hoặc hỏi, cảm thấy nữ tử trước mắt rất quen.

Hề Hề mỉm cười đáp, “Ta chỉ là một người qua đường. Ngươi bị sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Na Nhã kinh ngạc nhìn Hề Hề, chậm chạp bảo, “Ta không sao, ta chỉ bị thương nhẹ thôi, các ngươi không cần lo cho ta.” Nói xong, liền lão đảo đứng dậy.

“Ngươi bị thương không nhẹ, phải chữa trị ngay, nếu không sẽ gặp nguy hiểm mất.” Hề Hề nói.

“Không phải chuyện của các ngươi!” Na Nhã lão đảo muốn leo lên lưng ngựa, song còn chưa lên được đã lại ngã xuống, rơi vào hôn mê.”

Na Nhã cố chấp, không màng an nguy bản thân như thế là muốn đi đâu?

“Thánh chủ! Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ngữ Lam nâng mi hỏi.

“Mang nàng theo đi!” Hề Hề thản nhiên nói.

Đồng cỏ thảo nguyên kéo dài trong làn mưa bụi mênh mông, mờ ảo như khói.

Đi được một lúc lâu, liền nhìn thấy phía trước có mấy cái lều trại, Hề Hề đến hỏi thăm xem Hách tộc ở nơi nào, đều nhận được câu trả lời không biết. Hách tộc là dân du mục, hiện tại cũng không biết đang cư trú ở đâu.

Hơn nữa, thị tộc này lại rất nhỏ, không tìm được thầy thuốc nào ở đây cả.

Hề Hề lo lắng nhìn thoáng qua Na Nhã đang hôn mê, nặng nề thở dài một hơi.

Hề Hề vốn nghĩ đến thẳng Tuyết Sơn không cần băng qua thành Hô Nhi Đặc, nhưng xem tình hình hiện tại, chắc phải đến Hô Nhi Đặc một chuyến. Thương tích của Na Nhã cần phải điều trị ngay, nếu không sợ là khó giữ được tính mạng.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, các nàng mới đến được thành Hô Nhi Đặc.

Mưa phùn vẫn chưa ngớt đi, cả Hô Nhi Đặc kéo dài trong màn mưa bụi vô cùng mờ ảo.

Sư tử đá ở trước cửa phủ của Hữu Hiền Vương bị dính mưa ướt đẫm.

Thị vệ báo rằng Hữu Hiền Vương không có ở trong phủ, Hề Hề trong lòng có chút thất vọng.

Vốn nghĩ mang Na Nhã giao cho Trầm Phong, nàng liền có thể yên tâm rồi đi. Và lại nếu là Trầm Phong cứu Na Nhã, nói không chừng còn có thể tác hợp thành một mối duyên tốt. Song, Trầm Phong lại không ở đây, xem ra chỉ còn cách đi tìm một cái khách điểm để ở tạm.

Hề Hề mời đến một thầy thuốc để chữa trị vết thương cho Na Nhã, thầy thuốc xem cho nàng xong, lắc lắc đầu, nói: “Thương tích của vị cô nương này không quá nghiêm trọng, nhưng lại không được chữa trị kịp thời, miệng vết thương lại hứng mưa, nên đã nhiễm phong hàn, sợ là có chút khó khăn!”

“Vậy nên làm gì mới tốt?” Hề Hề nhíu mày hỏi.

“Bây giờ ta sẽ ghi ra một toa thuốc, nhưng loại thuốc này rất quý giá, không biết liệu có mua được không.” Lão nói xong liền viết ngay một toa thuốc.

Hề Hề nhìn toa thuốc, quả nhiên trong ấy có một loại thuốc rất quý, không dễ tìm được. Tiễn thầy thuốc ra về, Hề Hề liền quay sang dặn dò Ngữ Lam, Nhã Lục chia nhau ra đi mua thuốc, mặc kệ có quý cỡ nào cũng phải mua cho bằng được.

Hề Hề trông chừng bên giường Na Nhã, vươn tay sờ trán nàng, đúng là rất nóng. Hề Hề nhúng một cái khăn ướt, phủ nó lên trán Na Nhã.

Chỉ thấy môi nàng khẽ run, thì thảo gọi, A Mộc Đạt.

Hề Hề đứng dậy, lạng người bên cửa sổ, hướng mắt về phía làn mưa bụi mênh mông, thản nhiên thở dài. Lời nói ra, thật sự đã thương người không ít.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng đập cửa “bang bang”, giọng của tiểu nhị vang lên bên ngoài: “Cô nương, có người tìm.”

Cửa mở ra, gió bên ngoài ùa vào, thấm vào cơ thể.

Hề Hề nâng mắt nhìn, liền thấy đứng sau lưng tiểu nhị là một nam tử dáng vóc cao ráo thẳng tắp.

Hắn mày mắt tuấn tú, y phục đơn giản phóng khoáng, nhưng quý khí toát ra quanh cơ thể lại khiến kẻ khác run rẩy. Khuôn mặt tao nhã lịch lãm hơi gầy, đôi con ngươi vừa nhìn đến nàng, bỗng nhiên sáng hẳn lên, giống như có ngọn lửa thêu đốt trong ấy.

“Trầm Phong ca ca!” Hề Hề trong tròng cười, xán lạn như hoa.

Trầm Phong cũng không nói lời nào, đôi mắt lạnh yên đánh giá Hề Hề, gió đêm phe phẩy vạt áo hắn, làm hắn càng thêm vài phần tuấn tú.

Hoàng hôn buông hẳn xuống, bên trong có chút âm đạm, nữ tử này cứ không báo trước mà xuất hiện như thế.

Váy áo nàng trắng như tuyết, tóc đen mềm mại, lúm đồng tiền như hoa, trong nháy mắt, bóng dáng Vân đệ tuấn mỹ phiêu dật và nữ tử thanh tao xinh đẹp trước mắt nhanh chóng hòa làm một.

Nghe thị vệ báo lại Na Nhã bị thương đang ở trong khách điểm này, chính mình liền vội vã chạy đến đây, chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp được Vân đệ.

Vạn vật chung quanh hiện tại đều như bị mưa bụi ngoài kia bám đầy, khiến cho hết thảy mọi thứ đều mông lung mờ mịt, chỉ có nữ tử môi mang theo lúm đồng tiền như hoa này là chân thật nhất.

Tiếng lòng như bị một ai đó gây nên, run rẩy không thôi, khiến hấn có chút không chịu nổi.

Hấn vẫn luôn coi trọng Vân đệ, trong một đêm Vân đệ lại bỗng dưng thành một nữ tử, còn bị đại ca đã thương, tiếp theo liền mất tích không thấy đâu.

Nhiều đã kích liên tục kéo đến khiến hấn thiếu chút nữa là không chịu nổi, đêm đó, nàng bị thương, hấn vẫn cho rằng nàng đã chết. Hấn tìm kiếm nàng suốt mấy ngày liền, nhưng không hề có bất cứ tin tức gì.

Vì thế, hấn và đại ca đã không nói chuyện với nhau gần nửa năm.

Hấn chưa từng nghĩ đến, có một ngày hấn vì một nữ tử mà không nói chuyện với đại ca lâu như thế.

Vốn tưởng rằng kiếp này sẽ mãi mãi không có cơ hội gặp lại nàng nữa, thế nhưng nàng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn như thế.

Giờ phút này, hấn mới hiểu được, cái gì gọi là nhớ nhưng, cái gì gọi là mê muội, cái gì là yêu!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trốn tránh truy bắt

Ánh nắng phủ lên nụ cười cuốn hút lạnh như băng, nhưng chỉ trong nháy mắt ý cười kia đã dập tắt.

Tuy thế, Hề Hề lại không nhìn thấy điều đó, đôi con ngươi trong suốt của Hề Hề lướt qua nam tử lạnh lùng tà dật, để ý ở biển hoa phía sau hấn.

Những bông hoa ấy đều nở bùng, đóa đóa rực rỡ, giờ ngo đã qua ánh nắng chiếu xuống, biển hoa vừa trong trẻo, vừa xinh đẹp xán lạn, thật sự khiến người khác mê say.

Thế nhưng, những bông hoa này, cánh rừng mai này, còn có thể xinh đẹp thêm bao lâu nữa? Có lẽ là tối nay, có lẽ ngày mai, rừng mai này sẽ bị chiến tranh tàn phá, hết thảy đều hóa thành tro bụi.

Ngón tay Hề Hề mon tron đóa hoa mềm mại đầy tiếc thương. Trong lòng, như bị thứ gì đó xé rách vô cùng đau đớn.

“Ngươi vì sao không nói lời nào?” Lãnh Nguyệt không hề động thủ, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú nữ tử áo trắng trước mắt.

Ánh mắt của nàng dịu dàng, mang theo thương tiếc dừng ở chỗ mấy đóa hoa mai.

Không nghĩ tới, bản thân không còn nội lực cũng dám ám sát hấn! Thật sự khiến cho hấn rất bất ngờ! Càng ngạc nhiên hơn, sau khi ám sát mình thất bại, nàng lại trở về trạng thái trầm tĩnh nhàn nhã như cũ, chẳng lẽ cô ta thật sự không sợ bị mình giết chết?

“Ta không có gì để nói! Nếu ngươi muốn giết ta, thì cứ việc động thủ!” Hề Hề vẫn cúi đầu dùng mắt trên một đóa hoa, hàng mi rũ xuống vừa dày vừa đen.

Nàng không màng đến sinh tử, cứ như thể lạnh nhạt bình tĩnh, cứ như thể ung dung.

Ánh mắt thâm thúy của Lãnh Nguyệt hiện lên một tia kinh ngạc, “Ngươi thật sự không sợ chết sao, vẫn cho rằng ta sẽ không giết ngươi?”

“Ta đã nói, nếu ngươi muốn giết ta, thì cứ việc ra tay, nếu không giết, ta cũng không có gì để nói thêm với người cả. Chẳng qua, ta chỉ muốn cho ngươi biết, nếu lại có cơ hội ta nhất định sẽ tiếp tục ám sát ngươi.” Hề Hề lẳng lặng nói, giọng điệu như gió thoảng mờ mịt lạnh nhạt.

Một bông hoa rơi vào lòng bàn tay Hề Hề, tuy rằng hoa vẫn đẹp dễ thơm nồng, nhưng Hề Hề biết nó trước sau rồi cũng sẽ hóa thành tro bụi.

Hề Hề nắm chặt cánh hoa trong tay, chậm rãi xoay người bỏ đi, mái tóc đen rối tung bị gió thổi bay phát phơ.

Lãnh Nguyệt lặng yên, hấn lặng yên trầm mặc như một con mồi đứng dưới vuốt chim ưng, vô thanh vô tức như thế khiến người khác không thể đoán được tâm tư của hấn, không biết hấn đang giấu giếm mũi kiếm sắc bén nào bên trong.

Tà váy trắng của Hề Hề lướt trên mặt đất, kéo theo đầy cánh hoa rơi, ở trước mắt Lãnh Nguyệt, kiêu diễm bỏ đi.

Nàng vẫn thùy chung không liếc nhìn đến hấn một lần.

Lãnh Nguyệt nhìn chăm chú theo hướng Hề Hề rời đi, đôi mắt sâu hoắm càng lúc càng tăm tối hơn. Mãi đến khi nàng đã khuất bóng hấn, hấn mới xoay người, một lần nữa ngồi xuống chỗ tảng đá, thế nhưng giờ phút này hấn làm gì còn tâm trí đánh đàn nữa.

Hề Hề chậm chạp bỏ đi, có chút sững sốt vì hắn không đuổi theo một chương giết chết nàng. Có lẽ, bởi vì nàng đối với hắn vẫn còn giá trị lợi dụng chẳng.

Hề Hề không khỏi cười lạnh, nếu đã để lại cho nàng cái mạng này, nàng nhất định sẽ sống thật tốt, tận tâm tận lực làm tốt vai trò của một Thánh Nữ, không để cho hắn cho cơ hội đắc thủ nữa.

Vừa rời khỏi rừng mai, trước mắt đã lóe lên một mặt ánh sáng màu lam, chính là nha hoàn Tuyết Yên.

Khuôn mặt lạnh như băng của nàng cuối cùng cũng có chút dao động, “Ngươi cần gì phải làm vậy, cho dù ngươi trốn thoát ta, cũng không thể trốn khỏi hoa viên này!” Nói xong, bắt lấy cổ tay Hề Hề, chính xác thì là kèm chặt hai bên cổ tay Hề Hề, đi về hướng trúc viên.

Ngày tháng giam cầm quả thật rất gian nan, thế nhưng màn đêm vẫn buông rất đúng hẹn.

Ngoài cửa sổ, cuối tháng chỉ còn nửa vầng trăng tàn, vô cùng thanh u vắng vẻ, rừng trúc đổ bóng dưới ánh trăng khe khẽ lung lay.

Bên trong căn phòng, ánh đèn nhỏ lập lờ, khiến cho bóng dáng ngã trên tường của Hề Hề cũng lay động theo, trông qua vô cùng gầy yếu đơn bạc.

Hiện tại, Hề Hề đã thay bộ váy trắng thành một bộ áo bào sam màu xanh, tóc đen vẫn búi đơn giản, đầu đội một cái nón vải, đôi gò má trắng nõn được phủ một ít bụi than, khiến khuôn mặt có màu xám tro, đáng vẻ như một gã sai vặt. Chỉ có đôi mắt bên dưới ánh nến vẫn vô cùng lấp lánh, sáng mắt mờ mờ mang theo hơi nước lạnh băng.

Tuyết Yên nhìn Hề Hề dịch dung thành kẻ sai vặt xong, vừa lòng gật đầu, lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

Hề Hề đứng dậy, theo Tuyết Yên đi ra ngoài, hòa mình vào bóng đêm.

Tuy rằng không biết bọn họ sẽ đưa nàng đi đâu, nhưng Hề Hề nhanh nhạy đoán được, Túc Châu hẳn là sắp thất thủ, nói cách khác có lẽ Hoàn Nhan Liệt Phong đã sắp công phá được Túc Châu. Nếu không, Lãnh Nguyệt cũng sẽ không vội vã đưa bọn rời đi như vậy.

Giờ đây, cho dù có đưa Thánh Nữ quay trở về thảo nguyên an toàn, cũng khó lòng cứu vãn được chiến sự ngoài kia, chiến tranh một khi đã bùng nổ cũng như lửa ngoài đồng trống, lan nhanh vô cùng, không biết hiện đã lây lan đến bao nhiêu thành trì, thương vong hết bao nhiêu mạng người.

Bên ngoài trang viên, đã có xe ngựa chờ sẵn, Mai Nhị, Lan Tâm, Tuyết Yên ngồi chung một xe ngựa, thị vệ ngồi ở một xe ngựa, còn Hề Hề thì được an bài ngồi cùng khoang xe với Lãnh Nguyệt.

Hề Hề hiển nhiên không muốn ngồi chung xe ngựa với Lãnh Nguyệt, nhưng nàng làm gì được quyền lựa chọn. Nàng biết, Lãnh Nguyệt vẫn không yên tâm nàng, nên muốn đích thân kèm giữ nàng.

Bên trong khoang xe, không có ánh nến, một mảnh đen kịt, lơ mơ nhìn thấy một cái giường, Hề Hề chậm rãi ngồi xuống.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển trong màn đêm.

Có một áp lực bức người không ngừng lan tràn trong khoang xe, đối diện là một bóng dáng mơ hồ, chính là kẻ lạnh như băng Lãnh Nguyệt.

Hề Hề quay mặt đi, cho dù có ở trong bóng tối, nàng cũng không muốn đối mặt với hắn.

Màn xe xóc lên, bên ngoài sương mù phủ dày dưới ánh trăng, Túc Châu, bao phủ chung quanh chính là đất Bắc, thành nhỏ đang chậm rãi khuất bóng về phía sau.

Xe đi về hướng Nam, thảo nguyên Hề Hề đã sinh sống hơn mười năm nay đang càng lúc càng xa.

Ngồi trên giường, Hề Hề nhắm mắt lại, để tâm trạng có thể dịu xuống một chút. Không thèm nghĩ nữa, không nghe ngóng nữa, không nhìn tới nữa, càng không muốn cảm nhận điều gì nữa, như vậy tạm thời sẽ không còn buồn đau.

Xe ngựa không tiếng động lăn bánh dưới ánh trăng tĩnh mịch.

Không biết đã qua bao lâu, Hề Hề rơi vào hoảng hốt, cổ tay của nàng đang bị một bàn tay thon dài khác nắm lấy, đồng thời môi đỏ mọng cũng bị một bàn tay khác bịt kín lại.

Hề Hề cả kinh, tròn tròn đôi mắt, nương theo ánh trăng chiếu vào khoang xe tối đen, Hề Hề mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt đeo mặt nạ thanh đồng đang phóng đại ở trước mặt nàng, lóe lên những tia lạnh lẽo rợn rợn.

Vừa quỷ dị, vừa thần bí!

Hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ, hắn không chỉ đơn giản là một ác ma, mà còn là... một tên hái hoa tặc?

Nàng theo bản năng giãy giụa, nhưng với sức lực của Hề Hề hiện tại làm sao có thể là đối thủ của Lãnh Nguyệt.

Đôi chân bị hấn gắt gao kìm lại, tay bị nắm chặt, môi cũng bị hấn bịt kín.

Trong bóng tối, tư thế của hai người vô cùng mờ ám, gần nhau đến nỗi có thể nghe được nhịp tim đang đập của đối phương, cảm nhận được cả hơi ấm trên cơ thể nhau, lại có vài sợi tóc bung ra khỏi chiếc mũ vải của Hề Hề, bởi vì hơi thở của Lãnh Nguyệt mà bay múa nhộn nhạo trên mặt Hề Hề, không ngừng trêu chọc hai bên má nàng.

Tâm tư Hề Hề không cách nào khổng chế nhảy dựng cả lên, làm sao Hề Hề có thể bình tĩnh được, dù sao gì cũng là một cô gái và một nam nhân xa lạ.

Đôi mắt của Hề Hề, không còn là... hồ nước trong suốt tĩnh lặng nữa, thay vào đó chính là xấu hổ và giận dữ.

“Đừng nhúc nhích!” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp tao nhã, Lãnh Nguyệt chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Khanh My Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cùng nhau ngục trang

Đừng nhúc nhích?

Ngồi yên được thì mới là lạ đó!

Chẳng lẽ bị người bắt nạt ta cũng không có quyền phản kháng?

Hề Hề ra sức phản kháng, bấy giờ mới nghe thấy trong bóng đêm, ngoài tiếng xe ngựa nghiêng nát đất đá, còn có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía xa xa.

Hề Hề lúc này mới hiểu, vì sao Lãnh Nguyệt lại bỗng dưng khổng chế nàng như thế! Té ra là sợ nàng cầu cứu.

Giờ phút này tiếng vó ngựa lọt vào tai Hề Hề nghe thật êm tai, không biết là ai đang đến? Liệu có thể cứu nàng đi không?

Tiếng vó ngựa đánh tan màn đêm yên tĩnh, khoảng cách giữa xe ngựa và những người kia ngày càng gần.

Hề Hề lo lắng, cố gắng giãy giụa, lại không cách nào giãy khỏi cánh tay như sắt thép của Lãnh Nguyệt.

Bỗng nhiên nhớ ra mình còn có miệng, tuy rằng miệng bị tay hấn bịt lại, nhưng Hề Hề lại muốn cắn vào tay hấn. Môi của nàng cọ xát vào lòng bàn tay của Lãnh Nguyệt, há miệng cố gắng cắn, nhưng cuối cùng vẫn không cắn được.

Lãnh Nguyệt đột nhiên buông tay ra, răng và môi của Hề Hề cọ vào tay hấn, khiến hấn có chút run rẩy.

Kim kẹp hai bên cũng thả ra, Hề Hề trong lòng vui vẻ, muốn há miệng kêu cứu, bên tai lại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Lãnh Nguyệt: “Hai thị nữ kia của người tên là Ngừ Lam, Nhã Lục, đúng không?”

Ngừ Lam, Nhã Lục?

Hấn làm sao biết hai thị nữ của nàng tên là Ngừ Lam, Nhã Lục?

Lòng Hề Hề chùng xuống, rơi vào vực thăm bóng tối.

Ngày ấy, Lãnh Nguyệt vây bắt khổng chế nàng, rõ ràng đã hứa sẽ thả các thị nữ của nàng ra, nàng cũng tận mắt nhìn thấy hấn phái người đưa bọn vào trong rừng.

Chẳng lẽ, hấn vốn không có thả bọn họ đi, hấn lừa nàng? Đúng vậy, với tính cách của hấn, làm sao có thể dễ dàng để những người chứng kiến bỏ chạy.

“Người nói cho ta biết, các nàng hiện tại ra sao rồi?” Hề Hề lạnh lùng hỏi, đôi con ngươi trong trẻo trong bóng tối lóe lên những tia lạnh lẽo.

“Yên tâm, các nàng vẫn sống rất tốt, chi cần...” Lãnh Nguyệt dừng một chút, rồi lại chậm rãi nói tiếp: “Chi cần chủ tử của bọn họ biết phối hợp với ta.”

Hề Hề gắt gao cắn chặt môi dưới, rồi âm thầm ngẩng người tựa vào khoang xe.

Lòng, thật sự rất đau! Hấn khiến cho thị nữ của nàng, chính nàng, và cả dân chúng ở đây cùng vây vào vòng chiến tranh.

Xe ngựa ngừng lại, phía trước, có mấy chục kỵ mã chặn lại đường đi, mấy binh sĩ mặc giáp đen lập tức từ trên ngựa nhảy xuống, tay cầm đuốc, vây quanh xe ngựa.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, người đứng là hành động rất nhanh!” Lãnh Nguyệt trong bóng tối dịu giọng than thở, có vài phần tán thưởng, có vài phần cảm thán.

Hoàn Nhan Liệt Phong, nội tâm Hề Hề run rẩy, chẳng lẽ kẻ ngoài kia là hắn?

“Người trên xe ngựa, mời xuống xe!” Một giọng nói cất to.

Giữa đêm khuya lại chặn lại đường đi như vậy. Cuối cùng là ai đây?

“Các người... Các người là ai?” Người lái xe kích động hỏi.

“Chúng ta sẽ không làm hại dân chúng vô tội, mời xuống xe để chúng ta kiểm tra một chút!” Những người này hình như không phải thổ phỉ, nghe điệu bộ có lẽ đã qua huấn luyện.

Xe ngựa phía trước là Mai Nhi, Lam Tâm, Tuyết Yên đã bắt đầu xô đẩy trong khoang xe, giọng điệu của các nàng có vẻ hoảng sợ lắm, tất cả rất nhanh rơi vào tai Hề Hề.

“Các người... Các người muốn làm gì? Các người... là ai?”

“Van xin các người, đừng bắt chúng ta, chúng ta là nha hoàn theo chủ tử hồi hương!”

“Túc Châu đang có giao chiến, van xin các người, cho chúng ta hồi hương được không!”

Nguy trang, lừa gạt, mấy thị nữ này đúng là diễn như thật.

Hề Hề trong lòng không khỏi cảm thán vài tiếng.

“Chủ tử của các người đâu?” Một giọng nói trong trẻo uy nghiêm lướt trong đêm tối, nặng nề truyền ra, giọng nói này rất quen thuộc.

Đúng là giọng của Trầm Phong.

Hề Hề trong lòng vui vẻ, ngay lập tức dựng thẳng sống lưng.

Yên tĩnh một lúc, có tiếng bước chân đi về phía xe ngựa, mỗi một nhịp đều như khua vào lòng Hề Hề.

Đang muốn há miệng kêu cứu, trong bóng đêm, Lãnh Nguyệt thông thả hỏi: “Người và thị nữ của mình cùng nhau lớn lên đúng không!”

Bờ môi Hề Hề run rẩy mấp máy, tiếng gọi Trầm Phong ca ca cuối cùng vẫn không thể kêu thành tiếng.

Nàng và Ngữ Lam, Nhã Lục đúng là cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội.

Hiện tại phải làm gì để không hại đến hai người bọn họ đây?

Đang do dự, Hề Hề lại bỗng nhiên bị Lãnh Nguyệt ôm vào lòng, cằm của hắn đặt trên đỉnh đầu nàng, hai tay hắn gắt gao vây lấy nàng, ôm thật sự rất chặt, rất nhanh, làm cho Hề Hề muốn động dậy cũng không được.

Làm cho tâm trạng của nàng lại... không thể giữ bình tĩnh như lúc ban đầu, phần nộ như sóng lớn nổi dậy.

Nàng lại một lần nữa bị hắn ôm, Vân Hề Hề vốn là Tuyết Sơn Thánh Nữ, cho dù không phải là Tuyết Sơn Thánh Nữ, thì nàng cũng là một thiếu nữ đang trưởng thành, sao có thể để hắn tùy ý muốn ôm là ôm?

Hề Hề buồn bực giãy giụa, Lãnh Nguyệt ở trên đỉnh đầu nàng khẽ thở dài một tiếng, ngón tay của hắn vô tình hữu ý lướt qua từ huyết bên eo Hề Hề, hơi hệt như chuồn chuồn đập nước, làm như uy hiếp, cảnh cáo, khiến cho Hề Hề không chút nghi ngờ, hắn sẽ ăn xuống bất cứ lúc nào.

Hề Hề hừ lạnh một tiếng, cho dù giờ phút này Trầm Phong nhận ra nàng, sợ hắn cũng không thể nhanh hơn bàn tay Lãnh Nguyệt cướp đi mạng sống của nàng.

Nàng không sợ chết, nhưng nếu nàng chết, ai sẽ cứu Ngữ Lam, Nhã Lục đây?

Tuyết Sơn Thánh Nữ chết, chiến tranh ngoài kia sẽ ra sao, nàng không dám tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, Hề Hề không hề động dậy nữa.

Mặt bị chôn vùi trong lòng ngực Lãnh Nguyệt, nàng nghe thoang thoảng có mùi son phấn của nữ nhi nơi đầu mũi.

Thật sự quá biến thái, một nam tử lại dùng son phấn làm gì chứ, đúng là yêu nghiệt.

Màn xe bỗng nhiên bị xóc lên, gió lạnh ủa vào, làm cho Hề Hề có chút lạnh.

Mấy binh sĩ giờ cao cây đuốc trong tay, ánh lửa chiếu vào khoang xe.

Lãnh Nguyệt ôm Hề Hề kéo vào một góc xe, cả người nhẹ nhàng run rẩy, khiến cho Hề Hề cũng run rẩy theo.

“Các người... các người là cường đạo! Các người muốn làm gì?” Trên đỉnh đầu Hề Hề vang lên một giọng nói mềm mại chứa đầy hoảng sợ, âm thanh vừa đáng yêu lại vừa uyển chuyển.

Này dĩ nhiên là giọng nói của nữ tử.

Trong nháy mắt, Hề Hề đã nghĩ trong khoang xe còn có một nữ tử khác.

Chỉ là trong khoang xe rõ ràng chỉ có mình nàng và Lãnh Nguyệt, vốn không có thêm ai khác.

Giọng nói này lại vang lên từ đỉnh đầu nàng, không thể nghĩ ngờ chính là giọng của Lãnh Nguyệt.

Đầu bị Lãnh Nguyệt ôm rất chặt, không thể chuyển động.

Nhưng ánh mắt vẫn thấy được có một tay áo bằng lụa màu trắng lượn lờ như dòng nước, cổ tay áo thêu hoa văn tinh xảo tao nhã. Đây rõ ràng là tay áo nữ tử, giờ phút này lại mặc trên cánh tay Lãnh Nguyệt, hơn nữa móng tay sơn màu đỏ rực rỡ còn lấp lờ ẩn hiện.

Ngón tay ngọc kia vẫn còn run rẩy, làm như vô cùng kinh sợ.

Ngụy trang! Rõ ràng là ngụy trang!

Diễn trò! Diễn trò một cách trắng trợn!

Nha hoàn diễn trò đã đành, không nghĩ đến chủ tử cũng diễn cùng.

Hôm nay, Hề Hề thật sự được mở mang tầm mắt.

Mới vừa rồi trong bóng tối, vốn không thể nhìn thấy Lãnh Nguyệt, hóa ra hắn đang đóng giả nữ tử, hiện tại có lẽ mặt nạ thanh đồng cũng đã tháo xuống. Nhưng tiếc thay, Hề Hề không thể ngẩng đầu lên ngắm nhìn gương mặt của ác ma một lần, nhất là khi ác ma còn đang trong bộ dạng nam phần nữ tử.

Thật sự phải hối tiếc cả đời!

“Người tên gì?” Giọng nói gần trong gang tấc của Trầm Phong vang lên, nhưng Hề Hề lại không thể ngẩng đầu, không thể nói chuyện.

“Ta là... là tiểu thư của Lãnh gia, Lãnh Ngọc Sương.” Lãnh Nguyệt sợ hãi đáng thương bên trên Hề Hề nói.

“Còn kẻ này là ai?” Trầm Phong chỉ vào Hề Hề hỏi.

“Đây là huynh đệ thất lạc nhiều năm của ta, hôm qua mới gặp lại, không nghĩ sẽ gặp được hắn trong chiến loạn, ta định sẽ đưa hắn về quê nhà. Đệ đệ của ta rất nhút nhát, các người ngàn vạn lần đừng làm khó hắn.” Lãnh Nguyệt che chở nàng, sốt ruột nói.

Hề Hề rút cuộc có thể ở trong lòng Lãnh Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trầm Phong.

Trong bóng đêm, Trầm Phong lẳng lặng đứng phía trước xe ngựa, y phục đơn giản, nhưng quý khí toát ra lại khiến người khác run sợ. Phía sau là mấy binh sĩ đang vurun cao cây đuốc, chiếu sáng gương mặt hắn.

Khuôn mặt tuấn tú tao nhã lộ vẻ gầy yếu, đôi mắt trong trẻo như mặt hồ hiện tại mang theo vẻ nghiêm nghị. Hề Hề cảm thấy Trầm Phong hình như đã thay đổi, so với trước đây đã chín chắn, chừng chặc hơn. Không còn là thiếu niên ngây ngô, mà đã trở thành một nam tử trầm ổn hơn trước.

Là điều gì đã làm cho Trầm Phong ca ca thay đổi như thế, là vì tình cảm giành cho Na Nhã, là bởi vì Na Nhã cự tuyệt hắn? Hề Hề không rõ. Nàng thật hy vọng có thể một phen cùng Trầm Phong ca ca ngắm trăng hóng mát, rồi tâm sự với nhau, chỉ là không thể.

Đôi tay trên eo nàng, một lần nữa nhẹ nhàng đặt lên tử huyệt của nàng.

“Người tên gì?” Trầm Phong nhìn thiếu niên làn da xám tro trước mắt, chậm rãi hỏi.

“Ta tên Lãnh Hề.” Lãnh Hề, chỉ mong Trầm Phong có thể từ cái tên Lãnh Hề liên tưởng đến Vân Hề.

Tuy nhiên Hề Hề còn chưa dứt lời, Lãnh Nguyệt đã nói tiếp, “Lãnh Tây Băng. Tiểu đệ, đừng sợ! Tỷ tỷ vẫn ở đây!” Nói xong dõ dảnh nhẹ lên người Hề Hề.

Lãnh Nguyệt thông minh đoán được Hề Hề muốn ám chỉ điều gì trong lời nói, khéo léo làm hồng ám hiệu của Hề Hề, đồng thời cũng thành công dời đi sự chú ý của Trầm Phong.

Ánh mắt Trầm Phong xẹt qua khuôn mặt Hề Hề, rồi dừng lại chỗ nữ tử áo trắng trong khoang xe, nhớ đến nhiệm vụ đại ca đã giao cho hắn.

Tuy rằng không hoàn toàn đánh hạ Túc Châu, nhưng Trầm Phong đã sớm lén xâm nhập vào bên trong thành, lặng lẽ phái người phong tỏa lại các lối đi.

Đại ca bảo hắn lặng lẽ ở trong thành thu thập tin tức về Thụ Mã Thánh Nữ! Còn nói với hắn, Thụ Mã Thánh Nữ có thể là Vân Hề. Trầm Phong hơn nửa năm nay không nói chuyện với đại ca, không chút do dự nhận ngay nhiệm vụ này, cũng bởi chuyện này liên quan đến Vân đệ.

Nữ tử thanh lệ thoát tục trước mặt này tuyệt đối không phải là Vân đệ, nhưng nàng có thể là Thụ Mã Thánh Nữ hay không?

Ánh mắt Trầm Phong do dự nhìn Lãnh Nguyệt, liền nói, “Lãnh tiểu thư, sắc mặt của cô không được tốt lắm, cô cảm thấy không khỏe sao, hay là để tại hạ xem mạch cho cô thử nhé?” Dứt lời, tay Trầm Phong cố tình nắm lấy cổ tay Lãnh Nguyệt, Lãnh Nguyệt cũng không phản kháng.

Đại ca có nói, Thụ Mã Thánh Nữ trúng tối tâm độc, chỉ cần bắt mạch sẽ biết.

Nhưng mạch tượng của nữ tử này lại rất bình thường, không giống một người bị trúng độc.

Trầm Phong buông tay Lãnh Nguyệt ra, chậm rãi nói: “Đắc tội rồi!”

Đúng lúc này, trong bóng tối, một nam tử hắc y chậm chạp đi đến, dáng vẻ của hắn vô cùng tuấn mỹ, tiêu sái.

Đúng là người mà Na Nhã thích, A Mộc Đạt.

Hề Hề không dự đoán được, hắn thế nhưng lại xuất hiện ở đây, xem ra hắn rốt cuộc đã có thể tiến vào bên trong quân đội của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hắn đi đến bên cạnh Trầm Phong, nói: “Những người này xem ra chỉ nhóm gia nô nhà giàu thôi.”

Trầm Phong trầm ngâm nói: “Thả bọn họ đi đi.”

Trên lưng có một chút đau, Lãnh Nguyệt lại điểm huyệt nàng, cùng lắm không phải điểm vào tử huyệt mà là á huyệt, giờ phút này nàng có muốn nói cũng không thể.

Mới vừa rồi Lãnh Nguyệt không điểm á huyệt của Hề Hề là vì sợ làm cho Trầm Phong hoài nghi, Trầm Phong hiện tại đã không chú ý nữa, nên cũng không lo hắn hoài nghi.

Lãnh Nguyệt khẽ cảm tạ một tiếng, màn xe thả xuống, xe ngựa lại bắt đầu chuyển bánh đi về hướng Nam.

Sương đêm càng lúc càng dày, mấy chiếc xe ngựa nối đuôi nhau dần biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Toái tâm độc

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh, nhưng tiếng kêu của chim chóc trong đêm, lại làm cho người ta có cảm giác thê lương.

Hề Hề tựa người vào khoang xe, trong lòng vô cùng thất vọng.

Trầm Phong không nhận ra nàng, Hề Hề cảm thấy rất buồn, nhưng trên mặt cũng không mang theo ai oán, vẫn như cũ tĩnh lặng không khác gì hồ sâu.

Nam tử kia vẫn đang ở phía đối diện nàng, mơ hồ thấy được hắn mặc bạch y, nhưng khuôn mặt tựa như đang đội một cái lồng sắt lạnh lùng. Hắn có thể cài trang thành nữ tử, hắn là dung mạo không hề xấu xí. Dù vậy, bên dưới dung nhan cấm tú, lại là một khối băng tuyết ngàn năm, vừa nhẫn tâm vừa tàn nhẫn, khiến cho lòng người phát lạnh.

Xe ngựa đi suốt một đêm, sắc trời dần sáng thì gần như đã hoàn toàn rời khỏi thành Túc Châu.

Từ lúc trời bắt đầu sáng lên, Lãnh Nguyệt phía đối diện ở trong khoang xe không khác gì mây trắng tản ra, đã sớm cởi bỏ cài trang, quay trở về với mặt nạ và áo bào tro, vừa lạnh lùng vừa cô quạnh.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, bên ngoài xe ngựa bắt đầu truyền đến những âm thanh ồn ào.

Hề Hề xốc lên màn xe, ánh nắng buổi sớm có chút lóa mắt, bên dưới ánh mặt trời là những người dân lưu lạc tha hương, quần áo của bọn họ tả tơi, đi trên con đường lớn đầy bụi đất. Thi thoảng nghe thấy tiếng bọn họ than thở, cùng tiếng khóc lóc của trẻ con.

Hề Hề trong lòng chua xót, chậm rãi buông màn xuống, đôi con ngươi trong suốt nhìn thẳng về phía Lãnh Nguyệt. Hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng vân đạm phong khinh, mặt nạ thanh đồng rét lạnh như chính con người hắn.

Người này đúng là lòng dạ sắt đá!

Lại nghe loáng thoáng có người bàn tán.

“Túc Châu thất thủ, cũng may Tả Hiến Vương Bắc Thương Quốc không ra lệnh tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, sau cùng vẫn cho chúng ta một con đường sống.”

“Có lẽ chúng ta không nên ở lại Túc Châu loạn lạc ấy, không biết những ngày lang thang đầu đường xó chợ này đến khi nào mới kết thúc!”

“Nghe nói phía Tây là Long thành và Minh Châu cũng bị Uyển Lan Quốc và Nguyệt Thị Quốc công phá. Haizz... hiện tại Nam Triệu sắp gặp nguy đến nơi! Một giọng nói già nua khề thờ dài.

Uyển Lan Quốc và Nguyệt Thị Quốc cũng xuất binh?

Tin tức này làm cho lòng Hề càng chùng sâu xuống, dù không muốn nhưng một lần nữa lại phải liếc mắt về phía Lãnh Nguyệt.

“Cũng là do ngươi? Đúng không? Ngươi cấu kết với Uyển Lan Quốc đúng không?” Hề Hề vẫn không quên, đêm đó ngồi bên trái Tả Hiến Vương trong yến hội là vương tử Ô Á Tô của Uyển Lan Quốc, vương tử mang theo hắn đến chúc mừng Tả Hiến Vương, hắn còn thổi một khúc Phụng cẩu hoàng.

Có thể đi theo bên cạnh quốc vương của Uyển Lan Quốc, quan hệ của bọn họ chắc chắn không hề đơn giản. Uyển Lan Quốc cùng Nguyệt Thị Quốc cùng xuất binh, chỉ sợ người giết dây phía sau cũng chính là Lãnh Nguyệt.

“Nếu tất cả đều do ngươi bày ra, ngươi cuối cùng đang muốn làm gì chứ?” Nàng lạnh lùng nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo sáng như sao của Lãnh Nguyệt hỏi.

Là nàng gặp ảo giác chăng?

Hề Hề vừa nãy đã mờ hồ nhìn thấy một mảnh đầy đau thương ai oán vụt qua trong mắt hắn, rồi nhanh chóng biến mất.

Hắn thấp giọng bật cười.

Đây là lần đầu tiên Hề Hề nhìn thấy tên lạnh lùng này cười như thế, không phải cười to, không phải cười lạnh, cũng không phải cười thật lòng, tiếng cười kia như đang cười nhạo, nhưng Hề Hề biết hắn không có cười nhạo nàng, vậy hắn chỉ có thể đang cười nhạo chính mình.

Cười khổ tự giễu cợt bản thân?

Là vì điều gì?

Qua những hành động kia, Hề Hề đối với thái độ hiện tại của hắn có chút khó tin.

Hắn không buồn đáp trả lại Hề Hề, bàn tay gõ nhẹ vào vách xe, chậm rãi than nhẹ: “Chuyện cũ ngày nào lẽ loi có ai còn nhớ, cảnh nguy nan bày ra... như một giấc mộng quân thần, cỏ kim hư danh. Nhưng núi dài xa xăm, vân sơn loạn, liễu sơn xanh.”

Hắn không ngừng lặp đi lặp lại câu kia “một giấc mộng quân thần, cỏ kim hư danh”...

Giọng nói của hắn trầm thấp thanh nhã, trong giọng nói còn mang theo cả phiền muộn buồn bã, giống như tiếng của ma quỷ rơi vào trong lòng Hề Hề, khiến nàng cũng không hiểu sao cảm thấy thương tâm theo.

Bị không khí nặng nề này bức bách, Hề Hề chỉ biết quay đầu đi, nhìn ra phía bên ngoài xe ngựa.

Xe ngựa hiện tại đã đi đến Doanh châu một nơi nối liền với Túc Châu, nơi này nằm ngoài sự ảnh hưởng của chiến sự.

Thế nhưng dân chúng nơi đây cũng khó tránh bị nhiễu loạn.

Ở ngã tư đường, mọi người tụm năm tụm bảy một chỗ, bàn tán về cái gì đó, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Chiến tranh bùng nổ, người chịu khổ trước hết vẫn là dân chúng.

“Chủ quán, lấy bốn cái bánh bao, bọn ta đang phải đi rất gấp.” Ven đường có một quầy bán bánh, Mai Nhị áo đỏ đứng ở đó.

Hề Hề trong lòng buồn bã, xem ra bọn họ không định ghé vào khách điểm, một ngày ba bữa phải ăn trên xe. Cứ trốn tránh như thế, có gì tốt đâu.

Thánh Sư biết nàng gặp chuyện, sẽ không bỏ mặc nàng, nhưng cứ di chuyển liên tục như vậy làm sao bọn họ tìm được nàng.

Mai Nhi đang cầm bánh bao đi về phía xe ngựa của Hề Hề, mà ở sau lưng Mai Nhi lại bỗng dung xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc, bọn họ nhanh chóng lọt vào mắt Hề Hề.

Tuy rằng đã giả dạng thành dân thường nhưng Hề Hề vẫn nhận ra bọn họ, đúng là những tỷ muội ở Tuyết Sơn, Sương Nhân và Như Nhân. Nhưng hình như bọn họ không nhận ra Hề Hề, đôi mắt đảo qua Hề Hề.

“Mai Nhi tỷ, mua bánh bao ư?” Hề Hề cất tiếng hỏi, hy vọng Sương Nhân và Như Nhân sẽ chú ý tới giọng nói của nàng.

Thế nhưng lời còn chưa dứt, thân người liền bị Lãnh Nguyệt tóm lấy kéo khỏi cửa xe, vì động tác có hơi mạnh, mấy cái cung tiễn trong tay áo Hề Hề nhanh chóng rớt xuống mặt đất.

“Ngươi muốn làm gì?” Âm thanh lạnh lẽo của Lãnh Nguyệt vang lên bên tai.

Người này quả nhiên rất tinh tường, mình chỉ nói một câu thăm hỏi, đã khiến cho hắn hoài nghi ngay lập tức.

“Chi là hỏi thăm, có chuyện vấn đề gì ư?” Hề Hề nhìn thẳng hắn, hỏi ngược lại.

Ánh mắt Lãnh Nguyệt bốn bề dấy sóng, “Ngươi chào hỏi Mai Nhi?” Hắn đưa cọt nói.

Màn xe bị xốc lên, Mai Nhi đưa bánh bao vào.

“Mai Nhi, bên ngoài có ai khả nghi không?” Lãnh Nguyệt hỏi.

Mai Nhi đáp: “Không có ai khả nghi cả, công tử, ta đã nhặt lại cung tiễn rồi.”

Khuôn mặt ngọc của Hề Hề cúi xuống, vừa rồi may mắn cung tiễn rớt ra bên ngoài xe, chỉ mong sao các tỷ muội nhìn thấy chúng, sẽ nghĩ đến nàng.

Đi bằng xe ngựa suốt mấy ngày liền, bọn thị vệ của Lãnh Nguyệt đã rất mệt mỏi, hiện tại đã đi khỏi Túc Châu rất xa, Sương Nhân và Như Nhân có lẽ không nhìn thấy nàng.

Lãnh Nguyệt hình như rất lo lắng về Hề Hề, còn cùng ở chung một căn phòng với Hề Hề, tuy là căn phòng có hai gian, hắn ở gian bên ngoài, nhưng nàng cũng không vui về gì.

Trong màn đêm, Hề Hề nằm trên giường, tai nghe thấy tiếng ngáy trầm ổn của Lãnh Nguyệt, hình như hắn đã chìm sâu vào mộng đẹp.

Trong lúc nàng còn đang trầm tư, không biết từ khi nào đã xuất hiện hai cái bóng trắng trong phòng.

Nurong theo ánh trăng mờ, Hề Hề có thể nhìn thấy các nàng đều mặc áo trắng, mang khăn che mặt.

Các tỷ muội Tuyết Sơn cuối cùng cũng đến rồi, có lẽ Sương Nhân và Như Nhân đã nhìn thấy cung tiễn của nàng.

Một cái bóng trắng lách mình đến bên giường của Hề Hề, giải nguyệt cho nàng.

“Khách đến viếng lúc đêm khuya, tại hạ thật sự rất vinh hạnh!” Giọng nói rét lạnh truyền ra, Lãnh Nguyệt khoanh tay chậm rãi bước đến.

Bạch y nhân cũng không nhiều lời, y phục màu tuyết trắng tung bay, chiến đấu với Lãnh Nguyệt. Nội lực của Hề Hề vẫn chưa hồi phục, được bạch y nhân khác công trên lưng, chạy ra ngoài.

Bên ngoài cũng có mấy bạch y nhân đang đánh nhau với thị vệ của Lãnh Nguyệt.

Thân thủ của các nàng bay bổng như tiên, chiêu thức bất phàm nhanh nhẹn, Hề Hề thật sự không biết các tỷ muội ở Tuyết Sơn lại có võ công cao cường như thế.

Người đang công nàng khinh công vô cùng tốt, công nàng trên lưng nhưng cứ như tay không, nhảy lên nhảy xuống mấy cái, liền bỏ lại những người theo sau.

Bóng đêm mờ mịt, bạch y nhân kia mang nàng chạy đến một ngọn núi hoang ở ngoài thành.

Bầu trời treo đầy sao sáng, ánh trăng lạnh cô tịch mờ mịt, vạn vật tựa hồ đều đang chìm trong giấc ngủ say.

Ánh mắt Hề Hề va chạm với đôi mắt của nữ nhân đối diện, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nữ nhân áo trắng đã còi xuống khăn che mặt, đôi mắt kia có màu tím, hơn nữa ánh mắt ấy cũng vô cùng quen thuộc thân thiết. Làm cho Hề Hề hoài nghi đây chính là bà bà. Tuy đã mười năm không gặp bà bà, nhưng đôi mắt của bà bà lại thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của nàng, đôi mắt ấy sáng như sao, hằng đêm làm bạn cùng nàng trong mỗi giấc ngủ.

(Nhớ kg lắm thì Trầm Phong cũng có mắt tím, chắc con roi rồi. ... mình đùa chút thôi)

Nhưng Hề Hề biết, người này không thể là bà bà, bà bà làm sao có thể trẻ trung như thế, mười năm trước tóc bà bà đã bạc, huống chi giờ đã qua thêm mười năm. Mà người trước mắt, mái tóc đen dài bay bay, áo trắng nhanh nhẹn, không thể nào là bà bà.

“Hề Hề đa tạ tỷ tỷ đã cứu mạng!” Hề Hề thi lễ nói.

“Tỷ tỷ?” Giọng nói của cô ta lạnh lùng, “Ngươi có biết ta là ai không?”

“Người là...?” Hề Hề có chút nghi hoặc, chẳng lẽ không phải là một trong số các tỷ muội ở Tuyết Sơn sao?

“Ta từng nhậm chức Thánh Nữ, đi cứu ngươi còn có một Thánh Nữ khác nữa đấy!” Nữ nhân áo trắng trong treo nhưng lạnh nhạt nói.

Hề Hề có chút sợ hãi, không nghĩ rằng chính mình lại kinh động đến hai vị tiền bối, trách sao võ công của họ lại cao cường như thế.

“Sao ngươi lại vô dụng như thế! Bị người ta bắt đi dễ dàng quá!” Nữ tử kia lạnh giọng trách mắng, giọng nói mang theo vẻ hờ hững không màng danh lợi.

“Ta...” Hề Hề chưa xót: “Ta bị trúng độc, lúc độc phát ta liền bị người kia khống chế!”

(Kg có độc cũng có chạy được đâu, đùa hoài!))

Thánh cô mang đôi mắt tím vươn ra bàn tay ngọc, bắt lấy cổ tay Hề Hề, hàng mi ngưng động nói: “Toái tâm chi độc!?”

Hề Hề sùng sốt, không phải vì loại độc này hiếm thấy mà là vì thuốc giải của nó.

Khi chế ra toái tâm độc phải dùng máu tươi của người để dẫn độc, nếu muốn giải độc, thì phải đi tìm chính người đã dùng máu dẫn độc ấy, dùng máu của hắn pha vào thuốc giải.

Cho dù tìm được thuốc giải, nhưng không tìm được máu của người ấy, thì cũng vô ích.

Hoàn Nhan Liệt Phong quả nhiên rất tàn nhẫn, dùng cả toái tâm độc, xem ra hắn đang muốn khống chế nàng.

Vốn Hề Hề nghĩ sẽ quay về Tuyết Sơn tìm người giải độc cho nàng, nhưng giờ xem ra chỉ có thể đi tìm Hoàn Nhan Liệt Phong.

Mấy bóng trắng còn lại cuối cùng cũng đã thoát khỏi bàn tay của Lãnh Nguyệt, hợp mặt lại đây.

Thánh cô mắt tím giúp Hề Hề lưu thông lại nội lực, thật lâu sau nói, “Quay về Tuyết Sơn đi!”

“Thánh cô, ta còn có một chuyện quan trọng phải làm! Ta không thể về Tuyết Sơn lúc này.”

“Chuyện gì?” Thánh cô mắt tím sắc bén nhìn chăm chăm Hề Hề.

“Ta muốn đi tìm thuốc giải!” Hề Hề thấp giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Túc Châu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trăng tàn bóng dáng mộng lung

Cuối tháng, trăng khuyết, thanh u tĩnh lặng.

Một thành trì nhỏ Phía Bắc Túc Châu, bên trong thành, ngã tư đường vô cùng im ắng, lò mò còn nghe thấy cả tiếng trẻ con khóc truyền ra từ mấy căn nhà, rồi cả tiếng người cha dỗ dành đứa trẻ, tiếng chó sủa.

Ban đêm ở Túc Châu, có vẻ rất bình yên, chợt nghĩ đến lời nói của mấy lưu dân, Hoàn Nhan Liệt Phong không có tàn sát dân chúng trong thành bừa bãi, lại nhìn cảnh này quả thật rất an bình, khẩn trương trong lòng mấy ngày này coi như cũng vui bớt đi.

Hề Hề thật sự sợ, sợ phải nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, như vậy có lẽ cả đời này nàng cũng không thể bình yên thanh thản.

Ở trước phủ tướng quân Tiêu Thiết Úy của Túc Châu, có hai binh sĩ mặc áo giáp sắt lỏng lẻo, mấy binh sĩ này vừa nhìn là biết ngay người của Hoàn Nhan Liệt Phong, cây đao trong tay lóe lên ánh sáng trong bóng đêm, ánh mặt họ lại mang theo sương tuyết giá lạnh vô cùng tàn khốc.

Không thể nghi ngờ, Hoàn Nhan Liệt Phong chắc chắn đang ở trong phủ tướng quân.

Vân Hề toàn thân váy áo trắng, mang khăn che mặt, đứng trước tướng quân phủ, nói: “Ta muốn gặp Tả Hiền Vương của các ngươi!”

“Ngươi là ai?” Một binh sĩ hỏi.

“Ta là Thụ Mã Thánh Nữ!” Gã binh sĩ nghe vậy, liền nhanh chóng chạy vào trong bẩm báo, tức khắc đã quay trở lại.

“Tà Hiền Vương cho mời!” Giọng nói của gã binh sĩ hùng hồn vang lên, khiến cho Hề Hề không hiểu vì sao cảm thấy có chút khẩn trương.

Bóng đêm thâm trầm, bên trong phủ vô cùng u ám, vắng lặng không một tiếng động.

Khi đứng trước sân nơi Hoàn Nhan Liệt Phong ở, có một loại tâm tình vô cùng phức tạp bắt đầu dâng lên, cũng không biết nên nói như thế nào về cái cảm giác này đối với Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hắn không giết hại dân chúng vô tội, bằng lòng cùng dân chúng đi cứu Thụ Mã Thánh Nữ, từ đó có thể thấy hắn cũng không phải là một người tàn nhẫn ngang ngược.

Gió đêm mang theo hơi lạnh, ánh trăng chậm chạp thối lui ẩn vào trong mây, gió càng lúc càng mạnh hơn, tay áo trong treo nhưng lạnh lùng của Hề Hề bay bay, đang do dự, bỗng nhiên từ bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc của Hoàn Nhan Liệt Phong, “Nếu đã đến, sao còn không vào?”

Giọng nói kia vẫn như cũ vô cùng thâm trầm bức người, lạnh lùng nhưng lại mang theo sự mê hoặc.

Hề Hề nhẹ nhàng bước vào trong, căn phòng được ánh nến mờ mờ thấp sáng.

Một bóng dáng cao lớn ngồi dưới ánh đèn, thân hình hắn như từng bách thắng tập lệ, trong tay đang cầm một cây bút, đang viết cái gì đó trên bàn. Khí phách tao nhã của hắn lượn lờ trong căn phòng, không tiếng động trên chóc đầy lòng Hề Hề.

Nghe thấy tiếng bước chân của Hề Hề, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tuấn mỹ hé ra trong ánh đèn, thần thái như ánh trăng trong làn gió mát. Đôi con ngươi đen của hắn như có lửa nóng rực nhìn Hề Hề.

Mới vừa rồi nghe binh lính bẩm báo, có Thụ Mã Thánh Nữ cầu kiến, hắn còn tưởng tai mình nghe nhầm, hắn tìm kiếm nàng nhiều ngày như vậy, hy vọng cũng dần mất đi, chưa từng nghĩ đến bỗng dưng có được tin tức của nàng.

Thánh Nữ này, thật sự là Vân Hề ư?

“Ngươi chính là Thụ Mã Thánh Nữ?” Đôi mắt Hoàn Nhan Liệt Phong nheo lại, không tiếng động đánh giá Hề Hề, trong giọng nói như mang theo cảm xúc kìm nén.

“Là ta!” Hề Hề lời ít ý nhiều, bình thản như gió mát trăng thanh, lạnh lùng trong treo mà đi vào lòng người.

“Nếu vậy, ngươi có gì để chứng minh không?” Liệt Phong gắt gao nhìn chăm chú vào cái khăn che mặt của Hề Hề, con ngươi sáng quắc vô cùng sắc bén, tựa như có thể nhìn xuyên qua tấm vải lụa, nhìn đến dung mạo của nàng.

Váy áo trắng nhanh nhẹn, khăn che mặt màu trắng, như bạch liên chớm nở, vô cùng tao nhã, xuất trần thoát tục.

Nữ tử này có phải là nàng hay không? Ngày ấy trên thành lâu chỉ có thể nhìn thoáng qua, có khi nào đã nhìn lầm không? Nhưng khí chất bình tĩnh lạnh nhạt mà nhanh nhẹn này quả thật rất giống nàng.

“Ồ Tế Thiên đại hội, Tà Hiền Vương ban cho ta một chén rượu độc, hại ta vì độc phát mà bị người ta bắt đi. Như vậy đã đủ chứng minh chưa?” Hề Hề trong treo lạnh lùng như băng tuyết nói.

Hoàn Nhan Liệt Phong vẻ mặt ngưng động, tim như bị ngàn kim đâm trúng, đau đến vỡ nát cõi lòng.

Vỡ nát cõi lòng – toái tâm!

Độc mà Thụ Mã Thánh Nữ bị hắn hạ cũng gọi – toái tâm, lại không ngờ đến, cuối cùng người tan nát cõi lòng lại là hắn.

Hắn từ trên ghế đứng dậy. Giọng nói hắn không hiểu vì sao đột nhiên trở nên dịu dàng hơn, “Ngươi bị phát độc một lần rồi sao?”

“Đa tạ Tà Hiền Vương quan tâm! Xin Tà Hiền Vương ban cho ta thuốc giải.” Hề Hề hồ hững nói.

Sắc mặt ưu buồn của Hoàn Nhan Liệt Phong dần thu lại, con ngươi đen thâm thúy lóe sáng, khóe môi cong thành một vòng cung.

Giọng điệu này cũng thật giống nàng!

Trúng toái tâm độc có thể chứng minh nàng là Thánh Nữ, nhưng cũng không thể chứng minh nàng là Vân Hề, trừ khi hắn có thể chính mắt nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Đôi mắt Hoàn Nhan Liệt nheo lại, trong lòng thầm tính toán.

“Ta có thể cho ngươi thuốc giải, nhưng ngươi phải tự mình đến lấy.” Hoàn Nhan Liệt Phong lười nhác nói, giọng nói mang theo sự hờ hững gây hấn.

“Thuốc giải ở đâu?” Hề Hề lạnh giọng hỏi, có chút hoài nghi, hẳn thật sự sẽ cho nàng thuốc giải sao?

Ngón tay Hoàn Nhan Liệt Phong chỉ vào vạt áo chính mình, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Hề Hề.

Hề Hề trong đầu sững sốt, ý của hắn chẳng lẽ là nói thuốc giải ở trong vạt áo của hắn? Chẳng lẽ phải đến lấy thuốc giải từ trong lòng ngực của hắn? Nghĩ đến đây khuôn mặt Hề Hề liền như có lửa thiêu đốt, may là có cái khăn che mặt, nếu không bộ dạng quần bách của nàng sẽ lọt hết vào đôi mắt của Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Thế nào, Thụ Mã Thánh Nữ, ngươi không phải đang cần thuốc giải ư?” Hoàn Nhan Liệt Phong vừa nói, vừa chậm rãi ngồi xuống ghế.

Lòng Hề Hề như bị cái gì đó nện một phát, chậm rãi đi đến trước mặt Liệt Phong, ngón tay ngọc nhẹ phẩy, điểm vào nguyệt đạo của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt Phong không nghĩ Hề Hề sẽ làm vậy, nên ngay lập tức bị trúng chiêu!

Hắn ngồi cứng đờ trên ghế, khuôn mặt trong trẻo mang theo nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hề Hề.

Hề Hề né tránh... không dám nhìn thẳng vào ánh mắt kia của Liệt Phong, tay nàng chậm chạp chạm vào vạt áo hắn, hơi sờ soạng.

Nàng có thể cảm nhận được bờ ngực dưới bàn tay nàng vô cùng to lớn, lòng không khỏi nhảy dựng cả lên. Hề Hề chưa từng tiếp xúc với thân thể của nam tử, đôi gò má dưới khăn che mặt càng nóng bừng.

Thôi thôi, Hề Hề khẽ hít thở, coi như mình đang chạm vào một khúc gỗ đi, đúng vậy, một khúc gỗ, nghĩ vậy nàng liền cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Xuống thêm chút nữa!” Hoàn Nhan Liệt Phong lười biếng nói, giọng điệu hờ hững nhàn nhạt.

Hề Hề nghe theo lời hắn.

Tay nàng tìm đến nơi mà hắn chỉ, chạm đến một cái túi tiền, thế nhưng sờ soạng một lát lại chẳng tìm được thứ gì cả.

Hề Hề bỗng nhiên tỉnh ngộ, té ra là hắn đang đùa giỡn với nàng, không khỏi vừa xấu hổ vừa giận dữ, vội vàng thu lại bàn tay.

Chớp mắt, cũng không nghĩ đến Hoàn Nhan Liệt Phong vốn bị điểm nguyệt, đột nhiên vung lên bàn tay trái, hất lên cái khăn che mặt của Hề Hề. Lại quá bất ngờ nên Hề Hề không kịp phòng bị, cái khăn che mặt bị Hoàn Nhan Liệt Phong tóm lấy.

Là nàng đúng không? Đây lòng Hoàn Nhan Liệt Phong không khỏi khẩn trương.

Thế nhưng, ngoài ý muốn của hắn, Hề Hề nhẹ nhàng lùi về phía sau, tay áo như cánh bướm tung ra, che khuất tầm mắt của hắn. Cùng lúc ấy bạch lăng của nàng cũng dập tắt mất ngọn đèn trong phòng, bên trong tức khắc chỉ có bóng đêm tối đen.

Trong bóng tối, Hoàn Nhan Liệt Phong chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng lạnh lùng trong trẻo đứng phía trước cách hắn không xa.

Thật lâu sau, trong bóng tối truyền ra giọng nói run rẩy của Hề Hề, “Không ngờ Thảo Nguyên Chi Ứng lại là một tên Đãng Đồ Tử[*]! Ngươi không biết cái gì gọi là lễ giáo đúng sai ư?”

*Đãng Đồ Tử trong tích cũ ghi lại hẳn vốn là một kẻ háo sắc. Mãng Đãng Đồ Tử ý mắng háo sắc.

Hoàn Nhan Liệt Phong trong lòng cảm thấy thất vọng đến cực điểm, tay vẫn giữ cái khăn trắng, chậm chậm nói: “Thụ Mã Thánh Nữ, cần gì phải ra vẻ thần bí như thế, sao ngươi không để bản vương nhìn thấy dung nhan của ngươi? Chẳng lẽ, ngươi là cố nhân của bản vương?”

Hề Hề nghe thế cả kinh, chẳng lẽ hắn đã nhận ra nàng? Không có khả năng đó, cho tới hiện tại, hắn vẫn chưa từng thấy qua dung mạo của Thánh Nữ, làm sao hắn biết là nàng được chứ! Có lẽ chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

“Ta và ngươi chưa từng quen biết nhau, sao có thể là cố nhân! Rốt cuộc ngươi có đưa thuốc giải ra không?” Hề Hề có chút tức giận!

“Đương nhiên ta sẽ đưa, ta sao có thể để cho Thánh Nữ chịu khổ! Chỉ là thuốc giải này không thể giải hoàn toàn chất độc, phiền Thánh Nữ vào ngày trăng tròn mỗi tháng đến tìm bản vương, bản vương sẽ cho người thuốc giải, nếu đêm trăng tròn ngươi không đến, thì tất phải gánh chịu đau đớn.” Hoàn Nhan Liệt Phong đều đều nói, không phải hắn không cho nàng thuốc giải, chỉ là nếu làm vậy, nàng sẽ không đến tìm hắn nữa. Huống chi hắn về sau vẫn phải không chế Thánh Nữ.

“Thuốc của ngươi đây.” Trong bóng tối, Hoàn Nhan Liệt Phong vươn ra một cánh tay.

Hề Hề dừng một chút, lấy được một viên thuốc từ trong tay hắn.

Thế nhưng Liệt Phong lại bỗng dừng lật cổ tay, chụp lấy bàn tay của Hề Hề, nếu đêm nay hắn không thể nhìn thấy được dung mạo của nàng, hẳn sẽ phát điên lên mất. Nhưng vừa chạm đến da thịt mịn màng của nàng, cổ tay đã bị bạch lăng của Hề Hề quấn lấy.

Nàng hiện tại đã có phòng bị, sớm biết Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ không từ bỏ ý đồ, dù vậy nàng vẫn không muốn để hắn biết về thân phận Thánh Nữ của mình.

Hoàn Nhan Liệt Phong có thể trêu đùa Thánh Nữ như thế, có lẽ đối với những nữ khác cũng không ngoại lệ, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi cau gợn.

Thân người của Hề Hề nhanh chóng di chuyển, tay áo tung bay, không chờ thêm giây phút nào, liền rời khỏi phòng.

Hoàn Nhan Liệt Phong cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bạch lăng của Hề Hề, đuổi theo ra bên ngoài.

Bên ngoài là màn đêm vô cùng vô tận, bầu trời cuối tháng vô cùng vắng lặng, sương mù lơ lửng tản ra, xa xa có một bóng trắng nhanh nhẹn rời đi.

Trong gió chợt truyền đến một giọng nói lạnh lùng trầm thấp, “Hoàn Nhan Liệt Phong, Lãnh Nguyệt Nam Triều muốn phá hỏng quan hệ của Nam Triều và Bắc Thương Quốc! Người tốt nhất nên dừng lại chuyện công phá thành!”

Về mặt Hoàn Nhan Liệt Phong nhất thời dờ ra, con người thâm thúy nháy mắt vô cùng sắc bén, hắn nhìn theo bóng trắng kia, cảm thấy thật không cam tâm, toàn thân liền đạp đất một cái phóng lên, đuổi theo Hề Hề.

Hắn nhất định phải đuổi theo nàng, hắn sẽ không để nàng chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Rượt đuổi dưới trăng

Bầu trời cuối tháng âm đạm, mây tầng tầng lớp lớp, bóng đêm thăm thẳm, chốc lát sau ánh trăng đã từ trong mây đi ra. Giống như bóng trắng phía trước, lúc ẩn lúc hiện.

Đôi mắt thâm thúy của Hoàn Nhan Liệt Phong không ngừng quán lấy bóng trắng ấy, hai chân tăng lực, thân thể vọt nhanh trên mái nhà, nhẹ như cánh chim én, phiêu bay như làn gió đêm. Những mái ngói dưới chân không khác gì sóng nước vô cùng yên tĩnh, nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Gió đêm nổi lên, cuốn lấy vạt áo của hắn, cả người như cánh hùng ưng lao về phía trước. Mà tuyết ung Phi Vân cũng đang đảo quanh hắn, sát cánh cùng hắn rượt đuổi theo bóng trắng phía trước.

Hoàn Nhan Liệt Phong vốn có thể phát động binh lính vây bắt Thụ Mã Thánh Nữ, nhưng hắn không muốn làm vậy, hắn cam tâm tình nguyện tự mình đuổi theo nàng.

Nurong theo ánh trăng, có thể nhìn thấy bóng trắng kia đang ung dung bay nhảy trên những mái hiên, thanh tao nhanh nhẹn như mây bay trên trời.

“Nhẹ nhàng như chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn. Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp, phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên. Từ xa ngắm nhìn, trắng như răng mặt trời lên trong sương sớm. Tới gần nhìn kỹ, rực rỡ như hoa sen lên khỏi dòng nước trong.”[*] Mấy câu này nhất thời hiện lên trong đầu, cảm thấy rất giống nàng.

*Lạc thần phú – Bài phú về nữ thần sông Lạc của Tào Thực. Nội dung bài chú này nói về nàng Phục phi. Tương truyền nàng Phục phi chính là chỉ Chân thị, một trong những tuyệt đại mỹ nhân đời Tam Quốc. Chân thị tên thật là Chân Lạc (có nơi nói là Chân Phục). Đời xưa có câu “Hà Bắc hữu Chân Phục, Giang Nam hữu nhĩ Kiều” đủ để thấy sắc đẹp khuynh nước khuynh thành. Bản dịch trên là của Varachi.

Vân Hề Hề thi triển khinh công, vượt qua mái hiên, hơi nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy Hoàn Nhan Liệt Phong đang đuổi nàng như bóng với hình trong màn đêm, dáng người của hắn như ma quỷ mơ mơ hồ hồ.

Hề Hề cảm thấy khinh công của bản thân không tồi, thế nhưng vẫn không thể bắt đuôi hắn, đã vậy còn phát hiện ra sóng đôi cùng hắn còn có tuyết ung Phi Vân. Trong lòng không khỏi cảm thán, Hoàn Nhan Liệt Phong quả thật rất gian xảo.

Sớm biết như thế, sẽ không bảo Sương Nhân và Nhữ Nhân chờ nàng trong khách điểm, mà để bọn họ đi cùng nàng. Không dự đoán được Hoàn Nhan Liệt Phong lại khó kham như thế, không những không cho nàng thuốc giải tận gốc toái tâm độc, còn vương vãi gây rắc rối với nàng như thế.

Xem ra, hắn không đuổi kịp nàng sẽ không bỏ qua!

Cho tới hiện tại, nàng vẫn không khác trước là mấy, vẫn là con mồi bị hắn nắm trong tay, bị hắn nhìn gắt gao, chạy không thoát được đôi con người kia.

Lòng hiếu thắng của Hề Hề trỗi dậy, nàng không tin đêm nay nàng không thể bắt đuôi hắn, nên liền chuyển hướng, chạy ra phía ngoài thành.

Ở trong thành là nơi của Hoàn Nhan Liệt Phong, tuy rằng hiện tại hắn không có lệnh cho binh lính chặn nàng lại, nhưng khó đảm bảo sau đó hắn không làm vậy. Nếu bị binh lính bao vây, thì thảm rồi.

Ánh trăng mờ mờ chiếu gọi xuống mặt đất, hai bóng dáng, một nhẹ nhàng phiêu dật, một trong trẻo nhanh nhẹn, như mộng như ảo, mờ mờ lung lung, như gió mát đêm khuya lướt qua mái hiên các tòa nhà.

Ngoài thành Túc Châu, sau khi bay vọt qua một chỗ đất bằng phẳng, Hề Hề thẳng hướng đi về phía Âm sơn. Nếu trốn vào trong núi, cho dù Hoàn Nhan Liệt Phong có phát động binh mã thì cũng không thể tìm được nàng.

Trăng non ẩn vào trong mây, trời đất nhất thời tối sầm lại.

Hề Hề lướt qua một khe núi, bỗng nhiên nghĩ đến, bên trong áo trắng là váy áo xanh, nên liền cởi bỏ áo trắng bên ngoài ra, cơ thể liền nhẹ nhàng hơn, dần dần hòa vào bóng đêm.

Cho dù bây giờ Hoàn Nhan Liệt Phong có đuổi kịp nàng, thì nàng cũng chỉ là Vân Hề, không phải Thư Mã Thánh Nữ gì cả, tin rằng hắn sẽ không đoán ra nàng chính là Thư Mã Thánh Nữ.

Mây trùng trùng điệp điệp tản ra, ánh trăng lại hiện ra, nhưng bóng trắng đã biến mất khỏi tầm mắt, đôi con ngươi của Hoàn Nhan Liệt Phong hí lại, đáy mắt thâm thúy khiến người khác không thể nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì, nữ tử này thật sự vô cùng giáo hoạt.

Hề Hề cuối cùng cũng thoát khỏi Liệt Phong, lướt qua đỉnh núi.

Đôi mắt về phía xa xa, thảo nguyên khôn cùng kéo dài trong bóng đêm, vừa xa xăm vừa yên tĩnh.

Trong màn đêm tĩnh lặng, bỗng nhiên vang lên một tiếng “đùng”, có pháo hoa bắn lên không trung, ánh sáng lan tỏa, rơi xuống như sao. Tiếp theo trời đất lại lâm vào yên lặng.

Hề Hề trong lòng khẽ động, đó là tín hiệu cầu cứu, phía đó đang có người gặp nạn.

Nơi pháo hoa bắn ra hình như có ánh lửa mờ mờ, lúc sáng lúc tối, như ánh mắt của thú hoang. Hề Hề không dám thờ ơ, nhất thời quên mất chuyện Hoàn Nhan Liệt Phong đang truy đuổi nàng, vội vã chạy về phía ánh lửa.

Đến gần, Hề Hề mới phát hiện ánh lửa kia hóa ra là một đồng lửa trại rất lớn, có hơn mười người vây quanh lửa trại. Ánh lửa lay động, khoảng cách quá xa, Hề Hề vẫn chưa nhìn rõ mặt bọn họ.

Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng thở của dã thú, Hề Hề kinh dị phát hiện, vây quanh ánh lửa còn có một đàn sói.

Bầy sói này sợ lửa, nên chỉ đi vòng vòng quanh ánh lửa.

Dưới ánh trăng, bầy sói chỉ chút như biển rộng sóng lớn.

Hề Hề trong lòng chùng xuống, sao nơi này lại có nhiều chó sói như vậy?

Chợt nhớ đến gần đây nơi này xảy ra chiến tranh, người chết vô số, mùi tanh của máu quá nặng, nên mới thu hút đàn sói, khổ nhất là những người bị bầy sói bao vây, không biết là ai mà lại chạy ra ngoài lúc đêm khuya như thế.

Đến gần thêm chút nữa, Hề Hề cuối cùng có thể thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, nàng không khỏi chấn động.

Quanh lửa trại có mười người, bọn họ vây quanh bảo vệ cho hai nữ tử ở giữa, một trong hai nữ tử ấy có một người mặc váy áo trắng bay bay, đáng người yếu điệu mong manh như liễu, khuôn mặt xinh đẹp vô song, đúng là Diệp Từ Dung, còn người nữ tử mặc áo xanh bên cạnh chính là tỷ nữ Thủy Yên.

Không thể nghi ngờ, những người bảo vệ xung quanh hai người hiển nhiên là thị vệ trong vương phủ của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Sao bọn họ lại ở đây lúc này, Diệp Từ Dung không phải đang ở trong vương phủ sao?

Không có thời gian để đắn đo, Hề Hề khẽ than thở một tiếng, bởi vì nàng phát hiện ra ngọn lửa của bọn họ đang yếu dần đi.

Tiết trời vừa vào xuân, cỏ trên mặt đất vẫn đang nảy mầm, nên cỏ non vô cùng thừa thớt. Vì vậy sắp không duy trì ánh lửa được thêm bao lâu nữa, còn những người đang chống đỡ bầy sói kia hình như đã thấm mệt, bây giờ có quay về gọi thêm người, thì nước xa cũng thể không cứu được lửa gần.

Bầy sói bỗng dưng rối loạn, có mấy con phát hiện ra Hề Hề, hung hăng bỏ nhào tới, Hề Hề kêu lên một tiếng, né được móng vuốt của nó, nhanh nhẹn phóng qua mấy con sói, nhảy vào bên trong chỗ những người kia.

Vòng lửa bắt đầu suy yếu, tạo thành một chỗ hổng, một con sói thừa cơ đó tấn công một thị vệ, khiến cho Diệp Từ Dung sợ hãi hét ầm lên một tiếng.

Hề Hề khẽ phất ống tay áo, hất con sói kia ra ngoài.

Hề Hề lấy cung tiễn trong ống tay áo ra, căng cung, chỉ nghe “vèo” vài tiếng, có vài con sói rống lên rồi ngã xuống đất, mũi tên bắn vào cổ họng chúng vẫn còn run rẩy.

Một thị vệ bị thương ngay lập tức lấy ra ít phân ngựa trong cái túi da, lấp vào chỗ lửa vừa tắt.

Giữa những ngọn lửa lập lòe, Hề Hề váy áo xanh đứng đó, ánh lửa phản chiếu trong đôi con ngươi trong trẻo trầm tĩnh.

Sự xuất hiện của Hề Hề, khiến cho mấy binh sĩ cảm thấy như gặp được cứu tinh.

Bọn họ nhận ra Hề Hề chính là người đã về nhất trong Dũng Sĩ đại hội, tuy biết nàng là nữ nhân, nhưng đáy vòng vẫn vô cùng bội phục dũng khí và võ công của nàng. Giờ phút này nàng lại đến đây trợ giúp bọn họ, khiến bọn họ mừng rỡ như bắt được vàng.

Diệp Từ Dung sau lưng thị vệ bước ra, mặt ngọc hoảng sợ mang theo nụ cười xinh đẹp, vui sướng nói, “Vân cô nương, người đến rồi!”

Hề Hề nâng mi nói: “Sao các người lại ở đây?”

Diệp Từ Dung gục đầu xuống, ánh mắt tràn đầy áy náy, đáp: “Đều là lỗi của ta, ta không nên ép bọn họ đi theo ta lúc đêm khuya như thế này.”

Hề Hề than nhẹ một tiếng, nhìn bảy sói đang sôi sục vì đói bụng bên ngoài vòng tròn, lại liếc mắt về phía ánh lửa ngày càng yếu đi, trong lòng chùng xuống. Với võ công của nàng, tất nhiên có thể thoát khỏi bảy sói, nhưng còn những người này thì sao.

Nhìn vết thương và bộ dạng mệt mỏi của mấy thị vệ, có lẽ bọn họ đã giằng co với bảy sói này rất lâu.

Diệp Từ Dung được bảo vệ rất tốt, y phục vẫn rất chỉnh tề, nhưng ánh mắt lại khó giấu được nỗi hoảng sợ.

Tạm thời có thể duy trì như thế thêm một lúc, Hề Hề hỏi, “Các người còn bao nhiêu phân ngựa?”

Một thị vệ đáp: “Không nhiều lắm, có lẽ chỉ cảm cự thêm được nửa canh giờ!”

“Sao giờ phút này các người mới phát tín hiệu cầu cứu?”

“Bọn ta phát tín hiệu từ rất sớm, nhưng lại cách một ngọn Âm sơn, binh sĩ ở thành Túc Châu vốn không thể nhìn thấy!”

Hề Hề ngẩng đầu lên nhìn, quả đúng như vậy. Cũng không biết bây giờ phải làm gì mới tốt.

Đôi mắt Hề Hề bỗng như nghĩ ra cái gì đó, hy vọng Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn còn ở gần đây, vì thế, quay sang nói với các thị vệ, “Chúng ta cùng nhau kêu cứu, xem thử có gọi được cứu binh nào không.”

“Vô dụng thôi, âm thanh này sẽ không thể truyền đến Túc Châu đâu.”

Hề Hề nói: “Không cần phải vang đến Túc Châu!” Chỉ cần Hoàn Nhan Liệt Phong còn ở gần đây là được.

Trong bóng đêm, mọi người cùng nhau huýt gió, tiếng huýt gió trong đêm vang vọng vô cùng rõ ràng.

Yên lặng chờ đợi, bảy sói như hồ rình mồi bên ngoài vòng lửa, chúng có thể nhảy bổ vào bọn họ bất cứ lúc nào.

Hề Hề được thị vệ đưa cho một cây giáo, nàng vung tay, lập tức có mấy con sói ngã xuống.

Bảy sói biết đây là một kẻ địch lợi hại, nên lặng xuống một lúc, nhưng Hề Hề ý thức được, tình trạng này không thể tiếp tục kéo dài thêm, chỉ cần ngọn lửa tắt, bảy sói sẽ tấn công bọn họ ngay, sợ rằng khi ấy nàng và các thị vệ đều hữu tâm vô lực.

Nhưng vào đúng lúc này, nghe thấy một tiếng lướt gió vang lên, có một bóng dáng màu đen như sao băng bay nhanh đến.

Hoàn Nhan Liệt Phong đã đến, Hề Hề cảm thấy có chút nhẹ nhõm, không hiểu vì sao nàng cảm thấy có hấn ở đây, nguy hiểm lớn cỡ nào cũng có thể hóa giải được.

Từ xa, Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn thấy ở giữa ánh lửa đang lay động, có một bóng dáng màu trắng nhanh nhẹn đang đứng.

Trong lòng vui vẻ, Thụ Mã Thánh Nữ à Thụ Mã Thánh Nữ, rốt cuộc hôm nay người cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Nhưng sau đó lại nhìn đến bảy sói, đáy mắt bỗng chốc hóa thâm sâu, hấn cời xuống áo choàng lông cừu, nắm chặt trong tay, quơ một cái, mấy con sói bị góc áo đánh trúng ngay lập tức tru lên một tiếng rồi ngã xuống.

Bảy sói nhảy mất như ngọn sóng rút lui về về sau, tách thành một lối đi.

Liệt Phong không nhanh không chậm nhảy vào vòng lửa.

Ánh lửa yếu ớt lay động, hấn bấy giờ mới phát hiện, nữ tử mặc áo trắng hóa ra là Diệp Từ Dung – Dung phi của hấn.

Trong lòng không khỏi thất vọng, cảm giác như vừa đánh mất một bảo bối quý giá.

Chẳng lẽ Thụ Mã Thánh Nữ là nàng? Không có khả năng đó, hần nhanh chóng gạt đi ý nghĩ này! Còn chưa kịp suy nghĩ thêm điều gì, Diệp Từ Dung đã mang theo đôi mắt đầm lệ, chạy đến ôm lấy hần.

“Vương gia, sao ngài lại đến đây, nơi này rất nguy hiểm!” Nàng ngẩng đầu mang theo khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt nói.

Liệt Phong hơi nhíu mày, dịu giọng nói: “Nàng đừng sợ, không sao đâu!” Sau đó chậm rãi khẽ an ủi, vỗ vỗ vào lưng Diệp Từ Dung.

Nữ tử này, gặp chuyện chỉ biết khóc, và lại còn là một nữ tử rất nũng nịu.

Liệt Phong lại ngẩng đầu lên, chậm chạp đẩy Diệp Từ Dung ra, ánh mắt sắc bén đảo một vòng, một bóng dáng như mây bay lập tức lọt vào tầm mắt hần.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Kể vai sát cánh (phần 1)

Nàng đang đứng ở một góc trong vòng lửa cách Liệt Phong không xa, ngọn lửa u ám sáng tỏ khuôn mặt thanh lệ thoát tục của nàng, đôi mắt của nàng sâu thẳm sáng quắc, đang nhìn gấu gao bày sồi như hổ rình mồi, không hề để ý đến hần.

Nàng mặc váy áo màu xanh, gió nổi lên thổi bay tà váy, khiến nàng trông như hoa sen đang bùng nở.

Yên lặng mà rực rỡ, lạnh lùng mà nhanh nhẹn.

Là nàng!

Bởi vì nàng mặc váy áo màu xanh hòa vào trong bóng đêm, nên vừa nãy hần không để ý đến nàng.

Mà hiện tại, khi đã nhìn thấy nàng, liền phát hiện, nàng không khác gì một ngọn núi sừng sững, không thể nào phớt lờ đi được.

Trái tim hần không hiểu vì sao nhảy dựng cả lên.

Ở Dũng sĩ đại hội, bóng dáng này tiêu sái hạ gục từng người một. Ở khe núi, ánh mắt nàng kiên quyết, dùng miệng hút độc cho hần. Trong đêm khuya, nàng mặc y phục nữ tử mang theo phong tình trời nổi, như ảo như mộng xuất hiện trước mắt hần.

Lần này nàng lại xuất hiện ở đây! Trong lúc hần đuổi theo Thánh Nữ, nàng lại xuất hiện!

Đây là sự trùng hợp sao? Hần không cho là vậy!

Nếu nàng là Thụ Mã Thánh Nữ, như vậy vừa rồi nàng đã cởi bỏ áo khoác màu trắng, thay đổi thành váy áo màu xanh, nên hần mới để mắt đến nàng, không nhờ đàn sồi này, nàng sẽ không lộ mặt, hần cũng vĩnh viễn không thể kiểm chứng sự phỏng đoán của bản thân.

Nghĩ đến đây, tâm tình Hoàn Nhan Liệt Phong cũng tốt hẳn lên, môi mông khẽ nhếch, tạo thành một nụ cười xán lạn.

Cảm nhận được đôi mắt Hoàn Nhan Liệt Phong đang nhìn mình, Hề Hề có chút chột dạ, nàng vẩy roi da trong tay, vẽ ra vài đường roi trong không trung, chỉ nghe “rắc rắc” vang lên vài tiếng, mấy con sồi tru lên rồi mất mạng.

“Vương gia, thuộc hạ bảo vệ Dung phi không tốt, mong vương gia trách phạt!” Mấy thị vệ có năm mơ cũng không nghĩ đến, Tả Hiền Vương của bọn họ lại đến đây, cả đám sợ hãi quỳ xuống thi lễ với hần.

“Đây không phải lúc các người nhận tội, các người nên tỉnh táo lại, chờ viện binh của chúng ta đến đây.” Liệt Phong lạnh giọng nói, âm thanh ảm chứa khí phách ngất trời.

Hần đảo mắt một vòng xem xét tình thế hiện tại, song huyết một cái, ra lệnh cho Phi Vân, ngay lập tức Phi Vân bay trở về Túc Châu báo tin.

Mấy thị vệ đầu óc hơi chần chừ, những lần bọn họ đi theo vương gia, chưa có lần nào nhận thất bại, huống chi chỉ là đàn sồi này.

“Bảo vệ tốt cho Dung phi!” Liệt Phong mang Diệp Từ Dung giao cho mấy thị vệ, rồi chậm chạp đi về phía Hề Hề, trên mặt mang theo nụ cười như có như không. Tuy hần bước đi rất ung dung hồ hững, nhưng toàn thân hần lại toát ra khí chất tôn quý, nhất cử nhất động đều cho thấy hần đang có tâm tình rất tốt.

Nhịp tim của Hề Hề cũng đập càng lúc càng nhanh theo từng bước chân của hắn, không còn là Thư Mã Thánh Nữ điềm tĩnh nữa.

“Là Vân công tử phải không, không đúng... phải gọi là Vân cô nương, đã lâu không gặp, sao Vân cô nương lại xuất hiện ở đây? Không phải vẫn cho rằng mình là tình lang của Dung phi, nên đến đây cứu nàng đi đó chứ?” Hoàn Nhan Liệt Phong vẫn giữ thái độ tự đắc, giọng điệu nhàn nhạt nói, đôi mắt đen láy nhìn thật sâu nửa bên mặt nàng, sợ sẽ bỏ sót những biểu cảm nhỏ nhất của nàng.

Hề Hề quay đầu lại, chống lại ánh mắt của hắn, mặt ngọc thanh lệ không chút cảm xúc, thân nhiên nói, “Ta cũng giống lần trước, vô tình đi ngang qua. Nhưng những chuyện hiểu lầm lúc trước, cũng không phải do một mình ta tạo thành!”

Ngày ấy, là Hoàn Nhan Liệt Phong hiểu lầm trước, kể đến Diệp Từ Dung lại tiếp tục ngậm tở cáo nàng, cuối cùng do Hề Hề phải cứu Diệp Từ Dung, nên lỡ đâm lao thì phải theo lao.

Lại nói tiếp, chuyện này Diệp Từ Dung và Hoàn Nhan Liệt Phong cũng có một phần trách nhiệm.

Câu trả lời của Hề Hề, làm cho Liệt Phong khẽ cười. Nhưng Hề Hề cảm nhận thấy nụ cười kia rất giả hoạt.

“Nếu trước đây chỉ là hiểu lầm, vậy ta cũng không muốn nhắc đến nữa. Hôm nay mong Vân dừng sĩ tương trợ cho ta.” Nói xong, liền kéo cổ tay Vân Hề Hề vô cùng tự nhiên, không hề để ý hiện tại nàng là nữ nhân, làm vậy rất không phù hợp.

Đuôi lông mày Hề Hề giương lên, khuôn mặt có chút ảo não, nàng vùng ra khỏi bàn tay Liệt Phong, lạnh lùng nói: “Hoàn Nhan Liệt Phong, xin người tự trọng!”

Mặt ngọc giận dữ càng làm cho Hề Hề xinh đẹp hơn, vẻ kiều diễm lóa mắt này khiến cho kẻ khác hồn bay phách lạc.

Hề Hề trong lúc tức giận không hề ý thức được Hoàn Nhan Liệt Phong nắm lấy cổ tay nàng là có mục đích, cũng không chú ý đôi con ngươi thâm thúy của Liệt Phong đang không ngừng biến hóa.

Tuy rằng trên mặt vẫn thủy chung giữ lấy một nụ cười, nhưng đáy mắt hắn đã bắt đầu dâng lên những tia phức tạp, giống như đang tự trách, lại giống như đau lòng, cuối cùng tất cả hóa thành dịu dàng, không ngừng tràn ra bên ngoài.

Quả nhiên là nàng, đúng là nàng rồi!

Hắn luôn chờ cơ hội chứng minh cho phỏng đoán của mình, bởi vì nữ tử bị hắn bắn trúng một tên kia đột nhiên bất vô âm tín.

Nhưng hắn lại xem nhẹ một chuyện, một khi xác thực được điều hắn nghĩ, nàng chính là Thánh Nữ, là vị thần nữ trong lòng con dân thảo nguyên.

Hắn còn có ý đồ không chế nàng, hạ độc nàng.

Trong lòng đang cùng lúc nếm đủ chua, cay, đắng, mặn, ngọt, tất cả hòa lại làm một, tạo thành một tư vị mới, khiến hắn không cảm nhận được rốt cục nó có vị gì.

“Vương gia! Nhiều chó sói như vậy, chúng ta... chúng ta làm sao bây giờ?” Giọng nói tao nhã mềm mại của Diệp Từ Dung truyền đến, vừa hay đánh gãy không khí căng thẳng giữa hai người.

Liệt Phong quay đầu, nhìn đến dung nhan tuyệt sắc đang nở rộ trong đêm của Diệp Từ Dung, khuôn mặt ấy xinh đẹp thanh nhã, mày mắt sống động, vừa điểm đậm vừa đáng yêu, đối với nam nhân không khác gì một thứ độc dược.

Nhưng hiện tại, cũng không thể thu hút tâm tư hắn.

Khóe môi hắn hé ra, có chút hờ hững, cười nói: “Có bản vương ở đây, nàng còn sợ gì chứ?”

Nụ cười kia rất ấm áp, cho dù núi cao có đổ xuống cũng không thể thay đổi.

Chỉ là, nụ cười ấy lại không thể khiến vòng lửa ngừng tắt dần đi. Lửa sắp không duy trì thêm được bao lâu nữa.

“Không ổn rồi, chúng ta thu nhỏ vòng lửa lại, không chừng có thể kéo dài thời gian thêm một lúc.” Hề Hề lẳng lặng nói.

Trong bóng đêm, bóng dáng nàng tĩnh lặng như u lan, giọng nói của nàng dịu dàng thánh thoát lại uyển chuyển, khiến kẻ khác khó lòng cự tuyệt.

Mấy thị vệ nghe vậy, liền gạt đầu, thu nhỏ lại diện tích vòng lửa.

Trong vòng tròn nhỏ, bọn họ đầu vai nhau, chen chúc phòng thủ. Diệp Từ Dung ở tâm vòng tròn, được các thị vệ bảo vệ, mà Hề Hề thì vẫn đứng bên ngoài phòng thủ.

Ánh trăng ung dung không tiếng động đổ xuống, chiếu rọi thảo nguyên mờ mịt xinh đẹp, kéo dài vô cùng vô tận.

Nàng tin tưởng, cứu binh sẽ nhanh chóng đến đây cứu bọn họ.

“Có thấy sườn núi phía kia không?” Giọng nói trầm tĩnh như nước của Liệt Phong vang lên, tựa như dòng nước mát an ủi, rót vào những lòng dạ đang nóng như lửa đốt, “Chút nữa nếu lửa tắt, chúng ta sẽ chạy nương theo sườn núi ấy.”

Hề Hề ngẫm hiểu, nếu đi đến sườn núi ấy, bọn họ sẽ tạm thời an toàn.

Gió đêm lạnh thấu xương, ánh lửa từ màu cam chuyển thành đỏ, rồi nhanh chóng lụi xuống. Cuối cùng một trận gió nổi lên, khiến hoa lửa vụt bay lên đầy trời, rồi tắt lịm đi.

Bầy sói ngay lập tức hành động.

Mọi người sống vai nhau chống đỡ, lùi về phía sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kẻ vai sát cánh (phần 2)

Liệt Phong tay giữ áo lông cừu, còn Hề Hề thì tay giữ bạch lăng, một đen một trắng phối hợp nhau đánh về phía bầy sói. Mỗi một lần đảo qua, đều có hơn mười con sói tru lên rồi ngã xuống, bầy sói trong chốc lát có chút dè dặt, không dám tấn công nữa mà hơi lùi về phía sau.

Cuối cùng cũng đi lên chỗ gò cao, mấy thị vệ bị thương không còn chịu nổi nữa, ngồi sụp xuống đất.

Mọi người tựa người vào gò núi, đứng tùm lại với nhau, Liệt Phong và Hề Hề đứng ở ngoài cùng, đối đầu với bầy sói.

Đôi mắt màu xanh lục của những con sói không ngừng lia qua bọn họ, khiến kẻ khác vô thức sinh ra sợ hãi.

Liệt Phong và Hề Hề dựa lưng nhau, đánh đuôi bầy sói, có thể nghe thấy cả nhịp tim của nhau. Hai người đều ý thức được, mạng sống của những người ở đây đều phụ thuộc vào bọn họ, nếu sơ xuất, tất cả bọn họ đều sẽ trở thành bữa ăn cho bầy sói này.

“Người không phải muốn quyết đấu với ta sao, nhân hôm nay thử một lần xem, coi ai giết được nhiều sói hơn!” Liệt Phong hơi nhướn mày, khẽ cười nói. Đồng thời vung lên áo lông, đẩy lùi vài con sói.

“Được thôi, chẳng lẽ ta lại sợ người?” Đuôi lông mày của Hề Hề hơi giương lên, không hề để ý đến sự khiêu khích của hắn. Bạch lăng tung ra, một con sói bị bạch lăng cuốn chặt, rồi ngã ra chết.

Liệt Phong chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày sẽ cùng một nữ tử đứng ngang hàng, kẻ vai sát cánh với nàng, mà kẻ địch lại là những con sói.

Càng không nghĩ đến có một nữ tử có thể sống vai đứng cùng một chỗ với hắn. Trái tim hắn, chưa từng ở gần nữ tử nào như thế, tựa như nhịp tim hòa vào nhau, đập cùng một chỗ. Bởi vì khoảng cách rất gần, nên gần như nàng vui vẻ thì hắn cũng cảm thấy vui vẻ, nàng tức giận thì hắn cũng thấy tức giận.

Hai người chém giết một hồi, đều có chút mệt mỏi.

Nhưng bầy sói cũng không cho bọn họ nghỉ ngơi, đúng lúc này, có một con sói lên qua nhanh như chớp chớp lấy góc áo lông ra ngoài của Diệp Từ Dung, Diệp Từ Dung bị dọa sắc mặt chốc lát trắng bệch, ngay lập tức hét hoảng kêu cứu mạng.

Thị vệ bên cạnh thấy thế, liền dùng dao đâm vào phía con sói, không đoán được có một con khác đứng lúc xông đến, cắn vào cổ tay hắn, kéo hắn đi.

Tình huống khẩn cấp, Liệt Phong phải lách mình lùi về sau tiếp ứng, Hề Hề một mình chống đỡ bầy sói, chỉ còn một mình nàng, bầy sói thừa dịp tấn công, bà vai Hề Hề bị một con sói cắn trúng, nàng run rẩy đẩy con sói ra, song phát hiện đầu vai có máu thấm ướt.

Ánh trăng nhàn nhạt, không ai phát hiện nàng bị thương, nhưng đau đớn dữ dội mách nàng biết, vết thương kia thật sự tồn tại.

Liệt Phong dàn xếp cho Diệp Từ Dung xong xuôi mới quay lại giúp Hề Hề, bỗng nhiên có thứ gì đó ấm nóng thấm vào y phục hắn.

Liệt Phong sững sờ quay đầu nhìn, đôi con ngươi đen liền nheo lại, đáy mắt thấp thoáng cơn sóng u ám.

Nàng thế nhưng bị thương, dù vậy cũng không nói tiếng nào, vẫn như cũ độ sức với mấy con sói.

Liệt Phong nổi giận quát một tiếng, áo choàng trong tay mãnh liệt quét một vòng, chỉ thấy một bóng đen vút qua, như bão táp đánh về phía bầy sói, bầy sói sợ hãi tru lên, liền tụt lùi về phía sau.

Động tác vô cùng càn rỡ, không kiểm soát!

“Ngươi! Lùi lại đi!” Liệt Phong thô lỗ ra lệnh cho Hề Hề, nơi này chỉ cần một mình hắn là đủ rồi.

Tuy nhiên, sắc mặt Hề Hề lại không chút động đậy, tựa như không hề nghe thấy mệnh lệnh của hắn, dùng tay phải không bị thương vung bạch lăng, tiếp tục vật lộn với bảy sói.

Váy áo màu xanh lay động trong gió, mặt ngọc trầm lặng như dòng nước, đôi mắt sáng thâm thúy linh động.

Liệt Phong bỗng nhiên phát hiện, nữ tử này hình như chưa từng nghe theo mệnh lệnh của hắn, hắn vĩnh viễn không thể nắm bắt được nàng. Mà bởi vì nàng, trái tim hắn dường như cũng đang vượt khỏi sự kiểm soát của bản thân.

Thêm một con sói nữa ngã xuống, nhưng số lượng sói vẫn không giảm đi là bao, cả bảy vẫn ngoan cố xông lên.

Bọn họ đang dần cảm thấy mệt mỏi, không biết còn kéo dài thêm được bao lâu, đúng lúc này, không trung vang lên tiếng chim ưng, một bóng trắng như sấm chớp lao đến. Ngay sau đó, thảo nguyên ngủ say như bình tĩnh.

Từ xa xa có một đám mây đen lướt trên đất, cuộn cuộn kéo đến, mang theo tiếng vó ngựa như tiếng gầm của trời.

Đó là binh lính của Liệt Phong, bọn họ cuối cùng cũng đến.

Mỗi người lòng đều nhẹ nhõm hẳn đi.

Bảy sói bị kinh động, con sói đầu đàn tru lên một tiếng, cả bảy đàn tản đi.

Liệt Phong xé một mảnh vải từ góc áo, đi đến trước mặt Hề Hề, lạnh giọng nói, “Băng vết thương lại đi!” Giọng nói ngang ngược ẩn chứa vài tia lo lắng.

Hề Hề ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng.

“Đa tạ Tả Hiền Vương. Vân mỗ sợ là không nhận nổi!” Âm thanh của nàng trong trẻo nhưng lạnh nhạt.

Sự lạnh lùng nhàn nhạt này khiến cho Liệt Phong cảm thấy chua xót cùng cực, Vân Hề ngày trước quyết đấu với hắn tựa như không bao giờ có thể... nhìn thấy nữa. Hiện tại vẫn luôn xa cách, lúc nào cũng vạch rõ ranh giới với hắn.

Thế nhưng hắn lại tình nguyện để nàng hận hắn, hận hắn bắn nàng bị thương, hận hắn giam cầm nàng, hận hắn hạ độc nàng. Dù vậy sự lạnh nhạt xa cách này lại khiến hắn không chịu nổi.

Đúng lúc này, có vô số ngọn đuốc kéo đến.

Ánh sáng chiếu sáng khuôn mặt âm trầm của Liệt Phong và mảnh vải trong tay hắn.

Mặc kệ trong lòng đang mất mát cỡ nào, ánh lửa vừa sáng lên, hắn liền trở lại là một vương giả uy phong như bão táp.

“Vân đệ, sao ngươi lại ở đây?” Tiếng hô kinh ngạc vang lên, là Hoàn Nhan Trầm Phong.

Trầm Phong tốc tốc xuống ngựa, nhanh chóng đi đến trước mặt Hề Hề, ánh mắt tràn đầy vui sướng, hắn quả thật không thể tin vào mắt mình nữa, tìm Vân đệ lâu như vậy, bảy giờ nàng lại bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình.

Khóe môi Hề Hề dịu dàng cong lên, khẽ cười nói: “Trầm Phong đại ca! Huynh đến rồi!”

Miệng vết thương trên đầu vai bị gió lạnh thổi qua, càng đau rát hơn, Hề Hề không nhận được nhũm nhặn.

“Ngươi bị thương ư?” Trầm Phong sững sốt hỏi, tươi cười ngay lập tức tan biến, khuôn mặt tuấn mỹ căng thẳng, chốc lát không khác gì băng sơn.

Hắn thuận tay xé xuống một mảnh vải trên áo, nhanh nhẹn băng bó vết thương cho Hề Hề.

Liệt Phong đứng bên cạnh, thấy Hề Hề không có cự tuyệt Trầm Phong giúp nàng băng bó như hắn, sắc mặt so với bóng đêm càng u ám hơn, đôi mắt sáng tràn ngập bức bách, nhìn thẳng bọn họ.

Tựa như nhìn đến chỗ sâu nhất trong lòng hai người. Diệp Từ Dung mang theo sợ hãi, đi đến bên cạnh Liệt Phong, dịu dàng hỏi: “Vương gia! Ngài không sao chứ?”

Liệt Phong bắt nắn gương mặt lên, quay đầu sang Trầm Phong nói, “Đi thôi!”

“Trầm Phong đại ca, huynh cho ta mượn một con ngựa được không?” Hề Hề nâng mi nhìn Trầm Phong, nàng không muốn đi với bọn họ.

“Sao vậy, ngươi không muốn đi với chúng ta sao? Không được, vết thương của ngươi vẫn chưa bôi thuốc, ta không thể yên tâm, ngươi phải đi theo ta!” Trầm Phong cố chấp nói.

“Đại ca, huynh không cần lo cho ta, ta còn có việc, thật sự không thể đi theo các ngươi!”

Liệt Phong lập tức nhảy lên ngựa, đôi mắt ung thâm thúy nhìn về phía màn đêm vô cùng vô tận.

Giọng nói của hắn lạnh lẽo chậm rãi truyền ra, “Trầm Phong, ngựa của bản vương không phải để cho mượn! Trừ phi, cùng chúng ta quay trở về!”

Hề Hề cười lạnh, sớm biết Liệt Phong sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nàng xoay người nhảy lên yên ngựa, nói: “Được thôi, ta sẽ đi theo các ngươi!” Nàng thật muốn nhìn, hiện tại Liệt Phong còn có thể dùng lý do gì để giam cầm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tiếng gió mẫn lâu

Ngày hôm sau, thời tiết vô cùng trong lành.

Hề Hề trang điểm xong xuôi, bước chậm rãi khỏi phòng, gió mát âm thầm mang theo hơi thở mùa xuân, phả vào mặt nàng, vô cùng ấm áp.

Ngoài phòng hoa đào nở rộ thành từng đóa trên cành, ánh nắng rơi rọi trên hoa, tạo thành một vòm sáng màu đỏ, không khí còn lan tỏa cả mùi hoa nhàn nhạt.

Hoàn Nhan Liệt Phong chiếm giữ Túc Châu, nhưng vẫn chưa công phá các thành trì phía Nam. Mâu thuẫn sự u ám hình như đã tan biến, thay vào đó là một bầu trời xanh thăm thẳm.

“Vân đệ!” Một bóng người bước ra từ sau gốc cây, dáng vóc cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp tuấn lãng, hắn mặc trên người thường phục đơn giản, dưới ánh mặt trời rực rỡ nhìn nàng mỉm cười, vô cùng trong trẻo thoát tục.

“Trầm Phong ca ca, sao huynh lại ở đây?” Hề Hề không khỏi kinh ngạc hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của Trầm Phong có chút xấu hổ, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Ta sợ ngươi lại giống lần trước, không nói lời nào đã bỏ đi, nên ở đây chờ ngươi!”

Hề Hề phát hiện khuôn mặt Trầm Phong có chút tiều tụy, trong lòng xót xa, Trầm Phong ca chắc cả đêm không ngủ. Nhưng nàng cũng không hỏi tới, sợ sẽ làm hắn xấu hổ.

“Đại ca, về sau đừng gọi ta là Vân đệ nữa, gọi ta là muội muội đi!” Có một đại ca như Trầm Phong thật sự rất tuyệt.

Trầm Phong bẻ một đóa hoa, giống như đang che giấu vẻ thất thố, thờ dãi nói: “Ta sẽ gọi ngươi là Hề Hề, dù sao ngươi cũng không phải muội muội của ta thật.”

Hề Hề trong trẻo cười: “Trước đây ta cũng đâu phải là đệ đệ của huynh thật đâu!”

Trầm Phong lẩm bẩm: “Không giống nhau!”

Nhưng rốt cuộc là không giống nhau chỗ nào, bản thân Trầm Phong cũng không rõ lắm, hắn chỉ không muốn xưng huynh muội với nàng như thế nữa.

Hề Hề nghe có tiếng gió lướt qua mái hiên, đảo mắt nhìn, liền phát hiện có một bóng đen vút qua.

Khóe môi Hề Hề khơi lên một nụ cười lạnh, xem ra nàng vẫn được coi trọng lắm, còn có cả người theo dõi như thế. Không thể nghi ngờ, mấy kẻ kia hẳn nhiên đều là người do Hoàn Nhan Liệt Phong phái đến.

Mà nàng tạm thời cũng chưa tính sẽ đi, vẫn còn chuyện này phải tìm hiểu cho rõ.

“Trầm Phong ca, không biết Dung phi đang ở đâu, ta muốn gặp nàng một lát!”

Trầm Phong cười gượng, một lúc sau mới đáp: “Ngươi muốn gặp Dung phi? Ta khuyên ngươi không nên đâu, vì chuyện đêm qua, đại ca đã giam nàng lại để phạt rồi.”

Giam cầm?

Hề Hề trong lòng cả kinh, đêm qua nàng không rõ vì sao Diệp Từ Dung lại bỗng nhiên chạy đến đây, nhưng nghe nói là khẳng định muốn đến chiến

trường thăm Hoàn Nhan Liệt Phong. Nếu đây là sự thật, có lẽ do Diệp Từ Dung thương nhớ hắn nên mới như vậy.

Một nữ tử chân yếu tay mềm, lại vội vã không màng đến tính mạng chạy đến chiến trường, quả thật rất dũng cảm.

Vậy mà Hoàn Nhan Liệt Phong lại nhẫn tâm như thế, còn giam cầm nàng.

“Đại ca huynh đang ở đâu, ta muốn đi gặp hắn!” Hề Hề trầm ngâm một lúc rồi nói.

Tiết trời rất tốt, Hoàn Nhan Liệt Phong nằm phơi nắng trên một cái ghế dài trong sân, hắn mặc một thân thường phục màu đen thoải mái rộng thùng thình. Màu đen ấy ở giữa khung cảnh mùa xuân nhìn thật chói mắt.

Ánh mặt trời càng lúc càng chói chang, nhưng vẫn không chói sáng bằng ánh mắt của hắn, hắn híp mắt nhìn hai bóng người đang đi đến, là Hề Hề và Trầm Phong.

Trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn lãng nổi đầy gợn sóng cân nhắc. Nhớ đến đêm qua nàng và mình sóng vai nhau đánh đuổi bầy sói, quan hệ giữa nàng và hắn mới phần nào được cải thiện, dù vậy nàng chỉ thân thiết với Trầm Phong, còn đối với hắn vẫn không thêm để vào mắt.

Có lẽ trước đây hắn đã làm tổn thương nàng quá nặng!

Hề Hề chậm chạp bước đến trước mặt Liệt Phong, thân nhiên nói: “Hoàn Nhan Liệt Phong, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi!”

“Vết thương của ngươi sao rồi?” Liệt Phong không hề để ý đến lời nói của Hề Hề, ngay lập tức hỏi han.

Hề Hề không ngờ câu đầu tiên hắn hỏi là về tình trạng thương tích của nàng, đêm qua hắn phái người mang đến cho nàng kim sang được quý giá, chỉ là nàng không có dùng, bởi vì đã sớm có thuốc của Trầm Phong.

Hắn hỏi như thế, ý là quan tâm nàng sao? Nàng hiển nhiên không tin.

“Ngươi không cần quan tâm tới ta, người ngươi phải quan tâm nên là Dung phi! Ta còn nhớ, ngươi trước đây có nói, nữ nhân là để cung chiều, ngươi cung chiều phi tử của mình như vậy sao?”

Câu kia đầy đủ là “nữ nhân chỉ để cung chiều, không phải để yêu”, nhưng hiện tại cung chiều còn không có, chứ đừng nói đến yêu.

Câu nói của Hề Hề khiến đôi mắt Liệt Phong chốc lát giãn đầy tăm tối, lại trùng hợp là hắn đang mặc đồ đen, nên Hề Hề có cảm giác cơ thể hắn đang lan tràn giá rét.

“Ngươi thật sự muốn ta cung chiều nàng ư? Có phải hay không?” Ánh mắt hắn bị tức giận thiêu đốt.

Hề Hề sững sốt, nghe thấy mấy câu này có chút mờ ám, liền lạnh giọng nói: “Điều này với điều ta hy vọng có liên quan gì nhau chứ!”

“Nếu đã như vậy, ngươi cần gì nhúng tay vào chuyện của ta và Dung phi? Nhớ kỹ, hiện tại thân phận của ngươi đã không còn là tình lang của nàng, quan tâm nàng như thế làm gì? Hay là, ngươi quan tâm ta?” Liệt Phong giương mi hỏi, hàng mi của hắn như muốn vỗ cánh bay lên.

Hề Hề thật sự không biết mình phải nói với hắn như thế nào, chỉ biết càng nói càng phí công, “Mặc kệ như thế nào, ngươi cũng không nên nhốt nàng!”

“Vi sao không thể, nàng phạm lỗi, ta tự nhiên có thể giam nàng. Nàng chút nữa thì khiến mọi người mất mạng.” Liệt Phong vẫn như cũ không chút lưu tình nói, đôi mắt thâm trầm khiến kẻ khác nhìn không thấu.

“Nàng là phi tử của ngươi, nàng làm như vậy, cũng chẳng phải vì quan tâm ngươi sao?” Tuy nói vậy, nhưng Hề Hề vẫn rất rõ ràng một điều, Diệp Từ Dung không phải quan tâm Liệt Phong, người nàng quan tâm là Du ca ca của nàng. Hề Hề do dự không biết có nên nói cho hắn biết chuyện Lãnh Nguyệt mới chính là tình lang của Diệp Từ Dung không, nếu làm thế, liệu có liên lụy đến Diệp Từ Dung?

Ánh mắt Liệt Phong lại bao phủ u ám, nói: “Quan tâm ta chỉ là giả, chẳng lẽ ta còn không hiểu!”

“Ta vẫn còn một chuyện chưa rõ, xin Tả Hiền vương giải đáp!” Hề Hề thay đổi đề tài.

“Nói đi!” Hoàn Nhan Liệt Phong ung dung nói.

“Ta không biết vì sao ngươi lại án binh bất động ở Túc Châu? Rốt cuộc là muốn tiếp tục tấn công Nam Triều hay sẽ lui binh?” Hề Hề không đoán ra được ý đồ của hắn.

“Ta đóng quân ở đây không phải ta muốn thế này hay thế kia, chủ yếu là Nam Triều muốn như thế nào thôi.” Không biết vì sao Liệt Phong không thể xưng hai từ “bản vương” trước Hề Hề nữa, gần như đã quen xưng là “ta”. Nhưng sự thay đổi nhỏ này, Hề Hề không hề phát hiện ra.

“Trước mắt, Nam Triều chẳng phải cũng án binh bất động đó sao?” Hề Hề nghi hoặc hỏi.

“Vấn đề này, Trầm Phong đệ nói đi!” Liệt Phong thấp giọng nói.

Trầm Phong không nghĩ Hề Hề sẽ hỏi chuyện này, liền đáp: “Hề Hề ngại vẫn chưa biết sao, theo thám tử của chúng ta hỏi báo, hoàng đế Nam Triều Tịch Tông muốn ngự giá thân chinh, đoán chừng không quá mười ngày nữa sẽ đến đây.”

Hề Hề không chú ý đến, Liệt Phong nghe Trầm Phong gọi nàng là Hề Hề, sắc mặt lại càng âm đạm hơn.

Hề Hề bị tin tức này làm chấn động ngay người, thật sự là một tin tức rung động đất trời.

Từ sau khi Tiêu Thiết Uất rời khỏi Túc Châu, Nam Triều trước sau vẫn không chút động tĩnh, tuy Hề Hề ý thức được, đây vốn chỉ là tạm thời, Lãnh Nguyệt nhất định sẽ còn tạo thêm sóng gió.

Nhưng Hề Hề chưa từng nghĩ đến hoàng đế Nam Triều sẽ ngự giá thân chinh.

Thiên nhiên tươi đẹp, cảnh sắc rực rỡ, vậy mà Hề Hề chỉ thấy trước mắt là mưa giông bão táp.

Hoàng đế ngự giá thân chinh!

Hai quốc chốc lát như nước với lửa, huống chi nếu hoàng đế ở chiến trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lãnh Nguyệt sẽ càng ngự ông đắc lợi. Không chỉ vậy, cho dù hoàng đế ở chiến trường bình an, cũng khó tránh khỏi Lãnh Nguyệt nhân cơ hội này soán vị cướp ngôi, nước xa lại khó cứu lửa gần.

Lãnh Nguyệt, trong một khắc này Hề Hề khẳng định, hẳn hơn phân nửa là muốn ngại vàng của Nam Triều.

Hề Hề áp chế ý nghĩ kinh dị trong lòng, lấy lại vẻ điềm tĩnh, muốn thuyết phục Hoàn Nhan Liệt Phong sớm lui binh.

“Vậy Tả Hiền Vương không biết định sẽ làm thế nào?”

Liệt Phong mỉm cười nói: “Ta hiển nhiên sẽ ngồi đây chờ hán đến, gấp gờ tiểu tử Tịch Tông kia một lần!”

“Vi sao ngại không rút binh? Chẳng lẽ ngại thật sự muốn khơi dậy chiến sự với Nam Triều?”

“Vi sao?” Liệt Phong giương mi, “Chẳng lẽ Bắc Thương Quốc lại sợ Nam Triều?” Liệt Phong trước sau vẫn giữ một nụ cười trong trẻo, ánh mắt sâu thẳm cũng không thấy gợn sóng nào khác.

“Ngươi chắc cũng biết, cuộc chiến này vốn là một âm mưu.”

“Ta tất nhiên biết, nhưng còn ngại, sao ngại... lại cũng biết rõ như thế?” Ánh mắt Liệt Phong sáng quắc nhìn chăm chăm Hề Hề, giống như sớm đã nhìn thấu lòng nàng.

“Ta...” Hề Hề không biết phải giải thích sao, nói tiếp chỉ sợ làm lộ thân phận Tuyết Sơn Thánh Nữ của nàng.

“Chắc ngại cũng biết, chiến tranh sẽ gây ra chết chóc vô số!”

Liệt Phong ung dung nói: “Ngươi quan tâm chúng sinh thiên hạ đến thế, chẳng lẽ ngại là Bồ Tát chuyển thế, hay ngại là Thánh Nữ cứu khổ cứu nạn đây.”

Hề Hề trong lòng nhảy dựng, hẳn chẳng lẽ đã biết nàng là Thánh Nữ rồi sao, dù sao gì thời điểm nàng xuất hiện đêm qua cũng rất khả nghi. Thế nhưng hẳn làm cách nào biết được chứ, cho dù biết, với tính cách của hắn, còn không sớm vạch trần nàng sao.

Có lẽ chính mình đã nghĩ quá nhiều rồi, Hề Hề lắc lắc đầu: “Ta không phải cái gì cả, ta chỉ là một người bình thường, ta không muốn nhìn thấy nơi này máu chảy thành sông!”

Khóe môi Liệt Phong cong thành một nụ cười nhu hòa mong manh, ánh mắt đen láy sâu xa, lâu sau mới nói tiếp: “Không ai muốn nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông cả, nhưng...”

Liệt Phong dừng lại ở đây, không nói thêm nữa, nụ cười trên môi trở nên dịu dàng nhưng chất chứa bi thương.

Thời khắc này Liệt Phong sở hữu một loại tuấn mỹ thâm thúy rất động lòng người, khiến cho Hề Hề có chút thất thần.

Thật lâu sau, Hề Hề phục hồi lại tinh thần, không chút câu giện, hỏi: “Ta có thể gặp Dung phi một chút không?” Nàng phải gặp Diệp Từ Dung, nàng hy vọng có thể biết được thân phận thật của Lãnh Nguyệt từ chỗ Diệp Từ Dung.

Đôi con ngươi của Liệt Phong nhìn chăm chăm Hề Hề nghiền ngẫm, thần nhiên nói: “Tất nhiên có thể!”

Diệp Từ Dung bị giam ở một nơi tuy nói không được tốt lắm, nhưng so với Hề Hề khi bị cầm tù, thì nơi đây sạch sẽ hơn nhiều. Có điều đối với một công chúa hiện tại đã là Dung phi, giờ đột nhiên rơi vào tình cảnh thế này, thật quá oan uổng cho nàng.

Nàng toàn thân khoác váy áo màu trắng ngồi trên giường, khuôn mặt tái nhợt, có dấu vết đã khóc. Nương theo chút ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, có thể nhìn thấy bóng dáng mảnh mai ngả dài của nàng trên nền đất.

Chương 62: Vì ai mà trầm mặc

Vật áo xộc ra rũ xuống, nhìn qua đã có cảm giác người mặc đang rất tiêu tụy.

Hề Hề nhìn về phía nữ tử đáng vẻ gầy yếu tịch tịch kia, chỉ biết khẽ thờ dài. “Tình” thật sự là thứ hại người

Một nữ tử tựa là trong trẻo như ngọc lại bất chấp tất cả chạy đến chiến trường khói lửa, là vì ai? Nàng ngày nào còn mang ánh mắt hồn nhiên rực rỡ, nhưng giờ chỉ còn lại chua xót, là vì ai?

Nữ tử như thế, vốn nên được bảo bọc trong lòng bàn tay, đáng tiếc lại gặp phải một người lạnh lùng như Hoàn Nhan Liệt Phong, hẳn chẳng khác gì một tảng đá ý chí cứng cỏi.

Một nữ tử như hoa như ngọc, cứ không ngừng tiêu tụy qua từng ngày, cuối cùng là vì ai?

Đứng lặng trước mặt Diệp Từ Dung, Hề Hề không kiềm được cảm xúc dâng trào cuộn cuộn.

Diệp Từ Dung nâng lên đôi mắt thu thủy sáng lấp lánh, dừng ở chỗ Hề Hề. Tuy đã sớm biết Hề Hề là nữ tử, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy nàng trang điểm thế này, hiện tại nhìn thấy thật sự là tao nhã động lòng người, như một đóa hoa lan tuyệt mỹ.

Đôi mắt trầm tĩnh thông minh nhưng lạnh nhạt kia nàng không có, hoặc có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có. Nàng nhỏ bé mong manh, nhưng trên thực tế lại rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi không cần bất cứ nam nhân nào bảo vệ, đêm qua, còn cùng Hoàn Nhan Liệt Phong sóng vai chống lại bảy sói, thật sự rất tương xứng.

Trong lòng Diệp Từ Dung khẽ thờ dài, có lẽ cũng chỉ có nàng mới xứng sóng vai cùng Hoàn Nhan Liệt Phong, còn nàng thì không. Có nàng ở đây, nàng cả đời này cũng không có cơ hội sở hữu được trái tim của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Trong căn phòng u ám, hai nữ tử tuyệt mỹ nhìn nhau, lòng giống nhau chất chứa vô vàn tâm sự.

“Vân cô nương, người đến rồi, có phải vương gia... sẽ thả ta ra đúng không?” Diệp Từ Dung phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hơi cúi người, nhoen miệng cười, ánh mắt ngập hơi nước mang vẻ chờ mong.

Hề Hề bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Hắn nói sẽ thả cô, nhưng không phải là hiện tại.” Nàng thật sự không đành lòng khiến nữ tử này đau lòng thêm.

Ánh mắt Diệp Từ Dung xẹt qua những tia thất vọng, nàng dịu giọng nói, “Thật ra ta rất đáng bị phạt, là ta hại mọi người suýt nữa thì mất mạng, Vân cô nương cứ trách ta đi!”

“Không phải lỗi của người, không cần tự trách.” Hề Hề nhìn đôi mắt sáng kia nói, “Ta có chuyện muốn hỏi người, người nói cho ta biết được không, Du ca ca của người, tên đầy đủ là gì vậy?”

“Chàng u!?” Ánh mắt Diệp Từ Dung bỗng nhiên lóe sáng rực rỡ, thật lâu sau mới chậm chạp nói: “Vân cô nương, ta không gạt người, tên của Du ca ca thật sự ta không biết, năm đó, chúng ta cảm mến nhau, nhưng, chàng sau đó đã rời đi. Ta không biết chàng tên thật là gì cả.”

Hề Hề không tin, một nữ nhân dù không biết tình lang của mình là ai, những chẳng lẽ đến cả cái tên cũng không biết?

“Vậy người có thể nói cho ta biết hắn có thân phận như nào không?” Hề Hề tiếp tục hỏi.

“Vân cô nương, vì sao người lại hỏi Từ Dung những chuyện này, là vương gia phái cô đến đúng không, chẳng lẽ hắn muốn giết chết Du ca ca? Vân cô nương, Từ Dung và Du ca ca thật sự không có gì cả, hiện tại ta một lòng một dạ hướng về vương gia, cầu xin cô nói với ngài, đừng hoài nghi ta nữa, cũng đừng làm khó Du ca ca!” Diệp Từ Dung bỗng nhiên đứng lên, đôi tay lạnh lẽo vươn ra, gắt gao nắm lấy cổ tay Hề Hề, vội nói.

“Không phải vương gia, là do ta muốn biết thôi.” Hề Hề nhú mày, “Người có thể cho ta biết không?”

Diệp Từ Dung khẽ lắc đầu, vẻ mặt vô tội, “Vân cô nương, không phải ta không muốn nói với người, mà ta thật sự không biết!”

Ánh mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo của Hề Hề đảo qua đôi mắt của Diệp Từ Dung, nhìn thấy trong mắt nàng có vô số biến hóa, liền hiểu ngay nàng đang nói dối. Có lẽ nàng chỉ là một quân cờ của Lãnh Nguyệt, đã sớm bị hắn thao túng.

Đôi mắt Hề Hề u ám, lạnh giọng nói: “Người có biết Nam Triều hoàng đế sắp ngự giá thân chinh không, Bắc Thương Quốc và Nam Triều sẽ nổ ra chiến sự lớn hơn, người cũng biết đấy, một khi chiến tranh bùng nổ, sẽ có vô số người bị chết oan, hơn nữa, người bày ra chuyện này chính là Du ca ca của người đấy! Không chỉ vậy, người thân là công chúa hòa thân, nếu xảy ra chiến tranh, người sẽ ra sao đây? Nếu trong lòng hắn thật sự có người, hẳn sẽ

không làm như vậy...”

Giọng nói Hề Hề lạnh lùng trong trẻo cất lên, quần quanh trong không gian u ám, một câu đã đủ đánh vào lòng Diệp Từ Dung.

Khuôn mặt ngọc của Diệp Từ Dung càng tái nhợt đến gần như trong suốt, khiến kẻ khác không nỡ nhìn nữa. Dù vậy ánh mắt của nàng cũng như cũ buồn bã trầm tĩnh.

“Không biết, thật sự không biết, người có nói gì ta cũng chỉ có thể nói không biết!” Thật lâu sau, Diệp Từ Dung mới lại ngẩng đầu nhìn thẳng Hề Hề, như là người có lỗi nhai thêm cái gì thì cũng vậy thôi: “Chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ, ta không biết gì cả, ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý hầu hạ vương gia.”

Dứt lời, cơ thể nhỏ nhắn nghiêng người dựa vào giường, cắn chặt môi dưới, không nói thêm lời nào nữa.

Nàng trầm mặc như thế, là trầm mặc vì Lãnh Nguyệt.

Hề Hề bỗng nhiên phát hiện, Diệp Từ Dung lúc này có chút khác lạ, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp trước sau vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt lại rất khác, xuất hiện thứ trước kia không hề có, đó là cái gì, Hề Hề không biết phải diễn tả thế nào.

Tĩnh!

Rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng, lại có thể khiến một nữ tử thay đổi nhiều như vậy?

Trong phòng giam phút chốc vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy mỗi hơi thở nhẹ nhàng của nữ tử.

Hề Hề chậm chạp rời đi, tuy nói sớm đã đoán được kết quả, nhưng vẫn không nén được nỗi thất vọng.

Hề Hề sau khi rời khỏi phòng giam, liền đi từ biệt Trầm Phong, việc này không thể chậm trễ, nàng phải ngay lập tức quay về Tuyết Sơn.

Từ biệt không để Trầm Phong giữ lại, cũng không quên từ biệt ánh mắt lạnh lùng của Liệt Phong, xong xuôi Hề Hề quay về khách điểm hội ngộ với Sương Nhi và Như Nhi, rồi cùng nhau quay về Tuyết Sơn.

Điều kỳ quái chính là Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không có ngăn cản nàng, Hề Hề đương nhiên biết, Liệt Phong sợ dĩ không ngăn nàng là bởi vì hắn vốn chẳng có lý do gì để ngăn cản nàng, hơn nữa, mỗi ngày rằm trăng tròn nàng vẫn phải đi tìm hắn để lấy thuốc giải.

Từ Túc Châu đến Tuyết Sơn, mất ba ngày, khi Hề Hề về đến Tuyết Sơn, xe ngựa của hoàng đế Nam Triều còn khoảng bảy ngày nữa sẽ đến Túc Châu.

Tuyết Sơn, vẫn đứng lặng yên sừng sững ở nơi sâu nhất trên thảo nguyên.

Trên đỉnh Tế Yếu, tuyết vẫn phủ trắng xóa, nhưng so với trước đây hình như đã có đôi khác. Chung quanh rất im ắng, không có tiếng các tỷ muội luyện kiếm, yên tĩnh đến đáng sợ.

Chốc chốc lại có ít tuyết động rơi xuống, đó cũng là âm thanh duy nhất của nơi này.

Chẳng lẽ, đã xảy ra chuyện gì ư?

Hề Hề cùng Sương Nhi và Như Nhi băng qua một đỉnh núi, đi đến Thánh điện.

Mấy tỷ muội Tuyết Sơn ở cửa nhìn thấy Hề Hề thì ngăn người, Hề Hề cuối cùng cũng trở về, liền bước ra tiếp đón, cung kính thi lễ với Hề Hề.

“Thánh chủ, ngài cuối cùng cũng đã về!” Một nữ tử áo tuyết nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hề Hề dịu giọng hỏi.

“Thánh Sư và các Thánh cô đang bế quan ở sau núi, không cho phép ai quấy rầy. Bọn nô tỳ không dám làm ồn, cũng không dám luyện kiếm.” Một tỷ nữ thấp giọng nói.

Thì ra là thế!

Bấy giờ lòng Hề Hề mới có thể thả lỏng, hóa ra là Thánh Sư đang bế quan.

“Khi nào Thánh Sư xuất quan?” Hề Hề hỏi, nàng có chuyện khẩn cấp muốn bẩm báo với Thánh Sư, Nam Triều hoàng đế đến Túc Châu, bọn họ phải làm gì để ngăn chặn cuộc chiến này lại.

Nhưng Thánh Sư đang bế quan, nàng chỉ có thể chờ.

Màn đêm buông xuống, bóng tối nhanh chóng bao phủ Tế Yếu.

Hề Hề toàn thân y phục trắng đứng lặng bên bờ Thánh hồ, màn đêm tĩnh mịch ngã trên mặt hồ, nước hồ trong vắt như mặt gương, những ngôi sao như từ

trên không trung rơi xuống, phản chiếu trong hồ.

Hề Hề am hiểu về tinh tượng, nhưng giờ phút này vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bầu trời tĩnh lặng ẩn hiện khác thường, trắng trồn vào trong mây, không trung tối tăm, mà ngôi sao kia lại vô cùng lấp lánh. Ngôi sao ở phía Nam ánh sáng ngày càng yếu ớt, thưa dần đi, mà ở phía Đông Nam đã có một ngôi sao mới xuất hiện, còn có rất nhiều những tinh quang khác bao quanh.

Hề Hề biết ngôi sao kia chính là đế tinh, hào quang của nó đang yếu dần đi, ngôi sao mới xuất hiện kia lại sáng chói đến lóa mắt.

Nàng không khỏi nhủ mảy, ngôi sao phía nam kia chính là đế tinh, có phải là đại diện cho hoàng đế Nam Triều, còn tân viên tinh không lồ mới kia, là đại diện cho Lãnh Nguyệt lòng dạ khó lường hay không?

Tuy không rõ lắm, nhưng Hề Hề vẫn rất lo lắng, nếu Nam Triều... thiên hạ sẽ đại loạn.

Hề Hề lòng chùng xuống, mang theo lo lắng đi ra phía sau núi.

Phía sau đỉnh núi, có vài bóng người đang đứng lặng yên, áo bào trắng phiêu dật, tóc đen tung bay trong gió. Tất cả đều đang ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt đều tỏ vẻ đăm chiêu, không ai nói lời nào, giống như đều ý thức được rằng sắp có tai họa giáng xuống.

Rốt cuộc, có một người đầu tóc bạc phơ thờ dài, hơi thở kia theo gió lan tỏa ra xung quanh, mà người bên cạnh vị đang thờ dài lại khẽ run rẩy.

“Thư Mã Thánh Nữ đã về rồi!” Thánh Sư xa xa đi đến, nhẹ nhàng nói, “Băng Toàn, chỉ sợ không thể như ngươi mong muốn, nàng không thể sống bình yên ở Tuyết Sơn được.”

Một nữ tử áo trắng khác ánh mắt lóe sáng, lát sau chỉ đành bất đắc dĩ thờ dài.

Màn đêm càng lúc càng thâm trầm hơn.

Bóng trắng mờ lung cuối cùng cũng đi ra từ phía sau mây, ánh sáng dần vật soi chiếu trên tuyết trắng, lóe ra lấp lánh. Đêm rõ là yên bình như thế, nhưng lòng dạ của những người này lại chẳng thể bình yên.

Mấy Thánh Nữ tiên nhiệm lần lượt xuống núi, đi đến bên cạnh Hề Hề, một trong các Thánh Nữ nói với Hề Hề: “Thánh Sư chờ ngươi ở đỉnh núi!”

Đúng là vị Thánh cô có đôi mắt màu tím cứu Hề Hề từ trong tay Lãnh Nguyệt, nàng liếc mắt nhìn Hề Hề, ánh mắt rất triu mến, cũng rất thân thiết, nhưng cũng có bất đắc dĩ, giống như vừa phải từ bỏ một điều gì đó.

Hề Hề bị ánh mắt ấy lay động, nàng cảm nhận được một sự quen thuộc, như đã từng xuất hiện ở đâu đó rất nhiều lần trong giấc mơ của nàng, giống ánh mắt của người mẹ đã sinh ra nàng.

Thế nhưng người này lại không phải mẫu thân nàng, Hề Hề thi lễ với các vị Thánh cô, rồi ngẩng đầu đi lên đỉnh núi, trên đỉnh núi có một bóng trắng đang đứng trang nghiêm.

Hề Hề tung người, nhảy lên đỉnh núi.

Thánh Sư đang đứng ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, tay áo phiêu bay, giống như muốn lên trời hái các vì sao xuống. Bên cạnh người có một cây tùng cổ thụ, hình đã rất nhiều tuổi, thân cây sần sùi, nương theo ánh trăng chiếu xuống, hiện ra màu trắng bạc.

Tán cây có nhánh chọc thẳng lên phía trời cao, cũng có nhánh xiên vẹo trái phải. Loại đẹp đẽ cổ xưa này thật sự rất bắt mắt, khiến Hề Hề muốn ngắm mãi.

“Hề Hề, con có biết vì sao cái cây này lại mọc lên ở đây không?” Thánh Sư áo trắng tóc bạc bỗng nhiên cất tiếng

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Phong vân lại nổi lên

Vì sao đại thụ sinh trưởng ở đây?

Hiển nhiên là do có một hạt giống nào đó vô tình rơi xuống nơi này, nên cây mới nảy mầm và lớn lên ở đây.

Đây là đỉnh núi, so với tùng bách sinh trưởng dưới chân núi, nơi đây khí hậu khắc nghiệt hơn rất nhiều, phải chịu nhiều giông gió giá lạnh hơn. Dù vậy, nó vẫn sinh trưởng vô cùng tốt tươi, không chịu khuất phục, vươn thẳng lên trời cao.

Bởi vì căn bản nó không có sự lựa chọn, cũng càng không thể thay đổi vận mệnh của bản thân, nó chỉ có thể bước bình lớn lên, không chịu thua trước số phận.

“Vì nó không khuất phục trước mưa gió bão táp, vì trên đỉnh đầu nó vẫn là trời xanh mây trắng, nên nó vẫn bước bình sinh trưởng ở đây!” Hề Hề chậm rãi nói, dưới ánh trăng, ánh mắt của nàng thấu hiểu.

Thánh Sư tán thưởng gật đầu, nói: “Nó đứng ở chỗ này, đuổi theo vàng thái dương ở trên cao, tuy rằng phải hứng chịu cuồng phong giá lạnh, sống trong cô độc tịch mịch, nhưng lại có thể gạt hái ánh trăng và sao trời, được mây trắng an ủi vỗ về.”

Giọng nói già nua mẫn tuệ vờn quanh đỉnh núi.

Có chăng, bản thân đã từng trải qua cơ cực, thoát thai hoá cốt mới có thể lĩnh ngộ sáng tỏ được những chuyện này?

Hề Hề đứng lặng dưới tán cây, bàn tay ngọc vuốt ve thân cây, cảm nhận thân cây sần sùi lởm chởm phủ đầy tang thương, đôi mắt mãi miết.

Nàng biết, Thánh Sư đang ám chỉ chức trách của nàng, trải qua mấy ngày nay, nàng cũng càng hiểu thêm về sứ mệnh của bản thân.

“Thánh Sư, vì bình an của thiên hạ, vì an nguy của dân chúng, Hề Hề nguyện ý cống hiến sức lực nhỏ bé của mình.” Hề Hề quay đầu nhìn Thánh Sư nói.

Thánh Sư khẽ gật đầu: “Hề Hề, ngươi chắc cũng biết, ngươi vốn là người Nam Triều!”

“Người Nam Triều?” Cho tới hiện tại, Hề Hề vẫn luôn hoài nghi mình là người Nam Triều, bởi vì lúc nào nàng cũng có cảm giác Nam Triều rất thân thiết với mình. Nhưng nàng lại sống ở Tuyết Sơn, còn làm Thánh Nữ, nên không dám tin vào điều mình nghĩ.

Không thể tưởng tượng, nàng đúng là người Nam Triều, song bà bà lại chẳng nói với nàng, vì sao bà bà lại mang nàng đến Tuyết Sơn, cha mẹ của nàng là ai, những vấn đề này đồng loạt xuất hiện trong đầu nàng.

Hề Hề không nhịn được liền hỏi: “Thánh Sư, người biết thân thế của Hề Hề, vậy người có biết cha mẹ của con là ai không?”

Thánh Sư im lặng một lúc lâu, rồi mới nói tiếp: “Vấn đề này, ngươi nên trực tiếp đi hỏi bà bà của ngươi.”

“Thánh Sư, người có biết bà bà hiện tại đang ở đâu không?” Hề Hề ánh mắt tha thiết chờ mong hỏi.

Thánh Sư nói: “Sau này ngươi sẽ gặp lại bà bà của ngươi, người sẽ nói cho ngươi biết thân thế của mình. Hôm nay ta sẽ đi cho ngươi biết mình là người Nam Triều, mục đích là để nói cho ngươi biết, ở Tuyết Sơn, có rất nhiều các nữ tử đến từ các dân tộc khác nhau, nhưng nay đều là người một nhà, cho nên nếu Nam Triều loạn, thiên hạ cũng sẽ loạn. Chắc ngươi cũng đã phát hiện ra, tình tượng hiện tại đang rất khác thường rồi đúng không?”

Hề Hề khẽ gật đầu: “Đế tinh Nam Triều càng lúc càng suy yếu, vậy có chăng là hoàng đế Nam Triều sắp gặp đại họa, trước khi trở về Tuyết Sơn, Hề Hề đã nghe được một tin tức, hoàng đế Nam Triều ngự giá thân chinh, ít ngày nữa sẽ đến Túc Châu.”

Thánh Sư nghe vậy, thờ dãi rồi nói, “Ý trời, đúng là ý trời!”

“Thánh Sư, hiện giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Không vội, trước cứ xem mọi thứ diễn biến ra sao đã!” Thánh Sư nói.

Trăng lạnh không tiếng động, lặng yên tỏa sáng vàng vạc trên trời cao, trăng sao thật gần với người bên dưới, tựa như chỉ cần vươn tay là có thể hái xuống, thế nhưng lại vĩnh viễn không thể chạm đến ánh trăng kia. Trên đỉnh núi, gió lạnh thấu xương, thổi bay vạt áo và mái tóc đen của Hề Hề. Y phục và mái tóc bay loạn trong gió, thật giống với lông của nàng lúc này, có phần mệnh mông.

Tuyết Sơn vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong lòng mỗi người lại không thể phẳng lặng như mặt hồ ngày thường.

Mỗi ngày, đều có tin tức của hoàng đế Nam Triều truyền về nơi Hề Hề.

Ngày mười một tháng ba, xe ngựa của hoàng đế Nam Triều ngự giá đến ngoại ô Túc Châu, đi theo còn có một sủng phi của hoàng đế, quan văn và tướng quân thiện chiến. Nam Triều hoàng đến không giống đến đánh giặc, mà giống như đến biên quan săn bắn giải sầu hơn.

Khi hoàng đế Nam Triều đến Túc Châu, Hoàn Nhan Liệt Phong đã sớm hạ lệnh rút binh khỏi Túc Châu, tựa như không chút quyến luyến gì với việc công hạ thành trì nơi này.

Hề Hề không đoán được Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ rời khỏi Túc Châu, điều này khiến nàng rất phấn chấn. Hóa ra Liệt Phong cũng không như ngoài miệng đã nói, quyết chiến một trận với hoàng đế Nam Triều. Hắn vốn dĩ cũng không giống như truyền thuyết đã đồn đại, độc tài hiếu chiến.

Có thể giằng co với Nam Triều, cũng chỉ có quân đội Bắc Thương quốc của Hoàn Nhan Liệt Phong. Chỉ cần Hoàn Nhan Liệt Phong không đánh nữa, thiên hạ liền sẽ không lo đại loạn. Uyển Lan quốc và Nguyệt Thị quốc chỉ là hai tiểu quốc, không đủ sức gây ảnh hưởng.

Thế nhưng, Hề Hề đã sai.

Mười hai tháng ba, Nam Triều hoàng đế dẫn theo binh đội, liên tục chiến đấu ở phía Tây Túc Châu, hướng tới Long thành.

Đóng quân ở Long thành là Nguyệt Thị quốc và Uyển Lan quốc, Nam Triều ở Long thành, chiến đấu kịch liệt với Nguyệt Thị và Uyển Lan quốc suốt hai ngày, thu hồi lại được Long thành. Nhưng khi màn đêm buông xuống, hoàng đế Nam Triều lại bí mật mất tích.

Nam Triều hoàng đế mất tích! Đối với Nam Triều mà nói, không nghi ngờ là một đại họa từ trên trời giáng xuống.

Nhưng có thể từ mười vạn đại quân, cướp mất hoàng đế, bên cạnh hoàng đế hẳn có người bảo vệ, không biết là thuộc hạ của ai ra tay, là Hoàn Nhan Liệt Phong? Hay là Uyển Lan và Nguyệt Thị quốc? Hoặc cũng có thể là người của Lãnh Nguyệt?

Hề Hề cho rằng Hoàn Nhan Liệt Phong sẽ không thềm làm chuyện này, như vậy chỉ có thể là Lãnh Nguyệt, bởi vì Lãnh Nguyệt đã sớm thao túng Nguyệt Thị và Uyển Lan quốc.

Thánh Sư xem tinh tượng phát hiện, tuy đế tinh càng lúc càng yếu đi, nhưng vẫn chưa tắt, chứng tỏ Hàn Tuyên vẫn chưa bị giết chết, chỉ bị nhốt ở nơi nào đó thôi.

Ngày thứ hai, Thánh Sư giao cho Hề Hề một nhiệm vụ, chính là tìm kiếm Hàn Tuyên về.

Nguyệt Thị quốc và Uyển Lan quốc là hai nước có mối nghi ngại lớn nhất, nên Hề Hề mang theo Sương Nhi và Như Nhi trước là đi đến Nguyệt Thị quốc.

Từ sau khi Ngừ Lam và Nhã Lục bị bắt, Sương Nhi và Như Nhi vẫn luôn đi theo Hề Hề. Hề Hề tin tưởng, có một ngày sẽ có thể cứu Ngừ Lam và Ngừ Lục quay về.

Năm ngày sau, Hề Hề đã đến Thương Vân, thành đô của Nguyệt Thị quốc.

Đây là một thành đô cổ xưa xây bằng đá tảng, nằm trên một sa mạc, nhìn qua tang thương nhưng thật ra rất chắc chắn.

Bắc Thương quốc lập quốc sau, chinh chiến khắp thảo nguyên, thu phục sáu tiểu quốc, thống nhất hai mươi thị tộc, nhưng trừ bốn tiểu quốc ở phía Tây này. Hề Hề trước đây không hiểu vì sao lại như thế. Hôm nay vào thành, mới hiểu ra, Nguyệt Thị quốc tuy ở giữa sa mạc, nhưng dân chúng ở đây lại rất chất phác giản dị, nhà nhà an cư lạc nghiệp, cuộc sống vô cùng bình yên, không giống như một dân tộc dũng mãnh thiện chiến.

Đây có lẽ là nguyên nhân khiến cho Liệt Phong không tiến công Nguyệt Thị quốc.

Trên đường đi, Hề Hề bắt gặp y phục của người dân nơi đây có chút hao hao người Hán, điều này khiến cho Hề Hề rất sững sờ.

Mấy nữ tử đi qua Hề Hề, vì để tránh bão cát xâm nhập, nên che kín mặt bằng khăn lụa, chỉ để lộ ra một đôi mắt xinh đẹp.

Hề Hề vào cung gặp quốc vương và vương phi của Nguyệt Thị quốc.

Ngày ấy Hề Hề gặp gỡ vương tử Ô Á Tô ở trong phủ Hoàn Nhan Liệt Phong, hẳn chỉ là một tiểu vương, hiện tại đã lên ngôi quốc vương, hẳn nghe nói có Tuyết Sơn Thánh Nữ ghé thăm, nên đã cùng vương phi của mình ra nghênh đón.

Ô Á Tô dáng vóc thon dài, dung mạo tuấn tú, đầu đội mũ vàng, thần thái sáng sủa, mày mắt trong trẻo khôi ngô. Toàn thân khoác áo bào màu nâu, tiêu sái tuấn đạt.

Đi bên cạnh Ô Á Tô chính là vương phi của hắn, nàng có dáng vẻ xinh xắn lạnh lùng, mặc trên người váy áo bằng lụa màu đỏ, bên ngoài khoác áo tơ tằm có đan kiểu giống một tấm lưới, trên áo thêu hoa mẫu đơn, rất phù hợp với dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Nữ tử có dáng vẻ như nước

Trên váy của vị vương phi kia, thêu rất nhiều đóa mẫu đơn tinh xảo, khiến Hề Hề hơi giật mình, không đoán được, sẽ có thể nhìn thấy những sản phẩm thêu được gia công sống động khéo léo như vậy tại Nguyệt Thị quốc. Vương phi còn đeo trên người những trang sức đặc trưng của Nguyệt Thị quốc, còn váy áo lại may bằng thủ pháp của người Trung Nguyên, cả hai kết hợp trên người nàng hài hòa đến lạ thường, không chê vào đâu được!

Nhưng thứ làm cho Hề Hề sững sờ nhất chính là dung mạo khuynh thành của nữ tử trước mắt.

Công tâm mà nói, Diệp Từ Dung rất xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Nam Triều, nhưng vị vương phi này, tuy nhìn có hơi lớn tuổi một chút, nhưng lại không hề kém cỏi so với Diệp Từ Dung, cũng vì tuổi hơi lớn, nên không có vẻ ngây ngô khờ dại của một cô gái trẻ tuổi, thay vào đó chính là sự

dịu dàng tao nhã, vừa đoan trang vừa nhã nhặn, trái lại càng mê hoặc người đối diện hơn.

Nàng có dáng người xinh xắn lạnh lợi, da trắng mịn màng, không có chút dấu tích nào của sa mạc cát bụi, hàng mi dài nhọn, đôi mắt sống động đa tình, nhất là ánh mắt khi nhìn Ô Á Tô, trong đôi mắt liền giống như mặt hồ yên tĩnh chốc chốc nổi lên gợn sóng nhu hòa.

Nữ tử này có dáng vẻ như nước!

Hề Hề không nghĩ rằng vương phi của Nguyệt Thị quốc lại là một người ôn nhu như nước, vừa diễm đạm vừa thanh tao như thế.

Hơn nữa, Hề Hề trước sau vẫn cảm thấy, nàng không giống người Nguyệt Thị quốc.

Người Nguyệt Thị đáng người hơi cao, làn da lại ngăm đen, mũi cao nhưng không thẳng, mắt to mà môi thì dày. Còn vị vương phi này, làn da của nàng trắng nõn, mũi thẳng, miệng anh đào chúm chím, đôi mắt thanh lệ, nhìn thế nào cũng thấy giống người Trung Nguyên.

Một nữ tử mong manh như vậy lại có thể chịu đựng được bão cát của sa mạc ư? Lại nhìn đến ánh mắt đầy thâm tình của Ô Á Tô nhìn nàng, Hề Hề liền hiểu ra, vì nàng, Ô Á Tô sẽ nguyện ý làm bất cứ điều gì, mà nàng, chỉ cần tựa vào vai Ô Á Tô, bão cát, giá rét gì đó, đều không còn đáng sợ nữa.

Hề Hề kinh dị đánh giá qua vị vương phi, không ý thức được vương phi cũng đang đồng thời tinh tế đánh giá Hề Hề.

Tuy nói nhìn không rõ dung mạo của Hề Hề, nhưng đôi mắt trong trẻo như dòng nước kia vẫn rất rõ ràng, không ngừng trôi nổi gợn sóng lẫn lẫn vô cùng xinh đẹp.

Về mặt của Ô Á Tô mang theo vẻ thần thánh trang nghiêm, kính cẩn thi lễ với Hề Hề, nói: “Ô Á Tô và Linh Lung vương phi của Nguyệt Thị quốc cung nghênh Thụ Mã Thánh Nữ, cung chúc Tuyết Sơn ngàn năm vĩnh tồn, mãi mãi bảo hộ cho sự bình an giàu có của thảo nguyên!”

Linh Lung vương phi cũng theo Ô Á Tô, hướng về Hề Hề khễ thi lễ: “Không nghĩ Thụ Mã Thánh Nữ sẽ giá lâm tiểu quốc, thật sự là một vinh hạnh lớn cho chúng ta.”

Hề Hề chào đáp lễ, nói: “Tuyết cung hiển nhiên có thể vĩnh tồn, vì thảo nguyên mà duy trì sự bình an thịnh vượng! Vương thượng và vương phi không cần đa lễ, ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây, muốn ở lại đây nghỉ tạm vài ngày, phải làm phiền vương thượng và vương phi rồi!”

Ô Á Tô và vương phi có chút sững sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng sau đó lại lập tức mỉm cười nói: “Thụ Mã Thánh Nữ khách khí, bản vương và vương phi cầu còn không được ấy chứ.”

Kế tiếp, Linh Lung vương phi liền đích thân dẫn theo Hề Hề và các thị nữ đi cùng nàng, bố trí cho các nàng ở Phụng Nghi các. Phụng Nghi các là một thiên điện xa hoa lộng lẫy, bài trí vô cùng tao nhã của hoàng cung, trong sân cây vườn cao sừng sững, phượng vĩ um tùm, hoa nở vô cùng đẹp mắt, mùi hương thơm ngát.

Sau khi an bài mọi thứ ổn thỏa, Linh Lung vương phi đang có ý muốn tổ chức yến tiệc để tiếp đãi Hề Hề. Hề Hề lại lạnh lùng từ chối, tuy sớm đã biết, Tuyết Sơn Thánh Nữ rất được tôn sùng ở thảo nguyên, nhưng Hề Hề lại có chút không thể thích ứng được điều này.

Ban đêm, Phụng Nghi các thấp đèn sáng rực, vương phi phái đến mấy cung nữ, để chuẩn bị điểm tâm và hầu hạ Hề Hề tắm rửa. Hề Hề nhìn thấy liền nhíu mày, nếu đông người như thế, nàng làm sao có thể làm việc được, nên gọi mấy cung nữ lại nói: “Người của Tuyết cung xưa nay thích yên tĩnh, các người lui xuống nghỉ ngơi hết đi, không có chuyện gì, thì đừng tùy tiện vào đây!”

Quản sự của các cung nữ rất khó xử, dịu giọng đáp: “Vương phi căn dặn bọn nô tỳ hầu hạ Thụ Mã Thánh Nữ, chúng nô tỳ sao có thể...”

Hề Hề toàn thân vấy áo trắng, khuôn mặt phát lạnh, giọng điệu trong trẻo mà lạnh lùng, “Người cứ bẩm báo vương phi, Thụ Mã Thánh Nữ đã nghỉ ngơi sớm là được.”

Sương Nhi và Như Nhi rất thông minh, lập tức quát: “Các người còn không mau lui xuống!”

Bọn cung nữ nghe vậy, chốc lát đã lui hết xuống, trong điện chớp mắt chỉ còn sự yên tĩnh.

Không lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

Sương Nhi mở cửa ra, ngoài cửa, ánh trăng đã lên cao, chiếu ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, một cung nữ dung mạo xinh đẹp, bụng theo một khay trà nói: “Linh Lung vương phi lệnh cho nô tỳ pha ít trà tặng cho Thánh Nữ.” Rồi thấp giọng nói tiếp, “Tuyết Sơn vắng vẻ, hàn mai bùng nở tươi đẹp.”

Sương Nhi đáp: “Thiên hạ muôn dân, trọn đời bình an.” Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, Sương Nhi liền mời cung nữ kia đi vào.

Ánh nến chiếu sáng bóng dáng xinh đẹp ngồi trên giường của Hề Hề, thị nữ bước nhanh đến trước mặt Hề Hề, cung kính thi lễ: “Phụng Nhi bái kiến thánh chủ!”

Dưới ánh nến, dung mạo của nữ tử kia hiện ra vô cùng rõ ràng, nàng là người Nguyệt Thị quốc, nước da nâu sạch sẽ, đôi mắt to linh hoạt, hàng mi dày và dài.

Hề Hề khẽ gạt đầu nói: “Đứng lên đi!”

Hè Hè lần này đến Nguyệt Thị quốc, Thánh Sư đã đem những mật thám của Tuyết Sơn giao lại cho Hè Hè.

Hè Hè có từng nghe nói về Phụng Nhi, nàng là nữ quan của Nguyệt Thị quốc, làm việc rất giỏi, rất có năng lực, không đoán được nàng hóa ra còn trẻ tuổi như thế.

“Phụng Nhi, bản cung lần này đến Nguyệt Thị quốc là vì mục đích gì, chắc người đã biết, trong hoàng cung Nguyệt Thị, người có thấy chỗ nào khả nghi không?”

“Hoàng cung luôn rất an bình, Linh Lung vương phi có phương pháp duy trì trật tự nội cung rất tốt, cho dù bên ngoài có đang đánh giặc, thì nơi này cũng không bị ảnh hưởng gì, thế nhưng thời gian gần đây, vương phi có dẫn vào hoàng cung một đệ đệ, bên cạnh hắn có ít tỷ nữ và thị vệ, theo thuộc hạ thăm dò, võ công của những người này tuyệt không phải hạng tầm thường.” Đôi mắt Hè Hè lóe sáng, vị đệ đệ kia của vương phi, có khi nào chính là hoàng đế Nam Triều – Hàn Tuyên hay không, còn mấy thị vệ, cung nữ mới kia, rất có thể là người do Lãnh Nguyệt sắp xếp vào.

“Phụng Nhi, bọn họ tới từ khi nào?” Hè Hè hỏi.

“Là đến từ khoảng nửa tháng trước!”

Nửa tháng trước,

Hè Hè có chút thất vọng, hoàng đế Hàn Tuyên mất tích từ năm ngày trước, vậy người đó không thể là Hàn Tuyên, vậy chẳng lẽ thật sự là đệ đệ của vương phi sao?

“Phụng Nhi, vương phi này có lai lịch thế nào?” Đệ đệ của nàng là người Trung Nguyên, vậy chắc nàng cũng là người Trung Nguyên.

“Là trong một lần Ô Á Tô đến Trung Nguyên du ngoạn, đã gặp gỡ Linh Lung vương phi, nghe nói hai người vừa gặp đã yêu, Linh Lung vương phi liền theo Ô Á Tô đến Nguyệt Thị quốc. Nàng đến đây đã được tám năm. Linh Lung vương phi vô cùng tài hoa, người cũng như tên, tâm hồn ‘lĩnh lung’, nàng ở Nguyệt Thị quốc mấy năm, giúp Nguyệt Thị quốc cải cách rất nhiều. Nàng khởi công xây dựng thủy lợi, khai hoang đồn điền. Nàng còn mang đến đây một số loài cây của Trung Nguyên, dần dần chúng trở thành lương thực không thể thiếu của dân chúng Nguyệt Thị quốc.” Giọng nói của Phụng Nhi trầm thấp thanh nhã, không nhanh không chậm hồi âm.

Hè Hè lại đột nhiên nhớ đến y phục thêu thùa vô cùng tinh xảo trên người vương phi, “Nói vậy, hẳn thuật thêu hoa cũng là nàng mang đến.”

“Vâng, đúng vậy, Linh Lung vương phi là một người có tính tình hiền lành, từng đích thân dạy cho các thị nữ thêu hoa.”

Hóa ra Nguyệt Thị quốc được Hán hóa là nhờ công lao của nàng.

Nữ tử này xem ra đã làm không ít chuyện cho Nguyệt Thị quốc, thế nhưng nàng lại là người Nam Triều, Hè Hè linh cảm được, nàng và Lãnh Nguyệt nhất định có liên quan đến nhau.

“Phụng Nhi, người cứ tiếp tục công việc của mình, bản cung phải ở nơi này để điều tra Hàn Tuyên đang ở đâu.” Hè Hè thản nhiên nói, đôi mắt xinh đẹp sâu không thấy đáy.

Phụng Nhi gật đầu, đem trà nước đặt nhẹ lên bàn, rồi thi lễ nói: “Vậy, Phụng Nhi xin cáo lui, nếu ở đây quá lâu, sẽ khiến người khác nghi ngờ mất.”

Hè Hè gật đầu nói, “Người đi đi, cẩn thận một chút!”

Phụng Nhi bước ra khỏi cửa, bóng dáng nhẹ nhàng, thoát cái đã biến mất dưới ánh trăng.

Hè Hè lệnh cho Sương Nhi thổi tắt nến, ngồi trong bóng tối, lòng dạ rối loạn. Nàng luôn có cảm giác, Hàn Tuyên đang ở trong hoàng cung Nguyệt Thị quốc, hơn nữa còn là do Lãnh Nguyệt cướp hất đi.

Quan hệ giữa Nguyệt Thị quốc và Lãnh Nguyệt, quyết không chỉ đơn giản là hợp tác, mà sâu hơn thế rất nhiều. Còn Linh Lung vương phi kia, dù là người hiền lành thật sự, nhưng rất có thể, nàng chính là người của Lãnh Nguyệt.

Tám năm trước đã đến Nguyệt Thị quốc, Hè Hè đầu như bị sét đánh trúng, nếu nàng thật sự là người của Lãnh Nguyệt, vậy thì Lãnh Nguyệt thật đáng sợ, chẳng lẽ hắn đã dàn xếp kế hoạch này suốt tám năm qua, hoặc cũng có thể là lâu hơn thế nữa?

Tám năm trước, Lãnh Nguyệt bao nhiêu tuổi? Chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng đã có thể tính toán nhìn xa đến vậy, Hè Hè không khỏi bội phục.

Đêm nay mặt trăng rất đẹp, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, đổ xuống bên trong căn phòng.

Hè Hè gọi Sương Nhi và Như Nhi đến, nói: “Hai người các người cùng ta đi ra ngoài một chút!”

Ngoài cửa, ánh trăng thưa thớt hơn, trôi chảy thành từng dải ánh sáng trong trẻo giữa màn đêm yên tĩnh.

Hè Hè ngẩng đầu, liền bắt gặp một bầu trời đen đặc, không có lấy một bóng mây, chỉ có một vòng trăng sáng, thật tròn trịa bất tận tại không trung.

Hề Hề bấy giờ mới nhớ ra, đêm nay đã là mười lăm.

Đêm trăng tròn, là lúc toái tâm phát tác! Toái tâm trên người sợ sẽ độc phát bất cứ lúc nào.

Hoàn Nhan Liệt Phong dùng cách này để mỗi đêm mười lăm nàng phải nhớ đến hắn.

Hề Hề lấy từ trong ngực ra một viên thuốc giải, giải được có màu của máu, đó chính là máu của Hoàn Nhan Liệt Phong. Toái tâm độc phải dùng máu để làm thuốc dẫn.

Ánh trăng đưa tình không chút tiếng động đỏ xuống, mang theo mùi hoa nồng đậm phả vào người nàng.

Hề Hề khe thờ dài, những đêm như thế này, chính là thời gian khắc của đoàn viên, nhưng Hề Hề không có tâm trí nào để nghĩ đến đoàn tụ sum vầy, thay vào đó là tràn ngập cơn sóng đau thương.

Thiên hạ nếu loạn, bản thân nàng cũng không thể bình yên.

Hề Hề cùng Sương Nhi và Như Nhi xuyên qua ánh trăng trong viện, đi ra ngoài.

Cả hoàng cung yên tĩnh không một tiếng động, thi thoảng lại có một cung nữ, hướng về Hề Hề thi lễ.

Không có ai cản trở Hề Hề, có lẽ là do mọi người đều rất cung kính Thánh Nữ, cũng có lẽ do Ô Á Tô sớm đã hạ lệnh xuống, Hề Hề ở trong hoàng cung, quang minh chính đại tấn bộ.

Màn đêm càng lúc càng sâu hơn, Hề Hề chợt nghe thấy một giọng nói ngân nga thờ dài, tiếng thờ dài kia nghe thật thê lương, tựa hồ chất chứa trong ấy muôn vạn thâm tình, thờ dài kia cũng nghe như bất đắc dĩ, sự bất đắc dĩ ấy lại làm người ta chua xót.

Hề Hề không khỏi dừng chân lại lắng tai nghe, âm thanh ấy là truyền ra từ một nơi trong khu vườn.

Tiếng thờ dài qua đi, theo sau, lại có tiếng ngâm thơ lại vang lên.

Đó chính là một khúc... Kể tâm sự.

Chốc chốc gặp lại hoa dưới ánh trăng

Buồn phiền ngăn trở thái dung

Huống hồ tình rượu mộng đoạn, hoa tàn nguyệt mộng lung

Hoa vô tận, nguyệt vô cùng

Hai tâm đồng

Lúc này nguyệt chỉ, ngàn tơ dương liễu, rước nửa xuân phong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Bức tranh của nam nhân si tình

Bài thơ theo gió bay vào tai Hề Hề, mấy câu thơ kia vô cùng cuốn hút, làm nàng nghe xong cũng sầu não theo. Ánh trăng trong trẻo, bóng dáng Hề Hề mộng lung đứng đó, lòng dâng lên từng hồi u sầu.

Không biết người đang ngâm thơ sau bức tường kia là ai, có lẽ là một người xa lạ nàng không hề quen biết, nhưng lại có tâm sự rất giống với nàng.

Đêm trăng tròn là lúc đoàn viên, cũng là lúc thương tâm nhất.

Trong lòng bỗng nhiên như bị búa tạ giáng cho một đoàn, cảm giác đau đớn nhanh chóng lan tràn, làm cho Hề Hề có chút không chịu nổi. Sương Nhi và Như Nhi cảm nhận được sự bất thường của Hề Hề, vội vàng lấy viên thuốc từ ngực áo Hề Hề ra.

Hề Hề dùng đôi tay run rẩy nhận lấy viên thuốc, cho vào trong miệng.

Lại lờ mờ nghe thấy người kia ngâm tiếp mấy câu thơ: “Đừng hỏi, sợ tương tư, tương tư còn thêm hận. Xuân thủy đông đầy bờ đề... hồi ức về người nơi đình các, lâu nay cắt đứt thư tín cách biên cương”

Đừng hỏi, sợ tương tư, tương tư còn thêm hận

Câu thơ này quả thật rất chính xác.

Hề Hề chịu đựng đau đớn, được Sương Nhi và Nhữ Nhi dìu về Phượng Nghi các. Viên thuốc kia bắt đầu có tác dụng, cảm giác đau đớn cuối cùng cũng dịu xuống, trán Hề Hề đã lấm tấm đầy mồ hôi lạnh.

Hề Hề xoa xoa ngực, âm thầm thì, từ nay về sau, nàng sẽ không bao giờ... nhớ đến kẻ kia nữa.

Hai ngày tiếp theo ở Nguyệt Thị quốc, Sương Nhi, Nhữ Nhi và Phượng Nhi dò la khắp nơi, nhưng vẫn không tìm ra nơi nào trong hoàng cung khả nghi, có thể nhốt được người,

Nếu Nam Triều hoàng đế Hàn Tuyên bị nhốt trong hoàng cung, bằng những tay mắt của Phượng Nhi nơi đây, không thể không tìm ra dấu vết nào.

Chẳng lẽ Hàn Tuyên thật sự không có ở Nguyệt Thị quốc, mà ở Uyển Lan quốc, hoặc cũng có thể đang ở Nguyệt Thị quốc nhưng lại không bị nhốt trong hoàng cung này, còn khả năng cuối cùng chính là hắn đã bị giết chết.

Hề Hề lần lượt loại trừ từng khả năng.

Khả năng hoàng đế Nam Triều đang ở Nguyệt Thị lớn hơn. Bởi vì từ Nam Triều đến Uyển Lan quốc xa hơn so với đến Nguyệt Thị quốc. Lãnh Nguyệt sẽ không đi xa như thế, bởi vì nếu đi đường dài, sẽ tốn khá nhiều thời gian, đã vậy còn rất mạo hiểm. Hơn nữa, nhốt hoàng đế trong hoàng cung, sẽ an toàn hơn, vì trong hoàng cung vốn có nhiều hộ vệ canh giữ, nếu ở nơi khác sợ là sớm bị mật thám của Nam Triều tìm ra. Cuối cùng khả năng bị giết là rất thấp.

Hoàng đế nếu bị giết, sẽ chẳng có lợi ích gì cả, nhưng nếu giữ hắn trong tay, sẽ có rất nhiều giá trị. Một người tính toán tỉ mỉ như Lãnh Nguyệt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như thế.

Hề Hề tin tưởng Hàn Tuyên vẫn còn đang ở trong hoàng cung này, thế nhưng rốt cuộc là ở nơi nào?

Hề Hề đột nhiên nghĩ đến người ngâm thơ, khi ấy đúng lúc nàng bị phát độc, nên đã quên tìm hiểu, lúc này mới chợt nhớ ra, nên kêu Sương Nhi lại hỏi: “Sương Nhi, đã tìm hiểu về người ngâm thơ đêm đó chưa?”

Sương Nhi đáp: “Thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng rồi ạ, người kia ở Phong Lâm các, nơi đó chính là chỗ ở của đệ đệ Linh Lung vương phi, có lẽ người ngâm thơ chính là hắn.”

Đệ đệ của Linh Lung vương phi, một người Nam Triều, hắn có thể là hoàng đế không?

Hiện tại không phát hiện ra mạng mối giam giữ Hàn Tuyên trong hoàng cung, nhưng nếu hắn vốn không hề bị nhốt, mà là quang minh chính đại ở trong hoàng cung dưới thân phận đệ đệ của vương phi thì sao?

Tuy nói ngày đệ đệ của vương phi đến và ngày hoàng đế mất tích không khớp nhau, nhưng đã cố ý sắp xếp, thì chuyện này cũng không khó khăn gì.

Nếu Linh Lung vương phi đã toan tính từ trước, hiển nhiên có thể cho người giả mạo làm đệ đệ mình từ Nam Triều đường xa đến đây. Năm ngày trước, Hàn Tuyên bị bắt, liền để hắn đến sống ở Phong Lâm các. Người khác vẫn tưởng rằng đó chính là đệ đệ của vương phi, trên thực tế lại chẳng có đệ đệ nào cả, tất cả chỉ là nguy trang.

Hề Hề nghĩ đến đây, liền cùng Sương Nhi và Nhữ Nhi đi thẳng đến Phong Lâm các, nàng muốn gặp đệ đệ của Linh Lung vương phi một lần, để đích thân kiểm chứng.

Phong Lâm các nằm ở phía Nam hoàng cung, bên ngoài có suối nước bao quanh, phong cảnh nơi này rất đẹp.

Hề đứng bên ngoài hoa viên, đang suy tư không biết lấy cớ gì để vào trong, lại nghe bên trong truyền ra tiếng đàn róc rách.

Tiếng đàn này uyển chuyển êm tai, trong trẻo chảy xuôi.

Hề Hề cười âm thầm, liền đi về phía cửa lớn của Phong Lâm các, thị vệ canh gác ngoài cửa nhìn thấy Thánh Nữ, cũng không ngăn cản, ngược lại còn cung kính thi lễ.

Điều này khiến cho Hề Hề có chút ngoài ý muốn, không nghĩ đến lại có thể vào trong dễ dàng như thế, là nhờ thân phận Thánh Nữ của mình nên nàng có thể thuận lợi vào trong, hay là do nơi này vốn dĩ không hề giam giữ nhân vật quan trọng kia.

Bên trong các có vườn xanh hồ nước, hòn non bộ đỉnh nghi chân, cảnh sắc thanh lệ tuyệt đẹp.

Bên dưới một góc cây xanh, Hề Hề nhìn thấy được người đang đánh đàn, lòng không khỏi thất vọng, bởi vì người đang đánh đàn mặc y phục màu nhạt kia chính là Linh Lung vương phi, chứ không phải người ngâm thơ như nàng tưởng tượng.

Linh Lung vương phi nhìn thấy Hề Hề đi đến, cuống quýt ngừng đánh đàn, tiến lên phía trước, nhún người thi lễ.

“Vương phi không cần khách khí, vừa đúng lúc đi ngang qua, nghe thấy tiếng đàn thật êm tai, nên đã vào đây xem thử người đánh đàn là ai, không nghĩ sẽ quấy rầy nhã hứng của vương phi.” Hề Hề khẽ nói.

Linh Lung vương phi cười trong triều đáp: “Thư Mã Thánh Nữ khách khí, nếu đã đến đây, chi bằng hãy ngồi xuống uống chung trà nhé!”

Hai nữ tử đang khách khí nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rống to: “Này! Sao tỷ tỷ không đánh đàn nữa hả!”

Hề Hề bấy giờ mới chú ý đến, tường xung quanh sân đều sơn màu trắng, mà chỗ cây xanh nơi một góc tường đang thấp thoáng có bóng người ngồi xõm, hần kéo tay áo, trong tay hần đang giữ một cây bút lông sói, làm như đang vẽ cái gì đó!

Hần vừa chuyển chú vẽ, vừa la to: “Tỷ tỷ mau đánh đàn tiếp đi.”

Tỷ tỷ?

Nếu kêu Linh Lung vương phi là tỷ tỷ, như vậy không còn gì nghi ngờ nữa, hần chính là đệ đệ của vương phi.

Nàng thật sự có đệ đệ ư?

“Đây chính là lệnh đệ của người sao?” Hề Hề nhìn về bóng người đang ngồi chồm hổm chỗ góc tường, lẳng lặng hỏi.

“Đúng vậy, hần từ nhỏ đã thích vẽ tranh, hơn nữa còn rất thích vừa nghe đàn vừa vẽ tranh, khiến Thánh Nữ chê cười rồi.” Vương phi mỉm cười nói.

“Nếu đã như thế, vương phi hãy tiếp tục đánh đàn đi, đừng phá hỏng ngầu hứng của lệnh đệ.” Hề Hề nói.

Vương phi mỉm cười đáp: “Không sao đâu.”

Sớm đã có thị nữ dọn bàn ghế bằng đá ra, Hề Hề không khách khí ngồi xuống, nói sao nàng cũng muốn nhìn thấy tướng mạo của vị đệ đệ kia. Tuy nhiên Hề Hề vẫn không ôm quá nhiều hy vọng, bởi vì nếu người kia là Hàn Tuyên, sao có thể gọi vương phi là tỷ tỷ được, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện ngồi vẽ tranh, không hề đề ý hình tượng gọi to gọi nhỏ như thế.

Sương Nhi và Như Nhi không tiếng động lùi về đứng phía sau Hề Hề.

Vương phi liếc mắt nhìn Hề Hề một cái, khẽ thi lễ, rồi lại tiếp tục đánh đàn.

Người đang ở góc tường nghe thấy tiếng đàn, liền giống như nghe theo mệnh lệnh hay ma chú, xuôi theo tiếng đàn, ngón tay bay múa, ngồi bút lướt thoăn thoắt trên tường.

Khi tiếng đàn xuống thấp, hần liền ngồi xõm xuống góc tường lẳng lặng vẽ một con cá nhỏ, tiếng đàn lên cao, hần liền đứng bật dậy vẽ nước, và những lá sen lớn.

Chỉ trong chốc lát, đã vẽ lên tường một bức tranh có cá nhỏ và lá sen xanh.

Tài vẽ tranh của người này thật không tầm thường, cá nhỏ như đang sống, bơi lội trong nước. Lá sen cũng vô cùng sinh động, không khác gì lá thật, vô cùng đẹp để bắt mắt.

Thật lâu sau, khi tiếng đàn đã ngừng hẳn, bức tranh trên tường cũng đồng thời hiện ra rất rõ ràng, chính là một bức “Cá đùa trong lá sen”(*).

Tiếp theo người nọ lại tiếp tục viết mấy chữ rồng bay phượng múa lên bức tranh, “Giang Nam được hái sen. Lá nổi mọc đua chen. Cá đùa trong lá sen. Cá đùa Đông lá sen. Cá đùa Tây lá sen. Cá đùa Nam lá sen. Cá đùa Bắc lá sen.”(*)

*Cá đùa trong lá sen – Ngự hí liên điệp gian. Đây là bài “Giang Nam” thuộc “Trương họa ca”, là một bài dân ca của người hái sen hay một bài tình ca tả cảnh nam nữ vui đùa kết bạn trong khi lao động. Chữ “liên” trong bài ca có cùng cách đọc với “liên” mang nghĩa thương mến. [Trích thivien.net]

Sau đó dưới góc bức tranh lại ghi thêm ba chữ, “Thanh Viễn Khách”.

Người nọ đứng ngắm nghía bức tường, tinh tế đánh giá một lát, sau khi cảm thấy thật vừa lòng rồi, mới thở ra một hơi, xoay người lại, đi về phía Hề Hề.

Khi nhìn thấy dung mạo hần thật rõ ràng, Hề Hề thầm nghĩ, người này tuyệt đối không thể là Hàn Tuyên Nam Triều hoàng đế.

Hần có bộ dạng phát tướng, khá mập mạp, nhìn qua hơn hai mươi tuổi, mặc quần áo màu lam, trên áo vẫn còn dính nhiều vết mực.

Hần có hàng mày lá liễu, đôi mắt tròn to lớn, mũi thẳng, ngũ quan không tồi, mày mặt thanh tú, nhìn rất tuấn nhã. Thế nhưng vì hần mập mạp nên mắt mũi đều bị thu nhỏ lại trên mặt hần.

Người mập mạp kia chậm rãi bước đến gần hơn, Hề Hề càng khẳng định hần không thể là Hàn Tuyên. Chẳng phải Hề Hề trông mặt mà bắt hình dong, mà rõ ràng bức họa vẽ Hàn Tuyên Thánh Sư giao cho nàng, người trong tranh vô cùng tuấn tú phong lưu, chứ đâu có mập mạp như thế này.

Khi người mập mập kia đến gần, vẻ mặt có chút cuồng ngạo, nhìn thấy Hề Hề không chút phản ứng, chỗ ngồi vẫn còn dư ít khoảng trống, Hề Hề thấy vậy có chút lo lắng, không biết hẳn có đến đề chết nàng không.

Người này là kẻ ngâm thơ hôm kia sao? Không có chỗ nào giống một người phong nhã, đã vậy còn vẽ tranh, vẽ cũng không tệ, rồi cả ngâm thơ, cũng chính là hẳn.

Thanh Viễn Khách kia đón nhận chung trà của tỷ nữ, tao nhã thoỉ thoỉ lá trà còn đọng lại trên mặt nước, hỏi: “Thấy bức tranh của đệ thế nào?”

Linh Lung vương phi cười nói, “Tranh đệ vẽ hiển nhiên là đẹp vô cùng.”

Hề Hề cúi đầu nói không nên lời, kẻ mập mập kia nhấp một ngụm trà, động tác lễ nghi không chê vào đâu được, tất cả đều rất đối tôn quý, không giống giả vờ. Nhưng cái dáng người mập mập kia của hẳn, nhìn qua có chút cô quái.

Hắn nhìn sang Hề Hề này giờ vẫn im lặng, quét mắt liếc nàng một cái, nói: “Không biết vị cô nương này, thấy bức tranh của ta thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kiên quyết không chịu thừa nhận

Thật ra Thanh Viễn Khách vẽ không tồi, nhưng trong bức họa này lại có một lỗ hổng trí mạng, Hề Hề liếc mắt một cái là nhìn ra ngay. Đúng lúc Thanh Viễn Khách lại hỏi nàng, nên nàng thân nhiên cười đáp: “Các hạ vẽ không tồi, có thể xem là tuyệt tác, tuy nhiên bức tranh này...” Hề Hề dừng một chút, đã thấy gò má béo núc của Thanh Viễn Khách run lên, hẳn trừng lớn đôi mắt tròn, đáy mắt lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm Hề Hề.

Hề Hề cảm thấy rất buồn cười, người này không phải nghe khen quen rồi, giờ chịu không nổi mấy lời phê bình đó chứ?

Nàng khẽ cười nói: “Mấy câu thơ đề lên không hợp với cảnh trong tranh.”

“Sao cơ? Không hợp chỗ nào?” Gương mặt béo múp kia phóng đại trước mắt Hề Hề, tựa như đang rất chờ đợi Hề Hề nói tiếp.

Hàng mi phía sau chiếc khăn lụa của Hề Hề khẽ nhúc nhích, nói: Bức tranh này có tên là “Ngư hí liên điệp gian”, nhưng số cá trong tranh toàn bộ đều bơi đùa bên ngoài lá sen, ít nhất cũng phải có một con chui vào lá sen, hoặc giấu đầu, hoặc giấu đuôi, như vậy trông sẽ càng tinh tế hơn.”

Gã béo bất động nhìn tác phẩm của mình, rồi hắn đứng dậy, ánh mắt ngạo nghễ lóe sáng đi nhanh về phía Hề Hề. Sương Nhi, Như Nhi sau lưng Hề Hề ngay lập tức thủ thế, phòng hắn bắt nạt công kích.

Nhưng gã mập kia lại mang vẻ mặt cảm động rơi nước mắt, nhìn Hề Hề đầy biết ơn, cảm thán nói: “Người là người đầu tiên dám bình phẩm về tranh của ta, ta thật sự cảm kích người vô cùng.”

Nói xong, không chờ Hề Hề phản ứng, liền bước hai bước ba bước đi về phía bức tường, đem thân mình tròn vo ngồi xổm xuống, tiếp tục múa bút. Chỉ chốc lát sau, phía dưới lá sen đã xuất hiện mấy con cá nhỏ, lộ đầu, lộ đuôi.

Hề Hề khẽ cười, đứng dậy, muốn cáo từ Linh Lung vương phi để rời đi. Còn chưa kịp ra đến cửa, gã béo kia đã hô to, đuổi theo nàng, hắn đứng chắn trước mặt Hề Hề.

“Người đừng đi, cô nương có thể bỏ khăn che mặt ra, rồi cho ta biết cô nương tên gì không, ta rất muốn kết bạn với cô nương.” Gã béo mang theo vẻ mặt chân thành nói.

Linh Lung vương phi có chút bất động, bảo: “Dung mạo quý tính của Thư Mã Thánh Nữ, người phạm phu như chúng ta sao có thể biết, đệ hãy đi vẽ tiếp bức tranh của mình đi.”

Hề Hề thân nhiên cười nói, “Vương phi không cần nổi giận.” Kế tiếp liền quay sang Thanh Viễn Khách nói: “Tôn tính đại danh của công tử là gì?”

“Ta... tên là Thanh Viễn Khách.” Gã béo do dự nói.

Hề Hề đáp: “Ngay cả tên thật người cũng không muốn cho ta biết, còn muốn kết bạn với ta ư? Đây gọi là thành ý của người sao?”

“Này... này...” Vẻ mặt Thanh Viễn Khách ngập ngừng khó xử.

Hề Hề biết, có Linh Lung vương phi ở đây, hẳn sẽ không nói ra tên thật của mình, liền cười khẽ, rồi đi vòng qua hắn.

Trở lại Phương Nghi các, Hề Hề hỏi Như Nhi: “Người thấy Thanh Viễn Khách kia có phải người chúng ta đang tìm không?”

Như Nhi nói: “Lúc đầu cảm thấy không giống lắm, nhưng cái vẻ mặt kiêu ngạo kia của hấn, cùng việc chưa từng có ai dám bình phẩm tranh hấn vẽ, ta cảm thấy hấn rất có thể là người đó. Nếu không phải cao cao tại thượng, làm gì có chuyện không ai dám phán xét tranh của hấn.”

Hề Hề gật đầu, nói: “Như Nhi, đem bức họa trong gói hành lý Thánh Sư đã giao cho ta ra đây.”

Như Nhi mang bức họa ra, chậm rãi phô nó ra trên bàn.

Bức họa mở ra, dung mạo người trong tranh hiện ra vô cùng rõ ràng, đầu tiên là mái tóc đen nhánh, kế là cái trán tròn bóng, rồi đến đôi mắt to tròn.

Đây chẳng phải là đôi mắt của gã béo kia sao? Chỉ là khuôn mặt trong tranh không mập mạp như ở ngoài thôi.

Môi Hề Hề cong thành một nụ cười thần nhiên, chẳng lẽ thật sự là hấn.

Bức họa tiếp tục được trải ra, từ cái mũi đến đôi môi, quả thật đều rất giống gã béo.

Khi bức họa đã được hoàn toàn trải thẳng ra, dung mạo của gã béo cũng đồng thời hiện lên trước mắt, đúng là một vị công tử phong lưu lỗi lạc. Mi dài mắt to, mũi cao môi mỏng, dáng vẻ tuy rằng không hề giống gã béo, nhưng ngũ quan thì rõ ràng cực kỳ giống.

Thánh Sư giao cho nàng bức họa này, bảo rằng đây là tranh họa Hàn Tuyên trước đây, thậm tử không thể mang bức họa vẽ hấn gần đây nhất từ Nam Triều đến. Chắc Thánh Sư cũng không nghĩ đến, hấn hiện tại đã thay đổi nhiều đến vậy.

Béo tròn nhanh như thế, xem ra hấn đã sống một cuộc sống hoàng đế vô cùng an nhàn sung sướng. Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần hấn là hoàng đế, Hề Hề sẽ tìm cách cứu hấn đi.

Nhưng điều làm Hề Hề hoang mang, chính là hấn luôn miệng gọi Linh Lung vương phi là tỷ tỷ, hơn nữa, hấn không hề giống như đang bị nhốt, mà có vẻ vô cùng cam tâm tình nguyện ở lại nơi này.

Hay là còn có nội tình khác?

Màn đêm buông xuống, Hề Hề quyết định tìm đến Phong Lâm các một lần nữa.

Như Nhi mặc một bộ váy trắng, giả làm Hề Hề đứng ở Phượng Nghi các.

Tối nay trời không được trong lắm, mặt trăng trốn vào trong mây, Hề Hề cùng Sương Nhi lẫn vào trong bóng đêm, lướt đi trên nóc nhà tìm đến Phong Lâm các.

Phong Lâm các lặng im đứng sừng sững trong màn đêm, vô cùng yên tĩnh. Bên ngoài bờ tường có binh sĩ tuần tra, Hề Hề chờ cho binh sĩ tuần tra đi qua rồi, mới dặn Sương Nhi ở ngoài chờ, âm thầm vận khí, cơ thể nhẹ nhàng nhảy lên, như một làn sương mờ ảo rơi vào trong viện.

Bóng đêm sâu thẳm, bao phủ Phong Lâm các, nơi đây vô cùng yên tĩnh, cũng không có tiếng người.

Trong viện có mấy gốc đại thụ, bị bóng đêm vây hãm, càng trở nên thâm u quỷ dị hơn. Gió đêm lướt qua mái hiên, khiến cho chuông gió ngân vang mấy hồi đinh đàng, giống như tiếng ngâm sướt của gió trong đêm.

Căn phòng phía Tây hình như có ánh đèn, Hề Hề thừa dịp chuông gió đang kêu, nhẹ nhàng nhảy lên cao, lướt trên mây cảnh đại thụ.

Nơi này tầm nhìn khá trống trải, xuyên qua những cành lá đang lay động và cửa sổ mở hờ, Hề Hề nhìn thấy một bóng dáng rất rõ ràng, hấn đang ngồi trên ghế trong phòng, đúng là người vẽ nàng đã gặp lúc sáng, người có thể là Hàn Tuyên hay kẻ tự xưng là Thanh Viên Khách.

Giờ phút này hấn đang ngồi trên ghế, mặt hướng về cửa sổ, tay chống má, cúi đầu ngắm nghía một bức tranh đến xuất thần.

Ánh nến lay động chiếu sáng khuôn mặt mập mạp của hấn, mày mắt bất động, tràn đầy tịch mịch ưu thương. Dáng vẻ này của hấn, khiến Hề Hề nghi ngờ người ngâm thơ đêm trăng tròn chính là hấn.

Hề Hề đang định nhẹ nhàng nhảy xuống, bỗng ánh đèn lóe sáng trong sân, có hai tỷ nữ đang đi đến, một người cầm đèn, người lại giữ một cái khay thức ăn.

Lòng Hề Hề khẽ động, lặng lẽ thả người từ trên cây xuống, thân thủ uyển chuyển, tựa như một phiến lá rơi rụng xuống đất.

Hai tỷ nữ kia không hề phát hiện ra nàng, vẫn bước đi như cũ.

Bạch lăng từ trong tay áo phóng ra, nhanh như chớp cuốn lấy cổ của hai tỷ nữ, khiến các nàng không thể nói được lời nào. Kế tiếp cơ thể Hề Hề liền nhẹ nhàng tiến lên phía trước, đón lấy cái khay chén đĩa, chân phải giơ ra tiếp lấy đèn lồng đang rơi xuống.

Sau khi đã lấy được đèn lồng và cái khay, Hề Hề liền điểm vào nguyệt ngủ của hai tỷ nữ, nhanh nhẹn đem hai nàng giấu trên cành cây.

Hai tỷ nữ không hề nghĩ đến, các nàng sẽ bị khống chế chỉ trong vòng một chiêu, hơn nữa cũng không có cơ hội nhìn thấy kẻ ra tay.

Hề Hề bung cái khay và cầm lấy đèn lồng từ mặt đất lên, đi về hướng căn phòng đang sáng đèn phía Tây.

Bên ngoài căn phòng ấy có hai thị vệ đang đứng, mới vừa thấy một bóng dáng đang đi chậm đến, còn chưa kịp phản ứng đã thấy cổ truyền đến một trận tê dại, kế tiếp đã rơi vào mê man.

Hề Hề đẩy cửa bước vào trong, nhìn thấy bên trong bài trí vô cùng hoa lệ sạch sẽ, không hề giống nơi giam giữ người.

Phía bàn, Thanh Viễn Khách đang chống má nhìn ngắm bức tranh, không biết là bức họa bảo bối gì, khiến cho hắn xem đến si mê như thế. Ngay cả khi Hề Hề đã khống chế hai thị vệ, đi vào phòng hắn cũng không hay biết gì.

“Hoàng thượng, mời ngài dùng bữa tối!” Giọng của Hề Hề mờ ảo như nước truyền đến.

“Ừm, cứ để trên bàn đi!” Gã béo trầm giọng nói.

Hề Hề đem khay thức ăn đặt lên bàn.

Đôi tay trắng nõn lộ ra sau ống tay áo dài, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt gã béo.

Gã béo hiện tại mới tỉnh ngộ, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, bảo: “Ai là hoàng thượng? Ta không phải hoàng thượng đâu!”

Đến khi nhìn thấy Hề Hề đang ở trước mặt, lại chần chừ hơn, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, nói: “Ngươi... ngươi... là ai?”

Bên dưới ánh đèn, Hề Hề mặc váy áo màu trắng, trong trẻo mà đứng, như hoa sen hé nở trong nước, tỏa hương ngào ngạt thuần khiết. Ẩn ẩn phía sau khăn che mặt, là một đôi mắt sáng rõ, trong suốt như nước, vừa điềm tĩnh vừa lạnh lùng, lóe ra ánh sáng lạnh như băng, tựa như đã xem thấu tâm tư hắn.

Hề Hề mỉm cười đáp: “Đừng thắc mắc ta là ai, ta tới đây để cứu ngài!”

“Cứu ta? Cứu ta làm gì? Ta ở đây rất tốt!”

“Tốt ư, ngài không nghĩ quay về Nam Triều, tiếp tục làm hoàng đế của ngài sẽ càng tốt hơn sao? Hàn Tuyên!”

Gã béo như bị đục khoét vào người, một lần nữa nhảy dựng lên nói: “Ta đã nói ta không phải hoàng đế gì cả! Ta càng không phải Hàn Tuyên.”

“Thật sự không phải ngài?” Hề Hề nhìn thẳng vào mắt hắn nói.

“Thật sự không phải!” Gã béo kiên định đáp, mắt to không hề chớp lấy một cái, dáng vẻ vô cùng hồn nhiên không giống như đang nói dối.

Hề Hề không dự đoán được, Hàn Tuyên nhất quyết không thừa nhận như thế, chẳng lẽ thật sự không phải ư?

Nhưng mới vừa rồi khi Hề Hề bảo hoàng thượng dùng bữa, hắn lại đáp lại rất tự nhiên, làm sao có thể sai được? Tuy nhiên, vì sao hắn không chịu thừa nhận? Phải làm sao mới có thể khiến hắn thừa nhận đây?

Ánh mắt Hề Hề đảo một vòng quanh căn phòng, bỗng chú ý đến bức tranh hắn chăm chú ngắm vừa nãy.

Đó là một bức tranh vô cùng tuyệt mỹ.

Mỹ nhân trong tranh cũng vô cùng xinh đẹp.

Trên giấy Tuyên Thành quý giá, vẽ vô số những cảnh tượng vi, đoá hoa buồn thiu, xếp thành tầng tầng lớp lớp, kiểu điểm xinh đẹp bùng nổ. Bên cạnh đó là một hồ nước màu ngọc bích, hình như còn có một làn sương vờn quanh hồ, tay nghề của người vẽ bức tranh này thật sự rất cao. Nhưng cảnh sắc cũng chỉ làm nền cho nhân vật chính, đó là một nữ tử mặc váy áo màu trắng, đứng lặng ven hồ sen, dáng người nàng yếu đuối, mày mắt như họa.

Các chi tiết trong tranh được vẽ vô cùng tỉ mỉ, từ hoa văn trên váy của nàng, đến cây trâm nàng cài trên tóc, từ đó có thể thấy được, nữ tử này có vị trí rất quan trọng trong lòng người vẽ.

Mãi đến khi nhìn rõ được người trong tranh, lòng Hề Hề không khỏi kinh ngạc, kia không phải là vẽ Diệp Từ Dung sao?

Gã béo cảm nhận được Hề Hề đang chăm chú nhìn bức tranh bảo bối của hắn, liền sợ hãi rú lên một tiếng, nhào tới, cẩn thận cuộn bức tranh lại, rồi lại cẩn thận giấu nó vào trong áo.

Đồng thời ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm Hề Hề, giống như sợ Hề Hề sẽ cướp mất bức tranh bảo bối của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thâm tình đến nhường này

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm Hề Hề, tựa như sợ rằng Hề Hề sẽ cướp mất bức tranh bảo bối của hắn.

Diệp Từ Dung!

Bức họa kia đúng là vẽ đệ nhất mỹ nhân công chúa hòa thân của Nam Triều – Diệp Từ Dung!

Hề Hề bỗng nhớ đến một chuyện khi nàng còn ở vương phủ của Hoàn Nhan Liệt Phong, hắn từng nói Diệp Từ Dung cự tuyệt tiến cung, cho nên mới bị đưa đến phương Bắc làm công chúa hòa thân. Nàng cũng từng nghe đồn, thái hậu Nam Triều cố ý mang Diệp Từ Dung vào cung, nhưng vì Nam Triều bại trận, nên mới bắt đắc dĩ đưa nàng đến Bắc Thương quốc.

Hiện tại thấy gã mập mạp này khăn trương vì bức họa như thế, nàng càng tin hẳn chính là Hàn Tuyên, còn Diệp Từ Dung hẳn là người trong lòng hắn. Bức tranh này có lẽ do chính tay hắn vẽ, rồi ngày ngày mang theo bên mình, mỗi khi nhớ về nàng, lại lấy ra tương tư.

Không nghĩ đến vị hoàng đế này lại si tình đến vậy, đã như thế, tại sao lại mang người mình yêu đi hòa thân làm gì chứ.

Hiện tại nghĩ muốn hắn thừa nhận mình là hoàng đế, sợ chi có thể lợi dụng Diệp Từ Dung.

Nghĩ đến đây, lòng nàng khẽ động, lắc đầu giương mi nói: “Nếu ngươi đã không phải hoàng đế Hàn Tuyên của Nam Triều, vậy thì đã quấy rầy rồi, nhưng...” Hề Hề than nhẹ một tiếng: “Chỉ lo phải làm cho Thái Dung công chúa thất vọng rồi!” Dứt lời, Hề Hề liền nhanh nhẹn đi về phía cửa.

Gã béo nghe vậy, sắc mặt từ khăn trương nhảy mắt chuyển thành kinh dị, nhanh chóng đuổi theo, chặn trước mặt Hề Hề, không cho nàng đi nữa, động tác nhanh nhẹn như vậy, đối với một người thân thể mập mạp như hắn có chút khó khăn.

Hai tay hắn nắm chặt góc áo của Hề Hề, vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ khoan hãy đi! Tỷ vừa nói gì cơ? Tỷ quen với Dung Dung ư? Hiện tại nàng có khỏe không, còn hận ta, trách ta, oán ta không?”

Hề Hề khẽ nhú mày, dùng tay kéo áo lại, nói: “Không sai! Ta chẳng những quen biết nàng, còn là tỷ muội tốt của nàng! Chẳng lẽ ngươi cũng quen biết Thái Dung công chúa ư? Vì sao lại quan tâm nàng như thế?”

“Ta...” Đôi tay mập mạp của gã đan lại, khăn trương loay hoay một chốc, lắp bắp đáp: “Ta, ta... là biểu ca của nàng.”

Hề Hề buồn cười, thiếu chút nữa là bật cười thành tiếng, trong lòng thầm nghĩ, nhìn bộ dạng giấu giếm hiện tại của hắn, cho dù là một đứa bé bảy tám tuổi, cũng sẽ không tin hắn là biểu ca của Diệp Từ Dung!

Tính trẻ con của Hề Hề nhất thời trỗi dậy, muốn trêu chọc hắn, nên thờ dài nói: “Biểu ca ư? Sao ta chưa từng nghe nàng nói qua nhỉ, thế nhưng gần đây nàng nghe tin hoàng đế Nam Triều đã mất tích, liền cảm thấy rất lo lắng, tuy nhiên lại không thể đi ra ngoài được, vì thế nhờ ta đi tìm kiếm hắn, nói nếu ta gặp được Hàn Tuyên, thì nhắn giúp nàng vài câu với hắn!”

“Thật ư? Nhắn điều gì?” Về mặt của gã đầy tha thiết: “Dung Dung muốn nói gì vậy?”

Hề Hề cố ý mở to hai mắt, như ngạc nhiên lắm, nói: “Kỳ lạ! Ngươi không phải Hàn Tuyên, sao lại quan tâm nàng đã nói gì đến thế?”

“Ta...” Gã liền giơ lên bàn tay phải, giương ngón tay trỏ chỉ vào khuôn mặt mập mạp của mình, trịnh trọng nói, “Không lừa ngươi, ta chính là hoàng đế Nam Triều, Hàn Tuyên.”

Hề Hề lại giả vờ lạnh nhạt nói: “Vừa rồi ngươi đã nói không phải, giờ lại nói khác đi, làm sao ta biết được câu nào là thật, câu nào là giả!”

Đôi mắt Hàn Tuyên hiện lên những tia bất đắc dĩ, về mặt chắc chắn, nói: “Mặc cho ngươi có tin hay không, ta chính là Hàn Tuyên, ta chỉ muốn gặp Dung Dung, nếu ngươi đã là tỷ muội tốt của nàng, ngươi dẫn ta đi gặp nàng được không?”

“Chỉ cần ngươi đi theo ta, ta hiển nhiên có thể đưa ngươi đi gặp nàng! Thật ra Dung tỷ muốn ta nói với ngươi, ngươi hãy đi tìm nàng đi.” Hề Hề hơi nhú mày lại, trong lòng áy náy, kỳ thật nàng không muốn gạt kẻ si tình này chút nào, nhưng nếu không làm vậy, sợ rằng hắn sẽ không chịu đi theo nàng.

“Tốt lắm, ta sẽ đi theo ngươi!” Hàn Tuyên vô cùng phấn chấn, dứt lời liền xoay người thu dọn đồ đạc, bộ dạng cực kỳ gấp gáp.

Hoàng đế này dễ tin người quá, chỉ mới nói với hắn vài câu, hắn đã chịu đi theo mình rồi. Hề Hề nghiêng đầu, hỏi: “Ngay cả ta là ai ngươi cũng chưa biết, lại tin tưởng ta đến vậy ư? Ngươi không sợ ta lừa ngươi sao?”

Bàn tay đang du dọn đồ đạc của Hàn Tuyên chợt dừng lại, chậm rãi nói: “Ta tới đây, là để tìm nàng, chỉ cần có một tia hy vọng, ta nhất định sẽ không bỏ cuộc. Đi theo ngươi, ta sẽ có nửa tia hy vọng, vậy nên có gì phải ngại chứ?”

Hắn ngừng đầu nhìn Hề Hề, con ngươi đen lóe sáng rực rỡ, khuôn mặt to béo chốc lát tỏa đầy hào quang lấp lánh, khiến người khác không khỏi chạnh lòng. Có lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu, hắn thật sự một lòng một dạ với Diệp Từ Dung, thế nhưng, trong lòng Diệp Từ Dung lại chỉ yêu mỗi mình ai kia!

Hề Hề không khỏi thở dài.

Đêm càng lúc càng sâu hơn, Hề Hề lo đêm dài lắm mộng, tối nay nàng đến thăm dò Phong Lâm các, ngày mai chuyện này chắc chắn sẽ đến tai Ô Á Tô, nên liền đi ra ngoài phân phó cho Sương Nhân, truyền lệnh bảo Phụng Nhi điều động các mật thám, trợ giúp Hàn Tuyên trốn đi.

Nhóm người thừa dịp đêm tối vắng vẻ, thuận lợi rời khỏi hoàng cung, ngồi xe ngựa đi về hướng Nam. Phụng Nhi và các mật thám hiện tại coi như bại lộ thân phận, nên cũng đi theo Hề Hề, trốn ra ngoài.

Ngồi trên xe ngựa, Hàn Tuyên không ngừng hỏi thăm Hề Hề về Diệp Từ Dung, từ chuyện Diệp Từ Dung ngày thường mặc đồ gì, đeo trang sức thế nào, khiến cho Hề Hề có chút dở khóc dở cười, không biết phải trả lời hần thế nào.

“Người đã yêu nàng như thế, vì sao còn đem nàng đi hòa thân?” Hề Hề khó hiểu hỏi.

Đôi mắt Hàn Tuyên liền phủ một tầng âm đạm: “Bởi vì ta là hoàng đế, mẫu hậu nói ta phải vì đại cục thiên hạ, nên mới ép ta từ bỏ Dung Dung. Chỉ vì ta là hoàng thượng, nên mới không thể tự làm chủ chuyện tình cảm của bản thân. Hiện tại ta đã trốn thoát, sau này sẽ không còn là hoàng thượng nữa, ta sẽ cứu nàng, rồi dẫn nàng cao chạy xa bay.”

Hề Hề nghe vậy không khỏi giật thoát, nàng giật mình không phải vì sự si tình của hần, mà nguyên nhân là vì hần đã tự mình bỏ trốn, trách sao hần lại sống tự tại ở Nguyệt Thị quốc như vậy.

Một kẻ nhất mực không chịu làm hoàng đế thế này, thật sự rất ngoài ý muốn của Hề Hề, có lẽ ngay cả Thánh Sư cũng không đoán được.

“Người không mang theo thị vệ nào bên mình cả, chẳng lẽ người không sợ sao?”

“Thật ra trước đó vẫn có, nhưng ta biết bọn họ đều là người của mẫu hậu! Nếu ta dẫn bọn họ theo, nhất định sẽ không thể rời khỏi hoàng thành nửa bước, cũng may, ta tìm được một cách.” Hàn Tuyên nói đến đây, liền cười đắc ý: “Haha! Ta bảo ngự giả Bắc chinh, để có thể đi ra biên cương, quân doanh không nghiêm ngặt như trong hoàng cung! Trong lúc đóng quân, ta thừa cơ cải trang thành binh lính, nhân lúc rối ren, chạy ra ngoài! Trên đường đi đúng là gặp khá nhiều nguy hiểm, đầu tiên có kẻ bịt mắt đuổi theo ta, sau ta đã gặp được Ô Á Tô, hần đã cứu ta, đưa ta đến Nguyệt Thị quốc!”

Hề Hề đoán, cho dù Hàn Tuyên không trốn, cũng sẽ có người bắt cóc hần thôi. Người bịt mắt truy bắt hần có lẽ là do Lãnh Nguyệt sắp xếp, sau đó Ô Á Tô cứu hần, cũng là nằm trong kế hoạch của Lãnh Nguyệt, đã vậy hoàng đế này còn tự nguyện nhảy vào cái bẫy của bọn họ.

Hàn Tuyên nói xong, cũng không để ý Hề Hề có trả lời không, liền cẩn thận một lần về bản thân đã bị trói buộc như thế nào, nói hần đã sớm chán ghét làm hoàng đế, cả ngày phải phê duyệt tấu chương rất vất vả, còn lo bị người ta giết chết, ngay cả sở thích tao nhã như ngâm thơ vẽ tranh cũng không có thời gian làm, còn quyền lực thì thật ra đều nằm trong tay thái hậu, hần chỉ là một con rối, cho nên muốn yêu người mình yêu cũng không được, phải trở mặt bất lực nhìn nàng bị đưa đến đất Bắc hoang vu, làm hoàng đế thật sự quá mệt mỏi, chỉ bằng không làm nữa.

Chỉ bằng không làm nữa!

Hàn Tuyên vừa nói không muốn làm hoàng đế nữa, nhưng hần nào biết, ở bên ngoài có bao nhiêu người ao ước ngôi vị hoàng đế này, hần càng không biết, chỉ vì hần mà thiên hạ sắp đại loạn đến nơi!

“Người bỏ đi như thế, không sợ thiên hạ đại loạn sao? Chuyện người mất tích hiện tại vẫn còn được giấu kín, nếu sau cùng vẫn không thể tìm thấy người, nhất định sẽ gây ra một cuộc chiến lớn, người làm hoàng đế nhiều năm như vậy, thật sự không hề thương tâm cho thiên hạ chúng sinh chút nào ư?” Hề Hề hỏi.

“Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu, ta hiểu mẫu hậu, bà sẽ nói ta ở chiến trường bị ốm mà băng hà, sau đó lựa chọn một người khác kế vị! Ta không có con nối dõi, nhưng vẫn còn hai vị huynh đệ, cả hai đều giỏi hơn ta!” Hàn Tuyên bình tĩnh nói, “Thật ra cho đến hiện tại, ta vẫn không hề muốn làm hoàng đế, là do mẫu hậu đã ép ta ngồi lên cái ghế đó, có lẽ người không biết, ta mong muốn có thể sống một cuộc sống bình thường cùng người mình yêu thương đến nhường nào đâu.”

Dứt lời, hần liền im lặng, lâm vào trầm tư, tựa như đang chìm đắm trong cuộc sống giản đơn mà hần hằng khao khát, khuôn mặt mập mạp của hần giờ phút này thoát nhìn thật sự rất sống động tỏa sáng, như ánh sáng của pháo hoa trên trời cao.

Lời nói của Hàn Tuyên như chạm vào đáy lòng của Hề Hề, nàng cũng giống hần, không hề muốn làm Thánh Nữ gì cả, chỉ mong có thể sống một cuộc sống bình yên, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn ngồi vào vị trí này.

Hàn Tuyên không nói nữa, khoang xe liền rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe đang lăn trên đất đá.

“Ồi!” Hàn Tuyên bỗng nhiên thét lên một tiếng chói tai, đập tan cái lặng yên tĩnh của Hề Hề.

Không biết Hàn Tuyên đã xóc lên màn xe từ khi nào, hần nhìn ra ngoài, thấy rất rõ hướng xe ngựa đang đi, thê lương nói: “Người lừa ta, người thật sự lừa ta!” Hần nhóm người ngồi dậy, muốn nhảy xuống xe.

Hề Hề ra tay điểm vào nguyệt đạo của hần, Hàn Tuyên xui lơ ngã trong khoang xe, không thể nói chuyện, càng không thể cử động, nhưng hần lại trừng lớn đôi mắt nhìn chòng chọc Hề Hề, đáy mắt dâng tràn cuồng nộ, khiến Hề Hề rất kinh hãi.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài xe ngựa lại truyền đến tiếng vó ngựa ừ ừ, trong màn đêm yên tĩnh, vô cùng chói tai.

Hề Hề biết, là người của Lãnh Nguyệt đang đuổi theo bọn họ, tới cũng nhanh thật. Hề Hề truyền lệnh, bảo Surong Nhi và Phụng Nhi ngăn cản bọn họ lại, còn nàng sẽ tiếp tục mang Hàn Tuyên rời đi.

Phía xa xa một đội kỵ binh lao nhanh như tên bắn, chạy đến chặn lại đường đi của bọn họ.

Nurong theo ánh trăng trong sương mù, Hề Hề nhận ra người đang dẫn đầu, hấn vận một thân lục y, chính là thuộc hạ của Lãnh Nguyệt, tên gọi Nam Tùng.

Quả nhiên là người của Lãnh Nguyệt!

“Đề hoàng thượng lại!” Nam Tùng lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, phía trước lại truyền đến tiếng vó ngựa, là một đội kỵ binh khác đang xé gió mà đến. Người dẫn đầu chính là La Cáp, thị vệ của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Thật sự náo nhiệt ngoài sức tưởng tượng, tất cả đều cùng lúc đến đây.

Chẳng lẽ đã đoán được đêm nay nàng sẽ hành động ư, nên tất cả cùng may phục ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thâm trộm hương ở cách một tấm màn

Người La Cáp dẫn đến lại không tấn công Hề Hề, mà tấn công binh lính của Lãnh Nguyệt.

Nhưng Hề Hề không có thời gian suy nghĩ vì sao Liệt Phong lại giúp nàng, chỉ vội truyền lệnh cho người đánh ngựa đi về phía Nam.

Tiếng đao kiếm giao nhau nhanh chóng bị bỏ lại thật xa phía sau, Hề Hề bấy giờ mới thả lỏng được một chút, nhưng ngay lúc này đây, xe ngựa bỗng không báo trước dừng lại trong im lặng.

Chợt gió đêm ở đâu đưa đến tiếng sáo trúc trong trẻo, như có lại như không, vô cùng du dương trầm bổng, lại uyển chuyển êm dịu, không ngừng lượn lờ bên tai Hề Hề. Nháy mắt nàng có cảm giác, mình như vừa từ chiến trường hoang vu tiêu điều được đưa đến một miền hoa đào rực rỡ thơm ngát.

Hề Hề xốc màn xe lên, bên ngoài là một miền đất mênh mông, ánh trăng bước ra từ trong mây tự khi nào, lan tỏa dải sáng đưa tình trải khắp mặt đất, đồng thời hắt lên một bóng dáng đang đứng lặng trong bóng đêm.

Hắn đứng bất động dưới ánh trăng, đưa lưng về phía nàng, bạch y bay bay, tóc đen như mun xỏa dài nhảy múa trong gió. Toàn thân hắn được bao bọc bởi một nguồn sáng lấp động trong veo, bóng dáng ấy đứng giữa màn đêm, nhìn qua thật tao nhã mà lại lạnh lẽ, lơ mơ mang theo tịch liêu lạnh lùng.

Tiếng sáo chóc chóc đã ngừng lại, người kia chậm rãi xoay người, mặt nạ thanh đồng lóe sáng rực rỡ khi bị ánh trăng hắt lên, lan tỏa giá rét.

Là Lãnh Nguyệt!

Hề Hề đoán Lãnh Nguyệt sớm biết Hàn Tuyên sẽ bị đưa đi, nên chắc chắn không để người khác dễ dàng cứu hắn như thế. Mới vừa rồi còn đang cảm thấy ngạc nhiên vì sao bất cóc hoàng đế là đại sự, vậy mà Lãnh Nguyệt chỉ sai vài người đến, hóa ra hắn đã chờ đợi sẵn ở đây.

Hề Hề chậm chạp bước xuống xe ngựa, gió xuân trong đêm, se se lạnh, xuyên qua tấm vải che mặt, ve vuốt khuôn mặt nàng. Hề Hề lặng lẽ dặn dò các tùy nữ tiếp tục trông coi Hàn Tuyên, để ngừa có người đánh lén.

“Thư Mã Thánh Nữ! Đề hoàng thượng lại đi!” Lãnh Nguyệt nhàn nhạt nói, giọng điệu như mình đến để cứu người, còn Hề Hề mới là kẻ cướp người.

Tình hình thật sự cũng phù hợp lắm, hoàng đế trên xe thì đang phần nộ, bên ngoài xe là người xinh đẹp tao nhã tìm đến giải cứu.

Khóe môi Hề Hề khẽ cong lên, dưới ánh trăng, môi đỏ mọng thật duyên dáng.

Trong đêm trăng trong trẻo, hai người tựa như cổ nhân lâu ngày trùng phùng, đang khe khẽ ôn lại chuyện cũ.

“Lãnh Nguyệt công tử, chỉ sợ mọi chuyện không thể như ngươi mong muốn!” Nàng hiện tại đã không còn là nàng lúc bị hắn bắt giữ, nên sẽ không để hắn tùy ý sắp đặt.

Lãnh Nguyệt nâng mắt nhìn nàng, mỉm cười rút kiếm. Hề Hề cũng âm thầm cười, chọn rút một thanh kiếm của tùy nữ đứng phía sau.

Hai người mỉm cười nhìn nhau, nhưng ánh mắt lại chớp chớp ra mùi nhồn lạnh lùng.

Bỗng cả hai nhẹ nhàng kiễng chân nhảy lên, chiến cùng một chỗ. Chỉ trong phút chốc, ánh sáng kim loại giao nhau vương vãi bốn phía, trong trẻo nhưng cũng rét lạnh như băng, trắng trên cao cũng bị lưu mờ bởi ánh kiếm.

Hề Hề ra tay không chút lưu tình, đem túi nhục suốt mấy ngày qua trả lại hết cho hắn. Hai người mài miết giao đấu, nên không ai phát hiện, mấy tỳ nữ phía sau đã bị khống chế, có một con ngựa đen đột ngột chạy đi. Lãnh Nguyệt và Hề Hề cùng lúc bắt gặp khác thường, nên liền phi thân nhảy về phía xe ngựa, xóc màn xe lên, phát hiện khoang xe trống không.

Nam Triều hoàng đế Hàn Tuyên đã không cánh mà bay.

Lãnh Nguyệt cũng như Hề Hề, trong lòng cả hai chợt lạnh, chỉ vào đôi phương nói: “Là ngươi! Ngươi đã phái người cướp hắn đi!”

Thế nhưng hai người liền rất nhanh liền nhận ra không đúng, nếu là thủ hạ của bọn họ, thì đã không lựa lúc hai người đang chiến đấu mà cướp người đi như thế. Kể không tiếng động mang người đi, hiện tại chỉ có một người có khả năng đó, chính là Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Hoàn Nhan Liệt Phong!” Lãnh Nguyệt lạnh giọng phun ra mấy chữ, hẳn thật sự có năng lực và động cơ này.

Chẳng lẽ thật sự là hắn?

Hề Hề chợt nhớ ra mấy tỳ nữ của mình, nàng giải nguyệt cho Như Nhi, hỏi: “Như Nhi, là ai đã cướp hoàng thượng đi?”

Như Nhi nhỏ tiếng nói bên tai Hề Hề, “Là hắn! Tả Hiền Vương!”

Đô thành Hô Nhi Đặc của Bắc Thương quốc, hiện tại được gió xuân bao phủ.

Hề Hề mang theo tỳ nữ đi vào phủ Tả Hiền Vương, thị vệ nghe nói Tuyết Sơn Thánh Nữ ghé thăm, liền không cần đi thông báo, đã ngay lập tức mời nàng đi đến Lãnh Vận viện của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Hề Hề bước vào Lãnh Vận viện, ở đây hết thảy vẫn như cũ, tuy nhiên mấy đóa hoa hàn mai đã sắp tan ra thành bùn đất, không còn hương thơm như trước nữa.

Bên trong không bóng người, trên bàn vẫn đặt mấy bộ sách, giường vẫn là rèm bay tán loạn, dù vậy nàng đã không còn là một cô gái vô lo nữa, mà đã là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Trong sân vẫn còn giữ mấy gốc mai già, Hề Hề cảm thấy có chút kỳ lạ, đã qua mùa hoa, sao Liệt Phong không trồng mấy gốc hoa khác, mà vẫn giữ lại mấy cành mai này?

Hoàn Nhan Liệt Phong đang luyện võ, nghe thuộc hạ báo có Thư Mã Thánh Nữ ghé thăm, liền vội thu kiếm lại, có chút khẩn trương đi đến Lãnh Vận viện.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chói chang, bên trong ánh sáng lại dịu dịu, chiếu lên một bóng dáng nữ tử đang đứng lặng bên cửa sổ, mái tóc nàng đỏ xuống như thác nước, áo trắng bông bênh, vừa trong trẻo vừa thanh thoát.

Nghe thấy tiếng bước chân của hắn, nàng xoay người, vạt áo hơi bay lên, dáng người yếu điệu khiến người khác hít thở không thông.

Dù vậy, trên mặt nàng vẫn neo một mảnh lụa trắng, khiến người ta chỉ thấy loáng thoáng một dung nhan, không thể nhìn rõ ràng, tuy nhiên, vẫn cảm nhận được phía sau lớp khăn che mặt kia là một đôi mắt trong sạch trầm tĩnh.

Hề Hề xuyên qua lớp vải che mặt, đánh giá Liệt Phong, hình như hắn vừa luyện kiếm xong, trên người mang theo hơi thở tươi mát. Ông tay xoắn cao, lộ ra một làn da màu nâu khỏe khoắn.

Hắn đến, khiến cho bầu không khí bên trong ngay lập tức căng thẳng hẳn lên, gợn sóng nguy hiểm lần lần ồ ạt.

Hề Hề không hiểu vì sao bỗng cảm thấy khẩn trương, nàng phải nén xuống đáy lòng đang nhảy dựng, làm ra vẻ một Thánh Nữ thận trọng, nàng không tin hắn sẽ gây rối với Thánh Nữ, nhưng tình hình đi lấy giải được đêm đó lại chợt hiện ra.

“Hóa ra là Thư Mã Thánh Nữ đại giá quang lâm, không biết là có chuyện gì thế?” Liệt Phong ra vẻ hỏi han, giờ phút này hẳn chẳng có chút gì giống với một vương gia cao cao tại thượng hay quát mắng người khác.

“Vì sao bản cung lại đến đây, ngươi phải là người hiểu rõ nhất, hy vọng ngươi giao Hàn Tuyên ra!” Giọng nói của Hề Hề lạnh lùng nhàn nhạt, như gió mát bay vào tai Liệt Phong.

“Hàn Tuyên?” Liệt Phong mỉm cười, “Ngươi dựa vào đâu nói Hàn Tuyên đang ở đây?”

Khuôn mặt sau tấm vải che mặt bỗng chớp chớp đóng băng, chính hắn nhấn lại với Như Nhi, nói muốn tìm Hàn Tuyên thì đến gặp hắn, giờ lại trở mặt, nàng đúng là càng lúc càng quen với bản lĩnh vô lại này.

Trong lòng phiền não, lời nói ra cũng rét lạnh, “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Bất cóc hoàng đế Trung Nguyên, có lợi ích gì cho ngươi chứ?”

“Ta không muốn thế nào cả, tất cả mọi người đều muốn có hấn, chứng tỏ hấn rất quý giá, cho nên ta mới nhìn không được cũng muốn có hấn, ngươi không phải cũng muốn cướp đoạt hấn sao?” Liệt Phong đầy ý vị thần nhiên nói.

Nếu Hàn Tuyên nghe thấy mấy lời này, nhất định sẽ nổi giận, Liệt Phong phút chốc liền xem hấn chẳng khác gì một món hàng.

Khuôn mặt Hề Hề đông cứng lại, hồ hững nói, “Ngươi cuối cùng muốn thế nào mới chịu thả hấn?”

Hoàn Nhan thấy nàng vẫn làm ra vẻ thần nhiên, không quan tâm, liền chẳng để ý nhún vai, đôi mắt hẹp dài nhú lại, mỉm cười trong suốt nói: “Nếu Thánh Nữ đồng ý hầu hạ ta một đêm, ta sẽ thả hấn! Thánh Nữ các ngươi không phải lấy duy trì an bình của thiên hạ xem như trách nhiệm của bản thân sao? Ta thật sự muốn biết, giữa yên bình của chúng sinh và sự thiêng liêng của Thánh Nữ cái nào quan trọng hơn!”

Hấn không thích giọng điệu thần nhiên của nàng, biểu cảm nhàn nhạt kia, không khác gì một người tuyết trong trẻo lạnh lùng, hấn càng không thích nàng làm Thánh Nữ, hấn hy vọng nàng chỉ là một nữ tử bình thường, là Vân Hề đã cùng hấn quyết đấu ngày nào kia.

Hấn thành công, thành công làm nàng tức giận.

Tuy rằng không nhìn rõ sắc mặt nàng sau lớp vải che mặt, nhưng có thể cảm giác được, quanh thân nàng đang có biến hóa, lạnh lẽo đến đáng sợ. Lại nhìn đến bàn tay đang nắm chặt lại kia của nàng, giống như sắp nhìn không được, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào đến giáng cho hấn một đấm.

“Ngươi thật sự là một tên tiểu nhân vô lại mười phần không dư không thiếu!” Hề Hề nghiêng răng nghiêng lợi nói, mang theo oán hận phun ra mấy chữ này.

“Ngươi nói ta là tiểu nhân?” Đôi mắt Liệt Phong chột lóe nguy hiểm, chân không hề có ý tốt tiến về phía Hề Hề, thừa cơ Hề Hề không đề phòng, bỗng vươn tay ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, đôi môi mỏng duyên dáng cách một lớp khăn che mặt, in lên môi Hề Hề.

Hấn mang theo ánh mặt trời, cùng cơ thể nam tử trong y phục vải lụa hơi mỏng dán sát vào Hề Hề, tay lại gắt gao nắm lấy hai tay Hề Hề, môi hấn trần trọc mút lấy môi nàng.

Hề Hề bị hoảng sợ đến ngây người, nàng chưa từng nghĩ đến hấn sẽ làm như vậy, nằm mơ cũng không nghĩ đến.

Tuy biết hấn vô lại, tuy biết hấn là tiểu nhân!

Một loại tình cảm xa lạ nhanh chóng bao vây tâm trí nàng, làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, thậm chí còn quên cả giãy giụa, tùy ý để cho hấn đoạt mất một phần tâm trí nàng.

Có chút mê muội đánh úp lại, Hề Hề cảm thấy mình sắp ngất xỉu đến nơi. Tuy rằng cách một lớp vải, Hề Hề vẫn có thể cảm nhận thấy một sự mềm mại từ hấn, còn có nóng rực, giống như một cây đuốc bùng cháy, làm bỏng nàng.

Cũng làm bỏng hấn!

Tại đây một khắc, bọn họ đã không còn là bọn họ nữa.

Hấn cảm thấy hấn không còn là vương gia cao cao tại thượng, mà chỉ là một nam tử bình thường.

Mà Hề Hề cũng thấy mình không còn là Thánh Nữ tao nhã đức độ, Tuyết Sơn Thánh Nữ trong chốc lát biến tan thành hư vô, còn lại, chỉ là một cô gái bình thường đang rất xấu hổ kèm giận dữ.

“Hoàn Nhan Liệt Phong!” Hề Hề đột nhiên tỉnh ngộ, hung hăng thoát khỏi sự ôm ấp của hấn, cắn hấn kêu lên.

Ánh mắt Liệt Phong như bị thiếu đốt, chìm sâu trong u mê, còn có cả rung động, hấn không phải chưa từng gần gũi với nữ nhân, thế nhưng chưa bao giờ chìm đắm không thể thoát ra như hiện tại, ngay cả khi cách một tấm khăn che mặt cũng có thể hôn như thế.

Chẳng lẽ hấn đã bị lây bệnh của tên hoàng đế ngốc kia, rồi cũng biến thành một tên si tình ngốc nghếch rồi ư?

Cổ áp chế say mê mãnh liệt trong lòng, hấn khẽ miết miết môi, bộ dạng cực kỳ hài lòng, khàn khàn nói: “Nếu không có khăn che mặt kia thì tốt rồi, tuy rằng cách một tấm vải mỏng, nhưng cũng thích lắm, chỉ bằng ngươi bỏ khăn che mặt ra luôn đi, chúng ta làm lại một lần nữa.”

Hề Hề sùng sốt đứng đó, thật lâu sau mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của Liệt Phong.

Lại một lần nữa?

Nàng thấy mình như sắp phát nổ, tay siết chặt thành nắm, bạch lăng trong tay áo vút ra, cuốn lấy cổ Liệt Phong.

Chương 69: Hương thơm gần trong gang tấc

Liệt Phong vẫn không nhúc nhích, bạch lăng quần quanh cổ hắn, nhìn qua không khác gì đang choàng một cái khăn màu trắng. Màu trắng của bạch lăng càng tôn lên đôi môi đỏ tươi của hắn, giống như đang nhắc nhở Hề Hề về chuyện vừa rồi.

Hề Hề cố gắng đè nén dao động trong lòng, nhưng hai má vẫn không khống chế được, đỏ bừng cả lên, may mà vẫn còn một cái khăn che mặt, nếu không, thật sự không biết dùng bộ dạng gì để đối mặt với Liệt Phong, có khi còn bị hắn cười nhạo.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, ngươi lại một... lần nữa... Cột nã với ta, ngươi muốn gì chứ?” Bàn tay nắm bạch lăng của Hề Hề run nhè nhẹ, “Ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi ư?”

“Giết ta!” Khuôn mặt Hoàn Nhan Liệt Phong cứng đờ ra, hàng mi dài hơi nhú lại, trong mắt có ánh sáng lóe lên, hắn thấp giọng nói: “Ngươi có thể giết ta sao?” Dứt lời, hai tay liền nắm lấy bạch lăng, dùng sức kéo một cái.

Khoảng cách giữa hai người vốn đang rất gần, mà sức của Hề Hề vốn không bằng Liệt Phong, bị Liệt Phong kéo một cái, Hề Hề đang giữ bạch lăng không kịp phòng, ngay lập tức bị kéo va vào ngực hắn, rồi bị Liệt Phong áp thơm ngát ôm vào lòng.

Hai má nàng dán vào ngực áo hắn, lớp áo này vẫn còn lưu giữ hơi ấm vừa nãy của Hề Hề, trong nháy mắt, giận dữ và phẫn nộ vừa nén xuống của nàng lại trôi dạt.

Mà Liệt Phong phía trên lại chậm rãi dùng cảm cộ vào đỉnh đầu nàng, hưởng thụ hương thơm nhàn nhạt phát ra từ nàng.

“Thật sự cam lòng giết chết ta sao? Thế nào?” Liệt Phong cúi đầu, giọng nói lờn lờ bên tai Hề Hề, bởi vì đang ở rất gần, nên giọng nói của hắn vô cùng lay động lòng người, trong âm thanh ấy còn có cả sự xoa dịu và hơi thở ấm áp.

Hề Hề sùng sốt, khí phách ngang ngược cuồng của Liệt Phong tựa như biến mất vô tung vô tích, ngược lại khiến cho lòng nàng cảm thấy ấm áp.

“Ta biết ngươi sẽ không giết ta, Thánh Nữ các ngươi không phải muốn giữ gìn an bình cho thảo nguyên sao? Giết ta rồi, thảo nguyên còn có thể bình yên ư? Hơn nữa, ngay cả Nam Triều hoàng đế ngươi cũng muốn cứu, thì làm sao có thể giết ta được chứ? Đây chẳng phải là trách nhiệm của Thánh Nữ Tuyết Sơn sao?” Giọng điệu của hắn giống như rất coi thường các Thánh Nữ, môi hơi hé ra, nhàn nhạt nói.

Thánh Nữ Tuyết Sơn!

Hề Hề bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhớ ra thân phận Thánh Nữ hiện tại của mình, vậy nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong lại có thể đùa giỡn với mình như thế. Cơ thể nàng liền cứng đờ, bàn tay nắm bạch lăng run rẩy, cái đầu dần tỉnh táo lại, có một sự thất vọng dâng tràn trong lòng.

Tuy nói hắn là một tên Đãng Đồ Tử, nhưng điều ấy cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến ngạo khí trên người hắn, tuy nhiên hắn lại hai lần đùa bỡn với Thánh Nữ, hơn nữa còn là một nữ tử che mặt không rõ dung mạo, hắn có phải đã quá tùy tiện không.

Hoàn Nhan Liệt Phong cũng không để ý đến tâm tư đầy khúc mắc của Hề Hề, chỉ cảm thấy người đang ôm trong lòng bỗng nhiên cứng đờ, quanh thân nàng hình như còn lan tỏa hàn ý lạnh như băng, tựa hồ sắp đóng băng luôn cả hắn.

“Ngươi mau buông ra!” Âm thanh của Hề Hề trong trẻo lạnh lùng, tựa như từ một nơi rất xa bay đến, rét lạnh đến nỗi khiến trái tim người khác cũng hóa băng theo.

Liệt Phong chậm chạp buông Hề Hề ra, rồi khẽ nói bạch lăng trên cổ ra một chút, ý cười trên môi ngưng tụ thành từng giọt lạnh, hắn không biết mình đã làm gì để nàng chán ghét đến dường này, ánh mắt thâm thúy lóe u ám, cúi đầu nói: “Thư Mã Thánh Nữ chán ghét bản vương đến thế ư?”

Liệt Phong cúi đầu nói, âm thanh trầm hơn vài phần, nhưng vẫn không thể khiến trái tim Hề Hề rung động chút nào.

Hề Hề cười nhạt, lạnh như băng nói: “Không chán ghét, là hận!”

Đúng vậy, chính là hận, hận rất nhiều, thế nhưng lại không hiểu vì sao, trong hận lại còn có cả đau, một loại đau sâu lắng đầy sợ hãi.

Không khí bên trong giống như bị đóng băng, khiến người khác cảm thấy vô cùng căng thẳng. Mà giữa hai người đang đứng đó, cũng đồng thời xuất hiện một tòa tường thành rất cao, cao đến không cách nào vượt qua được.

Liệt Phong hơi mím môi, đáy mắt nổi trôi gọn sóng uể oải, thấp giọng nói: “Vậy thì tốt rồi, chứng minh trong lòng Thư Mã Thánh Nữ thật sự có ta, đối với ta như thế là quá đủ!”

Hắn không thể không thừa nhận mình bị nàng thu hút, không biết là xảy ra từ khi nào, hắn không rõ, có lẽ là khi mới gặp nàng, cũng có lẽ là lúc cùng nàng quyết đấu, cũng có lẽ là hắn đã nghiệm nàng mất rồi, tóm lại hắn thật sự bị nàng thu hút, thu hút đến khắc sâu.

Kỳ thật hắn rất muốn cời xuống cái khăn che mặt kia của nàng, kêu nàng một tiếng Vân Hề. Nhưng hắn lại bỗng dưng không có dũng khí ấy, giống như cái khăn che mặt kia là khăn che mặt của chính hắn vậy.

Hắn bỗng nhiên không dám đối mặt với dung mạo lạnh lùng trong trẻo phía sau cái khăn kia, hắn sợ lại một lần nữa nghe thấy những lời cự tuyệt của nàng. Bởi vì hắn phát hiện nàng không chỉ coi nhẹ hắn, mà còn rất khinh thường hắn nữa.

Điều này khiến hắn nghĩ mình thật thất bại, trong lòng trăm hương ngàn vị vô cùng phức tạp, chua xót đến cùng cực.

Đây có lẽ là báo ứng của hắn, báo ứng vì hắn trước đây đã tàn nhẫn tra tấn nàng.

Nghĩ đến ngày trước hắn đã tra tấn nàng thế nào, hắn lại đột nhiên đau xót.

Hắn xoay người đi đến một cái bàn dài, từ trên ấy lấy ra một chiếc hộp nhỏ rất tinh xảo. Hắn mở hộp ra, bên trong chính là thuốc giải toái tâm độc. Hắn cẩn nhẹ vào đầu ngón tay mình, liền có vài giọt máu đỏ sậm chảy ra, so với đau đớn mỗi khi Hề Hề bị phát độc, vết thương nhỏ này kém xa.

Liệt Phong dùng máu thấm vào viên thuốc.

“Cầm đi!” Liệt Phong đem thuốc đưa đến trước mặt Hề Hề, “Lần kế tiếp, ta sẽ cho ngươi thuốc giải hoàn toàn, lúc đó ngươi có thể giải trừ triệt để độc trong người!”

Hề Hề không nghĩ đến Liệt Phong sẽ chủ động cho nàng thuốc giải, còn tưởng sẽ rất gian nan mới lấy được nó.

Hắn chắc là không có âm mưu gì khác chứ?

Đôi mắt Hề Hề xuyên qua lớp vải lụa, nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm như bầu trời đêm của Liệt Phong, ánh mắt ấy mấp máy ý cười ảm áp, giống như ngọn sóng dịu dàng của mùa xuân, nhảy múa nhộn nhạo trước mặt nàng.

Hề Hề cẩn trọng vươn tay nhận lấy viên thuốc, ngón tay mảnh mai chạm vào ngón tay Liệt Phong, hai người trong lòng đều run lên.

“Có thể để ta mang Hàn Tuyên đi không?” Hề Hề dùng âm thanh không chút tình cảm hỏi.

Vì áp lực của nhịp tim, nàng phải chuyển sang đề tài khác để nói.

Đây cũng là mục đích chính nàng đến đây tìm hắn, vì Hoàn Nhan Liệt Phong, nàng chút nữa đã quên mất.

“Ngươi có thể gặp hắn, nếu hắn muốn đi theo ngươi, ta sẽ để hắn đi! Tuy nhiên, nếu hắn không muốn đi, hy vọng ngươi có thể cho hắn lựa chọn, không bức ép hắn!” Liệt Phong khôi phục lại vẻ thản nhiên, trầm giọng nói.

Thật ra Liệt Phong cũng mong Hàn Tuyên quay trở về làm hoàng đế Nam Triều, dù sao gì, một người như Hàn Tuyên làm hoàng đế, sẽ chẳng có uy hiếp gì lớn với Bắc Thương quốc. Dù vậy, ở một khía cạnh khác, Liệt Phong càng mong Hề Hề lần này làm nhiệm vụ thất bại, như thế nàng sẽ không thể làm Thánh Nữ Tuyết Sơn nữa, hắn sẽ càng thấy vui vẻ hơn.

Hề Hề đương nhiên không biết về tâm tư này của Liệt Phong, nàng chỉ biết, Hàn Tuyên nhất định sẽ chọn ở lại đây, ở lại bên cạnh Diệp Từ Dung. Nàng phải làm thế nào mới có thể làm hắn đồng ý đi với nàng đây?

Nếu không để hắn cam tâm rồi đi, có khi hắn lại bỏ trốn nữa.

Điều này thật sự làm Hề Hề rất đau đầu!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Vờ như vô tình

Hề Hề và Liệt Phong không tìm thấy Hàn Tuyên ở chỗ của hắn, mà tìm thấy Hàn Tuyên ở bờ tường bên ngoài Dung viện.

Hề Hề không khỏi cười nhạt, Hàn Tuyên xuất hiện ở đây cũng là nằm trong dự kiến.

Ánh mặt trời rất ảm áp, gió xuân nhẹ lướt qua, thổi rơi mấy đóa hoa trên cành, rơi xuống đầu vai Hàn Tuyên.

Hàn Tuyên chấp tay sau lưng đứng lưỡng lự bên ngoài, vạt áo màu lam bay phấp phới, nhìn qua thật trong trẻo khoan thai, mái tóc đen được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, cổ định bằng một cây trâm bạch ngọc.

Xem vẻ mặt của Hàn Tuyên chắc là đã đứng đây lâu lắm rồi, ngay cả hoa rơi trên người cũng chưa kịp phôi xuống.

Hắn cũng chẳng đứng không ở đó, mà đang ngâm thơ.

Một bài thơ mang theo tình ý du dương cất lên từ trong miệng hắn, một câu lại thêm một câu, tựa như tiếng nước chảy róc rách, cuộn cuộn không dứt. Không biết mấy câu thơ này đã làm từ lâu rồi, hay chỉ mới vừa làm ở đây, nói tóm lại, thơ thật sự rất hay.

Nhưng đoán chừng là khi nhớ Diệp Từ Dung, đã ngâm ra mấy câu thơ này, hiện tại có cơ hội gặp Diệp Từ Dung, tình cảm dâng trào, liền nói ra.

“Sở nữ bất quy.

Lâu chấm tiêu hà xuân thủy.

Nguyệt cô minh, phong hựu khởi.

Hạnh hoa hi.

Bất hành thư, thiên lý mộng.

Nhạn nam phi.

Nhất song kiều yển ngữ điều lương.

Hoàn thị khứ niên thi tiết.

Lục thụ nùng, phương thảo hiết, liễu hoa cuồng.

Cửu biệt tương tư đích tình hoài, tương tư nhi bất đắc kiến đích si niệm, đô tại thi lý lâm ly tẩn hiên.”

Hề Hề nhìn trộm Hoàn Nhan Liệt Phong, chỉ thấy hắn đứng lặng ở đó, vô cùng bình tĩnh, bên môi còn mang theo nụ cười yếu ớt, tựa như Hàn Tuyên không phải đang theo đuôi phi tử của hắn, mà là đang theo đuôi một nữ tử bình thường nào đó, còn hắn chỉ đang đứng xem náo nhiệt.

Hàn Tuyên nhìn thấy Hề Hề và Liệt Phong, cũng coi như không thấy, trong mắt hắn, giống như chỉ có thể dung chứa mỗi Diệp Từ Dung.

Hắn vẫn ngâm thơ như cũ, mãi đến khi Liệt Phong ra lệnh cho thị vệ mở cửa ra, hắn mới bắt đầu có phản ứng. Cửa vừa mở ra, hắn nhảy dựng lên không khác gì một con thỏ, mang theo thân hình mập mạp chen chúc đi vào trong.

“Dung Dung, Dung Dung...” Hàn Tuyên tung tăng đi về phía Diệp Từ Dung.

Diệp Từ Dung mang theo nha hoàn Thủy Yên đi chậm ra, nàng vận y phục màu vàng, váy hơi ngả đỏ, dáng người yếu điệu, dung nhan lạnh lùng, nhìn thấy Hàn Tuyên, nàng vẫn không chút dao động hay kinh sợ, nàng hạ mắt xuống, lạnh nhạt thi lễ với Hàn Tuyên, rồi đi lướt qua hắn, đến trước mặt Hoàn Nhan Liệt Phong, nhẹ nhàng thi lễ: “Từ Dung bái kiến vương gia!”

“Đứng lên đi!” Liệt Phong nhàn nhạt nói.

Lúc này đây, hắn đã khôi phục lại khí độ của Tả Hiền Vương, hoàn toàn không giống với tên Đãng Đồ Từ trước mặt Hề Hề nữa.

“Hàn Tuyên, ngươi không biết nàng là phi tử của bản vương sao? Còn dám đùa giỡn với Dung phi của bản vương như thế!” Liệt Phong nhíu mày, lạnh giọng nói.

Hàn Tuyên sững sờ, vẻ mặt ngơ cả ra, hắn tựa hồ lúc này mới ý thức được, nam tử đang đứng trước mắt này chính là Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc, là phu quân hiện tại của Diệp Từ Dung. Hắn giống như vừa tỉnh mộng, hiểu ra rằng giai nhân đã là phi tử của người khác.

Về mặt vui sướng vì được gặp Diệp Từ Dung còn chưa kịp thu hồi, đã bị mất mát bao phủ, trên khuôn mặt mập mạp vui buồn nửa này nửa kia, khiến người khác không khỏi chua xót khi nhìn thấy.

“Ta, ta biết, nhưng mà ta thích Dung Dung. người... người có thể trả nàng lại cho ta không?” Trái tim Hàn Tuyên đập loạn, hỏi.

Hề Hề nhăn mày, không thể tưởng tượng được hoàng đế si tình này lại có thể đưa ra yêu cầu như thế, chẳng biết là thật sự không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hay đang cố tình không hiểu nữa. Làm sao có thể đem phi tử chấp tay thề hẹn trao cho người khác chứ, huống chi Hoàn Nhan Liệt Phong còn là một vương giả.

Nhưng cách Liệt Phong trả lời Hàn Tuyên nằm ngoài dự liệu của Hề Hề, hắn chậm rãi đi vào trong phòng của Diệp Từ Dung, rồi ung dung ngồi xuống cái ghế dựa giữa phòng, đôi mắt sắc bén thăm tháy trôi nổi một tia đùa bỡn, lười biếng nói: “Tuy bản vương cũng không thích Dung phi lắm, nhưng cũng

đâu thể tặng không cho người như thế được!”

“Người muốn thứ gì! Ta đều sẽ cho người! Chỉ cần người trả Dung Dung lại cho ta là được!” Hàn Tuyên vội vàng nói, vẻ mặt đầy khẩn cầu.

“Chắc không? Ngay cả khi ta muốn giang sơn của người, người cũng sẽ cho ta sao?” Liệt Phong tựa tiểu phi tiểu nói, đôi mắt sâu lắng, không ai biết được hắn đang suy nghĩ điều gì.

“Giang sơn từ lâu đã không phải của ta, nếu là của ta, ta có thể làm chủ, Dung Dung đã không ở chỗ này! Người cũng chẳng có cơ hội đưa ra yêu cầu với ta đâu, chỉ cần là thứ ta có, ta nhất định sẽ đưa nó cho người! Ngay cả khi đó là cái mạng này của ta!” Hàn Tuyên vội vàng nói, tựa như sợ Liệt Phong hối hận đổi ý.

“Đã như vậy, thì cứ đổi đi, thứ bản vương muốn cũng không phải là mạng của người, chỉ cần người đồng ý ở lại Bắc Thương quốc, ta sẽ ngay lập tức trả Dung Dung lại cho người, người thấy thế nào?” Liệt Phong nói xong, không tiếng động liếc mắt nhìn Hề Hề một cái.

“Chỉ thế thôi ư, vậy quá dễ dàng! Ta đồng ý với người!” Hàn Tuyên mừng rỡ nói không nên lời, lưng ta lúng túng nở nụ cười.

“Vương gia!” Diệp Từ Dung duyên dáng kêu to một tiếng, bỗng nhiên bỏ nhào đến trước mặt Liệt Phong, ôm mặt khóc nức nở, “Ngài không thể làm vậy, Từ Dung tình nguyện hầu hạ vương gia cả đời! Từ Dung không muốn rời khỏi vương gia!”

“Không muốn rời khỏi bản vương? Chẳng lẽ người yêu bản vương ư?” Hắc nhân nhật nói, “Từ đây về sau, người sẽ không còn là phi tử của bản vương nữa, đây không phải điều người luôn mong chờ sao? Huống chi giữ lại Hàn Tuyên, chẳng phải cũng là đang giúp hắn còn gì? Người nên vui mừng mới đúng!”

Chữ “hắn” kia, Liệt Phong đề xuống rất mạnh, Hề Hề hiểu, đó là chỉ Lãnh Nguyệt. Hóa ra Liệt Phong biết Diệp Từ Dung ở lại đây là vì muốn giúp Lãnh Nguyệt.

Diệp Từ Dung ngừng khóc, kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, chốc lát như đang ở trong một giấc mộng.

Lòng nàng như bị trọng thương, hóa ra hắn đã biết tất cả, biết mình chỉ muốn giúp cho Du ca ca, nhưng vẫn không hề có phản ứng gì. Đúng vậy, nàng vẫn luôn hy vọng có một ngày có thể rời khỏi hắn, không cần phải làm phi tử của hắn nữa. Bởi vì nàng biết, hắn chẳng yêu thương gì nàng, hắn chưa từng gần gũi với nàng, trừ một lần hắn diễn trò trước mặt Vân Hề trong đêm đó ra.

Cho nên, nàng chọn giúp Du ca ca, và chờ mong ngày nào đó có thể rời khỏi hắn.

Chính là nàng không hề nghĩ đến, khi ngày ấy thật sự xảy ra, lòng của nàng lại đau như thế, đau đến gần như vỡ nát.

Nghe thấy lời nói của Liệt Phong, Hề Hề trong lòng phát lạnh, tuy rằng nàng sớm đã nghe qua chuyện các hoàng thất quý tộc đem phi tử của mình thưởng cho người khác, nhưng khi tận mắt chứng kiến Liệt Phong đem Diệp Từ Dung tặng cho Hàn Tuyên, lòng nàng vẫn không khống chế được đóng băng.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão[*]. Chẳng lẽ chỉ lẽ một hồi ảo mộng? Vợ chồng không phải sẽ gắn bó cả đời cùng nhau ư? Vì sao có thể dễ dàng buông tay không chút để ý như thế?

(*)Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Nắm lấy tay người, cùng người già đi. Đây là hai câu thơ trích trong “Kịch cổ” của Không Tử.

Hơn nữa, Liệt Phong còn ra điều kiện như thế, Hàn Tuyên phải ở lại Bắc Thương quốc. Dùng Diệp Từ Dung làm mồi câu, vậy Hàn Tuyên hiển nhiên sẽ đồng ý, kế hoạch dẫn Hàn Tuyên đi của nàng coi như không thực hiện được.

Nàng còn chưa cố gắng, chưa kịp hành động, đã bị Liệt Phong chặn giữa đường, Hề Hề không khỏi oán hận liếc hắn một cái. Liền bắt gặp vẻ mặt vui sướng của hắn, coi như việc vứt bỏ Diệp Từ Dung là một việc gì đó rất bình thường, không chút tiếc nuối gì, khiến nàng nhớ đến trước đây hắn từng nói, nữ nhân là dễ nuông chiều không phải dễ yêu. Hề Hề trong lòng phát lạnh, người như hắn, sẽ không thích ai thật lòng, chỉ biết lừa dối người khác.

Tuy rằng nàng không phải Diệp Từ Dung, nhưng nàng vẫn khổ sở thay Diệp Từ Dung. Hề Hề đi đến trước mặt Diệp Từ Dung nói: “Người đừng đau buồn nữa, vì người như vậy, không đáng đâu, ta cảm thấy, Hàn Tuyên cũng là một người không tồi, người đi theo hắn, nhất định sẽ tốt hơn đi theo kẻ máu lạnh này!” Hề Hề không biết vì sao, mình lại nói ra như vậy, có lẽ là nhờ có thân phận Thánh Nữ Tuyết Sơn hiện tại.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt Phong, nàng lại không thể khống chế cảm xúc của mình.

Liệt Phong không hề quan tâm đến những gì Hề Hề nói, thản nhiên mỉm cười.

Hàn Tuyên còn đang bận đắm chìm trong niềm hoan hỉ, vốn không hề để ý đến Hề Hề đã đến từ lúc nào. Hiện tại nhìn thấy Hề Hề nói chuyện với Diệp Từ Dung, mới hỏi: “Người chính là Thánh Nữ gì đó sao?”

Hề Hề gật đầu đáp: “Đúng vậy, ta là Thư Mã Thánh Nữ, ta có chuyện muốn nói với người.”

Hàn Tuyên cũng có vẻ mặt như nàng, bảo: “Ta cũng có lời muốn nói với người, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Các người có thể đến căn phòng bên cạnh nói chuyện, ta sẽ không nghe trộm đâu!” Liệt Phong thật muốn biết, Hề Hề sẽ dùng cách gì để thuyết phục

Hàn Tuyên quay về Nam triều.

Hề Hề và Hàn Tuyên cùng đi đến một căn phòng khác.

“Chỉ cần ngươi đồng ý theo ta về Nam Triều, ta sẽ mang Diệp Từ Dung về cùng ngươi.” Hề Hề nhìn về mặt còn đang rất phấn khởi của Hàn Tuyên nói.

“Ta sẽ không trở về, sẽ không làm hoàng thượng nữa.” Đôi mắt Hàn Tuyên sáng ngời, nhìn thẳng Hề Hề, đầy quả quyết bảo.

“Ngươi là hoàng đế Nam Triều, ở lại Bắc Thương quốc, chẳng khác nào một ngòi nổ, nhờ bọn họ bắt người uy hiếp Nam Triều thì sao!” Hề Hề lạnh lùng nhìn thẳng Hàn Tuyên nói.

“Chỉ cần có tân hoàng, ta tự nhiên sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa.” Hàn Tuyên nói, có vẻ sẽ chẳng ai có thể lay chuyển được hắn nữa, “Ngươi đừng nói nhiều vô ích, nhưng ta có một thứ muốn phiền ngươi mang nó về Nam Triều.” Hàn Tuyên bỗng dừng thấp giọng, kẻ liền thần thần bí bí lấy từ trong ngực áo ra một vật.

Hắn khéo léo nhanh nhẹn lấy ra một cái hộp, cũng bởi vì cơ thể hắn rất to béo, nên mới có thể giấu thứ này trong người, nếu đổi lại là Hề Hề, đặt trong ngực áo như thế nhất định đã bị phát hiện.

Hàn Tuyên mở cái hộp ra, bên trong là một lớp gấm vóc màu vàng đang bao bên ngoài vật gì đó, lại mở lớp gấm ra, thứ bên trong hiện rõ, khiến Hề Hề hoảng sợ.

Đó là một khối vuông, mặt trên trạm khắc hình rồng bay lượn, bên dưới khắc tám chữ “Vãng mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”. Khối vuông này làm từ bạch ngọc, nước ngọc tròn bóng, lóe ra ánh sáng màu trắng lấp lánh.

Thứ này Hề Hề chưa từng nhìn thấy, nhưng từng nghe Thánh Sư nói qua, đây hiển nhiên là ngọc tỷ truyền quốc của hoàng đế, vốn là quốc bảo, chỉ có hoàng đế mới có.

Mà giờ phút này, hoàng đế lại mang nó ra, không biết là có ý gì?

Hàn Tuyên giống như thay đổi thành một con người khác, không còn mang bộ dáng của thi sĩ si tình trước đó nữa, vẻ mặt hắn cực kỳ hệ trọng, “Hôm nay trẫm giao lại ngọc tỷ này cho ngươi, trẫm sợ dĩ không để nó lại ở hoàng thành, là vì trẫm không muốn trao quyền lợi chọn ra người kế vị vào trong tay mẫu hậu nữa, cho nên phiền ngươi giao lại ngọc tỷ này cho mấy vị trọng thần trong triều. Thừa tướng Sừ Tiêu là người của thái hậu, ngươi trăm triệu lần không thể giao cho hắn, võ uy tướng quân Diệp Khải Phong là một người rất ngay thẳng, ngươi có thể giao ngọc tỷ cho ông ta. Ta có hai hoàng đệ, một là Hàn Lung, hắn cũng là người con do mẫu hậu của trẫm sinh ra, hắn tuy có tài, nhưng tính tình rất tàn nhẫn, kỳ thật không phải là người thích hợp để làm hoàng đế, trẫm còn một hoàng đệ nữa, hắn hiện đang làm vương gia ở Tây cương, tên gọi Hàn Tuấn, hắn không phải con thân sinh của mẫu hậu, cho nên năm mười tuổi đã bị mẫu hậu đưa đến biên cương làm vương gia. Khi còn bé hắn đã thông minh tuyệt đỉnh, thế nhưng nhiều năm rồi trẫm không có gặp hắn, không biết hắn hiện tại là người như thế nào. Ngươi có thể đi gặp Diệp tướng quân, cùng ông ta lựa chọn ra người thích hợp để kế vị, làm hoàng đế của Nam Triều.”

Hề Hề im lặng lắng nghe Hàn Tuyên nói hết, mới hỏi: “Vì sao ngươi lại tin tưởng ta?” Nàng không rõ vì sao Hàn Tuyên lại đem vật trọng yếu này giao cho nàng, còn giao cho nàng cả nhiệm vụ hệ trọng như thế.

Nàng cùng lắm chỉ mới gặp hắn hai lần thôi.

Hàn Tuyên chậm rãi nói: “Ta biết ngươi là Thánh Nữ gì đó, nghe nói Thánh Nữ các ngươi lấy giữ gìn bình yên của thiên hạ làm trọng trách của bản thân, tuy rằng ngày đó ngươi đã lừa ta, muốn đưa ta đến quân doanh của Nam Triều, nhưng ta cũng hiểu ngươi là vì cứu ta, muốn ta quay về Nam Triều làm hoàng đế, nên ta mới tin tưởng ngươi. Thế nhưng trong đầu ta không có bất cứ ý niệm làm hoàng đế nào, không bao giờ... muốn làm con chim trong lồng nữa.”

Hề Hề do dự, xem ra Hàn Tuyên thật sự không muốn làm hoàng đế nữa, tuy nhiên giao nhiệm vụ quan trọng như thế cho nàng, trong khoảng thời gian ngắn nàng vẫn chưa tiếp nhận được.

“Thế nào, ngươi không muốn giúp ta ư?”

Hàn Tuyên cầm ngọc tỷ, đưa vào trong tay Hề Hề: “Mong ngươi có thể giúp ta!”

Hề Hề tiếp nhận ngọc tỷ, khi chạm vào, có cảm giác ngọc tỷ vô cùng trắng mịn ấm áp, thế nhưng Hề Hề cầm nó trong tay, lại như đang cầm một thứ có thể khiến tay này bị bỏng, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải xử trí nó thế nào.

“Thứ này không còn an toàn khi để ở đây nữa, ngươi nên cầm theo nó.” Hàn Tuyên lại thấp giọng khẩn cầu.

Hề Hề bất đắc dĩ gật đầu, đem ngọc tỷ bỏ vào trong tay áo.

Hề Hề cùng Hàn Tuyên đi ra ngoài, phát hiện Liệt Phong đã rời đi, chỉ còn lại Diệp Từ Dung và Thủy Yên đứng ở đó, vẻ mặt buồn bã.

Hề Hề đi đến bên cạnh Diệp Từ Dung, dung nhan của nàng như hoa rơi trong gió, cũng chẳng biết phải an ủi nàng thế nào, chỉ lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài, ánh mặt trời vẫn ấm áp như ban đầu, Hề Hề cùng Sương Nhi và Nhữ Nhi men theo đường lớn mà đi, ra đến bên ngoài vương phủ.

Liệt Phong từ một con đường khác quẹo qua, xuất hiện trước mặt hề Hề.

Sắc xuân khôn cùng, hân vận một thân y phục màu trắng, nhìn qua thêm vài phần tao nhã xinh đẹp. Khuôn mặt lại lặn tẩn những gợn sóng rực rỡ óng ánh.

“Thư Mã Thánh Nữ phải đi rồi sao? Cũng không cáo biệt một tiếng, để bản vương ra tiễn khách!” Liệt Phong cười như không cười nhàn nhạt nói.

Nhìn hân hờ hững lãnh đạm, bộ dạng ung dung không màng danh lợi, lại làm nàng nhớ đến đôi mắt sung đỏ của Diệp Từ Dung, Hề Hề quyết định không để ý đến hân. Nàng hạ mắt xuống, lướt qua Liệt Phong.

Tuy biết rằng Diệp Từ Dung chỉ vì Du ca ca của nàng, nhưng nàng vẫn không thể tha thứ cho kẻ vô tình này!

Liệt Phong thu lại nụ cười trên môi, đuổi theo Hề Hề, lách mình chặn phía trước đường đi của Hề Hề, nói: “Sao ngươi không chịu hiểu, đối với Diệp Từ Dung như vậy, vốn là một chuyện tốt?”

Hề Hề cũng không nói gì!

“Nếu lấy làm người, chẳng lẽ phải ôm lấy cái sai ấy cả đời sao?” Liệt Phong cúi đầu nói, giọng điệu rất nhu hòa, mang theo một tia thương cảm khôn xiết.

Cơ thể Hề Hề nhất thời cứng đờ, trong giọng nói của Liệt Phong, mơ hồ cất giấu một sự quyến luyến rất sâu, giống như bắt được lòng nàng, nhưng nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, bởi vì nàng thật sự không đoán ra được tâm tư của người này, không biết câu nào của hân là thật, câu nào là giả.

Hề Hề không để ý đến Liệt Phong, mang theo Sương Nhi và Như Nhi, bước nhanh đi.

Chỉ chớp lát, Hề Hề đã khuất khỏi tầm mắt Liệt Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tà dương văn chiếu

Tà dương ngả bóng, nhuộm dòng nước thành màu quất hồng. Nước sông vùng ngoại ô Lăng Châu, dòng chảy của sông rất êm đềm, sóng gợn cong cong, giống như một hồ nước.

Một con thuyền nhỏ xuôi theo dòng nước đi đến, mũi thuyền màu trắng mộc mạc, khoác lên tấm áo tà dương màu vàng kim, trông qua vô cùng lộng lẫy xinh đẹp.

Vân Hề Hề một thân váy áo trắng ngồi trên thuyền gầy đàn, bên tai là tiếng nước róc rách, không ngừng xô đẩy vào mạn thuyền, khiến cho thuyền đung đưa lay động, thuyền tựa như đang trôi trên nước, lại cũng giống như đang bồng bềnh giữa trời đất.

Bên ngoài con thuyền, không tìm thấy ranh giới giữa trời và nước, hoàng hôn đắm chìm phía sau núi ở xa xa, màn đêm ở lưng chừng không trung, có vẻ hết sức xa xôi.

Hai bên bờ sông trồng những hàng liễu rủ, cành liễu mảnh mai là lướt. Đứng trước cảnh xuân tươi đẹp, lòng Hề Hề cũng vui vẻ hẳn lên.

Non sông Nam Triều, màu mỡ hơn rất nhiều so với các vùng đất ở tái ngoại, nhưng điều làm Hề Hề đau lòng chính là tiếng than oán của dân chúng, cuộc sống hiện tại của người dân Nam Triều không được tốt lắm nếu không nói là lắm than.

Nghe đâu, cả nước suu cao thế rất nặng.

Thánh Sư mệnh nàng đến Nam Triều, hy vọng nàng có thể giúp cho tá hữu tuyên tân đế.

Vốn Hề Hề nghĩ thiên hạ hưng vong, đều do số trời. Giang sơn thế này thế kia người phạm tục như nàng không thể can dự được. Cho nên, Hề Hề không hy vọng mình sẽ thay đổi, hay cưỡng cầu thay đổi điều gì.

Thế nhưng khi nhìn đến bách tính sống trong cực khổ, Hề Hề vẫn không nhịn được cảm thấy phẫn nộ. Nếu Hàn Tuyên không yếu đuối như vậy, nếu Hàn Tuyên là một minh quân, thì thiên hạ đã có một bộ mặt khác rồi.

Hoặc Hàn Tuyên không muốn làm hoàng đế, nhưng cũng không ích kỷ chỉ vì tự do của thân, mà biết nghĩ cho chúng sinh thiên hạ một chút.

Có lẽ, nàng thật sự phải làm gì đó!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giai điệu, đánh gãy cái đầu đang mơ màng của Hề Hề, gió đưa đến một tiếng ca kiều mi: “Trăng lu hoa thắm bay

mù nhẹ. Đêm nay đến với chàng duyên thế. Tất xẻ dầm thêm thom. Tay xách dép chỉ vàng. Mé nhà nam gặp mặt. Khấp chàng run bản bật. Ra đây khó vô vãn. Yêu ta mấy tuý chàng.”[*]

*Đây là bài “Bỏ tát man kỳ 1” của Lý Dục, bản dịch trên của Nguyễn Khắc Phi.

Đây là một bài thơ đầy mỹ từ, Hề Hề giương mi nhìn về nơi phát ra giọng hát, liền phát hiện trên mặt hồ có vô số những con thuyền nhỏ khác. Mà giọng hát kia đã phát ra từ một chiếc thuyền gần đó. Con thuyền ấy trôi dạt trên mặt nước, cách thuyền của Hề Hề không xa, người trên thuyền cũng không nhiều, chỉ có một cô nương và một người chèo thuyền.

Thuyền của Hề Hề dần đến gần chiếc thuyền đó, bên trái thuyền đó có một con thuyền nhỏ khác, mũi thuyền treo rèm vải màu tím, khoang thuyền ngoài tiếng đánh đàn, còn có tiếng nam tử uống rượu trêu đùa cô nương.

Hề Hề bấy giờ mới hiểu ra, hóa ra thuyền này là nơi nam tử mua hoan tìm vui, nên không khỏi nhũn mày.

Hề Hề từ nhỏ ở vùng ngoại ô Lăng Châu lớn lên, lúc nhỏ nàng cũng từng đến nơi này, cũng từng gặp qua không ít thuyền nhỏ giống vậy, khi đó nàng không hiểu những cô nương kia đang làm gì, chỉ thăm ngưỡng mộ vì các nàng ăn mặc rất đẹp, lại ngồi trên thuyền đánh đàn ca hát vô cùng tự tại.

Hiện giờ hiểu rõ đây là một nơi như thế nào, lòng Hề Hề không khỏi xẹt qua thương cảm.

Nơi này và biên cương là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Người dân ở đây và dân chúng nay đây mai đó ở biên cương cũng không giống nhau.

Người dân ở đây không biết cuộc sống lam lũ khó khăn là gì, không biết chiến trường thảm khốc ra sao, càng không biết chuyện hoàng đế bị bắt, họ chỉ biết ca hát, mua vui tìm hoan.

Phồn hoa như mộng, thương nữ nào hay sầu vong quốc[*], Hề Hề trong lòng ư sầu cảm thán.

*Trích trong “Bạc Tàn Hoài” của Đỗ Mục, bản dịch trên là của Trọng Đức, “thương nữ” trong câu này ý chỉ các kỹ nữ.

“Thánh chủ, chúng ta đã đến Lăng Châu rồi!” Surong Nhi tiến vào nói.

“Cho thuyền cập bến đi!” Hề Hề nhàn nhạt bảo.

Thuyền nhỏ đóng đưa cập bến, Hề Hề cùng Surong Nhi và Như Nhi nhẹ nhàng từ trên thuyền đi xuống.

Ánh tà dương của trời chiều dần dần biến mất ở phía chân trời, bóng dáng Hề Hề hòa trong ánh chiều rực rỡ, xinh đẹp mà xa xăm.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên có tiếng chuông mông lung theo gió vọng đến, tiếng chuông kính cẩn mà oai nghiêm, vòn quanh không ngớt, trong nháy mắt, hồ nước tựa như bị tiếng chuông làm rung chuyển. Chim chóc thất kinh vội vàng vỗ cánh bay lên.

Hề Hề biết, đó là tiếng chuông của Từ An tự, mỗi ngày vào lúc mặt trời lặn, tăng nhân trong chùa sẽ lại đánh chuông.

Tiếng chuông này đưa Hề Hề về bảy năm trước, khi đó nàng mới bảy tuổi, thuở ấy đôi mắt bà bà thì luôn chất đầy ưu tư, mà nàng vẫn chẳng hiểu gì cả, không biết cái gì gọi là biệt ly.

Giờ phút này, nàng mới có chút thấu hiểu nỗi ưu tư ngày ấy của bà bà.

Tiếng chuông kéo dài, không ngừng vang lên từng hồi, miên man cuốn cuộn, trái tim nàng đồng thời như bị tiếng tiếng chuông ấy gõ vào.

Thật lâu sau, khi tiếng chuông đã ngừng hẳn, dư âm vẫn còn lượn lờ trên mặt sông.

Đang trong lúc yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một tiếng “ầm”, là tiếng người nhảy xuống nước. Âm thanh kia rất nhỏ, nhưng bởi vì không gian yên tĩnh, nên ngay lập tức rơi vào tai mọi người.

“Người cho dù có nhảy xuống nước, hôm nay ta cũng nhất định mang người về, đại gia ta xem trọng người, là người có phúc.” Có một giọng nói ngang ngược vang lên.

Tiếp theo liền nghe thấy tiếng cười ha hả đầy đắc ý.

“Đi lên nhanh!”

Chỉ nghe có tiếng người đang vẫy vùng dưới nước.

“Không biết bơi còn nhảy xuống nước, mau lên đây! Lên đây với đại gia!” Giọng nói kia cực kỳ thô bạo.

“Surong Nhi, người mau đi xem thử, nơi đó đang xảy ra chuyện gì!” Hề Hề giương mi bảo.

Chỉ chốc lát sau, Surong Nhi đã quay trở lại, nói: “Thánh chủ, có người muốn bắt một tiểu cô nương về nhà làm tiểu thiếp, cô nương kia không chịu, liền nhảy xuống nước, cuối cùng bị bọn họ bắt được, đang muốn lôi cô ta đi!”

Hề Hề nghe thấy tiếng cười thô bạo của nam tử kia, trong lòng tức giận, đi đến gần hơn một chút liền nhìn thấy có mấy tên đầy tớ dữ tợn đang níu giữ một cô nương, nói chính xác là một tiểu cô nương tuổi còn rất nhỏ.

Nhìn dáng vẻ chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, toàn thân ướt đẫm, quần áo dính nước bó sát vào người, lộ ra đường cong xinh đẹp. Mái tóc đen nhánh ướt sũng, có mấy cọng xõa ra trên trán vẫn còn nhỏ ra từng giọt nước. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, vô cùng đáng thương, nàng tương lại khi trưởng thành nhất định sẽ là một cô nương xinh đẹp, mi thanh mày tú.

Tiểu cô nương bị mấy người kia lôi đi, bộ dạng vô cùng chật vật, nhưng không hề khóc, đôi mắt trong suốt vô cùng quật cường.

Cô nương kia bị dắt đến một chiếc xe ngựa, một nam tử mặc áo gấm chui vào trong xe, kế tiếp xe ngựa liền lao đi nhanh.

Hề Hề liếc nhìn Surong Nhi và Nhữ Nhi một chốc, hai người liền hiểu ý đuổi theo xe ngựa.

Hoàng hôn chậm rãi buông xuống, Hề Hề đứng bên bờ sông, chỉ chốc lát sau, Surong Nhi và Nhữ Nhi đã cùng cô nương kia quay lại. Tiểu cô nương quỳ gối trước mặt Hề Hề, mãi không chịu đứng lên, vì để cảm tạ ơn cứu mạng, nên muốn ở lại làm nha hoàn của Hề Hề.

Hề Hề lắc đầu, diu tiểu cô nương đứng dậy, nói: “Ta là người phiêu bạt chân trời, làm có thể làm chủ nhân của người.”

Tiểu cô nương nâng lên đôi mắt linh hoạt trong trẻo nhìn Hề Hề: “Linh Nhi không có nhà để về, cầu xin cô nương cho ta ở lại! Nếu Linh Nhi đứng ở đây, sẽ lại bị mấy người kia chà đạp! Khi đó, Linh Nhi chỉ có thể tìm cái chết!” Dứt lời, lại muốn quỳ xuống.

Hề Hề đỡ lấy nàng, âm thầm cảm lấy cổ tay của tiểu cô nương hòng xem mạch tượng, phát hiện nàng không có nội lực, vốn chỉ là một nữ tử bình thường, liền quyết định tạm thời giữ nàng lại.

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại sẽ đi đâu đây? Trời sắp tối rồi, sợ là không vào thành kịp.” Nhữ Nhi nói, trước mặt người ngoài nên không gọi Hề Hề là thánh chủ nữa.

Hề Hề nhìn sắc trời, nói: “Đi theo ta!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chuyện cũ ở cô thôn

Bên dưới ánh tà dương, là một tòa cô thôn đứng lặng im.

Sau lưng cô thôn, ráng mây màu đỏ rực rỡ như thiêu đốt, khiến người khác nhìn mà hoa cả mắt. Phía trước thôn, một rừng hoa hạnh nở rộ, rực rỡ không thua gì ánh hoàng hôn.

Nhóm người Hề Hề băng qua những bờ ruộng nối tiếp ngang dọc, băng qua rừng hoa hạnh, đi vào trong thôn, dọc theo con hẻm nhỏ, đi về phía trước, rồi rẽ phải ở một khúc cua, ở đây hoa hạnh thứ năm, liền dừng bước lại.

Trước mắt là một căn nhà, đi qua hàng rào thấp, liền nhìn thấy trong sân cây cỏ um tùm, có vẻ là nhà bỏ hoang, nên cỏ dại mọc khắp nơi, hoa và cây chen chúc nhau xanh tươi.

Mặt trời đỏ au lấp ló trốn sau núi, hoàng hôn chậm rãi buông xuống.

Cửa sổ của từng căn nhà trong thôn bắt đầu được thắp lên ánh đèn màu cam, ống khói cao của mỗi nhà có khói bếp lượn lờ bay ra, quang cảnh gia đình thật ấm cúng. Thi thoảng còn nghe được giọng nữ tử gọi phu quân theo gió truyền đến.

Duy chỉ có ngôi nhà này là không có người ở, không có ánh đèn, chỉ có sự yên tĩnh ngự trị.

Đứng lặng một lúc lâu, cuối cùng Hề Hề cũng đẩy cửa đi vào nhà. Mở ra cánh cửa khép hờ của căn nhà nhỏ, Hề Hề tìm được một ngọn đèn dầu bên khung cửa sổ, nàng thắp đèn lên, ánh sáng ấm áp ngay lập tức lan rộng khắp căn phòng.

Giường nhỏ đơn sơ, còn có vài cái tủ thấp bé, mọi thứ bài trí vô cùng đơn giản trang nhã.

Một bình hoa màu trắng, bên trong cắm một nhánh hoa đã sớm héo tàn.

Khung cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt, khiến dòng suy nghĩ của nàng xuyên qua thời gian, trở về mười năm trước.

Khi đó, có một lão bà bà tóc bạc phơ và một nha đầu ngây thơ khờ dại là nàng sống ở đây. Một già một trẻ cứ nương tựa vào nhau mà sống.

Khi đó, Hề Hề vẫn nghĩ rằng, nàng sẽ sống ở nơi này đến hết cuộc đời, thế nhưng chưa từng nghĩ đến, có một ngày bà bà lại bỏ lại nàng mà đi như vậy.

Có ai ngờ được, vừa rời khỏi chớp mắt đã qua mười năm.

Mười năm quang âm, mọi thứ đều đã thay đổi.

Nàng không còn sống cùng bà bà, nàng đã trưởng thành, nàng trở thành Thánh Nữ Tuyết Sơn, mà căn nhà nhỏ này, lại vẫn y nguyên như cũ, vẫn đứng lặng ở đây, không chút thay đổi, tựa như đang chờ nàng quay về.

Nàng cuối cùng đã trở về, nhưng bà bà thì không.

Bên trong căn nhà, bụi bặm phủ đầy, không có dấu vết của người lui tới.

Ánh mắt Hề Hề xẹt qua nhánh hoa cắm trong bình sứ màu trắng, hoa đã úa tàn, nhưng vẫn còn hương thơm thoang thoảng.

Hề Hề trong lòng cả kinh, cầm lên nhánh hoa trong bình, tính tế xem xét, hoa dù đã tàn, nhưng chưa khô hẳn, đây không phải hoa của thời gian mười năm, cũng lắm chỉ mới mười ngày thôi.

Có người đã đến đây, là ai chứ?

“Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, các người vào nhà quét dọn trước đi!” Hề Hề phân phó.

Sương Nhi và Như Nhi tay chân nhanh nhẹn đi làm việc, một người dọn dẹp trong nhà, một người dọn cỏ ngoài sân. Linh Nhi rất lanh lợi, nhìn thấy trong sân có một giếng nước, chẳng chờ sai bảo, đã bắt đầu đi xách nước.

Trong sân, có một vách tường rào thấp, dây leo bò đầy tường. Hề Hề đưa mắt qua tường rào, nhìn đến cái sân bên kia, cái sân ấy rất sạch sẽ, giống như có người ở.

Chẳng lẽ hắn đã trở lại?

Căn nhà cách vách chính là nơi sinh sống của mẫu tử Tần Tuần.

Thời gian xoay chuyển, có rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng Hề Hề sẽ mãi mãi không quên, những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc ấy.

Khi đó, Hề Hề gọi Tần Tuần là một sách, Tần Tuần gọi Hề Hề là Phong nha đầu.

Bởi vì mỗi ngày, cách bờ tường rào thấp, một kẻ bên này ngâm thơ, kẻ bên kia thì luyện võ.

Tần Tuần lớn hơn nàng hai tuổi, hắn cực kỳ ưa thích đọc sách, số sách hắn đã đọc, so về số lượng, hẳn là nhiều hơn Hề Hề, so về độ phức tạp, cũng hơn hẳn, hắn xem thơ ca, xem truyện ký, xem cả binh pháp. Hắn còn có hai vị tiền sinh, bọn họ thay phiên nhau dạy hắn, một người dạy hắn đọc sách, người còn lại dạy hắn võ công, nhưng rõ ràng Tần Tuần thích đọc sách hơn là luyện võ.

Khi đó Hề Hề không rõ, vì sao hắn có tiền sinh, còn nàng thì không, các cậu bé khác trong thôn cũng không có. Bà bà đã thờ dài bảo rằng, chuyện của người ta, đừng quan tâm làm gì, về sau hãy tránh xa tiểu tử kia một chút.

Trong trí nhớ của Hề Hề, Tần Tuần vốn rất ít khi ra ngoài vui chơi, hắn không đọc sách thì là tập luyện võ nghệ. Hề Hề thì trái ngược hoàn toàn, nàng vô cùng thành thạo thanh thân, võ công và học vấn của Hề Hề đều là sau khi đến Tuyết Sơn mới học.

Tần Tuần có chút khác thường, khi ấy Hề Hề tuổi nhỏ, không cảm nhận được, hiện tại nghĩ kỹ lại, tựa hồ là có chút kỳ lạ.

Mẫu thân của Tần Tuần càng kỳ lạ hơn, bà rất khác với các phụ nữ trong thôn. Hằng ngày, bà cũng không ra đồng, nhưng luôn luôn có bạc trong người, luôn luôn có đồ dùng đầy đủ. Bởi vì bà vốn không cần ra ngoài mua đồ dùng gì cả, cứ cách vài ngày là sẽ có người mang đồ đến cho bà. Không giống với Hề Hề và bà bà, phải thường xuyên lui đến chợ để tìm mua đồ dùng thường ngày.

Mẫu thân Tần Tuần còn khác biệt ở khí khái, đặc biệt là nụ cười của bà, bà thường hay cười nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng dịu dàng, vô cùng trầm tĩnh, không giống những thôn phụ ăn to nói lớn bình thường.

Bà như một đóa mẫu đơn trong nhà ấm, chứ không phải một thôn phụ chân lấm tay bùn hay nhánh cỏ dại của vùng thôn quê.

Lúc này Hề Hề mới hiểu ra, mẫu thân của Tần Tuần nhất định là người được gia đình quyền quý dung dưỡng.

Hề Hề sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được, ấy là một buổi sáng ánh mặt trời chói chang, Tần Tuần và mẫu thân mình ngồi trên xe ngựa cùng nhau rời đi.

Đi rất đột ngột, Tần Tuần vẫn chưa nói cho nàng biết hắn sẽ đi đâu, vội vã đến nỗi không hề nói một lời từ biệt nào với nàng.

Khi đó nàng đã khóc rất lâu, khóc rất nhiều, bởi vì nàng chợt mất đi một đồng bọn.

Vài ngày sau, bà bà cũng dẫn nàng rời đi.

Vào thời điểm ấy, Hề Hề không hề muốn đi, nàng vẫn luôn nghĩ Tần Tuần sẽ quay trở lại, cho nên dưới gốc hoa hồng trong sân, nàng đã chôn một cái bình sứ, nàng viết một lá thư và giấu nó trong bình.

Nghĩ đến lá thư, Hề Hề bỗng đỏ bừng cả mặt, lập tức xoay người đi tìm bình sứ xem xét, muốn tìm lại lá thư. Nhưng tìm kiếm dưới gốc hoa hồng mãi vẫn không thấy bình sứ ngày ấy đâu cả.

Nơi này chỉ có Tần Tuần biết, như vậy hẳn đã đến đây.

Nhưng hẳn đến khi nào, Hề Hề không rõ. Có lẽ là đến từ rất lâu, cũng có lẽ là đến gần đây.

Lá thư, có khi bị hán lấy đi rồi.

Hề Hề dùng com xong, bóng đêm cũng đã dày hơn, căn nhà ở tường rào bên kia vẫn chỉ có một mảnh tối đen. Hề Hề bồi hồi một lúc lâu, sau cùng nhẹ nhàng nhảy quay tường rào, đi vào bên trong căn nhà kia.

Dưới ánh nến, cảnh vật bên trong hiện ra rõ ràng, bài trí không giống căn nhà nhỏ của Hề Hề, bên trong thanh nhã là một sự hoa lệ.

Trên đất trải thảm bằng gấm, rèm lam bằng lụa mỏng duyên dáng, bàn trạm khắc hoa lam bằng gỗ lim, những thứ còn lại trong nhà hầu hết lam bằng gỗ đàn, từ đó có thể đoán được, chủ nhân của nơi này có một thân phận bất phàm.

Tuy rằng không có ai ở đây, nhưng mùi đàn hương vẫn thoang thoảng trong không khí, hơn nữa nơi này còn rất sạch sẽ, không hề có bụi bẩn.

Dễ nhận thấy, cách đây không lâu, nơi này đã có người ở. Không thể nghi ngờ, đúng là Tần Tuần đã trở về.

Hề Hề khe khẽ mỉm cười, nàng thật sự rất muốn biết, một sách thuở ấy hiện tại có dáng vẻ như thế nào, nàng có thể nhận ra hẳn không, và hẳn liệu có nhận ra nàng.

Ngày hôm sau, vào lúc sáng sớm, Hề Hề liền đi ra sân, bên dưới ánh ban mai, bắt đầu cắt tỉa cây kiểng.

Xong xuôi Hề Hề đi dùng ít điểm tâm sáng, rồi bắt đầu đi về hướng Lăng Châu.

Đến giữa trưa, nhóm người của Hề Hề đã đến được thành Lăng Châu.

Lăng Châu chính là đế đô của Nam Triều.

Bên ngoài thành, hào lớn bao quanh, tường thành nguy nga vững chắc, xe ngựa và dân chúng không ngừng tới lui, vô cùng nhộn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Tiểu thư tướng phủ

Kinh thành đúng là một nơi rất hưng thịnh phồn hoa so với các vùng miền quê nhỏ lẻ khác, còn náo nhiệt hơn cả sự tưng tưng của Hề Hề.

Ngã tư đường rộng lớn, hai bên đường trồng những loài hoa mà nàng không biết tên, hiện tại hoa đang nở rất đẹp, tỏa hương thơm ngát. Hai bên đường các cửa hàng san sát nhau, kéo dài liên miên, trên đường, xe ngựa tới lui không ngớt, người đi đường như nêm.

Nhưng dù sao gì Hề Hề cũng đã từng đến đây rồi, còn Sương Nhi và Như Nhi thì lại là lần đầu đến Trung Nguyên, lúc này nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh, khó kiềm lòng, vui sướng chạy tung tăng. Linh Nhi tuổi nhỏ nhưng lại rất điềm tĩnh, đôi mắt trong trẻo không một gợn sóng dao động.

Nhóm người của Hề Hề băng qua mấy dãy phố, chỉ chốc lát sau đã đến Sứ Tiêu thừa tướng phủ.

Hàn Tuyên nói Sứ Tiêu là người của thái hậu, nhưng Hề Hề không phải đến tìm Sứ Tiêu, mà là đến tìm phu nhân của Sứ Tiêu.

“Các người muốn tìm ai?” Thị vệ của tướng phủ nhìn mấy nữ tử đi đường mệt mỏi, rất coi thường cất tiếng hỏi.

Hề Hề thân nhiên không đáp, lấy ra một phong thư, bảo Sương Nhi giao cho thị vệ, nói: “Nhờ các vị đại ca giao phong thư này cho thừa tướng phu nhân.”

Thủ vệ tiếp nhận phong thư, vào trong truyền báo.

Hề Hề và mọi người đứng chờ trước cửa, ánh nắng chiếu xuống cổng lớn của Tướng phủ, hắt lên hai thạch sư, càng làm chúng oai dũng uy mãnh hơn. Xem khí thế của Tướng phủ, không biết đã đúc góp từ bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân chúng đang ở ca thán, rồi chợt có một cỗ kiệu hoa lệ đi đến, rồi hạ xuống trước cửa tướng phủ.

Màn kiệu được vén lên, hai vị nam tử mặc hoa phục bằng gấm bước ra.

Thị vệ trước cửa thấy vậy cuống quýt chạy đến hành lễ: “Tiểu nhân khấu kiến vương gia, khấu kiến công tử.”

Vương gia?

Không biết đây là vị vương gia nào? Là Hàn Lung hay là Hàn Tuấn?

Hề Hề nhin không được, ngoảnh đầu nhìn.

Cả hai nam tử đều ăn mặc phong lưu phóng khoáng, hai người một trước một sau, người đi trước mày rậm mắt nhỏ, vẻ mặt nhún nhường hèn mọn, nhất cử nhất động đều nhìn người phía sau, người này hiển nhiên không phải vương gia, nghĩ có lẽ là công tử của Tướng phủ.

Vị phía sau, vận một thân hoa phục, mày mắt tuấn tú, nhưng bộ dạng lại rất kiêu căng, không thể nghĩ ngờ chính là vương gia.

“Tiểu nha đầu, sao ngươi lại ở đây?” Vị công tử mặc hoa phục phía trước nhìn thấy Linh Nhi đang đứng bên cạnh Hề Hề, đắc ý cười.

“Xem ra trời đã định sẵn người sẽ là nữ nhân của ta, thế nhưng còn tự mình dâng đến trước cửa.” Hoa phục công tử dứt lời, mắt nhỏ hơi nhử lại, phân phó một tiếng, liền có mấy tên hung hăng từ trong phủ chạy ra, bao vây nhóm người Hề Hề lại.

Tay áo của Hề Hề bị túm chặt, lúc này nàng mới phát giác, ra là Linh Nhi đang nắm tay áo của nàng, tay Linh Nhi không ngừng run rẩy vì sợ hãi, khiến cho y phục của Hề Hề cũng run rẩy theo. Đôi mắt nàng tràn đầy quật cường lẫn trong bi ai.

Đúng là một cô nương đáng thương, Hề Hề lật tay, nắm lấy bàn tay của Linh Nhi, khẽ cười an ủi: “Đừng sợ!”

“Vương gia, nha đầu này chính là người mà ta đã để mắt ở bến đò Khúc Giang, đáng tiếc lúc ấy đã bị người ta cứu đi, không nghĩ hôm nay lại tự dâng mình đến cửa.” Nam tử hoa phục chỉ vào Linh Nhi nói, rồi bỗng nhiên phát hiện ra Sương Nhi và Như Nhi đang đứng bên cạnh: “Á à? Cả các ngươi cũng tự đến đây luôn rồi, hôm qua chính các ngươi đã phá hỏng chuyện tốt của bản công tử, xem hôm nay bản công tử thu phục các ngươi như thế nào! Lên!” Hắn vung tay lên, các thị vệ ngay lập tức tấn công từ phía sau Sương Nhi và Như Nhi.

Ánh mắt Hề Hề đông cứng lại, xem ra hẳn chính là tên công tử nhà giàu ở bến đò muốn bắt Linh Nhi đi hôm qua, không nghĩ đến trùng hợp là công tử của Tướng phủ, thật sự oan gia ngõ hẹp. Thế nhưng hiện tại không phải lúc động võ, Hề Hề âm thầm bảo Sương Nhi và Như Nhi, không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy tên thị vệ hung hăng liền muốn bắt lấy Sương Nhi và Như Nhi, vị vương gia kia lại chợt mở miệng nói: “Khoan đã! Sử Bàng, thiết nghĩ không nên làm bị thương các vị cô nương!”

Bọn thị vệ nghe vậy như bị điểm huyệt, ngay lập tức ngừng tay lại.

Sử Bàng kinh ngạc quay sang nhìn vị vương gia kia: “Vương gia chẳng lẽ ngài cũng thích nàng sao? Vậy ta sẽ nhường nàng cho vương gia!”

Vị vương gia kia liền khoát tay áo, mỉm cười nhìn Hề Hề nói: “Không biết cô nương là ai, ở đây làm gì?”

Tuy rằng vị vương gia này tươi cười rất xán lạn, nhưng Hề Hề lại không cảm thấy chút thiện cảm nào với hắn, vì nụ cười của hắn nhìn rất giả. Tựa như do làm vương gia quá lâu, nên không thể bỏ xuống sự kiêu căng, hắn cười như ban ơn cho người khác, Hề Hề không thích.

Nhưng Hề Hề vẫn nhớ mục đích của mình khi đến Nam Triều, vậy nên hiện tại không thể đắc tội người này, liền cười nhạt đáp: “Tiểu nữ đa tạ vương gia đã quan tâm, tiểu nữ đến từ nơi xa, muốn tìm cô cô của mình.”

Hề Hề đương nhiên chẳng có cô cô nào cả, đây chỉ là một cái cớ để nàng viện kiến thừa tướng phu nhân.

“Cô cô? Không biết cô cô của cô nương là ai? Là người của Tướng phủ sao?” Vị vương gia kia hình như rất có hứng thú với Hề Hề, lại hỏi tiếp.

Nhưng đúng lúc này, hộ vệ đi truyền tin đã quay trở ra, nói với Hề Hề, “Phu nhân mời cô nương vào trong!”

Hề Hề gật đầu, đi vào trong phủ.

“Này?” Sử Bàng đang muốn ngăn họ lại, đã bị vị vương gia kéo lại.

Sử Bàng quay đầu lại nói: “Vương gia, không phải ngài thích vị cô nương kia sao?”

Vương gia cười nói: “Thì sao chứ, nữ tử che mặt này phong tư thanh tú, khí chất tao nhã, nhất định là một mỹ nhân hiếm có. Sử Bàng, uống công người lần lộn ở nơi phong nguyệt nhiều năm, điểm này chẳng lẽ cũng không nhìn ra sao?”

Sử Bàng cười đáp: “Sử Bàng sao có thể so được với vương gia, chốc nữa ta sẽ phái người đến tìm hiểu chi tiết về nàng.”

Hề Hề đi theo sự hướng dẫn của người hầu, băng qua hành lang, đi vào hậu viện của Tướng phủ, qua một hòn núi giả và nguyệt môn có mái ngói đầu cùng, ngoài hiên cửa ghi hai chữ to: “Thanh Uyển”.

Bên trong Thanh uyển cảnh sắc rất bắt mắt, kỳ hoa dị thảo, tỏa hương thơm ngát, đương là mùa mầu đơn, hoa đua nhau khoe sắc khắp bốn phía, vô cùng xinh đẹp, đặt chân đến nơi này, khiến cho tâm trạng người khác cũng vui vẻ thoải mái hẳn lên.

Hôm nay tiết trời rất tốt, bầu trời như một hồ nước tĩnh lặng màu ngọc bích, ánh nắng chiếu xuống, hắt lên cảnh lá um tùm trùng sâu xuống dưới của cây hoa quế, hoa màu vàng kim rực khắp trên đất, càng làm nổi bật lên sự phú quý và không khí tốt lành của nơi đây.

Bên dưới tàng cây hoa quế, ánh nắng trời nổi, một vị phu nhân trẻ tuổi ngồi trên một cái ghế chạm trổ tinh tế, bên cạnh có vài nha hoàn đứng hầu.

Vị phu nhân kia vận một bộ váy áo màu lam thêu hoa văn bằng sa mỏng, khoác áo ngoài màu hồng cánh sen thêu hoa lan. Bộ váy áo này rất mộc mạc tao nhã, không giống với sự lộng lẫy trong tưởng tượng của Hề Hề, phu nhân kia có một khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, tuổi ngoài ba mươi.

Phu nhân hòa ái nhìn chăm chú Hề Hề đang bước gần đến, ánh mắt dịu dàng, trong nháy mắt, Hề Hề cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, như đã từng gặp ở đâu rồi, thế nhưng Hề Hề lại chẳng nhớ chính xác được là ở đâu.

Trước khi đến Trung Nguyên, Thánh Sư đã đem những mật thám của Tuyết Sơn nói cho Hề Hề biết, những người này ở Trung Nguyên tuổi không còn trẻ nữa, trong đó một số là phu nhân của các quan viên, có cả tú bà của thanh lâu, cũng có hiệp nữ trên giang hồ, tuy nói mỗi người một thân phận khác nhau, nhưng lại có cùng mục đích, đó là mưu cầu an bình cho người trong thiên hạ.

Trong đó, Lâm Ứng Nương là người đứng đầu, bà chính là phu nhân của thừa tướng Sử Tiêu, cũng chính là vị phu nhân mỹ mạo trước mắt này.

Lâm Ứng Nương nhìn thấy Hề Hề, liền đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Hề Hề, ôm cổ nàng bảo: “Cháu của ta đúng là số khổ mà!”

Dứt lời, Lâm Ứng Nương bắt đầu nghẹn ngào khóc nức, không ngừng than thở, tuy biết Lâm Ứng Nương đang cố tình diễn kịch cho những người ở đây xem, nhưng Hề Hề bất giác cũng rớt nước mắt theo.

Hai người sau khi khóc một trận, Lâm Ứng Nương liền tháo xuống cái khăn che mặt của Hề Hề, bảo: “Cháu gái của ta, nhiều năm không gặp, để cô cô nhìn kĩ xem, hiện tại con đã trưởng thành thế nào rồi.”

Lâm Ứng Nương lau nước mắt, phân phó cho nha hoàn chuẩn bị một căn phòng cho Hề Hề, sau đó hạ lệnh cho tất cả các nha hoàn lui ra ngoài.

“Cô cháu chúng ta muốn trò chuyện một chút, các người không có lệnh của ta không được vào quấy rầy!” Bọn nha hoàn đáp một tiếng rồi đồng loạt lui ra, Sương Nhi, Nhữ Nhi và Linh Nhi cũng theo các nha hoàn đi ra ngoài.

Lâm Ứng Nương kéo Hề Hề vào bên trong, liền hành lễ với Hề Hề: “Ứng Nương bái kiến Thánh chủ!”

Hề Hề tiến đến đỡ Lâm Ứng Nương dậy, nói: “Lâm cô cô không cần khách khí, ngài là trưởng bối, về sau đừng để tâm lớn bé, cứ gọi Hề Hề là được rồi.”

“Hề Hề?” Ứng Nương kinh dị hỏi: “Chẳng lẽ ngươi là con gái của Băng Toàn – Vân Hề Hề?”

Ứng Nương xoay Hề Hề sang trái, rồi lại sang phải, nói: “Chớp mắt đã mười năm, ngươi đã không còn là một tiểu nha đầu nữa, giờ đã trưởng thành trở nên mỹ mạo như vậy, ta còn không nhận ra ngươi.”

“Băng Toàn?” Hề Hề trong lòng đông cứng lại, Băng Toàn là ai? Chẳng lẽ là mẫu thân của nàng sao?

Đây là lần đầu tiên Hề Hề nghe thấy người khác nhắc về mẫu thân mình, không khỏi cất tiếng hỏi, “Cô cô, người nói cho con nghe chuyện về mẫu thân con đi!”

Lâm Ứng Nương không thể tưởng được, hiện tại Hề Hề vẫn không biết gì về mẫu thân mình, liền nói: “Trước đây ngươi đã từng gặp qua ta rồi, chắc ngươi đã quên, khi ngươi và bà bà của mình rời đi, ta đã đến bên đó để đưa tiễn các người, khi đó ta vẫn chưa gả vào Tướng phủ. Đúng rồi, Hề Hề, ngươi đến đây là vì chuyện của hoàng đế đúng không?”

Lâm Ứng Nương khéo léo chuyển đề tài, Hề Hề biết, thân thế của nàng có lẽ chỉ có mỗi bà bà là có thể nói ra.

Hề Hề đáp: “Không dối gạt cô cô, Hàn Tuyên không muốn làm hoàng đế nữa, bỏ mặc chuyện chọn tân đế, phó thác hết mọi chuyện cho con, nhưng con lại không thể can dự vào chuyện triều chính, chẳng qua trên đường đến đây, tiếng ca thán vang vọng khắp trời, thật sự khiến người ta nghe thấy mà đau lòng!”

Ứng nương gật đầu: “Ta ở đây suốt mười năm, cuối cùng cũng có thể góp sức. Ứng viên cho ngôi vị hoàng đế thật ra có vài người, nhóm thúc thúc của Hàn Tuyên đều ở đất phong ngoài kinh thành làm vương gia, thái hậu tuyệt đối sẽ không để ngôi vị hoàng đế rơi vào tay họ, Hàn Tuyên có hai vị huynh

đệ, một là Hàn Lung hiện tại đang ở kinh thành, người còn lại là Hàn Tuần vẫn luôn ở đất phong. Hàn Tuần ta không rõ lắm, nhưng Hàn Lung thì bản tính cao ngạo kiêu căng, không phải người đáng hoàng đứng đắn, sợ là không phải người thích hợp để làm hoàng đế. Kể sách trước mắt, chỉ có thể trông chờ, tìm hiểu xem Hàn Tuần là một người như thế nào.”

“Không dám giấu giếm cô cô, Hề Hề cho rằng, ngoài người của Hàn gia, chẳng lẽ không còn người nào khác sao?”

“Nếu như vậy, sẽ danh bất chính ngôn bất thuật, chẳng khác nào mưu phản. Không phải chuyện dễ dàng.” Ứng Nương nói.

Hề Hề gật đầu không đáp.

Nghĩ đến vừa rồi đụng mặt vị vương gia kia, Hề Hề hỏi: “Cô cô, Sứ Bạng là công tử Tướng phủ sao? Mới vừa rồi ta trùng hợp nhìn thấy hần ở cùng với một vị vương gia, hần hần là Hàn Lung!”

“Sứ Bạng là do vợ trước của lão tặc Sứ Tiêu sinh, suốt ngày ăn chơi đàn đúm, có nói hần cũng thế, ngu tầm ngu, mả tầm mả, hần đi chung với Hàn Lung, cả hai đều chẳng phải hạng người tốt lành gì.” Hề Hề gật đầu tán thành.

Từ đó, Hề Hề liền ở lại phủ thừa tướng.

Thân phận Thánh Nữ của Vân Hề Hề, liền thay đổi thành tiểu thư Lâm Hề Hề của Tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Lặn đầu vào cung

Hoa sen nhô lên trong hồ, bên dưới ánh mặt trời rực rỡ bắt mắt. Ánh nắng đỏ xuống, bao trùm khoảng sân nhỏ yên tĩnh và người đang ngồi lặng trong sân.

Từ lúc đến Tướng phủ, vì tránh làm các hạ nhân hoài nghi, thế là Hề Hề trở thành Lâm tiểu thư. Trở thành thiên kim của tướng phủ, bấy giờ Hề Hề mới biết, làm một tiểu thư khuê các cũng chẳng dễ dàng gì.

Đánh đàn vẽ tranh, ngâm thơ đối chữ, ngắm hoa thêu thùa, đây chính là toàn bộ cuộc sống của nàng.

Còn Liên Hương uyển chính là một cái nhà lao, và nàng là một tù phạm bị giam trong ấy.

Các hạ nhân trong Tướng phủ ai cũng biết cháu gái của phu nhân là một nữ tử rất xinh đẹp, vừa dịu dàng vừa trầm tĩnh, đa tài đa nghệ. Phu nhân không có con cái, nên xem đứa cháu này như con gái mình. Thừa tướng Sứ Tiêu cũng rất yêu thích vị tiểu thư này, ngay cả Sứ Bạng công tử muốn đi đến Liên Hương uyển nhìn ngắm vị tiểu thư ấy một chút, cũng bị tướng gia lớn tiếng la mắng một trận.

Cũng từ đó, vị trí của Hề Hề ở Tướng phủ được nâng lên một bậc.

Nhưng Hề Hề không để ý lắm mấy chuyện này, nàng chỉ để ý những chuyện ở xa xa.

Đội binh Bắc chinh đã quay trở về kinh thành.

Không phải chiến thắng quay về, cũng không phải bại binh quay về, sự trở về này có chút lạ lùng. Những người dân thường đương nhiên không thể biết ẩn tình trong đó, chỉ có một số ít người biết.

Vàng thái dương mỗi ngày vẫn như cũ dâng lên phía đằng Đông, rồi hạ xuống ở đằng Tây, Lăng Châu vẫn bình lặng, như ao tù nước đọng.

Nhưng Hề Hề biết đây chỉ là tạm thời, không lâu nữa bão táp sẽ kéo đến nhanh thôi.

Ngày hôm ấy, khi Hề Hề đang dùng điểm tâm, ngắm hoa trong vườn, thì Lâm Ứng Nương cùng các nha hoàn đi đến, bà xuyên qua nguyệt môn, đi về phía Hề Hề.

Lâm Ứng Nương vận một thân váy áo đẹp để quý giá, làm cho Hề Hề có chút kinh ngạc.

Hề Hề cuống quýt đi qua chỗ bà, cất tiếng nói: “Cô cô, người tới rồi, vừa rồi con còn định đến Thanh uyển tìm người.” Trước mặt người khác, Hề Hề và Lâm Ứng Nương vẫn giả làm cô cháu.

Lâm Ứng Nương dịu dàng cười nói: “Hề Hề này, mau đi thay y phục, dưỡng con vừa trở về bảo thái hậu muốn gặp con đấy! Hơn nữa, kiệu trong cung cũng đã đến trước cửa chờ đón con rồi.”

Mấy ngày trước Hề Hề có bàn bạc với Lâm Ứng Nương, rất muốn gặp vị thái hậu đang nắm giữ triều chính một lần, nếu có thể vào cung, về sau hành động sẽ càng dễ dàng hơn. Không nghĩ đến nhanh như vậy đã có thể gặp, Lâm Ứng Nương làm việc quả nhiên rất nhanh nhẹn.

Sau khi quay trở vào trong phòng, Lâm Ứng Nương lệnh cho nha hoàn thay cho Hề Hề một bộ váy áo màu đỏ nhạt, bên trên váy thêu hoa văn lò mò, đẹp để quý giá nhưng không kém phần tao nhã, tinh tế mà không quá cầu kỳ. Lại lệnh cho nha hoàn bên cạnh chải cho Hề Hề một búi tóc loan phượng triều dương, rồi cài thêm vài cái trâm mộc mạc.

Trên gương đồng, chợt hé ra một khuôn mặt xinh đẹp sáng trong, vừa thanh lệ vừa kiều diễm, bên trong sự kiều diễm lại chính là sự thuần khiết trong trẻo, bên thuần khiết trong trẻo lại là cao quý tao nhã, như một đóa hoa sen bừng nở.

Mấy nha hoàn bên cạnh không kìm được lòng cất tiếng: “Tiểu thư xinh đẹp quá!”

Lâm Ứng Nương vui vẻ nói: “Đi thôi, đừng để thái hậu chờ lâu!”

Hề Hề ngồi kiệu, đi vào hoàng cung, cùng quân sự công công băng qua cung điện, đi đến phía sau hoàng cung.

Hoàng cung Nam Triều, sừng sững uy nga, thành lâu cao ngất, mái hiên cong lợp ngói lưu ly màu hoàng kim long lánh trải dài, nơi nơi đều ngập tràn khí thế đế vương hoàng tộc.

Sau một lúc đi vòng qua mấy cung điện, cuối cùng Hề Hề cũng đến được Từ Trữ cung của thái hậu.

Ánh mặt trời âm áp, gió nhẹ thổi bay mấy áng mây trên trời cao, khiến chúng biến hóa thành vô số hình thù khác nhau. Bên trong Từ Trữ cung trồng đầy các loài kỳ hoa dị thảo, hiện tại chúng đang thi nhau khoe sắc, tỏa hương nồng nàn, khiến người ta có cảm giác mình đang lạc bước vào tiên cảnh.

Thái hậu nằm trên ghế dài, đắm chìm trong hương hoa và ánh mặt trời.

Hề Hề tiến về phía thái hậu hành lễ.

Bên tai liền vang lên giọng nói nhu hòa dịu dàng của thái hậu: “Người chính là cháu gái Lâm Hề Hề của Lâm phu nhân ư, ngẩng đầu lên cho ai gia xem thử!”

Hề Hề ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo đón tiếp ánh mắt của thái hậu.

Không thể nghi ngờ, thái hậu là một người rất xinh đẹp, tựa như đóa hoa mẫu đơn nở rộ, khoan thai lộng lẫy, khi còn trẻ người nhất định là một đóa hoa rực rỡ hiếm thấy. Thế nhưng điều làm Hề Hề sững sốt nhất chính là, thái hậu cùng lắm chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng người trước mắt tóc đã hóa hoa râm, tuy làn da được giữ gìn nhẵn nhụi trắng nõn, nhưng lại có vài nếp nhăn lờ mờ. Hơn nữa vẻ mặt mang đầy sầu lo cùng mệt nhọc. Chỉ có đôi mắt là vẫn sắc bén, mang theo khí thế của người cầm quyền.

Có lẽ do chấp chính suốt nhiều năm qua, nên đã khiến cho một nữ tử xinh đẹp trở nên hao gầy, nhưng ngay cả như thế, bà cũng không muốn từ bỏ quyền vị. Con người, quả thật rất lạ lùng.

Bà tinh tế đánh giá Hề Hề, môi nâng lên một ý cười dịu dàng: “Quả nhiên rất xinh đẹp, trách không được dưỡng của người cứ hết lời khen ngợi người trước mặt ai gia. Đứng lên đi. Ban tọa.”

Hề Hề đứng lên, hành một lễ nhỏ rồi ngồi vào đệm.

“Ai gia đang có chút phiền muộn, trong cung lại chẳng có ai hợp ý ai gia, nghe dưỡng người nói, người cảm kỳ thi họa không gì là không biết, chi bằng đàn một khúc cho ai gia nghe đi!” Thái hậu nói.

Trong cung không ai khiến bà vừa ý, hay nói cách khác là chẳng ai hiểu được nỗi ưu phiền lúc này của bà.

Con trai bà bị địch quốc bắt, bà nhất định rất lo lắng. Hơn nữa, còn phải lấy cớ hoàng thượng ra ngoài bị nhiễm bệnh để che đậy việc này.

Việc chọn tân đế càng khiến bà sầu lo hơn. Nghe Lâm Ứng Nương nói, thật ra bà rất không yên tâm về đứa con Hàn Lung, bởi vì Hàn Lung từ nhỏ đã rất khó quản thúc, nếu làm hoàng đế rồi sợ là càng khó trị hơn, bà cần chính là một đứa con như Hàn Tuyên, yếu đuối và chịu nghe lời. Mặt khác, hiển nhiên càng không yên tâm Hàn Tuấn, Hàn Tuấn dù sao gì cũng không phải con thân sinh của bà, hơn nữa, nghe nói mẫu phi của Hàn Tuấn cũng là do bà hại chết. Việc này tuy là chuyện bí mật, rất ít người biết, người kẻ trộm thì luôn khó tránh chột dạ.

Thái Hậu vừa dứt lời, liền có tỳ nữ mang một lục huyền cầm quý giá đặt lên thảm đỏ trên mặt đất.

Hóa ra là thái hậu cảm thấy phiền muộn nên gọi nàng đến giải sầu, Hề Hề mỉm cười nói: “Bẩm thái hậu, đối với cảm kỳ thi họa dân nữ chỉ hiểu biết một ít, e là sẽ biểu diễn rất vụng về.”

Thái hậu ôn tồn nói: “Không cần câu nệ, nếu đàn không tốt, ai gia cũng sẽ không trách người!”

Nhìn thấy thái hậu vẫn khăng khăng muốn nàng đàn, Hề Hề không từ chối nữa, ôm đàn rồi chọn một tư thế ngồi thuận lợi, khẽ gảy, tiếng đàn trong trẻo liền vang lên.

Hề Hề đang đàn một khúc “Phong ba định.”

Hiện tại có lẽ thái hậu không muốn nghe tình khúc du dương hay khúc nhạc hào hùng gì, khúc “Phong ba định” này biết đâu có thể giúp bà giảm bớt ưu sầu.

Giai điệu của khúc nhạc như sóng to dâng cao, mênh mông không dứt, lại như tiếng gió gào thét, lạnh lẽo thấu xương. Với một người đang mang tâm trạng lo lắng mà nói, tiếng đàn này như hoa thom hay tiếng chim hót, là niềm hy vọng, ngăn dậm giang sơn một cảnh thanh bình.

Đúng như dự liệu, khúc nhạc này quả thật chạm được vào lòng thái hậu, sau khi tiếng đàn đã ngừng một lúc lâu, thái hậu vẫn im lặng, tựa như vẫn còn đang đắm chìm trong tiếng nhạc.

“Quả nhiên tâm tư tinh tế, cảm nghệ rất cao, tiếng đàn của ngươi rất hợp ý ai gia, trách sao dựng ngươi lại coi trọng ngươi như thế!” Thái hậu phục hồi tinh thần, vừa lòng nói, “Không biết thường ngày ngươi hay đọc loại sách gì?”

“Thưa, dân nữ từng đọc qua tứ thư ngũ kinh!” Hề Hề thấp giọng đáp.

Thái hậu khẽ gật đầu, bảo: “Nghe nói ngươi đến từ phương Bắc, không biết trên đường đến đây, nhìn thấy cuộc sống dân chúng của ta thế nào?”

Lòng Hề Hề khẽ động, vấn đề này rất nhạy cảm, nếu nói sai tâm ý người, chỉ sợ sẽ làm bà phật lòng. Nhưng cảnh tượng kêu than vang vọng đất trời, dân chúng đói khát vốn là sự thật, nếu Hề Hề bịa chuyện nịnh nọt, hẳn là không có khả năng.

Hề Hề thần thái trấn tĩnh, nàng liếc mắt nhìn thái giám và cung nữ bên cạnh thái hậu, mấy chuyện này không tiện nói trước mặt người ngoài.

Thái hậu nghĩ rằng nàng nhất gan, nên nhìn bọn nô tài nói: “Các ngươi lui xuống hết đi, chưa có lệnh của ai gia thì không được vào.”

Chớp mắt các thái giám và cung nữ đều đồng loạt lui xuống.

Hề Hề quyết định nói đúng sự thật, thiên hạ Nam Triều hiện tại ra sao, thái hậu là người cảm quyền chắc hẳn hiểu rõ hơn bất cứ ai, trong cung lại không thiếu kẻ a dua nịnh hót, nhưng cũng không có nghĩa nàng cũng sẽ nói những lời dễ nghe với bà, sau một lúc trầm ngâm, Hề Hề nói: “Thưa, thái hậu lòng vì thiên hạ, trách trời thương dân, nhưng lại có một số việc thật không biết nên nói thế nào. Trên đường dân nữ đến đây, người Nam Triều ở phía Bắc, đang ở mất mùa, hiện tại là mùa xuân thời điểm gieo vùi mùa mới, nhưng xem người dân dường như không lòng dạ nào trông trọt canh tác, mọi người đều đang lưu lạc tha phương. Nếu cứ tiếp tục như thế, Nam Triều tất có đại họa.”

Về mặt thái hậu thay đổi, không còn mang dáng vẻ hiền hòa dễ gần nữa, mà thâm sâu hơn hẳn.

“Nghiêm trọng đến thế ư? Vậy ngươi nghĩ nguyên do nào đã khiến Nam Triều trở thành như vậy?” Ánh mắt thái hậu như mũi kiếm, thế nhưng không hề nhìn Hề Hề, mà dừng trên những đóa mẫu đơn trong vườn. Thật ra hơn bất cứ ai, bà chính là người hiểu rõ nguyên nhân nhất.

Hề Hề trong lòng muốn nói, hiển nhiên là do người nắm giữ triều chính, tin vào lòng thần, không màng dân sinh, nên mới khiến cho dân chúng lầm than, còn hỏi ta nữa ư.

Nhưng Hề Hề lại không nói thế, thái hậu bắt gặp Hề Hề cúi đầu không nói, lại hỏi: “Với đại cục hiện tại của thiên hạ, ngươi nghĩ ta nên làm thế nào mới phải?”

Hề Hề cân nhắc một lúc lâu mới đáp: “Thưa, đối với đại cục trước mắt, nên làm như thế nào thái hậu là người hiểu rõ nhất, dân nữ kiến giải có chút vụng về, thái hậu nghe xong xin đừng để tâm. Dân nữ nghĩ đại cục thiên hạ hiện tại chẳng khác gì một cân cân, chỉ có cách cân bằng hai bên, mới mong thiên hạ thái bình, nếu không sẽ bốn bề bất ổn, chiến sự triền miên. Hiện giờ Bắc Thương quốc là một đất nước rất cường thịnh, có sức ảnh hưởng lớn đến Nam Triều. Nên gây ra sự chênh lệch, nhưng đại cục thiên hạ, mặc dù hưng suy có mệnh, tuy nhiên phần lớn vẫn là do con người quyết định. Dân nữ tin tưởng chúng ta sẽ có thể vượt qua.”

Lời nói của Hề Hề khiến thái hậu vô cùng sửng sốt, bà chưa từng nghe thấy nhận định nào như vậy, gương cao hàng mi, đánh giá Hề Hề một lần nữa.

“Suy đoán nhận định của ngươi rất mới mẻ độc đáo, nói đúng được trọng tâm. Vậy hiện tại hoàng đế đang bệnh nặng, ngươi nghĩ ai gia nên làm thế nào đây?”

Hề Hề từng nghe Hàn Tuyên nói qua, nếu thái hậu biết hẳn mất tích, nhất định sẽ lập tân quân. Thái hậu sớm đã có tính toán, lại còn muốn Hề Hề nói ra. Hề Hề cảm thấy thái hậu này cũng không như người khác đồn đại, chuyên chế độc đoán, hiện tại còn có vẻ như muốn thay đổi bộ mặt mới cho thiên hạ, dù vậy, vẫn còn thiếu một ngòi hỏa để châm lên ngọn lửa kia.

Hề Hề trầm ngâm đáp: “Thưa, nước không thể một ngày không vua, dân nữ cho rằng thái hậu nên suy nghĩ lập tân quân.”

Thái hậu nhả nhặn gật đầu: “Trong cung cũng có một người nói giống ngươi, chịu nói những lời thiệt tình với ai gia, ai gia rất thích nói chuyện với ngươi. Không bằng về sau ngươi hãy theo ai gia, ở lại trong cung phò trợ cho ai gia.”

Đây vốn là điều Hề Hề đang rất mong muốn, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng vẫn từ chối: “Dân nữ đa tạ ý tốt của thái hậu, nhưng dân nữ vô đức vô năng, liệu có thể ở trong cung phò trợ người sao?”

Thái hậu dịu dàng cười nói: “Ngươi đừng từ chối, ai gia rất thích ngươi. Hôm nay trước hãy quay về đi.”

Thái hậu nói xong, làm như rất mệt mỏi, liền từ trên ghế đứng lên, ngay lập tức có người bước qua diu đỡ bà.

Hề Hề cung kính lui về phía sau, theo quân sự công công rời khỏi Từ Trữ cung.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Gặp gỡ trong mưa

Ngày hai mươi tháng ba, trong tiết thanh minh.

Sáng sớm, Sứ Tiêu đã cùng thê tử đi cúng tế mộ phần tổ tiên. Hề Hề viện cớ đau đầu, nên không đi theo, nàng còn có việc quan trọng khác phải làm.

Hôm nay cũng là ngày hoàng gia đến tổ lăng bái tế, nghe nói, vương gia Hàn Tuần trước nay chưa từng trở về kinh thành đã được thái hậu triệu về. Điều này chứng minh thái hậu đang cân nhắc về người sẽ ngồi vào vị trí tân đế.

Hề Hề quyết định ra khỏi phủ để mở mang tầm mắt, nếu có thể gặp Hàn Tuần thì càng tốt, vừa hay có thể xem thử hắn là một người như thế nào.

Vì để thuận tiện đi lại, Hề Hề, Sương Nhi và Như Nhi đều cải nam trang, vốn không định mang Linh Nhi đi theo, nhưng nha đầu này sống chết cũng không muốn ở lại một mình trong Tướng phủ. Mà thật ra Hề Hề cũng không yên tâm để nàng ở đây một mình, nếu Sứ Bàng trở về, bắt gặp có khi lại đùa giỡn nàng.

Vì thế một nhóm bốn người nữ cải nam trang, thuê xe ngựa, đi ra ngoài thành.

Tháng ba, hương đào thơm ngát, ngoài thành nơi nơi đều là cỏ cây xanh biếc, trăm hoa đua sắc. Rất đông người bộ hành đạp thanh, mang theo hương khói tiến về bái tế phần mộ của tổ tiên ở ngoại thành.

Hề Hề vì muốn đi xem lễ, nên đi về hướng lăng mộ của hoàng gia. Thế nhưng nơi đó lại bị giới nghiêm, xung quanh có binh sĩ bảo vệ, chỉ có thể đứng quan sát từ phía xa xa.

Hề Hề trong lòng thất vọng, rồi nghĩ đến ngày sau vẫn còn cơ hội gặp Hàn Tuần trong cung, nên nhất thời cũng không nóng lòng nữa. Nhân dịp đi dạo một chút ở vùng ngoại ô.

Non xanh nước biếc, trăm hoa khoe sắc tỏa hương thơm ngát, nước chảy qua cầu nhỏ, cảnh liễu lượn lờ là lướt, giấc mộng về bức tranh Giang Nam của Hề Hề trong suốt mười một năm qua, cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Nhóm người đang lưu luyến ngắm nhìn phong cảnh, cũng không biết đã đến chính Ngọ từ lúc nào, đường muốn quay về, trời lại đổ mưa phùn.

Mưa bụi kéo dài, tuy nói mưa không lớn, nhưng lại dai dẳng không dứt, đủ để làm ướt y phục của người đi đường. Mà nơi này, cũng không có xe ngựa để thuê. Nên nhóm người Hề Hề đành phải trú mưa dưới một góc rừng đào.

“Tiểu thư, mưa này đã đổ xuống, cũng không biết đến khi nào mới dừng lại nữa.” Sương Nhi nhặt một cành đào, khẽ hỏi.

“Tiểu thư, mưa này có lẽ chốc lát sẽ không dứt được đâu.” Linh Nhi lẳng lặng nói.

Như Nhi tiếp lời: “Ôi không, chẳng lẽ chúng ta phải đợi mưa trở về sao! Nếu quần áo bị ướt, bị người ta nhìn ra là nữ tử, sẽ xấu hổ lắm đấy.”

Chợt nghĩ đến chuyện quần áo bị ướt, dính vào cơ thể, đúng là khiến người ta không khỏi đau đầu.

“Có gì mà vội, cứ chờ mưa tạnh đi.” Hề Hề ung dung nói.

Tuy nhiên mưa lại không hề có dấu hiệu sẽ tạnh, ngược lại trắng xóa cả bầu trời, càng lúc càng dày hơn. Nhưng đúng vào lúc này, trên đường nhỏ chợt có xe ngựa đi đến.

Sương Nhi vui vẻ: “Tiểu thư, à không... công tử.” Nghĩ đến mọi người đều đang cải nam trang, sửa miệng nói lại, “Có xe ngựa. Đây... dừng xe! Chúng ta muốn thuê xe!”

Hai chiếc xe ngựa trước mắt thân nhiên băng qua trước mắt các nàng, tốc độ không chút giảm xuống.

“Đây...!” Sương Nhi còn muốn kêu với theo, Hề Hề liền cắt lời nàng, “Sương Nhi, đó là xe ngựa của triều đình, người không thấy nó rất hoa lệ sao.”

Sương Nhi cứng miệng, không kêu nữa, nhưng hai chiếc xe ngựa kia cũng chậm rãi dừng lại theo giọng nói của Sương Nhi.

Một người điều khiển xe ngựa nhìn bọn họ hô to: “Này! Lên xe đi, chúng tôi sẽ nhường một chiếc xe ngựa cho các người.”

“Tiểu thư, chúng ta có cần đi nhờ xe không?” Sương Nhi hỏi.

Đôi mắt trong trẻo của Hề Hề liếc nhìn người kéo xe ngựa và mấy con ngựa quý giá, xem chiếc xe ngựa hoa lệ sang trọng kia, có vẻ như là xe ngựa đến từ trong cung, liền âm thầm cười nói: “Tất nhiên không thể phụ ý tốt của người ta!”

Cỗ xe ngựa đứng phía trước, có ba vị công tử bước xuống, đi qua chiếc xe ngựa phía sau, bốn người Hề Hề liền ngồi vào chiếc xe ngựa trống ấy.

Xe ngựa liền chậm rãi đội mưa đi về phía kinh thành. Đánh xe hỏi: “Không biết các vị công tử muốn đến nơi nào của kinh thành?”

Sương Nhi nói: “Cứ đến kinh thành trước đi!”

Chợt có tiếng vó ngựa truyền đến từ trong mưa, đánh gãy tiếng nói chuyện của bọn họ, Hề Hề vén màn xe lên, chỉ thấy trước mắt xuất hiện khoảng mười người ngựa đang từ trong mưa bụi lao đến, bọn họ tất cả đều mặc đồ đen bịt khăn che mặt, chỉ để lộ ra mỗi đôi mắt tràn ngập sát khí, giống như vùa chui ra từ bóng đêm.

Cùng mưa phùn gió mát, cỏ xanh hoa thơm bên ngoài trông rất đối lập.

Những người đó bỗng nhiên huyết một tiếng, liền bao vây hai cỗ xe ngựa lại, không nói một lời, đã xông vào hai cỗ xe. Ba vị nam tử trẻ tuổi ở xe ngựa phía sau và hai phu xe nhanh chóng lao ra ứng chiến.

Sương Nhi và Như Nhi thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta có cần ra giúp một tay không?”

Không rõ chuyện gì đang xảy ra, đương nhiên không nên nhúng tay vào, Hề Hề nói: “Cứ chờ xem đã!”

Phu xe và ba vị công tử kia võ công không tệ, nhưng hắc y nhân người đông thế mạnh, trong chớp lát đã chiếm thế thượng phong.

Mấy hắc y nhân túm nhóm người Hề Hề xuống xe, còn xe ngựa phía sau thì kéo xuống một vị công tử đội nón có khăn che mặt.

Mưa bụi miên man, người nọ bước ra có chút chật vật, hần vận một thân bạch y màu ánh trăng, trắng như tuyết, tựa một áng mây đứng trong mưa bụi.

Không thể nghi ngờ, người này hẳn là chủ nhân của hai chiếc xe ngựa. Mấy thị vệ đang mãi miết đánh nhau, nhìn thấy chủ nhân mình bị kéo ra ngoài, liền liều mạng muốn qua ứng cứu, thế nhưng lại không thể nào thoát khỏi vòng vây, vốn là không có cơ hội quan tâm đến hắn.

Hề Hề ý bảo Sương Nhi và Như Nhi động thủ, vài tiếng kêu thê thảm vang lên, kiếm trong tay các hắc y nhân đã rơi xuống mặt đất, máu trên kiếm nhanh chóng hòa tan vào trong mưa. Mấy hắc y nhân ôm ngực, chặn lại vết thương đang chảy máu.

Sương Nhi và Như Nhi đột nhiên ra tay, đám hắc y chớp mắt tan rã, bại trận ôm theo thương tích.

Ba thị vệ đang muốn diệt trừ các hắc y nhân bị thương, thì có một giọng nói vang lên: “Chậm!”

Chỉ một chữ thôi, đã lộ rõ sự uy nghiêm trời sinh, trong nháy mắt, không gian liền im lặng như tờ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết của các hắc y nhân cũng lặng xuống, chỉ nghe thấy mỗi tiếng mưa tí tách.

Người nói chuyện chính là vị công tử đội mũ che mặt.

Hề Hề chậm rãi quay đầu, liền bắt gặp hắn đang tháo cái mũ trên đầu xuống. Động tác của hắn tùy ý mà tự nhiên, thế nhưng lại ẩn ẩn bên trong một khí chất cao quý xuất trần.

Hắn cúi xuống chiếc nón bằng trúc, hé ra một khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mưa bụi lất phất ve vuốt khuôn mặt kia, hai chữ “tuần mỹ” khó có thể hình dung hết.

Bạch ngọc cố định một phần tóc, tôn lên mái tóc đen như mun, một phần tóc đen còn lại rồi tung xõa dài, tôn lên khuôn mặt như điêu khắc từ ngọc.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn thần nhiên đảo quanh, ánh mắt sống động lóe sáng, Hề Hề bí từ cạnh ngựa, không biết phải dùng từ gì để hình dung vẻ phong thái kia.

Bên môi hắn là một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười ấy thân thiết ấm áp như ánh mặt trời tháng ba.

Lòng Hề Hề nhảy dựng cả lên, gương mặt này thế nhưng lại có chút quen thuộc.

Ở một chỗ sâu trong trí nhớ của nàng, mơ hồ có một gương mặt hiện ra thật rõ ràng, hòa làm một với khuôn mặt trước mắt, đúng là hắn sao? Là Tần một sách ngày ấy cùng nàng?

Trong làn mưa bụi mênh mông, khuôn mặt ngày xưa tựa như đang ở rất gần, nhưng cũng tựa như rất mông lung.

Chương 76: Gặp lại trong cung

Mơ hồ ở phía xa xa là dãy núi bất động, như vậy mông lung, như vậy xa xăm, như mộng như ảo. Còn ở gần trước mắt, lại là một nam tử phong tư trác tuyệt, đôi môi mang theo nụ cười mong manh hờ hững, rốt cuộc hắn là ai?

Mưa bụi lất phất, dịu dàng khe khẽ lướt qua khuôn mặt. Trái tim tĩnh lặng như mặt hồ của nàng, tựa như bị ai đó ném vào một hòn đá, xô ra những gợn sóng.

“Tha cho bọn họ đi, bọn họ chỉ nhận mệnh làm việc, cũng là bất đắc dĩ!” Công tử vận bạch y nói, âm thanh của hắn không quá to, nhưng lại ần ần uy thế khiến người khác phải lưu tâm.

Mấy thị vệ không dám trái lệnh, ngay lập tức thả mấy hắc y nhân ra, trong làn mưa phùn, mấy hắc y nhân chật vật leo lên ngựa bỏ chạy.

Đối phương muốn dồn hắn vào chỗ chết, hắn lại ung dung tha cho bọn họ, thậm chí không buồn thăm vấn, người này cũng thật đặc biệt.

Bạch y công tử nhìn sang Hề Hề, khẽ cười bảo: “Đa tạ các vị huynh đài đã cứu giúp! Thật không biết nên cảm ơn như thế nào!”

Nụ cười của hắn ấm áp như ánh mặt trời, tao nhã như dải trắng bạc trong nước, khiến cho Hề Hề phút chốc cảm thấy rất hoảng hốt, đây đúng là nụ cười đặc trưng của Tần một sách.

“Không cần khách khí, coi như đáp lại ơn tình công tử cho chúng tôi đi nhờ xe!” Cừ chỉ thần nhiên đậm nhạt của hắn khiến Hề Hề có chút nghi hoặc, hắn có thật là Tần một sách không? Vì sao nhìn thấy nàng cũng không có chút phản ứng nào? Chẳng lẽ nàng thay đổi nhiều vậy sao, Hề Hề nhớ rõ lúc nhỏ mình là một nha đầu rất mập mạp, khuôn mặt trắng trẻo, trông như một viên châu tròn ngọc sáng, ngay cả cô cô Ứng Nương cũng không nhận ra nàng, huống chi là Tần Tuấn gốc này.

Cũng có khi người này vốn không phải hắn!

Đương do dự, muốn mở miệng hỏi, đúng lúc này, lại có mấy vó ngựa từ trong mưa lao đến, chẳng lẽ tiếp tục là thích khách sao?

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, cuối cùng có mấy người xuống ngựa, tiến đến nói: “Thuộc hạ chậm trễ, xin vương gia trách phạt!”

Hề Hề đang muốn mở miệng hỏi thì tất cả câu chữ bỗng phải nuốt hết vào trong.

Vương gia?

Hàn Lung nàng đã gặp rồi, vậy hắn là Hàn Tuấn mới từ Tây cương quay về kinh thành!

Hàn Tuấn!

Cái tên này hiện lên trong đầu, Hề Hề mới chợt phát hiện, Tần Tuấn cũng chỉ khác Hàn Tuấn mỗi một chữ.

Tần Tuấn! Hàn Tuấn!

Nàng nhớ mẫu thân của Tần Tuấn họ Tần. Hóa ra Tần một sách là lấy họ mẹ, thế nhưng trước đây Hề Hề chưa từng chú ý đến điều này.

Chẳng lẽ thật sự là Tần một sách? Chẳng lẽ Tần một sách là vương gia thật ư?

Bên trong ngàn vạn sợi chỉ bạc, chỉ có một sợi tơ mảnh, khiến Hề Hề chẳng có cách nào phân biệt được người đang đứng trong mưa bụi kia là ai.

“Mưa to như vậy, sao các vị còn không lên xe ngựa đi?” Hàn Tuấn thần nhiên nói, kế tiếp liền xoay người trở vào xe ngựa, vạt áo trắng bay phấp phới, có cả dấu vết của ướt vì mưa.

Hề Hề bấy giờ mới phát giác mưa đã lớn hơn, liền nhẹ nhàng vào lại xe ngựa.

Xe ngựa xóc nảy, chậm chạp chuyển bánh trên con đường nhỏ của vùng ngoại ô.

Không trung mù mịt mờ tối, núi xa mông lung xa xăm, cả vùng quê đều là mù mịt mông lung, chỉ có xe ngựa băng qua rừng hạnh là hữu hình có màu sắc.

Hạnh hoa mưa bụi Giang Nam, phong cảnh tựa tranh vẽ, nhưng Hề Hề nào còn lòng dạ ngắm nhìn.

Nếu thật sự là Tần Tuấn, nàng phải làm thế nào đây? Nàng biết hẳn, càng hiểu hẳn là một người như thế nào.

Hắn thông minh lương thiện, tài hoa hơn người, chính trực khiêm nhường, hẳn là một lựa chọn rất hoàn hảo cho ngôi vị hoàng đế.

Đến nay Hề Hề vẫn nhớ rõ, ngày ấy hắn thường xuyên ngân nga, “Dân phú tắc dịch tri dã, dân bần tắc nan tri dã. Hề dĩ tri kì nhiên dã? Dân phú tắc an hương trọng gia, an hương trọng gia tắc kính thượng úy tội, kính thượng úy tội tắc dịch tri dã. Dân bần tắc nguy hương khinh gia, nguy hương khinh gia tắc cảm lãng thượng phạm cấm, lãng thượng phạm cấm tắc nan tri dã. Cố tri quốc thường phú, nhi loạn quốc thường bần. Thị dĩ thiện vi quốc giả, tất tiên phú dân, nhiên hậu tri chi.”[*]

(*)Đại ý: Muốn thiên hạ yên ổn, trước phải nghĩ cho dân chúng. Dân giàu an hương thì tư gia sẽ an ổn, tư gia an ổn thì sẽ kính vua, kính vua thì một lòng với nước. Dân mà sinh bần cùng thì tư gia lục đục, tư gia lục đục thì sẽ làm cang bất trị, không còn tin vào vua nữa. Vốn dân giàu thì an quốc, mà loạn quốc vốn là do dân bần. Nếu muốn thiên hạ một lòng, trước phải giúp dân no ấm, sau đó mới tính đến trị quốc.

Khi đó Hề Hề không biết hẳn là vương giả hậu vệ của hoàng đế, còn thường xuyên cười nhạo hắn nói mấy câu vô nghĩa, hiện tại nghĩ lại, khi ấy có lẽ tiền hoàng đế đã có ý chọn hắn làm người kế vị.

Vậy có phải nàng nên đem ngọc tỷ giao cho hắn?

Hề Hề khẽ cười khỏ, phát hiện mình đang làm việc theo cảm tính, cứ quan sát hắn một thời gian rồi quyết định cũng không muộn.

Trong lúc ngần ngừ, xe ngựa đã vào đến thành Lăng Châu, phu xe hỏi, “Không biết các vị công tử muốn tới đâu, vương gia đã phân phó, nhất định phải đưa các vị đến nơi các vị muốn.”

“Hãy đưa chúng tôi đến Tướng phủ đi.” Hề Hề khẽ nói, nếu hẳn là Hàn Tuấn, sau này trong cung cũng sẽ chạm mặt, không cần che giấu thân phận với hắn.

Phu xe đáp một tiếng, rồi đi về phía Tướng phủ.

Hôm sau, mưa phùn vẫn giăng đầy trời, mưa bụi Giang nam thường day dưa kéo dài.

Sáng sớm, Hề Hề đã rửa mặt chải đầu, cầm theo dù trúc vào cung.

Thời gian gần đây, thái hậu rất tin tưởng Hề Hề, đại khái vì Hề Hề to gan ở trước mặt thái hậu nói những chuyện mà người khác không dám nói. Thái hậu liền ban đặc quyền cho Hề Hề tự do ra vào hoàng cung, nhờ vậy Hề Hề càng thuận lợi làm việc hơn.

Trong cung, đúng là có đủ loại quan lại, Hề Hề đang được diện kiến bọn họ, nàng tránh sau một bức tường, nhìn nhóm thần tử mặc quan phục bằng gấm đang chậm rãi bước đến.

Nhóm thần tử này vẻ mặt nghiêm trọng, toàn những người già dặn vẻ mặt không chút hăng hái hào hùng. Nam Triều nếu muốn thay một bộ mặt khác, nghĩ hẳn là phải thay những kẻ này trước.

Hề Hề lờ mờ nghe thấy bọn họ bàn luận về ý chỉ gì đó của thái hậu, rằng hoàng đế bệnh nặng, để Hàn Lung giám quốc.

Lòng Hề Hề chùng xuống, chẳng lẽ thái hậu đã hạ lệnh để Hàn Lung giám quốc sao.

Giám quốc, mặc dù không phải hoàng đế chính thức, nhưng lại là người thay thế hoàng đế, tuy thái hậu không hài lòng với Hàn Lung lắm, nhưng vẫn để hắn làm giám quốc. Xem ra thái hậu cuối cùng vẫn sẽ chọn Hàn Lung làm người kế vị.

Hề Hề nhìn về đám người, không thấy Hàn Tuấn trong số ấy, liền vội vàng đi về hướng Từ Trữ cung.

Vừa đi vào trong sân, đã nghe thấy một trận nô đùa cười lớn hoan hô, song, nàng nhờ tiểu thái giám đi thông báo một tiếng, Hề Hề liền thu dù lại rồi đi vào trong điện.

Trong điện có vài người đang ngồi, Hề Hề cũng không có cơ hội nhìn rõ, tiến thẳng về phía thái hậu hành lễ.

Sau khi được bình thân miễn lễ, Hề Hề mới phát hiện người đang ngồi là Hàn Lung và Hàn Tuấn.

Hàn Lung bộ dạng vừa hạ triều, vận một thân quan phục quyền quý. Mà Hàn Tuấn thì vẫn chỉ vận bạch y màu ánh trắng, tóc cố định bằng trâm bạc, trông qua không khác gì một công tử gia thế.

Chốc lát Hề Hề liền hiểu được, Hàn Tuấn chỉ mới vừa Tây cương trở về, nên vẫn chưa vào thượng triều.

Hàn Lung nhìn thấy Hề Hề, có biểu cảm rất kinh động.

Khuôn mặt thanh lệ của Hề Hề không chút son phấn, mái tóc đen nhánh chỉ dùng một dải lụa mỏng màu hồng nhạt tết lại, nàng mặc một thân váy áo màu ánh trắng, khoác áo ngoài bằng sa mỏng màu hồng phấn, dáng vẻ trang nhã thanh lệ, thoát tục xinh đẹp.

Hàn Lung cười hỏi thái hậu, “Mẫu hậu, đây là phi tử nào của hoàng huynh vậy, sao nhi thần chưa từng gặp qua?”

Thái hậu thấp giọng nói: “Hiển nhiên con chưa gặp qua nàng, nàng không phải phi tử của hoàng huynh con, nàng là cháu gái của phu nhân thừa tướng, Lâm Hề Hề!”

“Cô chính là biểu muội mà Sử Bằng nói sao?” Hàn Lung kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, ngày ấy ở Tướng phủ có nhìn thoáng qua dung mạo xinh đẹp của nàng, nhưng khi đó Hề Hề vẫn mang khăn che mặt, hắn chưa từng nhìn rõ mặt mũi nàng, hiện tại rõ ràng rồi, so với những gì hắn tưởng tượng còn muốn tuyệt mỹ hơn.

Hề Hề nhìn thấy ánh mắt Hàn Lung nhìn nàng từ trên xuống dưới, không ngừng đánh giá, cảm thấy rất phiền chán, liền lui lại đứng hầu bên cạnh thái hậu.

Thái hậu có vẻ cũng không thích thú gì bộ dạng say mê kia của Hàn Lung, nên ho khan một tiếng, Hàn Lung mới cuống quýt dời mắt đi.

Hề Hề lại liếc trộm về phía Hàn Tuần, hắn vẫn mang bộ dạng thần nhiên khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc, có lẽ hắn vốn là một người như vậy sẵn rồi.

Hàn Tuần cất tiếng: “Mẫu hậu, không biết bệnh tình của hoàng huynh đã khá lên chưa, nhi thần muốn đi thăm hoàng huynh một lát.”

Thái hậu thở dài nói: “Các con vẫn không nên đi thăm làm gì, thái y có dặn, bệnh của hoàng thượng sẽ lây truyền cho người khác, mẫu hậu sao có thể để các con mạo hiểm. Chờ sau khi bệnh tình của hoàng thượng khá lên rồi, sẽ để các con đến thăm.”

Giọng nói của thái hậu có hơi nhanh, bà đang cố gắng che giấu những tin tức động trời.

Hàn Tuần nghe vậy, đôi mắt đen láy nhàn hạ lóe lên vài tia sáng.

“Tuần Nhi, con ở Tây cung chịu khổ nhiều năm, lần này về, chỉ bằng hãy ở lại kinh thành lâu một chút đi.” Thái hậu mang theo quan tâm, khe nói.

Nếu là người ngoài, còn tưởng đây là cảnh tượng mẫu tử từ từ hiếu.

Hàn Tuần gật đầu, đáp: “Hoàng huynh bệnh nặng, Tuần Nhi sẽ ở lại kinh thành một thời gian, dù vậy Tuần Nhi đã quen cuộc sống an nhàn, không nghĩ sẽ vào triều làm quan, mong mẫu hậu thành toàn.”

Thái hậu nghe vậy, đôi mắt lóe sáng, nói: “Nếu đã vậy, mẫu hậu cũng không muốn ép con.”

Hiển nhiên không ép, bởi vì đây cũng là điều thái hậu mong đợi.

“Mẫu hậu nếu không còn chuyện gì khác, nhi thần xin cáo lui.” Hàn Tuần thi lễ với thái hậu, rồi chậm rãi rời đi.

Hàn Tuần đi rồi, Hàn Lung vẫn không chịu đi, ở lại nói chuyện không đâu với thái hậu, thỉnh thoảng lại liếc trộm Hề Hề.

Hề Hề trầm tĩnh đứng đó, mắt nhìn mũi, mũi thờ vì tim, không làm gì cả.

Một lát sau, thái hậu có vẻ cũng mệt mỏi, nên nói với Hàn Lung, “Nếu không có chuyện gì quan trọng thì lui ra đi.”

Sau khi Hàn Lung rời khỏi, thái hậu nâng mắt, hòa nhã nói: “Hề Hề, vừa rồi ngươi gặp Hàn Tuần, cảm thấy hắn là một người như thế nào?”

Vấn đề thái hậu hỏi, Hề Hề có chút khó trả lời.

Từ ánh mắt vừa rời của thái hậu, Hề Hề nhìn ra bà thập phần tán thưởng phong tư của Hàn Tuần, nhưng ngang trái thay, hắn không phải con của bà.

“Thái hậu, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, nên Hề Hề không dám nói bậy. Nhưng xem về bề ngoài, ngài ấy thật sự là một người rất phong lưu tuấn tú!”

Thái hậu khẽ gật đầu, đôi mắt đen luôn sâu thẳm tĩnh lặng, hình như có vài gợn sóng dâng lên, bà thì thào: “Lương phi à Lương phi, ngươi thật khéo sinh đây!”

Hề Hề đứng lặng một bên, nghe thấy bên trong giọng nói của thái hậu là sự không cam lòng. Lương phi đã qua đời mà thái hậu ghen ghét kia, hắn là mẫu phi của Hàn Tuần.

Một lúc sau, thái hậu nhìn Hề Hề nói: “Ngươi cũng lui ra đi, ai gia hôm nay có chút mệt mỏi!”

Hề Hề chậm rãi cáo lui.

Vừa từ trong điện đi ra, liền có một trận mưa nhỏ bị gió cuốn va vào mặt Hề Hề, nàng căng dù trúc, hòa vào mưa bụi mờ mờ. Nàng phóng mắt nhìn mưa rơi, hành lang đã bị bọt nước che mờ, cả hoàng cung đều đắm mình trong làn mưa mỏng lung.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đúng là cố nhân

Hề Hề dọc theo lan can chạm trổ bằng cẩm thạch, đi về hướng Đông.

“Lâm cô nương!” Một âm thanh trầm thấp truyền chọc vang lên phía trước.

Cuối hàng lang, Hàn Lung đang ngồi chờ trên lan can bạch ngọc, mỗi nhếch lên, đôi mắt ngập tràn tình ý.

Hề Hề nhìn quanh bốn phía, mưa bụi kéo dài, chung quanh không có bất cứ ai. Nàng khẽ cười nói: “Không biết vương gia gọi ta có việc gì?”

Lông mi Hàn Lung giương lên, nói: “Nghe nói Lâm cô nương đàn rất hay, hình như đàn hay hơn cả Thái Dung công chúa, không biết khi nào mới may mắn được nghe tiếng đàn của Lâm cô nương?”

Nghe hần nhắc đến Diệp Từ Dung, lòng Hề Hề chùng xuống, nữ tử kia bởi vì tài sắc vô song nên mới bị đưa đến Bắc Thương quốc làm vật hy sinh. Không khỏi lạnh lùng nói: “Vương gia nhầm rồi, tiếng đàn của Hề Hề sợ là không thể lọt tai vương gia. Hề Hề cáo lui!” Hề Hề dứt lời, liền đi qua Hàn Lung.

Hàn Lung không cam lòng đuổi theo, lách mình đứng chắn trước mặt Hề Hề, con ngươi đen lóe sáng nhìn chằm chằm Hề Hề: “Lâm cô nương, bình thường nàng vẫn luôn lạnh lùng như vậy sao? Cùng lắm nhìn nàng như vậy rất thu hút, càng khiến bản vương thích nàng hơn!”

Hề Hề cau mày: “Mong vương gia tự trọng!”

“Tự trọng?” Hàn Lung tươi cười tiến gần đến Hề Hề hơn, “Thế nào, nàng sợ bản vương sao?”

Đến kinh thành đã nhiều ngày, Hề Hề cũng có chút hiểu biết về Hàn Lung, kẻ này đã phá hỏng thanh danh của không biết bao nhiêu cô gái ở kinh thành, Hề Hề cực kỳ chán ghét hắn. Nàng không tiếng động lách mình né hắn ra, nói: “Vương gia, xin lỗi, Hề Hề phải đi rồi!” Dứt lời, Hề Hề liền giương dù trúc lên, đi ra phía mưa.

Hàn Lung vẫn không bỏ cuộc, kéo tay áo Hề Hề nói: “Lâm cô nương, không muốn tán gẫu với bản vương chốc lát sao?”

“Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân!” Hề Hề nhàn nhạt nói.

“Đã vậy bản vương càng muốn thân hơn!” Nói xong, Hàn Lung chợt vươn tay về phía ngực Hề Hề.

Hề Hề không nhịn được nữa, song, lại không thể để lộ võ công lúc này, dưới tình thế cấp bách, liền nhắc chân giẫm lên chân hắn.

“Hoàng huynh, trời mưa to như vậy, không biết huynh còn ở đây làm gì?” Một giọng nói trong trẻo dịu dàng vang lên.

Hàn Lung nghe vậy, rất không cam lòng thả tay Hề Hề ra.

P phía trước, bên trong làn mưa bụi mênh mông, Hàn Tuấn cầm một cây dù trúc màu xanh, bạch y phát pho, cả người trông như tiên nhân hạ phàm.

Hàn Lung âm ức liếc nhìn Hề Hề, nói: “Bản vương sớm muộn gì cũng sẽ có được người.” Dứt lời, lờm Hàn Tuấn một cái, đội mưa mà đi.

Hề Hề nổi giận vì sự vô lý của hắn, liền tiện tay bẻ một chiếc lá cây bên cạnh, ngón tay ngọc bắn chiếc lá đi, đánh vào huyệt đạo trên đầu gối hắn, chân Hàn Lung lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ rạp trên cỏ.

Hề Hề cười trong trẻo, nhưng không có thành tiếng.

Hàn Lung lão đảo, kinh ngạc lờm Hề Hề đang trong trẻo cười và Hàn Tuấn cũng đang đứng thẳng tắp mỉm cười, hừ lạnh một tiếng, rồi phát tay áo bỏ đi xa.

Hề Hề giương ô lên, đi vào trong mưa, đuổi theo bóng dáng cao ngất thon dài kia, “Vương gia đi thông thả! Hề Hề tạ ơn vương gia!”

Hàn Tuấn quay đầu lại, nhả nhếch cười, đôi mắt đen láy dịu dàng, sáng lấp lánh, “Lâm cô nương không cần khách khí!”

Hồ hấp của Hề Hề bỗng nhiên bị kiềm hãm, tầm mắt dừng ở ngọc bội bên hông Hàn Tuấn, đó là một khối ngọc thượng hạng, bên trên chạm trổ hình rồng rất sống động.

Đúng là hắn, Tần một sách.

Hề Hề vẫn còn nhớ rất rõ, ngày ấy khi nhìn thấy khối ngọc bội này của Tần Tuấn, Hề Hề từng nhiều lần xin hắn tặng nó cho nàng, nhưng Tần Tuấn chưa từng đồng ý. Giờ phút này bất gặp ngọc bội quen thuộc, Hề Hề cuối cùng có thể chắc chắn, hắn chính là Tần một sách ngọc ngêch năm nào.

Thời gian xoay chuyển, vốn tưởng kiếp này sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại nhau nữa, ngờ đâu hiện tại không hẹn mà gặp. Nàng vẫn luôn nghĩ hắn chỉ là

một người bình thường, nào ngờ hần hóa ra là một vương gia tôn quý.

Mười năm không gặp, hần đã sớm từ một thiếu niên ngây ngô, cao lên rất nhiều, trở thành một nam tử trầm tĩnh thông dong, ánh mắt che đầy kiêu ngạo hiên ngang, nhất cử nhất động đều lo lắng toát ra quý khí.

Mưa phùn xô vào dù trúc, tiếng mưa rơi đầm đệp trên ô, tựa như rơi vào hồ nước trong lòng Hề Hề.

Hàn Tuân mỉm cười gọi, “Lâm cô nương!”

Hề Hề phát giác mình đang thất thần, mặt liền ửng đỏ cả lên, nói: “Vương gia, Hề Hề có cảm giác vương gia rất quen! Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?” Sau khi định thần, Hề Hề hỏi dò.

“Lâm cô nương, hôm qua người chính là vị công tử Tướng phủ kia đúng không, chúng ta đã gặp nhau rồi nên đương nhiên quen mặt.” Hàn Tuân kinh ngạc, ánh mắt lóe sáng rồi vụt tắt trong phút chốc.

Hề Hề khẽ cười nói: “Vương gia, Hề Hề không phải nói hôm qua, mà là trước kia, chúng ta đã gặp nhau rồi đúng không?”

“Lâm cô nương nói vậy, chẳng lẽ cô nương đã từng đến Tây cung rồi?” Về mặt Hàn Tuân rất sững sốt.

Hề Hề lắc đầu: “Không phải, ta chưa từng đến Tây cung, chẳng lẽ trước khi đến Tây cung, vương gia chưa từng đi qua nơi nào khác sao?”

Hàn Tuân lắc đầu đáp: “Những chuyện trước kia, bản vương đã không còn nhớ rõ nữa.”

Hề Hề có chút thất vọng, nhưng nàng cũng chỉ có thể như vậy, bởi vì thật sâu trong đáy lòng, nàng vẫn hy vọng hần sẽ chủ động nhận ra nàng.

“Lâm cô nương muốn xuất cung ư?” Hàn Tuân hỏi.

“Đúng vậy, không quý rầy vương gia nữa, Hề Hề cáo lui!” Hề Hề dứt lời, liền muốn rời đi.

“Lâm cô nương, bản vương cũng đang muốn xuất cung, chi bằng tiễn cô nương một đoạn!” Hàn Tuân dịu giọng nói, môi mông khẽ nhếch, mang theo sự dịu dàng cùng một nụ cười trong trẻo.

Hần đuổi theo Hề Hề, cùng sóng vai Hề Hề bước đi trong mưa gió.

Mưa bụi thênh thang, hai cái ô di chuyển chậm chậm trong mưa, giống như hai đóa hoa duyên dáng nở rộ.

Bóng dù trúc chuyển động yếu điệu, mái tóc mong manh đen nhánh bay lá tả.

Tướng phủ cách hoàng cung không quá xa, nên Hề Hề cũng không cần ngồi xe ngựa, giờ phút này hai người đang đi song song bên nhau trở về.

Tuy rằng chẳng rõ tại sao Tần một sách lại muốn đưa nàng về, nhưng trong lòng Hề Hề vẫn không hiểu vì sao cảm thấy rất vui sướng.

Đường về rất vắng vẻ, thi thoảng cũng chỉ có hai người lướt qua bọn họ.

Hề Hề hỏi: “Vương gia, ngài từ Tây cung đến đây, không biết dọc đường thấy cuộc sống của dân chúng thế nào, ngài có cái nhìn như thế nào về đại cục hiện tại của thiên hạ?”

Đây là vấn đề thái hậu từng hỏi nàng, Hề Hề muốn biết Tần một sách đọc sách nhiều năm như vậy, đối với trị quốc bình thiên hạ, liệu có cái nhìn riêng nào không.

Hàn Tuân nghe thấy Hề Hề hỏi, hơi nhú mày, đôi mắt sáng tỏa mang theo vẻ bi thương.

Hần khẽ thở dài nói: “Xuất môn vô sở kiến, bạch cốt tể bình nguyên. Lộ hữu cơ phụ nhân, bảo tử khí thảo gian. Cố vấn hào khắp thanh, huy thế độc bất hoàn. Vị tri thân tử xử, hà năng lưỡng tương hoàn.”[*]

(*) “Ra cửa nào trông thấy, xương trắng ngập đồng sâu. Bên đường có một chị, đôi quắt con đồng lau. Đi xa còn tiếng khóc, gạt lệ không ngoai đầu. Một thân còn chưa chắc, cả hai sống được sao.” Đây là bài “Thất ai thi” của Vương Xán. Bản dịch trên là của Nhượng Tống.

Hàn Tuân nói xong, hai người liền đứng lặng trong mưa, mặc cho gió mưa tấp vào người.

Hề Hề trên đường đến đây, chứng kiến dân chúng lưu lạc tha phương, người già đơn quạnh, trai tráng bán vợ bán con, núi sông bốn phía, chỉ toàn cảnh ca thán.

Hề Hề không nghĩ đến Hàn Tuân lại đọc bài thơ này, hần không hổ là đệ đệ của Hàn Tuyên, hai người đều cùng mang bộ dạng ngờ nghệch, thế nhưng bộ dạng đọc thơ của Hàn Tuân và Hàn Tuyên lại không hề giống nhau.

Hàn Tuân, quả nhiên lòng ở muôn dân thiên hạ.

Chương 78: Đến vào đêm mưa gió

Hàn Tuân đưa tiễn Hề Hề đến trước cửa Tướng phủ, liền cầm dù trúc chậm rãi rời đi.

Mưa bụi mờ mờ, nhanh chóng nuốt trôi bóng dáng bạch y lay động của Hàn Tuân, Hề Hề nhìn theo bóng dáng ấy mãi đến khi Hàn Tuân đi thật xa, cảm xúc không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Thật lâu sau, khi hân đã khuất hẳn, Hề Hề mới xoay người, đi vào Tướng phủ.

Cảm giác hình như có ai đó đang nhìn nàng, Hề Hề mới ngẩng đầu liền bắt gặp phía cửa, chính là Lăng Dũng, một hộ vệ của thừa tướng Sừ Tiêu đang đứng ở đó, đôi mắt đen vô tình hữu ý xẹt qua Hề Hề.

Hề Hề cũng không quan tâm đến những hạ nhân của Tướng phủ lắm, nhưng Hề Hề lại từng nghe cô cô Ứng Nương nói qua, Lăng Dũng này võ công rất cao, là một hộ vệ tận tâm trung thành.

Hề Hề nhìn hân gật đầu, rồi đi vào trong.

Hân nhất định đã nhìn thấy Hàn Tuân, thế nhưng Hề Hề cũng chẳng buồn để ý, ngay cả khi hân có bẩm báo chuyện này với Sừ Tiêu cũng chẳng sao cả.

Hề Hề không quay về phòng mình mà trực tiếp đến Thanh uyển tìm Lâm Ứng Nương.

Lâm Ứng Nương nhìn thấy Hề Hề đã về, liền cho những thị nữ bên cạnh mình lui xuống.

Rời đi đến bên cạnh Hề Hề thấp giọng nói: “Thánh chủ, thám tử chúng ta phái đến Tây cương, hiện tại đã mang theo tin tức quay về.”

Hề Hề trong lòng vui vẻ, nàng cũng đang định hỏi Lâm cô cô chuyện này, “Thế nào, Hàn Tuân trị vị Tây cương ra sao?”

Lâm Ứng Nương mỉm cười đáp: “Chỉ bốn chữ, chính – tích – trắc – việt!”

*Chính có nghĩa nền nếp quy tắc, tích có nghĩa công lao to lớn, trắc là sáng suốt cao minh, việt là vượt trội.

Hề Hề nội tâm vui vẻ, gật đầu nói: “Quả nhiên không ngoài dự liệu, đã như thế, chúng ta sẽ chọn hân, tối nay ta sẽ đến phủ tướng quân, tìm Diệp Khải Phong tướng quân một chuyện.”

Lâm Ứng Nương khẽ gật đầu.

Ngày mưa kéo dài, nên bóng đêm cũng đến sớm hơn, canh ba đến, Hề Hề liền thẳng hướng đi đến tướng quân phủ. Vốn có thể đến phủ tướng quân vào ban ngày, thăm hỏi Diệp Khải Phong, nhưng để tránh người khác nghi ngờ, vẫn nên đi vào đêm khuya thì hơn.

Trên đường đi, Hề Hề bắt gặp mấy chiếc xe ngựa đi cùng đường với mình, nên cũng theo đuôi bọn họ.

Mấy chiếc xe ngựa kia đi về hướng cửa sau của phủ tướng quân, rồi ngừng lại, có mấy người khoác áo choàng đen xuống xe, bộ dạng thần thần bí bí.

Hề Hề lặng lẽ theo sau bọn họ, đi vào trong phủ.

Mấy người kia được hạ nhân dẫn đến một gian phòng, trông có vẻ là thư phòng của Diệp Khải Phong tướng quân.

Hề Hề thả người nhảy lên một cái cây cao bên ngoài thư phòng, nhờ những cành lá sum sê che đầy bóng dáng của mình.

Mưa rơi trên mái hiên, bị ánh sáng trong thư phòng phản xạ, sáng lấp lánh. Hề Hề vươn tay đỡ lên một mái ngói, liền có thể nhìn thấy bên trong không sót một thứ gì.

Ba người kia cởi áo choàng ra, bọn họ đều là trọng thần trong triều.

Trải qua nhiều ngày hành tẩu trong cung, Hề Hề đều có thể nhận ra bọn họ, đó là những quan viên thanh liêm trong triều, thượng thư Thôi Quang, Binh bộ thị lang Thạch Thụy, Hộ bộ Vương Băng.

Bốn người chào hỏi nhau xong, liền ngồi xuống.

Về mặt Diệp Khải Phong nghiêm trang: “Quốc nạn ập đến, đêm không thể an giấc. Nên mới tìm các vị đến để thương nghị quốc sự.”

Thôi Quang nói: “Đáng tiếc Ngô hoàng bạc mệnh, thế nhưng mất tích ở chiến trường, chúng ta cũng vô năng.”

Thạch Thụy tiếp lời: “Hiện tại thái hậu đề nghị vương gia Hàn Lung giám quốc, xem chừng là có ý để hấn đăng cơ.”

Tĩnh tĩnh Vương Băng có chút nóng nảy, nên đập tay lên bàn nói: “Đúng là bất hạnh của quốc gia, nếu Hàn Lung đăng cơ, chỉ sợ dân chúng lại phải tiếp tục chịu khổ.”

Diệp Khải Phong gật đầu: “Các vị đại nhân nói không sai, quyết không thể đề nghị vương gia Hàn Lung đăng cơ làm hoàng đế. Không biết các vị cảm thấy tam vương gia Hàn Tuấn như thế nào?”

Mọi người đồng loạt gật đầu mang ý tán thưởng: “Mặc dù chỉ mới gặp vài lần, nhưng cảm thấy tam vương gia rất uyên bác, là một người tài năng. Cũng không giống hạng người rụt rè yếu đuối.”

Diệp Khải Phong gật đầu đồng ý: “Trước khi về kinh, ta đã bí mật cho người đến Tây cương tìm hiểu về các chiến tích của Hàn Tuấn, người này ngoài mặt gầy yếu, nhưng thực tế rất có tài trị quốc.”

Vương Băng đứng dậy, lớn tiếng nói: “Nếu đã như thế, chi bằng chúng ta hãy ủng hộ Hàn Tuấn làm tân đế đi.”

“Nhưng thái hậu sẽ không dễ dàng bằng lòng đâu. Hơn nữa chúng ta cũng không biết ý của Hàn Tuấn ra sao. Ngay cả phủ đệ thái hậu cũng không ban cho hấn, xem ra không có ý để cho hấn ở lại kinh thành.” Thạch Thụy nhìn mọi người trầm giọng nói.

Diệp Khải Phong lên tiếng: “Chỉ cần tam vương gia đồng ý đăng cơ, chúng ta sẽ từ từ tìm biện pháp, không bằng ngày mai liền đi dò xét hấn thử!”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý, kế tiếp liền bàn luận một số kế sách, xong xuôi thì khẽ cáo từ.

Đội bọn họ đều đã đi hết, trong phòng chỉ còn lại một mình Diệp Khải Phong đứng chấp tay sau lưng thờ dài.

Hề Hề nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, ngoài cửa phòng không thấy thị vệ nào cả, Hề Hề liền sải bước đi vào thư phòng.

Trong phòng ánh nến sáng ngời, tướng quân Diệp Khải Phong ngẩng đầu lên, bắt gặp một nữ tử mang khăn che mặt chậm rãi bước đến.

“Ngươi là ai?” Diệp tướng quân lạnh lùng hỏi, một chút kích động cũng không có, không hổ là võ uy tướng quân.

Hề Hề bình tĩnh ngồi vào ghế, thản nhiên nói: “Ta là người quan tâm đến điều mà đại tướng quân cũng đang quan tâm, hôm nay đến đây tìm Diệp tướng quân vốn là có cùng mục đích.” Dứt lời, Hề Hề liền lấy ngọc tỷ được bao bọc cẩn thận từ trong áo ra, đặt nó lên bàn.

“Hấn là Diệp tướng quân nhận ra vật này.” Hề Hề dịu giọng nói.

“Ngọc tỷ?” Diệp Khải Phong không tin vào mắt mình nữa, hấn bước về phía trước, tĩnh tế quan sát, khi biết rằng nó không phải là giả, cuống quýt lùi ra sau, rồi quỳ xuống trước ngọc tỷ, miệng nói Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn tuế.

Có câu gặp ngọc tỷ như gặp hoàng thượng, Hề Hề cuối cùng cũng được tận mắt thấy.

Diệp Khải Phong đứng lên, nhìn Hề Hề hỏi: “Không biết cô nương là người phương nào, vì sao ngọc tỷ lại ở trong tay cô nương?”

“Ngọc tỷ này là Hàn Tuyên đích thân giao cho ta, hấn lệnh ta giao lại ngọc tỷ cho ngài. Đồng thời bảo ngài tương trợ cho tân đế đăng cơ.” Diệp Khải Phong sững sốt, không nghĩ đến nữ tử này lại dám gọi cả tước danh của hoàng đế, càng không nghĩ đến nữ tử này thế nhưng cũng đã gặp qua Hàn Tuấn.

“Cô nương gặp Thánh Thượng ở đâu, Thánh Thượng hiện tại có khỏe không?” Diệp Khải Phong lo lắng hỏi.

“Hấn hiện tại rất an toàn, tính mạng cũng không nguy hiểm, ngài có thể yên tâm, tuy nhiên hấn nói... không bao giờ muốn làm hoàng đế nữa. Hấn muốn ta giao ngọc tỷ này cho ngài, lệnh ngài giao nó lại cho tân hoàng. Hàn Tuyên không muốn thái hậu quyết định chuyện lập tân đế nữa, nên mới bảo ta giao ngọc tỷ vào tay ngài. Vừa rồi nghe mọi người bàn luận, tựa hồ đã chọn ra được tân đế, nên ta mới giao lại ngọc tỷ này.” Hề Hề không nhanh không chậm nói, giọng nói trong trẻo lạnh lùng quần quanh, mỗi một câu đều như búa tạ giáng vào đầu Diệp Khải Phong.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Bên dưới ngọn đèn, Diệp Khải Phong lại hỏi, hấn cảm thấy đôi mắt trong trẻo như làn nước mùa thu bên dưới lớp khăn che mặt kia có chút quen thuộc.

Hề Hề mỉm cười, vươn tay tháo khăn che mặt xuống, dung mạo xinh đẹp hiện ra trong ánh đèn, hết sức rõ ràng trước mặt Diệp Khải Phong.

Diệp tướng quân cả kinh, nữ tử này là Lâm Hề Hề bên cạnh thái hậu sao? Không phải cô ta là cháu gái của thừa tướng Sử Tiêu sao?

“Ngươi là Lâm Hề Hề bên cạnh thái hậu? Ngươi không phải cùng một phe với thái hậu sao?” Diệp Khải Phong trầm giọng hỏi, hàng mày đã sớm nhíu lại cùng một chỗ.

“Cho dù ta ở Tướng phủ, làm việc bên cạnh thái hậu, cũng không có nghĩa ta theo phe bà. Xin ngài hãy tin tưởng ta. Ngọc tỷ ta đã giao cho ngài, nó có giá trị gì hấn là ngài biết, mong ngài sẽ giữ gìn nó cẩn thận.” Dứt lời, liền đứng dậy cáo từ.

Diệp Khai Phong cầm ngọc tỷ trong tay, lâm vào trầm tư, vừa rồi khi nhìn thấy nữ tử kia, không biết vì sao hắn có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ?

Đêm đã khuya, mưa vẫn không ngừng đổ xuống phát ra âm thanh tí tách, Hề Hề phóng qua nóc nhà, ra khỏi phủ tướng quân, phía sau làm như có người đuổi theo.

Lòng Hề Hề chùng xuống, nàng nhanh nhẹn rẽ vào một con ngõ tắt, người phía sau do dự rồi rẽ vào theo, không nghĩ rằng thứ đang chờ đợi hắn là một trường kiếm.

“Người là ai? Theo dõi ta làm gì?” Hề Hề mang theo hàn ý cất tiếng.

“Vân cô nương? Xin hãy thủ hạ lưu tình, tại hạ phụng mệnh đến tìm cô nương.” Người kia thấp giọng nói.

Hề Hề sững sốt, trong kinh thành này trừ thị nữ của nàng và Lâm Ứng Nương, không còn ai khác biết nàng họ Vân.

“Phụng mệnh ai đến?” Hề Hề lạnh giọng hỏi, chậm rãi hạ trường kiếm xuống.

“Vân cô nương đi theo ta sẽ biết ngay thôi!” Người nọ khẽ nói, sau đó liền phóng người nhảy lên mái hiên.

Hề Hề theo sau hắn, lướt qua mái hiên, chốc lát sau liền đi đến một sân viên nhỏ.

Đây có thể xem là một cái sân, nhưng cũng có thể xem là không. Nó nằm trên một con ngõ lộn xộn trong thành Lăng Châu, chung quanh còn có rất nhiều những sân viên khác giống vậy, nhưng cũng có thể xem là những con ngõ nhỏ.

Sân viên này nằm ở đây, tựa như một giọt nước nhỏ bên trong một chén nước đầy, mặc cho ai đi ngang qua cũng không buồn liếc mắt để tâm đến.

Ở đây có một căn phòng, trong phòng có một ngọn đèn dầu lơ lửng, có một nam tử ngồi trên ghế, mày mắt có chút đắm chiêu.

Bỗng nhìn thấy hắn, Hề Hề không khỏi choáng váng hoa mắt.

Hắn mặc y phục Nam Triều, càng tôn lên dáng vóc cao lớn của hắn. Khuôn mặt tuấn mỹ bên dưới ánh đèn không chút xúc cảm, đôi mắt sâu không lường được, khiến người khác không biết hắn đang nghĩ gì.

Trong nháy mắt, Hề Hề như rơi vào mộng. Hoàn Nhan Liệt Phong vì sao lại xuất hiện ở Nam Triều? Hắn không phải đang ở Bắc Thương quốc sao? Như thế nào lại ở đây lúc này.

Nhìn thấy Hề Hề, hắn không nói gì, vẻ mặt mờ mịt, đôi mắt sáng dừng trên mặt Hề Hề, con ngươi sắc bén như đao xẹt qua từng tấc khuôn mặt Hề Hề.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng như thế, khiến nàng rất không tự nhiên, không biết mình đã tội gì với hắn.

Hắn không nói lời nào, Hề Hề cũng lười nói chuyện, chỉ tự mình tìm một cái ghế rồi chậm rãi ngồi xuống.

Thật lâu sau, có lẽ Liệt Phong đã nhìn đủ rồi, vẫn mang thái độ như Hề Hề chọc giận hắn, cuối cùng mở miệng.

Nhưng vừa mở miệng đã khiến Hề Hề vô cùng hoảng sợ, hắn lạnh lùng nói, “Tránh xa hắn một chút, nếu không, ta sẽ giết chết hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thật lòng bày tỏ

Lời nói của Liệt Phong như một con lốc, thổi đến bên tai Hề Hề. Hề Hề cả kinh bàn tay mềm mại khẽ run lên, trang sức trên cổ tay phát ra “đing đang” do va chạm nhau vang lên giòn tan.

Thật lâu sau, sau khi bình tĩnh lại, Hề Hề mới hiểu được ý tứ trong lời Liệt Phong. Nhưng vẫn không biết hắn rốt cuộc muốn giết ai? Là Diệp Khai Phong tướng quân sao?

Nàng không rõ đường đường là Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc có gì phải lặn lội đến Nam Triều, lại càng khó hiểu, hắn vì sao có thời gian rảnh rỗi đến quán chuyện của nàng.

Hề Hề đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Liệt Phong, nhợt nhạt cười nói: “Tả Hiền Vương, người nói ‘hắn’ là muốn nói ai vậy? Thứ lỗi Vân mỗ ngốc nghếch, không thể hiểu được ý của Tả Hiền Vương!”

Vẻ mặt Liệt Phong mù mịt gất gao nhìn thẳng Vân Hề Hề, chậm chậm nói: “Không cần giả ngốc, người ta nói chính là Hàn Tuấn. Hai người các ngươi dạo bước trong mưa, cũng tình tứ lắm!”

Hề Hề không nghĩ hẳn lại biết chuyện nàng và Hàn Tuấn cùng nhau dạo bước trong mưa, hơn nữa lại để ý như vậy, còn muốn giết chết Hàn Tuấn. Là vì nguyên nhân gì? Hề Hề thật sự không rõ!

Nàng không khỏi cẩn thận đánh giá sắc mặt hiện tại của Liệt Phong, là âm trầm, ngay cả ánh mắt tiêu sái hiện tại cũng sâu tối hơn.

Nghĩ đến trước đây hẳn giờ đủ trò với mình, Hề Hề liền tức giận, nam tử này thật sự vô cùng khó đoán.

“Ta đi dạo trong mưa thì sao? Hiện tại ta không phải tù nhân của ngươi, nơi này cũng là Nam Triều không phải Bắc Thương quốc, chuyện của ta không tới phiên ngươi quản!” Hề Hề thản nhiên nói.

Biểu hiện lạnh nhạt hờ hững của Hề Hề càng khiến sắc mặt Liệt Phong trở nên mù mịt hơn, hần lạnh lùng nói: “Ta hiển nhiên có thể quản. Ta...” Hần muốn nói hẳn thích nàng, nhưng miệng lời chẳng thể nói thành lời, nói chính xác thì là không thể mở miệng được, ngày đó chính mình hết sức chắc chắn trước mặt nàng rằng nữ nhân chỉ để cung chiêu không phải để yêu, lời ấy vẫn còn văng vẳng bên tai. Hiện giờ nói ra chẳng khác nào tự tát vào mặt mình.

Hơn nữa với thái độ lạnh nhạt kia của nàng, khó chắc sẽ không chê cười hẳn. Thảo Nguyên Chi Ứng Hoàn Nhan Liệt Phong, thế những cũng có lúc do dự không thể dứt khoát.

“Quản ta? Ngươi còn muốn quản ta nữa sao?” Những lời này như ngọn lửa, châm lên ngòi nổ về những chuyện trước đây giữa Liệt Phong và Hề Hề.

Hề Hề giận dữ nói: “Dựa vào cái gì chứ? Ngươi xem ta là ai? Tình lang của Diệp Tử Dung, sẽ nghe theo ý ngươi, rõ ràng nói thả ta đi, lại dùng cung tên bắn vào ngực ta. Ngay cả khi ta là... ngươi xem ta là ai?” Kỳ thật Hề Hề muốn nói, ngay cả khi ta là Thụ Mã Thánh Nữ, ngươi cũng không buông tha cho ta, ép ta uống rượu độc, đùa giỡn với ta. Bỗng nhớ đến Liệt Phong vốn không biết mình là Thụ Mã Thánh Nữ, Nên chột cứng miệng, cũng lăm trong lòng càng tức giận hơn.

Liệt Phong đùa giỡn Thụ Mã Thánh Nữ, hiện tại lại đi tìm nàng, hẳn đang tính toán điều gì? Trong cơn thịnh nộ, Hề Hề lại không ý thức được mình đang ăn phải giấm chua của chính mình.

Liệt Phong sau khi bị Hề Hề trách móc, sắc mặt liền âm trầm, chốc lát không nói gì nữa.

Đây là quả đắng do tự hấn tạo ra, bây giờ phải tự thân nuốt nó vào, nhưng hẳn lại không ngờ nó đắng chát đến như vậy.

“Ngày đó ta bắn tên làm ngươi bị thương, thật ra là do nguyên nhân khác.” Liệt Phong chưa xốt nói.

“Nguyên nhân gì?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Liệt Phong trầm giọng đáp: “Khi ấy ta hiểu lầm ngươi, nghĩ ngươi cợt nhả với Liệt Ảnh. Cũng tại ngươi thôi, rõ ràng là một nữ tử, tại sao phải cải nam trang làm gì.”

Hề Hề trừng lớn đôi mắt, tinh tế hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó.

“Các ngươi, ngươi... các ngươi...” Qua một lúc lâu, Hề Hề cũng không nói thêm lời nào, vốn tưởng rằng Liệt Phong lật lọng, không ngờ bọn họ lại nghĩ như vậy.

Thôi, chỉ trách nàng khi ấy nữ phần nam trang.

Nàng đưa bàn tay ngọc lên khẽ vuốt ngực, cứ mỗi lần nhìn thấy hẳn là lại không thể khống chế, vừa gặp mặt liền cãi nhau, cũng chẳng rõ vì sao? Hề Hề phiền não nghĩ thầm, nếu tâm không thể tĩnh, tình không thể khống chế, thì mình sao có thể làm Tuyết Sơn Thánh Nữ nữa.

Hề Hề trong lòng thâm niệm kinh Phật, hòng giúp mình bình tâm lại.

Ngọn đèn lay động, vẻ mặt nổi giận của Hề Hề chậm rãi rút xuống, trở lại vẻ lạnh lùng hờ hững như cũ.

Sự âm trầm trên mặt Liệt Phong vừa mới giãn ra, khuôn mặt vừa bình thường lại, hiện tại chợt nhìn thấy vẻ mặt âm trầm lạnh lùng kia của Hề Hề, lòng lại chùng xuống, khuôn mặt tiếp tục lăm vào mờ mịt.

“Không biết Tả Hiền Vương ngàn dặm xa xôi đến Nam Triều làm gì? Mọi quan hệ giữa Nam Triều và Bắc Thương quốc hiện tại đang rất căng thẳng, ngươi đi không sợ nguy hiểm sao?” Hề Hề khẽ hỏi.

Ánh mắt Liệt Phong chợt lóe, hẳn bỗng nhiên cong môi cười, “Ngươi đang quan tâm ta ư?”

Hề Hề không thể tưởng tượng được, mình chỉ mới nói một câu như vậy, hẳn đã buông ngay một sự trêu đùa, đã thế coi như nàng nhiều chuyện. Nàng liền từ trên ghế đứng dậy, “Đêm đã khuya, không dám quấy rầy Tả Hiền Vương nữa, nếu không có chuyện gì quan trọng, ta phải đi.”

Liệt Phong lẳng lặng nhìn theo từng bước của Hề Hề, khi nàng đi đến cửa, hẳn bỗng nhiên cất tiếng: “Nếu ta nói, ta đến Nam Triều vì ngươi, ngươi có tin không?”

Hề Hề bỗng nhiên quay đầu, bên dưới ánh nến, hân cao ngất như từng bách, khuôn mặt tuấn mỹ, giờ phút này đôi mắt cháy bỏng nhìn nàng.

Vì nàng? Nàng hiển nhiên không tin! Mặc cho là ai cũng sẽ không tin!

Hề Hề không tiếng động quay đi, chân mới ra khỏi cánh cửa. Một đôi tay mang theo thương tiếc ôm lấy thân thể nàng, là giọng của ai khẽ nói bên tai nàng, “Ta thích ngươi!” Âm thanh như thể khẽ khàng, như vậy dịu dàng, cũng rất thâm tình.

Nói ra, tựa như Liệt Phong vừa vút đi được một tảng đá lớn trong đầu xuống dưới. Nhưng không nhận được sự đáp lại của từ Hề Hề, lòng nháy mắt như bị cái gì đó nhắc lên.

Lời của hân như một tiếng sấm rền, làm nổ tung toàn bộ suy nghĩ của Hề Hề. Phản ứng đầu tiên của Hề Hề chính là tai mình đã bị hỏng mất rồi, nên nghe nhầm.

Nàng khẽ giãy giụa muốn thoát khỏi cánh tay đang vây quanh nàng, dịu giọng nói: “Ngươi nói gì cơ, ta không nghe thấy gì cả, ta phải đi!” Coi như nàng vốn chẳng nghe thấy hân nói gì đi.

Liệt Phong kéo Hề Hề, xoay người nàng lại, buộc nàng đối diện với hân: “Ta nói ta thích ngươi, ngươi nghe rõ chưa?”

Hề Hề kinh ngạc, thật lâu sau mới hiểu được ý tứ trong lời Liệt Phong. Vui sướng nháy mắt qua mau, trước mắt hiện lên cảnh hân đùa giỡn Thục Mã Thánh Nữ.

Hề Hề hồ hững, khuôn mặt dịu dàng không chút cảm xúc, nhưng đôi mắt lại tố cáo hết nội tâm nàng. Hân thích nàng, chỉ sợ cũng đồng thời thích nhiều nữ tử khác, cho dù hân có thích nàng, vậy thì sao chứ?

Nàng chung quy vẫn là Thánh Nữ, đời này kiếp này không thể động tình.

Trái tim Hề Hề, đột nhiên như bị một bàn tay cầu véo, khó có thể khống chế được đau đớn.

Thật lâu sau, nàng lạnh lùng trả lời: “Nhưng ta không thích ngươi, xin Tả Hiền Vương tự trọng. Có thể buông tay ra được chưa?”

Về mặt Liệt Phong chớp mắt không ngừng biến đổi, bên trong ánh mắt u ám là một sự mất mát, phải mất rất lâu hân mới khôi phục lại bình thường. Kết quả này hân đã sớm biết trước, nhưng vẫn không cam lòng, nên cuối cùng mới nhận được câu trả lời như vậy.

Tuy rất không cam tâm, nhưng Liệt Phong lại có thói quen che giấu nội tâm rất tốt, hân đương nhiên không hy vọng Hề Hề nhìn thấy bộ dạng thương tâm của chính mình.

Hân rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt trầm tĩnh, môi khẽ thành một ý cười lười biếng, tốt thôi, mấy lời vừa nãy cứ coi như hồi vui đùa đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Không thể nắm trong tay

Hân rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt trầm tĩnh, môi khẽ thành một ý cười lười biếng, tốt thôi, mấy lời vừa nãy cứ coi như một hồi vui đùa đi.

“Ta biết ngươi sẽ nói như vậy.” Hân nhìn vào đôi mắt trong trẻo của nàng, cười đến mây gió mù mịt, cười đến rất thẳng thắn, tựa như chẳng để ý gì đến hành động của mình.

“Ta sẽ không tiết lộ ra ngoài chuyện ngươi đã đến Trung Nguyên, nhưng khuyên ngươi nên nhanh chóng quay về!” Hề Hề giương mắt nói, đôi mắt sáng thân nhiên nhìn về phía Liệt Phong.

Liệt Phong tựa người trên ghế, mười đầu ngón tay đan vào nhau, tao nhã ung dung cười yếu ớt, ánh nến lãn tãn nhảy nhót quanh quẩn trên đầu hân, tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt.

“Nếu ngươi đồng ý cách xa Hàn Tuấn một chút, ta sẽ quay về Tái Bắc.” Hân khẽ nói, đôi mắt phản xạ ánh nến, càng trở nên thâm trầm hơn.

Hai người bỗng dung ngưng lạnh, khách khí không khác gì hai người xa lạ.

Cả hai đều ý thức được lời khuyên của đối phương là có ý tốt, tuy nhiên lại chẳng ai làm được.

Hề Hề phiêu nhiên xoay người, chậm rãi nói: “Cáo từ!”

Liệt Phong ngồi trên ghế, tựa như không hề nghe thấy lời nàng, mãi đến khi Hề Hề khuất hẳn trong bóng tối, mới ý bảo thị vệ La Cáp đang đứng ở cửa đuổi theo.

Bên dưới ngọn đèn, Liệt Phong khẽ cười, tươi cười nhưng lại chua xót, mỗi một lần khoe môi cong lên, là một lần trái tim đau tựa như bị lưỡi đao hung hăng cắt vào. Hắn bung lên chung trà, đặt bên môi, nhấp một ngụm, trà đã lạnh, một mùi vị đắng chát lạnh ngắt chậm rãi theo yết hầu chảy vào người.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không thể dập tắt đi ngọn lửa quyết liệt mang theo tình cảm nồng nàn của hắn.

Liệt Phong dập tắt ánh nến, nằm ngửa trên ghế.

Khoảng không tối đen, chẳng có ánh trăng.

Lòng hắn cũng chìm vào bóng tối, dường như chẳng thể tìm thấy một tia hy vọng nào.

Có một giọng nói ảm ảm từ trong bóng tối truyền đến, giọng nói ấy rất lạnh lùng, nàng không thích người, vĩnh viễn cũng sẽ không thích người. Nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, lòng của nàng chỉ ở thiên hạ...

Liệt Phong luôn có thể làm tất cả, lần đầu tiên nếm trải cảm giác không thể nắm bắt trong tay.

Hôm qua nàng là tù nhân của hắn, hắn không thể nắm bắt được, hôm nay cũng thế, cũng là cái cảm giác ấy.

Gió đêm xuyên qua song cửa, thổi bay quần áo hắn, cũng đồng thời quấy nhiễu trái tim hắn.

Đã quá nửa đêm, nên bóng đêm càng sâu hơn.

Bên trong làn gió đêm yên tĩnh, Hề Hề chậm rãi rời đi, cuộc đời nàng lần đầu tiên cảm thấy bàng hoàng và chua xót đến vậy.

Phía sau có tiếng bước khẽ, Hề Hề ngừng bước quay đầu lại, phát hiện thị vệ La Cáp của Liệt Phong đang đi theo nàng ở xa xa.

“Người đi theo ta làm gì?” Hề Hề thấp giọng hỏi, tuy đã biết hắn là Liệt Phong phái đến bảo vệ nàng.

“Tả Hiền Vương lo lắng cho cô nương!” La Cáp cung kính nói.

“Không cần, La Cáp, người vẫn nên quay về khuyên Tả Hiền Vương của người sớm trở về Tái Bắc thì hơn.” Hề Hề dừng chân, chậm rãi nói.

“Chúng ta đã từng khuyên, nhưng vương gia không đồng ý! Bởi vì...” La Cáp do dự một chút, không biết có nên nói không.

“Bởi vì sao?”

La Cáp do dự một lát, rốt cuộc nói: “Dung phi đã mất tích.”

“Diệp Từ Dung? Sao có thể như thế, không phải nàng đang ở cùng với Hàn Tuyên trong vương phủ sao? Sao lại mất tích? Hàn Tuyên thì sao?” Nghe thấy tin này, Hề Hề vạn phần kinh dị, cứ ngỡ rằng vương phủ của Tả Hiền Vương là nơi an toàn nhất.

“Do mất tích cùng Dung phi còn có một người.” La Cáp thấp giọng nói, “Là A Mộc Đạt, hắn đã mang Dung phi đi.”

“A Mộc Đạt?” Trước mắt Hề Hề bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt tuấn mỹ phiêu dật, hắn mang Diệp Từ Dung đi?

Hề Hề lúc này mới hiểu, vì sao ngày ấy nàng nhìn thấy A Mộc Đạt, có cảm giác hắn không giống người Bắc Thương quốc, ngược lại rất giống người Nam Triều.

Kết quả hắn thật sự là người Nam Triều.

Nếu cứu Diệp Từ Dung, vậy hắn hẳn là người của Lãnh Nguyệt.

Diệp Từ Dung rốt cuộc có thể trở về bên Du ca ca của nàng? Người hữu tình ắt có thể ở bên nhau thật ư? Thế nhưng hiện tại Hàn Tuyên thì sao? Một người si tình như vậy, vì Diệp Từ Dung mà bỏ cả giang sơn, hiện tại lại công dã tràng.

“Hàn Tuyên không có việc gì chứ?” Hề Hề lo lắng hỏi.

“Hắn không sao cả, vương gia đã lệnh cho người bảo vệ hắn thật tốt, còn nhận lời mang Dung phi quay trở về!” La Cáp chậm rãi nói.

Hề Hề chợt nhớ đến lời Liệt Phong nói, đến Trung Nguyên là vì nàng, xem ra là đang đùa giỡn với nàng, mà nàng lại tự mình đa tình.

Hắn vẫn thích Diệp Từ Dung hơn, có lẽ là như thế?

Nghĩ đến đây, lòng Hề Hề ngược lại rất bình tĩnh.

Một đêm khỏ sở, Hề Hề cũng mệt mỏi, khi trở lại Liên Hương uyển trong Tường phủ, liền ngã mình lên giường. Ngủ đến chính Ngọ mới dậy, mà khi Hề Hề vừa thức, liền nghe thấy một tin tức khiến Hề Hề rất đau đầu từ cô cô Ứng Nương.

Hàn Lung thế nhưng lại xin thái hậu tứ hôn, muốn phong Hề Hề làm trắc phi của hắn.

Ngày ấy Hàn Lung từng nói sớm muộn gì cũng có được nàng, Hề Hề không hề để ý. Hiện tại không ngờ hắn lại hành động như vậy, đã xin thái hậu tứ hôn.

Mặc cho Hề Hề buồn bực, thừa tướng Sừ Tiêu lại hoan hỉ vô cùng, gần như đã đồng ý.

Sừ Tiêu không có con gái, đang lo lắng không thể kết thân với hoàng thất, hiện giờ đột nhiên từ trên trời rớt xuống chuyện tốt như thế, sao không đồng ý cho được.

Hề Hề chài chuốt một phen, rồi vội vàng đi vào trong cung, bất kể thế nào, nàng cũng sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này.

Từ Trữ cung sau cơn mưa, không khí vô cùng mát mẻ, còn có mùi hơi nước vờn quanh. Dù vậy hoa nở lại không được rực rỡ, mà có chút thưa thớt.

Thái hậu đang lúc thưởng trà, xung quanh có mấy cung nữ hầu hạ.

Hề Hề quỳ trên mặt đất, hết sức dịu dàng, đưa ra nhiều lý do, hồng từ chối ý tốt của thái hậu.

Thái hậu nghe vậy, cũng không để ý, nhẹ nhàng hạ chung trà xuống, hòa ái nói: “Hề Hề này, ai gia sớm đã biết ngươi không phải một nữ tử bình thường, sẽ không treo cao vịn vào quyền quý. Ngươi từ chối hôn sự này, làm cho ai gia càng thích ngươi hơn. Ai gia nhất định phải giữ ngươi lại trong cung.” Thái hậu dừng một chút, nhìn Hề Hề thật sâu, rồi nói tiếp: “Lần này Hàn Lung đã quỳ cầu xin ta hết nửa ngày, xem bộ dạng hắn rất cuồng dại, ngươi hãy đồng ý đi.”

Hề Hề không nghĩ đến mình đưa ra nhiều lý do như vậy, thái hậu vẫn không lọt tai, trong lòng không khỏi tức giận, đây là hoàng gia sao? Chỉ bằng một câu đã quyết định cả đời người khác.

Nhìn thấy thái hậu vẻ mặt không thay đổi, Hề Hề biết có nhiều lời cũng vô ích, có khi chỉ tổ chọc giận thái hậu, nên Hề Hề liền hành lễ rồi lui ra ngoài.

Nàng sẽ không gả cho Hàn Lung, sau khi hoàn thành sứ mệnh, nàng sẽ ngay lập tức rời khỏi Nam Triều.

Hề Hề thần sắc thản nhiên bước đi trong cung.

Có tốp năm tốp ba cung nữ đi qua, tay chân bận rộn, quét dọn hoa rơi rụng vì gió mưa trên đất.

Hề Hề băng qua cầu son đỏ, ngẩn ngơ đi đến Ngự Hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Thương tâm thành đôi

Gió đã ngừng, nhưng bầu trời vẫn chưa giãn mây, không trung vẫn mù mịt mênh mông.

Ngự Hoa viên trông rất nhiều hoa kiểng quý giá, sau cơn mưa, mùi hương ngào ngạt lan tỏa, xộc vào đầu mũi người chung quanh. Hồ nước một màu ngọc bích, sóng gợn lăn tăn, hơi nước lượn lờ, bên hồ có mấy gốc liễu rủ, dịu dàng đu đưa trên mặt hồ, mấy con cá trong hồ không ngừng bơi qua lượn lại.

Khi gió nổi lên, cây kiểng đồng thời lay động, biến ảo thành muôn hình vạn trạng, cũng đồng thời thổi thêm vào hồ nước mấy gợn sóng.

Phiên nào trong lòng Hề Hề bị gió ve vuốt chốc lát cũng dần dịu lại, trong đầu chỉ còn lại cảnh sắc biến ảo trước mắt.

“Thật trùng hợp, thì ra Lâm cô nương cũng ở đây!” Phía sau bỗng vang lên một giọng nói ấm áp dịu dàng.

Hề Hề quay đầu, cách nàng không xa chính là Hàn Tuấn vận một thân bạch y. Bên cạnh hắn là trăm hoa đua nở tranh nhau khoe sắc, dù vậy, cũng không thể sánh bằng phong thái của bạch y công tử, ngược lại chỉ có thể làm nền cho hắn.

Hề Hề mỉm cười, không biết vì sao lúc nhỏ không phát hiện hắn tuấn mỹ đến thế, nhưng cũng chẳng có gì lấy làm lạ, mẫu thân của hắn tuyệt sắc như vậy, nên hiển nhiên cũng sẽ sinh ra một đứa con xinh đẹp.

“Lâm cô nương ở đây, khiến cho hoa trong vườn cũng âm đậm thất sắc mất rồi.” Hàn Tuấn khẽ cười, điềm nhiên nhìn Hề Hề.

Tuy Hề Hề rất mỹ mạo, nhưng lại ít nghe thấy những lời ca ngợi thẳng thắn kiểu này, nên khuôn mặt không khỏi đỏ bừng cả lên, gò má hồng hồng càng tôn lên làn da trắng nõn của nàng. Nàng cười đáp: “Vương gia không cần chê cười tiểu nữ, vương gia cũng đang có nhã hứng đến dạo chơi trong vườn nhỉ?”

“Bản vương không phải đến đây dạo chơi.” Ý cười trong đôi mắt Hàn Tuần dần tắt đi, thay vào đó là một sự sắc bén sâu không lường được xen lẫn bi thương, “Lâm cô nương có muốn cùng bản vương đi đến một chỗ không?”

“Không biết là nơi nào?” Ánh mắt bi thương của Hàn Tuần làm lòng Hề Hề có chút hoảng sợ, nàng kinh ngạc hỏi.

“Người đi với ta rồi sẽ biết.” Hàn Tuần khẽ nói, ánh mắt mang theo sự chờ mong.

“Nếu vương gia đã nói vậy, cung kính không bằng tuân mệnh!” Chợt bên tai Hề Hề vang lên giọng nói của Liệt Phong, cách xa Hàn Tuần một chút, nếu không ta sẽ giết chết hần.

Bước chân Hề Hề bỗng chậm lại, nhưng vẫn bước về phía trước, trên mặt mang theo một nụ cười khổ.

Nàng không muốn từ chối lời mời của người bạn thanh mai trúc mã này.

Hai người men theo hồ nước, dần dần đi đến phía Tây Nam của Ngự Hoa viên, nơi này hoa kiểng thưa thớt, cỏ dại cũng bắt đầu mọc thành bụi. Hai người xuyên qua mấy bụi cỏ, đi vào một cái tiểu viện vắng vẻ bỏ hoang.

Đây là một nơi rất heo lánh trong Ngự Hoa viên, trông mấy loài cây kiểng âm đạm trong sân, chúng cũng không giống những loài hoa quý giá trong Ngự Hoa viên, tất cả đều là những loài hoa kiểng rất bình thường.

Tựa như nơi đây đã rất lâu rồi không có người quét dọn, cành cây um tùm, hoa nở cũng rất sum sê, hương mai quấn quanh.

Cửa sân có treo một bức hoành ghi “Thủ Phác viên”.

Thủ Phác viên, Hề Hề đương lúc thắc mắc vì sao nơi này là có một sân viên như vậy.

Tay ngọc đã bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy, Hàn Tuần nắm tay Hề Hề, tay còn lại đẩy cửa ra, đi vào trong sân.

Hề Hề trong lòng căng thẳng, muốn rút tay ra khỏi bàn tay Hàn Tuần, nhưng lại không thể nào rút lại được, Hàn Tuần nắm tay nàng rất chặt, Hề Hề vốn có thể rút tay ra, có điều khi ấy phải dùng đến nội lực, tuy nhiên Hề Hề lại không đành lòng làm Hàn Tuần bị thương. Nàng ngẩng đầu nhìn Hàn Tuần, liền bất giác về mặt đau thương của hần, bi thương tựa như sắp từ trong đáy mắt tràn ra ngoài.

Trong chót mắt, Hề Hề không sao đành lòng, liền để mặc cho hần nắm tay, đi vào trong sân. Lòng bàn tay Hàn Tuần lạnh lạnh, dường như còn có chút run rẩy.

Hàn Tuần nắm tay Hề Hề, sau khi đi vào trong, làm như rất quen thuộc với nơi này, dẫn nàng đi đến mấy cái ghế bên cửa sổ ngồi xuống.

Hề Hề cũng ngồi xuống cạnh hần.

“Vương gia, người buông tay được chưa?” Hề Hề chậm rãi hỏi.

Hàn Tuần cả kinh, làm như bất ngờ mới giật mình phát hiện mình đang nắm tay Hề Hề, hần mang theo một tia không muốn, chậm chạp buông tay nàng ra.

Hề Hề có chút xấu hổ hỏi: “Vương gia, đây là nơi nào?”

“Đây là nơi ở của mẫu phi ta sau khi vào cung.” Hàn Tuần buồn bã nói.

Hần ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt ngẩn ngơ nhìn mấy loài hoa trong sân, từ từ nói: “Đến nay ta vẫn nhớ rõ, mẫu phi ta thường ngồi ở kia, nhìn ra cửa sổ, suy nghĩ rất lâu, ta biết mẫu phi không muốn tiến cung, hoàng cung này kỳ thật là một nhà giam, cầm tù người. Người có thể không biết, khi ta cùng mẫu phi tiến cung, ta đã được chín tuổi. Khi vẫn còn sống ngoài cung, ta không hề biết thân phận thật sự của mình. Sau khi mẫu phi nhập cung, người không muốn ở tại cung điện mà phụ hoàng ban cho, người nói ở nơi đó rất phức tạp xa hoa, người tình nguyện ở lại tiểu viện này.”

“Mẫu phi thường dạy ta, muốn ta che giấu tài năng, rồi một lần ta cùng với hai vị ca ca trống rỗng của mình, ta hy vọng phụ hoàng có thể khen ta. Ta cuối cùng cũng được người khen thưởng, nhận được sự yêu thương của phụ hoàng.”

Hàn Tuần ngồi ở chỗ kia, cả người đắm chìm trong chuyện cũ, nhưng ánh mắt lại không lấy một tia vui sướng, hoặc nói, khi hần nhận được sự yêu thương của phụ hoàng mình, đó không phải phúc mà là họa.

“Không biết vì sao, khi ở ngoài cung sức khỏe của mẫu phi ta tốt lắm, nhưng sau khi tiến cung một năm, liền bệnh rồi qua đời.”

Hề Hề biết trong cung người người lừa gạt lẫn nhau, khi đó Hàn Tuần còn nhỏ nên sợ là không hiểu chuyện, nên mới vô ý đem đến tai họa cho mẫu phi mình.

“Đến nay ta vẫn luôn nhớ rõ ánh mắt của mẫu phi trước lúc lâm chung. Người nhìn ta, rất bình tĩnh cũng rất bi thương. Tuần Nhi, mẹ không thể bảo vệ cho con, mẹ sắp phải đi rồi, con nhất định phải học cách tự bảo vệ bản thân. Nhờ kĩ, hoàng cung không phải nơi con thích hợp nán lại, phải tìm cách rời khỏi hoàng cung, sau cùng thì ngày ấy cũng đến. Mẹ không muốn con chịu khổ. Tuần Nhi, con nhất định phải nhớ kĩ lời mẹ, có biết không?”

Ngực Hàn Tuần bỗng trĩu dậy đau nhói, trước mắt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp nhưng tiêu tụy của mẫu phi trước lúc lâm chung.

Đương lúc hoảng hốt, hần nhìn đến bên cửa sổ, nơi đó có một nữ tử váy áo trắng đang ngồi, nàng khẽ lắng nghe hần nói, cũng không có nói gì, càng không có ý an ủi hần, chỉ đang dùng mắt nhìn hần, ánh mắt không có sự đồng tình chán ghét nào, nhưng ánh mắt ấy lại có thể an ủi lòng người, khiến hần dễ chịu hơn rất nhiều.

Thật lâu sau, Hề Hề bỗng điềm tĩnh cất tiếng, giọng nói của nàng như dòng suối mát, rót vào lòng hần, khiến hần trầm tĩnh lại hơn, “Người đừng buồn nữa, ít ra người cũng được sống với mẫu phi của mình nhiều năm, còn ta, ngay cả cha mẹ ta có đáng về như thế nào, ta cũng không biết.”

Nàng nói xong, khẽ buông mắt xuống, hàng mi dài run lên như bướm vỗ cánh.

Hàn Tuần đứng dậy, đi đến trước mặt Hề Hề, nói: “Bản vương không biết người lại có thân thể đau lòng như vậy. Nhưng trên đời này người vẫn còn có một cô cô luôn yêu thương người mà.”

Hề Hề xua đi ánh mắt thương tâm: “Ta không sao, ta đã sớm tiếp nhận sự thật rồi, có khổ sở cũng không thay đổi được gì, cũng mong vương gia đừng đau buồn nữa.”

“Nghe nói, thái hậu muốn tử hôn cho người?” Hàn Tuần đột nhiên hỏi.

Hề Hề gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

“Vậy người có cam tâm tình nguyện không?” Hàn Tuần bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của Hề Hề hỏi.

Hề Hề quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười khổ nói: “Không cam tâm tình nguyện thì sao? Đây đâu phải là chuyện một nữ tử có thể làm chủ.”

Hàn Tuần than nhẹ một tiếng, rồi nói: “Nếu bản vương có thể giúp người thì tốt rồi!”

Hề Hề nhanh miệng nhanh mồm dò hỏi: “Nếu ngài muốn giúp ta, thật ra cũng có một cách đây.”

Hàn Tuần khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc: “Người nói thử xem, bản vương sẵn lòng cống hiến sức lực.”

“Nếu ngài đăng cơ làm hoàng đế, tự nhiên có thể giúp ta!” Hề Hề gần từng tiếng chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thật lòng giả ý

Khuôn mặt tuấn tú của Hàn Tuần vẫn không chút gợn sóng, hần ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Cô nương không thể nói năng bừa bãi như vậy, nếu không sẽ chết không toàn thây đây.”

Hề Hề vén lại mấy loạn tóc bay loạn trên trán, nghiêm mặt nói: “Chẳng lẽ vương gia thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện này sao? Hay vương gia nghĩ ta là người của thái hậu, đến đây nhằm thử ngài?”

“Cô nương đừng hiểu lầm, ta đương nhiên tin tưởng cô nương. Thân là hoàng tử, khó tránh có một ít si tâm vọng tưởng, nhưng cũng chỉ dám nghĩ thôi.” Hàn Tuần nói, giọng nói trầm tĩnh như nước.

“Xuất môn vô sở kiến, bạch cốt tể bình nguyên. Lộ hữu cơ phụ nhân, bảo tử khí thảo gian. Cố vấn hào khắp thanh, huy thể độc bất hoàn. Vị tri thân tử xử, hà năng lưỡng tương hoàn.” Hề Hề bỗng nhiên ngân nga, giọng nói uyển chuyển nhưng lại không giấu được vẻ bi thương.

Đây đúng là bài thơ ngày ấy Hàn Tuần từng ngâm.

Bài thơ này tựa như một cơn gió thương tâm, khơi dậy sự lạnh lẽo trong lòng cả hai.

“Chẳng lẽ vương gia nhẫn tâm nhìn dân chúng lưu lạc tha phương? Chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn bọn họ sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng? Chẳng lẽ nhẫn tâm để họ bán con chỉ vì miếng ăn sống tạm qua ngày? Chẳng lẽ nhẫn tâm bỏ mặc núi sông vốn một cảnh yên bình, giờ đây tang tóc đau thương? Nam Triều dân suy yếu, vốn chẳng phải do thiên tai gì cả, mà là họa từ người. Nam Triều không thiếu những người nhân nghĩa, thế nhưng lại chẳng thể nắm giữ quyền hành. Nếu triều đình có minh quân, biết lấy thiên hạ làm trọng, ta tin tưởng, hôm nay đã khác. Đáng tiếc thay, thái hậu lại lệnh Hàn Lung giám quốc, mà Hàn Lung là người thế nào, tin chắc vương gia cũng đã nghe nói qua, thử hỏi thiên hạ giao vào tay kẻ như vậy, tương lai sẽ như thế nào, hần là

trường gia có thể trường tượng được.”

Hề Hề một phen đau xót bàn luận, khi nói xúc cảm rất mãnh liệt, không khỏi kích động, nên hồn nhiên không phát hiện người bên cạnh đang rất khác thường.

Đôi mắt Hàn Tuân vốn thuần khiết trong vắt, giờ phút này lại thâm thúy như đầm sâu vực thẳm, nhưng bên trong vực thẳm lại lóe ra những tia hào quang soi tỏ lòng người. Mà khi Hề Hề quay đầu lại nhìn hắn, sự thâm sâu lại bị hàng mi dày rậm khóa lại, gương mặt chỉ còn mỗi nụ cười khổ.

“Hề Hề, sao ngươi biết bản vương làm hoàng đế, thì thiên hạ sẽ đổi khác?” Hàn Tuân khẽ hỏi, đôi con ngươi đen trầm tĩnh an nhàn, cất giấu màu sắc đẹp đẽ bên trong.

Hề Hề cũng không phát hiện Hàn Tuân bắt đầu gọi thẳng tên nàng, đáp: “Hề Hề tin tưởng vào đôi mắt mình.”

“Thật ra trước ngươi, cũng có người nói với bản vương những lời này.” Hàn Tuân nói.

Hề Hề tự nhiên biết người đó chính là Diệp Khải Phong tướng quân, không nghĩ đến bọn họ lại hành động nhanh như vậy, mới đây đã thăm dò tâm tư Hàn Tuân.

“Vậy ngài có đồng ý với bọn họ không?” Hề Hề hỏi.

“Đồng ý thì sao, vẫn là danh bất chính, ngôn bất thuận. Có khi còn xảy ra một trận tranh đấu, huynh đệ tương tàn, bản vương thật sự không muốn nhìn thấy cảnh đó. Và lại binh lực của kinh thành toàn bộ đều nằm trong tay thái hậu, dù muốn thì cũng là khó càng thêm khó.”

“Chuyện này trường gia không cần lo lắng, chỉ cần trường gia đồng ý là được rồi, tự nhiên sẽ có người giúp cho trường gia thôi.”

Hàn Tuân giương mi nhìn nàng, bộ dạng vô cùng kinh ngạc: “Ngươi chỉ là một nữ tử nhỏ bé, sẽ giúp bản vương như thế nào đây?”

“Binh quyền Cẩm Vệ quân của kinh thành không phải toàn bộ đều nằm trong tay thái hậu, một phần là do dư lượng Sử Tiểu của ta nắm giữ. Chỉ cần hắn chịu giúp ngài, ngài đã thành công một nửa.”

“Nhưng thừa tướng Sử Tiểu vốn là người của thái hậu, hắn sao có thể đồng ý yêu cầu của ngươi?”

“Ta sẽ tự có cách!” Hề Hề biết, Lâm Ứng Nương ra mặt, việc này coi như nắm chắc trong tay.

Hàn Tuân gật đầu, ở Thủ Phác viên, hai người cứ như vậy ngầm hứa hẹn. Sau khi định minh xong, cũng đồng thời hứa sẽ không nói chuyện này ra ngoài, và nếu Hàn Tuân đăng cơ, sẽ hủy bỏ hôn sự của Hề Hề và Hàn Lung.

Kế tiếp, Hề Hề liên tục bận rộn suốt mấy ngày liền, nhưng tâm trạng nàng cũng cực kỳ vui vẻ. Nàng tạm thời vẫn chưa nói cho Hàn Tuân biết chuyện nàng là diên nha đầu, nàng nghĩ chờ hắn đăng cơ rồi mới nói cho hắn biết. Những lúc rảnh rỗi, Hề Hề cũng hay thăm ngòi trường tượng cảnh Hàn Tuân biết nàng là nha đầu diên ngày ấy cùng hắn, không biết hắn sẽ có bộ dạng gì.

Diệp Khải Phong mượn sức các triều thần, tiến cử Hàn Tuân trong triều, nhưng lại bị thái hậu cự tuyệt. Diệp Khải Phong chỉ có thể cùng các triều thần nghĩ đến biện pháp giải quyết bằng vũ lực. Tuy nói Diệp Khải Phong vốn có ngọc tỷ trong tay, nhưng nếu lấy ra lúc này, thái hậu và Hàn Lung cũng sẽ tuyệt không dễ dàng buông tha để vị.

Hề Hề nhờ Lâm Ứng Nương thuyết phục Sử Tiểu, rốt cuộc hắn đã đồng ý.

Bên ngoài triều đình Nam Triều vẫn một bề lặng yên, nhưng bên trong lại ngầm cuộn trào sóng lớn.

Ngày bảy tháng tư, thái hậu bố cáo thiên hạ, hoàng thượng băng hà.

Phút chốc, trong cung vang dội những tiếng khóc than. Hề Hề biết sau cùng thì thái hậu cũng đã hành động. Hàn Tuyên đoán không sai, thái hậu rốt cuộc giả như hắn băng hà.

Hôm ấy Hề Hề đang ở trong cung, còn chưa kịp đánh đàn cho thái hậu nghe, thái hậu đã bắt phải tin dữ, khóc một trận đứt ruột đứt gan, tuyệt nhiên không giống giả vờ.

Hề Hề nghĩ, có lẽ bà thật sự đau buồn, dù sao gì Hàn Tuyên bị địch quốc bắt đi cũng không khác gì băng hà, thái hậu lại là một người mẹ, đương nhiên sẽ rất đau lòng, nhưng bấy lâu nay vẫn luôn nén chặt trong lòng, và rồi giờ phút này cũng tới, bà có thể khóc to một trận.

Thái hậu giao tang sự cho Hàn Lung đang giám quốc xử lý.

Ngày mười tháng tư, Hàn Lung chính mình đưa tang cho hoàng huynh Hàn Tuyên, nói chính xác thì là đưa tang cho kẻ thay thế Hàn Tuyên.

Thật khó tưởng tượng, nếu lỡ một ngày Hàn Tuyên từ Bắc Thương quốc trở về, thiên hạ nhìn thấy người chết sống lại, thái hậu sẽ giải thích giải với mọi người thế nào.

Từ sau hôm ấy, Nam Triều ban lệnh cấm hết các loại hỷ sự cùng lễ hội. Cả nước đồng thời trai giới, thủ tang vì hoàng đế.

Sau khi đưa tang xong cho hoàng đế ở hoàng lăng, đêm thứ nhất, Hề Hề liền lén lút liên lạc với Hàn Tuân, Diệp Khai Phong và mọi người cùng tụ hội ở Tướng phủ. Sử Tiêu là sủng thần của thái hậu, nên bà thả lỏng sự cảnh giác với Tướng phủ.

Qua giờ Tý, các đại thần liền lần lượt đến Tướng phủ. Hàn Tuân là người đến cuối cùng, từ trong cung đi ra đương nhiên có chút khó khăn, huống chi bên cạnh hắn còn đang bị người của thái hậu giám sát.

Sử Tiêu ở trong phòng nghị sự cùng các đại thần, kết thành một phe đồng minh mới, nếu đại sự thành công, những người này đều sẽ là công thần hàng đầu của triều đình.

Hề Hề và Lâm Ứng Nương tránh mặt ở phòng trong, trộm nghe ngóng phía trước.

Bên dưới ngọn đèn dầu sáng ngời, soi rõ khuôn mặt trầm tĩnh tuấn mỹ của Hàn Tuân, hắn một thân tang phục, càng hiện rõ vẻ ôn nhuận như ngọc. Đáng vẻ vốn đã tuyệt mỹ lại thêm khí chất cao quý ung dung, tĩnh lặng thâm trầm của vương giả hoàng thất, nhất cử nhất động của hắn đều như làn gió mát tự tại.

Diệp Khai Phong, Vương Băng, Thạch Thụy, Thôi Quang cùng chúng triều thần vô hình trung càng tôn kính hắn thêm vài phần.

Hàn Tuân quyết định sẽ hành động vào ngày Hàn Lung đăng cơ, kế tiếp mọi người liền bàn tính sẽ sắp xếp kế hoạch như thế nào.

Sau khi quyết định xong mọi việc, Sử Tiêu bỗng nhiên đưa ra một yêu cầu, khiến cho Hề Hề bên trong nghe thấy không khỏi lúng túng xấu hổ.

Hắn nói nếu Hàn Tuân đăng cơ phải lập Hề Hề làm hoàng hậu.

Lâm Ứng Nương ở bên cạnh nhỏ giọng bảo: “Ta còn nghĩ vì sao lão tặc này lại vui vẻ đáp ứng yêu cầu của ta như vậy, hóa ra đã nuôi sẵn tâm tư này, thế nhưng một chút cũng không đề lộ ra ngoài, người này quả nhiên không chịu làm ăn lỗ vốn mà. Nếu ngươi trở thành hoàng hậu, hắn lại có thể nắm giữ triều chính.”

(Lão tặc đừng lo, a lên làm hoàng đế rồi thì lão cũng xách dép ra đi)

Hề Hề đương nhiên cũng hiểu được lòng dạ của Sử Tiêu, nếu Hàn Lung đăng cơ, thái hậu tử hôn, Hề Hề tối thiểu cũng sẽ là quý phi, hắn vẫn là sủng thần của thái hậu. Còn nếu Hàn Tuân đăng cơ, hắn một chút lợi ích cũng không có, nên hiển nhiên sẽ tự tìm đường lui cho mình. Đưa cháu gái Hề Hề, hiện tại lại thành lợi thế lớn cho hắn.

Sau khi lập xong mọi kế hoạch, hắn liền đưa ra yêu cầu như vậy, tuy rằng không hề buông lời uy hiếp, nhưng tất cả đều hiện ra trên mặt hắn, đây chính là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Hề Hề nhú mày, nói với cô cô Ứng Nương bên cạnh: “Cô cô, người mau đi ngăn lão lại đi!”

Lâm Ứng Nương bên cạnh nàng cười trong trẻo nói: “Hề Hề, trong trường hợp thế này nữ tử chúng ta không nên lộ diện, hơn nữa dù ta có ra mặt, sợ là cũng chẳng ít lợi gì. Bởi vì theo lý thuyết, ta hẳn là nên đứng về phía Sử Tiêu, nên sao có thể ra ngoài phản đối một chuyện tốt như vậy?”

Hề Hề biết những lời Lâm cô cô nói rất có lý, cô cô không thể đi ra ngoài, nàng càng không thể.

Vì thế đứng trong phòng trong, thật sự muốn nghe Hàn Tuân sẽ trả lời như thế nào, nàng chờ đợi phía trong, lại có chút khẩn trương, tiếng lòng dao động như như gió cuốn thổi bay những lá cây.

Về mặt Hàn Tuân nghiêm nghị, nói: “Sử tướng nói rất đúng ý bản vương, bản vương cảm mến Lâm cô nương đã lâu, nếu Lâm cô nương có thể trở thành hoàng hậu của ta, đó thật sự là phúc phần tu mấy kiếp của bản vương. Đáng tiếc hôm nay bản vương không có mang lễ vật đến, nhân ở đây có mấy vị đại thần làm chứng, cùng chứng giám hôn ước này cho bản vương và Lâm cô nương.” Âm thanh của Hàn Tuân tao nhã như nước, song, bên trong lại mang theo tia kiên định, nhỏ từng giọt vào lòng Hề Hề.

Trong khoảnh khắc, Hề Hề và Lâm Ứng Nương đều ngây ngốc cả ra, tuy biết Hàn Tuân sẽ không từ chối, nhưng không ngờ hắn lại trả lời một cách đầy thâm tình như thế.

Mấy lời này khiến hồ nước vốn luôn tĩnh lặng trong lòng Hề Hề khuấy đảo thành sóng to gió lớn khó thể bình lặng trở lại, trong khoảng thời gian ngắn, Hề Hề cũng không rõ hắn là chân tình hay giả ý. Chớp mắt, Hề Hề cảm thấy người bạn thanh mai trúc mã này có chút mờ lung, khó lòng nhìn thấu.

“Vương gia, ý của người là đồng ý đúng không?” Sử Tiêu có chút khó tin nhìn Hàn Tuân, hỏi lại một lần nữa.

“Bản vương trước nay chưa từng gạt ai bao giờ, càng không phải nói đùa. Bản vương là thật tâm thích tiểu thư, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với nàng, quyết không hai lòng.” Hàn Tuân nói xong, đôi mắt yên ả như hồ nước, lóe lên những gợn sóng tình ý nồng nàn vô hạn.

Sử Tiêu không khỏi đắc ý cười rộ rở.

Kế tiếp, các vị đại thần lần lượt cầu chút thành công, ở bên trong Hề Hề vẫn kinh ngạc đứng đó, đầu óc nháy mắt trống rỗng, không biết mình đang nghĩ cái gì. Loại tình huống này, nàng chưa bao giờ đoán trước được, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả quả tim cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Lâm Ứng Nương khẽ kéo nhẹ Hề hề một cái, bảo: “Thánh chủ của chúng ta không phải động lòng rồi đó chứ?”

Hề Hề đỏ bừng cả mặt: “Cô cô, người đang cười ta sao? Ta nghĩ có lẽ hần hiểu lầm ý của ta rồi, ngày mai ta sẽ đi gặp hần nói rõ ràng mọi chuyện!”

Nàng nhất định phải nói rõ với hần, nàng giúp hần không phải vì muốn làm hoàng hậu gì cả.

Nghĩ đến Hàn Tuân hiểu lầm tâm ý của nàng, trong lòng liền vô cùng khổ sở. Nàng không muốn Hàn Tuân nghĩ về nàng như vậy.

“Hề Hề, đây đều là giả cả thôi, không cần lo lắng đâu, dù sao gì sau khi hần đăng cơ, con cũng phải rời đi rồi.” Lâm Ứng Nương nói.

Hề Hề gạt đầu, nàng cũng biết như vậy, nhưng vẫn không muốn bị hần hiểu lầm, vẫn là nên giải thích với hần một lần

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Tình cờ gặp hàn tuân

Khi Hề Hề rời khỏi Từ Trữ cung, sắc trời đã xế tà, hôm nay tâm tình thái hậu rất bất an, đánh cờ nửa ngày với Hề Hề, mà thái hậu lại không chút tập trung, liên tiếp đi nhầm.

Hề Hề biết thái hậu đang lo lắng điều gì, sắp tới là đến ngày đăng cơ của Hàn Lung.

Trong triều có rất nhiều đại thần phản đối Hàn Lung đăng cơ, tuy đã bị thái hậu áp chế, nhưng thái hậu vẫn rất lo lắng ngày đăng cơ sẽ xảy ra biến cố.

Vốn bà muốn đuổi Hàn Tuân về Tây cung, nhưng Hàn Tuyên băng hà, hiện tại Hàn Lung lại sắp đăng cơ, hết thảy đều là đại sự, nếu Hàn Tuân đã về, còn là hậu vệ của hoàng thất, hần không thể không tham gia, nên bà không có lý do gì đuổi hần trở về Tây cung.

Cũng may Hàn Tuân ở trong cung, nhất cử nhất động đều có thám tử giám sát, thấy cũng không có gì khác lạ, chỉ trừ một lần hần đến phủ thừa tướng.

Song, nghĩ hần cũng sẽ không nổi được sóng to gió lớn gì. Nhưng thái hậu vẫn không hiểu vì sao chẳng thể an lòng.

Truyền ngôi cho Hàn Lung, đối với chính bản thân bà thì đây là một việc làm đúng đắn, nhưng đối với thiên hạ, quyết định này lại là sai.

Bà sau cùng vẫn phải phụ thiên hạ.

Hề Hề nghĩ đến khuôn mặt già nua của thái hậu, lòng khẽ thở dài một tiếng.

Kỳ thật nàng có chút đồng cảm với thái hậu, với tính cách kiên cường của bà, đáng lẽ phải là sinh ra hai đứa con không thua kém bất cứ ai. Hàn Tuân nếu là con trai thân sinh của bà, tin chắc bà sẽ không do dự truyền ngôi cho hần. Dù sao, lòng của bà vẫn ở thiên hạ, mong thiên hạ thái bình.

Nhưng là, nếu Hàn Tuân thật sự do bà sinh ra, liệu có thể vượt bậc như vậy không?

Hề Hề vừa nghĩ vừa đi trong hoàng cung, đã mấy ngày liên tiếp nàng không nhìn thấy Hàn Tuân, thầm nghĩ mỗi khi gặp Hàn Tuân, vẫn không hẹn mà gặp, hiện giờ muốn gặp hần, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Không biết hần trốn đi đâu mất rồi, có lẽ là đang rất bận rộn. Cùng lắm không gặp cũng tốt, như vậy sẽ khiến người khác ít nghi ngờ vô căn cứ, càng dễ hành động hơn.

Bởi vì tang sự của Hàn Tuyên, trong cung vẫn duy trì một mảnh yên tĩnh, chung quanh không bóng người.

Trời chiều đem bóng dáng của nàng đổ dài trên đất, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, là nhẹ nhàng, là chậm rãi.

Đã vào cuối xuân, ngay cả tường cung sừng sững cũng không thể ngăn cản hoa rơi tán loạn.

Bên trong biển hoa loạn vũ, bỗng nhiên có một bóng người ngăn trước mặt Hề Hề, bạch y lay động, đúng là Hàn Tuân mấy ngày không gặp.

Hề Hề còn chưa kịp cất tiếng, bàn tay đã bị Hàn Tuân nắm lấy, kéo vào một căn phòng.

Ngoài trời hoàng hôn mờ mịt, nên trong phòng cũng chỉ một cảnh mờ tối, Hề Hề phải mở to hai mắt, mới biết đây là một cái phòng sách, có mấy giá sách đứng lặng trong phòng.

Hề Hề bị Hàn Tuân kéo vào giữa một vách tường và một cái giá sách.

“Vương gia, ngài muốn làm gì?” Hề Hề phát hiện tư thế của mình và Hàn Tuân có chút mờ ám, nên hơi buồn bực hỏi.

“Suyt!” Hàn Tuần đưa một ngón tay lên môi, vẻ mặt nghiêm trọng bảo, “Đừng lên tiếng, bên ngoài đang có thị vệ tuần tra, nếu để bọn họ phát hiện ta ở cùng người, đại sự sẽ chẳng lành.”

Hề Hề nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài quả nhiên có tiếng bước chân của thị vệ truyền đến, mới vừa rồi Hề Hề nhất thời kích động, nên đúng là không nghe thấy.

Hề Hề không dám động đây nữa, nhưng bàn tay của Hàn Tuần đang nắm tay nàng cũng không có buông ra, khoảng cách gần như vậy, hai người đối diện nhau, đôi mắt Hàn Tuần trong veo, tựa như hai mặt gương, phản chiếu bóng dáng Hề Hề trong ấy. Hề Hề thậm chí còn có thể nghe thấy hơi thở nhàn nhạt của Hàn Tuần, thế nhưng không chút xa lạ, Hề Hề không ngờ sau mười năm, mũi nàng vẫn có thể nhận ra khí tức của hắn.

Còn hắn thì sao, thật sự không một chút nhận ra nàng? Trong giây lát ủy khuất, hồi ức như thủy triều cuộn trào trong tâm trí nàng.

Tiếng đàn, tiếng sáo, tiếng hát, tiếng cười, tiếng ngân nga thi thơ, đọc sách, đấu võ mồm, còn có cả tiếng côn trùng kêu vào ngày hè oi bức, cả tiếng hân hoan vui sướng khi nhìn thấy hoa nở, buồn tiếc khi hoa tàn, âm âm u u, thanh thanh róc rách, muôn hình vạn trạng, tất cả cùng trộn lẫn vào một chỗ, không ngừng cuộn cuộn dâng lên, không thể kháng cự được sự rối rắm, sau cùng biến thành nhịp tim trầm òn trong lòng ngực Hàn Tuần.

Một hồi quá khứ khi hắn là Tần một sách, nàng là điên nha đầu.

Cũng chính trong chớp lát thất thần ấy, thị vệ tuần tra ngoài cửa cũng đã dần dần đi xa.

Hàn Tuần cúi đầu nương theo chút ánh sáng còn sót lại của chiều tà, quán sát Hề Hề trong lòng ngực.

Hàng mi cong dài duyên dáng, đôi mắt sáng đương ở trầm tư mang theo một làn hơi nước kiêu diễm, càng thêm vài phần mông lung mê người. Hai gò má ửng hồng, môi anh đào hé mở, chiếc cổ tinh tế. Xuống dưới một chút là cơ thể vận một thân váy áo trắng yếu điệu thuần khiết, còn có bàn tay trắng mịn như nước mà hắn đang siết chặt lấy.

Đôi mắt Hàn Tuần dần trở nên mù mịt đi, hắn khẽ vươn tay, nâng lên chiếc cằm tinh xảo, đem môi mình ấn nhẹ lên đôi môi anh đào của Hề Hề.

Khẽ kháng mà ôn nhu, tựa như hơi thở dịu mát của gió xuân, khiến người khác say mê.

Cảm xúc mềm mại này khiến Hề Hề bừng tỉnh, nàng có chút thất thần nhìn khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng đại trước mắt, nhìn thấy cả bóng dáng mình phản chiếu trong đôi mắt trong trẻo kia.

“Nhắm mắt lại đi!” Hàn Tuần dịu dàng nói, âm thanh trầm thấp khe khẽ, mang theo hương thơm thoang thoảng vô cùng mê hoặc lòng người, rồi cả sự ôn nhu lưu luyến khó có thể diễn tả thành lời.

Nhưng dường như chỉ đụng chạm mềm mại bên ngoài là chưa đủ, Hàn Tuần khéo léo cạy mở tách môi nàng ra, tiếp tục xâm nhập vào bên trong.

Hề Hề bấy giờ mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, liền đưa tay đẩy Hàn Tuần ra, không chút suy nghĩ gờ tay lên, bằng tốc độ của sấm sét, giáng cho Hàn Tuần một cái tát.

Khi một tát này giáng xuống, bên trong phòng sách liền dậy một tiếng vang thanh thúy, Hàn Tuần ngã ngối trên mặt đất.

Không biết là do Hề Hề ra tay quá nhanh, hay vẫn là Hàn Tuần không nghĩ Hề Hề sẽ tát hắn, nhưng chẳng hề né tránh.

Mấy quyển sách bị động, từ trên giá rơi xuống, đổ lên người Hàn Tuần.

Đôi mắt đen láy của Hàn Tuần u ám nhìn thẳng vào Hề Hề, trong mắt khẽ xẹt qua một tia trống trải.

Hắn gạt mình sững sốt mất mấy giây lát, môi mới cong lên một ý cười nhợt nhạt, vươn tay chậm chạp xoa khuôn mặt ngọc vừa được Hề Hề tặng cho một cái tát, thấp giọng nói: “Không thể tin được, Lâm tiểu thư lại có sức lực lớn như vậy, tặng cho khuôn mặt ta cùng lúc năm ngón tay, đây là muốn nói bản vương thuộc sở hữu của người đúng không?”

Hề Hề không nghĩ đến trong tình thế cấp bách lại ra tay nặng như vậy, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Hàn Tuần, lòng không khỏi áy náy, nhưng chợt nghe thấy giọng điệu trêu đùa của hắn, tựa hồ không có ý trách cứ nàng, nên khẽ giọng nói: “Vương gia, ngài hiểu lầm to rồi, Hề Hề giúp ngài, chưa từng vọng tưởng sẽ trở thành hoàng hậu của ngài. Mấy lời nói của dư vọng cũng không phải ý của Hề Hề, vương gia đừng nghe rồi xem như thật mà đồng ý.” Dừng một chút, Hề Hề lại nói tiếp, “Và lại xin vương gia tự trọng!”

“Bản vương không kiềm lòng được, mong Lâm tiểu thư bỏ qua.” Dừng một chút, Hàn Tuần bỗng nheo mắt lại, dịu giọng hỏi, “Chắc người đã có ý trung nhân rồi đúng không?”

Ánh mắt hắn lóe ra dụng tâm sâu xa hòng phỏng đoán nàng, nhưng bên môi vẫn như cũ neo giữ một nụ cười nhàn nhạt. Tay cũng đã buông xuống, dấu vết của cái tát kia hiện trên mặt ngọc của hắn hết sức rõ ràng.

“Ta... ta...” Hề Hề nhất thời nghẹn lời, nàng có ý trung nhân rồi sao?

Trước mắt bỗng hiện lên khuôn mặt tiêu sái tuần mỹ của Liệt Phong, là hắn sao?

Ngực bị kiềm hãm, không phải!

Hắn chẳng qua chỉ là một tên Đãng Đờ Từ cột nhà chính mình, cùng giống như Hàn Tuân trước mắt.

Hề Hề nhìn thẳng Hàn Tuân, lạnh giọng nói, “Có thì sao, mà chưa có thì thế nào?”

Nàng có chút đau lòng, chợt cảm thấy Hàn Tuân đã không còn giống Tàn một sách ngọc ngách ngày trước nữa, khi đó hắn cực kỳ ngốc, cả ngày chỉ biết đọc sách. Hắn tuyệt đối không có can đảm đi hôn trộm một cô gái.

“Đương nhiên có liên quan.” Hàn Tuân chậm rãi từ dưới đất đứng lên, phui phui tro bụi bám trên người, nói: “Nếu ngươi đã có ý trung nhân rồi, thì bản vương chỉ có thể vọng tưởng, nhưng nếu không có, bản vương lại có thể tranh thủ cơ hội!”

“Ta xin nói cho ngươi biết, ngươi sẽ vĩnh viễn không có cơ hội đó!” Hề Hề kiên định nói.

Đúng vậy, vĩnh viễn không có!

Không chỉ bởi vì nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ!

“Nếu vương gia không có chuyện gì khác, Hề Hề phải đi!” Hề Hề liếc mắt nhìn ra cửa sổ, vầng thái dương đã khuất núi, sắc trời bắt đầu tối sầm lại.

Hàn Tuân mỉm cười: “Thật sự chẳng có chuyện gì cả, chỉ là bản vương nhớ ngươi, nên mới nghĩ cách đi gặp ngươi thôi.”

Hề Hề nghe vậy, xoay người mở cửa, nàng cũng không buồn ở lại đây nghe Hàn Tuân treu đùa thêm. Một sách tao nhã ngày nào, hôm nay thật không tầm thường.

“Cùng lắm,” Hàn Tuân lại nói, “Hiện tại thật sự có chút việc đây.”

“Chuyện gì?” Giọng nói Hề Hề phảng phất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hề Hề đứng lặng trước giá sách, quần áo màu trắng thuần khiết, giống như đóa sen bùng nở trong nước, tỏa hương thanh khiết ngào ngạt.

“Lâm cô nương luyện võ đúng không?” Hàn Tuân hỏi.

Chợt nhớ đến một tát vừa nãy mình giáng cho Hàn Tuân, Hề Hề hơi cười khò.

Vốn Hề Hề nghĩ sẽ che giấu võ công, hiện tại bị Hàn Tuân nhìn thấu, nên cũng không giấu giếm nữa, nói: “Có biết một ít.”

“Vậy tốt rồi, về sau hành động, mong sẽ được ngươi tương trợ. Bản vương biết, người bình thường không thể đến Từ Trữ cung, còn cô nương thì có thể. Hy vọng cô nương trước có thể không chế thái hậu, sau đó mang bà đến điện Thái Hòa.” Hàn Tuân bình tĩnh lạnh nhạt nói, đã không còn đáng vẻ treu đùa như vừa nãy.

Hề Hề có chút nghi hoặc, vừa rồi hắn cột nhà nàng có khi không phải do kiềm lòng không được, mà do muốn thử nàng có võ công hay không.

Nếu vậy có gì khó đâu, chỉ cần trực tiếp hỏi nàng chẳng phải sẽ nhanh hơn sao?

Từ khi biết Hàn Tuân là Tàn Tuân, Hề Hề vẫn luôn toàn tâm toàn ý giúp hắn.

Nhưng hắn, lại tựa như thế nào cũng không tin tưởng nàng.

“Được, ta sẽ làm, nhưng sau khi thành sự, về sau vẫn mong vương gia có thể giảm bớt thương vong, giữ lại tính mạng cho thái hậu và Hàn Lung.” Hề Hề nghiêm mặt nói.

Hàn Tuân sững sờ, có vẻ là không dự đoán được Hề Hề sẽ nói như thế, dịu giọng nói: “Ngươi thật sự rất lương thiện, ta nhất định sẽ cố gắng. Hơn nữa, ngươi cũng phải chú ý an toàn đây!” Giọng nói hắn tràn đầy lo lắng, “Thị vệ của thái hậu cũng không phải chỉ để trang trí.”

Hề Hề quay đầu đối diện với đôi mắt sáng tỏ của Hàn Tuân, mỉm cười đáp: “Vương gia không cần lo lắng cho ta. Xin cứ yên tâm, ta có thể đối phó được.”

Hàn Tuân cười âm trầm, nụ cười xán lạn bên trong u tối cực kỳ tuần mỹ.

Hề Hề cáo biệt Hàn Tuân rồi đi ra ngoài, đương lúc loạn lạc, nàng không thể cùng lúc bước ra ngoài với Hàn Tuân.

Màn đêm buông xuống, đèn trong cung đình đã được thắp lên.

Vô số đèn lồng soi tỏa bóng đêm, lộng lầy bắt mắt khôn cùng.

Chỉ là, ngày kia ở đây sẽ có một hồi chém giết, sẽ có thương vong, sẽ có đổ máu.

Ngày kia, nơi này, liệu còn có thể đẹp đẽ như thế này không? Hề Hề không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lại hiểu lầm

Đèn lồng được thấp lên, chiếu sáng căn phòng bài trí tạo nhã quý giá.

Hề Hề một mình đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu ngắm ánh trăng sáng trên trời cao. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, Hề Hề một thân bạch y phát phơ vì gió, tựa như choàng một dòng nước chảy trên vai.

Sân ngoài sáng rực, bóng hoa kiểng lay động, đổ thành tầng tầng lớp lớp trên bậc thềm.

Qua mấy ngày đi lại trong cung, Hề Hề cuối cùng cũng nhìn rõ được sự mục nát của triều đình Nam Triều, thời điểm cải cách cũng đã đến rồi.

Cho nên từ bây giờ trở đi, mỗi khi hành động chỉ được phép thành công không được phép thất bại.

Nàng lại nhớ lại ngày ấy khi ở phòng trong nghe về kế hoạch của Hàn Tuần và mọi người, tinh tế hồi tưởng lại một lần, cảm thấy không thể thất bại được.

Hề Hề đóng cửa sổ, ngăn lại ánh trăng sáng tỏa bên ngoài, cời ra áo ngoài, tháo xuống trâm cài tóc, định đi nghỉ sớm, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa mở ra, Linh Nhi bung theo một cái khay đến.

Hề Hề khẽ cười, bấy giờ mới phát hiện trong cái khay của Linh Nhi là điểm tâm, điểm tâm nhìn rất ngon miệng.

“Linh Nhi thấy phòng tiểu thư còn sáng đèn, liền làm chút điểm tâm tối cho tiểu thư, mấy ngày nay tiểu thư ở trong cung vất vả, Linh Nhi không thể phân ưu với tiểu thư, chỉ có thể làm ít điểm tâm này.” Linh Nhi khẽ nói, đôi mắt to nhìn Hề Hề chăm chú.

Mấy ngày nay Hề Hề bận rộn nhiều chuyện trong cung, chút nữa là quên mất mình đã từng cứu một tiểu cô nương như thế.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, nhìn thấy khuôn mặt Linh Nhi so với trước đây có phần đầy đặn hơn, bên môi còn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Hề Hề mỉm cười nói: “Ta chỉ nói chuyện phiến với thái hậu thôi, có gì vất vả đâu, Linh Nhi, mấy ngày nay ở trong Tướng phủ, Sứ Bạng có gây rắc rối gì cho ngươi không?”

“Có tiểu thư và phu nhân ở đây, hẳn đương nhiên không dám.” Linh Nhi nói.

“Linh Nhi, người định ngày sau sẽ thế nào? Một thời gian nữa ta phải đi rồi.”

Đôi tay đang chỉnh sửa lại đệm chân của Linh Nhi chợt dừng lại, vẻ mặt có chút buồn bã: “Tiểu thư đi đến đâu, Linh Nhi sẽ theo đến đó, Linh Nhi không sợ chịu khổ!”

Hề Hề nhìn vào khay thức ăn, nhìn thấy bánh đậu xanh, liền mỉm cười nói: “Linh Nhi, không ngờ ngươi còn biết làm cả thứ bánh này.”

“Trước đây nô tỳ từng xem mẫu thân làm, nên đã học làm theo, tiểu thư, người nếm thử đi, xem ăn có ngon không.” Linh Nhi nhoèn miệng cười, ánh mắt đầy vẻ chờ mong.

Hề Hề không đành lòng từ chối ý tốt của Linh Nhi, vừa hay nàng cũng đang đói, liền ăn thử một miếng bánh. Sau đó uống thêm một bát nước, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Hề Hề nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, trong mộng tựa như đang bay trên trời, bốn phía là tiếng nước chảy róc rách, vô cùng êm tai. Còn có hơi nước mát lạnh thâm nhập vào chóp mũi, cảm giác vô cùng mát mẻ.

Hề Hề ngủ thật lâu, đến khi tỉnh lại thì cả kinh.

Đây không phải phòng của nàng trong phủ thừa tướng, mà là một khoang thuyền, khoang thuyền này vô cùng sạch sẽ, bốn bề treo rèm trắng, còn treo thêm mấy bức tranh mỹ nhân. Trong khoang bày một cái bàn nhỏ, một ấm trà cùng điểm tâm. Hề Hề là đang nằm trên một cái giường nhỏ màu hồng nhạt.

Bên ngoài khoang thuyền tiếng nước chảy ào ào, nói cho Hề Hề biết giờ phút này nàng đang trôi giạt trên sông.

Hề Hề vén rèm nhìn ra ngoài, ngoài kia là bóng đêm đen kịt, núi xa và cây xanh lui nhanh về phía sau, trên là một bầu trời mây mù mênh mông. Bên cạnh

là tiếng nước ào ào, còn có tiếng chim kêu trong đêm.

Hề Hề không biết vì sao mình lại ở đây, nàng chỉ biết chắc chắn đã có người làm gì đó, bằng không nàng đã không ở trên thuyền lúc này. Hề Hề trấn tĩnh đầu óc, ý nghĩ như tia chớp xẹt qua đầu nàng, Linh Nhi đã đem trà bánh đến.

Không nghĩ đến nha đầu này lại lừa nàng, ngày đó khi Hề Hề cứu nàng, là bởi vì biết nàng không có nội lực, là một người không biết võ công, Hề Hề mới yên tâm giữ nàng lại.

Hiện giờ không nghĩ đến lại bị nàng bắt đi.

Nàng là người phương nào?

Hề Hề rà soát trí nhớ nghĩ về những người có khả năng nhất.

Lãnh Nguyệt!

Người đầu tiên hiện lên trong đầu Hề Hề chính là hắn.

Đã một khoảng thời gian dài Lãnh Nguyệt không xuất hiện, bốn phía kinh thành đều thật bình yên, cũng chẳng có ai khả nghi, Hề Hề còn tưởng Lãnh Nguyệt đã từ bỏ âm mưu của mình.

Hiện giờ bỗng phát hiện, không có khả năng đó.

Lãnh Nguyệt hao tâm tổn trí khơi dậy chiến tranh giữa Nam Triều và Bắc Thương quốc, vất óc tính kế để bắt Hàn Tuyên, nên làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Hắn chỉ ở thiên hạ, Hề Hề trong lòng như bưng bình, nếu Linh Nhi ở Tướng phủ nghe lén được kế hoạch của Hàn Tuấn và Diệp Khai Phong tướng quân, như vậy hậu quả khó lường.

Nhưng Lãnh Nguyệt rốt cuộc là ai? Hắn chắc chắn là một trong những người kế vị.

Diệp Từ Dung gọi hắn là Du ca ca, như vậy trong tên hắn có một chữ “Du”, Hàn Tuấn, Hàn Lung đều không có chữ “Du”, chẳng lẽ đó là hoàng thúc của bọn họ sao?

Hề Hề nhanh chóng từ trên giường nhỏ đứng dậy, xốc lên màn cửa khoang thuyền, Linh Nhi một thân váy áo màu hạnh tiến vào, nhìn thấy Hề Hề tỉnh lại, mỉm cười nói: “Vân cô nương, người tỉnh lại rồi!”

Hề Hề cũng không đáp, đôi tay như ngọc nhanh chóng xuất thủ, tựa như hoa sen nở rộ, tấn công về phía Linh Nhi.

Linh Nhi không hề chống cự, cơ thể nhỏ xinh nháy mắt bị Hề Hề khống chế.

“Nói, là ai phái ngươi đến?” Hề Hề lạnh giọng hỏi.

Linh Nhi có chút hoảng hốt, thấp giọng nói, “Là... là...”

“Là ta!” Một âm thanh lười biếng quen thuộc truyền đến.

Cơ thể cao lớn xốc lên màn thuyền đi vào, là Liệt Phong.

“Hề Hề, Linh Nhi là ta phái đến bên cạnh ngươi.” Liệt Phong thản nhiên nói, môi mang theo một ý cười.

“Là... ngươi?” Hề Hề không thể tin nói.

Vậy nhưng không phải Lãnh Nguyệt, nói vậy những phán đoán vừa rồi của nàng đều sai lầm, là Liệt Phong bắt cóc nàng.

Hề Hề chậm rãi buông tay Linh Nhi ra, lạnh lùng nói: “Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Vì sao lại làm như vậy?”

Liệt Phong không nhanh không chậm ngồi xuống giường nhỏ, bình tĩnh nhìn Hề Hề, không chút xúc cảm nói: “Ngươi biết mình đang làm gì không? Ngươi đã lâm vào nguy hiểm mà còn không biết. Thật ngu xuẩn!”

Hề Hề biết Liệt Phong đang muốn nói về chuyện của Hàn Tuấn, tuy nhiên đây chính là mục đích nàng đến Nam Triều, cho dù có nguy hiểm, nàng cũng không thể từ bỏ.

Còn hắn dựa vào cái gì mà ngăn cản nàng?

Hề Hề lạnh lùng nói: “Nguy hiểm hay không ta tự biết, không cần ngươi quan tâm, xin người bảo người trèo thuyền quay đầu, ta phải về Lăng Châu.”

“Hề Hề, người mà ngươi trợ giúp, là người như thế nào, ngươi hiểu hắn được bao nhiêu?” Khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười chậm rãi bị một tầng sương

lạnh bao phủ.

“Hiểu thì sao, không hiểu thì sao, ta chỉ cần biết hấn sẽ thành một minh quân, vậy là đủ rồi!” Hề Hề ngẩng cao đầu nói, giọng nói không chút tình cảm.

Giọng điệu lạnh lùng của Hề Hề chọc giận Liệt Phong, đôi mắt đen như mực nhướng lên, âm thanh ẩn chứa tức giận nói: “Nghe nói hấn đồng ý phong người làm hoàng hậu, chắc người không vì lý do này mà giúp hấn chứ?”

Hề Hề sùng sốt, nàng không nghĩ Liệt Phong lại nghĩ nàng như vậy, sắc mặt nháy mắt tái nhợt.

“Đúng vậy!” Hề Hề mở miệng phun ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tranh đoạt hoàng vị

“Đúng vậy!” Hề Hề bỗng từ trong miệng phun ra hai chữ.

Lời vừa ra khỏi miệng, đáy lòng liền dâng lên một tràn chua xót.

Khiến cho hấn hiểu lầm cũng tốt, dù sao gì hấn cũng không biết nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, vậy cứ xem nàng là người ham mê quyền quý, từ nay về sau đoạn tuyệt qua lại, không phải chuyện tốt thì còn là gì.

Liệt Phong thật sự giật mình, một lúc lâu sau cũng không nói gì, ánh nến lóng lánh, phản chiếu trong đôi mắt đen như mực của hấn, khói lửa vừa mới dập tắt trong ánh mắt kia tựa như chờ lúc mà bùng cháy, yên lặng giằng co giữa hai người.

Đúng vậy!

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại như lưỡi kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào lồng ngực Liệt Phong, mang theo một sự đau đớn thật sâu.

“Tốt thôi! Nếu người đã cố chấp như vậy, tình nguyện dán thân vào nguy hiểm, ta cũng không ngăn cản người!” Hấn cay đắng mở miệng, lời tuy khó nghe, nhưng âm thanh lại trầm khàn, đã không còn sự ngang ngược cuồng ngạo như ngày xưa, mà giống như cánh xuân tươi đẹp bỗng phai tàn chỉ còn lại sự diêm dã thê lương.

Lái thuyền quay đầu, thuyền lướt đi trong sương mù đêm, đi về phía Lăng Châu.

Gió đêm tiến vào khoang thuyền, mang theo hơi nước mát rượi.

Bên trong khoang thuyền vô cùng yên tĩnh, Hề Hề ngồi trên ghế dài, Liệt Phong ngồi trên ghế phía bàn gỗ nhỏ.

Đôi mắt đen của Liệt Phong bên dưới ánh nến ảm đạm mang theo sự u sầu thừa thốt.

Hấn quan sát nữ tử trước mặt.

Nàng giống như một đoá tố liên bùng nổ trong đêm, thanh tĩnh thuần khiết. Hàng mi cong vút thấp thoáng phía trên đôi con ngươi trong trẻo, như vậy lạnh lùng lóng lánh, giống như núi tuyết, không thể vấy mây mù của trần thế.

Nàng cứ ngồi lẳng lặng như thế, mang theo một sự quyền rũ thanh nhã nói không nên lời.

Cứ như thế hấp dẫn hấn, khiến hấn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Hấn biết, dung mạo và khí chất này của nàng không chỉ hấp dẫn hấn, mà hấp dẫn một người khác. Nhưng hấn không cam lòng từ bỏ nàng như vậy, hấn muốn bảo vệ nàng cả đời, không để nàng chịu tổn thương nữa.

Nhưng hấn vẫn không thể đưa nàng trở về, tuy rằng hấn biết, nơi đó rất nguy hiểm, tuy nhiên hấn lại không muốn nàng phải hối tiếc cả cuộc đời, có khi để nàng nhìn thấy rõ mọi chuyện, như vậy có khi lại là một chuyện tốt.

Cho nên hấn lựa chọn im lặng, im lặng ngắm nhìn nàng, nếu có thể cả đời đều được nhìn nàng như vậy, cuộc đời này coi như không có gì phải hối tiếc nữa.

Đôi mắt thâm thúy của Liệt Phong như một tấm lưới lớn, hoàn toàn vây khốn nàng, bất kể nàng nhìn đi đâu, cũng gặp ánh mắt của hấn, ánh mắt kia cất giữ một sự chuyên chú hòa cùng lưu luyến ôn nhu.

Lòng Hề Hề không thể bình tĩnh được, thậm chí là bắt đầu bối rối.

Nàng như trốn tránh ánh mắt sắc bén của hắn, hắn lại như người thắng lợi giương lên khóe môi, tràn ra một ý cười nhợt nhạt.

Ánh nên mông lung, ý cười rục rờ, căng lên dây đàn sâu trong lòng Hề Hề.

Giấu đi sự đường hoàng và khí phách ôn nhuận như ngọc, tuần tú lạnh lùng.

Không nghĩ đến Linh Nhi là do hắn sắp xếp ở bên nàng, nói vậy nhất cử nhất động ngày thường của nàng đều không thoát khỏi tầm mắt hắn. Khi ở Bắc Thương quốc, chịu sự quản chế của hắn cũng đành, đến Nam Triều rồi, vẫn không thể chạy thoát khỏi sự giám sát của hắn.

Càng nghĩ càng giận, trong lòng như nổi lửa lớn, tràn cả ra ngoài.

“Hoàn Nhan Liệt Phong, người dựa vào đâu mà làm như vậy?” Hề Hề cất giọng chất vấn.

“Ta đã từng nói qua lý do rồi, muốn nghe một lần không? Ta đã nói... ta thích người.” Giọng nói của hắn điềm đạm mang theo một sự kiên định, như bàn đá đè áp Hề Hề.

Hề Hề không nói chỉ quay đầu đi chỗ khác, không hề nhìn đến ánh mắt thâm tình nhưng lại mang theo sự trêu chọc của hắn. Nàng biết, hắn vẫn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để trêu đùa nàng. Cho nên, nàng quyết không quan tâm đến lời hắn, coi như mình chưa nghe thấy gì.

“Còn bao lâu nữa mới đến Lăng Châu?” Hề Hề thân nhiên hỏi.

Liệt Phong đều đều nói: “Đi thuyền vào ban đêm, thật ra cũng thú vị lắm, người lắng nghe xem, nước vỗ vào thuyền, chim kêu trong đêm, rất phong nhã.”

Hắn cũng không đếm xỉa đến lời nàng.

Hề Hề hận nghiêng rằng, nàng biết Liệt Phong đang cố ý, nhưng nàng lại chẳng thể làm gì hơn.

Đúng lúc này, màn cửa khoang thuyền được vén lên, Linh Nhi lại bung ít trà bánh vào. Nàng đặt trà bánh lên bàn, thấp giọng nói: “Vương gia, tiểu thư, mời dùng ít điểm tâm.” Dứt lời, liền nhìn thoáng qua hai người.

Hề Hề liếc nhìn điểm tâm trên bàn, thầm nghĩ: Có quý mới dám ăn, ai biết được lần này liệu có bị hạ độc nữa hay không. Liệt Phong xảo quyết như vậy, phải một người không biết võ công đến bên cạnh nàng, nhưng thật ra là một cao thủ dùng độc. Làm cho nàng không chút đề phòng.

Liệt Phong nhìn thoáng qua vẻ mặt Hề Hề, thầm buồn cười, cất cao giọng nói: “Linh Nhi, mang điểm tâm qua đây! Bản vương hôm nay phải ném thử tài nghệ của người.”

Linh Nhi y lời bung qua, Liệt Phong nhón một mẫu bánh táo, ăn rất nhiệt tình.

Hề Hề hỏi Linh Nhi: “Linh Nhi, bao lâu nữa thì đến Lăng Châu?”

Linh Nhi liếc mắt nhìn Liệt Phong một chốc, mới nói: “Tiểu thư, với tốc độ này, có lẽ khi mặt trời mọc mới đến Lăng Châu, tiểu thư vẫn kịp tham dự đại điển đăng cơ.”

Sắc mặt Hề Hề tối sầm lại, đại điển đăng cơ không phải là ngày mốt sao? Chẳng lẽ mình đã ngủ suốt một ngày trên thuyền?

“Ý người có phải, hôm nay đã là mười tháng tư rồi đúng không?” Giọng nói Hề Hề không khống chế mang theo sự lo lắng.

Linh Nhi khẽ gật đầu.

Hề Hề lạnh lùng liếc Liệt Phong, trong lòng càng thêm oán hận. Nếu không kịp ngăn cản đại điển đăng cơ, thái hậu gây rắc rối, chỉ sợ chuyện đăng cơ của Hàn Tuấn sẽ gặp trắc trở.

Hề Hề chẳng thể nào không vội, đôi mắt sáng như bị lửa thêu đốt.

Liệt Phong nhìn chăm chú vào dáng vẻ lo lắng của Hề Hề, đôi mắt dâng lên khổ sở người khác khó lòng nhìn thấy.

Đêm càng lúc càng khuya, chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào không ngừng xô vào mạn thuyền.

Rốt cục, khi trời vừa sáng, thuyền cuối cùng cũng cập vào bến.

Hề Hề liếc nhìn Liệt Phong một cái, rồi rời khỏi khoang thuyền.

Một dòng màu ngọc bích, ánh ban mai đỏ dài trên sông, là một sớm bình minh được mát trong trẻo.

Hề Hề thở ra một hơi, từ nơi này đến hoàng cung, hắn là kịp. Nàng nhớ đăng cơ đại điển sẽ bắt đầu vào giờ Thìn.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng kêu của Linh Nhi, Hề Hề dừng chân lại, quay đầu thấy Liệt Phong đang anh tuấn tiêu sái đứng ở trước mũi thuyền, trên sông sương mù rất dày, hắn đứng trong làn sương mờ, dáng người mỏng mỏng lung lung, tựa như đang khoác một tầng lụa mỏng.

Linh Nhi chạy vội đến trước mặt Hề Hề, đưa cho Hề Hề một cái túi gấm màu đỏ, nói: “Vương gia bảo ta giao thứ này cho người!”

Giờ phút này nàng không có tâm tư nào nhìn xem hắn đưa cái gì cho nàng, càng không có thời gian nói mấy lời vô nghĩa với Linh Nhi, nàng nhận lấy túi gấm cất vào ngực áo, “Còn việc gì không?”

“Vương gia nói, thuyền sẽ vẫn ở đây chờ người!” Linh Nhi chớp đôi mắt nói, “Tiểu thư bảo trọng!”

Hề Hề gật đầu, nàng vẫn rất quý tiểu nha đầu này, “Người không cần lo lắng, trở về nói với Tả Hiền Vương, không cần chờ ta, ta sẽ không tới.”

Hề Hề nói xong, liền xoay người rời đi, bóng dáng phiêu dật chốc lát đã biến mất trong làn sương mù.

Mười lăm tháng tư, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp, cũng đồng thời là một ngày lành tháng tốt.

Tân hoàng Nam Triều liền chọn ngày này làm ngày đăng cơ.

Điện Thái Cực là một cung điện cao chót vót nằm ở trung tâm hoàng cung, cũng là lớn nhất của hoàng cung. Giờ Thìn, tân hoàng sẽ đăng cơ ở đây và nhận sự cúi lạy chúc tụng của các quan lại trong triều.

Trong kinh thành, lục phẩm quan viên đều đã coi bỏ tang phục, giờ phút này mặc những triều phục mới tinh tươm, theo thứ bậc đứng ngay hàng thẳng lối ở điện Thái Cực chờ tân hoàng đăng cơ.

Bọn họ đã đến từ giờ Mão, hiện tại đang chờ tiến hành đại điển.

Chờ đợi thật lâu, văn võ bá quan lặng ngắt như tờ, nhưng trong lòng mỗi người đều mang những cảm xúc khác nhau.

Các quan lại chia làm hai phe, dẫn đầu phe thanh liêm trong triều là Diệp Khải Phong, còn lại là phe phái của thái hậu, hiển nhiên do Sử Tiêu cảm đầu, nhưng không ai biết, hiện tại Sử Tiêu đã gần như phản bội thái hậu, theo phe của Diệp Khải Phong.

Từ lúc Nam Triều khai quốc đến nay, đã từng vượt qua hai trăm năm mưa gió, rồi dần dần đi lên, nên đương nhiên là một đại quốc cường thịnh, với mong muốn thống nhất thiên hạ. Không ngờ ở Tái Bắc, nhà Hoàn Nhan lại thu phục được hai mươi thị tộc, thành lập Bắc Thương quốc. Mà Nam Triều hai mươi năm gần đây ngày càng suy yếu, hoàng đế yếu đuối vô năng và hậu phi chuyên quyền cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Và cuối cùng cũng đến ngày hôm nay, triều chính vẫn như cũ nằm trong tay thái hậu.

Một số ít quan lại thanh liêm trong triều, lòng không khỏi một mối chán nản, theo lý thuyết, tân hoàng đăng cơ, là có ý nghĩa như một sự khởi đầu mới. Nhưng bọn họ lại chẳng lấy gì làm hy vọng, tựa như đang đi trên một con đường mây mù đen kịt, mãi không thể tìm thấy đường ra.

Phượng Đông hừng sáng, vầng thái dương dâng lên, ánh mặt trời chiếu sáng mái ngói lưu ly nóc điện Thái Cực, khúc xạ ra những tia sáng óng ánh, rực rỡ chói mắt những người đang đứng phía dưới.

Các thị vệ đứng hầu bên ngoài, xếp thành hàng lối thẳng tắp, sắc mặt trước sau không thay đổi.

Bỗng nhiên, vọng lên tiếng chuông vang dội.

Ngoài cổng vàng có quan cao giọng: “Hoàng thượng đăng cơ.”

Văn võ bá quan đồng loạt quỳ xuống, cùng hô “vạn tuế”.

Hàn Lung một thân long bào rực rỡ chậm rãi thẳng bước trên thảm đỏ, thảm đỏ kia trải thẳng từ cửa điện Thái Cực đến ngai vàng.

Hàn Lung chậm rãi bước lên bậc thang, đứng thẳng phía trước ngai vàng.

Ngự tiền tổng quan cầm thánh chỉ trong tay, cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, hoàng đế Hàn Lung, hiền đức nhân hậu, văn thao võ lược, nay nhận mệnh thừa kế ngai vàng, thay đổi niên hiệu, khâm thủ.”

Những tiếng kéo dài sau cùng của thái giám dần tắt đi, các quan lại còn đang quỳ phía dưới, bỗng nhiên có một giọng nói trong trẻo cất cao: “Nếu là di chiếu của hoàng đế, nói vậy hẳn nhị vương gia có giữ bảo vật trấn quốc, Bàn Long ngọc tỷ nhỉ?”

Mọi người sửng sốt, ngoài những người đang thăm tán thưởng, còn lại đồng thanh ồ lên, mặc dù không dám lớn tiếng nói chuyện, nhưng lại bắt đầu xì xầm to nhỏ.

Những người thông minh đều ngầm ý thức được, hôm nay đại điển đăng cơ nhất định sẽ có biến cố, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Diệp Khải Phong.

Bởi vì ngọc tỷ Bàn Long là quốc bảo, truyền xuống từ thiên triều viễn cổ, lịch đại hoàng đế chỉ cần có ngọc tỷ trong tay, đó chính là danh chính ngôn thuận, theo thiên mệnh mà nhận lãnh trọng trách, nếu không có ngọc tỷ Bàn Long, cho dù làm hoàng đế, thì cũng chỉ là một hoàng đế trên hư danh thôi.

Hơn nữa lịch đại hoàng đế Nam Triều, mỗi khi đăng cơ đều phải trình ra Bàn Long ngọc tỷ, nhưng hôm nay Hàn Lung lại không hề đem ngọc tỷ ra.

Hàn Lung mang về mặt đắc chí, nhìn Diệp Khải Phong: “Hoàng huynh mang ngọc tỷ ngự giá thân chinh đã làm thất lạc nó, nên bản vương mới không giữ nó trong tay.”

Diệp Khải Phong nói: “Chỉ sợ không phải do thất lạc, mà tiên hoàng đã mang ngọc tỷ giao cho Hàn Tuân vương gia.”

Dứt lời, Diệp Khải Phong quay sang Hàn Tuân nói: “Vương gia, xin ngài hãy đem ngọc tỷ ra để mọi nhìn rõ.”

Hàn Tuân mặc quan phục đứng đầu hàng, chậm rãi đi ra, tay cầm theo một cái hòm có gấm màu vàng bao bên ngoài, chậm chạp mở nó ra trước sự chứng kiến của mọi người, cừu chi ngọc tỷ tinh xảo nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trong nháy mắt, văn võ bá quan lặng im như tờ.

Diệp Khải Phong nói: “Hàn Lung, tiên đế đã có ý truyền hoàng vị cho Hàn Tuân, ngươi làm sao có được di chiếu đó vậy, nó hẳn là đồ giả.”

“Diệp Khải Phong, hôm nay là ngày trăm đăng cơ, không cho phép ngươi quấy nhiễu, người đâu, đưa hấn xuống, nhốt vào đại lao hình bộ.” Hàn Lung nhón nhác nói.

Không ngờ những thị vệ lại không hề làm theo lời hấn, vẫn đứng bất động không nhúc nhích.

Hàn Lung không khỏi đại loạn trong lòng, lạnh giọng nói: “Các ngươi không nghe thấy lời trăm sao?”

Cũng vào lúc này, có thái giám cao giọng nói: “Thái hậu giá lâm.”

Một đám cung nữ vây quanh thái hậu theo thăm dò đi tới từ phía xa xa.

Vốn đăng cơ đại điển là một việc trọng đại, không cho phép hậu cung tham dự, nhưng hiện tại xảy ra biến cố lớn như vậy, cũng không ai để ý đến chuyện này nữa, tất cả đều nghĩ không biết thái hậu luôn luôn chuyên quyền này sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Thái hậu một thân phục sức đẹp đẽ, nhưng lại không giấu được vẻ mặt tái nhợt. Đi bên cạnh bà, mà một nữ tử y phục màu trắng nhạt, đây không phải là phục sức của cung nữ, hơn nữa là một thân váy áo thuần trắng.

Trong một ngày mừng thế này, ăn mặc như thế vốn là phạm húy, nhưng thái hậu nào còn thời gian chấp nhất.

Thái hậu đương nhiên không rảnh chấp nhất, bởi vì nàng đang diu đỡ bà cũng chính là Hề Hề, gần như đã bị Hề Hề khống chế.

Hề Hề vốn không kịp thay quần áo, liền trực tiếp đến Từ Trữ cung, rồi vượt qua một tiểu thái giám, bẩm báo với thái hậu đại điển đăng cơ đang xảy ra chuyện.

Thái hậu thẹn quá hóa giận, đang muốn phát binh ngăn cản. Hề Hề liền đi vào trong điện, đánh nhau một phen, rồi bắt lấy thái hậu.

Hiện tại, Hề Hề làm như đang diu đỡ thái hậu, nhưng kỳ thật là ngón tay đang đặt ở tử nguyệt bên eo thái hậu.

Thái hậu đã biết Hề Hề có võ công, nên đương nhiên không dám làm bậy.

Không ngờ Sứ Tiểu trở gáo về phía bà, biết đại thế đã mất, bà chậm rãi đi lên bậc thang nói: “Nguyệt tử, dám giả truyền thánh chỉ, còn không giao ngay vàng lại cho hoàng đế người!”

“Mẫu hậu?” Hàn Lung kinh ngạc, không rõ vì sao mẫu hậu mình lại nói như vậy.

“Mẫu hậu? Không phải người nói cho con kế thừa ngai vàng sao?” Hàn Lung vẫn như cũ không cam lòng.

“Người đâu, nhị vương gia giả truyền thánh chỉ, bắt nhốt vào đại lao.” Thái hậu lạnh băng nói.

Có mấy thị vệ lần lượt đi lên, bắt Hàn Lung xuống.

Trận hí kịch này sau cùng cũng hạ màn.

Chuông lại một lần nữa ngân vang.

Hàn Tuân mặc mình bào màu vàng thêu ngũ trảo kim long tường vân, đầu đội mào song long hí châu vân tơ vàng cánh thiện, chậm rãi bước lên bậc thang, đứng ở trước ngai vàng.

Ánh nắng rực rỡ bao phủ lấy hấn, cả người hấn tựa như đắm chìm trong ánh hào quang ngũ sắc.

Mặt trời phản chiếu hoàng bào, trông hấn hết sức uy phong, dung nhan tuấn mỹ khuynh thành.

Môi hân khai đây một ý cười nhàn nhạt, nhưng sự tươi cười này lại mang theo khí phách oai nghiêm khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Vấn võ bá quan lại quỳ xuống, đồng thanh vạn tuế.

Âm thanh vang vọng tận mây xanh, làm kinh hoàng chim chóc, khiến chúng ục cách bay về phía hoàng cung.

Cũng trong thời khắc này, Hề Hề biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ, nàng cuối cùng có thể rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bên kia bức màn trùng điệp (thượng)

Đối với Hàn Tuấn mà nói, đại diện đẳng cơ này có thể xem là rất thuận lợi, những thần tử liêm khiết rất vui khi Hàn Tuấn là người kế vị, hơn nữa hiện giờ lại có thái hậu ủng hộ, trên danh nghĩa cũng là danh chính ngôn thuận.

Sau đại diện đẳng cơ, Hàn Tuấn liền triệu các quan viên nhị phẩm đến Ngự Thư phòng nghị sự.

Vua nào thần nấy, Hề Hề biết, bộ máy triều chính nhất định sẽ được thay đổi cả người lẫn kỷ cương, nói tóm lại, hoàng cung sẽ không còn lạng yên như trước nữa.

Nhưng Hàn Tuấn có làm gì, thì cũng không liên quan đến nàng.

Thái hậu rời khỏi Từ Trữ cung đến sống ở Phật đường, nói là muốn cầu phúc cho tân hoàng. Hiện tại bà đã thất thế, nên đem tâm tư đặt vào chỗ thần phật, đó cũng là một điều rất may mắn.

Hề Hề chợt nghĩ về khoảng thời gian thái hậu luôn tín nhiệm cũng như sủng ái nàng, lòng không khỏi đau xót, liền đi về hướng Phật đường thăm thái hậu.

Băng qua tường cung rộng lớn, Hề Hề đi vào Phật đường ở lân cận Ngự Hoa viên.

Bên ngoài Phật đường chỉ có hai tiểu thái giám đứng hầu, nhìn thấy Hề Hề, một tiểu thái giám ngăn lại, đại loại là sợ Hề Hề gây bất lợi cho thái hậu.

Hắn cũng là một nô tài rất tận tâm, Hề Hề khẽ giọng nói, “Ta chỉ đến thăm thái hậu thôi, không có ác ý gì đâu.”

Hai thái giám dường như cũng biết mình không có khả năng ngăn cản Hề Hề, đành để cho nàng đi vào.

Hề Hề khẽ tiến vào Phật đường, bắt gặp chính diện bày một tượng Phật Quang Âm bạch ngọc rất lớn, xung quanh là đồ cúng. Quan Âm trông thật phúc hậu, khí độ ung dung, khói lượn lờ phía trước tượng Phật, không khí vô cùng trang nghiêm.

Thái hậu quỳ trên bồ đoàn, tay chấp trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, miệng lầm bầm niệm kinh Phật.

Hề Hề đứng lẳng lặng một bên, chờ cho thái hậu niệm kinh xong, cũng dập đầu với Quan Âm, sau đó cúi chào thái hậu.

Thái hậu nhìn thấy Hề Hề, khẽ than một tiếng, bi thương nói: “Không thể tưởng tượng được người còn đến thăm ai gia.”

Hề Hề giúp đỡ thái hậu đứng dậy, dìu bà đi vào một căn phòng bên trong Phật đường. Nơi này có một cái ghế dài vô cùng đơn sơ.

Thái hậu ngồi lên ghế, nhìn Hề Hề nói: “Ai gia đối đãi người không tệ, người lại vì Hàn Tuấn mà phản bội ai gia!”

Vốn tưởng rằng thái hậu sẽ hận nàng, hiện tại xem giọng điệu của thái hậu, có vẻ là không hề hận nàng, chỉ có bi ai.

Hề Hề thấp giọng đáp: “Hề Hề vô cùng xin lỗi thái hậu.”

Thái hậu khẽ thở dài một tiếng, thật lâu sau không nói thêm lời nào. Vẫn chưa đến năm mươi tuổi, mái tóc đã muốn điểm bạc, khuôn mặt tinh tế cũng xuất hiện nếp nhăn.

Hề Hề lại nói, “Nhưng Hề Hề biết thái hậu cũng có lòng muốn Hàn Tuấn kế vị, nếu không, sẽ không triệu ngài ấy từ Tây cương về.”

Thái hậu gật đầu: “Tuy nhiên sau cùng ai gia cũng không thể hạ quyết tâm, ai gia không muốn thua Lương Phi kia!”

Hề Hề hiểu Lương phi mà thái hậu nói chính là mẫu phi của Hàn Tuấn. Không nghĩ đến, nữ nhân hậu cung, cả đời chỉ sống trong tranh đấu, ngay cả khi đối phương đã chết, cũng quyết phân cao thấp.

“Thái hậu, Lương phi đã sớm hòa trong bụi đất, người hà tất gì phải tranh đấu nữa.” Hề Hề nói.

“Ai gia biết, thắng làm vua thua làm giặc, ai cũng hiểu đạo lý này. Hề Hề, ngươi là một nữ tử trí tuệ thiện lương, tuy ngươi phản bội ai gia, nhưng ai gia vẫn muốn nhắc nhở ngươi, hậu cung này không thích hợp với ngươi.” Thái hậu lại dịu dàng nói, “Nếu có thể, thà rằng đừng làm người của đế vương!”

Đây có lẽ là điều thái hậu ngộ ra được bằng chính cuộc đời mình.

Hề Hề bi thương nhìn thái hậu: “Thái hậu, Hề Hề sẽ không ở lại hoàng cung.”

Thái hậu nói: “Ngươi giúp hần như vậy, chẳng lẽ hần không hứa phong ngươi làm hoàng hậu ư?”

Hề Hề đáp: “Cho dù có hứa, Hề Hề cũng không nghĩ ở lại đây. Thái hậu, người còn tâm nguyện gì khác không, Hề Hề sẽ làm giúp người.”

Thái hậu từ tốn bảo: “Hàn Lung dù sao gì cũng là đứa con do ta sinh ra, hôm nay chính tay ta đưa hần vào đại lao, kỳ thật là muốn bảo toàn tính mạng cho hần. Thế nhưng không biết đương kim hoàng thượng có đồng ý thả hần ra hay không!”

“Thái hậu, ta sẽ đi cầu xin hoàng thượng, hy vọng ngài ấy có thể rộng lòng khoan dung.” Hề Hề thấp giọng nói.

Thái hậu gật đầu, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hề Hề hành lễ với thái hậu rồi rời khỏi Phật đường.

Bên ngoài cảnh sắc tươi đẹp, ánh mặt trời đã lên đỉnh đầu, báo hiệu hiện tại đã là chính Ngọ, Hề Hề đi về phía Ngự Thư phòng, trước khi rời khỏi hoàng cung, nàng muốn gặp hần một lần, hồng cầu xin cho Hàn Lung, dù sao Hàn Lung giờ đây cũng không có sức uy hiếp gì.

(Không ngờ Hề tỳ tính vậy luôn, sau bao lần nhìn người ta thất thần, chỉ muốn gặp một lần để cầu xin cho Hàn Lung, thậm chí không nghĩ từ biệt =))

Đúng lúc này, phía trước có hai thái giám đi đến trước mặt Hề Hề, thi lễ nói: “Lâm cô nương, bệ hạ lệnh nô tài mời cô nương đến Tê Phụng cung.

“Đến Tê Phụng cung?” Hề Hề khẽ nhún mày, tuy nhiên nàng cũng đang có việc muốn gặp Hàn Tuần, liền theo sự chỉ dẫn của hai gã thái giám đến Tê Phụng cung.

Dọc đường đi nhìn thấy có một ít thị vệ tới lui, phong thái của bọn họ hoàn toàn không giống những thị vệ mất tinh thần trước đây trong cung.

Hề Hề hỏi thái giám bên cạnh, “Những thị vệ này mới tiến cung ư?”

Một trong hai thái giám cười hiền đáp: “Cô nương quả nhiên rất tinh mắt, đây là đội cận vệ hoàng thượng vừa sắc phong, là binh lính bệ hạ mang về từ Tây cương!”

Lòng Hề Hề bỗng nổ bùng một tiếng, Hàn Tuần còn mang theo cả binh lính, sắc phong làm cận vệ, vậy hần là số lượng không ít.

Chẳng lẽ trước đó hần tính toán nhắm vào hoàng vị rồi? Chẳng lẽ lúc đầu ở trước mặt nàng làm như không mưu cầu hoàng vị là giả vờ?

Tâm cơ Hàn Tuần trở nên thâm trầm như thế từ bao giờ?

Hần không phải là Lãnh Nguyệt chứ?

Khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Hề Hề, chợt dọa Hề Hề nhảy dựng.

Hề Hề liên tục lắc đầu, không thể, Hàn Tuần dịu dàng ôn hòa như thế, làm sao có thể là Lãnh Nguyệt tâm ngoan, băng sương lạnh lẽo kia. Huống chi, trong tên của Hàn Tuần cũng không có chữ “Du” nào, không có khả năng là Lãnh Nguyệt.

Thế nhưng Hề Hề vẫn cảm thấy có chút bất an, bỗng nghĩ đến lời Liệt Phong: Ngươi có biết người giúp là người như thế nào không, ngươi hiểu gì về hần?

Đúng vậy, nàng không hiểu hần.

Nhưng hần nhất định trở thành một minh quân, về điểm này, Hề Hề tin chắc mình không nhìn lầm.

Hề Hề đi theo hai thái giám, trên đường đi ngang qua Khôn Trữ cung, bỗng nhiên nghe thấy tiếng huyền cầm vọng ra, hấp dẫn nàng.

Theo sự hiểu biết của Hề Hề, thì Khôn Trữ cung hiện không có người ở, bởi vì Hàn Tuyên vẫn chưa từng sắc phong cho ai đến nơi này, nên nơi này vẫn bỏ trống. Tại sao hiện tại lại có người ở? Còn đàn hay đến vậy.

Hề Hề dừng chân lắng nghe, chỉ nghe thấy bên trong tiếng đàn là một giọng ngân nga trong trẻo uyển chuyển: “Thủy điều sổ thanh trì tửu thính, ngo túy tình lai sâu vị tỉnh. Tống xuân xuân khứ kị thì hồi? Lâm văn kính, thương lưu cảnh, vãng sự hậu kị không kị tỉnh. Sa thượng tịnh cầm trì thượng minh, vân phá nguyệt lai hoa lộng ảnh. Trọng trọng liên mạc mặt già đăng, phong bất định, nhân sơ tỉnh, minh nhật lạc hồng ứng mẫn kính.”[*]

*”Vài khúc “Thủy điệu”, nâng chén rượu lắng nghe. Con say bữa trưa đã tỉnh, nỗi buồn vẫn chưa tỉnh. Tiễn xuân, xuân đi bao giờ trở về? Đứng tước tấm gương buổi chiều. Thương năm tháng đi như nước trôi. Việc trước hẹn sau, chỉ là điều ghi nhớ uống. Ngoài bãi, từng đôi chim về đầu ao ngủ. Mây tan, trắng lên, hoa giốn bóng. Màn rèm lớp lớp che kín ngọn đèn. Gió không đứng. Người mới im lặng. Ngày mai cánh hoa đỏ rụng xuống phủ khắp các lối đi.” Đây là bài “Thiên tiên tử – Tống xuân” của Trương Tiên.

Bên trong tiếng ngân nga kia là một sự réo rất thâm thiết, ẩn trong vui sướng mộng lung, tâm tình vô cùng phức tạp, từ đó có thể đoán được tâm trạng hiện tại của người ngâm xướng.

Nàng ta là ai? Hề Hề biết, Khôn Trữ cung không phải ai cũng có thể ở được, nếu không nói chỉ có hoàng hậu mới có tư cách này.

Hề Hề quay đầu hỏi thái giám bên cạnh, “Là ai đang ở trong Khôn Trữ cung?”

Tiểu thái giám đáp: “Nghe nói là con gái thất lạc nhiều năm của Diệp Khải Phong tướng quân.”

“Diệp tướng quân có con gái thất lạc sao? Ông không phải chỉ có một người con gái là Diệp Từ Dung thôi sao?” Hề Hề có chút nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Bên kia bức màn trùng điệp (hạ)

“Chuyện này nô tài cũng không biết!” Hai tiểu thái giám lắc đầu đáp.

Đúng lúc này, tiếng đàn róc rách kia bỗng nhiên ngừng lại, chỉ còn lại mỗi tiếng ngân nga vô cùng rõ ràng rơi vào tai Hề Hề: “Gió chưa ngừng, người lặng im.”

Giọng nói này hết sức quen thuộc.

Trong trí nhớ, nàng đã từng nghe qua giọng nói này. Vừa kiều mỹ vừa dịu dàng, nũng nịu ngọt ngào như bánh điểm tâm, nhưng không khiến người ta chán ghét.

Lòng Hề Hề chùng xuống, đây đúng là giọng của Diệp Từ Dung.

Trong chớp mắt, Hề Hề thực nghi ngờ mình nghe nhầm, nhưng giọng nói kia không nhanh không chậm bay vào tai Hề Hề, càng nghe càng quen thuộc, càng nghe càng thấy kinh hãi.

Không phải Diệp Từ Dung thì còn là ai?

Không ngờ Diệp Từ Dung lại ở Khôn Trữ cung.

Nàng nhớ rõ đêm đó từ chỗ Liệt Phong trở về, La Cáp từng nói với nàng, A Mộc Đạt đã mang Diệp Từ Dung đi.

A Mộc Đạt là người của Lãnh Nguyệt.

Như vậy hẳn Diệp Từ Dung ở chỗ Lãnh Nguyệt, nhưng Diệp Từ Dung lại ở đây lúc này, đến hoàng cung vào ngày Hàn Tuần đăng cơ.

Như vậy, Hàn Tuần chính là Lãnh Nguyệt, Lãnh Nguyệt chính là Hàn Tuần.

Điều này khiến Hề Hề toàn thân rét run, ngay cả nắng ấm tháng tư cũng không thể xua đi hàn ý trên người nàng.

Mới vừa rồi tiểu thái giám kia nói đây là con gái thất lạc của Diệp tướng quân, chỉ sợ vốn dĩ không hề có chuyện như vậy, thân phận trước đây của nàng là người từng gả đi, nếu lại thành thân, và lại người đó còn là hoàng đế, thì thân phận Thái Dung công chúa không thể dùng nữa, bởi vì mọi người đều biết nàng đã từng gả đến Bắc Thương quốc.

Xem ra, Du ca ca của Diệp Từ Dung vẫn có vài phần tình ý với nàng, sau cùng vẫn cứu nàng về, nàng rốt cục cũng trở thành hoàng hậu của hắn. Người hữu tình rồi cũng ở bên nhau.

Nhưng mà không hiểu vì sao lòng Hề Hề chợt trống rỗng, cảm giác tựa như mọi thứ tốt đẹp của nàng đều bị cướp đi cả rồi, khiến nàng cay đắng chua xót khôn kể.

Nàng tin tưởng Hàn Tuần như thế, còn mộng lung giành cho hắn một phần tình ý, tuy nó vẫn chưa thể gọi là yêu, nhưng còn có cả sự mến mộ thương thức, đều trong thời khắc này biến mất vô tung vô tích.

Nàng mỗi giờ mỗi khắc đều đề phòng Lãnh Nguyệt, nhưng ngàn phòng vạn phòng cũng không ngờ đến, đây chính là người nàng luôn toàn tâm toàn ý giúp đỡ, thật sự rất buồn cười.

Có lẽ nàng bị ánh mắt Tần Tuần của Hàn Tuần mê hoặc, nên mới u mê, không thấy thái son trước mắt, tóm lại, nàng thế nhưng không thể phân biệt được đâu mới là hân.

Thật kỳ lạ!

“Lâm cô nương, chúng ta mau đi thôi!” Hai tiểu thái giám bắt gấp về mặt sừng sờ của Hề Hề, liền khề giọng gọi.

Hề Hề nhẹ “ừm” một tiếng rồi chậm rãi đi theo bọn họ.

Nếu đã biết Hàn Tuần là Lãnh Nguyệt, nàng cũng không ngu ngốc ở lại trong cung nữa, chỉ cần si đại một khắc là có nhiều thêm nguy hiểm.

Thừa cơ Hàn Tuần vẫn chưa đề phòng nàng, không bằng sớm rời đi. Hề Hề bỗng nhiên tách khỏi hai thái giám, khề vòng một con đường khác, nghĩ rời khỏi hoàng cung. Mấy ngày nay ở trong cung, đã rất quen với đường đi lối về ở đây.

Hai thái giám phía trước bỗng hốt hoảng kêu to, mấy thị vệ ngay lập tức ngăn trước mặt Hề Hề, một thị vệ cầm đầu nói: “Lâm cô nương chờ đã!”

“Thế nào, người có thể cản ta sao?” Hề Hề lạnh giọng nói.

Thị vệ kia cúi đầu nói: “Thuộc hạ phụng lệnh hoàng thượng bảo vệ cho cô nương, xin cô nương đừng mạnh động. Hãy theo hai vị công công trở về đi!”

Hề Hề nghe vậy, tinh tế quan sát, phát hiện đây là mấy thị vệ nàng vô tình gặp lúc này, xem ra là phụng lệnh Hàn Tuần giám sát nàng.

Sợ nàng bỏ trốn ư?

Hề Hề hiểu, trong nhất thời tam khắc nàng không thể đi được, hơn nữa nếu đánh bại những thị vệ này, sẽ lại có những thị vệ khác. Vẫn là nên chờ đến tối rồi tính, lòng tuy có chút ảo não, nhưng khuôn mặt lại trầm tĩnh như nước, giấu giếm mọi cảm xúc.

Hai thái giám thờ hồng hộc đuổi đến chỗ nàng, “Cô nương, người đi nhanh như vậy là muốn đi đâu?”

Hề Hề khề cười nói: “Vừa rồi nghĩ đến một chuyện, nhưng giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi, tới Tê Phụng cung thôi!”

Tê Phụng cung là cung điện giành cho hoàng hậu phi tần của hoàng đế ở, giữa là chính điện, hai bên là hai cung điện nhỏ khác.

Phong cảnh của Tê Phụng cung như tranh vẽ, núi giả hồ nước, không thiếu thứ gì, Hề Hề lại không lòng dạ nào ngắm cảnh, theo hai thái giám, đi vào trong điện.

Trong điện có một nhóm thái giám và cung nữ đang ở quét dọn, nhìn thấy Hề Hề đến, đồng loạt quỳ xuống.

Hề Hề lạnh giọng nói: “Làm gì vậy, ta không phải nương nương của các người, mau đứng lên đi, không cần quỳ với ta.”

Nhóm cung nữ thái giám đứng lên, nhưng vẫn cung kính như cũ, Hề Hề hơi cười lạnh, hiện giờ nàng đã một con tốt hết giá trị, bị Hàn Tuần lợi dụng xong cả rồi, nhưng thật ra vẫn muốn xem thử hân đang đùa giỡn, diễn trò gì.

Hề Hề ngồi trên ghế không nói lời nào, lại có cung nữ ra ngoài truyền lệnh, chỉ chốc lát sau đã quay trở vào mang theo thức ăn muôn màu muôn vẻ bày đầy bàn lớn, thức ăn của hoàng gia đúng là không tầm thường, vừa nhìn đã khiến kẻ khác thèm nhỏ dãi. Sáng sớm Hề Hề đã vội vàng từ thuyền của Liệt Phong chạy vào cung, vẫn chưa ăn gì, lúc này cũng hơi đói bụng, liền ăn một ít.

Dùng cơm xong, Hề Hề đứng dậy đi dạo trong hoa viên, âm thầm quan sát ngoài cửa, phát hiện thị vệ của Hàn Tuần vẫn tận chức tận trách đứng canh giữ ở đó.

Hề Hề đứng lặng bên bụi hoa, gió nhẹ nổi lên, thổi bay mái tóc dài của nàng, che khuất hai mắt nàng, khiến lòng nàng mê loạn. Nàng nghĩ về những chuyện từ lúc nàng đến Nam Triều đến giờ bỗng thấy trái tim vô cùng khó chịu, tựa như đang bị ai đó cào cào.

Nếu hân là Lãnh Nguyệt, nói vậy hân đã biết nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Diệp Tử Dung là người của hân, vậy hân là ở chỗ Liệt Phong dò thám biết được mục đích của nàng đến Nam Triều lần này.

Như vậy ngay từ đầu, hân đều là có ý tiếp cận nàng, đầu tiên là tình cờ gặp gỡ trong tiết thanh minh, rồi gặp lại trong Ngự Hoa viên, kế tiếp là đùa giỡn với nàng trong phòng sách, mỗi một thứ đều nằm trong kế hoạch hoàn mỹ của hân. Nghĩ đến mình bị biến thành một quân cờ trong khoảng thời gian dài như vậy, lòng nàng thật rất đổi cảm phần khó có thể bình ổn trở lại.

Nàng không tin Tần Tuần một sách lại trở thành một người lòng dạ kín đáo như vậy, còn nhớ trước đây nàng hay nói hân ngốc nghếch, hiện giờ nghĩ lại, vẫn là ngốc thì tốt hơn.

Hoàng hôn buông xuống, gió cũng to hơn.

Hề Hề cứ như vậy đứng lặng trong viện, tất cả chuyện cũ lắng đọng ở một chỗ sâu trong lòng nàng, nàng cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ đứng bất động như vậy, lặng yên ngắm trời chiều.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân, có thái giám lớn tiếng thông truyền: “Hoàng thượng giá lâm.”

Thái giám cung nữ nghênh đón, đồng loạt quỳ xuống.

Thế nhưng Hề Hề vẫn không chút để ý đến, vẫn đứng ngơ ngác ở đó.

Hàn Tuân tiêu sái sải bước đi vào, một thân long bào, càng tôn thêm cho sự tuấn mỹ vô ngần của hắn. Hắn liếc mắt một cái là nhìn thấy Hề Hề đang đứng giữa khóm hoa, chung quanh nàng đủ các loài hoa, làm nền cho người trông như bạch liên phóng khoáng tuyệt sắc. Mà nàng cứ như vậy lặng lẽ ngắm nhìn chiều tà, khuôn mặt xinh đẹp làm lòng người run sợ thế nhưng rất tĩnh lặng, tĩnh lặng như dòng nước dưới biển sâu, không mấy may một tia gợn sóng, nhưng lại khiến người khác không thể nhìn thấu những suy nghĩ trong nàng.

Trong viện là một bức tranh hoa kiểng rực rỡ, bóng dáng nàng hòa trong bức tranh ấy, xinh đẹp mà xa xôi, xinh đẹp mà khiến kẻ khác tan nát cõi lòng.

Sân viên vô cùng im lặng, nhóm cung nữ thái giám thăm kinh hoàng, bọn họ ai cũng biết nữ tử này sắp trở thành phi tử của hoàng thượng, bởi không phải ai cũng có thể tùy tiện ở lại nơi này. Dù vậy, vị phi tử mới này lại không hề biết phép tắc trong cung, thấy hoàng thượng cũng không quỳ, lá gan thật sự rất lớn.

Nhưng điều càng khiến bọn họ kinh dị hơn cả, chính là hoàng thượng lại không chút tức giận, chỉ khoát tay khẽ giọng bảo bọn họ lui xuống.

Hàn Tuân chậm rãi thông thả đến bên cạnh Hề Hề, dịu giọng bảo: “Tà dương đẹp nhất, chính là lúc hoàng hôn.”

Hề Hề quay đầu lại, ánh mắt chạm phải khuôn mặt Hàn Tuân, khuôn mặt này dưới ánh hoàng hôn, tuấn mỹ tỏa sáng đến ngạt thở, trong chốc lát, khiến Hề Hề có cảm giác lóa mắt.

Hề Hề nhìn hắn, nháy mắt có chút hoảng hốt.

Là ai đây? Là Tần một sách ngọc nghịch, là Lãnh Nguyệt bang chủ Nguyệt Thần lạnh lùng tàn nhẫn, hay là hoàng thượng cao cao tại thượng?

Vốn tưởng hắn thuần khiết dịu dàng như gió thu, lại không ngờ hóa ra hắn thâm trầm như biển cả, trái tim kia dường như luôn trầm mình dưới đáy vực sâu, khiến kẻ khác không thể vọng đến, đoán không ra.

Nàng cứ nhìn Hàn Tuân như vậy, không có phản ứng gì khác, cũng không nói gì, đôi mắt trong suốt như dòng nước, rèm mi lặng lẽ như núi xa. Trời chiều khoác lên khuôn mặt bạch ngọc của nàng một tầng ửng đỏ, tựa như một đóa hoa hé nở, đoạt mất hồn phách người khác.

Đôi mắt Hàn Tuân đen láy như bảo thạch, rực rỡ lóe sáng đến chói mắt, hắn nhìn Hề Hề thật sâu, bên môi giữ lấy một nụ cười say lòng người, “Nhìn xem người sắp phơi nắng thành củ cải khô mất rồi, còn không mau quay vào điện đi!”

Trong giọng nói của Hàn Tuân lại mờ ảo mang theo sùng nịnh, khiến Hề Hề không khỏi chần chừ.

Nhìn xem người sắp phơi nắng thành củ cải khô mất rồi, câu nói này thật sự rất quen thuộc, trong trí nhớ, ký ức như trật khỏi quỹ đạo ủa ra ngoài, thật lâu trước đây, lâu đến nỗi sắp không nhớ được là lúc nào nữa, khi đó nàng thường xuyên chạy nhảy nô đùa trên bờ ruộng, hắn cũng đã nói với nàng như vậy.

Nàng vốn oán hận hắn, thế nhưng hắn còn nói với nàng như vậy.

Chẳng lẽ nàng đã bị hắn nhìn thấu, rằng nàng biết hắn đang nguy trang?

Không giống! Nếu không hắn sẽ không bình tĩnh đứng trước mặt nàng như thế, Hề Hề quyết định giả khờ.

Hề Hề mỉm cười: “Mới vừa rồi mãi ngắm hoàng hôn, không biết hoàng thượng giá lâm, thật xin lỗi, nô tỳ bái kiến hoàng thượng!”

Dứt lời, Hề Hề làm bộ hành lễ.

Hàn Tuân tiến đến đỡ Hề Hề dậy, khẽ cười nói, “Miễn lễ, trẫm không trách tội ngươi, hôm nay ngươi đã lập công lớn, trẫm nhất định phải ban thưởng cho ngươi!”

Trẫm!

Hắn rốt cục trở thành hoàng đế Cửu Ngưu Chí Tôn, đáng vẻ cũng thật hăng hái.

Hề Hề nghe theo Hàn Tuân quay vào điện, Hàn Tuân nói với thái giám bên cạnh: “Mang những đồ vật trẫm ban thưởng cho Lâm cô nương dâng lên đây.”

Thái giám ra ngoài truyền lệnh, tức khắc liền có thái giám bung theo khay mâm quần áo, châu báu đi vào.

Hàn Tuân mỉm cười nhìn Hề Hề: “Tuy biết ngươi không thích những đồ vật tầm thường này, nhưng hãy cứ nhận lấy đi, nhìn xem y phục của ngươi bản hết rồi.” Hề Hề vẫn mặc nguyên bộ quần áo từ sáng sớm, mới vừa rồi đi thăm thái hậu, rồi lại đánh nhau với bọn thị vệ, quần áo khó tránh khỏi dính bụi bẩn.

Hề Hề lại khề cười đáp: “Tạ hoàng thượng, nhưng Hề Hề không nghĩ đòi hỏi ban thưởng từ hoàng thượng, Hề Hề chỉ có một thỉnh cầu!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Một đêm gian nan

Hàn Tuân mỉm cười nhàn nhạt, như trăng nước tĩnh lặng điềm nhiên, hờ hững hỏi, “Thỉnh cầu gì, cứ nói đi, trăm nhất định sẽ thực hiện cho ngươi.”

Hề Hề nhìn thẳng Hàn Tuân, khề nói: “Xin hoàng thượng thả Hàn Lung ra.”

Nụ cười của Hàn Tuân lịm đi, nhìn Hề Hề thật sâu: “Ngươi đã đến Phật đường gặp thái hậu?”

“Tuy trước đây thái hậu ngang ngược chuyên chính, nhưng dù sao gì tuổi người cũng đã cao, lại có ý hối cải, hy vọng hoàng thượng có thể khoan dung một chút. Bà đã mất hết quyền hành, đừng khiến bà phải chịu thêm nỗi đau mất con nữa.”

“Khoan dung?” Hàn Tuân đứng dậy, bước lên mấy bước: “Nỗi đau mất con? Ngươi có biết, Hàn Lung đã từng gây ra bao nhiêu tội ác không? Ngươi có biết... biết trăm từng đau khổ như thế nào không?” Như bỗng nhớ về chuyện đau lòng gì đó, rèm mi của Hàn Tuân như bốc cháy, ngũ quan cũng âm trầm hơn.

“Hoàng thượng, dù gì hần cũng là hoàng huynh của ngài, huông chi, hần hiện tại không hề có uy hiếp gì với ngài. Biền dung nạp trăm sông mà trở nên rộng lớn, hy vọng hoàng thượng suy nghĩ lại.” Hề Hề dùng giọng điệu thật ôn nhu, nhưng lại mang theo sự bướng bỉnh khiến người khác khó lòng từ chối.

Hiện tại hần đã là hoàng thượng, nữ tử này lại như chẳng để ý đến điều ấy, giọng điệu này là đang cầu xin hần hay là đang ép buộc đây?

Hàn Tuân chấp tay sau lưng rào bước trong điện, ánh đèn cung đình không ngừng biến ảo hắt lên mặt hần, thật lâu sau, khuôn mặt hần mới khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, mắt dừng trên mặt Hề Hề, trầm giọng nói: “Được thôi, trăm sẽ nê mặt ngươi tha cho hần một mạng, nhưng hần vẫn khó thoát tội, cả đời này phải sống trong lao ngục.”

Lòng Hề Hề vui vẻ, đứng dậy cảm tạ: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Cuối cùng đã có thể giữ lại tính mạng cho Hàn Lung, đối với thái hậu mà nói, đây cũng xem như một điều an ủi. Kỳ thật lần cầu xin này, Hề Hề không chắc chắn lắm, không ngờ Hàn Tuân thật sự tha mạng cho Hàn Lung.

Bóng đêm vô thức buông xuống, trăng sáng vươn cao, ánh trăng khề rơi qua song cửa tiến vào trong phòng.

Hề Hề nói: “Hoàng thượng, nếu không còn chuyện gì khác, Hề Hề xin cáo lui, nếu về trễ, cô cô sẽ rất lo lắng.”

Hàn Tuân bỗng nhiên quay lại nhìn Hề Hề, muốn từ ánh mắt Hề Hề đọc suy nghĩ của nàng, hần chậm rãi nhưng vô cùng rành mạch nói: “Trẫm đã phái người đi truyền đạt, nói ngươi sẽ ở lại trong cung!” Ánh nến chiếu rọi, bên trong đôi con ngươi đen láy bình thản của hần, không ngừng vụt qua ưu tư thật dày.

Giữ nàng lại trong cung, Hàn Tuân cuối cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ lợi dụng xong, muốn qua cầu rút ván? Nàng thật sự muốn xem thử, hần giữ nàng lại bằng cách nào.

“Hề Hề có thân phận gì, mà có thể ở lại trong cung, trở về sớm vẫn tốt hơn.” Hề Hề thân nhiên nói, sau đó liền nhẹ nhàng đứng dậy, sai bước đi ra ngoài.

Cái ngày nàng đã luôn mong chờ cuối cùng cũng đến, chờ mong sau khi hần đăng cơ, nói cho hần biết nàng là Phong nha đầu, thế nhưng hiện tại, nàng đã không còn hứng thú với chuyện đó nữa, nghĩ cũng không cần thiết phải làm vậy, cuối cùng vẫn không muốn nói với hần thêm điều gì.

*Giải thích một chút, lúc đầu Hề Hề nói Hàn Tuân gọi chi là Phong nha đầu, nhưng chữ “phong” này nghĩa là điên khùng, tung tưng, mình mới trans là “nha đầu điên”. Nhưng sau nhiều lần nghiền ngẫm, truyện hay đặt mấy biệt danh kiểu chơi chữ, như bên Đệ Nhất Gã, Nhan Duật kêu Tổ Tổ là Lệ Châu Nhi ý là “giọt nước mắt nhỏ”, nên sau này mình sẽ để nguyên là Phong nha đầu.

Trăng sáng treo trên cao, chiếu sáng rực rỡ sân viên, hoa kiểng trong vườn đắm mình trong ánh trăng sáng, tựa như ngâm trong màu sữa nhạt, mang theo xinh đẹp mộng lung.

Gió đêm mát rượi lượn quanh, có chút lạnh, phe phẩy hai bên má Hề Hề.

Hề Hề ngẩng đầu nhìn trăng rằm, trắng sáng lặng thinh, dường như đang chứng kiến nàng đã hoàn thành sứ mệnh Thánh Sư giao đúng không? Lãnh Nguyệt liệu có là một minh quân?

Đạo trời vận hành có quy luật nhất định, mọi thứ đều có mệnh số riêng.

Điều nàng đã làm là đúng hay sai, thời gian sẽ nghiệm chứng.

Hề Hề cứ như vậy không chùn bước đi ra phía cửa, trắng sáng đem bóng dáng của nàng đồ dài trên đường mòn đá, hòa với bóng dáng của hoa kiểng xung quanh, tạo thành một sự tịch mịch xinh đẹp.

Ở cửa có thị vệ ngăn Hề Hề lại: “Cô nương, hoàng thượng có lệnh, người không thể đi!”

Hề Hề quay đầu nhìn lại, Hàn Tuần vẫn đứng trong điện như cũ, cũng không hề đuổi theo, vẻ mặt hần lẳng lẳng sâu kín, không thể biết được hần đang nghĩ gì, hần lúc này đây, lại trở về với dáng vẻ thâm trầm lạnh lùng của Lãnh Nguyệt.

Hần có ý gì đây, muốn thả nàng đi, nhưng lại không làm vậy, hay là vẫn đang do dự?

Mặc kệ như thế nào, đây cũng là một cơ hội, Hề Hề hơi cười lạnh, phi thân, giống như sương mù vụt qua cửa, thị vệ bỗng như bị hoa mắt, còn Hề Hề đã từ trong cửa thoát ra ngoài.

Ra khỏi Tê Phụng cung, Hề Hề liền thi triển khinh công, cơ thể nhẹ nhàng vọt lên mái nhà lao đi, phía sau không có thị vệ đuổi theo, Hề Hề thoáng yên tâm, xem ra Hàn Tuần không có tàn nhẫn như nàng đã nghĩ, hoặc hần thật sự có ý thả nàng đi.

Tuy nhiên, còn chưa suy nghĩ xong, đã thấy ở mái ngói lưu ly phía trước, một bóng dáng trong treo cao ngất đang đứng lặng dưới ánh trăng bạc mênh mông, ngăn lại đường đi của Hề Hề.

Không phải Hàn Tuần thì còn là ai?

Một đôi mắt đen láy dịu dàng như sao trên bầu trời, sâu xa, an bình, nhìn chăm chăm vào Hề Hề, trông như rất thân thiện nhưng thật ra lại mang theo áp lực lâm liệt tấn công đến.

Hề Hề chợt thấy ngực nhói đau, như bị thương rất nặng, cả người mềm nhũn vô lực.

Nàng chậm chạp ngã trên mái hiên, gió lạnh phát vào hai bên má, xuyên qua mấy sợi tóc bay loạn, nàng nhìn thấy một vòng tròn trắng sáng trên không trung, trắng tròn vành vạnh, như vậy sáng tỏa, như vậy xa xôi.

Mười lăm tháng tư, Hàn Tuần đăng cơ.

Mười lăm cũng là đêm trăng tròn, là lúc toái tâm phát độc.

Một ngày quan trọng như thế, sao nàng lại quên mất nhỉ.

Quá bận rộn lo cho việc đăng cơ của Hàn Tuần, sau cùng lại quên mất độc trong người.

Chẳng lẽ ông trời nhất định phải diệt nàng sao?

Mặt nặng nề dán trên mái ngói lạnh, rét lạnh khiến lòng nàng thoáng tỉnh táo hơn, nhưng đau đớn lại nhanh chóng kéo đến.

Loáng thoáng, Hề Hề nhìn thấy Hàn Tuần vội vàng chạy đến bên nàng, cúi người xuống ôm lấy nàng.

Ngón tay thon dài của hần run rẩy cầm lấy cổ tay Hề Hề, lòng bàn tay hần mang theo lo lắng như nước chảy rót vào lòng nàng, nàng toan nghĩ rút tay lại, nhưng hần lại nắm lấy tay nàng quá nhanh, mà nàng chỉ còn đủ sức lực để giữ cho đôi mắt không nhắm lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Hề Hề lại quay trở về Tê Phụng cung, nằm lên một chiếc giường xa lạ.

Bên trong đèn cung sáng rực, Hề Hề mơ hồ cảm nhận được một người rồi lại thêm một người phủ ngón tay lên cổ nàng để xem mạch.

Là những ngự y trong cung!

Hề Hề muốn nói, vô dụng thôi, ta là trúng độc.

Nàng nghĩ Liệt Phong là khắc tinh của nàng, là người đã hạ độc nàng. Mà Hàn Tuần, lại là tai tinh của nàng, mỗi một lần đối mặt hần, nàng sẽ phát độc, sau đó rơi vào tay hần.

Hề Hề nhìn về phía bóng dáng rực rỡ màu vàng đang mỉm cười dưới ánh đèn, sau cùng không chịu nổi sự đau đớn giày vò nữa, ngất lịm đi.

Ngự y già nhất trong cung Trần Nho quý xuống trước Hàn Tuân nói: “Bẩm hoàng thượng, vị cô nương này trúng độc.”

Hàn Tuân trầm giọng nói: “Trẫm biết nàng trúng độc, trẫm chỉ muốn hỏi nàng rốt cuộc trúng độc gì?”

“Thưa, lão thân hành y nhiều năm nhưng lại chưa từng gặp qua loại độc này, sợ là tà độc trên giang hồ.” Trần Nho nom nớp lo sợ đáp, hần vẫn chưa hiểu rõ tính tình của tân hoàng. Tuy nhiên, xem chừng vị cô nương này có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng hoàng thượng.

“Người thử nói xem, liệu người có thể giải độc không?” Âm thanh của Hàn Tuân mơ hồ có chút thiếu kiên nhẫn, từ trước đến nay hần luôn luôn trấn tĩnh giờ phút này lại nôn nóng bất an, tựa như rất giận dữ.

“Thưa, chuyện này...” Trần Nho cùng các ngự y đang quý khác hai mắt nhìn nhau, sau cùng đáp: “Mặc dù không thể hoàn toàn giải độc, nhưng có thể giúp nàng giảm bớt đau đớn. Kể đó, hy vọng hoàng thượng có thể cho chúng lão thân ít thời gian để nghiên cứu phương thuốc.”

Hàn Tuân nhẹ nhõm thở ra một hơi, “Nếu đã thế, thì mau đi bào chế thuốc đi.”

Vài ngự y cùng hợp lại ghi cho Hề Hề một toa thuốc, có cung nữ đến nhận toa thuốc đi sắc.

Chỉ chốc lát sau, thuốc đã được sắc xong, hai cung nữ tiến đến, giúp nàng uống thuốc. (Sao không tự đúc thuốc cho Hề Hề, hèn chi...))

Sau khi cho nàng uống thuốc xong, Hàn Tuân lệnh cho các ngự y tạm thời lui ra.

Tổng quản thái giám Phùng Anh thấp giọng nói: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, ngài nên quay trở về tẩm điện! Ngày mai còn phải thượng triều sớm.”

Ánh mắt Hàn Tuân không mấy may dao động, trầm giọng nói: “Không cần lo, tối nay trẫm sẽ ở lại đây, lệnh người mang một cái ghế đệm đến đây.”

Phùng Anh ngăn ra: “Hoàng thượng, xin người hãy nghỉ lại, long thể của hoàng thượng quan trọng hơn cả.”

Khuôn mặt Hàn Tuân vốn đang u ám, hiện tại còn giăng thêm một tầng sương lạnh, gằn giọng: “Nghỉ lại cái gì, đi nhanh đi!”

Phùng Anh đành bất đắc dĩ hành lễ rồi lui xuống, lúng túng ra lệnh cho thái giám mang một cái ghế đệm đến.

Hàn Tuân ra lệnh cho tất cả các cung nữ và thái giám lui ra ngoài, còn mình thì nằm nghiêng trên ghế đệm, lặng yên nhìn Hề Hề đang nằm trên giường.

Ánh đèn bên trong toàn bộ đều bị xua đi, chỉ chừa lại mỗi một cái đèn nhỏ mang theo ánh sáng leo lét màu da cam, hòa cùng ánh trăng bên ngoài cửa sổ, hắt lên khuôn mặt ngọc tái nhợt của Hề Hề.

Đêm đã khuya, Tê Phụng cung trong ngoài đều vô cùng yên tĩnh.

Hàn Tuân còn chưa kịp thay ra long bào, vẫn mặc một thân long bào như cũ, eo vẫn mang thắt lưng màu vàng hổ phách, hần cứ như vậy nằm nghiêng trên ghế dài, khuôn mặt tuấn mỹ không chút xúc cảm, tựa như đáy biển sâu không thể nổi lấy một gợn sóng.

Ngoài điện, nhóm hoạn quan tụ tập chờ lệnh từ hần, còn cả nhóm ngự y trong cung, và rất nhiều các quan quân cận vệ đang phụ trách canh gác khác, khiến cho đêm sâu tăng thêm vài phần khẩn trương.

Hần nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng, nàng cũng ngắt xiu vì trúng độc, nếu không hần đã không bắt được nàng. Thế nhưng lần ấy, nàng đã rất nhanh tỉnh lại, còn lúc này đây, nàng có thể như vậy không? Hần biết, độc trên giang hồ, mỗi lần phát tác là mỗi lần lợi hại hơn.

Là ai? Hạ loại độc tàn nhẫn như vậy lên người nàng?

Hàn Tuân trầm nghĩ ngàn nghĩ cũng không đoán ra.

Ánh trăng trời chảy, trong điện vô cùng yên ắng, Hàn Tuân cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh hơn, cảm thấy đêm nay thật dài, thật gian nan.

Đêm tối gian nan dài đằng đẵng như thế này, trong trí nhớ của hần, cũng đã từng có.

Lần đầu tiên, là vào đêm mẫu thân hần qua đời, đó cũng là một đêm trăng sáng vắng vặc, vốn là khoảnh khắc của đoàn viên, tuy nhiên, mẫu thân hần, hần vẫn không muốn gọi người là mẫu phi, nằm trên một chiếc giường đơn sơ trong Ngự Hoa viên, khuôn mặt duyên dáng dưới ánh đèn trắng bạch.

Mẫu thân nắm lấy tay hần, ôn nhu bảo: “Tuân Nhi, rời khỏi hoàng cung đi, đừng làm hoàng tử nữa.”

Hần biết, mẫu thân vốn không hề muốn tiến cung, là phụ hoàng đã ép người tiến cung, thế nhưng khi vào cung rồi, phụ hoàng lại không thể bảo vệ người.

Hần biết là người kia đã hại chết mẫu thân, hần hận người kia, cũng hận phụ hoàng mình.

Hần vẫn nhớ mãi nụ cười cuối cùng ấy của mẫu thân, như thế nào khiến kẻ khác tan nát cõi lòng. Hần biết, mẫu thân đang lo lắng cho hần, lo hần ở lại trong cung sẽ không thể thoát khỏi bàn tay của người kia.

Nên hần đã thề, hần nhất định phải sống, kiên cường mà sống.

Thế nhưng sau khi mẫu thân đi rồi, thế gian này chỉ còn lẻ loi mỗi mình hắn.

Trong hoàng cung, nhóm hoàng huynh cũng không thích hắn, hắn biết, là bởi vì so về mặt trí tuệ, hắn trội hơn bọn họ, nên phụ hoàng càng yêu thương hắn hơn.

Hai tháng sau đó, vào một ngày, mà hắn nhớ rõ là ngày mười lăm tháng tám (Trung Thu), trong cung có một yến hội vô cùng long trọng, hắn ăn một ít bánh ngọt, hắn trúng độc.

Nhiều người như vậy, chỉ có mỗi mình hắn trúng độc. Bấy giờ hắn mới hiểu ra, mình nhỏ nhoi như thế nào trong cái hoàng cung ăn thịt người này.

Phụ hoàng luôn rất ôn hòa đã tức giận, người hạ lệnh tra rõ chuyện này, tổng giam tất cả những người có liên can vào ngục, nghiêm hình bức cung. Sau cùng tra ra, nhưng việc này cũng không thể sáng tỏ, hắn biết là bởi vì người điều tra ra người đứng ở nơi cao nhất.

Hắn biết chính mình thông minh mẫn tuệ khiến ai đó sợ hãi, sợ hãi mình uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế cho những đứa con của bà.

Đêm đó, là lần thứ hai hắn phải trải qua một đêm gian nan thật dài, tất cả nger y đều bó tay chịu trận, liên tục nhìn hắn lắc đầu.

Và đó cũng là một đêm trăng sáng thế này, hắn nằm trên giường, trong bóng đêm không ngừng chịu đựng đau đớn tra tấn, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, chờ đợi Hắc Bạch Vô Thường đến câu hồn, đợi khoảnh khắc được đoàn tụ với mẹ.

Cũng chính trong lúc ấy, lòng hắn vô cùng hoảng sợ.

Mơ mơ hồ hồ, hắn nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt trên khóe mắt phụ hoàng, loáng thoáng nghe thấy hết những lời ông nói.

Ông nói, sở dĩ ông ép bọn họ tiến cung, là vì muốn cho người trong thiên hạ biết, ông vẫn còn một hoàng tử nữa, ông phải để đứa con trai nhỏ của mình sống một cách danh chính ngôn thuận, như vậy mới có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Tuy nhiên ông đã xem nhẹ mọi thứ, xem nhẹ sự tàn nhẫn của người đàn bà kia.

Ông thực xin lỗi mẹ con bọn họ, nếu hắn cũng chết, ông không còn lý do gì để sống tiếp nữa.

Cũng không biết tiếng khóc của phụ hoàng đã kéo hắn về từ cõi chết, hay do chính ý chí kiên cường của hắn đã cứu sống hắn, tóm lại hắn đã không chết, có lẽ là mệnh số của hắn vẫn chưa tận, hắn cắn răng nhin chịu đau đớn, cuối cùng kỳ tích đã xuất hiện.

Phụ hoàng thậm vui sướng, nhưng lại phải đẩy hắn đi, đưa đến Tây cung xa xôi làm vương gia.

Hắn đi.

Hắn biết thật ra phụ hoàng đang muốn cứu hắn.

Khi đó hắn không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy hận.

Cho nên từ đó về sau, hắn không còn trọng văn khinh võ, hắn bắt đầu luyện tập võ công.

Ở Tây cung, hắn bắt gặp dân chúng bản cùng khốn khổ, nên hắn đã thống trị Tây cung, tạo cho dân chúng nơi đó những tháng ngày ấm no.

Hắn sáng lập Nguyệt Thần, bênh vực những kẻ yếu trong thiên hạ.

Nhưng hắn dần phát hiện, hắn vẫn như cũ không thể thay đổi điều gì, bởi vì lực lượng của hắn chỉ như muối bỏ biển.

Cho nên hắn quyết tâm phải bước lên chiếc ghế cao nhất kia, bởi vì thiên hạ này vốn là phụ hoàng để lại cho hắn.

Là từ khi nào ý niệm làm hoàng đế kia xuất hiện trong đầu hắn, hắn không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết cái ý niệm ấy đã điu hắn bước đi suốt hơn mười năm mưa gió.

Mà nay, hắn rút cuộc quân lâm thiên hạ, rút cuộc cũng ngồi lên chiếc ghế Cửu Ngũ Chí Tôn, nhưng qua một hồi hô phong hoán vũ, thứ còn lại sau cùng chỉ là tịch liêu trống trải.

Vì sao trong lòng hắn lại không chút nào lấy làm vui sướng? Thật ra, tháng ngày mà hắn hy vọng không phải như thế này, hắn chưa từng muốn như thế này.

Chính là hắn hao tổn tâm cơ ngồi lên vị trí này.

Là vì điều gì, vì chúng sinh thiên hạ? Vì mẫu thân? Vì phụ hoàng?

Đồng thời cũng là vì chính hắn.

Nhưng tối nay, mười lăm tháng tư, lại cũng là một ngày trăng trôi nước chảy, là ngày mà hấn đăng cơ làm hoàng đế, vốn nên là một ngày mừng. Tuy nhiên, hấn lại nằm trên một chiếc ghế dài trong Tê Phụng cung, lại một lần nữa cảm thấy sợ hãi, cảm thấy mình một chút năng lực cũng không có.

Hấn là hoàng thượng, là trẫm, nhưng vẫn sợ hãi như cũ, vẫn vô năng như cũ.

Mà hết thảy nguyên nhân đều nằm ở chỗ nữ tử đang nằm trên giường kia.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Màn thủy tinh lay động

Hề Hề ngồi trước bàn trang điểm, yên lặng chải mấy loạn tóc đen.

Gió khẽ phẩy, mảnh trong suốt lay động như nước chảy. Hương hoa tràn đầy, xuyên qua mảnh mỏng thâm nhập vào đầu mũi.

Ánh nắng tháng tư dịu dàng rơi qua song cửa khoác lên cơ thể mảnh khảnh, như một cái lồng ánh sáng nhạt ôm trọn lấy nàng.

Nàng tỉnh lại đã được vài ngày, nhưng chưa từng nhìn thấy bóng dáng của Hàn Tuần đâu, sau khi đăng cơ hấn vội vàng xử lý quốc sự, tuy nhiên Hề Hề lại không hiểu Hàn Tuần giữ nàng lại trong thâm cung là có ý gì? Hấn không cho phép nàng ra ngoài, cũng không cho bất cứ ai đến thăm nàng, Hề Hề đã mất liên lạc với Lâm Ứng Nương và cả các tỷ nữ của mình.

Đêm đó, một khắc trước khi hôn mê, nàng nhìn thấy ánh mắt kia của Hàn Tuần rõ ràng rất lo lắng cho mình, lại khiến nàng nhớ về những tháng ngày lúc nhỏ.

Khi đó, bọn họ thật đơn thuần, đơn thuần quan tâm đến nhau, đơn thuần chơi đùa, đơn thuần đau buồn, không vấy một chút tạp niệm hay toan tính nào khác.

Tuy nhiên, hiện giờ, mọi thứ đều đã thay đổi, vĩnh viễn không thể như đã từng nữa.

Mà điều khiến Hề Hề ảo não lúc này chính là nàng không thể ra ngoài. Ngự y trong cung tạm thời giải bớt đau đớn cho nàng, nhưng lại không thể hoàn toàn giải được toái tâm độc, mà nàng ngày càng suy nhược, cả người vô lực, giống như bệnh nặng mới khỏi, không thể dùng nội lực.

Hàn Tuần nếu là Lãnh Nguyệt, vậy hấn nhất định biết thân phận thật của mình, không biết vì sao không nói toạc ra, chẳng lẽ do bận... việc quốc sự, nên quên luôn đang giam cầm nàng ở đây.

Hề Hề khẽ cười khổ, bên trong gương đồng phản chiếu nụ cười như sương mù của nàng, khiến người khác phải chua xót thay.

Nhưng cũng vào lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng hô to, “Thánh chỉ đến!”

Cung nữ Tiểu Đào hầu hạ Hề Hề vội vàng đi đến, ý muốn diu Hề Hề ra ngoài tiếp chỉ, Hề Hề chỉ cười nhạt không nhúc nhích.

Nàng thật sự mệt mỏi, nàng thật sự không biết Lãnh Nguyệt muốn làm khó dễ nàng như thế nào?

Giây lát say, tổng quản thái giám Phùng Anh dẫn theo mấy tiểu thái giám ngồi ngoài điện, cách mảnh vải mờ mờ, hấn nhìn thấy Hề Hề đang ngồi trước bàn trang điểm.

Cung kính nói: “Bệ hạ có lệnh, nương nương cơ thể suy nhược, không cần quỳ để tiếp chỉ.” Tiếp theo liền mở thánh chỉ ra, bắt đầu đọc.

Hề Hề như bị thiên lôi đánh trúng, bàn tay đang chải tóc ngừng lại.

Nương nương? Là đang nói nàng sao?

Qua qua mảnh liêm mỏng, Hề Hề nhìn thấy Phùng Anh mở miệng nói rồi ngừng lại, mà nàng như bị sấm giáng trúng, không nghe thấy bất cứ chữ nào.

Tuy nhiên, sau khi Phùng Anh nói xong, kế tiếp liền có mấy tiểu thái giám bưng theo khay mâm đi vào trong điện rồi đặt chúng lên bàn, những thứ đó đại khái là ban cho nàng.

Sau cùng, Phùng Anh kéo thật dài năm chữ: “Mời nương nương tiếp chỉ.”

Những lời này câu hồn phách của Hề Hề trở về, nhưng Hề Hề lại lẳng lặng không nói lời nào, tay cầm lược, tiếp tục chải tóc, mái tóc xõa dài, cũng như chính lòng nàng lúc này, vô cùng rối loạn.

Mặc dù không nghe rõ ràng nhưng Hề Hề vẫn nghe thấy mang máng, thánh chỉ đại ý, đúng là phong nàng làm quý phi.

Quý phi?

Quả nhiên đúng như nàng dự đoán, Hàn Tuân thật sự không chịu phong nàng làm hoàng hậu.

Thoạt đầu, ở Tướng phủ hứa hẹn với Sứ Tiêu chỉ kế hòng mượn sức Sứ Tiêu.

Với cách đối nhân xử thế của Sứ Tiêu, Hàn Tuân đã biết quá rõ, nên hiển nhiên sẽ không trọng dụng, người hấn trọng dụng chính là Diệp Khải Phong, nên phong Diệp Từ Dung làm hoàng hậu là một điều rất hợp lý.

Không phong nàng làm hoàng hậu, Hề Hề đã sớm dự đoán được.

Nhưng không dự đoán được, Hàn Tuân lại phong nàng làm quý phi.

Là muốn an ủi nàng ư? Nghĩ nàng để ý đến ngôi vị hoàng hậu ư? Hay là muốn an ủi Sứ Tiêu? Cũng rất có thể.

Hàn Tuân lần này bài ván cờ gì, Hề Hề hoàn toàn mù mịt. Chẳng lẽ nàng đối với hấn vẫn còn giá gì để lợi dụng sao? Hay hấn thật sự thích mình? Điều này Hề Hề vạn phần không thể tin được, nếu là Hàn Tuân của trước đây, nàng sẽ tin, nhưng đã biết hấn là Lãnh Nguyệt, Hề Hề đương nhiên không tin hấn đối nàng hữu tình.

Bởi vì đi tin hấn thích nàng thì chẳng khác nào tin tưởng rằng heo mẹ biết leo cây, Vân Hề Hề nàng không ngốc như vậy.

(Tổ Tổ cũng nói Nhan Duật mà là xử nam thì heo mẹ cũng biết leo cây, kết quả thì sao:)))

Phùng Anh nhìn thấy Hề Hề sau một lúc lâu vẫn không nhúc nhích, liền nhìn về phía Tiểu Đào đang quỳ trên mặt đất nói: “Tiểu Đào, ngươi đại diện tiếp chỉ cho nương nương đi!”

Tiểu Đào vâng một tiếng, rồi đứng dậy đi ra ngoài điện.

Hề Hề lại thân nhiên nói: “Tiểu Đào, không cần, Phùng tổng quản, thánh chỉ này ta không thể tiếp, xin tổng quản giúp Hề Hề mang nó trở về đi.”

Âm thanh của Hề Hề xuyên qua lớp màn mỏng, rơi vào tai Phùng Anh, giọng điệu lạnh lùng nhàn nhạt, lại không hiểu vì sao khiến cho Phùng Anh cảm nhận thấy một áp lực vô hình.

Tuy nói hấn là tổng quản thái giám, chưa từng thấy có nữ tử nào dám từ chối hoàng thượng sắc phong, nữ tử này lại có la gan quá lớn.

Ở trong cung nhiều năm, hấn chưa bao giờ gặp nữ tử nào như vậy, sự lạnh nhạt của nàng làm lòng hấn khiếp sợ.

Khi Phùng Anh lấy lại phản ứng, hấn liền nhớ đến hoàng thượng từng căn dặn hấn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ. Vậy xem ra hoàng thượng cũng không nắm chắc, vậy hấn phải làm thế nào cho phải đây?

Hề Hề không tiếp chỉ, các cung nữ và thái giám trong điện vẫn quỳ không thể đứng lên, xung quanh một mảnh yên lặng, mọi người đều hết sức căng thẳng.

“Xin nương nương hãy suy nghĩ lại! Xin nương nương hãy nghĩ đến tính mạng của những cung nữ thái giám ở đây mà tiếp chỉ!” Phùng Anh lau mồ hôi nói.

Hề Hề thân nhiên nhìn lướt qua những người đang quỳ trong điện, hiểu là Hàn Tuân đang dùng tính mạng của những kẻ này uy hiếp nàng. Lòng không khỏi cười lạnh, ngay cả khi mình đồng ý thì sao, nàng cũng sẽ tìm cách trốn đi.

Hấn không thể cầm chân nàng được.

Hề Hề vén lên mấy loạn tóc đen, vắn thành một búi tóc đơn giản, sau đó cố định lại bằng một cây trâm phượng, từ trên ghế đứng dậy.

Một cảm giác choáng váng hoa mắt bỗng kéo đến, Tiểu Đường cuống quýt chạy đến đỡ Hề Hề.

Hề Hề nói: “Ta muốn đi dạo hoa viên một chút, các người đứng lên hết đi.”

Tiểu Đường đỡ Hề Hề đi ra ngoài, Phùng Anh liếc mắt một cái, Tiểu Đào liền đi đến tiếp thánh chỉ.

Phùng Anh sau cùng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhóm người cùng đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Trong hoa viên, trăm hoa khoe sắc, hương thơm ngát mũi, Hề Hề đứng lặng bên hồ nước, nhìn hơi nước lượn lờ đỏ những gợn sóng màu ngọc bích xô ra đến xuất thần.

Một trận gió mát lướt qua, khua vào hồ nước mùa xuân, mang theo cánh hoa rơi rụng lên váy áo của Hề Hề, nàng cứ như người trong mộng, ngơ ngác không chút phản ứng.

Nàng không thể đoán được mục đích của Hàn Tuấn, nên làm thế nào mà nàng chạy trốn được đây.

Lâm Ứng Nương cô cô hẳn là đang nghĩ cách đến cứu nàng, nhưng Lãnh Nguyệt biết thân phận Thánh Nữ của mình, mình lại ở Tướng phủ, với tính cách giao hoạt của Lãnh Nguyệt, hẳn nhất định hoài nghi quan hệ cô cháu giữa nàng và Lâm Ứng Nương. Chắc đây cũng là lý do hẳn không cho bất cứ kẻ nào đến gặp nàng.

Toái tâm độc cũng thật khó hiểu, ngay khi nàng sắp bỏ trốn được là lại phát độc, nhưng giờ làm sao đi tìm Hoàn Nhan Liệt Phong lấy thuốc giải được chứ?

Lại qua thêm hai ngày ở trong cung, Hề Hề vẫn như cũ không thấy bóng dáng Hàn Tuấn đâu, mà thị vệ ở Tê Phụng cung vẫn canh gác cánh mật như nêm.

Ngày hôm đó, Hề Hề biết trong cung có tiệc tối.

Hàn Tuấn đăng cơ không bao lâu, liên tục bận rộn quốc sự, hôm nay nghe nói là đại tiệc mừng sắc phong hoàng hậu.

Phi tần và hoàng hậu quả nhiên thứ bậc trên dưới khác nhau, nàng chỉ được lặng lẽ sắc phong, còn hoàng hậu lại phải bố cáo thiên hạ.

Theo lý thuyết, Hề Hề cũng phải tham dự yến tiệc này, nhưng Hàn Tuấn lại không hề báo cho Hề Hề biết, có lẽ là sợ Hề Hề nhìn thấy Diệp Từ Dung biết bí mật hẳn là Lãnh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Gió nhẹ chợt nổi

Trời đêm hôm nay thật đẹp, một mình đứng dưới ánh trăng bồi hồi, Hề Hề bỗng nghĩ đến ánh trăng của thảo nguyên, nàng giục ngựa phi nhanh thật sáng khoái, không khỏi làm cho nước mắt lăn dài trên má. Những giọt nước mắt trong suốt rơi dưới ánh trăng lóng lánh, trông như những viên trân châu.

Cửa viện bỗng vang lên tiếng bước chân, lòng Hề Hề chùng xuống, xoay người, lau sạch nước mắt trên má.

“Muội muội, ngày tốt cảnh đẹp thế này, vì sao lại ở đây rơi lệ?” Một giọng nói kiều diễm êm ái vang lên cách đó không xa, Hề Hề hơi cười khổ, đúng là giọng nói của hoàng hậu Diệp Từ Dung cao quý. Thế nhưng nàng từ khi nào thành muội muội của cô ta, đúng rồi, đại khái vì cô ta là hoàng hậu của Hàn Tuấn, còn nàng chỉ là phi mà thôi.

Hề Hề có chút cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy dưới ánh trăng là một nhóm cung nữ đang vây quanh Diệp Từ Dung, nàng vẫn gầy như cũ, nhưng lại quyến rũ hơn vài phần so với khi ở Tái Bắc, hơn nữa vận một thân cung trang màu vàng, trông càng xinh đẹp cao quý hơn. Mặt ngọc điểm trang vừa phải, đầu cài trâm phượng, nàng trông như một đóa hoa tươi bùng nở dưới ánh trăng, thật xinh đẹp, thật... tuyệt diệu.

Khi ở Tái Bắc, nàng không khác gì một đóa hoa tàn lụi, trở về cố hương lại khoe sắc rực rỡ, sự thay đổi này lại mang nguồn cội từ Du ca ca của nàng, tình yêu quả nhiên có sức mạnh rất lớn.

Đối với sự xuất hiện của nàng, Hề Hề có chút kinh dị, nàng không phải đang ở chỗ yến tiệc sắc phong sao? Vì sao lại lặng lẽ đến nơi này?

Chẳng lẽ tới thăm chính mình?

Nghĩ đến cách đây không lâu, khi nàng còn bị Liệt Phong giam cầm, chính mình cũng từng đi thăm nàng, một hồi thế sự đảo điên, gió cũng thật mau đổi hướng!

“Muội muội, nghe nói muội không được khỏe, tỷ tỷ bởi vì bận việc... sắc phong hoàng hậu, nên không có thời gian đến thăm, thật xin lỗi!” Diệp Từ Dung bước chậm về phía Hề Hề, tà váy thật dài quét thành một hình trăng trên đất.

Muội muội! Tỷ tỷ!

Cách xưng hô thân thiết này khiến lòng Hề Hề phát lạnh, nếu là trước đây, Diệp Từ Dung xưng hô với nàng như vậy, nàng chắc chắn sẽ rất vui.

Mà hiện tại, Diệp Từ Dung gọi một tiếng muội muội, hai tiếng muội muội, trước sau đều đầy châm biếm, khiến khoảng cách giữa hai người kéo xa ra.

Đây không phải cách gọi tỷ muội thân thiết, mà là đang khách khí, khách khí trong bất hòa.

Hề Hề bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của Diệp Từ Dung, ánh mắt ấy làm nàng rất khó hiểu.

Hề Hề không thể đuổi kịp ánh mắt nàng, đó là ý gì?

Vốn nàng nghĩ, khi gặp mặt Diệp Từ Dung chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện để nói, nhưng giờ phút này, mỗi Hề Hề chỉ giật giật mà không thể nói nên lời.

Diệp Từ Dung thút tha đi đến bên cạnh Hề Hề, cùng Hề Hề nhìn về phía một đóa hoa dưới ánh trăng.

“Muội muội làm sao vậy? Sao lại ưu sầu như thế, là vì hoàng thượng lạnh nhạt với muội sao? Muội cũng biết đấy, hoàng thượng chỉ mới đăng cơ, bận rộn quốc sự, nên tất nhiên không thể thường xuyên đến thăm chúng ta! Muội muội đã là quý phi, nên biết phân ưu cùng hoàng thượng, đừng nên vì việc nhỏ này mà tức giận!” Giọng nói êm ái của Diệp Từ Dung nhẹ nhàng vang lên bên tai Hề Hề.

Hề Hề bỗng nhiên quay đầu lại, hé ra khuôn mặt mông lung dưới ánh trăng, mang theo một sự xinh đẹp khó có thể diễn tả thành lời, tuy nhiên đôi mắt sống động lại lạnh nhạt như tuyết, nàng lạnh lùng nói: “Diệp Từ Dung, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng ta muốn cướp Du ca ca của ngươi?”

Hề Hề thẳng thắn như vậy khiến Diệp Từ Dung ngây ngẩn cả ra, khoát tay lệnh cho cung nữ bên cạnh lui xuống.

Nàng thân nhiên hạ giọng cười bảo: “Vân cô nương đừng tức giận, ta hiện tại không gọi Diệp Từ Dung, hãy gọi ta là Diệp Tuyết Dung.”

Hề Hề sửng sốt, nàng đã quên mất, với thân phận công chúa hòa thân của Diệp Từ Dung vốn không thể làm hoàng hậu.

“Như vậy hôm nay ngươi đến đây, rốt cuộc là muốn gì?” Hề Hề trong tròng tròng nhưng lạnh lùng hỏi.

Dưới ánh trăng, đôi mắt nàng trong veo, còn có ánh trắng ưu thương nhàn nhạt, nàng trông thật thanh lệ thoát tục, tựa như băng sơn rét lạnh. Nhưng ý cười nhàn nhạt kia lại khiến Diệp Từ Dung cảm thấy hoa mắt bởi một sự cao quý rực rỡ.

Diệp Từ Dung có chút giật mình, vốn tưởng rằng nàng sẽ tiểu tụy vì bị trúng độc, lại không nghĩ cơ thể mảnh mai lại càng quyến rũ hơn, một thân váy áo như nước chảy vạt trên người nàng, phiêu dật phóng khoáng đến cực điểm. Đến nội cung trang hoàng hậu đẹp để quý giả mình đang mặc cũng không thể sánh bằng y phục mộc mạc nàng đang mặc trên người.

Chính là nữ tử này, đã chiếm lấy trái tim Hoàn Nhan Liệt Phong, hiện giờ, ngay cả Du ca ca của mình cũng mang khúc mắc với nàng.

Khi nàng nghe nói, Du ca ca phong nàng làm quý phi, lòng nàng không thể che giấu được sự sợ hãi.

Nàng làm sao không sợ được, nàng thật sự sợ Du ca ca sẽ bị nàng cướp đi.

Nàng làm nhiều chuyện như vậy cho Du ca ca, nàng không thể để ai cướp mất vị trí của mình trong lòng Du ca ca, nghĩ đến đây, lòng bỗng chua xót khôn kể.

“Hàn Tuấn chính là Du ca ca ngươi ư? Nhưng vì sao trong tên của hắn không có chữ ‘Du’?” Hề Hề hỏi.

Diệp Từ Dung nở nụ cười, nàng chung quy vẫn không bằng mình, bởi vì nàng không biết tên tự của Du ca ca, còn nàng thì biết.

“Nhược Du là tên tự của chàng, ngươi không biết sao?” Diệp Từ Dung khẽ cười nói.

Hề Hề ngẩn ra, nàng quên mất, người Nam Triều vốn có hai tên, một cái là tên húy, một cái là tên tự. Tên tự chỉ thường người thân thiết mới hay gọi.

Hàn Tuấn, tên tự là Nhược Du.

Nếu sớm biết điều này, nàng đã sớm đoán ra hắn là Lãnh nguyệt.

“Muội có từng nghĩ đến, sẽ rời đi?” Diệp Từ Dung dè dặt hỏi.

Hề Hề bỗng nhiên quay đầu, hai tròng mắt rực sáng.

“Thế nào, ngươi có cách giúp ta trốn đi an toàn sao?”

Diệp Từ Dung gật gật đầu, tuy tối nay là tiệc sắc phong hoàng hậu, nhưng Hàn Tuấn còn phải ở trong cung chiêu đãi quần thần. Qua ba tuần rượu, mọi người đã chẳng ai chú ý đến nàng nữa, nàng lấy cớ không giỏi uống rượu, từ yến tiệc đi qua đây.

Cũng chỉ vì muốn đem nữ tử này tống ra khỏi hoàng cung vĩnh viễn.

“Ngươi hãy chờ, từ nay về sau, không bao giờ... gặp lại chẳng nữa!” Diệp Từ Dung nhìn Hề Hề, lạnh lùng nói.

Hề Hề mỉm cười đáp: “Đó cũng là điều ta mong muốn!”

Hề Hề và Diệp Từ Dung cùng đi vào trong điện, cho các cung nữ lui xuống, hai người thay đổi quần áo cho nhau, Diệp Từ Dung bộ dạng say rượu, nằm trên giường của Hề Hề.

Hề Hề mặc cung trang hoàng hậu, đầu đội mào phượng, đang muốn đi ra ngoài, chợt nhớ đến cung tiền để trong quần áo. Từ sau khi phát độc, nàng vẫn

mặc y phục trong cung, quần áo của Hề Hề cất trong một ngăn tủ. Giờ phút này rời khỏi đây, liền lấy quần áo ra nhét vào trong lòng.

Mắt bỗng chạm đến một cái túi gấm đỏ, Hề Hề nhớ đây là túi gấm Liệt Phong đưa nàng, liền mở ra xem.

Một viên thuốc tròn lẳng lọi rơi ra lòng bàn tay, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Đúng là thuốc giải toái tâm độc!

Lòng Hề Hề nhin không được run rẩy, hóa ra Liệt Phong đã sớm cho nàng thuốc giải, mà nàng lại hồn nhiên không biết, nếu không đã không chịu nhiều đau khổ như vậy.

Đôi mắt Hề Hề ngẩn lệ nhìn viên thuốc, bỗng nhiên nhớ ra, khi Liệt Phong đưa thuốc cho nàng, nàng vẫn còn đang mang thân phận Vân Hề Hề, không phải Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Người trúng độc là Tuyết Sơn Thánh Nữ, chẳng lẽ Liệt Phong đã sớm biết nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Hắn biết từ khi nào?

Từ trước đến nay, Hề Hề vẫn luôn đem chuyện Liệt Phong trêu chọc Thánh Nữ để trong lòng, không ngừng canh cánh.

Lại không biết rằng Liệt Phong đã sớm biết nàng là Thánh Nữ, Thánh Nữ chính là nàng.

Hề Hề có chút rung động, nhưng bên trong sự rung động lại không ngăn được niềm vui sướng.

Hề Hề nuốt viên thuốc, mặc đồ của Diệp Từ Dung, đi ra ngoài.

Cung nữ và thị vệ ngoài cửa nhìn thấy bóng dáng màu vàng chợt lóe, lại thêm sương mù đêm, tưởng là hoàng hậu nương nương, cuống quýt quỳ xuống, vốn không hề nhìn đến khuôn mặt Hề Hề, thật ra là do bọn họ không dám nhìn thẳng hoàng hậu nương nương.

Bên ngoài Tê Phượng cung, là xe ngựa của Diệp Từ Dung, Hề Hề bình tĩnh ngồi vào xe, lệnh cho phu xe đi ra khỏi hoàng cung.

“Nương nương, giờ là đã nửa đêm, người còn muốn xuất cung sao?” Cung nữ theo hầu bên xe ngựa hỏi.

Hề Hề ho khan một tiếng, khàn giọng nói: “Tiệc rượu đã tan, bản cung muốn đi tiện chân phụ thân, lần này từ biệt không biết bao giờ mới có thể gặp lại.”

Hề Hề biết hoàng hậu ra khỏi cung thế gì cũng bị hoài nghi, hơn nữa thân là hoàng hậu nương nương, e là không thể tùy ý xuất cung, nên liền nói đi tiện Diệp Khải Phong, tuy lý do có hơi gượng ép, nhưng cũng có thể xem là hợp tình hợp lý, nên cung nữ cũng không nói gì nữa.

Từ trong cung ra đến cửa hoàng cung thật xa, ngày thường Hề Hề đi gặp thái hậu chưa bao giờ cảm thấy nó xa như vậy. Mà đêm nay, có lẽ do Hề Hề cảm thấy lo lắng, nên mới thấy xe ngựa đi thật chậm, thời gian kéo dài.

Sau khi kết thúc yến hội, các đại thần dần rời khỏi hoàng cung, trong đại điện, chỉ còn mỗi Hàn Tuấn đang ngồi ở chỗ kia.

Đầu hắn có chút đau, đêm nay hắn đã uống không ít rượu. Nhưng tửu lượng của hắn vốn rất tốt, sẽ không dễ dàng say, nhưng không hiểu vì sao tối nay lòng hắn thật phiền muộn, say rồi càng thấy sầu não, càng trống trải hơn trăm triệu lần.

Đêm nay là ngày hân phong hậu, hắn đáng lẽ nên vui mừng.

Hắn thích Dung Dung, hắn còn nhớ rõ lần đầu hắn gặp nàng, đó là ở Ngự Hoa viên của hoàng cung, nàng đang ở cùng hoàng tử Hàn Cẩn của hắn.

Hắn lần đầu nhìn thấy một tiểu cô nương xinh xắn, mỹ mạo như vậy, nụ cười của nàng làm người khác yêu mến. Nàng mặc váy áo xinh xắn, chải búi tóc dễ thương, sùng bái hắn, gọi hắn Du ca ca.

Bởi vì tên tự của hắn là Nhượng Du, nàng nói gọi Du ca ca nghe êm tai hơn so với gọi Tuấn ca ca, hắn liền đồng ý.

Hắn thường thấy nàng và Phong nha đầu ở cô thôn kia đối lập nhau, Phong nha đầu chưa bao giờ sùng bái hắn, chỉ biết cười nhạo hắn, còn chế giễu hắn là một sách ngọc. Phong nha đầu lúc nào cũng mang dáng vẻ kiên cường, không cần ai bảo vệ.

Cho nên, khi hắn nhìn thấy Dung Dung, liền có cảm giác hoảng hốt. Hắn đã tự nói với mình, hắn thích Dung Dung.

Sau này, khi hắn đi Tây cung, từ biệt nhiều năm, hắn vẫn nhớ về nàng. Khi nghe nàng bị ép đến Bắc Thương quốc hòa thân, hắn đã rất tức giận, nên đã mạo hiểm đi cứu nàng.

Mà nay, Dung Dung đã hy sinh lớn vì hắn như vậy, hắn thật có lỗi với nàng, hắn muốn đối tốt với nàng, mãi mãi thích nàng.

Tuy nhiên, trái tim lại âm thầm kêu gào, còn nữ tử kia thì sao? Lâm Hề Hề thì sao?

Vì sao mỗi khi ngơ ngẩn đến nàng, lòng lại đau nhiều như vậy.

Hàn Tuấn lắc lắc đầu, xua đi những ảo giác trong tâm trí, theo sự điều khiển của Phùng Anh, ra khỏi điện.

Ngoài cửa, sớm đã có thị vệ chuẩn bị xe ngựa chờ sẵn, Hàn Tuấn ngồi vào xe ngựa.

Đi về hướng tâm điện của hắn, nhưng khi đi đến nửa đường, Hàn Tuấn đột nhiên bảo: “Phùng Anh, đi Tê Phụng cung!”

Hàn Tuấn tên tự Hàn Nhượng Du, Du trong Cần Du, là chỗ sáng nhất trong viên ngọc, Nhượng không phải mềm yếu mà có nghĩa là như, thuận theo, giống chữ nhượng trong Nhượng Thủy của Cơ Phùng Ly. Từ truyện này Vân tỷ có xu hướng dùng tên tự. Tên tự có thể hiểu đơn giản là biệt danh, đặt dựa trên tên húy.

Hàn Tuấn lúc này chưa biết mình thích Hề Hề. Còn Hề Hề lúc ở thảo nguyên thì ngắm Giang Nam mưa bụi, ở Giang Nam rồi lại nhớ thảo nguyên, ôi đau đầu...!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Rực rỡ như pháo hoa

Phùng Anh ngăn ra, bệ hạ có khi nào say thật rồi không, tối nay là ngày sắc phong hoàng hậu, theo thường lệ, phải là truyền hoàng hậu thị tẩm mới đúng.

“Bệ hạ” Phùng Anh do dự một lát, nhưng vẫn không dám nhiều lời, hoàng thượng này đã nói một thì không nói hai, hắn vốn không có khả năng khuyên bảo. Ra lệnh một tiếng, xe ngựa liền đổi hướng, đi về phía Tê Phụng cung.

Chỉ chốc lát sau, liền trông thấy Tê Phụng cung ở phía xa xa, nằm đen kịt dưới ánh trăng, không có lấy chút ánh sáng.

Hàn Tuấn bước xuống xe ngựa, lệnh cho thị vệ canh gác bên ngoài điện, một mình đạp ánh trăng xuyên qua hương hoa nồng đậm trong sân, chậm rãi đi vào trong điện.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, hắn vẫn chưa từng đến thăm nàng, trong tiềm thức, hắn biết mình đang trốn tránh. Hắn có chút sợ hãi, nhưng lại chẳng thể rõ là đang sợ điều gì.

Tối nay tuy đã uống rất nhiều rượu, nhưng đầu óc hắn vẫn vô cùng tỉnh táo, tuy nhiên không hiểu sao chẳng thể khống chế bước chân của mình, đi đến nơi này.

Chính điện chỉ có ánh đèn mỏng manh, mấy tiểu cung nữ đang ngủ gật dưới ánh đèn, nhìn thấy Hàn Tuấn đến, vừa hoảng sợ vừa lúng túng, nhảy dựng cả lên, rồi đồng loạt hành lễ.

Hàn Tuấn khoát tay áo, chỉ một động tác nhỏ, đã làm cho các tiểu cung nữ sợ đến không dám nhúc nhích.

Hắn chấp tay sau lau bước chậm vào phía trong cung điện, trong bóng đêm, đèn cung chiếu sáng một căn phòng thanh nhã. Trầm hương lượn lờ tản ra từ lò hương chạm khắc tinh xảo, màn mỏng màu phấn buông xuống, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng đang ngủ say bên kia màn trướng.

Nàng đang nằm quay mặt vào trong, chỉ để lộ ra mái tóc đen dài.

Bên trong vô cùng im ắng, chỉ có tiếng hít thở của hai người. Hàn Tuấn biết, nàng vẫn chưa ngủ, bởi vì tuy nàng bị trúng độc, nhưng thánh lực không kém đến nỗi không nghe thấy tiếng bước chân của hắn. Huống chi, hắn còn nghe thấy tiếng hô hấp rối loạn của nàng.

Xem ra nàng đang muốn trốn tránh hắn, lòng bỗng trĩu nặng một tình cảm kỳ lạ, hắn lạnh nhạt cười, ngồi trên ghế, đợi nàng “thức”.

Trong không gian yên tĩnh, cung nữ Tiểu Đào dâng một chung trà cho Hàn Tuấn.

Sau đó nhỏ giọng nói: “Bẩm hoàng thượng, vừa rồi hoàng hậu nương nương đã đến đây!” Hoàng thượng đã lệnh cho nàng làm cung nữ của quý phi, cũng từng âm thầm can thiệp, phải chú ý đến những chuyện xảy ra hằng ngày ở đây.

Hàn Tuấn nghe vậy, lòng bỗng cả kinh, chợt thấy không ổn. Đứng dậy đi đến bên giường, vén màn lên.

Khuôn mặt say ngủ của Diệp Từ Dung ngay lập tức hiện ra trước mắt, mang theo một sự lười biếng thẹn thùng, tựa như đóa sen bừng nở trong bóng đêm. Nhìn thấy hắn, nàng khẽ cười, thốt tha nói: “Hoàng thượng, chàng đã đến rồi!” Một mùi rượu nhàn nhạt theo giọng nói của nàng, thoảng ra ngoài.

Tâm Hàn Tuấn đột nhiên đông cứng lại, quả nhiên là nàng. Hề Hề đâu rồi? Nàng ở nơi nào? Chẳng lẽ Diệp Từ Dung để nàng trốn đi rồi sao, bằng không

với cơ thể trứng độc của nàng sẽ không thể chạy khỏi sân viên này.

Trong lòng hắn có chút âm ỉ tức giận, không phải tức giận Hề Hề, mà là Dung Dung. Hắn đang chuẩn bị dùng cả đời để yêu thương nữ tử này, nhưng nàng lại làm cho suy nghĩ đó trong hắn vỡ cánh bay mất.

Đây là chuyện gì vậy?

Hắn không nên như vậy, không phải hắn thích Dung Dung sao?

Nàng đi rồi thì sao, dù gì nàng đối với hắn mà nói, vốn chẳng quan trọng gì. Chính là lòng hắn lại nóng như lửa đốt, như thể đang muốn nói với hắn rằng, mọi chuyện không phải như thế.

Hắn đè nén tức giận, trầm giọng hỏi: “Lâm Hề Hề đâu?”

Diệp Từ Dung ngẩng đầu, nàng không có say, nàng đang rất tỉnh táo, mới vừa rồi lo lắng nằm trên giường, nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Tuần, nàng khẩn trương suốt ngất, hiện giờ thật sự bị phát hiện.

Nàng lẳng lặng nhìn Hàn Tuần, trong ánh mắt hắn đang ẩn chứa tức giận, rèm mi dày tựa như sắp vỡ cánh bay lên, như chính trái tim hắn lúc này.

Du ca ca của nàng đang giận dữ sao? Vì Vân Hề Hề kia mà giận dữ sao?

Diệp Từ Dung khẽ nở nụ cười, “Lâm Hề Hề, quý phi kia, thần thiếp... làm sao biết nàng đang ở đâu? Bệ hạ, rốt cục chàng cũng đến rồi, thiếp đang chờ chàng đây.”

Diệp Từ Dung quỳ trên giường, nhón người dậy, đôi tay ngọc tinh tế ôm lấy eo Hàn Tuần. Cơ thể Hàn Tuần phút chốc cứng đờ, hắn hiển nhiên biết Diệp Từ Dung đang giả say, cũng không vạch trần nàng, cau mày, lạnh giọng nói: “Đã say, trở về tắm diện của mình ngủ đi!”

“Bệ hạ, chẳng lẽ đây không phải tắm diện của thần thiếp sao?” Bấy giờ Diệp Từ Dung tựa như mới tỉnh táo lại, liền nói: “Thần thiếp... thần thiếp đang ở đâu thế này, đúng rồi, hình như là,” Dứt lời, liền quỳ trên giường, nói: “Bệ hạ, thần thiếp ở yến tiệc đã uống chút rượu, rồi tới đây thăm muội muội, không ngờ đã say, ngủ lại đây, khi tỉnh lại, đã thấy bệ hạ ở đây. Chẳng lẽ muội muội đã đi đâu rồi sao?”

Hàn Tuần không hề lên tiếng, lệnh cho mấy cung nữ đưa Diệp Từ Dung trở về tắm diện.

“Hoàng thượng, chàng không đi với thần thiếp sao?” Diệp Từ Dung quay đầu lại hỏi, đôi mắt mang theo sương mù, đáng vẻ yếu điệu.

Hàn Tuần thần nhiên nói: “Người đi trước đi, một lát nữa trẫm sẽ đến.”

Diệp Từ Dung mỉm cười dịu dàng, theo sự điều khiển của cung nữ, rời khỏi Tê Phụng cung.

Hàn Tuần lạnh giọng hỏi cung nữ quỳ trên mặt đất, “Sau khi hoàng hậu đến, có thấy quý phi đi ra ngoài không?”

“Thưa, không nhìn thấy quý phi đi ra ngoài, nhưng có gặp hoàng hậu nương nương đi ra ngoài, không hiểu sao giờ người lại ở trong này!” Cung nữ run rẩy đáp, rõ ràng hoàng hậu đã đi rồi, không hiểu vì sao lại ngủ trong này, chẳng lẽ Lâm quý phi đã cải trang thành hoàng hậu chạy trốn ra ngoài.

“Có nhìn thấy rõ mặt của hoàng hậu không?” Hàn Tuần trong trẻo lạnh lùng, giọng nói đè nén tức giận.

Một cung nữ khác đáp: “Chúng nô tỳ không dám nhìn!”

Hàn Tuần gật đầu trầm tư, hoàng hậu kia chính là Lâm Hề Hề cải trang, tức khắc truyền lệnh cho thị vệ ngoài cửa, đuổi theo, nhất định phải chặn lại cổ kiệu của hoàng hậu. Độc trong người Hề Hề vẫn chưa được giải, sẽ không thể tự mình bỏ chạy, chỉ có thể ngồi trong kiệu giả làm hoàng hậu.

Cổ kiệu di chuyển lắc lư, tựa như lòng Hề Hề lúc này, nàng thầm cầu khẩn Hàn Tuần ngàn vạn lần cũng đừng phát hiện nàng đã chạy trốn. Nhìn thấy cửa lớn hoàng cung nguy nga ở xa xa, lòng Hề Hề vui sướng.

Cổ kiệu nhẹ nhàng hạ xuống đất, thị vệ nói, “Bẩm nương nương, đã đến cửa cung!”

Hề Hề khẽ ừ, nói: “Người đi hỏi thị vệ, xem Diệp tướng quân đã ra khỏi cung chưa?”

Hề Hề chờ thị vệ hồi báo, Diệp tướng quân nếu vừa ra khỏi cung, nàng liền có thể lấy cớ đuổi theo, quang minh chính đại rời khỏi hoàng cung. Nếu Diệp tướng quân đã đi lâu rồi, thì nàng chỉ còn cách xông ra ngoài. Hiện tại công lực của nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục, không biết có thể xông ra được không.

Nàng nhìn trộm bên ngoài, thấy cửa cung có khoảng chừng mấy chục thị vệ.

Thị vệ kia chốc sau đã quay về bẩm báo: “Nương nương, kiệu của Diệp tướng quân mới vừa ra khỏi cửa, còn chưa đến thời gian một nén nhang.”

Hề Hề thầm vui mừng, khẽ nói: “Người trước hãy đuổi theo Diệp tướng quân, bản cung sẽ xuống kiệu ra khỏi cung, ta muốn nói với tướng quân vài câu.”

Ngon đèn dầu ngoài cổng thành có chút âm đạm, Hề Hề cúi đầu, từ trên kiệu bước xuống, đi thẳng về phía cửa.

Ngon đèn âm đạm hắt lên hoàng bào, áo choàng của hoàng bào rất dài, rất rộng. Hề Hề nghĩ, một lát muốn tháo chạy, trước cần vút lại cái áo choàng này.

Hề Hề không nhanh không chậm đi về phía trước, cửa lớn càng lúc càng gần.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng vỗ ngựa, Hề Hề trong lòng phát lạnh. Chẳng lẽ nhanh như vậy đã bị Hàn Tuần phát hiện, theo lý thuyết là không thể.

Nàng ở Tê Phụng cung nhiều ngày như vậy, Hàn Tuần cũng chưa từng đến gặp nàng, chẳng lẽ cứ phải đứng hôm nay?

Hoặc vốn chưa bị phát hiện, mà chỉ là quân tuần tra. Hề Hề ép mình không quay đầu lại nhìn, vẫn lẳng lặng đi về phía trước như cũ.

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ôn hòa: “Quý phi, người đang muốn đi đâu vậy?”

Nội tâm Hề Hề căng thẳng, dừng bước chân lại, nhìn thấy chỗ ngon đèn đuốc huy hoàng, Hàn Tuần một thân long bào đang khoanh tay đứng, phía sau còn có mấy chục thị vệ cùng các thái giám cung nữ.

Hề Hề thầm đếm số người, suy ngẫm về phần thắng của mình, thật ra những thị vệ này không thể gây sợ hãi cho nàng, người nàng e ngại chính là Hàn Tuần.

Hắn là Lãnh Nguyệt, võ công của hắn sâu không lường được, hiện giờ công lực của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, hiện tại chỉ có thể thử đánh cược một lần.

Hơn nữa với thân phận hoàng thượng của hắn, hắn sẽ không thể tùy tiện ra tay.

Hề Hề nhìn Hàn Tuần, mỉm cười thân nhiên, nụ cười của nàng như ánh sáng của pháo hoa, cũng tựa như pháo hoa vụt sáng ngắn ngủi. Nàng bỗng nhiên xoay người, nhẹ nhàng tung người lên, trong màn đêm yên tĩnh, hoàng bào vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

Hàn Tuần ngẩn ra, chỉ cảm thấy nụ cười ấy như một tia chớp, giáng vào trái tim hắn.

Trong phút chốc, trái tim như mặt hồ tĩnh lặng xao động, xô ra những gợn sóng.

Cấm Vệ quân và các cung nữ thái giám cả kinh, đứng ngây dại, bọn họ không rõ vì sao quý phi bỗng nhiên vụt người lên như thế, tốc độ của nàng cực kỳ nhanh, tựa như muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Thị vệ canh giữ ở cửa cung đột nhiên thấy quý phi chạy đến, trong nháy mắt không biết nên làm như thế nào.

Hàn Tuần lạnh giọng: “Các người mù hết rồi ư, còn không mau ngăn quý phi lại!”

Cấm Vệ quân nghe thấy mệnh lệnh của Hàn Tuần, liền tuân ra ngăn Hề Hề lại, chặn đường đi của Hề Hề. Thị vệ tụ lại quá nhiều, Hề Hề thầm kêu không tốt, chẳng lẽ hôm nay không thể trốn thoát. Hề Hề âm thầm cười, mặc kệ thế nào, cứ liều mạng.

Hai tay vung lên, hoàng bào hoàng hậu vương vuu ngay lập tức rơi xuống, rơi trên mặt đất, lộ ra bên trong một thân váy áo trắng.

Cảnh tượng ấy tựa như hoa sen bùng nổ trên mặt nước, hoa bỗng xòe cánh thật trang nhã.

Lòng Hàn Tuần run lên, thật ra hắn đã sớm biết, nữ tử này không cần phẩm vị quý phi gì cả, cho dù là vị trí hoàng hậu, nàng cũng chỉ coi như đôi dép rách.

Tuy nhiên hắn phải giữ nàng lại, bất kể như thế nào cũng phải giữ nàng lại.

Hề Hề mắt thấy sẽ phải cùng bọn thị vệ hỗn chiến một trận, đúng lúc này, bỗng có một đôi tay ấm áp, bắt lấy cổ tay nàng.

Từ tiếng kêu của bọn thị vệ, Hề Hề quay đầu lại, thấy một hắc y nhân ở ngay trước mắt. Đèn ở cửa cung không phải sáng ngời, phút chốc Hề Hề ngỡ mình nhìn nhầm, mờ to đôi mắt nhìn, quả thật là một hắc y nhân. Lại có người xông vào hoàng cung vào ban đêm? Hề Hề trong lúc ngây người, liền nghe thấy hắc y nhân nói: “Đi theo ta.”

Sự xuất hiện của hắc y nhân nằm ngoài dự đoán của mọi người, vừa rồi mọi người đều dồn mọi sự chú ý vào Hề Hề, nên không biết hắn đã đến từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Đêm lạnh như nước

Hắc y nhân xuất hiện đã công phá vòng vây của các thị vệ, võ công của hắn sâu xa khó hiểu, bảo kiếm trong tay quơ một vòng, ngay lập tức có một tốp thị vệ ngã xuống.

Hắn ôm lấy eo nhỏ của Hề Hề, phóng qua đầu các thị vệ, nhảy lên tường cao. Bởi vì cửa cung đã sớm được Hàn Tuần ra lệnh đóng lại, hơn nữa, hiện tại đang có rất nhiều thị vệ canh gác ngoài cửa cung, khó đi ra ngoài bằng đường đó.

Tốc độ của hắn rất nhanh, Cẩm Vệ quân khó phản ứng kịp, chỉ thấy hai cái bóng một đen một trắng phóng qua đầu, khi nhìn lại, đã thấy cả hai nhảy lên tường cung.

Trên tường cung, sớm có dây thừng thả sẵn xuống, hắc y nhân cõng Hề Hề trên lưng, nhanh nhẹn nắm lấy dây thừng leo ra ngoài.

Hề Hề ở trên lưng hắc y nhân, quay đầu nhìn lại, bắt gặp Hàn Tuần vẫn đứng lững cách đó không xa, có mấy thị vệ đang vây quanh hắn. Hắn không đuổi theo, vẻ mặt vẫn rất ung dung thản nhiên, Hề Hề không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Có mấy Cẩm Vệ quân mang cung tiễn đến, lại bị Hàn Tuần ngăn lại.

Hắc y nhân cõng Hề Hề, từ trên tường cung nhảy xuống, sau đó nắm tay Hề Hề, chạy đi, chỉ chốc lát sau đã rẽ vào một con ngõ nhỏ, rồi nhảy vào một căn hộ đại viện, theo con đường nhỏ băng qua sân viện. Tuy rằng công lực Hề Hề vẫn chưa khôi phục, nhưng theo sự kéo đi của hắn, vẫn có thể chạy trốn như bay, chỉ chốc lát sau đã bỏ lại các thị vệ phía sau.

Nguy hiểm qua đi, Hề Hề mới nương theo ánh trăng mờ, xem xét hắc y nhân trước mặt.

Cơ thể hắn cao ngất, trầm tĩnh không nói, lơ dềnh hòa vào trong bóng đêm. Trên người hắn ẩn ẩn một loại khí phách điềm tĩnh, giống như ánh sáng điềm đạm của lưỡi kiếm, giấu tất cả sắc bén vào bên trong vỏ kiếm.

Hắn cũng bình tĩnh nhìn lại nàng, đôi mắt tối như đêm đen mang theo tâm tình phức tạp hiện ra khỏi lớp khăn che mặt, có giận dữ, có quan tâm, có vui sướng.

Không có gì phải nghi ngờ, đôi mắt này thật quen thuộc, chính là nàng không thể tin được, Hoàn Nhan Liệt Phong đường đường là Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc, lại mạo hiểm đến cứu nàng. Huống hồ, không phải hắn đã quay về Bắc Thương quốc rồi sao? Vì sao vẫn còn ở đây, không lẽ là vì muốn chờ mình?

Nhìn thấy Hề Hề vẫn thất thần giật mình như cũ, Hoàn Nhan Liệt Phong liền tháo cái khăn che mặt xuống: “Thế nào, không nhận ra ta sao? Hay là có ý không quen ta!”

Khi hắn tháo khăn che mặt xuống, trong nháy mắt ấy Hề Hề không khỏi kinh hoàng.

Ánh trăng rất mờ lung chiếu lên khuôn mặt hắn, khiến khuôn mặt hắn ôm một tầng ánh sáng bạc nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng tuấn mỹ, một vài loạn tóc mai phủ xuống trán hắn, mang theo một sự quyến rũ khiến kẻ khác phải thổn thức.

Quả nhiên là hắn, đúng là hắn!

Hề Hề kinh ngạc nhìn hắn, đôi mắt đen lóe sáng lấp lánh.

Giờ phút này, nàng không thể diễn tả được tư vị trong lòng mình.

Hoàn Nhan Liệt Phong khoanh tay đứng dưới ánh trăng, cảm xúc trên mặt như chạm trở, cứng rắn và lạnh như băng, hắn quay đầu đi không nhìn Hề Hề, lâu sau cất tiếng: “Ngươi thật sự rất ngu ngốc, còn biết trốn đây, ta tưởng ngươi sẽ ở trong cung làm quý phi cả đời rồi.”

“Ta...” Lời nói của hắn mang theo hàn ý rất nặng, Hề Hề biết hắn đang tức giận, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải trả lời hắn thế nào.

Liệt Phong thấy nàng không nói gì, bỗng nhiên sai bước đi đến trước mặt Hề Hề.

Hề Hề nhất thời giật mình đứng yên ở đó, không biết nên phản ứng thế nào, hắn rẽ bóng vào một con hẻm nhỏ.

Rồi Liệt Phong bỗng nhiên dừng chân, quay đầu lại nói: “Còn không đi nhanh, muốn bị tóm về à!”

Hề Hề vội vàng đuổi theo, nhớ đến nếu không phải nhờ có Liệt Phong, sợ rằng mình đã không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lãnh Nguyệt, liền nhìn bóng dáng cao ngất của hắn, nói: “Cảm ơn ngươi.”

Liệt Phong nói: “Đi theo ta đi, trước mắt ngươi không còn lựa chọn nào khác đâu, ta sẽ phái người đến Tướng phủ báo tin một tiếng.”

Hề Hề gật đầu, đi theo Liệt Phong đến nơi hắn đang ẩn thân.

Vẫn là cái sân kia, Linh Nhi nhìn thấy Hề Hề quay trở lại, mừng rỡ đi chuẩn bị giường cho Hề Hề.

“Vân cô nương, người đã trở lại, mấy ngày nay vương gia đã rất lo lắng cho cô nương.” Linh Nhị thấp giọng nói.

Hề Hề đỏ mặt: “Các người vì sao không về Bắc Thương quốc?”

Linh Nhị đáp: “Chưa đợi được người, sao vương gia có thể quay về!”

“Linh Nhị” Hề Hề nói, “Người đừng nói bậy, ta muốn ngủ!”

Linh Nhị thấy Hề Hề đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Linh Nhị xin lui xuống trước!”

Đêm rất dài, Hề Hề nằm trên giường nhỏ trần trọc miên man, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng như lửa đốt.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng rơi đầy đất.

Bên trong tấm điện của hoàng đế, Hàn Tuần ngồi trên long ý, đã qua rất lâu mà lòng vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh.

Ở cửa cung, nụ cười của Hề Hề như một đóa quỳnh hoa nở rộ, không ngừng quấn quanh trong tâm trí Hàn Tuần, thật lâu không đi.

Nhớ lại từng thứ, từng thứ một, tất cả như một trận đại hồng thủy, không ngừng dâng lên.

Thảo nguyên tuyết động, quần áo thanh bào, nữ phần nam trang, bắn một mũi tên vào cánh tay trái hắn.

Ở Dũng Sĩ đại hội, đậm tĩnh như nước, rồi lại như ánh trăng lạnh, hạ gục tất cả các đối thủ, tựa mây bay phiêu dật đứng ở nơi đó, khiến cho hắn ở một nơi bí ẩn quan sát, không thể kiểm soát thâm tâm tưởng.

Trong rừng, hắn bắt cóc nàng, nàng không hề sợ hãi quyết đấu với hắn, trong khoảnh khắc cái khăn che mặt kia rơi xuống, hiện ra khuôn mặt thanh lệ thoát tục, giống như một chiếc đèn nhỏ, thấp sáng lên trái tim ngủ say nhiều năm của hắn.

Trên thành lâu Túc Châu, váy áo trắng loang lổ vết máu, ở trong bóng đêm ngoan cường. Làm cho hắn ẩn thân ở một nơi gần đó, không hiểu sao chợt nghĩ đến đêm mình bị trúng độc, cũng như vậy cứng đầu. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhấn tâm tàn nhẫn, bắn mũi tên kia về phía nàng. Hắn không thể quên, một khắc ấy, khi mũi tên bị Liệt Phong chặn lại, cảm giác của hắn lúc đó, không phải thấy thất bại, mà là chợt nhẹ nhõm. Khi ấy, hắn liền hiểu ra, hắn không hề muốn nàng chết.

Trong rừng mai, nàng mang ý đồ ám sát hắn, ẩn nấp ở sau hoa mai, áo trắng tóc đen, thanh thoát quyền rũ nở rộ thấm tận lòng người.

Cũng chính là nàng đã nắm tay hắn bước chậm trong mưa, dịu dàng tao nhã là vậy.

Vào thời khắc đăng cơ, nàng đứng bên ngoài ngóng nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn vui sướng hân hoan.

Hàn Tuần cứ ngồi trên long ý như thế, trước mắt hiện ra từng cảnh tượng, từng cảnh tượng một, khiến hắn cảm nhận thấy một mùi vị biệt ly. Có một khoảng không vô cùng vô tận ở chỗ sâu trong đáy lòng hắn bỗng nứt toạc, rồi không ngừng tràn ra ngoài, khiến hắn không thể phân rõ những gì diễn ra trong đêm nay, là mộng hay thật.

Hắn là đệ hạ, là trẫm, hắn có được thiên hạ, nhưng lại đánh mất người con gái mà hắn yêu thương nhất.

Đúng vậy, là yêu nhất, lúc này, hắn mới hiểu ra người mà hắn yêu nhất chính là nàng.

Mấy năm nay, vì thiên hạ, hắn đoạn tuyệt tình cảm, thậm chí không biết cái gì gọi là yêu, vốn tưởng rằng những thương tiếc lưu luyến đối với Diệp Từ Dung chính là yêu, thế nhưng hắn đã sai.

Hắn không biết, bắt đầu từ khi nào, nữ tử váy áo màu ánh trăng, nhìn về ngoài thì nhu nhược, nhưng trên thực tế lại là một nữ tử rất kiên cường, chiếm đoạt toàn bộ suy nghĩ của hắn, để khi hắn phát hiện ra điều đó, nàng đã gần như khắc thật sâu trong trái tim hắn.

Hắn biết, nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, nhưng là hắn muốn nàng, cố chấp hết như một đứa nhỏ bướng bỉnh, hắn không thể mất nàng.

Đã từng nghĩ, có mất nàng cũng chẳng sao cả, thế nhưng đến khi điều đó thật sự xảy đến, hắn đã không cách nào thừa nhận sự thật này, không ngờ mọi thứ lại đau đớn như vậy.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, hắn như nhìn thấy bên trong lớp sương khói mệnh mang, một giai nhân mỏng lung đang bước chậm đến, duyên dáng thướt tha.

“Lâm Hề Hề...” Giọng hắn không không chế được mà run rẩy.

Trong bóng tối, có một tiếng khóc trầm thấp khiến hắn thức giấc bừng tỉnh.

Hắn từ trên bàn ngẩng đầu dậy, ngay lập tức tỉnh táo lại, hắn khẽ nhắm mắt, nhìn thấy một nữ tử váy áo trắng núp ở một cây cột cúi đầu khóc, cơ thể tinh tế nhu nhược đứng lặng trước gió, váy áo bay lên.

Bóng dáng ấy rất giống nàng, nhưng hắn biết kia tuyệt đối không phải nàng. Nàng mãi mãi cũng sẽ không khóc trước mặt hắn như thế, nàng chỉ biết quật cường đối đầu với hắn, ngay cả khi mất đi nội lực, vẫn dám ám sát hắn.

Nương theo ánh nến leo lét trong căn phòng u ám, Hàn Tuấn rốt cục nhìn rõ, toàn thân nữ tử kia đang run nhè nhẹ, là Diệp Từ Dung, hoàng hậu của hắn.

Hắn bước chậm về phía Diệp Từ Dung, đỡ nàng đứng lên. Bên dưới ngọn đèn, đôi mắt của nàng dày đặc sương mù, khóe mắt còn ngấn nước. Nàng vốn mảnh mai, hiện tại vô cùng động lòng người, tựa như hoa lê trước mưa gió.

“Dung Dung, sao ngươi lại ở đây!” Hàn Tuấn đè nén cảm giác mất mát trong lòng, thấp giọng nói.

Diệp Từ Dung áp chế sự thống khổ và không cam tâm trong lòng xuống, đôi mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn Hàn Tuấn, môi vẽ ra một nụ cười: “Bệ hạ!”

Nàng vì sao lại ở đây? Thật ra nàng cũng không biết, nàng ở trong tử cung chờ hắn thật lâu, lâu đến mức nàng ý thức được hắn sẽ không đến gặp nàng. Nàng không kiềm được rối loạn trong lòng, chẳng lẽ nàng thật sự mất Du ca ca rồi sao? Nàng không cam tâm, nên nàng đã đến đây tìm hắn, nàng rất sợ sẽ mất hắn, nàng muốn nhìn thấy hắn, chỉ vậy thôi.

Chính là mới vừa rồi, khi nàng nghe thấy người hắn thầm gọi không phải nàng, người hắn ngóng trông không phải nàng, mà là Lâm Hề Hề, nàng đã không kiềm được khóc nức lên.

Diệp Từ Dung cứ thút thít nhìn Hàn Tuấn, tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn hắn bằng đôi mắt ngưỡng mộ. Bên trong đôi mắt, là nước mắt và hơi nước, còn có trống rỗng mờ mịt, khiến cho Hàn Tuấn sinh thương tiếc không nổi.

Thương tiếc, cho đến nay cũng chính là điều ấy đã luôn tồn tại bên trong ngực trái hắn, khiến cho hắn nghĩ đó là yêu.

Hiện giờ mới biết không phải.

Thật buồn cười biết mấy!

Hắn cũng không biết tình là vật gì!

“Thần thiếp biết, người chàng ngóng trông không phải thần thiếp! Là cô ta đúng không! Thế nhưng cô ta đã đi rồi, vĩnh viễn cũng không quay lại nữa!” Diệp Từ Dung tái mặt nói.

Khuôn mặt Hàn Tuấn không chút thay đổi, thật lâu sau, khẽ nói: “Dung Dung, ngươi quay về tử cung nghỉ ngơi đi, đêm đã khuya rồi!”

“Ta không đi!” Diệp Từ Dung mắt nhắm lệ nói, tối nay nàng thật to gan, nàng cũng không biết nàng lấy đâu ra can đảm này, bỗng nhiên bước về phía trước ôm chặt lấy hắn.

“Chàng là Du ca ca của ta, không ai có thể cướp chàng đi, ta đã là hoàng hậu của chàng, ta không đi, ta phải ở lại với chàng!” Diệp Từ Dung dút lời, bỗng nhiên kiễng mũi chân, hai tay ôm lấy cổ Hàn Tuấn, run rẩy hôn lên môi hắn.

Đôi môi lạnh như băng của nàng bỗng dán lên môi Hàn Tuấn, làm Hàn Tuấn cả kinh.

Hắn quay đầu đi, né tránh, gián đoạn nụ hôn ngây ngô này.

Tay hắn khẽ đẩy nhẹ nàng ra.

Hắn không biết vì sao mình lại làm vậy, hắn thế nhưng đẩy Dung Dung ra, tuy nhiên hắn không hề hối hận, bởi vì hắn không thể lừa nàng. Trong lòng hắn thật sự có Hề Hề, mà đối với Dung Dung, tình cảm thương tiếc kia cũng giống tình cảm huynh muội, tuyệt không thể hơn.

Hắn chợt nhớ đến nụ hôn với Hề Hề ở phòng sách, nụ hôn ấy, thật sự khiến hắn đắm chìm.

Diệp Từ Dung ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hàn Tuấn, môi giữ một nụ cười chua xót, chua xót thấu tận đáy lòng. Nàng nhìn hắn, nước mắt không ngừng tuôn trào.

Lần đầu tiên, nàng hôn hắn, nhưng hắn lại cứng đờ cả người, còn đẩy nàng ra.

Mà giờ phút này, trong mắt hắn, thần sắc mê man, là nghĩ đến điều gì?

Mình vừa hôn hắn, ngay sau đó hắn đã nghĩ ngay đến một người khác.

Hắn vì sao lại lạnh lùng như thế, vì sao lại đẩy nàng ra.

Vì sao nước mắt của nàng lại chẳng thể đổi được sự dịu dàng của hắn.

“Dung Dung, Du ca ca muốn nói cho ngươi biết, trong lòng ta, thật ra chỉ xem ngươi như muội muội, là trấm hồ đồ, không thể hiểu rõ lòng mình!” Hàn Tuấn nói, giọng nói hắn thanh nhã như nước, nhưng lại hết sức tàn khốc.

Một khi đã hiểu rõ lòng mình, hấn không thể tiếp tục sai nữa.

Lời nói của Hàn Tuân, khiến điều Diệp Từ Dung lo lắng trở thành sự thật.

Nàng không cam tâm nhìn Hàn Tuân, khóc nức lên, cơ thể trượt ngã xuống đất, điều nàng sợ hãi, rốt cuộc đã ứng nghiệm.

Hàn Tuân lắc đầu, đỡ Diệp Từ Dung dậy, nhẹ giọng nói bên tai Diệp Từ Dung: “Dung Dung, nếu ngươi vẫn muốn ở lại trong cung, trẫm sẽ vẫn đối tốt với ngươi, nhưng nếu ngươi không muốn, trẫm sẽ trả lại thân phận cho ngươi, giúp ngươi tìm một lang quân như ý.”

Dứt lời, liền lệnh cung nữ ngoài cửa đưa Diệp Từ Dung về Khôn Trữ cung.

Ánh trăng lên cao, đêm thật mông lung, bóng đêm càng lúc càng sâu hơn.

Hàn Tuân ngồi lại vào long ý, trong bóng đêm, qua thật lâu lòng vẫn không thể bình phục.

Bỗng nhiên, rèm cửa chợt lóe, một bóng đen tiến nhanh vào.

Hàn Tuân ngẩng đầu, phát hiện đó là thị vệ Thanh Bách hấn từng phái đến Bắc Thương quốc, lấy tên giả là A Mộc Đạt.

Sau khi hành lễ với Hàn Tuân, liền đứng dậy nói: “Bẩm hoàng thượng, ngài đoán không sai, hắc y nhân kia đúng là Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc, Hoàn Nhan Liệt Phong.”

Hàn Tuân cả kinh, từ trên ghế đứng dậy, quắc mắt nhìn: “Những gì ngươi nói là thật sao?”

Thanh Bách gật đầu, “Thuộc hạ vẫn luôn âm thầm theo dõi bọn hấn, hấn từng tháo xuống khăn che mặt, thuộc hạ nhận ra hấn, tuyệt đối không sai!”

Hàn Tuân híp mắt lại, đôi mắt đen láy càng sâu thẳm hơn, hấn chậm rãi nói: “Nói vậy, ngươi đã tìm ra nơi ở của bọn họ rồi đúng không?”

Thanh Bách cung kính gật đầu đáp: “Thuộc hạ theo một đường theo dõi mà trở về, tuy không dám đến quá gần, không rõ được nơi cụ thể, nhưng đại khái đã biết vị trí, hấn là có thể tìm được.”

Hàn Tuân gật đầu: “Đã như thế, ngươi hãy đi triệu tập binh mã, chúng ta sẽ đi ngay trong tối nay!”

Hàn Tuân dứt lời, liền cời long bào xuống, thay bằng bộ y phục màu trắng.

“Công tử, ngài hiện tại đã là hoàng đế, long thể quan trọng, ngàn vạn lần không nên mạo hiểm! Hãy để thuộc hạ đi!” Thanh Bách lo lắng nói.

“Các ngươi là đối thủ của Hoàn Nhan Liệt Phong sao?” Hàn Tuân lạnh giọng nói.

Hàn Tuân vận một thân bạch y bước đi trong bóng đêm nặng nề, lại thành Lãnh Nguyệt, toàn thân liền tản mát hơi thở lạnh lẽo tàn khốc. Vừa rồi trở mắt nhìn Liệt Phong mang Hề Hề chạy đi, mà hấn, thân là hoàng đế, ở trước mặt các thị vệ không thể ngang nhiên làm trò bắt bọn họ lại, hiện giờ, hấn đã có thể đánh nhau một trận kịch liệt với Hoàn Nhan Liệt Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Giăng co trong yên lặng

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, mênh mông hắt vào căn phòng thanh tĩnh.

Hề Hề xoa hai má nóng bừng, cảm thấy lòng mình quay cuồng nóng rực như lốc xoáy đang không ngừng cuộn trào, nỗi lòng phức tạp.

Ngủ không được, Hề Hề đành ngồi dậy, đè nén tình cảm trong lòng xuống, bắt đầu niệm kinh Phật: “Tâm như một thạch vô phân biệt, tâm vô không sở hành. Tuệ nhật tự hiện, như vân khai nhật xuất tương tự, đân hiết nhất thiết phân duyên tham sân, cấu tịnh tinh tấn...”

Thật lâu sau, ngọn lửa trong lòng lặng xuống, lòng lại như mặt hồ yên tĩnh, Hề Hề mới lại nằm xuống.

Vừa mới mơ mơ màng màng chớp mắt, chợt nghe thấy bên ngoài dường như có âm thanh khác thường, Hề Hề nhẹ nhàng từ trên giường vọt đến bên cửa sổ, qua lớp màn ngọc bích mỏng, nhìn ra ngoài viện.

Ánh trăng như nước trút xuống, phản chiếu ra bóng mờ của cây nho, một bóng người rần rờ đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích. Sương mù dày hòa trong bóng đêm, trôi chảy qua cây kiềng trong sân viện, cuốn bay góc áo hấn. Bị sương mù và ánh trăng bao phủ, khiến hấn trở nên mông lung, tuy nhiên, đôi mắt ung hạp dài kia lại sáng quắc, xuyên qua màn đêm, nhìn về phía Hề Hề.

Lòng Hề Hề đình trệ, mặt hồ tĩnh lặng trong lòng lại bắt đầu nhộn nhạo. Nàng hoài nghi đôi mắt sắc bén kia đã xuyên qua màn mỏng nhìn thấy nàng, thấy được nội tâm của nàng, nghĩ đến đây, mặt nóng hừng hực.

Hề Hề quay lại, nằm lên giường, nhưng lần này bất kể niệm kinh Phật thế nào, nàng cũng không ngủ được.

(Haizz một người đau khổ, một người vui sướng hạnh phúc...)

Cửa sổ bị mở toang ra, một trận gió mạnh xông vào, có bóng người nhanh nhẹn nhảy vào trong.

“Ai?” Hề Hề kêu khẽ lên một tiếng, từ trên giường ngồi bật dậy.

“Đừng la lên, là ta.” Giọng Liệt Phong trầm thấp truyền ra trong bóng tối.

Hề Hề lúc này mới thấy rõ, người đang đứng bên trong một thân hắc y đứng là Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Ngươi... Ngươi vào phòng ta làm gì?” Nghĩ đến trước đây hắn từng bốn cột mình, lòng Hề Hề dậy sóng, mặt lại vô thức nóng bừng lên.

“Ngươi đang xấu hổ sao?” Liệt Phong trêu chọc.

Hề Hề lúng túng, đang muốn tức giận, Liệt Phong liền thờ dài nói: “Có người đến đây.”

Hề Hề lắng tai nghe, bên trong bóng đêm, tiếng gió cuộn cuộn, nếu không chú ý sẽ không thể nghe thấy, Liệt Phong ở trong viện thì đã sớm nghe được.

Là ai đang đến đây? Chẳng lẽ là Hàn Tuấn, nhanh như vậy hắn đã tìm ra nơi này rồi sao? Hề Hề dùng đôi mắt trong trẻo dò hỏi Liệt Phong.

Liệt Phong gật gật đầu, mới vừa rồi cùng Hề Hề ý loạn tình mê, nhưng không hề phát hiện có người theo dõi phía sau, lần này sợ khó thoát, vì hắn cũng chẳng mang theo nhiều thị vệ, thị vệ bên cạnh hắn, tuy ai cũng có võ công cao cường, có thể một địch trăm, nhưng là, hắn biết Hàn Tuấn cũng không phải hạng vừa, hắn là bang chủ của Nguyệt Thần, dưới trướng hiển nhiên có đủ loại người tài.

Liệt Phong quay đầu hỏi Hề Hề: “Công lực của ngươi đã hồi phục chưa?”

Hề Hề gật đầu, mới vừa rồi vận khí thử, phát hiện công lực đã hồi phục được tám phần.

Liệt Phong yên tâm gật đầu nói: “Thế này đi, ta và các thị vệ sẽ cầm chân bọn họ, ngươi hãy tùy thời bỏ chạy.”

“Như vậy sao được?” Hề Hề hiểu, giờ phút này không phải là lúc để Liệt Phong bảo vệ cho mình, mà nên là ngược lại, hắn dù gì cũng là Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc, nếu chết không rõ ràng hoặc bị bắt giữ ở Nam Triều, hậu quả sẽ khôn lường được.

Huống hồ, xem tình thế bên ngoài, có vẻ tám phần Hàn Tuấn đã phát hiện ra thân phận của Liệt Phong, nếu không phải hắn mạo hiểm cứu nàng, Liệt Phong cũng không để lộ hành tung, nghĩ đến đây, không khỏi vạn phần xin lỗi nhìn Liệt Phong.

Vừa hay chạm phải ánh mắt của Liệt Phong, hai đôi mắt như dính vào nhau, mãi không thể thu lại.

Đúng lúc này, bốn phía bên ngoài căn phòng, có vô số hắc y nhân xuất hiện, bao vây chung quanh, nháy mắt sân nhỏ đã trở nên vô cùng khấn trương, có một thị vệ quát lớn: “Người bên trong, còn không mau đầu hàng.”

Liệt Phong và Hề Hề bỗng đồng thanh cười nói: “Hai người chúng ta cùng hợp lực, nhất định có thể thoát được!”

Hai người sóng vai đi ra ngoài, thị vệ của Liệt Phong và Linh Nhi cũng theo sát phía sau, bước ra ngoài.

Đây vốn chỉ là một cái sân nhỏ, trong một lúc lại có nhiều người như vậy, nên càng nhỏ hẹp hơn.

“Chủ nhân của các ngươi không tự mình đến sao?” Liệt Phong quét mắt một vòng, lạnh giọng nói, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, tràn đầy khí phách.

Mấy thị vệ không ngờ bước ra từ căn phòng lại là một nam tử mười phần khí phách như vậy, trong lúc nhất thời có chút ngoài ý muốn, mấy thị vệ hắc y trái phải chậm chạp tách ra, một người vận áo trắng đeo mặt nạ xuất hiện.

Hắn ung dung lạnh lùng đứng đó, toàn thân tản mát hơi thở thâm u lạnh lẽo, tựa như ngọc sáng giữa đồng tuyết, ôn nhuận mà rét lạnh thăm thẳm. Ánh trăng bạc hắt lên mặt nạ thanh đồng, khúc xạ ra ánh sáng kim loại, đôi môi mỏng bên dưới mặt nạ hơi nhếch lên, bỗng nhìn thấy Liệt Phong và Hề Hề đương sóng vai đứng cùng một chỗ, đôi đồng tử sau lớp mặt nạ chợt co rút lại, như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong ánh mắt sáng tối rõ ràng ấy. Mặt nạ lạnh băng càng trở nên thâm sâu âm trầm hơn.

Liệt Phong không chút khách khí giương giọng nói: “Lãnh Nguyệt, cần gì phải lén lút giấu mặt như thế, đây không phải việc làm của quân tử!”

“Ta chưa bao giờ nhận mình là quân tử, vả lại, ta thấy Tả Hiền Vương cũng chẳng phải quân tử gì.” Lãnh Nguyệt không nhanh không chậm mở miệng, âm thanh của hắn lãnh đạm hờ hững nhưng cũng rất điềm tĩnh, tựa như trời sinh hắn đã sẵn ngữ điệu lạnh lùng ấy, mặc dù môi mang nụ cười thân nhiên,

thì cũng chỉ là cảm chừng như thế, chứ không hề hòa hợp với ánh mắt.

Liệt Phong cao giọng cười: “Lãnh Nguyệt, không, phải gọi là bệ hạ chứ, bản vương đã sớm biết thân phận của ngươi, nhưng bản vương lại có chút không hiểu, đường đường là hoàng đế của Nam Triều lại không dám dùng khuôn mặt thật để gặp ngươi khác sao.”

Ánh mắt Lãnh Nguyệt chợt lóe hàn ý, thật ra từ lúc biết Hề Hề gặp Diệp Từ Dung, hắn đã biết Hề Hề nhất định đã đoán được thân phận thật của hắn. Nhưng hắn vẫn không dám đối mặt với nàng, nên mới lại đeo mặt nạ. Hiện giờ bị nói toạc ra, Hàn Tuần liền vươn tay tháo mặt nạ xuống.

Bên dưới ánh trăng nhàn nhạt, một khuôn mặt thư nhả ôn văn ung dung hé ra trước mắt mọi người, đôi mắt vừa thanh tao, vừa lạnh lùng sáng rõ, đáng người tuần duật bạch y bay phấp phới.

Đúng là Hàn Tuần!

Hề Hề nhin không được lùi về phía sau, ngay cả khi sớm biết Hàn Tuần là Lãnh Nguyệt, nhưng khi thật sự phải đối mặt, trái tim nàng vẫn không kiềm được đập loạn.

Hàn Tuần ôn nhuận thanh nhả hợp làm một với Lãnh Nguyệt âm trầm lạnh lùng.

Hề Hề có cảm giác, người hiện tại đang đứng trước mặt mình mới chính là Hàn Tuần thật sự, hai khí chất giao nhau hòa làm một, ôn nhả cũng chính là lãnh khốc, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng lại mang theo nụ cười nhả nhặn dịu dàng.

Hiện giờ Hề Hề mới hiểu được, vì sao gương mặt Hàn Tuần lại trắng nõn như thế, có lẽ là do luôn mang mặt nạ, nên chẳng chạm phải ánh mặt trời.

“Không nghĩ đến hoàng đế Nam Triều không những võ nghệ cao cường, mà diễn trò cũng siêu phẩm thoát tục như thế, thật khiến bản vương bội phục, không biết hôm nay đến thăm, có phải do muốn xướng diễn thêm một màn nữa?” Liệt Phong chậm rãi mở miệng, hai tròng mắt chứa hàn ý, giống như tuyết thẳng chập, khiến kẻ khác không rét mà run.

“Chuyện này ngươi hẳn phải là người biết rõ nhất chứ. Ngươi âm thầm lên vào Nam Triều của ta, nhất định là có bí mật không muốn cho ai biết, trăm sao có thể thả ngươi đi. Huống chi, ngươi còn bắt cóc quý phi của trẫm, trẫm đương nhiên phải cứu nàng về.” Ánh mắt Hàn Tuần xẹt qua tia sáng lạnh, dung mạo ôn hòa bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị thâm tường, giọng điệu hờ hững, lạnh buốt như băng.

“Bắt cóc? Ngươi nói sai rồi, là ta bắt cóc nàng hay ngươi bắt cóc nàng, trong lòng ngươi rõ ràng nhất!” Liệt Phong đề thấp giọng, lạnh lùng nói.

Tay hắn không tiếng động nắm lấy tay Hề Hề, tay hắn ấm áp, ngoài hơi ấm, còn có cảm giác rất an toàn.

Hề Hề không nói gì, mặc cho Liệt Phong nắm tay nàng.

Hai người nắm tay lọt vào mắt Hàn Tuần, hắn cũng không nói gì, vẻ mặt vẫn lạnh lẽo tựa băng tuyết, đôi mắt thâm sâu, có tức giận chợt lóe rồi vụt biến mất.

Thật lâu sau hắn cũng không cất tiếng, sân nhỏ một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió vi vu. Sau cùng, hắn cũng mở miệng, mỗi một chữ một tiếng, đều hết như tiếng kim loại cắt vào ngọc thạch, làm cho nội tâm người khác phát run.

“Các ngươi nghĩ tối nay có thể toàn thân trở ra ư?” Trong bóng đêm, Hề Hề rõ ràng nhìn thấy một Hàn Tuần dịu dàng như nước đang đứng ở trước mắt, nhưng hiện tại một chút dịu dàng cũng không có, một chút dấu vết cũng không có, không còn nụ cười như trước nữa, khuôn mặt ngoài lạnh nhạt còn có hờ hững. Mà giọng nói của hắn, nghe không ra khả năng có thể thương lượng đường sống, làm cho Hề Hề đương nghĩ sẽ thương lượng với hắn, lòng hơi căng thẳng, sợ là phải xuất thủ.

“Hàn Tuần, thật sự là si tâm vọng tưởng, ngươi cho là Hề Hề sẽ quay về bên cạnh ngươi sao?” Liệt Phong chậm rãi nói, âm thanh xa xôi mà bình tĩnh, giống như tiếng sáo trầm bổng véo von dưới trăng non trong đêm tối.

Thật vậy sao? Minh thật sự đang vọng tưởng đúng như lời hắn nói sao?

Lòng Hàn Tuần ngưng trệ, lấy chút ánh sáng còn sót lại nơi khóe mắt khẽ liếc nhìn Hề Hề một cái.

Cho tới bây giờ, tại nơi đây, hắn vẫn không dám nhìn thẳng vào nàng, hiện giờ nhìn, lòng vẫn không kiềm được run lên.

Ánh trăng sáng tỏa, chiếu lên quần áo đơn bạc của nàng, nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, khuôn mặt thanh lệ tuyệt trần cứ như vậy xinh đẹp, cũng là như vậy trong trẻo lạnh lùng.

Đôi mắt trong veo dưới ánh trăng mang theo một tầng sương mù óng ánh, đó là ánh sáng của quật cường mà xa cách. Hề Hề phát hiện, những điều ấy có chút đối lập với nam tử quý khí bức người, phong tư kiệt xuất tuần mỹ này, ánh mắt hắn gắt gao vây chặt Hề Hề, khuôn mặt mang theo tình ý không chút che giấu.

“Hàn Tuần, nếu ngươi chính là Lãnh Nguyệt, hẳn ngươi phải biết thân phận của ta, ta tuyệt đối sẽ không ở lại, càng không nghĩ sẽ làm quý phi gì của ngươi, chuyện này trước khi ngươi đăng cơ ta đã từng nói với ngươi rồi, ta giúp ngươi, ta không cần gì cả, ngươi là người thông minh, sao lại để tâm như thế.” Hề Hề nhẹ nhàng nói, ánh mắt lại lạnh lùng nghiêm nghị.

Hàn Tuấn thân nhiên cười, dịu dàng nói, ” Mặc kệ người có nguyện ý hay không, ta chỉ biết ta phải giữ người lại!” Hắn tựa như không hề nghe thấy những điều nàng nói, hơn nữa, những lời này của hắn, là vô lại đến cực điểm.

Hề Hề ngẩn ra, hiển nhiên không thể tin được Hàn Tuấn sẽ nói ra mấy lời này, trong nhất thời giật mình cả kinh.

Ánh mắt đưa tình của Hàn Tuấn khiến Liệt Phong đứng ở một bên cười lạnh, khuôn mặt vốn tuấn tú ảm áp, hiện tại trở nên lạnh lùng. Nhìn Hàn Tuấn bằng ánh mắt sắc bén như đao kiếm, làm người khác rét run, hắn chậm rãi nói: “Hàn Tuấn ta đã sớm nói người si tâm vọng tưởng!”

Hàn Tuấn nhìn Liệt Phong, hai đôi mắt đều cực kỳ lãnh khốc, không ai nói thêm lời nào, tựa như một trận giằng co quyết đấu trong im lặng.

Không khí xơ xác tiêu điều bao phủ khắp sân nhỏ, luồng khí xung quanh cũng đóng băng theo, rồi dần co rút lại, khiến kẻ khác cũng khó thở, hô hấp không thông.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Kỳ phùng địch thủ

Không khí giữa Hàn Tuấn và Liệt Phong lúc này, ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, là hết sức căng thẳng.

Ngọn đèn leo lét, ánh trăng trong treo mà lạnh lùng, không khí đóng băng, đêm đen yên tĩnh, nghe thấy cả tiếng gió rít.

Cái đầu lạnh của Hề Hề lúc này, nháy mắt trống rỗng.

Cũng trong lúc ấy, Hề Hề nhìn thấy Hàn Tuấn tiếp nhận một bảo kiếm từ tay thị vệ, bàn tay ngọc nhẹ nhàng rút kiếm ra, ánh kiếm nhảy nhót, hàn ý bức người.

Liệt Phong âm thầm cười, cũng nhận lấy một bảo kiếm từ tay thị vệ, rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm trong suốt, hắt vào đôi mắt sâu thẳm của Liệt Phong. Mặt hắn cười như không cười, bên trong lờ mờ nhá là sự lãnh khốc.

Cả hai đều rất ít khi dùng kiếm, bởi vì luôn có hộ vệ bảo vệ cho bọn họ.

Giờ phút này lại không hẹn mà cùng sử dụng kiếm.

Bọn họ cứ cầm kiếm nhìn nhau, gió đêm thổi vạt áo phát phới, tóc đen bay loạn, trong tròng mắt hai người dường như có hoa lửa bắn ra, rồi không ngừng va đập với nhau.

Dòng khí chảy xuôi chung quanh nhất thời đông cứng lại, đè nặng lên mọi người.

Hề Hề cảm thấy lòng mình đang từng chút, từng chút một nhảy dựng cả lên, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh, áp lực nặng nề này so với nàng tự quyết đấu còn muốn khản trương hơn. Nàng rất muốn ngăn cản bọn họ, thế nhưng nàng biết trận chiến này khó mà tránh được.

Liệt Phong đưa tay thỉnh mời: “Ngưỡng mộ đã lâu, xin được thỉnh giáo.”

Lãnh Nguyệt lạnh giọng nói: “Không cần khách khí, xin được phụng bồi!”

Hai người khách khí, thật trầm tĩnh, thật an nhàn.

Họ giữ tư thế nhàn nhã thật lâu, không hề nhúc nhích, giống như thác nước đóng băng an tĩnh, nhưng ai cũng ý thức được, một khi nó bùng phát, chỉ có thể là kinh thiên động địa.

Đúng lúc này, gió đêm cuốn một cái lá cây bay vào giữa tầm mắt hai người, rồi bất thình lình vỡ ra.

Ngay tại thời khắc ấy, hai người đồng thời di chuyển.

Trong màn đêm đen kịt, hai bóng người nhảy lên, tựa như một tia chớp, mang theo mây đen cuộn cuộn.

Leng keng một tiếng, hai bảo kiếm giáp cùng một chỗ.

Khuyến cho những người xung quanh không tự chủ được phải lùi về phía sau.

Hai người đối diện nhau, ánh mắt mang theo vô số than thở.

Trời đất trong lúc ấy bỗng tối sầm lại, đại khái là trăng đã chui vào trong mây.

Một chiêu qua đi, hai người đều đã biết được thực lực của đối phương, không bắn khoả nữa, cơ thể lần lượt lượn vòng, đấu cùng một chỗ.

Trước đây, hai người chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt.

Kỳ thật bọn họ đã chờ mong trận chiến này lâu rồi.

Hiện giờ kỳ phùng địch thủ, không chút trời buộc, khó phân thắng bại.

Trận đấu này xứng là trận quyết đấu của cao thủ và cao thủ, hai người xuất chiêu đều rất nhanh, nhanh đến nỗi người khác không kịp nhìn thấy chiêu thức của bọn họ, chỉ thấy ánh kiếm lan khắp bốn phía, không ngừng lóe sáng.

Thị vệ của hai người đều đã qua huấn luyện, không có lệnh của chủ nhân, vẫn không ra tay, chỉ trong tư thế chực chờ, sẵn sàng nghênh đón quân thù.

Hai người đánh với nhau thật lâu, lâu đến nỗi trăng đã hạ xuống, lâu đến đêm càng lúc càng sâu hơn, lâu đến mồ hôi trong lòng bàn tay Hề Hề đã nguội lạnh.

Hai người trước mắt chẳng thể phân thắng bại.

Hề Hề lạnh mắt nhìn, chung quanh đều là tường cao, trên nóc, đều đã bị thị vệ của Hàn Tuân bao vây, tất cả đều mang theo cung tên.

Lần này cho dù là Liệt Phong thắng, bọn họ cũng khó mà chạy thoát, trừ phi Liệt Phong có thể bắt giữ Hàn Tuân, nhưng Hề Hề nhìn tình thế trước mắt, hiểu là không thể có khả năng đó.

Hai người cứ chiến đấu với nhau như thế, không biết đến bao giờ mới có thể phân thắng bại.

Ánh mắt lo lắng của Hề Hề xẹt qua tường cao, trong đêm sâu, bỗng nhiên có mấy bóng trắng không tiếng động xuất hiện, đánh nhau với các thị vệ của Hàn Tuân. Người thủ lĩnh áo trắng phiêu dật, đúng là Lâm Ứng Nương.

Từ sau khi Hề Hề rời khỏi hoàng cung, sợ Lâm Ứng Nương lo lắng, Liệt Phong đã phái người đến Tướng phủ báo tin, nghĩ đến có lẽ do Lâm cô cô lo lắng cho Hề Hề, nên mới phái người đến tiếp ứng, lại rất đúng lúc.

Mái hiên xảy ra xung đột, trong sân thị vệ của Liệt Phong và Lãnh Nguyệt cũng bắt đầu đánh nhau.

Lâm Ứng Nương từ trên tường nhảy xuống, đến bên cạnh Hề Hề, “Thánh chủ, người và Tả Hiền Vương mau đi trước đi, nơi này, đã có chúng ta rồi.”

Hề Hề gật đầu nói: “Các người hãy cẩn thận một chút.”

Hề Hề dứt lời, hai chân liền điểm nhẹ, giống như một bông tuyết, nhảy về hướng Liệt Phong và Hàn Tuân đang chiến đấu kịch liệt.

Trong bóng đêm, nàng vận áo trắng như mây, nhanh nhẹn như múa, tay cầm kiếm, ánh sáng dập dờn.

Hề Hề lựa thời cơ thích hợp, chen kiếm vào giữa Hàn Tuân và Liệt Phong, chắn kiếm giữa trận chiến kịch liệt của hai người.

Trong nháy mắt hai người đều quay đầu nhìn về phía Hề Hề, dưới ánh trăng, mái tóc dài của nàng xõa ra, giờ phút này đứng ở không trung, áo trắng bay phấp phới, khuôn mặt trong trẻo thanh tịnh khiến lòng hai người khẽ nhúc nhích.

Dáng người nàng nhẹ nhàng như ánh trăng hồ, áo trắng uyển chuyển như gió quỳên lấy tuyết.

Hề Hề không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Hàn Tuân thật sâu, đó là một cái nhìn rất phức tạp, làm cho Hàn Tuân ngẩn ra, thừa dịp hấn thả lỏng, nắm lấy tay Liệt Phong, hai người cùng phóng ra khỏi tường cao.

Ánh mắt Hàn Tuân dâng đầy mất mát, hấn đang định phóng người đuổi theo, nhưng lại gặp phải kiếm của Lâm Ứng Nương, bị ngăn lại.

Hàn Tuân khẽ cười khổ, dung mạo tuấn nhã dưới ánh trăng khiến kẻ khác không thể nhìn thấu.

Hề Hề và Liệt Phong chạy vào một con ngõ tắt, bọn họ đều ý thức được, chỉ cần bọn họ an toàn, những người đang ở lại chiến đấu cũng sẽ tự nhiên có thể rút lui an toàn.

Cuối cùng thoát khỏi sự truy đuổi của Hàn Tuân, lòng hai người buông lỏng.

Giờ phút này, trăng sáng đã hạ xuống, bóng đêm thật sâu, đúng là lúc khoảng thời gian tối om trước khi trời kịp bùng sáng.

Hai người đang chạy vào con ngõ, hai bên là nhà dân, một trận gió nổi lên, làm cho những cành cây chung quanh rung động.

Tiếng xao động kia làm lòng Hề Hề căng thẳng, chân hai người bước chậm lại.

Có một âm thanh lạ lẫn vào trong tiếng gió, Hề Hề quay đầu nhìn lại, một bóng đen từ trên cây nhảy xuống.

Người ấy đứng ở đầu ngõ, đưa lưng về phía hai người, một thân áo đen, cơ thể cao lớn vững chắc như một đỉnh núi không thể lay động, chặn lại đường đi của hai người.

Bóng đêm âm đạm, nghênh đón bọn họ phía trước là một hàn ý tê tái lòng người, Hề Hề biết, đó là sát ý.

Là ai?

Có thể thấy võ công của người này không hề thua kém Hề Hề và Liệt Phong, hay hẳn là thị vệ của Hàn Tuấn, Hề Hề thật nghĩ không ra còn có người ở đây.

“Người là ai? Muốn làm gì?” Liệt Phong giương hàng mi đẹp đẽ, có chút không kiên nhẫn hỏi.

Hắc y nhân khẽ xoay người, khăn đen che mặt, chỉ lộ ra một tròng mắt tinh anh, ở trong bóng đêm lờ lờ sáng lên.

Liệt Phong khẽ cười, giọng nói tràn đầy khinh thường, “Cần gì phải làm kẻ lén lút như vậy!”

Người kia không đáp, ánh mắt lạnh chợt lóe, bội kiếm sắc bén trong tay vung lên, bỗng nhiên phóng người, đâm thẳng về phía Hề Hề.

Mũi kiếm còn chưa đến, luồng kiếm khí đã đâm đến, Hề Hề biết mình không thể chống đỡ được, chuyển động cơ thể, lùi về phía sau, nhưng mũi kiếm lại như bóng với hình, Hề Hề không thể né khỏi mũi kiếm này.

Chỉ cảm thấy một thanh kiếm mang theo nội lực mạnh mẽ đâm về phía kiếm của nàng, đập vào người Hề Hề, hô hấp của Hề Hề bị kiếm hãm, giống như chìm nổi trong tình cảnh nguy nan. Vốn nội lực của Hề Hề vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hiện tại còn gặp phải người có nội lực mạnh mẽ như vậy, không thể chống đỡ được đòn tấn công, kiếm trong tay rơi xuống.

Thế tấn công của người kia không hề suy giảm, mang kiếm đâm thẳng vào trước ngực Hề Hề.

Hết thảy như một tiếng sấm, Liệt Phong bên cạnh không kịp phản ứng, kiếm đã muốn đâm vào Hề Hề.

Liệt Phong nổi giận quát một tiếng, không kịp nghĩ, bỏ người về phía Hề Hề, đẩy Hề Hề qua một bên.

Chỉ nghe thấy tiếng kiếm đâm vào da thịt, âm thanh kia không lớn, nhưng vẫn lọt vào tai Hề Hề, như một tiếng sấm rền vang.

Quay đầu nhìn lại, Liệt Phong đã té ngã trên đất, kiếm kia đâm vào sườn phải của hắn, bên trong bóng đêm, Hề Hề mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy một chất lỏng đậm màu chảy ra.

Hề Hề thất sắc, tựa như bị dội một gáo nước lạnh, ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt không thể khống chế lăn dài xuống, giống như chuỗi hạt bị đứt đoạn.

“Hoàn Nhan Liệt Phong... Hoàn Nhan Liệt Phong...” Hề Hề run rẩy chậm chạp ôm lấy Liệt Phong, lấy tay bịt lại miệng vết thương không ngừng chảy máu của hắn.

Liệt Phong mở mắt nhìn, lười biếng nhàn nhã cười, ôn nhu nói: “Ta cuối cùng có thể trả lại cho người một kiếm.”

Đứt lời vрон tay, lau nước mắt trên mặt Hề Hề, tuy nhiên nước mắt của Hề Hề lại không ngừng trào ra, chỉ chốc lát sau đã ướt hết tay hắn.

Liệt Phong ảo não nhíu mày: “Đừng khóc được không, nếu không ta sẽ đau lòng đấy!” Đứt lời, liền rũ tay xuống, rơi vào hôn mê.

Hề Hề giống như phát điên, không ngừng lay Liệt Phong, nhưng hắn không hề tỉnh lại.

Hề Hề lau khô nước mắt, ngẩng đầu, nhìn hắc y nhân trước mắt.

Phượng Đông hùng sáng, đã là bình minh, nhưng lòng Hề Hề vẫn đen đặc, nàng chậm rãi đứng lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào hắc y nhân.

“Người không phải muốn giết ta sao? Động thủ đi!” Hề Hề tràn đầy phẫn nộ nói.

Ánh bình minh nhàn nhạt, chiếu vào đôi mắt biến ảo của nàng, tựa như không còn linh hồn nữa, nhưng lại quật cường khiến lòng người khác run sợ.

Đôi mắt của hắc y nhân vốn lạnh thấu xương như gập đã kích, hắn phải lùi về phía sau hai bước, mới có thể đứng vững.

Sự khác thường này khiến Hề Hề có chút ngoài ý muốn, mũi chân xoay tròn, bật người dậy, kiếm trong tay tấn công về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân bỗng nhiên lùi về phía sau, chặn lại kiếm của Hề Hề, lạnh lùng nói: “Nếu người muốn tránh khỏi sự đuổi bắt của Hàn Tuấn, chỉ có ta mới có thể cứu người!”

“Cứu ta? Người không phải muốn giết ta sao?” Hề Hề lạnh giọng nói.

“Đúng vậy, ta muốn giết ngươi, nhưng vừa rồi đã thất bại, ta sẽ không ra tay nữa. Hiện giờ chỉ có ta mới có thể cứu các ngươi, thành Lăng Châu đã bị phong tỏa, sợ là các ngươi sẽ không thể bỏ chạy, chứ đừng nói ra khỏi thành, huống chi, hần đã bị thương, các ngươi còn có thể trốn đi đâu được?” Hắc y nhân chậm rãi nói.

Hề Hề lạnh giọng nói: “Ta dựa vào đâu mà tin ngươi đây?”

“Bằng thân phận của ta, ta đã nói thì sẽ giữ lời.” Dứt lời, hắc y nhân liền tháo khăn che mặt màu đen xuống.

Gió nhẹ lướt qua, hé ra một khuôn mặt tiêu sái, hàng chân mày và thái dương mang theo phong độ hào sảng, nhưng đôi mắt thâm sâu, ánh sáng tinh anh bắn khắp bốn phía.

Đúng là Võ uy tướng quân Diệp Khải Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh My Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đình viện thăm thăm (thượng)

Diệp Khải Phong? Sao lại là hần? Hề Hề sao tin được!

Tuy nói Hề Hề gặp ông không được mấy lần, nhưng Hề Hề vô cùng kính trọng ông, không chỉ bởi vì Hàn Tuyên tín nhiệm ông, cũng không phải vì ông đã giúp Hàn Tuần đăng cơ, mà Hề Hề có một sự tin tưởng ông xuất phát từ đáy lòng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hề Hề thật sự không thể tin được, ông lại ác độc muốn dồn mình vào chỗ chết như vậy.

Hề Hề đặt tay lên ngực tự hỏi mình đã làm gì đắc tội ông, vì sao ông phải giết mình?

“Hóa ra là Diệp tướng quân,” Hề Hề giấu đi mắt mắt trong lòng, lạnh giọng nói, “Vì sao Diệp tướng quân muốn giết tiểu nữ, ta tự hỏi mình chưa từng làm gì đắc tội Diệp tướng quân. Chẳng lẽ Diệp tướng quân là loại người qua câu rút vắn mà người ta hay nói?”

Khi Diệp Khải Phong tháo khăn che mặt ra, vốn không nghĩ sẽ ám sát nàng nữa, hiện giờ Hề Hề chất vấn, trong lòng có chút hồ thẹn, thật ra ông muốn giết Hề Hề, cũng là do nhất thời xúc động.

Đơn giản là vì Diệp Từ Dung phái người trong cung truyền cho ông một phong thư, nói Hàn Tuần bị nữ tử này mê hoặc, vì nàng mà đối đầu với Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc. Chuyện Hàn Tuần phong nàng làm phi, ông đã sớm biết, nhưng không ngờ Hàn Tuần si mê đến nỗi vì nàng mà đối nghịch với Hoàn Nhan Liệt Phong.

Diệp Khải Phong không chủ trương Nam Triều đối địch với Bắc Thương quốc, hiện tại Nam Triều là một nước yếu thế, không nên tiếp tục gây chiến tranh. Cho nên mới tàn nhẫn hạ quyết tâm, giải quyết hậu họa này.

Không nghĩ đến thất bại, còn ngộ thương Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc.

Hiện giờ, nhìn thấy ánh mắt quật cường của Hề Hề, không hiểu vì sao lòng thăm xúc động, bỗng dưng phát hiện ánh mắt này rất quen thuộc, như đã sớm khắc sâu vào lòng, trong khoảng thời gian ngắn đã là làm ông giết mình, mình sau cùng không hạ thủ nữa.

Ông cất lại bảo kiếm vào trong vỏ, nói: “Trời sắp sáng rồi, nếu còn kéo dài, chỉ sợ người trong lòng người sẽ gặp nguy hiểm, các ngươi đều đang chạy trốn, làm sao tìm thái y được. Mong các ngươi tin tưởng bản tướng quân.”

Hề Hề cúi đầu nhìn Liệt Phong trong lòng mình, bên dưới ánh nắng ban mai nhàn nhạt, khuôn mặt hần tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, khí phách ngang ngược nghiêm nghị thường thấy đã không còn nữa, không khỏi lòng đau như cắt, nước mắt lại mơ hồ chảy ra.

Hiện giờ Liệt Phong đã bị thương, với võ công của Diệp Khải Phong, nếu muốn giết mình, chỉ cần một nhát kiếm, cần gì phải tốn thêm thời gian, bảo bọn họ đến phủ ông dưỡng thương làm gì.

Hề Hề gạt đầu, mặc kệ Diệp Khải Phong vì sao muốn ám sát nàng, mặc kệ lời hần có đáng tin hay không, bọn họ không còn lựa nào khác.

Diệp Khải Phong thấy Hề Hề đã đồng ý, vẫy tay một cái, thị vệ của hần liền mang đến một cỗ kiệu, đưa Hề Hề và Liệt Phong về phủ tướng quân, rồi an bài cho bọn họ ở trong một cái viện hẻo lánh.

Viện này không lớn, nhưng đều có đầy đủ mọi thứ, và có cả một phòng bếp.

Diệp Khải Phong rất tuân thủ lời hứa, phái thị vệ mời thầy thuốc đến trị cho Liệt Phong. May mà Liệt Phong không bị thương ngay nơi trí mạng, thầy thuốc băng bó vết thương cho Liệt Phong, rồi ghi một đơn thuốc, dặn dò vài câu, rồi rời đi.

Có thị vệ đi bốc thuốc, lát sau trở về đưa thuốc đến tiểu viện, Hề Hề nhận thuốc, tự mình vào bếp sắc thuốc. Diệp Khải Phong vì sợ lộ tin tức, nên ngay cả nha hoàn cũng không phải đến, tất cả đều tự tay Hề Hề làm lấy.

Hề Hề bỏ thuốc vào siêu, thêm nước, sau đó lấy củi nhóm lửa.

Năm ấy, khi nàng còn ở cùng bà bà, nàng cũng đã làm qua chuyện này, tuy nhiên hôm nay chẳng hiểu vì sao, là do có chút lạ lẫm, hay là vì lo lắng, nhóm lửa một lúc lâu, lửa vẫn không cháy.

Một vầng mặt trời dâng lên ở đằng Đông, chiếu sáng tiểu viện, cũng đồng thời chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Hề Hề.

Vốn là một ngày nắng đẹp, nhưng lòng Hề Hề lại thật chật vật.

Cuối cùng cũng nhóm được lửa, Hề Hề ngồi vào ghế trúc, nhìn siêu thuốc đang nấu đến xuất thần.

Nghĩ đến Hoàn Nhan Liệt Phong đang hôn mê trên giường, lòng Hề Hề lại như lửa đốt, khi thì giống như bị băng tuyết bao phủ, nói không nên lời tâm tình của mình lúc này. Ngay cả khi nàng nhiều lần niệm “Tâm như chỉ thủy kinh”, cũng không thể dịu được.

Nàng không rõ vì sao Hoàn Nhan Liệt Phong lại đỡ nhất kiếm đó cho mình, nếu kiếm kia đâm sâu thêm một chút, hoặc lệch đi một chút, giờ phút này mạng của hắn đã khó giữ.

Nam tử này ngang ngược bá đạo, có thể nghiêng ngả thiên hạ, vì sao phải liều mạng cứu mình.

Đáp án hô hào mà ra, nhưng Hề Hề vẫn có chút không thể tin đó là sự thật, tuy nhiên lại chờ mong đó là sự thật.

Hắn đến Nam Triều có mục đích gì? Chợt nhớ đến lời của Linh Nhi, lòng Hề Hề mơ hồ ít nhiều hiểu được, có một loại vui sướng mờ mờ dâng lên trong lòng, nhưng khi nhớ tới hắn vẫn còn nằm trên giường, sống chết chưa rõ, lòng nàng nháy mắt lại xuất hiện vết nứt.

Nàng đang bị sao vậy? Có ai có thể nói cho nàng biết không!

Siêu thuốc cuối cùng cũng nấu xong, Hề Hề dập tắt lò lửa, bưng thuốc vào trong phòng.

Nàng nâng Liệt Phong dậy, cẩn thận bón cho hắn từng muỗng thuốc.

Vừa cho hắn uống thuốc xong, Diệp Khải Phong liền bước vào, tự mình ngồi lên một cái ghế, đôi mắt sáng không chút gọn sóng. Tuy nói tuổi ông đã không còn trẻ nữa, nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt anh tuấn và phong thái của ông năm nào, dù vậy, do nhiều năm cưỡi ngựa chinh chiến, khuôn mặt ông phần nào nhiễm ít phong sương.

Ông ngồi trên ghế: “Nếu ngươi đã trốn khỏi hoàng cung, vậy là muốn cắt đứt mọi thứ với bệ hạ đúng không?”

Hề Hề nghe thấy Diệp Khải Phong lo lắng hỏi, ông đang lo mình đổi ý, trở về hoàng cung làm phi tử của Hàn Tuấn.

Bấy giờ mới nhớ ra quan hệ của Diệp Từ Dung và Diệp Khải Phong, chẳng lẽ vì lo lắng con gái trong cung thất sủng, nên liền muốn giết nàng?

Hề Hề cười sâu thẳm “Diệp tướng quân yên tâm, nếu đã rời khỏi hoàng cung, thì sẽ không về nữa. Ngài có thể yên tâm!”

Hàng chân mày của Diệp Khải Phong căng cao, hỏi: “Không biết cô nương có lai lịch thế nào?” Trước kia hắn không chú ý, nữ tử này có đôi mắt rất quen thuộc, chỉ là nó không phải màu tím, nhưng về mặt kia, cách nói chuyện kia, càng lúc càng làm hắn nghĩ đến một người, cảm thấy họ thật giống nhau.

Đương nhiên ông không tin chuyện nàng là cháu gái của thừa tướng phu nhân, có được ngọc tỷ của Hàn Tuyên, đến tột cùng có thể là ai.

Hề Hề nhìn ánh mắt nghiền ngẫm của Diệp Khải Phong, ý thức được ông đang hoài nghi thân thế của nàng, tuy nhiên nàng sẽ không nói cho ông biết thân phận thật, vì vị trưởng bối mà nàng từng tôn kính, hiện tại đã chẳng còn tin tưởng được nữa.

Hề Hề bình tĩnh cười nói: “Ta chỉ là một nữ tử bình thường, vì cơ duyên xảo hợp, mới nhận được truyền quốc ngọc tỷ. Nếu tướng quân không còn chuyện gì khác, Hề Hề phải chăm sóc người bị thương, không thể tiếp chuyện.”

Hề Hề rất lãnh đạm, không chút cảm kích hay nể mặt nói, nếu không phải ông, Liệt Phong đã không bị thương, nàng thậm chí mong cho vết thương của Liệt Phong mau lành lại, để bọn họ có thể nhanh rời khỏi nơi thị phi này.

Diệp Khải Phong đứng dậy nói: “Hiện tại thành Lãng Châu đã bị phong tỏa, sợ là nhất thời nửa khắc các ngươi không thể đi được, mong kiên nhẫn ở lại đây dưỡng thương, chờ hắn hồi phục rồi, ta sẽ đưa các ngươi ra khỏi thành!” Dứt lời, liếc nhìn Hề Hề một cái, rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đình viện thăm thăm (hạ)

Ánh tà dương cuối cùng của ngày cũng trôi mất, bên trong chớp mắt bị bóng tối bao phủ, một ngày lặng lẽ trôi qua.

Một ngày này, Hề Hề trải qua thật gian nan, thật dài.

Suốt một ngày, Liệt Phong vẫn hôn mê, không có dấu hiệu tỉnh lại, Hề Hề sợ hấn sẽ ngủ mãi như thế. Một kiếm kia tuy không đâm vào nơi trọng yếu, nhưng với sức lực của Vô Uy tướng quân Diệp Khải Phong, nếu là người khác, chắc đã đi đời nhà ma.

Nurong theo ánh hoàng hôn nhạt, đôi mắt Hề Hề dừng ở chỗ Liệt Phong, nàng phát hiện nàng như lần đầu biết hấn.

Bởi vì khuôn mặt hấn vô cùng tái nhợt, không chút máu, nhìn qua khiến kẻ khác thấm chua xót. Hàng mi dài và đen như mực, mày nhíu lại, tựa như đang rất đau đớn. Đôi mắt sắc bén thâm thúy, hiện tại nhắm chặt, hấn thực yên lặng, sự yên lặng này làm nàng đau lòng.

Hề Hề nhớ ý cười nhấp nháy từ đôi mắt hấn, cho dù là ý cười giễu cợt. Nhớ khi hấn mở miệng nói chuyện, cho dù giọng hấn lạnh như băng.

Tuy nhiên hấn lại nằm lặng im ở đó, khiến lòng nàng khổ sở buồn bã.

Hấn nói, hấn trả lại một kiếm cho nàng.

Đúng vậy, nàng từng nghĩ sẽ trả cho hấn một kiếm, để hấn ném thử cảm giác đau đớn ấy, sau cùng không ngờ người chịu đau nhiều nhất vẫn là chính mình.

Nỗi đau của hấn, nhưng nàng còn đau hơn.

Hề Hề cứ ngồi ngơ ngác như vậy, mãi khi màn đêm buông xuống, trăng sáng lên cao, ánh trăng chiếu vào phòng. Bỗng thấy bụng đói, Hề Hề lúc này mới sực tỉnh, cả ngày nay vẫn chưa ăn gì, liền đứng dậy vào bếp nấu cơm.

Trong phòng bếp không thiếu thứ gì, Hề Hề tìm thấy gạo, liền vo gạo nấu cơm.

Khi đã thổi được lửa bếp, Hề Hề chợt nghe thấy ngoài viện có âm thanh khác thường.

Ngẩng đầu nhìn, cửa viện thấy đã mở, có một bóng người đứng ở nơi đó.

Hề Hề không biết người này là ai, liền ở yên trong phòng không hề đi ra, cách song cửa, phát hiện đó là một nữ tử, vẻ ngoài không trẻ, mà khoảng chừng hơn ba mươi tuổi. Tay cầm một cành hoa, hoa trên cành nở rộ, tỏa hương ngào ngạt.

Vị phu nhân kia không thể tính là tuyệt sắc, nhưng hàng mi khói sương, xoắn xuýt yếu điệu, khiến nhười khác nhìn thấy liền động lòng thương xót.

Dung mạo và dáng vẻ thướt tha của vị phu nhân này có vài phần giống Diệp Từ Dung, nhất là khi đêm lạnh như thế, bà lại chỉ mặc váy áo mỏng manh đứng đón gió, càng thêm động lòng người.

Hề Hề đột nhiên tỉnh ngộ, chỗ mình ở, đúng là nhà của Diệp Từ Dung, trông tuổi tác của vị phu nhân kia, có khi nào là mẫu thân của Diệp Từ Dung không? Ngẫm lại thấy không có khả năng đó, mẫu thân của nàng hấn là tướng quân phu nhân, sao có thể đêm khuya một mình đến tiểu viện heo lánh này?

Ánh trăng rơi lên người vị phu nhân kia, tạo thành một cái bóng ngã trên nền đất, hòa cùng bóng hoa kiểng, tạo thành một sự huyền bí.

Đang lúc nghi hoặc, đã nghe thấy vị phu nhân kia thấp giọng: “Ai đang nấu cơm trong này?” Vừa nói vừa đi về hướng Hề Hề, đến căn bếp nhỏ.

Hề Hề không muốn bị bà nhìn thấy, liền nhẹ nhàng phóng người lên, trốn trên trần nhà, vị phu nhân kia chậm rãi đi vào căn bếp, còn mở nồi cơm ra xem, cúi đầu lẩm bẩm “Kỳ lạ, là ai đã ở đây, chẳng lẽ Băng Toàn tỷ tỷ đã trở về?”

Băng Toàn? Hề Hề nghe thấy cái tên này, liền giật mình.

Hề Hề đã từng nghe Lâm Ứng Nurong nhắc qua cái tên này, sau đó nàng liền khắc sâu nó trong đầu, bởi vì Lâm Ứng Nurong đã nói Băng Toàn chính là tên của mẫu thân nàng.

Lại ở đây nghe được, còn là từ miệng một vị phu nhân thần bí, Hề Hề có chút nghi hoặc, chẳng lẽ người này quen biết với mẫu thân?

Vị phu nhân kia đảo quanh phòng bếp một hồi nhưng vẫn không thấy ai, liền đi ra ngoài, rẽ qua mấy gốc cây kiểng, liền đi vào nhà trong.

Hề Hề lo lắng, sợ sẽ bại lộ hành tung, lại lo cho an nguy của Liệt Phong, bất đắc dĩ nhảy từ trên trần nhà xuống, đi theo vị phu nhân kia.

Mặc kệ vị phu nhân này là ai. Trước phải giữ chân bà lại, không thể để bà nhìn thấy Liệt Phong, tránh lộ tin tức ra ngoài.

Ánh trăng đỏ xuống, vị phu nhân kia đang đi rất nhanh, bỗng nhiên từ phía sau có một bóng chim nhận lao đến, bà hoảng hốt xoay người lại, một đôi mắt to mờ màng đập vào mắt Hề Hề.

Dưới ánh trăng, tay áo Hề Hề bay bay, tóc dài bồng bềnh, trông như tiên tử.

Vị phu nhân hoảng sợ hét to một tiếng, tựa như thấy lại tình cảnh của mấy năm về trước, cũng một đêm như thế này, cũng trong tình cảnh này, bà bắt an đi thỉnh tội với Băng Toàn tỷ tỷ, không ngờ vừa quay người đi, đã nhìn thấy bóng dáng bạch y nhẹ nhàng lao đến, bàn tay thon dài bắt lấy cổ mình.

Một khắc ấy, bà nghĩ mình sẽ chết, sợ hãi hét to một tiếng, rồi nhắm hai mắt lại.

Khi đó, lòng bà thật ra rất bình tĩnh, bởi vì bà biết mình đáng bị trừng phạt.

Tuy nhiên, cuối cùng bà vẫn không chết, bà biết Băng Toàn tỷ tỷ không đành lòng, bởi vì Băng Toàn là một người rất lương thiện.

Chẳng lẽ, cuối cùng, người vẫn không nghĩ sẽ tha cho mình, muốn đến lấy mạng mình?

Bà nhìn bàn tay nhỏ thon dài, bịn rịn trên mặt đất, thấp giọng nói: “Băng Toàn tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi, tỷ rốt cuộc cũng đến. Ta chờ tỷ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được, Băng Toàn tỷ tỷ, ta biết tỷ hận ra, tỷ... tỷ giết ta đi! Ta đã sớm không muốn sống tiếp nữa!”

Hề Hề sùng sốt, bàn tay đang muốn điểm huyệt bà, chậm rãi thu lại.

Dưới ánh trăng, nàng tình tường nhìn vào đôi mắt kinh hãi của vị phu nhân kia, đó là một khuôn mặt hồ thẹn không giấu vào đâu được.

Lòng Hề Hề khẽ động, nàng không biết Băng Toàn mà vị phu nhân này nhắc đến có phải là mẫu thân mình không, nhưng nàng có thể khẳng định, vị phu nhân này và Băng Toàn có một ân oán gì đó. Có lẽ bà đã làm chuyện gì đó có lỗi với Băng Toàn, nên mới sợ hãi nghĩ là Băng Toàn đến giết bà.

Đây là chột dạ vì đã làm trò.

Hề Hề khẽ cười nói: “Ta không phải Băng Toàn, cũng không phải tới giết bà, nhưng bà không nên đến đây, nên tạm thời bà phải chịu thiệt rồi.”

Hề Hề nói xong, liền vươn tay điểm huyệt bà.

Vị phu nhân kia nhìn thẳng vào Hề Hề, vẻ mặt sùng sốt.

Hề Hề cười âm trầm, đưa bà vào một căn phòng cạnh phòng Liệt Phong, thấp sáng ánh nến, ánh sáng mờ mờ chiếu sáng căn phòng.

Căn phòng này có cách bài trí rất giống với phong cách của người Tái Bắc, không có ghế dựa, trên đất trải thảm đỏ tươi, giữa bày một cái bàn, xung quanh có đệm dựa.

Hề Hề cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ trước chủ nhân của nơi này là người Tái Bắc?

Hề Hề để vị phu nhân kia ngồi dựa vào đệm, rồi nói: “Ta chỉ điểm huyệt bà thôi, bà tạm thời không thể động đậy, ta sẽ không hại bà, chỉ cần bà không đem những chuyện ở đây tiết lộ ra ngoài, chờ Diệp tướng quân đến, ta sẽ để ông ta đưa bà đi.”

Vị phu nhân kia cẩn thận ngấm nhìn Hề Hề, vẻ mặt vô cùng mải miết, tựa như bấy giờ mới nhìn ra, Hề Hề không phải Băng Toàn, có chút hoảng sợ nói: “Ngươi không phải Băng Toàn, vậy ngươi là ai? Vì sao lại ở đây? Nơi này là cấm địa, ngươi không biết sao? Là ai cho ngươi đi vào nơi này?”

Bộ dạng của bà, tựa như điên loạn, giống như ai đó động vào bảo bối gì của bà.

“Chúng ta chỉ ở tạm đây thôi, rất nhanh sẽ đi, bà là ai, vì sao đêm hôm đến đây, còn Băng Toàn mà bà nói là người nào?”

Hề Hề vất vả lắm mới nghe thấy tin tức của mẫu thân, không nhịn được hỏi.

Vị phu nhân lại không đáp, chỉ nhắc đi nhắc lại: “Sao ngươi lại ở đây, ngươi không thể ở đây, đây là chỗ ở của Băng Toàn tỷ tỷ!”

Hề Hề cảm thấy không thể nói lý với bà, nhìn bà có chút điên loạn. Liền không quan tâm tới bà nữa, đi vào bếp dùng cơm. Dùng cơm xong, Hề Hề liền đi xem Liệt Phong.

Nàng không dám đi nơi khác ngủ, tuy biết Diệp Khai Phong sẽ không làm vậy, vị phu nhân phòng bên cạnh cũng không có võ công, nhưng nàng vẫn lo lắng, liền ngã đầu ngủ bên cạnh Liệt Phong, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Một đêm không ngủ, lòng lại không thể bình yên, Hề Hề vô thức ngủ bên cạnh Liệt Phong.

Tựa hồ đã ngủ thật lâu, cũng giống chỉ mới qua chớp mắt, Hề Hề bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó, chợt tỉnh dậy.

Trời đã sắp sáng, có hừng Đông lò mờ lóe lên bên kia bức màn.

Hề Hề mơ màng tìm kiếm cảm giác khác thường kia từ đâu ra, lại phát hiện Liệt Phong bên cạnh vẫn chưa tỉnh lại, vẫn còn hôn mê.

Hề Hề vô thức nhăn mày, hai ngày cực nhọc, không thể yên ổn nghỉ ngơi, tiếp tục chăm sóc cho Liệt Phong, nghĩ do cái đầu căng thẳng, nhìn gà hóa cuốc. Đặt bàn tay lên trán hần, phát hiện hần cũng không sốt, lòng mới thả lỏng, sợ hần nhiễm phong hàn, thương tích nặng hơn.

Nàng ngáp một cái, đang muốn úp mặt xuống ngủ tiếp, lại ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, mùi hương này thanh nhã tươi mát, không ngừng quần quanh chớp mũi, không giống mùi hoa, cũng không giống hương trúc, cũng tuyệt đối không phải mê hương, lúc có lúc không, nếu không ngửi kĩ sẽ không thấy.

Mùi hương thoang thoang kia hình như tỏa ra từ người Liệt Phong, Hề Hề nghi hoặc ghé sát vào hần, muốn biết, mùi hương kia đến từ đâu.

Không ngờ bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Mùi hương của nam nhân cũng rất dễ chịu đúng không?”

Hề Hề giật mình cả kinh, ngẩng đầu, phát hiện Liệt Phong đã mở mắt ra từ lúc nào, đôi mắt thâm thúy lạnh lạnh, không giống như vừa mới tỉnh lại.

Xem ra cảm giác khác thường vừa rồi của nàng, chính là Liệt Phong đã tỉnh lại, đang nhìn trộm mình, nhìn đến làm nàng tỉnh, rồi lại làm bộ hôn mê.

Nghĩ đến chút nữa là mình di chuyển đến mặt hần, hai gò má ửng đỏ.

Người này, chỉ cần tỉnh táo là lại trêu chọc nàng.

Nhưng lòng nàng không có chán ghét, cũng không nổi giận, mà là vui mừng. Nàng nhìn Liệt Phong không chớp mắt, hoài nghi mình đang nằm mơ, sợ chỉ cần chớp mắt hần lại trở về với bộ dạng bất tỉnh.

Đôi mắt Hề Hề dịu dàng trong trẻo nhìn chăm chăm Liệt Phong, ngay cả lòng dạ sắt thép, giờ phút này cũng hóa thành nhàn nhã mềm mại.

Liệt Phong thở dài một tiếng, vươn tay, kéo Hề Hề ôm vào lòng, hần ôm rất nhanh, tựa như đem nàng nhập vào cơ thể hần.

Tay hần, khe khẽ xoa đầu Hề Hề, chậm rãi vuốt ve, cực kỳ ôn nhu.

Không biết vì sao, nước mắt của Hề Hề không tiếng động chảy xuống, hai ngày này, nàng đã trở nên vô cùng đa cảm, quả thật đã thành một con quỷ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Thời khắc ấm áp (thượng)

Khóc xong rồi, ôm đủ rồi, Hề Hề mới bỗng ý thức được, trong lúc xúc động, nàng đã tựa vào người hần, này có vẻ không đúng lẽ thường.

Không khỏi giật mình, muốn rời khỏi sự ôm ấp của Liệt Phong.

Trên đỉnh đầu chợt truyền đến tiếng của Liệt Phong, trầm thấp mập mờ, ấm áp như dòng nước mùa thu, dường như hòa tan xương cốt của nàng.

“Ngươi xấu hổ sao?”

Hề Hề đứng là xấu hổ, hiện giờ bị Liệt Phong nhìn thấy, vừa lúng túng vừa giận, lơ đãng vươn tay, muốn đẩy Liệt Phong ra, nhưng Liệt Phong lại kêu to một tiếng, rồi bảo: “Đừng nhúc nhích, đau quá!”

Hề Hề nhớ đến vết thương trên người Liệt Phong, sợ tới mức không dám động đẩy nữa, mặc cho Liệt Phong ôm. Nàng đã quên mất, trên người Liệt Phong còn có vết thương.

“Ta không động, nhưng... ngươi mau buông ra!” Hề Hề nhẹ giọng cầu xin.

Nàng hi vọng hần buông ra, nhưng cái ôm của hần, lại khiến lòng nàng ấm áp, còn có một cảm giác an toàn, khiến lòng nàng có chút mâu thuẫn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng nhưng lại luyến tiếc cái ôm của hần, hơn nữa, không còn... chán ghét sự đụng chạm của hần.

Liệt Phong cũng không để ý đến sự khẩn cầu của Hề Hề, lười biếng mỉm cười giảo hoạt, môi mông chậm rãi ghé sát vào tai nàng, hơi thở của hần làm cho tai nàng ngứa ngáy.

“Nếu ta kiên trì không buông thì sao?” Hần nhẹ nhàng nói, âm thanh nhu thuận dị thường, có chút vô lại, như tình nhân đang khe khẽ rỉ tai nhau, dịu dàng

mờ ám

“Ngươi...” Bị hấn siết vào ngực, hơi thở nhàn nhạt của hấn thân nhiên vây quanh nàng, tựa như một tấm lưới lớn, vây khốn nàng vào đó.

Nàng muốn giãy giụa, nhưng lại sợ động đến vết thương của hấn, nhưng nếu cứ thuận theo, thì không hợp phép tắc.

Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi nàng còn là Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Lại nhớ đến Tuyết Sơn Thánh Nữ, cơ thể liền cứng đờ, trong phút chốc, nàng cảm thấy mình đã làm ngược lại những gì đã thề.

Liệt Phong cảm giác được sự cứng đờ của Hề Hề, chậm rãi buông Hề Hề ra: “Thế nào, ta ôm không ấm áp sao?”

Giọng điệu của hấn ôn nhu chân thành, không phải kiểu nói năng tùy tiện.

Hề Hề chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sương mù lơ đãng bao phủ lấy sóng mắt sâu xa của Liệt Phong.

Hấn lưới biếng tựa người vào giường, bộ dạng thật yếu ớt, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, không hề giống người đang bị ốm, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, Hề Hề thật hoài nghi hấn đang giả vờ bị thương.

Ánh mắt hấn nóng rực nhìn chăm chú Hề Hề, rất nhanh phát hiện Hề Hề đang phát lạnh, con ngươi đen híp lại, dâng tràn thâm thúy, giống như nhìn thấu điều Hề Hề đang nghĩ.

Hấn biết trong lòng Hề Hề có hấn, cũng hiểu nàng đang kiêng kỵ điều gì. Mặc dù có chút ảo não, nhưng hấn sẽ không từ bỏ, hấn biết nóng vội sẽ khiến Hề Hề khó xử, cho nên hấn sẽ chờ, chờ đến lúc nàng mở rộng lòng.

Nhưng đương nhiên hấn sẽ không chờ không như vậy, ngay sau đó, Liệt Phong liền cười giảo hoạt, cúi đầu nhìn bộ dạng chỉ mặc một cái áo trong của mình, ra vẻ hoảng sợ nói: “Ồi, quần áo của ta đâu? Là ai đã cởi thất lưng của ta ra?”

Hề Hề càng xấu hổ, vất vả lắm mới làm lạnh xuống trái tim gọn sóng, hiện tại mặt lại đỏ bừng, hai gò má nháy mắt tươi đẹp như mưa hoa đào, đôi mắt sóng nước trôi nổi xấu hổ, nàng cuống quýt đứng dậy: “Ngươi vừa tỉnh lại, chắc là đói bụng rồi, ta đi lấy ít thức ăn cho ngươi.”

Dứt lời, liền nhanh nhẹn đứng dậy, như sương mù biến mất, nàng chạy mau, còn dùng cả khinh công.

Gạo, đồ nước, nhóm lửa, nấu cháo.

Sau khi làm xong hết thảy, Hề Hề liền ngồi lên ghế trúc, chống má chờ cho gạo nở. Nàng không dám quay lại phòng, đối diện với ý cười trong hai tròng mắt trong trẻo của Liệt Phong.

Liệt Phong vốn có xuất thân cao quý, tính cách lại cao ngạo tự phụ, hấn cực kỳ vô lý, sắc bén bá đạo, cũng hay tùy hứng làm bậy, rất ngang ngược. Nhưng nàng đã sớm nhìn quen.

Mà hiện giờ, hấn cũng đối nàng đa tình thâm trầm, ôn nhu thương tiếc, không hề giống lúc mới gặp.

Nàng nghĩ chờ cho vết thương hấn tốt lên rồi, nhất định phải rời khỏi hấn, bằng không, nàng không thể cam đoan mình liệu có vi phạm lời thề không, rồi lại sa vào tấm lưới dụ dỗ của hấn.

Cháo đã nở, thơm ngát, Hề Hề tắt lò lửa, đang muốn múc ít cháo. Cửa viện đã mở ra, Diệp tướng quân Diệp Khải Phong chấp tay sau lưng bước vào. Nhìn thấy ông, Hề Hề chợt nhớ đến vị phu nhân đêm qua, Liệt Phong vừa tỉnh lại, lòng của nàng liền rối loạn, chút nữa đã quên mất bà.

Diệp Khải Phong nhìn thấy Hề Hề trong nhà bếp, nghe thấy mùi gạo thơm, khuôn mặt luôn an tĩnh có chút xao động. Hấn chậm rãi đi đến, trầm giọng hỏi: “Không biết Lâm cô nương đang nấu món cháo gì? Lại thơm đến vậy?”

Hề Hề buồn bực ông làm Liệt Phong bị thương, tuy rằng đang ở trong phủ của ông, nhưng vẫn lạnh lùng, lúc này thấy ông hứng thú với cháo mình nấu, đành đáp: “Chỉ là món cháo bình thường thôi, Diệp tướng quân đã quen ăn sơn hào hải vị, giờ lạ lắm mới thấy cháo này thơm.”

“Không, mùi thơm này không phải từ loại cháo bình thường, có phải là món cháo lý gia hoài sơn nấu cùng củ súng không?” Về mặt Diệp Khải Phong có chút kỳ quái hỏi.

Hề Hề sùng sốt, này đúng là cháo hoài sơn nấu cùng củ súng. Vì Liệt Phong bị thương, cơ thể suy nhược, hôm qua trong thuốc, đúng lúc tìm thấy hai loại thuốc này, Hề Hề liền thêm nó vào cháo, nấu thành cháo thuốc. Trước đây, bà bà thường hay nấu món cháo này cho Hề Hề ăn, vừa ngon vừa bổ dưỡng, Hề Hề cũng học nấu theo. Không dự đoán được, Diệp Khải Phong vừa nghe mùi đã biết là món cháo gì.

Không khỏi cười lạnh nói: “Tướng quân đoán đúng rồi, đây là cháo thuốc, rất tốt cho cơ thể suy nhược.”

Đôi mắt Diệp Khải Phong kinh hãi: “Đã nhiều năm rồi ta không được ăn món cháo này, không biết ngươi có thể cho bản tướng quân dùng một bát không?”

Hề Hề lại càng sùng sốt, đường đường là tướng quân muốn gì không có, lại đến đây xin cháo ăn. Nhưng dù sao gì nguyên liệu nấu cháo cũng là người ta

cho mình, mình chỉ nấu mà thôi, không tiện từ chối, may mắn đã nấu không ít, cũng đủ cho ông một bát, nên đáp: “Nếu Diệp tướng quân không chê, xin mời dùng thử.”

Diệp Khai Phong không khách khí đi đến tủ chén, cầm lấy một cái chén, múc một bát cháo, cũng không ngại nhà bếp bẩn, ngồi lên ghế trúc, thưởng thức món cháo.

Chẳng qua chỉ là một bát cháo thuốc bình thường, hẳn lại từng thìa từng thìa, hết sức chậm chạp, tình tế thưởng thức, hệt như đang ăn sơn hào hải vị gì đó, lại như đang ném trái quăng thời gian tươi đẹp của cuộc đời.

Khuôn mặt ông biến ảo phức tạp, khi thì kích động, khi thì vui sướng mừng rỡ, khi thì thống khổ, khi thì tựa là hiểu ra điều gì đó, về mặt hết sức hoảng hốt.

Thật lâu sau, cuối cùng ông cũng dùng xong bát cháo, chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng Hề Hề hỏi: “Món cháo này, người đã nấu như thế nào, không... ý ta muốn hỏi, cháo thuốc này, là ai đã dạy người nấu, rất giống mùi vị của món cháo ta đã từng ăn.”

Ông hình như rất kích động, ngay cả nói chuyện cũng có chút lộn xộn.

Hề Hề đáp: “Ta học từ bà bà, cách nấu giống nhau, nên hương vị hiển nhiên giống nhau, có gì lạ đâu.”

“Không đúng, ta cũng đem hoài sơn nấu với củ sừng, nhưng không có hương vị giống này. Vị bà bà đã dạy người, tuổi tác khoảng bao nhiêu?” Diệp Khai Phong hỏi.

“Bà bà chính là bà bà, tuổi tác đương nhiên phải cao.” Hề Hề nói, “Đúng rồi, ta có một chuyện muốn báo cáo với tướng quân, đêm qua có một vị phu nhân đến đây, không biết là người phương nào, nên không dám đề bà đi, đã điểm huyết đạo của bà, giữ lại nơi này. Xin Diệp tướng quân đưa bà về!”

Diệp Khai Phong ừ một tiếng, rồi theo Hề Hề đi gặp vị phu nhân si đàn kia.

Hiện tại trời đã sáng hẳn, nhưng vị phu nhân kia vẫn đang ngủ say, nhưng hình như ngủ không ngon lắm, mày nhíu chặt lại, giống như đang gặp ác mộng.

Diệp Khai Phong nhìn thấy bà, mày hơi nhíu lại, đi đến bên cạnh bà, lay động để bà tỉnh lại, lạnh lùng nói: “Người đây làm gì?”

Vị phu nhân kia mơ màng mở to hai mắt, nhìn thấy Diệp Khai Phong, có chút sùng sốt, lập tức mỉm cười, dịu dàng nói: “Tướng quân, ngài tới khi nào?”

Hề Hề qua giải huyết cho bà, thân nhiên nói: “Đêm qua xin lỗi, nếu Diệp tướng quân đã đến, bà hãy đi về với Diệp tướng quân đi, nhưng xin đừng tiết lộ chuyện ở đây ra ngoài.”

Vị phu nhân kia lại không hề chú ý đến Hề Hề, thâm tình nhìn Diệp Khai Phong, hiện giờ đã được giải huyết, liền cuống quýt ngồi dậy, mái tóc dài có chút rối loạn.

Về mặt bà mừng rỡ, vị phu nhân này có vẻ là thích Diệp Khai Phong. Nhưng không biết bà có thân phận thế nào.

“Mai Nương, người đâu phải không biết nơi này là cấm địa, sao còn tới đây?” Diệp Khai Phong không hề vui vẻ nhíu mày hỏi.

Vị phu nhân kia uất ức ngăn lệ nói: “Thiếp thân, thiếp thân mong tỷ tỷ về, đêm không thể ngủ, nên mới đến chỗ tỷ tỷ xem thử!”

Thiếp thân?

Vị phu nhân này quả nhiên là phu nhân của Diệp Khai Phong, nhưng nếu đã là phu nhân tướng quân, vì sao đêm khuya không về, ông lại có vẻ không chút lo lắng như vậy?

Hơn nữa Diệp phu nhân đã lớn tuổi, nhưng dáng vẻ vẫn rất đậm đà thướt tha, khiến cho kẻ khác thương cảm. Nhưng Diệp Khai Phong lại không chút thương tiếc gì, chỉ lạnh lùng nhàn nhạt “ừ” một tiếng, sau đó nói: “Người về đi, sau này đừng đến đây nữa, còn những chuyện ở đây, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài!”

“Thiếp thân hiểu.” Diệp phu nhân dịu dàng cười nói, khẽ hành lễ, định rời đi.

Hề Hề bỗng nhiên nhớ đến đêm qua bà có nhắc đến Băng Toàn, không biết đó có phải nói mẫu thân mình không, hiện tại nhìn bộ dạng của bà đã không còn bối rối giống đêm qua, liền khẽ nói: “Diệp phu nhân chờ chút, tiểu nữ còn một chuyện muốn biết.”

Diệp phu nhân dừng bước, nhu hòa hỏi: “Chuyện gì?”

“Tiểu nữ chính là muốn biết, người đêm qua phu nhân gọi... Băng Toàn hiện giờ đang ở đâu? Bà là cô nhân của phu nhân sao?” Hề Hề vất vả lắm mới tìm được tin tức của mẫu thân, đương nhiên phải hỏi rõ.

Diệp phu nhân nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, về mặt kỳ quái liếc nhìn Diệp tướng quân một chốc, thấy vẻ mặt ông vẫn lãnh đạm.

Nên bà hỏi ngược lại Hề Hề: “Người vì sao lại hỏi thăm về Băng Toàn, người quen Băng Toàn sao?”

Hề Hề lắc đầu: “Tiểu nữ không quen, chỉ là... chỉ là nghe người ta nói về người.”

“Băng Toàn...” Diệp Phu Nhân chậm rãi nói: “Mười mấy năm trước Băng Toàn đã qua đời rồi.”

“Cái gì? Đã qua đời?” Hề Hề nghe vậy, trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng vững.

Thật ra, từ nhỏ nàng đã theo bà bà, nên vẫn nghĩ có lẽ cha mẹ mình đã qua đời, khi tới Nam Triều, bỗng nghe Lâm Ứng Nương nhắc tới mẫu thân của mình, lòng bất chợt mang theo ảo tưởng viễn vông, rằng có khi nào mẫu thân mình vẫn còn sống, chẳng qua chỉ thất lạc nhau, có lẽ một ngày nào đó có thể gặp lại. Hiện giờ, một câu nhẹ nhàng của Diệp phu nhân đã thiêu hủy hết mọi hi vọng của Hề Hề. Trong lúc nhất thời, Hề Hề thật khổ sở đứng đó.

“Bà có thể nói cho ta biết, Băng Toàn mất thế nào không?” Hề Hề thống khổ hỏi.

Diệp Phu Nhân nhìn Hề Hề bằng ánh mắt kỳ quái, có ánh sáng chợt lóe rồi biến mất, bà đang muốn trả lời, lại bị Diệp tướng quân đứng bên cạnh cắt ngang.

Ông trầm giọng nói: “Ngươi còn ở đây là gì? Còn không đi mau!”

Diệp phu nhân nghe vậy, lại liếc nhìn Hề Hề một cái thật sâu, rồi chậm rãi rời đi.

Hề Hề không cam lòng nói: “Khoan đã Diệp phu nhân, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết...”

“Ta sẽ nói cho ngươi biết!” Hề Hề còn chưa dứt lời, đã bị giọng nói đau xót của Diệp Khải Phong đánh gãy.

Hề Hề quay đầu, nhìn thấy Diệp Khải Phong ngồi xuống đệm ghế, vẻ mặt hết sức đau khổ, giống như chỉ trong nháy mắt đã già đi hẳn mấy tuổi.

Đôi mắt sắc bén của ông nhìn chăm chú Hề Hề: “Ngươi nói cho ta biết ngươi là ai? Ta sẽ nói cho ngươi biết mọi chuyện về Băng Toàn.”

“Ta...” Hề Hề nhất thời có chút do dự, không biết có nên nói ra thân phận Tuyết Sơn Thánh Nữ của mình không.

Diệp Khải Phong nhìn thấy vẻ mặt khó xử của nàng, chậm rãi nói: “Từ lâu ta đã nghi ngờ thân phận của ngươi, ngươi không có khả năng là cháu gái của phu nhân Tướng phủ, nếu không đã không trợ giúp hoàng thượng đăng cơ. Ngươi hẳn có thân phận rất đặc biệt, nếu không tiên đế đã không giao ngọc tỷ cho ngươi. Ta đoán, ngươi là Thánh Nữ giữ gìn bình yên cho thiên hạ trên thảo nguyên, phải thế không?” Ánh mắt sắc bén của Diệp tướng quân xoáy sâu vào Hề Hề.

Hề Hề trăm triệu lần không ngờ Diệp tướng quân lại đoán được thân phận của mình, kinh ngạc thật nhiều, gật đầu nói: “Không sai, ta chính là Tuyết Sơn Thánh Nữ!”

Diệp Khải Phong quắc mắt từ trên ghế đệm ngồi dậy, bởi vì quá nhanh nên có chút lảo đảo, hai mắt sáng ngời, vẻ mặt giống hỉ mà cũng giống bi, ông thấp giọng hỏi: “Ngươi... họ... Vân... đúng... không?”

Hề Hề gật đầu, đáp: “Không sai!”

Diệp Khải Phong chợt thấy đầu óc mình mê muội, suýt ngã quỵ xuống đất, ông cố nén lấy lại bình tĩnh, hỏi tiếp: “Trên vai trái của ngươi có một cái bớt màu đỏ, hình dạng như một đóa hoa đúng không?”

Những lời này của ông nói ra thật gian nan, giọng run rẩy, tựa là phải một chậm từng chữ từng chữ một.

Làm thế nào ông biết trên vai trái nàng có một cái bớt hình đóa hoa?

Thật kinh ngạc, Hề Hề đáp như một cái máy móc: “Đúng vậy!”

Diệp Khải Phong nghe vậy, lảo đảo ngã ngồi trên ghế đệm, giờ phút này, lòng ông vui mừng kinh ngạc, hai chân không thể giữ vững được nữa.

Ông ngã ngồi trên ghế, nhưng mắt vẫn giăng co ở chỗ Hề Hề.

Giống như bây giờ mới phát hiện ra, nữ tử áo trắng trước mặt, mày mắt thật rất giống nàng, ngoài đôi mắt không phải màu tím. Thi chiếc mũi thẳng, giống như khuôn đúc từ mặt mình ra. Còn có cả khi chất trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt quật cường, giống hệt nàng kia.

Nàng thế nhưng chính là đứa con gái nhỏ của ông, mà ông vẫn luôn nghĩ là nó đã chết yểu.

Bọn họ gần trong gang tấc mà lại không nhận ra, ông còn thiếu chút nữa đã giết chết nó.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thời khắc ảm áp (hạ)

Bọn họ gần trong gang tấc mà lại không nhận ra, ông còn thiếu chút nữa đã giết chết nó.

Ông vuron tay mình ra nhìn, hận không thể chặt đứt hai tay mình.

Hề Hề hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy biểu cảm thống khổ bi ai của Diệp Khải Phong, không hiểu vì sao, lòng cảm thấy khó chịu.

“Ông... ông là ai? Vì sao biết chuyện này? Ông quen biết mẫu thân của ta đúng không?” Hề Hề chứa xót hỏi, nàng có thể mơ hồ khẳng định, ông không chỉ đơn giản quen biết mẫu thân mình.

Diệp Khải Phong cũng không đáp, nhìn chăm chú Hề Hề thật lâu, ký ức như thủy triều cuộn trào, nhanh chóng nhấn chìm ông vào trong!

Ông bỗng nhiên khoan chân ngồi tựa vào đệm, thống khổ trầm thấp bắt đầu kể lại.

Chuyện ông kể là một câu chuyện xưa.

Một chuyện xưa cũ rích.

Tự hào mình là một vị tướng quân tuổi trẻ tài cao, trấn thủ ở đại mạc phía Tây Bắc biên quan, một ngày kia, hắn đứng trên thành lâu cát bay đầy trời, đang thử cảm nhận vùng trời phóng khoáng mênh mông của Tây Bắc.

Tà dương như máu, đốt lửa ở khoảng không cao rộng.

Ngay tại trời rắng màu mật, có một cô gái cười ngơ, xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đó là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, giống như một hồi ảo mộng xuất hiện trước mắt hắn.

Chỉ một cái liếc mắt kia, trái tim hắn đã rơi vào tay giặc, từ nay về sau không còn đường trở ra nữa.

Chỉ một cái liếc mắt kia, đã khiến vận mệnh của hắn và nàng mãi mãi dây dưa cùng một chỗ.

Từ ngày ấy, bọn họ cũng tương giáp mặt nhau trên chiến trường, cũng từng ở trên thảo nguyên bát ngát nói chuyện tà dương, cũng từng dưới ánh trăng mùa kiếm, cũng từng trên thuyền ngắm chim chóc vỗ cánh bay lên trời cao...

Cũng đã hứa hẹn thật nhiều, khiến cả khi bất giác phát hiện ra không bao giờ... có thể tách rời nhau nữa.

Bọn họ sẽ phải sống chết cùng nhau.

Mặc cho trăm ngàn gian nan khó khăn, nàng thậm chí vì hắn mà từ bỏ làm Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Cuối cùng cả hai có thể nắm lấy tay nhau, cùng nhau già đi.

Diệp Khải Phong nói tới đây, chợt ngừng lại, ánh mắt mênh mông, tựa như đang đắm chìm trong những tháng ngày tốt đẹp nhất của chính mình.

Chuyện xưa đến chỗ này, tuyệt đối là một cái kết thúc viên mãn giành cho một đôi hữu tình nhân.

Nhưng Hề Hề biết kết cục này, cũng như Diệp Khải Phong cũng hy vọng mọi thứ đều có thể tạm dừng lại ở đây, không muốn tiếp tục nói nữa. Tuy nhiên, chỉ là tạm dừng, ông rốt cục cũng u ám trầm thấp kể tiếp.

Nữ tử kia tình cơ cứu một cô gái, cô gái ấy bị mấy tên côn đồ ức hiếp, rất đáng thương.

Nàng cứu cô ta, cũng cho cô ta một mái nhà để về, giữ cô ta lại trong phủ, nhận cô ta làm muội muội. Tỷ tỷ rất tốt với muội muội, còn quyết định tìm cho muội muội một hôn nhân tốt, mới gả đi.

Chỉ là nàng không thể nào ngờ được, phu quân mình trong một lần uống say, đã cùng muội muội làm một chuyện vô cùng có lỗi với nàng.

Trong chớp mắt, trời đất như sụp đổ, bi phẫn khiến nàng muốn giết chết muội muội, hắn ngăn cản nàng.

Hắn nói cả hai không phải cố ý, cầu xin nàng tha cho muội muội, còn bản thân hắn sẽ để mặc cho nàng xử lý.

Nàng lại dứt khoát đem thanh kiếm ném xuống đất, ôm lấy đứa con mới đầy một tuổi bỏ đi.

Nàng nói, tình nếu đoạn, lòng đã chết, từ nay về sau vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại.

Nàng đi rồi, bất vô âm tín rồi, mặc cho hắn tìm kiếm khắp thiên hạ, từ đại mạc, thảo nguyên, đến Tuyết Sơn, cũng không thấy bóng dáng nàng đâu. Mãi cho đến một năm sau ấy, lại nghe tin mẹ con nàng đều đã qua đời.

Hắn không tin, hắn cảm thấy bọn họ vẫn còn sống, nên hắn chưa bao giờ ngừng tìm kiếm.

Chưa từng...

Chuyện xưa rồi cuộc kể xong.

Bên trong một mảnh yên tĩnh.

Diệp Khải Phong tựa như đã dùng hết khí lực, vẫn ngồi trên ghế như cũ, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hề Hề.

“Ta chỉ hỏi ông về chuyện của Băng Toàn, ông kể ta nghe chuyện này làm gì, ta không hề thích câu chuyện này.”

Giọng nói của Hề Hề vang lên trong không gian yên tĩnh, thật lạnh lùng, khiến người khác không nghe ra chút cảm xúc nào.

Diệp Khải Phong cả người run rẩy, ánh mắt dâng đầy bi thương, chậm rãi nói: “Băng Toàn rất giỏi dịch dung, ta đoán bà bà của ngươi chính là Băng Toàn. Ngươi có thể cho ta biết, bây giờ Băng Toàn đang ở đâu không?”

“Ta không biết!” Hề Hề lạnh lùng nói, “Diệp tướng quân nếu không còn chuyện gì khác, ta xin đi trước, ta còn phải chăm sóc cho người bị thương!” Dứt lời, liền dứt khoát bỏ đi, về mặt bình tĩnh đi vào bếp múc cháo cho Liệt Phong.

Diệp Khải Phong nhìn theo bóng dáng quật cường của Hề Hề, nước mắt mơ hồ dâng lên trong mắt nàng, nàng thật chậm rãi gian nan mới có thể đi ra ngoài. Ông biết, nhất thời nửa khắc, nàng sẽ không thứ cho mình, điều ông có thể làm lúc này, chỉ có thể là chờ đợi.

Cháo đã nguội lạnh, Hề Hề nhóm lửa một lần nữa, hâm nóng lại cháo, rồi múc cho Liệt Phong một bát.

Bàn tay Hề Hề run rẩy, thiếu chút nữa là làm rơi bát cháo xuống đất.

Nàng chậm rãi ngồi trên ghế trúc, đầu chôn trong hai cánh tay.

Môi nàng run rẩy, ngay cả răng cũng run rẩy, thân thể càng run rẩy dữ dội hơn, nàng chỉ có thể run rẩy, không ngừng run rẩy, thể xác và tinh thần không ngừng bị xé rách, đau đớn đến cùng cực.

Câu chuyện kia, ngay khi bắt đầu, nàng đã đoán được nhân vật chính trong truyện là ai, chỉ là nàng không thể đoán được kết cục.

Kết cục tàn nhẫn đến cỡ nào, bi thương đến cỡ nào, đau lòng đến cỡ nào.

Mẫu thân đáng thương của nàng!

Trong sân đầy ắp nắng ấm, lòng nàng lại thật lạnh lẽo.

Qua thật lâu, Hề Hề rốt cuộc ngẩng đầu lên, ánh mắt trời tháng tư, hết thấy đều thật tốt đẹp.

Hoàn Nhan Liệt Phong đứng sau ngọn núi giả, nhìn thẳng vào nàng, trầm mặc.

Hắn sai bước đi, hắn luôn ngạo khí ngất trời, giờ phút này lại có chút mộng lung tựa vào hòn núi giả, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt mang theo tâm tình phức tạp, có lo lắng, có thương tâm, có đau lòng.

Lòng ngực Hề Hề quặn đau, không biết nên làm gì lúc này.

Hắn nhất định đã nghe thấy, hắn ở cách vách nhất định đã nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, với sự thông minh của hắn, nhất định hiểu rõ chuyện xưa kia có ý nghĩa như thế nào.

Hề Hề âm thầm cười, bước qua thảm hoa rơi đầy đất, đi về phía hắn, dịu dàng cười nói: “Vết thương của ngươi chỉ vừa mới tốt lên, ra đây làm gì, nơi này gió lớn, mau quay vào phòng đi!”

Liệt Phong không nói, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn khuôn mặt ngọc tái nhợt của nàng, hắn thấy được đôi mắt trong suốt kia ẩn sâu bi thương, còn có sự yếu đuối giấu sau quật cường, chua xót.

Hắn chậm rãi đi đến, hơi thở của hắn nháy mắt bao phủ lấy nàng, là ấm áp.

Hắn ôm chặt lấy nàng, dùng sự ấm áp của mình xoa dịu lòng nàng.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên hai người, cánh hoa bay múa trên đầu bọn họ, nhẹ phẩy qua đầu vai.

Phong cảnh dù đã rất đẹp, vậy nhưng bọn họ mới chính là phong cảnh đẹp nhất.

Tựa vào lòng hắn, im lặng lắng nghe nhịp tim hắn, lòng Hề Hề khẽ bình tĩnh trở lại, vòng tay của hắn luôn có thể làm cho nàng yên ổn.

“Sau khi quay về nguyên, ta liền cưới ngươi, thế nào?” Cầm của Liệt Phong đặt trên đỉnh đầu Hề Hề, cảm nhận hương thơm lành lạnh trên người nàng, nhẹ nhàng nói.

Giống như một hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, xô ra những gợn sóng lớn.

“Không, ta không thể!” Sự cự tuyệt của Hề Hề vừa nhanh vừa vội, nhanh chóng rời khỏi sự ôm ấp của Liệt Phong.

Thật ra giờ phút này hắn cũng không nên ép nàng, không phải hắn nóng vội, mà là hắn không muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của nàng lúc này, hắn chỉ muốn làm nàng vui lên.

Đôi mắt nóng rực như lửa của Liệt Phong làm lòng Hề Hề vừa ngọt ngào vừa lo lắng.

“Thế nào, làm vương hậu của ta, ngươi sợ bị mấy lão thái bà ở Tuyết Sơn cản trở sao? Nếu là như vậy, ta sẽ dẫn binh lên núi, đánh sập cung Thánh Nữ, xem các lão bà ấy còn dám chia rẽ uyên ương không?” Liệt Phong nhướn cao mày, mỉm cười, hắn cười thấp hấp dẫn lòng người, hai mắt lấp lánh, môi nhếch thành một độ cong vừa phải.

Nụ cười của hắn như mang theo độc dược mê hoặc!

Hắn chợt nhả như vậy, sau một hồi sinh tử, lại nghe thấy những lời này của hắn, lòng lại một lần nữa buồn rầu, tựa như bị vật vô hình gì đó đánh vào, kéo theo vui mừng cùng đau đớn.

Hắn làm cho nàng muốn khóc vì xúc động.

“Ngươi thật sự muốn thành thân với ta?” Hề Hề khẽ hỏi.

“Là thật, đã suy nghĩ rất lâu rồi. Ngươi có đồng ý không?” Liệt Phong nhẹ giọng nói, bắt tri bắt giác nắm lấy hai tay nàng, ánh mắt ôn nhu thâm tình quét quanh Hề Hề.

Nàng nguyện ý hay không không nguyện ý?

Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn.

Khuôn mặt hắn tái nhợt, còn có tiêu tụy, đều là bởi vì nàng.

Nàng muốn nói, nàng không thể gả cho hắn.

Nàng cảm thấy giữa bọn họ có một khoảng cách thật dài, mà nàng thì vĩnh viễn không thể vượt qua được khoảng cách ấy, không thể vẫn là không thể.

Không chỉ bởi vì nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, nàng còn sợ sau khi trải qua muôn ngàn khó khăn, lại chỉ đổi lại một kết cục giống mẫu thân.

Sự thần thờ và do dự của nàng lọt vào mắt Liệt Phong, tựa như hiểu rõ lòng nàng, Liệt Phong bỗng nhiên giơ tay phải lên, vẽ mặt nghiêm túc: “Trời xanh chứng giám, ta Hoàn Nhan Liệt Phong, nguyện cưới Vân Hề Hề làm vợ, thật tình đối đãi, mãi không rời xa, tuyệt không phụ nàng, nếu như làm trái, thiên lôi giáng xuống, không thể sống yên.”

Âm thanh của hắn cao quý tao nhã, vô cùng kiên định, như dòng nước nhỏ giọt vào dòng suối trong lòng Hề Hề.

Hề Hề chán kinh, nàng không nghĩ đến, hắn vì nàng mà thề độc như vậy.

Đôi mắt nàng nhìn chăm chú vào hắn, sự thâm tình ôn nhu của hắn như độc dược mãnh mẽ, mê hoặc thần trí Hề Hề.

Mà hắn, giống như một kẻ đi sẵn, ôm lấy eo nhỏ của Hề Hề.

Hắn ôm lấy nàng, găt gao ôm.

Cánh tay rộng lớn của hắn vây lấy nàng, như một cái kén tằm, xua đi tất cả sự ồn ào của thế giới bên ngoài, thế giới này chỉ có bọn họ.

“Nhắm mắt lại!” Hắn nhẹ nhàng nói, giọng có hơi khàn đi.

Giọng hắn dịu dàng mê hoặc, Hề Hề vô thức nghe theo hắn nhắm mắt lại.

Hắn ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, áp vào người hắn, hai người da thịt gần sát nhau, không có lấy một khe hở.

Đôi môi nóng bỏng của hắn chạm vào môi nàng.

Cơ thể nàng bỗng nhiên cứng đờ ra, dù sao gì nàng cũng là một cô gái.

Liệt Phong vô cùng dịu dàng hôn nhẹ, Hề Hề cuối cùng bị buộc chặt trong lòng hắn, có chút mềm nhũn ra.

Nụ hôn của hắn mãnh liệt, nhưng cũng không mất đi sự ôn nhu, lòng Hề Hề có chút mê say, như đắm chìm trong sự ôn nhu ấy. Nàng bị động cảm nhận được sự thâm tình, và điên cuồng của hắn.

Đã không còn lựa chọn nào, Liệt Phong cảm thấy môi Hề Hề thật ngọt, hắn cảm nhận được bản thân mình mê say. Hắn lưu luyến trên môi nàng, quên đi hết thảy, hắn không thể dùng lời lẽ nào để diễn tả được sự say mê và mừng rỡ của mình lúc này.

Hắn bắt tri bất giác, chậm rãi hôn sâu, như ngọn lửa bùng dậy, lửa tình nhiệt liệt, thiêu đốt tất cả những suy nghĩ mông lung của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Gặp lại cố nhân (thượng)

Liệt Phong chặn lại hô hấp của Hề Hề, tình tứ thương thức mỗi một phần ngọt ngào và mềm mại của Hề Hề. Lòng như châm lên một ngòi lửa, hừng hực không thể tắt. Nếu không phải hắn bị thương, có lẽ đã không thể khống chế được.

Thời khắc ám áp kéo dài, nhưng cũng tựa thật ngắn ngủi, như chỉ trong nháy mắt.

Hề Hề trong lòng Liệt Phong không ngừng giãy giụa muốn thoát ra, trước mắt là một khoảng mặt trời sáng óng ánh, làm nàng bừng lại trong sự ngọt ngào, thoát khỏi sự mê muội.

Môi của nàng sưng lên, tươi đẹp như một đóa hoa mềm mại.

Mặt đỏ, hệt như đóa tường vi bùng nở xinh đẹp.

Tâm rối loạn, tựa như tuyết đang bị mùa xuân hòa tan.

Hề Hề kiều diễm thẹn thùng cùng ánh mắt bối rối kinh hoàng khiến đôi mắt Liệt Phong trở nên thâm thúy, hắn thương tiếc ôm nàng vào lòng, đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng áp vào ngực mình, cảm nhận hơi ấm và nhịp tim cuộn cuộn của nàng.

Nghe thấy nhịp tim trầm ổn của Liệt Phong, khiến lòng Hề Hề dần bình tĩnh trở lại. Cảm giác e thẹn và kinh hãi qua đi, sự xa cách lạnh nhạt một lần nữa bao trùm lấy nàng.

Vừa rồi không khống chế được tìm cảm và mê đắm, khiến lòng nàng sợ hãi, nàng biết nàng đã rơi vào, nàng sắp không rời hắn được nữa, nàng đã làm trái lời thề.

Nàng không xứng làm Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Ánh mắt của Hề Hề từ chỗ lồng ngực Liệt Phong nhìn về phía hoa tươi dưới ánh mặt trời. Hoa nở thật đẹp, nhưng sự xinh đẹp lại rất ngắn ngủi, qua ngày rồi cũng tàn úa thành bùn đất, chúng sẽ không thể kết thành quả.

Cũng giống như nàng và hắn, nếu cứ cưỡng cầu một kết quả, có phải cũng sẽ có kết cục như mẫu thân, sau cùng cũng phải rời đi.

Nhân lúc này còn chưa lún sâu, chỉ bằng nhanh rời đi, chỉ có cách rời khỏi hắn, mới không khiến bản thân mình và hắn chịu tổn thương.

Liệt Phong đâu biết những cảm xúc đang cuộn trào trong Hề Hề, hắn chỉ biết, vừa rồi khi hắn hôn nàng, nàng không có từ chối, hơn nữa còn đáp lại hắn, làm cho trái tim hắn nhảy nhót, không kiềm được mỉm cười.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy mừng rỡ hạnh phúc thế này.

Ngày lặng lẽ trôi qua kẽ tay, mấy ngày này Hề Hề vô cùng dịu dàng với Liệt Phong, nàng cũng rất quý trọng khoảng thời gian ấm áp ngắn ngủi này. Mỗi lần dùng cơm, Hề Hề đều tự mình bón từng thìa từng thìa cho hắn, trái tim Liệt Phong bị vây trong hạnh phúc, hắn hy vọng sẽ có thể mãi như thế.

Diệp Khai Phong đã đến hai lần, nhưng Hề Hề trước sau vẫn lạnh nhạt với ông, tựa như không hề biết gì về mối quan hệ của bọn họ. Nhìn thấy tình cảnh này, Liệt Phong sẽ biết lắc đầu.

Lại một buổi tối.

Liệt Phong dĩ nhiên đã ngủ say, dung nhan trầm tĩnh tuấn mỹ lóe sáng dưới ánh đèn, thật an nhiên tốt đẹp, Hề Hề nhìn hắn thật lâu, tựa như muốn đem dáng vẻ của hắn khắc vào lòng.

Thật lâu sau, một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống, nàng biết hắn đã ngủ say, không khỏi thở dài một tiếng, lặng yên đi ra ngoài sân.

Một vòng trăng treo ở phía chân trời, tản ra ánh sáng mờ ảo lạnh lạnh, vết thương của Liệt Phong đã tốt lên rất nhiều, nàng biết đã đến lúc nàng phải đi. Lưu luyến ngoái nhìn một cái, rồi cắn môi, quyết nhấc tâm, lặng yên nhảy ra khỏi viện.

Gió đêm thật lạnh, quần áo của Hề Hề bay loạn trong gió, nàng nhẹ nhàng dừng trên nóc nhà. Ngay khi sắp thuận lợi rời khỏi tướng quân phủ, trước mắt bỗng xuất hiện một bóng đen cản đường.

Bên dưới ánh trăng mờ mờ, Diệp Khải Phong đứng trước mặt Hề Hề. Hắn lặng im không nói tiếng nào, ánh mắt đầy áp thương đau không muốn người để người khác nhìn thấy.

Hề Hề cười lạnh: “Thế nào, Diệp tướng quân cản đường của Hề Hề, chẳng lẽ lại muốn lấy mạng Hề Hề? Nếu đã như vậy, hãy ra chiêu đi!”

“Hề Hề” Diệp Khải Phong thở dài một tiếng, chưa xót nói: “Ta biết con hận ta, thật ra ta cũng rất hận mình. Chẳng qua, ta sao có thể yên tâm khi con rời đi một mình, có thể thấy được, Hoàn Nhan Liệt Phong thật tâm thật ý với con, con nên đi cùng hắn, dọc đường đi cũng có thể bảo vệ cho nhau, con ngàn vạn lần đừng để chuyện của chúng ta ảnh hưởng đến tình cảm của mình!”

Hề Hề lặng im chờ Diệp Khải Phong nói xong, thần nhiên nói: “Chỉ cần ông không cần mạng của ta, ta còn nguy hiểm nào nữa đâu? Tình cảm của bọn ta, ta tự có cách xử lý, ông không cần lo lắng. Nếu ông không phải đến giết ta, ta phải cáo từ.” Dứt lời, liền thả người nhảy ra khỏi phủ.

Diệp Khải Phong khổ sở nói: “Được thôi, nếu con đã nhất quyết phải đi, ta cũng không ngăn cản con, sau khi ta xử lý xong chuyện trong nhà, sẽ đến tìm các ngươi.” Dứt lời, lấy ra một lệnh bài, bảo: “Cầm lấy thứ này, nếu không, con sẽ không thể ra khỏi thành!”

Hề Hề nhận lấy lệnh bài, cất trong ngực. Ngẩng đầu nhìn thoáng Diệp Khải Phong, dưới ánh trăng, khuôn mặt ông gầy yếu, lòng không khỏi đau xót, dù sao gì, ông cũng là phụ thân của mình.

Hề Hề khẽ nói: “Bảo trọng!” Dứt lời, liền nhẹ nhàng nhảy ra khỏi phủ.

Hề Hề vô cùng thuận lợi rời khỏi thành Lăng Châu, nàng đã mất liên lạc với Lâm Ứng Nương và các thị nữ của mình, không biết bọn họ có đang đợi mình ở bên đó không. Rồi khi đến bên đó, Hề Hề bỗng nhiên nhớ tới cô thôn nhỏ.

Bà bà thế nhưng chính là mẫu thân, nơi đó là nơi nàng đã sống cùng mẫu thân, nàng không thể kìm lòng, liền rẽ hướng, đi đến cô thôn.

Sắc trời tối dần, gió đêm tĩnh lặng.

Tiểu cô thôn yên giấc trong bóng đêm mờ mờ, ánh trăng sao sáng đầy trời, vô cùng tĩnh lặng.

Ngoài thôn, hoa hạnh đã tàn, cành đậu trĩu quả hạnh màu xanh, xen lẫn trong tán lá.

Hạnh hoa đã kết quả.

Hề Hề tìm về cái sân nhỏ quen thuộc mình đã ở cùng bà bà, mở cửa phòng ra, lấy từ sau cửa ra một ngọn nến, thắp lên.

Ánh nến màu da cam chiếu sáng căn phòng thanh nhã, nhìn những đồ vật cũ, Hề Hề giống như nhìn thấy mười năm trước. Bên trong tựa vẫn còn lưu lại hơi thở của mẫu thân, đôi mắt Hề Hề đau đớn, vươn tay vuốt ve những đồ dùng khi xưa nàng và mẫu thân đã dùng, nước mắt không sao cầm lại được.

Mẫu thân chính là bà bà, bà bà chính là mẫu thân, hóa ra nàng luôn sống với mẫu thân.

Nếu sớm biết bà bà chính là mẫu thân, nếu sớm biết mẫu thân đã khổ sở như vậy, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không làm người buồn phiền.

Chính là hiện tại người đang ở đâu? Ông nói bà đã từng vứt bỏ chuyện làm Tuyết Sơn Thánh Nữ, nói vậy bà bà có quan hệ với Tuyết Sơn, bằng không đã không đưa mình đến Tuyết Sơn, nói vậy có khi nào bà bà cũng đang ở Tuyết Sơn không?

Hề Hề bỗng nhiên nghĩ đến vị tiên bối có đôi mắt màu tím, đêm đó là người đã cứu nàng ra từ trong tay Lãnh Nguyệt, đôi mắt của người thật quen thuộc, rất giống ánh mắt của bà bà, hiện tại nghĩ lại, chẳng lẽ người chính là mẫu thân của mình?

Tuy nhiên nhiều năm qua, tại sao người không đến thăm mình? Vì sao phải ra về lão bà bà già nua?

Hề Hề ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, thử nghiệm cảm giác mẫu thân đã trải qua.

Người có nhà nhưng không thể về, phụ quân trở thành phụ quân của người khác, lại không mặt mũi nào quay về Tuyết Sơn, chỉ có thể nán lại tại thôn nhỏ, sống qua những ngày tháng tịch mịch.

Vốn tuổi xuân phong nhã hào hoa, lại ngày ngày ra về bà bà gầy yếu, thật sự đã khổ sở biết bao. Nàng nhất định phải sớm tìm được người, an ủi nỗi lòng ưu thương của người.

Ánh trăng mờ mờ hắt lên đầu nàng, thi thoảng lại nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ, hết thấy thật an tường, thật tốt đẹp. Hề Hề nhắm hai mắt lại, thầm mong hết thấy chỉ là giấc mộng, sau khi tỉnh mộng, liền có thể nhìn thấy mẫu thân, nếu thật vậy thì còn gì bằng.

Hề Hề tựa đầu vào cửa sổ, uể oải buồn ngủ.

Còn trùng kêu đủ loại kêu vang, tất cả đều thật giống mười năm trước, có khác thì là, bên cạnh không có mẫu thân, cách vách cũng không có Tần Tuấn. Nghĩ đến Hàn Tuấn, tai bỗng nhiên nghe thấy một tiếng đàn vang vang như có như không.

Hề Hề kinh ngạc tỉnh lại, nghiêng tai lắng nghe, đêm thật yên tĩnh, tiếng đàn kia rơi vào tai vô cùng rõ ràng, không phải mơ.

Tiếng đàn từ bên kia vách truyền đến, róc rách thăm thẳm như luồng khí lạnh, trong trẻo mà thanh thanh như nước chảy qua khe núi, dịu dàng mà thanh lệ, tao nhã mà êm tai.

Phút chốc, trong khoảng thời gian ngắn, Hề Hề tựa như không thể phân rõ quá khứ và hiện tại nữa, nàng như đang sống ở mười năm trước.

Mười năm trước, khi trời vừa sụp tối, đêm chôn trong yên tĩnh, Tần một sách ở cách vách sẽ lại đánh đàn, nàng luôn than phiền hán quấy rầy mộng đẹp của nàng. Mà hán, không hề nhượng bộ, cứ khẳng khẳng đêm yên tĩnh, phong cảnh hữu tình, mới có xúc cảm đánh đàn.

Lâu ngày, Hề Hề dần quen với điều ấy, cũng đồng thời mang theo tiếng đàn của hán đi vào mộng đẹp.

Mà đêm nay, tiếng đàn kỳ lạ kia lại truyền đến từ phía cách vách, chẳng lẽ là Hàn Tuấn? Hề Hề có chút không thể tin, thân là vua của một nước, hán sao có thể đêm khuya đến đây? Thế nhưng, nếu không phải là hán, thì là ai?

Hề Hề lặng yên nhẹ nhàng đi ra cửa, nghiêng tai lắng nghe, chợt có một tiếng than khẽ vang lên, hòa cùng tiếng đàn.

“Cách liêm phong đồng cổ khung thương, tủng la cương, huyết như thương, ki lữ yên ba hạo miểu trường vì mang. Sốc hân chinh an bi diệc kháng, sâu hà ôi, khiển thủy đang. Anh hùng vô xử mịch tà dương, giang sơn dạng, nhạn nan song, sâu vũ đoạn trường vô kế oán tiêu tương. Triều mạn thanh phong tịch tác trường, liên bạc mệnh, lộng quân vương.”[*] Giọng nói kia trầm thấp dịu dàng, bên trong thanh nhã là một sự cao quý, tựa như ma ám rơi vào tai Hề Hề.

*Cách lợp mảnh gió thương thay ngoảnh đầu ngắm trời cao, cánh chim sải rộng, tuổi trẻ như máu, vài lần gió sương mệnh mỏng mù mịt trong bức màn. Cao ngạo thân chinh vượt gió rét kháng cự bị thương, sâu này đây, nói với ai. Anh hùng không chỗ dừng chân dưới ánh tà dương, giang sơn thế nào, gian nan ra sao, mưa gió đoạn trường vô kế oán tiêu tương. Thủy triều cuộn lớn, xót thương bạc mệnh, trêu đùa quân vương.

Hề Hề như bị điểm huyết, kinh ngạc đứng bất động ở đó.

Giọng nói kia đúng là của Hàn Tuấn.

Oan gia ngõ hẹp, hai người không ngừng né tránh, vừa quay về chôn cũ, liền chạm mặt hán.

Đường đường là một đế vương, nửa đêm quay về nơi cũ, đàn tấu một khúc ai oán làm gì?

“Anh hùng vô xử mịch tà dương, giang sơn dạng, nhạn nan song...”

Mấy từ này cỡ nào cô tịch bi thương, còn âm thanh thì vừa ôn nhã vừa trong trẻo, nhưng lại trống trải, kết hợp với gió mát trắng lạnh, ngọc thụ tàn hoa, hòa trong tiếng đàn lạnh lẽo, tạo thành một tư vị hồi tiếc ủa vào lòng Hề Hề.

Đứng lặng thật lâu, Hề Hề bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng không thể ngăn ngại si ngốc lúc này, nếu không, bị Hàn Tuấn phát hiện sẽ không xong. Quay trở vào trong phòng, lặng lẽ dập tắt ánh nến, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Không biết tiếng đàn đã ngừng từ lúc nào, có thể là lúc nàng quay vào trong tắt nến, đồng thời lại xuất hiện một bóng người trong sân.

Ánh trăng nhàn nhạt, gió đêm nhẹ nhẹ, áo trắng của hán phiêu phiêu, tóc dài bay tán loạn, cánh hoa nhảy nhót, bỏ nhào vào tay áo hán. Tay hán giữ một đóa hoa, quay đầu nhìn Hề Hề đang đứng bất động ở cửa.

“Phong nha đầu, người quay về đây khi nào vậy?” Âm thanh của hán dịu dàng, trầm tĩnh nói, nhưng đôi mắt lại cuộn cuộn tình ý, tố cáo tình cảm của hán.

Hán rõ ràng gầy, đôi gò má tuần mỵ rõ ràng đã tiêu tụy, nhưng đôi mắt đen láy vẫn hết sức sáng ngời, bình tĩnh nhìn thẳng vào nàng, trói chặt ánh mắt nàng lại, mang theo một sự chuyên chú cùng mê đắm khó có thể diễn tả thành lời, còn có cả một sự chắc chắn nàng không thể phản định được.

Phong nha đầu!?

Những lời này như một lưỡi kiếm bén ngọt, đâm vào nơi mềm cảm nhất trong lòng nàng, trong khoảng thời gian ngắn, đau đớn cùng buồn vui đan xen.

Từng, nàng cỡ nào mong chờ hán nhận ra nàng, cỡ nào chờ mong hán gọi nàng một tiếng “Phong nha đầu”. Hiện giờ, hán rút cuộc nhận ra nàng, nhưng lòng của nàng đã chẳng còn mừng rỡ như dự kiến nữa, mà xót xa bi thương. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết phải nói gì, tựa như tất cả mọi ngôn từ, đều không thể diễn tả được tình cảm rối bời của nàng lúc này.

Hàn Tuấn chậm rãi đi về phía Hề Hề, mỗi một bước của hán, mỗi một bước, đều tựa như đang lắng trị nhịp tim dồn dập của nàng.

Sau cùng hán đứng trước mặt Hề Hề, ôn nhu nói: “Ta đã sớm nhận ra người, người có từng nhận ra ta không?”

Hề Hề cười chua xót, nụ cười yếu ớt kia dưới ánh trăng, trông thật nhu hòa, nàng khẽ nói: “Nhận ra hay không nhận ra thì sao, có gì khác nhau ư, có thay đổi được điều gì ư? Trong lòng ta, người hiện tại chính là vua của một nước, là một hoàng đế cao cao tại thượng, không phải Tần một sách, càng không phải Lã Ngụyệt!”

Giọng điệu thản nhiên lạnh lùng của Hề Hề khiến lòng Hàn Tuân đau xót, hần chậm chạp nói: “Thế nào, không mời ta vào nhà ngồi sao?”

Hề hề không nói xoay người, đi vào bên trong, một lần nữa thấp lên ngọn nến, ánh sáng màu da cam lan khắp, bóng tối lặng lẽ lùi lại.

Hàn Tuân cực kỳ tự nhiên ngồi xuống mép giường.

Hề Hề nói: “Người đã là vua của một nước, sao lại tùy tiện ra ngoài như vậy? Hiện giờ thân phận của người quý giá, người không sợ bị người khác ám sát sao?”

Đôi mắt Hàn Tuân lóe sáng, vì những lời này của Hề Hề mà lấp lánh thiêu đốt, hần khẽ cười đáp: “Ai muốn mạng của trẫm, thì cứ tới lấy, có gì phải sợ? Chẳng lẽ ngày ngày đều phải ở trong Kim Loan điện sao? Huống chi, vì để gặp người, trẫm cái gì cũng không sợ!”

“Gặp ta?” Lòng Hề Hề khẽ động, hiểu ra bọn họ không phải ngẫu nhiên gặp.

“Sao người biết ta sẽ tới đây?” Hề Hề có chút kinh dị hỏi.

“Ta vốn không biết, ta chỉ phái người canh giữ ở phủ tướng quân, biết được tin tức của người, rồi theo dõi đến đây!” Hàn Tuân không nhanh không chậm nói.

“Người canh giữ ở phủ tướng quân? Người biết ta ẩn thân ở phủ tướng quân?” Hề Hề kinh hãi, lo lắng hỏi, không biết hiện tại Liệt Phong ở trong phủ có nguy hiểm gì không?

“Phong nha đầu, đồng ý với ta, ở lại, được không?” Ánh mắt Hàn Tuân khóa chặt Hề Hề vào trong, dịu dàng nói.

Giọng điệu dịu dàng thâm tình này không thuộc khí chất của Lã Ngụyệt, cũng không phải giọng điệu của đế vương, mà giờ phút này, hần đã trở về là Tần một sách gốc nghiệt, vị đại ca ca mà nàng vẫn luôn thầm thích.

Chỉ là, nàng biết đã chậm, lòng của nàng hiện tại đã có một Hoàn Nhan Liệt Phong, không còn chỗ để dung nạp thêm người khác.

Đôi mắt thanh lệ của Hề Hề bao phủ một sự xa cách lãnh đạm.

Sự xa cách và lãnh đạm rơi vào trong mắt Hàn Tuân, ánh mắt hần tối sầm lại, chậm chạp lấy ra một thứ từ trong ống tay áo.

Hề Hề tập trung nhìn theo, đó là cuốn sách mười năm trước nàng chôn dưới gốc hoa gửi lại cho hần, hiện tại đang an an ổn ổn nằm trong lòng bàn tay hần.

“Phong nha đầu, người thích ta, có phải hay không?” Hần cố chấp hỏi, mang theo một sự si dại mà bùng bình.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Gặp lại cố nhân (hạ)

Ánh nền mờ lung mờ ảo chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Tuân, khoảng cách gần trong gang tấc, Hề Hề có thể dễ dàng nhận ra ánh mắt đong đầy thâm tình của hần. Ánh mắt của hần như vậy sâu, như vậy trầm, tựa ngàn quân lực tấn công vào trái tim Hề Hề.

Thích hần ư?

Một sự chua xót nảy lên trong lòng.

Hàn Tuân chậm chạp mở quyển sách trong tay ra, nương theo ánh nền vàng, Hề Hề nhìn thấy rất rành mạch chữ trên quyển sách, “Tần một sách, ta thích người! Toát mồ hôi!” Mấy chữ kia viết vô cùng vụng về, nhưng Hề Hề vẫn có thể nhận ra, đây chính là chữ của nàng. Là năm đó trước khi nàng đi Tuyết Sơn, đã viết gửi lại cho Tần một sách, nàng chôn nó dưới gốc cây hoa hồng, không ngờ lại bị Tần một sách tìm thấy.

Nàng gần như đã quên mình từng viết gì, chẳng nghĩ đến mình lại thổ lộ trắng ra như thế, mặt không khỏi đỏ ửng lên.

Đúng vậy, năm đó, nàng đúng là thích hần, tuy nhiên hần lại không một lời từ biệt đã đi, khiến nàng thương tâm thật lâu, khóc thật nhiều.

Mười năm sau, gặp lại, người trong lòng hần là Diệp Từ Dung, không phải nàng. Làm đế vương, hoàng hậu của hần cũng là Diệp Từ Dung, không phải nàng.

Nàng trong lòng hần, cho tới bây giờ cái gì cũng không phải. Hiện giờ hần lại đau khổ đuổi theo nàng, là vì sao chứ?

Hề Hề cay đắng đáp: “Hiện giờ, điều ngươi nên làm, chính là làm một hoàng đế tốt, không phải bướng bỉnh truy vấn ta có thích ngươi hay không!”

“Đế vương?” Mối Hàn Tuần vẽ ra một cười lạnh lùng trống trải, “Chẳng lẽ làm đế vương rồi, là phải mất đi người mình yêu thương sao?”

“Ngươi không hề đánh mất người ngươi yêu thương, nàng vẫn ở trong cung, nàng chính là hoàng hậu của ngươi.” Hề Hề khê nói.

Hàn Tuần chấn động: “Ngươi đang trách ta ư, có đúng không, trách ta phong Diệp Từ Dung làm hoàng hậu, đúng không? Hề Hề, thật ra người trong lòng ta, cho đến hiện tại, không phải là Diệp Từ Dung, ta đối với nàng chỉ có thương tiếc, không phải tình yêu nam nữ.”

Hề Hề lắc đầu: “Mặc kệ người trong lòng ngươi là ai, đối với ta mà nói, đã không còn quan trọng nữa. Và lại, ta chưa từng oán trách ngươi.”

Hàn Tuần nhìn khuôn mặt xinh đẹp như bạch ngọc chạm khắc trước mắt, đôi môi như hai cánh hoa đỏ búng khéo léo hé mở, còn có đôi mắt trong treo mang theo xa cách lạnh nhạt, lửa giận trong lòng liền bốc lên.

“Ta biết, người mà ngươi ước hẹn không phải là ta!” Hàn Tuần vô cùng thông thả lạnh lùng hộc ra mấy chữ, “Thế nhưng, ta vẫn sẽ không từ bỏ, ngay cả khi trong lòng ngươi có hần, ta cũng sẽ đuổi hần đi.”

Lòng Hề Hề khê run lên, thấp giọng hỏi, “Ngươi muốn làm gì?”

Hàn Tuần không đáp, bỗng nhiên mỉm cười âm đạm, lòng nàng chợt run rẩy, quay đầu bước chậm ra cửa.

Hàn Tuần lại như bóng với hình, đuổi theo nàng, bàn tay khê đảo, bóng trắng như ảo ảnh chớp nhoáng trong căn phòng mờ mịt, bắt lấy cổ tay Hề Hề.

Lòng Hề Hề bỗng phát lạnh, vươn tay chống trả, chỉ trong chớp mắt, bóng trắng bay tán loạn trong phòng, hai người chiến cùng một chỗ. Hề Hề không nghĩ đến, võ công của Hàn Tuần phải cao hơn so với nàng tưởng rất nhiều, để chống lại hần, nàng hầu như phải dùng hết mười phần sức.

Sau cùng chỉ một cái sẩy tay, huyết đạo bên hông đã bị ngón tay thon dài điểm vào, cơ thể mềm mại ngã vào lòng Hàn Tuần, hơi thở tươi mát của nam tử nháy mắt bao phủ Hề Hề.

“Hàn Tuần, ngươi muốn làm gì? Mau thả ta ra!” Hề Hề có chút kinh hoảng nói.

Hàn Tuần lại mỉm cười lười biếng, ánh mắt đầy dịu dàng cùng thương tiếc, ngón tay thon dài của hần xoa nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của Hề Hề, vuốt ve từng tắc từng tắc một.

Hần chăm chú nhìn ngắm Hề Hề, tựa như muốn đem dung nhan của nàng khắc sâu vào lòng, hần thì thầm nói: “Mặc kệ ngươi là Phong nha đầu hay Tuyết Sơn Thánh Nữ gì đó, ta chỉ biết ngươi chính là quý phi của ta, tối nay, ta sẽ chân chính biến ngươi thành nữ nhân của ta!”

Dứt lời, bỗng nhiên vươn tay dập tắt ánh nến, ánh trăng nhàn nhạt len qua song cửa, bay bỗng như bướm vỗ cánh, tản ra dải sáng bạc như khói sương, trôi nổi bồng bềnh, thăm thẳm mà trong trẻo.

Hề Hề sợ hãi vừa thẹn vừa giận, hần là một đế vương, muốn dạng nữ nhân gì mà không có, vì sao còn dùng thủ đoạn như vậy với nàng.

“Hàn Tuần, ngươi không thể làm vậy! Không thể!” Cổ họng chợt tê rần, á huyết cũng đã bị điểm, Hề Hề không thể nói chỉ có thể nhìn Hàn Tuần.

Ánh trăng mờ hắt lên khuôn mặt tuấn tú của Hàn Tuần, môi hần ngậm một ý cười lười biếng, dưới ánh trăng, mang theo một sự quyến rũ tuấn mỹ khó có từ ngữ nào diễn tả cho hết.

Hần nhẹ nhàng đặt Hề Hề lên giường, nghiêng người, cơ thể tuấn dật hoàn mỹ liền đè áp lên người Hề Hề, thật kỹ càng, thật chặt chẽ, không để lộ bất cứ kẽ hở nào.

Ánh mắt của hần nóng rực chuyên chú, xoáy sâu vào khuôn mặt thanh lệ tuyệt trần của Hề Hề, như sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái, nàng sẽ ngay lập tức biến mất. Hần gắt gao vây chặt lấy Hề Hề, tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh nàng đang tồn tại. Hần dịu dàng hôn lên mắt nàng, hàng chân mày của nàng, sau đó khê trượt xuống, cuối cùng dừng trên đôi môi mềm mại như cánh hoa của Hề Hề, gấn bó như răng với môi, dường như chỉ có thế mới có thể chứng minh nàng là nữ nhân của hần, mới không mất đi nàng.

Ánh trăng mờ mờ, có nước mắt trong suốt theo khóe mắt Hề Hề chảy ra, rơi xuống mép tóc, ngấm vào mái tóc đen.

Nước mắt của nàng bắt chợt khiến trái tim Hàn Tuần hoảng hốt, đôi mắt ưu thương đau buồn của Hề Hề, hết như lưỡi dao sắc bén cắt vào lòng hần, làm hần cũng đau đớn.

Môi hần đảo vòng trên hai má nàng, mút đi những giọt nước mắt của nàng.

Hần chậm chạp hỏi han từng chữ, từng chữ một, “Hề Hề, ngươi có biết yêu mà không có được sẽ có cảm giác như thế nào không?” Hần khê hỏi, không

sai, mỗi một lời một chữ của hắn, đều xoắn chặt lấy lòng nàng, hắn tiếp tục nói, “Yêu mà không có được, tất cả tưởng chừng như đơn giản lại trở thành sự khao khát vô cùng phức tạp, không khác gì một ngôi hỏa, thiêu hủy lý trí của một người. Dù ta là một đế vương cao quý thì thế nào chứ, cho đến hiện tại, ta cũng chẳng phải thánh nhân gì, không có khả năng yêu mà vẫn có thể bình tĩnh không chế, thờ ơ như không. Ta muốn ngươi, như vậy ngươi sẽ vĩnh viễn thuộc về ta, ta phải giữ ngươi lại bên cạnh ta, làm nữ nhân của ta.”

Dứt lời, bàn tay Hàn Tuần dịu dàng thương tiếc xoa ngực Hề Hề, cởi ra áo ngoài của nàng, sau đó là áo trong.

Khi da thịt của Hề Hề xuất hiện trước mắt hắn, đôi mắt hắn đột nhiên trở nên sâu thẳm.

Nhiều năm qua, hắn vì ngôi vị hoàng đế, ít gần nữ sắc, vừa làm hoàng đế, bỗng phát hiện mình yêu Hề Hề, sau đó thì không thể chạm vào bất cứ nữ nhân nào khác nữa.

Giờ đây, cơ thể xinh đẹp yếu đuối, quyến rũ của Hề Hề hiện ra trước mắt, hắn chỉ cảm thấy đầu mình nổ vang một tiếng, lý trí mất hết.

Hề Hề tươi đẹp thanh nhã, hết như thứ độc được lợi hại nhất thế gian, chỉ cần liếc mắt một cái, liền không bao giờ có thể... không chế được nữa.

Đôi mắt đen láy của Hàn Tuần bỗng chốc sâu thẳm, cơ thể cũng dần nóng bỏng hắn lên, hắn mở cánh tay ra, quần áo màu ánh trắng từ trên người chảy xuống, lộ ra cơ thể tuấn đạt xinh đẹp.

Cơ thể trần trụi ám áp của hắn một lần nữa đè áp lên cơ thể Hề Hề.

Hề Hề nằm trên chiếc giường mềm mại, hai dòng lệ chảy xuôi trong bóng đêm, nàng có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Lòng thầm lẩm bẩm: “Hàn Tuần, vì sao ngươi phải đối với ta như vậy, vì sao?”

Môi Hàn Tuần lại hôn lên môi Hề Hề, lần này đã không còn giống lần trước, không còn là mưa thuận gió hòa dịu dàng, mà là mang theo tình cảm mãnh liệt, không ngừng dây dưa, như ngọn lửa cuộn cuộn bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Một loan trắng lạnh

Môi Hàn Tuần lại hôn lên môi Hề Hề, lần này đã không còn giống lần trước, không còn là mưa thuận gió hòa dịu dàng, mà là mang theo tình cảm mãnh liệt, không ngừng dây dưa, như ngọn lửa cuộn cuộn bùng cháy.

Ngón tay của hắn chậm rãi chạy dọc theo cơ thể nàng, miêu tả theo từng đường cong yếu đuối đầy đặn, hơi thở của hắn đi lại trên cổ nàng, mang theo sự nóng bỏng cuộn trào. Hề Hề xấu hổ oán hận nhắm chặt hai mắt, nhưng cơ thể nàng lại hết sức nhạy cảm, nàng cảm nhận được đôi môi nóng rực của hắn liên tục trượt xuống dưới, không ngừng cắn mút, không hề bỏ sót mỗi một tấc da thịt nào trên người nàng. Tay hắn nâng lên chiếc lưng mảnh khảnh của nàng, tay kia tách hai chân nàng ra, bàn tay nóng rực chậm rãi xâm nhập vào giữa hai chân.

Cơ thể Hề Hề bỗng nhiên cứng đờ, nàng ngừng rơi lệ, chợt ý thức được hôm nay nàng khó toàn thân trở ra.

Huyệt đạo bị điểm, cơ thể mặc dù không thể cử động, nhưng miệng vẫn có thể cử động, Hề Hề vất ngang trái tim, muốn cắn lưỡi tự vẫn. Hàn Tuần vừa lúc ngẩng đầu trong một khắc ấy, đôi mắt mơ mơ màng màng bỗng nhiên nảy lên kinh hãi, nhanh chóng vươn tay bóp chặt cằm Hề Hề.

Ánh trắng mờ mờ lung lên lời vào bên trong, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Hề Hề là tuyệt vọng bi thương, ánh mắt Hàn Tuần là bi thương tuyệt vọng.

Không khí chợt đóng băng, Hàn Tuần như nghe thấy tiếng tim mình bay ra khỏi lồng ngực.

Sùng sốt, sợ hãi, tức giận, đau đớn, thương tâm, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc không ngừng tuôn trào, hắn như đánh mất tri giác cứ liên tục thờ dốt.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu vừa rồi hắn chạm một bước, thì hiện giờ thứ hắn ôm lấy chính là thi thể lạnh như băng của Hề Hề. Hắn càng không nghĩ đến, Hề Hề nhưng lại cắn lưỡi tự vẫn, chẳng lẽ nàng chán ghét hắn đến vậy sao, cho nên nàng mới quyết chết để đoạn tuyệt với hắn.

Thật lâu sau, hắn hít một hơi thật sâu, áp chế không muốn và đau đớn như xé rách tim phổi xuống, không chế cơ thể không ngừng run rẩy, đem sự kích động và dục vọng ban đầu hóa thành những gợn sóng vô hình.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn ẩn dưới ánh trăng mờ, âm thầm mà sâu kín, thẳm thiết mà hồi hợt, bi thương trải rộng. Hàng mi cao ngạo ngày thường bay lên, hiện tại khóa chặt, vô cùng rối rắm đau đớn.

Hắn bi thương lặng lẽ đứng dậy, nhẹ nhàng nhặt lên váy áo trắng của Hề Hề, mặc lại quần cho nàng, rồi váy áo từng cái, từng cái một, động tác của hắn cực kỳ thông thả, mỗi một động tác đều hơi hơi tạm dừng, giống như đang nâng niu tình cảm tốt đẹp của mình.

Kế tiếp hắn mặc lại quần áo của mình, rồi chậm chạp ngồi xuống giường, ngồi lặng trước mặt Hề Hề, đôi mắt đen láy thâm trầm nhìn Hề Hề thật sâu.

Qua rất lâu, hắn ngồi trước nàng, cúi người cúi đầu, lay đôi vai nhỏ nhắn mềm mại của nàng, giọng nói trầm thấp mờ mờ: “Hề Hề, vì sao ngươi phải làm vậy, vì sao chứ?”

Đôi mắt Hàn Tuần tràn ngập bão tố và ảm đạm, hắn oán hận cúi đầu, vùi mặt vào vai nàng, rồi bỗng há miệng, hung hăng cắn lên đầu vai mảnh mai, để lại một vết máu hình loan trắng lạnh, giống như khắc lại trên người nàng tên của hắn.

Hắn biết, nếu hôm nay hắn còn cưỡng ép nàng, thì sau này sẽ hoàn toàn mất đi nàng. Hắn tuyệt đối không thể mất nàng, một ngày nào đó hắn sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện ở bên hắn. Ngay cả khi không thể cùng nàng, hắn cũng muốn nàng cả đời này mãi mãi khắc ghi hắn.

Cảm giác đau đớn ngấm vào cơ thể, Hề Hề cắn môi chịu đựng, không hề phát ra tiếng, nàng biết, hôm nay nàng đã thoát được, nhưng lòng nàng vẫn khó nhịn được bi ai.

Bên trong ánh trăng chảy xuôi, trên giường, hai người yên lặng.

Trong không gian yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng huýt gió dồn dập, đôi mắt Hàn Tuần phát lạnh, đó là tín hiệu từ thị vệ của hắn. Thị vệ của hắn rải rác ngoài cửa thôn đợi lệnh, nếu không phải gặp nhiều cường địch, sẽ không phát tín hiệu.

Quanh thân Hàn Tuần bỗng nhiên lan tràn dòng khí tàn nhẫn lạnh như băng, mặc kệ người đến hôm nay là ai, đều là đến rất không đúng lúc.

Hắn cầm lên tấm chăn bông, phủ lên người Hề Hề, vẻ mặt nghiêm nghị, hắn đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài sân.

Bên trong gió đêm, bỗng nhiên vang lên tiếng quát to của Thanh Bách, hắn biết rõ võ nghệ của Thanh Bách, nếu không phải đối thủ của hắn, hắn sẽ không kêu lên như thế, hiển nhiên là kẻ kia rất khó ứng phó.

Lòng Hàn Tuần chùng xuống, từ bên trong nhảy ra.

Mượn ánh trăng nhàn nhạt, Hàn Tuần nhìn thấy ở căn nhà dân bên cạnh, một hắc y nhân bịt mặt đang chiến đấu quyết liệt với Thanh Bách.

Võ công của hắc y nhân kia hiển nhiên cao hơn Thanh Bách, Thanh Bách chỉ có thể thủ, không thể công. Đôi mắt Hàn Tuần phát lạnh, bỗng nhiên vọt lên, tay phóng ra một đạo mũi nhọn rét lạnh, vừa lúc phá giải một kiếm trí mạng đánh về phía Thanh Bách.

Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy có một lực đạo mạnh mẽ theo hai hướng cùng lúc hợp lực tấn công về phía hắn.

Lòng Hàn Tuần lạnh lẽo, nội lực của người này vô cùng cao thâm, đây là công lực đã tích tụ qua nhiều năm. Thanh kiếm múa lượn, hai người chiến đấu kịch liệt, trong chớp lát, ánh sáng kim loại lạnh lẽo không ngừng lóe sáng.

Kiểm pháp của người kia bỗng thay đổi, chiêu chiêu mau lẹ sắc bén, nhưng hình như không có ý lấy mạng Hàn Tuần, chỉ là cầm chân hắn, kéo dài thời gian. Lòng Hàn Tuần chợt động, thầm kêu không hay, nghĩ đến Hề Hề vẫn còn bị điểm huyết trong nhà, lòng quẫn lên.

Cũng vào lúc này, nghe thấy một tiếng huýt gió từ phía xa xa truyền đến, hắc y nhân đang chiến đấu kịch liệt với Hàn Tuần như nhận được mệnh lệnh, liền thay đổi chiêu thức, chiêu thức sắc bén, làm cho Hàn Tuần liên tục lùi về phía sau, rồi hai chân hắn trên nóc nhà khẽ điểm, phóng nhanh đi xa.

Hàn Tuần ý bảo thị vệ đuổi theo, còn mình vội vàng nhảy xuống khỏi nóc nhà, chạy vào bên trong.

Bên trong, ánh trăng mờ ảo, một căn phòng yên tĩnh, trên giường, làm sao còn bóng dáng Hề Hề nữa.

Hàn Tuần bỗng nhiên quát to một tiếng, như một luồng khói trắng từ bên trong phóng ra, nhẹ nhàng tung người bay vọt lên nóc nhà, nhưng cả vùng quê mờ mờ, làm gì còn bóng người nào, chỉ còn mỗi loan trắng lạnh, không ngừng lặng im lóe sáng.

Thanh Bách nhanh chân đuổi tới chỗ Hàn Tuần, bẩm báo: “Hoàng thượng, tôi có khoảng hơn năm mươi người, võ nghệ không hề kém cỏi, hắc y nhân che mặt đen, không rõ là người nào, nhưng bạch y hình như đều là nữ tử. Thuộc hạ đoán, là người của cung Thánh Nữ.”

Hàn Tuần rút trường kiếm ra, lưỡi kiếm sắc lạnh, ánh sáng kim loại giá rét tràn vào đôi mắt hắn, hắn trầm giọng nói: “Truyền lệnh phong tỏa tất cả các cửa đồ, cẩn thận kiểm tra. Trẫm không tin, bọn họ có thể thoát khỏi lòng bàn tay trẫm?”

Gió đồng ruộng lạnh thấu xương, cuốn lấy tóc Hề Hề, không ngừng bay lên sau người nàng.

Hề Hề vận khí bay vọt, gắt gao đuổi theo một bóng dáng, người kia vừa nẩy đã lên vào bên trong, cứu Hề Hề ra, giờ phút này áo trắng bay múa, không ngừng lướt qua đồng ruộng, kinh công cao hơn cả Hề Hề.

Không biết vì sao, tuy rằng chưa nhìn thấy dung mạo của người kia, nhưng nàng lại có một cảm giác quen thuộc, tựa như đã lâu lắm rồi chưa gặp lại người này.

Hai người rẽ qua một dãy núi, trước mắt xuất hiện một cánh rừng.

Người kia đứng thẳng, áo trắng tung bay, quay đầu liếc nhìn Hề Hề đang đuổi tới, bỗng nhiên huyết to một tiếng.

Trong rừng liền truyền ra tiếng huyết đáp lại, kế tiếp nghe thấy tiếng vó ngựa ù ù, có mấy bạch y nhân dẫn theo ngựa từ trong rừng chạy ra.

Mượn ánh trăng nhạt, Hề Hề nhận ra người dẫn đầu đúng là Lâm Ứng Nương cô cô.

Bà nhìn thấy Hề Hề, vẻ mặt tràn đầy vui sướng: “Băng Toàn, Hề Hề các người mau lên ngựa, rời khỏi đây nhanh lên, chúng ta sẽ ngăn cản truy binh.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đều là người lạ

Băng Toàn?

Gió đêm thổi tung mái tóc đen của nàng, khiến hai mắt nàng mê loạn, nàng không thể tin nhìn vị bạch y nhân vừa cứu mình ra.

Quần áo phát phơ, che mặt bằng khăn trắng, lộ ra bên ngoài ánh trăng một đôi mắt trong veo, đôi đồng tử màu tím lóe sáng lóng lánh.

Nàng nhận ra đôi mắt này, đây là vị tiên bối đêm ấy đã cứu nàng ra từ chỗ Lãnh Nguyệt, lúc ấy nàng cảm thấy đôi mắt của người này thật giống ánh mắt của bà bà. Lại không biết, đây thật ra chính là bà bà đã cùng nàng nương tựa vào nhau mà sống, cũng chính là mẫu thân mệnh khổ của mình.

Lòng ngực bị kiềm hãm, vô số tình cảm dâng lên trong lòng, nàng không nhận được đi về phía trước mấy bước, bình tĩnh đứng trước mặt mẫu thân mình.

Đôi môi mấp máy run rẩy: “Bà bà? Mẫu thân?”

Người phụ nữ áo trắng chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, trong bóng đêm, một khuôn mặt xinh đẹp hé ra trước mắt Hề Hề, trên mặt úp một tầng ánh trăng mỏng mỏng lung lung.

Đầu Hề Hề mê muội, mẫu thân thật sự rất xinh đẹp.

Son vi thần, thủy vi hồn, băng tuyết vi phách, thể gian diễm sắc, nàng đứng ở trước mắt, thì tất cả đều hóa thành bụi đất.

Đây chính là mẫu thân của nàng, tuyệt sắc như vậy, nhưng cũng tịch mịch là vậy.

Nhiều năm qua, người đem dung mạo tuyệt sắc của mình giấu sau lớp da già nua, ra vẻ tuổi già sức yếu, sống trong xiết bao đau khổ.

Băng Toàn trong trời lạnh lùng nhìn Hề Hề, nhưng đôi mắt tím lại chan chứa tình cảm, nàng nắm lấy tay Hề Hề, hệt như nhiều năm trước, khi lặng yên chải lại mái tóc rối tung cho Hề Hề.

“Con gái, con đã chịu khổ rồi, vừa rồi không xảy ra chuyện gì chứ?” Băng Toàn nhỏ giọng hỏi bên tai Hề Hề.

Hề Hề sững sốt, tỉnh ngộ hiểu ra mẫu thân đang muốn nói đến chuyện gì, thấp giọng nói: “Không sao ạ! Mẫu thân hãy yên tâm! Nhưng sao người biết con ở đây?”

Băng Toàn thở dài một tiếng: “Mẫu thân lo lắng cho con, sau khi đến Nam Triều, liền liên lạc với Lâm cô cô của con, biết được con đang ở Diệp phủ, nên suốt đêm đi cứu con. Không ngờ gặp Diệp Khải Phong, biết con đã bỏ đi từ trước đó. Kế tiếp liền muốn đến cô thôn tìm con thử, lại phát hiện nơi đó có canh gác trải rộng, biết ngay Hàn Tuần đang ở đó, chúng ta liền ý thức được không ổn, nên mới liên thủ đi cứu con.”

Hề Hề im lặng gật đầu, hai mẹ con ở cùng nhau, hệt như quay về mười năm trước, khi vẫn còn nương tựa nhau mà sống.

Gió đêm thổi mạnh, núi xa lặng yên như tờ.

Có mấy bóng người tung người phóng đến, rồi dừng trước mặt hai người.

Đi đầu là một nam nhân che mặt, nhìn thấy mẹ con Hề Hề đang đứng cạnh nhau, bỗng nhiên bước nhanh đến. Không đợi hán đến gần, Băng Toàn đã vung tay áo màu trắng, đánh về phía trước một chương, khiến cho người kia phải lùi về phía sau.

“Băng Toàn, nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta sao?” Nam nhân kia tháo khăn che mặt xuống, đúng là Diệp Khải Phong.

Hề Hề không ngờ ông lại liên thủ với mẫu thân đến cứu mình, trong lòng không khỏi thở dài, không biết ông và mẫu thân liệu có thể làm lành với nhau không? Nhưng xem vẻ mặt của mẫu thân, có vẻ là không có khả năng đó.

Quả nhiên về mặt Băng Toàn lạnh nhạt, khách sáo bảo: “Diệp tướng quân, chuyện cũ như khói bụi, đừng nhắc lại nữa, đa tạ tướng quân tối nay đã tương trợ cứu tiểu nữ, đừng đến gần đây.”

Giọng nói của bà nhàn nhạt lạnh lùng, không chút tình cảm, như băng suối chảy róc rách.

Khiến cho lòng Diệp Khải Phong như rách toạc ra, lạnh thấu tâm can.

Hắn chưa từng hi vọng nàng sẽ tha thứ cho hắn, cũng không nghĩ bọn họ có thể gặp lại, cuối cùng lại như người xa lạ, nàng không hận hắn, không oán, càng không yêu.

Diệp Khải Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, đôi mắt và khuôn mặt kia, mười mấy năm qua hắn chỉ có thể nhìn thấy trong giấc mộng, khiến cho hắn trong mộng trăm chuyển ngàn về, đau khổ khôn nguôi, hiện giờ người gần trong gang tấc, lại như cách thiên sơn vạn thủy.

Nếu mọi thứ có thể quay lại một lần nữa, thì thật tốt biết bao.

Hắn kinh ngạc đứng đó, chỉ cảm thấy một cỗ bi thương tuyệt vọng dâng lên trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn khiến hắn không thể đứng vững.

Hề Hề bất giác về mặt đau khổ khôn xiết của Diệp Khải Phong, quay sang nhìn mẫu thân nói: “Mẫu thân, người...”

Băng Toàn ngẩng đầu cắt ngang lời Hề Hề, vỗ vỗ tay nàng, dịu dàng nói: “Hề Hề, chuyện của chúng ta, con không nên xen vào.”

Hề Hề không nói thêm nữa, nàng không biết phải khuyên họ thế nào, không biết nên an ủi họ ra sao.

Chẳng lẽ tình cảm của hai người kết thúc thật rồi sao, chẳng lẽ thật sự không thể cứu vãn được nữa? Nghĩ đến trong Diệp phủ vẫn còn một Diệp phu nhân, Hề Hề không biết nên nói gì.

Không khí trong rừng cứ như vậy mà đóng băng, đôi mắt sáng của Hề Hề đảo quanh, ánh mắt chột rơi vào một đôi mắt sâu đen khổ sở khác.

Hắn một thân áo đen lay động, lặng im đứng cách đó không xa, còn không phải Hoàn Nhan Liệt Phong thì là ai?

Ánh mắt của hắn, thâm thúy không thấy đáy, tối đen như vực thẳm, tóc trên trán bay rối, hắn nhìn nàng, nhìn mái tóc hỗn độn, vạt áo bay loạn, đôi mắt hắn cuộn cuộn tình ý.

Bởi vì bất ngờ, chưa kịp chuẩn bị, Hề Hề có chút rối loạn. Hắn đến từ khi nào, chẳng lẽ hắn cũng đi cứu nàng?

Nàng kinh ngạc đứng đó.

Kỳ thật nàng rất muốn hỏi hắn, vết thương của hắn sao rồi? Còn thấy đau không?

Nàng rất muốn hỏi hắn, có phải hắn cũng đến cứu nàng?

Nàng muốn hỏi hắn, vì sao không nói gì với nàng?

Vì sao chỉ mới cách chốc lát, ngàn vạn ngôn từ trong lòng đã chẳng thể thành lời, mà tất cả đều nghẹn ở cổ họng, sau cùng môi nàng chỉ có thể giật giật, không thể nói được một câu.

Vì ánh mắt của Liệt Phong, tựa hồ thật bi thương.

Có lẽ hắn đang trách nàng, đã lặng lẽ rời đi để hắn lại.

Có lẽ, hắn đang hoài nghi nàng, là có ý đến gặp Hàn Tuân.

Có lẽ...

Hề Hề run rẩy, không dám nghĩ thêm nữa.

Tốt thôi, cứ như vậy cắt đứt, miễn cho ngày sau phải thương tâm.

Hề Hề xoay đi... mang đau thương mệnh mang giấu hết vào ánh trăng, mang những nhục nhã khi bị Hàn Tuân cưỡng ép vừa nãy, cùng ủy khuất của hiện tại hòa thành những giọt nước mắt, để chúng chảy xuôi vào trong lòng.

“Băng Toàn, Tả Hiền Vương, các người mau đi đi, tuy nói người của Hàn Tuân đã bị những người khác dụ đi, nhưng vẫn nên rời khỏi đây sẽ tốt hơn!” Lâm Ứng Nương bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng trong rừng, bà đã lệnh cho Sương Nhi và Như Nhi mang ngựa đến.

Liệt Phong không nói một lời, chậm rãi nhận rồi leo lên ngựa, đi đầu.

Hề Hề và mẫu thân cũng lên ngựa, cùng vài thị nữ khác, rời đi.

Trong bóng đêm, chỉ còn lại mỗi Diệp Khải Phong đứng lặng nơi đó, không biết phải đi đâu.

Viễn sơn đưa tình, bóng dáng Liệt Phong phía trước, bên trong bóng đêm vây kín nghiêm nghị. Hắn lại quay về với bộ dạng lúc mới gặp gỡ, khí phách lạnh lùng cao ngạo, giống như đỉnh hàn băng của Tuyết Sơn, áp bức người khác.

Đoàn người giục ngựa suốt một đêm, rốt cục ra khỏi ranh giới Lăng Châu, chạy tới bến thuyền. Bến thuyền trải rộng thị vệ của Hàn Tuần, kiểm tra từng người một, nhưng mẫu thân của Hề Hề vốn là một cao thủ dịch dung, nên tất cả đều trót lọt, thuận lợi lên thuyền.

Thuyền bắt đầu rời bến, men theo sông lớn, đi về hướng Bắc.

Dọc đường đi, Liệt Phong cũng không nói chuyện với Hề Hề, bọn họ giống như những người đồng hành xa lạ, đây vốn là kết quả mà Hề Hề mong đợi, nhưng chẳng hiểu vì sao nàng lại thấy lòng mình bỗng dưng đau đớn.

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt sâu xa trong trẻo và bóng dáng tịch liêu của hắn, nàng liền nhịn không được muốn khóc.

Nàng đem chính mình giấu kín trong khoang thuyền, một mình buồn bã

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cầu phúc | mộc tuyết viên

Một tháng sau, nhóm người Hề Hề bình an về đến Tái Bắc.

Phong cảnh Tái Bắc vẫn không chút thay đổi.

Không trung vẫn cao rộng mênh mông, thảm cỏ trải dài trên mặt đất, gió mát nghênh đón, mang theo mùi cỏ cây đặc trưng của thảo nguyên, khiến tinh thần kẻ khác sáng khoái, vui vẻ thoải mái.

Đàn cừu trông như rải rác giữa thảo nguyên trong như mây trắng, mấy tiểu cô nương cưỡi ngựa chần cừu, gió truyền đến tiếng cười sáng khoái và tiếng ca của bọn họ.

“Thiên không xanh thẳm, mây trắng là tà

Bên dưới mây trắng, giục ngựa băng băng

Ca ca của ta, cưỡi con ngựa kia, anh tuấn biết bao, tiêu sái biết bao.

Viễn sơn đưa tình, cỏ cây màu bích,

Phía trên cỏ bích, dê con chạy nhanh

Muội muội của ta, mặc váy áo hoa, xinh đẹp biết bao, đáng yêu biết bao...”

Tiếng ca ngọt ngào êm tai, bọn họ sóng vai giục ngựa trong dáng vẻ ấm áp khiến kẻ khác rất đổi ngượng mộ.

Mắt Hề Hề không khỏi nóng lên, nếu có thể, nàng tình nguyện chỉ làm một nữ tử bình thường, có thể âu yếm người mình yêu cùng nhau giục ngựa, chần thả trên thảo nguyên.

Chính là, nàng biết, điều nàng với nàng mà nói, có lẽ vĩnh viễn chỉ có thể là giấc mộng.

Hề Hề liếc mắt, nhìn về Hoàn Nhan Liệt Phong đang giục ngựa phía trước, lòng như bị thứ gì đó sắc bén cắt qua, Liệt Phong cũng đang ngoái đầu nhìn nàng, trong lúc nhất thời, hai mắt không hẹn mà gặp. Ánh mắt Liệt Phong vẫn sâu tối vô cùng vô hạn như cũ, nhưng ở sâu trong chỗ tối tăm của đôi mắt, lại tựa như có ngọn lửa thiêu đốt.

Ánh mắt của hắn thoáng dừng trên khuôn mặt Hề Hề, rồi nhanh chóng dời đi. Vừa bị hắn nhìn, Hề Hề liền cảm thấy cơ thể mình nháy mắt lúc nóng lúc lạnh.

Nàng muốn mỉm cười, nhưng khóe môi như bị kết dính lại, không thể mở ra.

Khi nhìn lại, đã thấy Liệt Phong giục ngựa chạy nhanh về hướng thành Hồ Nhi Đặc, Hề Hề chỉ có thể nhìn theo bóng dáng hắn. Suốt dọc đường đi, ấn tượng Liệt Phong để lại cho nàng chỉ bóng dáng xa xôi, lạnh lùng cứng rắn của hắn.

Mắt Hề Hề lờ đi, hần cũng không từ biệt nàng, đã rời đi.

Hần giục ngựa dưới ánh mặt trời, dáng người tuấn dật cao ngất, vó ngựa khẽ lướt trên thảm cỏ. Rất đúng với mấy câu ca kia, ca ca của ta, cười con ngựa kia, anh tuấn biết bao, tiêu sái biết bao.

Bóng hần rời đi cứ như vậy tiêu sái, như vậy dứt khoát.

Lòng bỗng nhiên âm đạm, Hề Hề trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, nhưng cũng vào lúc này, bỗng có một bàn tay trắng trẻo vươn ra, trong lòng bàn tay còn có một viên thuốc màu nâu, dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Hề Hề quay đầu, bắt gặp ánh mắt trong veo của nha đầu Linh Nhi, nàng khẽ sờ nói, “Vân cô nương, đây là thuốc giải tận gốc toái tâm độc, là vương gia bảo ta giao cho cô nương, về sau, cô nương không còn lo bị toái tâm làm khổ nữa. Hãy mau uống nó đi.”

Giải tận gốc toái tâm độc!?

Nàng xin hần nhiều lần, hần cũng không chịu đưa thuốc giải.

Hần nói, thuốc giải là thứ duy nhất khiến họ dính dáng đến nhau.

Mặc cho nàng chán ghét hần, không muốn nhìn thấy hần ra sao, mỗi tuần trăng tròn đều phải đến gặp hần để lấy thuốc giải, như vậy, hần liền có thể gặp nàng.

Hiện giờ, hần cho nàng thuốc giải, là quyết ý gạt bỏ ràng buộc duy nhất giữa bọn họ sao. Có phải có ý là... không bao giờ muốn gặp lại nàng nữa?

Tay Hề hề run run nhận viên thuốc, nhanh chóng cho nó vào miệng rồi nuốt xuống.

Bọn họ từ này chặt đứt tương tư, không bao giờ dính dáng đến nhau nữa.

Linh Nhi lo lắng liếc nhìn Hề Hề, nói: “Vân cô nương bảo trọng!” Dứt lời, liền giục ngựa đuổi theo Hoàn Nhan Liệt Phong.

Băng Toàn lo lắng nhìn Hề Hề, tuy rằng ngàn sợ vạn sợ, song Hề Hề vẫn giống bà năm đó, lâm vào vũng bùn tình cảm rồi không thể tự thoát ra.

Có khi, ngày trôi qua thật nhanh, nhanh một cái chớp mắt. Nhưng cũng có khi ngày trôi qua thật chậm, chậm khiến kẻ khác cảm thấy một ngày bằng một năm.

Hiện giờ, Hề Hề chính là cảm thấy một ngày bằng một năm.

Trở về Tuyết Sơn, bề ngoài Hề Hề vẫn trầm tĩnh như nước, nhưng lòng của nàng, lại chẳng thể bình tĩnh.

Tuy nàng là Tuyết Sơn Thánh Nữ, nhưng nàng chung quy vẫn là một cô gái bình thường, cũng muốn yêu và được yêu.

Dù vậy, nàng vẫn không thể làm một nữ tử bình thường, bởi vì nàng giữ vị trí Thánh Nữ kia, nên nàng bị tước mất quyền yêu và được yêu, định sẵn cả đời này làm bạn với cô độc.

Nhưng là, Hề Hề cũng không hối hận, bởi vì nàng đã lựa chọn hi sinh vì thiên hạ chúng sinh.

Ngày qua ngày, trăng khuyết rồi tròn, hè qua hè đến, thu qua thu đến, sau cùng là mùa đông.

Năm nay mùa đông hình như đặc biệt đến sớm hơn, cũng đặc biệt lạnh hơn.

Lòng Hề Hề cũng hóa đông, như chìm trong một giấc ngủ đông, không khác gì một cái hồ nước bắt đầu đóng băng. Tuy nhiên, có một tin tức truyền đến, khiến cho lòng Hề Hề lại cuộn cuộn mãnh liệt.

Thiên Vu Bắc Thương quốc thoái vị, Tả Hiền Vương Hoàn Nhan Liệt Phong kế vị Thiên Vu.

Kỳ thật, chuyện Hoàn Nhan Liệt Phong trở thành người kế vị, Hề Hề đã sớm đoán được, nhưng nàng lại ngờ sẽ nhanh như vậy, Hoàn Nhan Liệt Phong, có lẽ là một Thiên Vu rất trẻ của Bắc Thương quốc.

Sáu tháng mười, vốn chỉ là một ngày bình thường, nhưng khi được chọn làm ngày đăng cơ của Thiên Vu, thì cả thành Hô Nhi Đặc lại rất náo nhiệt hân hoan.

Tân Thiên Vu đăng cơ, Hề Hề thân là Thánh Nữ, phải đến chúc mừng cầu phúc.

Sáng sớm, Hề Hề đã cùng thị nữ lên đường, tiến về thành Hô Nhi Đặc.

Ngoại ô Hô Nhi Đặc, các thị tộc giương cao cờ màu, ai nấy cũng đều rất vui vẻ.

Ngày cao rộng bất tại không trung, ánh mặt trời vạn trượng, chiếu sáng bốn bề thênh thang, xua đi không khí lạnh.

Hề Hề từ trong kiệu bước xuống, một thân áo trắng trong treo lạnh lùng, lụa trắng che mặt, đứng ở thềm đỏ trải tận lên đài cao, đợi tân Thiên Vu đến.

Lòng nàng thật mâu thuẫn, chờ mong nhìn thấy hắn, những cũng sợ hãi gặp hắn.

Sau cùng, tiếng trống cũng ngừng lại, Hoàn Nhan Liệt Phong và lão Thiên Vu từ trong sự vây quanh của mọi người, chậm rãi bước lên đài cao.

Hoàn Nhan Liệt Phong vận một thân phục sức dân tộc, khoác áo bào thêu hình bàn long màu đen. Mỗi một bước đi của hắn, đều có ánh sáng đẹp mắt, âm áp lan tỏa ra ngoài.

Cơ thể hắn thon dài cao ngất, trang phục Thiên Vu càng tôn lên khí phách cao quý bức người của hắn. Hắn mỉm cười, chính là nụ cười lười biếng châm phét tã khí đặc trưng.

Lòng Hề Hề nhảy dựng, cảm thấy tay chân cứng ngắc, hai tròng mắt ề ề nóng hổi, nàng nhanh chóng đem tầm mắt dung nhập vào trời cao mênh mông, trên trời đang có một áng mây trắng bay chậm.

Lão Thiên Vu và Hoàn Nhan Liệt Phong bước chậm lên đài cao, trước sự chứng kiến của mọi người ngồi vào ghế cao, nhận sự cung chúc của con dân thảo nguyên. Sau đó, Thiên Vu đem vương mào trên đầu xuống, trịnh trọng đội lên đầu Hoàn Nhan Liệt Phong.

Nghi thức kế nhiệm chấm dứt, bấy giờ Hề Hề cũng chính là Thánh Nữ chậm rãi đi lên đài cao, bắt đầu cầu phúc.

Gió đông rét lạnh, Hề Hề dùng tiếng Phạn mà không ai nghe hiểu cầu nguyện.

Nàng thật tâm thành kính cầu phúc, vì thảo nguyên, vì con dân của thảo nguyên, vì Hoàn Nhan Liệt Phong.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Một đôi oan gia

Gió đông rét lạnh, Hề Hề dùng tiếng Phạn mà không ai nghe hiểu cầu nguyện.

Nàng thật tâm thành kính cầu phúc, vì thảo nguyên, vì con dân của thảo nguyên, vì Hoàn Nhan Liệt Phong.

Tuy nhiên, nàng lại chợt cảm thấy cô đơn.

Thứ cô đơn tịch mịch chưa từng có.

Qua một lúc lâu, cầu nguyện kết thúc, Hề Hề thi lễ với Thiên Vu trên đài cao, rồi xoay người muốn rời đi.

Nàng chậm rãi bước xuống bậc thang, mắt quét qua không trung, ngắm nhìn trời xanh, nhìn mây, nhìn con dân thảo nguyên thành kính, chứ không hề nhìn hắn.

Nàng sợ, sợ mình liếc nhìn hắn một cái, sẽ lại nhớ, sẽ lại thêm một phần dày vò.

“Thư Mã Thánh Nữ, chậm đi!” Giọng nói thuận hậu tao nhã của Liệt Phong vang lên phía sau.

Hề Hề trong lòng nhảy dựng, nàng đè nén xuống kinh hoàng, chậm rãi xoay người, khẽ hỏi: “Không biết Thiên Vu có chuyện gì?”

Xuyên qua lớp màn mỏng, Hề Hề nhìn thấy đôi mắt ung của Liệt Phong híp lại, ánh mắt sắc bén thâm thúy làm cho nàng không biết hắn đang nghĩ gì. Mỗi lần mang theo một ý cười, dưới ánh mặt trời, trông thật tuấn mỹ khiến kẻ khác phải hoa mắt.

Hắn cúi đầu nặng nề mở miệng: “Thư Mã Thánh Nữ, đêm nay bản Thiên Vu sẽ tuyển Yên Thị, rất hân hạnh đón tiếp Thư Mã Thánh Nữ đến cầu phúc cho tân Yên Thị!”

Lời của hắn như một gáo nước lạnh cuối thu tát vào lòng Hề Hề, lạnh thấu xương.

“Sau khi quay về thảo nguyên, ta liền cưới ngươi, thế nào?” Là ai ôn nhu từng khe khẽ ní non bên tai nàng.

“Trời xanh chứng giám, ta Hoàn Nhan Liệt Phong, nguyện cưới Vân Hề Hề làm vợ, thật tình đối đãi, mãi không rời xa, tuyệt không phụ nàng, nếu như làm trái, thiên lôi giáng xuống, không thể sống yên.” Là ai từng giờ cao tay đồng dạng thề trước mặt nàng.

Chính là hiện tại, hắn sẽ tuyển Yên Thị, còn muốn nàng đến cầu cầu phúc cho bọn họ.

Từ trước đến nay, đều một tháng sau đăng cơ Thiên Vu mới tuyển phi, hần nhưng vừa đăng cơ đã muốn tuyển phi, vội vã đến vậy.

Nội tâm Hề Hề bỗng nhiên co rút lại, đau thật đau.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ chẳng để tâm, nào ngờ lòng lại khó chịu đến vậy.

Lời của Liệt Phong không quá lớn, nhưng đủ để các con dân thảo nguyên bên dưới đài cao nghe thấy.

Trong lúc nhất thời, tin tức ngay lập tức bị mọi người thấp giọng truyền tai nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ chớp lát sau, tất cả các con dân của thảo nguyên đều đã biết.

Tin tức này khiến mọi người vô cùng phấn khích.

Từ sau khi Diệp Từ Dung mất tích, các cô nương trên thảo nguyên đều hy vọng mình có thể lọt vào mắt Tả Hiền Vương, trở thành vương phi, hiện giờ nghe thấy tin hần sẽ tuyển Yên Thị, sao có thể không kích động được?

Các cô nương nháy mắt ưỡn cao người, ánh mắt đưa tình ẩn ý nhìn chăm chú vào tân Thiên Vu, Thảo Nguyên Chi Ứng, trong lòng các nàng là một vị anh hùng.

Trong lúc nhất thời, gió rét của thảo nguyên bỗng dạt dào xuân sắc, tình tứ nồng nàn.

Ánh mắt Hề Hề xẹt qua vẻ mặt thẹn thùng của các cô nương, các nàng thật xinh đẹp, mười tám mười bảy tuổi, như một đóa hoa nở rộ, lộng lẫy kiêu diễm.

Trong số này sẽ có một cô nương may mắn trở thành Yên Thị của hần.

Nàng hy vọng hần có thể tìm được một vương phi hiền đức, nàng tình nguyện cầu phúc cho bọn họ.

Thật tâm cầu nguyện cho bọn họ.

Nàng hi vọng bọn họ sẽ hạnh phúc.

Dù sao gì cũng là nàng đã phụ tình cảm nồng nàn của hần, là nàng đã nhân lúc hần đường thương bỏ đi, là tự nàng từ chối vòng tay của hần.

Nàng không trách hần, vĩnh viễn không trách hần.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, kiềm nén để giọng mình không run rẩy, nhẹ nhàng nói: “Thư Mã chúc mừng Thiên Vu tuyển phi, Thư Mã sẽ đích thân đến cầu phúc cho Thiên Vu và Yên Thị.” Dứt lời, Hề Hề khẽ thi lễ, tiếp tục đi xuống.

Chính là, phía sau lớp khăn che mặt lệ của nàng không ngăn được cứ chảy xuống, nàng bỗng nhiên mình đang chìm trong một hồi ảo mộng, mà chẳng thể tìm thấy kết cuộc của giấc mộng ấy.

Nàng lần đầu tiên hoài nghi chính mình như thế, nhưng nàng vẫn không thể thay đổi vận mệnh của bản thân, nàng cảm thấy mình như đang bị vây hãm trong một ván cờ, chỉ có thể bước đi, không thể quay đầu.

Sau khi nghi thức đăng cơ kết thúc, Hề Hề ngồi xe ngựa, đi theo thị vệ của Thiên Vu đi vào trong cung.

Đêm đến rất nhanh, trong cung treo đầy đèn màu, làm cho không khí hoàng cung càng rộn rã hơn.

Đây đúng là một ngày đáng để ăn mừng, tân Thiên Vu đăng cơ, còn sắp tuyển tân Yên Thị.

Vẫn là cung điện lần trước đã mở hội chiêu đãi các dũng sĩ.

Khác chẳng chính là, nàng không phải dũng sĩ, còn hần cũng không còn là Tả Hiền Vương. Lần trước, bọn họ đối đầu nhau, mà lần này, mối quan hệ giữa bọn họ càng xa xôi hơn.

Hề Hề một thân váy áo trắng, mặt mang khăn trắng, vẻ mặt trầm tĩnh cùng các thị nữ ngồi ở một góc.

Đôi mắt trong trẻo của nàng ẩn sau lớp khăn che mặt, quan sát những người tới lui trong điện, sau cùng bị hấp dẫn bởi một khuôn mặt quen thuộc.

Trầm Phong vẫn anh tuấn tiêu sái như cũ, tuy nhiên ánh mắt hiện ngang lại ù dột rồi rầm, chẳng lẽ hần vẫn chưa hái được đóa hoa thảo nguyên kia? Nên mới buồn bã như vậy.

Hề Hề đảo mắt xung quanh tìm kiếm, kết quả trong thấy Na Nhã Trầm Phong thích đầu cả, nhưng lại thấy một người khác – Hàn Tuyên.

Hề Hề còn tưởng mình nhìn lầm, sao Hàn Tuyên lại ở đây?

Nàng mở to mắt nhìn, không sai được! Đúng là Hàn Tuyên, tuy nhiên, đã chẳng còn khuôn mặt mập mạp ngày xưa nữa, thay vào đó là chiếc cằm tao nhã, khuôn mặt tuấn tú.

Điều gì đã khiến hán từ một người mập mạp thành một kẻ gầy trơ xương như vậy?

Là vì thương nhớ Diệp Từ Dung sao? Gã mập này vẫn một mình si tình với Diệp Từ Dung như vậy, chẳng là giai nhân hiện tại đã trở thành hoàng hậu của người khác, hán là hán cũng phải biết chuyện đó.

Nếu không hán đã không suy sụp tinh thần như thế.

Đúng vậy, suy sụp. Giờ phút này, hán đang uống rượu, một chung rồi lại một chung.

Hè Hè tướng Hàn Tuyên đang bị Liệt Phong giam lỏng, hiện giờ xem ra, là hán cam tâm tình nguyện ở lại chỗ này. Đúng vậy, hiện giờ hán đã không còn là... hoàng đế nữa, còn quay về Nam Triều làm gì?

“Đừng uống nữa, uống nữa là chết thật đấy!” Bỗng nhiên có một tiếng quát to, một bàn tay thon dài giật lấy chén rượu trong tay Hàn Tuyên. Sau đó, bàn tay kia liền cầm chung rượu hất xuống đất.

Hè Hè kinh dị phát hiện, bàn tay mềm mại kia đúng là bàn tay của Liệt Ảnh công chúa.

Liệt Ảnh công chúa thế nhưng lại quan tâm đến Hàn Tuyên? Hè Hè thật sự rất sùng sốt.

Hàn Tuyên bị thương kêu một tiếng, rồi nói: “Bà cô cô, ngươi tha cho ta đi, cho ta uống thêm chén nữa!”

Mày liễu của Liệt Ảnh dựng thẳng lên: “Ngươi đã uống rất nhiều rồi, không thể uống nữa, có uống thêm thì Dung muội muội của ngươi cũng không trở về đâu, ngươi hãy tỉnh lại đi! Cô ta đã là hoàng hậu của người ta rồi.”

Liệt Ảnh vẫn rất hùng hổ, tiểu nha đầu vẫn ngang ngược không hề thay đổi.

Về mặt Hàn Tuyên cam chịu, hết như một cô vợ nhỏ bị mắng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tuyển phi

Đèn cung đình chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của Hàn Tuyên, mày mắt hán như tranh, vừa tuấn mỹ vừa nho nhã.

Hán bắt đầu dĩ nhủ mày, chậm chậm nói: “Công chúa, nhiều người như vậy, sao ngươi cứ phải xen vào chuyện của ta? Chẳng lẽ... ngươi thích ta?” Tựa như bấy giờ mới tỉnh ngộ, Hàn Tuyên sợ tái mặt: “Trời ạ, trong lòng ta chỉ có mình Dung Dung thôi!”

“Thích ngươi? Gã mập như ngươi ư?” Liệt Ảnh tức giận, khuôn mặt xám ngắt, túm lấy cổ áo Hàn Tuyên, tức giận nói: “Ngươi cho rằng ngươi anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong? Cùng lắm chỉ là một kẻ sa sút, thư sinh tay trái gà không chặt, bán công chúa mà thích ngươi ư? Ngươi đừng có tự mình đa tình, ngươi muốn uống rượu, tốt thôi, đêm nay bán công chúa sẽ cho ngươi uống đủ!”

Liệt Ảnh hàm hừ vươn tay cầm lên bầu rượu trên bàn: “Ngươi muốn uống rượu đúng không, vậy uống thứ này đi, đây là rượu Đào Từ của thảo nguyên ta, uống chỉ mấy thứ rượu Yên Chi của Nam Triều như vậy đâu thể xem là nam tử hán.” Dứt lời, một tay bóp cằm Hàn Tuyên, một tay khác trút rượu vào miệng Hàn Tuyên.

Hàn Tuyên không thể từ chối, thật ra là vốn không có cách nào thoát, hán làm sao có thể là đối thủ của Liệt Ảnh. Bắt đầu dĩ phải uống rượu trong tình trạng mê mẩn, nhưng Liệt Ảnh trút rượu quá nhanh, hán không sao nuốt kịp, liền bị sặc.

Trút hết một bầu rượu, Liệt Ảnh liền buông Hàn Tuyên ra, cười tùm tùm hỏi: “Tiểu tử béo, thế nào, rượu này có ngon không?”

Cầm và cổ Hàn Tuyên đều bị rượu làm ướt, bộ dạng vô cùng chật vật, cổ họng nóng ran, thứ rượu thảo nguyên kia như đao cắt vào người hán, hán là hoàng đế Nam Triều ôn nhã chưa bao giờ chịu qua sự tra tấn như vậy, bị sặc ho khan đến nổi chảy cả nước mắt, chỉ vào Liệt Ảnh, khàn khàn nói: “Ngươi, ngươi... điên, à điên này, thật sự là điên rồi!”

Bộ dạng mê mẩn của Hàn Tuyên làm Liệt Ảnh hết sức vui vẻ, nàng cười khanh khách đứng lên, bảo: “Thế nào, tiểu tử béo, muốn uống nữa không?”

Hàn Tuyên cuộn quít xua tay: “Không uống, không uống nữa.” Dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Ta không còn béo nữa, về sau mong người đừng kêu ta là tiểu tử béo nữa.”

Liệt Ảnh chu lên cái miệng nhỏ nhắn, cười duyên nói: “Được thôi, nếu người chịu thích ta, ta sẽ đồng ý với người!”

Hàn Tuyên đen mặt, kích động nói: “Vậy người cứ gọi ta là tiểu tử béo đi!”

Mặt ngọc của Liệt Ảnh còn muốn đen hơn hẳn, bỗng nhiên đẩy hẳn, lớn tiếng nói: “Tiểu tử béo, đi chết đi!” Nàng không chút vẻ công chúa đoan trang hay rụt rè.

Âm thanh của nàng như tiếng sấm, tuy là trời đông giá rét, nhưng trán Hàn Tuyên vẫn toát mồ hôi, hẳn lão đảo ngã trên đất, rồi bỗng nhiên ngã ngửa, ngất đi.

Liệt Ảnh hoảng sợ, lúng túng vỗ vào mặt hẳn: “Tiểu tử béo, người không phải bị ta quát chết đó chứ!”

“Hắn say rượu! Không sao đâu!” Sau một lúc lẳng lặng quan sát đôi oan gia này, Hề Hề rốt cục nhìn không được, chậm rãi đi qua, nhẹ giọng nói.

Bình thường chỉ uống rượu của Nam Triều, hiện giờ bỗng nhiên bị ép uống rượu Bàn Tử của Tái Bắc, Hàn Tuyên không thể chịu nổi, không say đến ngất xỉu mới là lạ.

Liệt Ảnh ngẩng đầu, nhìn về phía Hề Hề, bên dưới ánh đèn cung đình, Hề Hề một thân bạch y phiêu dật như tiên nữ hạ phàm.

Liệt Ảnh ngăn người, bây giờ mới hiểu ra đây chính là Thư Mã Thánh Nữ.

Nàng lo lắng hỏi: “Thật sự là do uống rượu sao?”

Hề Hề gạt đầu, giờ phút này ánh mắt Liệt Ảnh nhìn Hàn Tuyên tràn đầy lo lắng, xem ra tiểu nha đầu này đã thích Hàn Tuyên rồi. Hề Hề rất vui mừng, cuối cùng thì Liệt Ảnh cũng có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng Hề Hề lại có chút lo lắng, không biết liệu Liệt Ảnh có tìm được người không?

“Đưa hẳn đi đi, rồi cho hẳn uống canh giải rượu, hẳn bình thường chỉ uống mấy loại rượu nhẹ, nên không chịu nổi rượu mạnh của thảo nguyên!” Hề Hề nhẹ nhàng nói.

Liệt Ảnh liên tục gạt đầu, lập tức lệnh cho thị vệ đỡ Hàn Tuyên dậy, đưa ra ngoài.

“Đa tạ Thư Mã Thánh Nữ đã chi bảo!” Đây là lời tự đáy lòng của Liệt Ảnh, nhưng thật kỳ lạ, nghe nói Thư Mã Thánh Nữ trong trẻo lạnh lùng như tiên tử, không ngờ nàng cũng biết những chuyện trần tục này.

Hề Hề khẽ cười nói: “Không cần khách khí!” Nói xong liền bồng bênh rồi đi.

Liệt Ảnh nhìn theo bóng dáng Hề Hề, nháy mắt có chút hoảng hốt, sao bóng dáng này lại quen thuộc như vậy. Nhưng nàng cũng không thể nghĩ được nhiều hơn, vội vàng đuổi theo Hàn Tuyên.

Cũng vào lúc này, tiếng huyền não trong điện bỗng nhiên lắng xuống.

Hề Hề nâng mắt nhìn, nhìn thấy tân Thiên Vu Hoàn Nhan Liệt Phong đang bước chậm rãi vào trong điện cùng với lão Thiên Vu và Yên Thị.

Hắn bước đi không tiếng động, tiêu sái ngồi xuống vị trí chủ tọa, tức khắc liền có thị vệ đến dẫn đường cho Hề Hề, ngồi xuống một bên, đối diện với Hoàn Nhan Liệt Phong ở xa xa.

Ngồi bên cạnh lão Thiên Vu là một lão thị vệ cao tuổi, lớn tiếng nói: “Tối nay là ngày Thiên Vu tuyển Yên Thị, mời các bộ tộc trưởng giới thiệu những nữ tử tài đức vẹn toàn của mình.”

Trong chốc lát, tiếng trống, tiếng nhạc không ngừng vang lên.

Một nữ tử trẻ tuổi chậm rãi bước ra, nàng có dáng người yếu điệu xinh đẹp, mặc trang phục dân tộc sắc sảo, nhảy múa ở giữa đại điện.

Hề Hề chưa bao giờ tham gia những yến tiệc kiểu này, cũng không biết Thiên Vu sẽ tuyển Yên Thị thế nào, nhưng nhìn cảnh sôi nổi tối nay, hẳn là các nữ tử ở trước mặt mọi người thi triển tài nghệ, sau đó Thiên Vu sẽ chọn ra người phù hợp.

Nàng không muốn tham gia vào yến tiệc tuyển phi của Liệt Phong, chỉ định chờ tuyển được Yên Thị rồi, sẽ đến cầu phúc cho bọn họ, nhưng Hoàn Nhan Liệt Phong không đồng ý, mấy lần phất người đến mời, cố ý buộc nàng tham gia.

Hiện giờ ngồi đây, nhìn thấy các thiếu nữ thanh xuân biểu diễn tài nghệ, lòng nhìn không được cảm thấy chua xót.

Các cô nương này đều là những người các tộc trưởng chọn ra trong tộc của mình, tất cả đều còn trẻ và có dung mạo tuyệt sắc, tài đức vẹn toàn.

Các nàng đương lúc thanh xuân, ai cũng thật xinh đẹp, người gì có giọng hát ngọt ngào, người thì có điệu múa duyên dáng, người lại có kiếm thuật cao siêu, như những đóa hoa kiêu diễm, nở rộ ở giữa đại điện.

Một trong các cô nương này sẽ trở thành Yên Thị của Hoàn Nhan Liệt Phong, gắn bó cả đời với hắn.

Tuy nhiên không biết Liệt Phong sẽ tuyển ai, chọn ai đây? Ngay cả như vậy cũng không liên quan gì đến nàng, nàng chỉ đến đây cầu phúc cho bọn họ.

Thật lâu sau, khi các cô nương đều đã biểu diễn xong rồi, các nàng liền xếp hàng đứng ở giữa điện, chờ Thiên Vu lựa chọn.

Trong nhất thời “yến gầy hoàn phi”, đều hết như hoa tươi, nở bùng ở giữa đại điện.

Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, tao nhã đi về phía các cô nương, mỗi một bước của hắn đều thật đẹp mắt. Trong tay hắn là một cái mũ, đó là một cái mũ đội đầu rất đẹp, mũ là từ lông hổ ly màu tuyết trắng, trên đỉnh mũ, khảm bốn khối nam châu thật lớn, bên dưới ngọn đèn đại điện, không ngừng lóe sáng lấp lánh.

Hề Hề nhận ra, đây là vương mạo của Yên Thị, nó từng đội trên đầu mẫu thân của Liệt Phong. Hiện giờ Liệt Phong sẽ đặt nó lên đầu ai, người đó liền sẽ trở thành Yên Thị của Bắc Thương quốc.

Các cô nương nhìn thấy Thiên Vu chậm rãi đi đến, cùng tỏ vẻ xấu hổ và chờ mong.

Liệt Phong quét mắt qua khuôn mặt các cô nương, rồi chậm rãi đi qua các nàng, đôi mắt hắn sáng như sao, khiến cho các cô nương không dám nhìn thẳng, tất cả đều cúi đầu vì xấu hổ.

Hề Hề ngồi ở chỗ kia, cảm thấy suy nghĩ của mình đã đóng băng, ngo ngắc nhìn theo bóng dáng tuần dật của Liệt Phong, nhìn thấy hắn tao nhã bước từng bước về phía trước mặt các cô nương.

Liệt Phong sẽ chọn ai, sẽ tuyển người có điệu múa uyển chuyển, hay là chọn người có giọng hát trầm bổng? Trong lòng tràn ngập chua xót thật khó chịu, Hề Hề cúi đầu mắt dừng ở chén rượu, không nhìn hắn, vậy lòng sẽ không khó chịu nữa.

Tuy nhiên, vì sao vẫn khó chịu như thế?

Bỗng nhiên, những tiếng thở dài trong đại điện khiến Hề Hề bình tĩnh, nàng ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt xuyên qua lớp lụa trắng, hoảng hốt phát hiện mọi người đều đang dồn mắt về phía mình, những ánh mắt này khiến nàng rất không tự nhiên.

Nàng mờ mịt nhìn phía các cô nương đang chờ tuyển, phát hiện mắt các nàng đều rung rung, khuôn mặt mang theo sự ghen tị pha lẫn hâm mộ, còn có không thể tin.

Ánh mắt các nàng đều đang tập trung nhìn về phía mình.

Là sao vậy? Liệt Phong tuyển ai rồi? Vì sao các cô nương lại có biểu cảm kỳ lạ như vậy? Liệt Phong đâu?

“Thiên Vu tuyển ai?” Hề Hề quay đầu hỏi thị nữ bên cạnh.

Lại phát hiện ánh mắt thị nữ kia có chút kỳ quái nhìn ra phía sau nàng.

Hề Hề đang muốn xoay người, đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng: “Đừng nhúc nhích!” Ngay sau đó, liền có cái gì đó đặt xuống đỉnh đầu nàng.

Chung quanh liên tiếp vang lên những tiếng bàn tán phá tan bầu không khí im lặng, Hề Hề còn nhìn thấy vài nữ tử bật khóc.

Hề Hề trong lòng kinh ngạc, bỗng nhiên quay đầu, đập vào mắt là vương phục kim tuyến màu đen.

Ngẩng đầu, liền bắt gặp Liệt Phong cúi đầu mỉm cười với nàng, bên môi là nụ cười dịu dàng, ánh mắt mang theo thâm tình cháy bỏng.

Hắn tới phía sau nàng khi nào, nàng lại không chút phát hiện. Hắn không phải tuyển Yên Thị sau, vì sau lại xuất hiện trước mắt mình?

Chẳng lẽ? Hề Hề vươn tay run rẩy xoa đầu, liền chạm phải một thứ mềm mại, đó là đỉnh mũ, đỉnh mũ làm bằng da cáo trắng, đó là vương mạo của Yên Thị, giờ phút này đội trên đầu nàng.

Hề Hề chỉ cảm thấy trái tim mình ầm ầm nhảy dựng cả lên, nàng cảm thấy từ lúc chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng không thể hiểu rõ tâm tình của chính mình như thế, nhìn vào ánh mắt thâm tình và cổ chấp của Liệt Phong, Hề Hề suýt nữa dao động.

Nàng thật sự rất muốn nắm tay hắn, cùng hắn sánh mãi cùng thiên địa.

Thế nhưng, những tiếng ồn ào xung quanh khiến nàng bình tĩnh hơn.

Có người nói, Thư Mã Thánh Nữ cả đời này cũng không thể lấy chồng, sao có thể làm Yên Thị của chúng ta.

Lại có người bảo, đúng vậy, như vậy liệu có đắc tội thần linh không?

Hề Hề bỗng nhiên lạnh băng, nàng vươn tay chậm rãi tháo xuống chiếc mũ trên đầu, thản nhiên nói: “Thiên Vu vì sao đặt vương mạo lên đầu bản Thánh Nữ, chẳng lẽ Thiên Vu muốn ta giúp người tuyển Yên Thị sao?”

Chương 106: Ý loạn tình mê

Giọng nói trong trẻo lãnh đạm nhưng lạnh lùng của Hề Hề khiến nụ cười lấp lánh bên môi Liệt Phong dần đông cứng lại, cơ thể hắn bỗng cứng còng, khóe môi khẽ nhếch, cười lạnh bảo: “Không sai, Thụ Mã Thánh Nữ là thần nữ của thảo nguyên, bản Thiên Vu giao chuyện tuyển Yên Thị cho Thánh Nữ, tin rằng dựa vào tài cán của Thánh Nữ sẽ có thể chọn ta một Yên Thị hiền đức, mặt khác, còn phiên Thụ Mã Thánh Nữ chọn luôn cho ta bốn vị phi tử!”

Lời vừa nói ra, mọi người trong điện liền ồ lên.

Các cô nương chờ tuyển chọn ánh mắt một lần nữa đẩy lên chờ mong.

Hề Hề thần nhiên mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, nhìn Liệt Phong nói: “Đa tạ Thiên Vu đã tin tưởng, nhưng chuyện lớn thế này Thụ Mã khó lòng đảm đương, Thiên Vu vẫn nên tự mình tuyển chọn sẽ thỏa đáng hơn.”

Đôi mắt Liệt Phong lóe sáng to gió lớn: “Bản Thiên Vu tin tưởng Thụ Mã Thánh Nữ có thể, xin đừng từ chối.”

Hề Hề thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lướt qua cơ thể đang cứng còng của Liệt Phong, đi về phía các cô nương ở giữa điện.

Nàng sẽ vì người nàng yêu chọn phi.

Chuyện mà thiên hạ này chẳng có một nữ tử nào nguyện ý làm, tuy nhiên nàng không thể không làm.

Này có lẽ là một khảo nghiệm giành cho trái tim yếu ớt của nàng.

Vì hắn chọn một người tài đức vẹn toàn, dung mạo tuyệt lệ làm yên thị, và bốn vị phi tử.

Hề Hề hoảng hốt đi chậm đến trước mặt các cô nương, nàng cảm thấy mỗi một bước chân của mình đều thật nặng nề. Ánh mắt của nàng đảo qua các cô nương, nhìn thật rõ ánh mắt chờ mong của bọn họ.

Nên chọn ai đây?

Trước mắt chính là vị cô nương vừa rồi đã múa một điệu thật uyển chuyển, dáng người thướt tha, dung mạo xinh đẹp, nhưng chiếc váy của nàng có hơi hở hang, Hề Hề nhíu mày, một nữ tử như vậy sợ là khó có thể làm Yên Thị.

Vị cô nương thứ hai chính là người đã thổi sáo, tuy nàng không thật xinh đẹp, nhưng lại đoan chính thanh nhã, có khí chất rất tốt, hơn nữa vừa rồi tiếng sáo của nàng, khiến Hề Hề cảm thấy nàng rất tài ba.

Vì thế, Hề Hề quay đầu lại Liệt Phong phía sau, nói: “Thiên Vu, không biết ngài cảm thấy vị cô nương này thế nào?”

Liệt Phong xả ra một nụ cười, rất vừa lòng cười đáp: “Quốc sắc thiên hương, tài nghệ tuyệt đỉnh, bản Thiên Vu rất thích!”

Lòng Hề Hề ngưng trệ, tay cầm vương miện, chuẩn bị đội lên đầu cô nương kia.

Bỗng nhiên, tay phải bị nắm chặt, Liệt Phong đã nắm lấy cổ tay nàng.

Hề Hề quay đầu, bắt gặp ánh mắt mù mịt hung hăng của Liệt Phong, khiến lòng Hề Hề nhảy dựng cả lên.

Nàng muốn rút tay lại, nhưng hắn nắm quá nhanh, nàng không kịp rút tay ra.

Liệt Phong bỗng nhiên xoay người mỉm cười nhìn mọi người: “Kết quả tuyển Yên Thị ngày sau sẽ công bố. Bản vương có một số việc muốn nói với Thụ Mã Thánh Nữ.”

Dứt lời, liền nhìn về phía phụ hoàng và mẫu hậu xin giúp đỡ, kế tiếp liền kéo Hề Hề ra khỏi điện, hắn đi rất nhanh, để lại những ánh mắt kinh dị và tò mò.

Gió ngoài điện rất lạnh, hắn kéo Hề Hề đi đến thư phòng của hắn, rồi hung hăng đóng sầm cửa lại, bấy giờ mới quay đầu lại nhìn Hề Hề.

Ánh sáng yếu ớt trong phòng chiếu lên mặt hắn, khoảng cách gần như thế, Hề Hề lúc này mới phát hiện, nam tử này có chút tiều tụy, đã gầy đi.

Lòng Hề Hề dâng tràn day dứt.

Liệt Phong bỗng nhiên áp nàng vào vách tường, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng như băng, đôi mắt dừng ở chỗ nàng.

Khoảng cách rất gần, gần đến nỗi Hề Hề có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt chan chứa tình ý của hắn.

“Vân Hề Hề, người thật tốt, còn giúp ta tuyển cả Yên Thị!” Giọng điệu của hắn lạnh như băng.

Hề Hề hạ xuống mi mắt, không chế sự kinh hoàng trong lòng, thần nhiên nói: “Thư Mã là thật lòng giúp Thiên Vu tuyển phi, đương nhiên đâu thể xem như trò đùa.”

“Được lắm, người điên rồi!” Liệt Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, đôi con ngươi luôn âm trầm sâu xa, giờ phút này tiết lộ hết mọi suy nghĩ của hắn.

Hắn bỗng nhiên vươn tay, kéo lớp khăn trắng trên mặt nàng xuống, nhìn dung nhan trong trẻo lạnh lùng của nàng, hắn xanh mặt nói: “Vân Hề Hề, người thật sự không chút tình cảm, lòng người thật sự sắt đá như thế sao. Ta thật sự rất muốn lấy trái tim của người ra, xem thử nó có thật là làm từ băng không, dù vậy băng cũng có lúc tan chảy, chẳng lẽ người thật sự vô tình như vậy? Chẳng lẽ, người thật không có chút tình cảm gì với ta sao?”

Hề Hề nhìn đôi mắt quẩn quanh nàng của hắn, ánh mắt kia tựa hồ muốn cắn nuốt nàng, nàng cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa.

Nàng có thể đối mặt với sự oán trách của hắn, có thể đối mặt dù hắn lạnh như băng, thế nhưng lại chẳng thể chịu được lúc hắn yếu đuối.

Hắn vốn là một quân vương ngang ngược kiêu ngạo, hiện tại lại trở nên dịu dàng yếu ớt, Hề Hề cảm thấy lòng mình sắp nổ tung.

Nàng muốn mở miệng, nói với hắn, không phải nàng vô tình, nàng chỉ bất đắc dĩ.

Nàng và hắn, nhất định là do đời này có duyên không phận.

Chính là... chính là giờ phút này, nói vậy cũng có tác dụng gì đâu?

Liệt Phong nhìn ánh mắt đang ở rất gần của Hề Hề, nhìn nàng thờ ơ, hắn bỗng nhiên bắt lấy cằm Hề Hề, tinh tế quan sát khuôn mặt nàng.

Lòng Hề Hề nhảy dựng, đang muốn đẩy hắn ra, lại bị hung hãn kéo vào, ngã vào trong lòng hắn. Còn chưa kịp phản ứng, miệng nhỏ đã bị một hơi thở nóng bừng chặn lại. Chiếc lưỡi ẩm ướt nóng rực của hắn thừa cơ nàng không đề phòng, lén lút xâm nhập vào giữa môi nàng.

Nàng không hề phòng bị, đã bị Liệt Phong hôn, nụ hôn này rất kịch liệt, cũng rất dữ dội mạnh mẽ, toàn thân Hề Hề bỗng thấy mê muội.

Hắn tựa như muốn đem nàng hòa vào trong xương cốt, khiến nàng thở dốc một chút cũng không có cơ hội.

Hề Hề cảm thấy mình có chút ngạt thở trong hơi thở nóng bỏng của hắn, nàng muốn tránh khỏi ôm ấp của hắn, tuy nhiên cơ thể của nam tử to lớn hơn nàng rất nhiều, trong lúc vô thức đã phản ứng lại.

Đương lúc ý loạn tình mê, Liệt Phong bỗng nhiên buông nàng ra, môi hắn cũng rời khỏi môi nàng.

Hắn nhìn đôi môi đỏ mọng cùng đôi mắt mơ màng của nàng, lạnh giọng nói: “Thư Mã Thánh Nữ không phải lòng dạ sắt đá ư, sao lại động tình như vậy? Đắm chìm như vậy?”

Hề Hề trong lòng chợt lạnh, lúc này mới kinh hãi phát hiện, mình bất giác còn choàng cổ hắn, ánh mắt và giọng điệu đùa cợt của hắn trêu chọc, khiến Hề Hề lúng túng, nàng chậm rãi thả tay ra, sắp xếp lại suy nghĩ đang cuộn trào, khẽ cười khổ.

“Người thả ta đi đi!” Hề Hề khế nói, “Chúng ta vốn không nên gặp nhau, từ nay về sau hãy cắt đứt tương tư, không liên quan gì nhau nữa!”

“Không liên quan nữa?” Âm thanh Liệt Phong u ám lạnh lùng như tiếng ma quỷ, “Ta sẽ không để người tại nguyệt, ta và người nhất định phải có liên quan.” Liệt Phong cực kỳ vô lại nói, tay bỗng nhiên hướng về vạt áo của Hề Hề.

Hề Hề lách mình né qua, tay áo trắng mở ra, tán công về phía Liệt Phong.

Liệt Phong cũng không buồn tránh, vươn tay ôm lấy Hề Hề. Ngoài khí thế liễu lĩnh, còn có ánh mắt phần nộ, bất đắc dĩ mang theo tình ý làm cho Hề Hề hoảng hốt.

Nàng vội vàng thu chiêu, Liệt Phong không sao, nhưng nàng lại ngã vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

Hắn bỗng nhiên tà ác cười, phần hận nói: “Vân Hề Hề, nếu người cứ cố ý phải làm Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn, ta liền không để người được như ý. Tối nay nếu người thất thân với ta, như vậy người sẽ không bao giờ làm Thánh Nữ được nữa nhé?”

Hề Hề kinh hãi, khi hiểu được ý tứ trong lời hắn, đã bị hắn ôm lấy, không chút khách khí đẩy ngã nàng lên giường. Môi ngay lập tức nóng rực, hắn kịch liệt xâm lược chiếm lấy môi nàng, không tiếng động cướp sạch hô hấp của nàng.

Đôi môi nhỏ của nàng nhẹ nhàng run rẩy vì bị hắn tàn sát bừa bãi, cánh tay nàng liều mạng muốn đẩy hắn ra, muốn thoát khỏi sự ôm ấp và càn quấy của hắn. Chỉ là, không chút nào lay động được hắn, sự kháng cự của nàng ngược lại càng kích thích ham muốn chinh phục của hắn hơn.

Nàng càng giãy giụa, hấn càng hôn sâu hơn, sự tàn sát bừa bãi của hấn khiến môi nàng có chút đau đớn.

Nàng càng phản kháng, hấn ôm càng chặt.

Hấn không chịu nhả ra, cũng không chịu buông tay, hấn cứ hung hăng ôm nàng, tựa hồ hận không thể đem nàng khảm vào trong ngực.

Lòng Hề Hề dâng đầy thê lương, bỗng nhiên há miệng cắn vào môi Liệt Phong, trong miệng một mảnh tinh ngọt. Tuy nhiên Liệt Phong giống như hòn đá khô xác không chút phản ứng, vẫn như cũ không chịu buông môi nàng ra.

Bàn tay thon dài của hấn, bỗng nhiên trượt xuống vạt áo trước ngực nàng, trong lúc nàng không phòng bị, cởi xuống, lộ ra một đôi vai ngọc trắng mịn.

Hấn bỗng nhiên dừng lại tất cả các động tác, ánh mắt xoáy sâu vào đầu vai Hề Hề.

Trên đầu vai Hề Hề, có một vết sẹo hình loan trắng. Vết sẹo kia như một thứ sắc bén, mạnh mẽ đâm vào mắt hấn, tổn thương trái tim hấn.

“Là hấn để lại?” Giọng điệu hấn lạnh lùng, khuôn mặt tuấn mỹ vừa dữ tợn vừa hung ác.

Hề Hề thở dài một hơi, nàng cũng không đáp, chỉ dõi theo mắt hấn. Đôi môi sưng lên vì bị hấn tàn phá bừa bãi càng thêm diêm lệ, ánh mắt lại mang vẻ bất đắc dĩ cùng thê thảm.

Nàng không biết, nàng nên giải thích thế nào.

Hoặc có lẽ, hiện tại không cần thiết phải giải thích nữa.

Bởi vì bọn họ sắp thành người xa lạ.

Liệt Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm Hề Hề, thật lâu sau nàng cũng không nói gì, hấn bỗng nhiên đứng dậy, hết như một ngọn gió âm u lạnh lẽo.

“Người đâu, đưa Thư Mã Thánh Nữ quay về Tuyết Sơn!” Hấn bỗng nhiên thẳng sống lưng, lạnh như băng ra lệnh.

Hề Hề đau xót, nhặt lại áo ngoài ngón ngang của mình trên giường, chậm rãi mặc lại.

Quanh thân và ánh mắt của Liệt Phong lan tỏa tàn nhẫn rét lạnh, khiến lòng Hề Hề kinh hãi, có một sự bất an chột nôi lên trong lòng.

Nàng sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi vào trong bóng đêm

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bão tuyết bỗng nhiên kéo đến

Mười bốn tháng mười, tiết trời âm u, gió bất thời mạnh.

Ở Tái Bắc, đây vốn chỉ là một ngày rất bình thường, nhưng mà, bởi vì một sự kiện, ngày đã không còn là ngày bình thường nữa, mà trong sử sách của Bắc Thương quốc, đây thành một dấu chấm dứt lớn.

Đêm ngày mười bốn, tân Tả Hiền Vương của Bắc Thương quốc Hoàn Nhan Trầm Phong dẫn hai vạn đại quân bất ngờ tập kích biên giới Nam Triều, công chiếm ba toàn thành của Nam Triều, bao gồm Túc Châu, Lương thành và Mã Trấn.

Trong đêm ấy, phố xá phồn hoa trở thành đồng hoang vắng đồ nát, không khí u ám của chiến tranh lan tràn khắp nơi.

Chiến sự này đến thật bất ngờ, mọi người đều không hiểu vì sao lại có trận chiến này. Liền ngay cả Trầm Phong đích thân dẫn binh chinh chiến cũng rất buồn bực không thể hiểu được.

Lạc Nhạn quan ngoại, cánh đồng bát ngát, cỏ khô đọng đưa trong gió.

Trời chiều như máu, chậm rãi rơi xuống phía chân trời, đem những ánh sáng cuối cùng hắt lên người Trầm Phong. Giờ phút này hấn đang mặc chiến bào, khoanh tay đứng trong gió, phía sau hấn là các doanh trại nối dài, vây quanh Lạc Nhạn quan.

Chiến bào ở trong gió bay phấp phới, khuôn mặt tuấn mỹ của Trầm Phong vô cùng mài miết, nhưng tâm tình hấn lại rất phức tạp. Không biết bắt đầu từ khi nào, hấn phát hiện đại ca thay đổi. Tuy trước mắt người khác vẫn khí phách phi phàm như cũ, vẫn hào khí đầy trời, song hấn thường xuyên bắt gặp phải ánh mắt sâu xa khó hiểu của đại ca. Hấn càng ngày càng không hiểu đại ca, hoặc có lẽ hấn chưa bao thật sự hiểu được đại ca.

Như đã nói, chiến sự lần này nằm ngoài dự liệu. Chính hấn, hay Bắc Thương quốc nói chung, không ai biết rõ thực lực của Nam Triều, nhưng đại ca lại cực kỳ cương quyết, vốn không hề nghe hấn khuyên bảo, khư khư cố chấp, phái hấn và hai cận vệ bên cạnh hấn đi làm tiên phong, cũng lệnh cho hấn mang hai vạn binh bất ngờ tập kích vùng biên giới.

Này không chỉ là sự quấy rầy bình thường, mà chính xác là công chiếm.

Trầm Phong thở dài một tiếng, nhìn bờ lũy Lạc Nhạn cao cao phía đối diện.

Bên dưới ánh hoàng hôn, bên trên thành lũy, mơ hồ nhìn thấy vài tướng quân khôi giáp, chỉ tro gì đó về phía này, lòng Trầm Phong chùng xuống.

Đêm qua, sau khi hấn chiếm lĩnh được Mã Trấn, hấn vốn nghĩ có thể thừa cơ chiếm luôn Lạc Nhạn quan, nhưng Nam Triều lại phát viện binh hùng hổ, làm hấn không trở tay kịp, cho nên đã không thể chiến thắng. Chiến sự đêm qua cực kỳ bí mật, ngay cả khi hấn là chủ soái, cũng không biết Nam Triều sao có thể nhanh chỉ viện binh đến như vậy, chỉ có khả năng là, Nam Triều đã sớm đoán được bọn sẽ đến tập kích, Trầm Phong không sao giải thích được.

Hiện giờ, nhìn vị tướng quân ở bên kia thành lũy, tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng khí độ cao minh bất phàm. Lạc Nhạn quan từ khi nào có một vị tướng như vậy? Chẳng lẽ triều đình Nam Triều đã phái hấn đến?

“Bẩm vương gia, thám tử hồi báo! Nam Triều có viện binh đến từ kinh thành, xem chừng trên vạn người. Người dẫn binh là Võ Uy tướng quân Diệp Khải Phong.” Phía sau vang lên tiếng bẩm báo của tiên phong Tử Dư.

Lòng Trầm Phong chùng xuống, xoay người quay vào trong doanh trại, lệnh cho các tướng lĩnh tập hợp để bàn bạc quân tình. Chỉ chốc lát sau, đã có hai tiên phong là Tử Dư và Y Nại, còn có hai vị tả hữu tướng quân lần lượt đi đến.

Ánh nến dấy lên, làm căn lều sáng rực.

Trầm Phong trầm ngâm hỏi: “Các người thấy viện binh của Nam Triều thế nào?”

Tả tướng quân nhú mày nói: “Nhìn khí thế đêm qua, xem chừng là những tinh binh đã được huấn luyện rất kỹ. Hơn nữa, thuộc hạ cảm thấy, bọn họ không giống đến viện trợ, đêm qua chúng ta tập kích bất ngờ, nhưng chỉ mấy canh giờ sau viện binh đã tới, làm sao có thể nhanh như vậy. Thuộc hạ cá gan đoán, bọn họ cũng có ý tấn công quốc gia chúng ta, đêm qua là đúng dịp đuổi đến.”

Hữu tướng quân cũng đồng tình: “Thuộc hạ cũng nghĩ vậy, Nam Triều lần này toàn phái tinh binh đến, rất giống muốn tấn công chúng ta.”

Trầm Phong trầm tư nói, “Lời các người nói rất có lý, nếu Nam Triều thật sự có ý xâm phạm chúng ta, hấn lần này đã có chuẩn bị trước, chúng ta nên cẩn thận một chút. Y Nại, người nhanh chóng mài mực, bản vương phải viết một phong thơ cho Thiên Vu.”

Bên dưới ánh nến, Trầm Phong múa bút một phong thơ, miệng huyết một tiếng, một con chim ưng trắng ngay lập tức bay vào, đúng là Phi Vân của Hoàn Nhan Liệt Phong.

Trầm Phong buộc phong thơ lên chân Phi Vân, vỗ vỗ đầu nó, rồi để nó bay đi.

Hai canh giờ sau, Phi Vân mang theo mệnh lệnh của Liệt Phong, cùng viện binh mới đến, nhuệ khí ngất trời, tạm thời không cần tiến công Lạc Nhạn quan.

Trầm Phong tuân lệnh, bố trí trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, không chút lơ là.

Bóng đêm càng lúc càng sâu hơn, hấn chậm rãi đi ra khỏi lều trại, nhìn về Lạc Nhạn quan ở phía đối diện, thành lâu nguy nga sừng sững, binh lính lơ mơ, đang canh gác trên thành.

Ban đêm, một đêm yên tĩnh, Trầm Phong không có xuất chiến, Lạc Nhạn quan cũng không có động tĩnh gì.

Đôi bên đều rất đang trong thế chực chờ.

Tuy nhiên, không khí chiến sự ngày càng đậm, giống như khoảng khắc yên lặng trước khi bão táp kéo đến, khi thật sự đến thì cuộn cuộn tàn phá.

Ngày mười sáu, sắc trời vẫn u ám như cũ, âm u treo trên đỉnh đầu cũng như trong lòng mọi người.

Trầm Phong hạ lệnh đội nô tiến tiến công Lạc Nhạn quan lần thứ hai.

Đội nô tiến theo lệnh, xếp thành trận địa, lấp cung tiễn, trong khoảng thời gian ngắn, tiến bay như mây, công kích về phía thành lâu Lạc Nhạn quan. Sau khi đợt cung tiễn qua đi, hơn trăm binh bắn dây thừng có gắn móng vuốt lên thành lâu, dùng dây thừng leo lên thành.

Nam Triều cũng không yếu thế, trên thành lâu, một lão tướng thân khô giáp, quơ lá cờ chỉ huy thành thạo. Trong khoảng thời gian ngắn, trên cổng thành cũng bắn xuống một trận mưa cung tên, tấn công về phía các binh sĩ công thành.

Nô tiến bay đầy trời, hai bên giằng co cả canh giờ, Trầm Phong nhìn thấy trong nhất thời khó có thể thắng, liền truyền lệnh rút binh.

Đêm ngày mười sáu, không trung mù mịt bỗng rơi xuống những bông tuyết. Gió bắt gào thét, cuốn lấy tuyết trắng, không ngừng bay múa trong không

trung.

Gió đông trời giá rét, hai bên lại rơi vào giai đoạn án binh bất động.

Thời tiết thế này, đừng nói là đánh giặc, chỉ sợ chỉ cần ra ngoài trong chốc lát, sẽ ngay lập tức bị chết cóng. Hà hơi cũng có thể bị đóng băng, thật không hiểu hai bên đang đánh giặc kiểu gì nữa?

Bão tuyết kéo dài suốt ba ngày, tuyết đọng trên đất rất dày, cao khoảng đầu gối. Ở Tái Bắc, đã lâu lắm rồi không có bão tuyết nào lớn như vậy.

Ngày mười chín tuyết ngừng.

Trầm Phong từ trong lều trại chậm rãi đi ra, phóng mắt nhìn, bốn phía một mảnh trắng xóa như ngọc lưu ly. Các lều trại san sát đều bị tuyết bao phủ.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu lên mặt đất, phản xạ tuyết trắng trong suốt chói mắt.

Các binh sĩ mặc áo bông thật dày vẫn đứng canh gác. Tuy nhiên, trên đầu bọn họ lại đầy ụ tuyết, trông như những người tuyết.

Trầm Phong híp lại hai mắt, phóng mắt về phía cổng thành Lạc Nhạn quan, nơi đó đã chẳng còn náo nhiệt như ngày xưa nữa, chỉ có mấy binh sĩ tay cầm thương, đứng run cầm cập trong gió đông.

Trầm Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra, những binh sĩ này không được mặc áo lông dày như bọn họ, chỉ mặc áo vải bình thường. Thời tiết của Nam Triều cũng không lạnh như Tái Bắc, nên trong mắt Trầm Phong những cái áo này nhìn rất mỏng, trông có vẻ rét lạnh.

Ánh sáng của tuyết lóe lên, Trầm Phong mỉm cười, xem ra đã đến lúc tiến công Lạc Nhạn quan.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Núi tuyết lở (thượng)

Chân trời treo đầy sao, mặt đất tuyết trắng trong suốt.

Đây là một đêm đẹp trời, đẹp như một giấc mộng, kẻ khác không đành lòng phá hỏng. Tuy nhiên, vẫn không thể không phá hỏng.

Không gian yên tĩnh, trong chốc lát sẽ vang dội tiếng chém giết, tuyết trắng phao, sẽ nhanh chóng nhuộm đầy máu tươi, bốn bề trong suốt như ngọc lưu ly, chốc lát nữa sẽ bị vó ngựa giẫm nát.

Bắc Thương quốc tuy chỉ mới lập quốc được hơn hai mươi năm, nhưng các thị tộc trên thảo nguyên oán hận Nam Triều đã lâu, một khi chiến tranh nổ ra, không ai có thể đoán được kết quả sẽ như thế nào. Chỉ là, máu chảy thành sông, xương trắng phơi đầy đồng, bất cứ ai cũng dễ dàng tưởng tượng được.

Đôi mắt Trầm Phong theo nền tuyết trắng quét qua bầu trời đầy sao, khe thờ dài.

Kỳ thật, hắn vẫn luôn hi vọng thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Đúng lúc này, thị vệ bên cạnh bẩm báo: “Vương, tất cả đều đã chuẩn bị xong!”

Trầm Phong gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên kiên định hẳn lên, ngay cả khi thân bất do kỷ, nhưng một khi đã bước ra chiến trường, là phải dùng toàn lực để ứng phó.

Trầm Phong vung lên bàn tay to, cương quyết nói: “Bắt đầu hành động!”

Vừa dứt hiệu lệnh, liền bắt đầu công thành.

Đêm yên tĩnh đã không còn yên tĩnh nữa.

Trong gió, truyền đến tiếng chém giết, kêu khóc. Trong không khí, tràn ngập mùi máu.

Trầm Phong mang theo hai vạn tinh binh, dũng mãnh như hổ, tiến công từ nhiều cửa.

Chưa đầy một giờ, cổng thành Lạc Nhạn quan đã bị công phá, hai vạn tinh binh thế như chẻ tre, dũng mãnh tiến vào thành.

Thắng lợi này có được thật dễ dàng, trái lại làm cho hàng mảy của Trầm Phong ninh chặt, vốn tưởng rằng Diệp tướng quân chỉ huy Lạc Nhạc Quan, sao có thể công thành dễ dàng như vậy, rốt cuộc là do nguyên nhân gì, vì sao chỉ một kích đã không chống đỡ nổi?

“Vương, không tốt, Lạc Nhạn quan là một tòa thành bỏ trống!” Binh sĩ ánh mắt tràn đầy kinh hoàng hồi báo.

Trầm Phong thờ dốc vì kinh ngạc, Lạc Nhạn Quan là một toàn thành bỏ trống? Điều này có thể giải thích vì sao có thể công dễ dàng như vậy, tuy nhiên binh sĩ Nam Triều đã đi đâu? Đội viện binh đã đến giờ đã đi đâu?

Chẳng lẽ, Nam Triều không chiến mà bại? Chuyện này có chút không hợp tình hợp lý.

Không trung bỗng vang lên tiếng chim ưng, Trầm Phong nâng mắt nhìn, bóng đen chợt lóe, tuyết ưng Phi Vân vút qua tầng mây, đáp lên đầu vai hắn.

Trầm Phong lòng bất an mở ra bức thư, sắc mặt liền đại biến.

Hắn nhanh chóng hạ lệnh, rút binh, quay về chi viện Hô Nhi Đặc.

Thành Hô Nhi Đặc.

Trong điện nghị sự, đèn đuốc sáng trưng. Ngoài điện, những thị vệ hầu cận bên cạnh Thiên Vu, về mặt tối tăm.

Hoàn Nhan Liệt Phong một thân áo đen ngồi lặng trên long ý, ánh nến chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, vẻ mặt hắn thâm trầm như biển. Đứng trước hắn là một tướng lĩnh, mặt cắt không giọt máu, ánh mắt lo lắng nhìn Hoàn Nhan Liệt Phong... Thiên Vu của bọn họ.

Không khí trong điện vô cùng căng thẳng, như ngưng đọng, rồi từng vòng từng vòng thất chặt lại, khiến kẻ hít thở không thông, vô cùng khó thở.

Thình thoảng lại có thám tử tiến vào hồi báo quân tình, phá tan không khí đóng băng.

“Bẩm báo Thiên Vu, Diệp Khai Phong Nam Triều dẫn theo mấy vạn tinh binh, từ Nguyệt Thị quốc đến, tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp.

“Bẩm báo Thiên Vu, Nam Triều phân thành ba đường, chia ra tấn công vào cửa Nam, Đông và Tây môn.”

“Bẩm báo Thiên Vu, Đông môn báo nguy!”

“Bẩm báo Thiên Vu.....”

Bên dưới ánh nến, vẻ mặt Liệt Phong không chút bối rối, ngược lại bình tĩnh khiến người khác kinh hãi, môi hắn đột nhiên nâng lên một ý cười.

Hắn không thể không thừa nhận, Hàn Tuân, quả là một đối thủ đáng gờm.

Cuộc chiến lần này vốn do hắn khởi xướng, công phá ba tòa thành trì của Nam Triều. Tuy nhiên, điều làm hắn không ngờ được chính là, binh của Nam Triều lại không ở Lạc Nhạn quan, mà bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, tấn công thành Hô Nhi Đặc.

Bọn họ, từ công biến thủ, Nam Triều, từ thủ biến công.

Chiến sự xảy ra ngay bên trong Bắc Thương quốc.

Nam Triều từ lúc nào rời khỏi Lạc Nhạn quan, ẩn nấp ở Nguyệt Thị quốc, rồi từ Nguyệt Thị quốc tiến công xuống.

Nguyệt Thị quốc, ở Bắc Thương quốc, Liệt Phong đã xem nhẹ tiểu quốc này. Điều này thật khiến hắn không ngờ được, dẫn đến trở tay không kịp. Hắn đã sớm dự đoán được, quan hệ của Hàn Tuân với Nguyệt Thị quốc không hề tầm thường, nếu không, Hàn Tuân sẽ không giấu Hàn Tuyên ở Nguyệt Thị quốc.

Hắn đến tột cùng có quan hệ như thế nào với Nguyệt Thị quốc, Nguyệt Thị quốc vậy nhưng lại giúp hắn.

Hàn Tuân, quả thật không hề đơn giản!

“Thiên Vu, hiện giờ tuyết động đến tận đầu gối, Tả Hiến Vương không thể mang kịp hai vạn tinh binh quay trở về, trong thành chúng ta chỉ có một vạn binh, làm sao để ngăn cản năm vạn binh của Nam Triều đây, thỉnh Thiên Vu chỉ bảo!” Một tướng quân thiếu kiên nhẫn lên tiếng.

Hoàn Nhan Liệt Phong đứng dậy, khuôn mặt tuấn mỹ không chút cảm xúc, sâu thẳm như biển.

Hắn chậm rãi nói: “La Cách tướng quân nghe lệnh, phái người phá vây, đến cầu cứu các thị tộc, xin quân viện trợ từ các thị tộc!”

La Cách tướng quân nhận mệnh mà đi, quân của các thị tộc chạy đến đây, nhất định sẽ nhanh hơn quân của Trầm Phong từ Lạc Nhạn quan quay về, nếu bọn họ có thể duy trì, nói không chừng có khi nắm chắc thắng lợi.

Liệt Phong bình tĩnh hạ lệnh, lệnh vừa hạ xong, lòng các vị tướng quân trong điện cũng vững hơn, dù sao gì, đây cũng là Thiên Vu Thảo Nguyên Chi Ưng, anh hùng Tái Bắc của bọn họ, trong lịch sử chinh chiến của hắn, vẫn chưa từng bị ai đánh bại.

Đôi mắt Liệt Phong xẹt qua màn đêm tối tăm ngoài điện.

Tiếng chém giết của binh khí đã muốn rơi vào trong điện, rơi vào tai hần. Chỉ có hần biết, cuộc chiến lần này không hề giống với những cuộc chiến trong quá khứ, bởi vì đối thủ của hần lần này cũng không giống những người trong quá khứ.

Hàn Tuân! Liệt Phong nhắm đi nhắm lại cái tên này.

Hần ý thức được, cuộc chiến lần này, đều là hai bên đã chuẩn bị sẵn, chỉ là không hẹn mà cùng lúc tiến binh. Nếu hần không đánh hạ ba tòa thành trì kia, Hàn Tuân cũng sẽ xuất binh xâm chiếm.

Hàn Tuân vì sao phát binh? Trong đầu Liệt Phong bỗng hiện lên bóng dáng áo trắng nhanh nhẹn của Hề Hề. Lòng không khỏi đau xót, Hàn Tuân, người cũng vì nàng mà phát binh đúng không?

Chỉ là, ta sẽ không để người đưa nàng đi. Mọi Liệt Phong cong thành một nụ cười thê lương.

“La Cáp, Ô Lữ Hòa nghe lệnh!” Liệt Phong bỗng nhiên trầm giọng ra lệnh.

“Có thuộc hạ!” La Cáp và Ô Lữ Hòa cùng quỳ xuống.

“Hai người các người, nhanh chóng mang theo một đội tinh binh, phá vòng vây ra khỏi thành, đến Tuyết Sơn bảo vệ cho Thụ Mã Thánh Nữ! Tuyệt đối không để cho Nam Triều đưa Thụ Mã Thánh Nữ đi!”

“Chuyện này...” La Cáp và Ô Lữ Hòa ngẩn ngơ, bọn họ không ngờ Thiên Vu lại giao cho bọn họ nhiệm vụ như thế. Tuy rằng, bọn họ biết Thiên Vu thích Thánh Nữ, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng, vào lúc khẩn cấp thế này, Thiên Vu còn nhớ đến Thụ Mã Thánh Nữ.

“Thuộc hạ không thể rời khỏi Thiên Vu!” La Cáp to gan nói.

Hiện giờ, Tử Hòa và Y Nại đã đi theo Tả Hiền Vương Trầm Phong, hai người bọn họ không thể tiếp tục đi. Tuy rằng bọn họ tin tưởng với võ công của Thiên Vu, dù có thể tự bảo vệ, nhưng chẳng sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Liệt Phong nghe thấy lời của La Cáp, sắc mặt đen lại: “La Cáp, người dám cãi quân lệnh?”

Liệt Phong hí mắt, giọng điệu không thể kháng cự.

La Cáp ngẩn ngơ, trầm giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh, nhưng thuộc hạ xin Thiên Vu cho Ô Lữ Hòa ở lại, thuộc hạ sẽ đến Tuyết Sơn một mình! Tuyệt đối không phụ sứ mệnh!”

Trầm Phong suy tư thật lâu, sau đó nói: “Cũng được, người mau đi nhanh lên.”

La Cáp tuân lệnh mà đi.

Liệt Phong tiếp tục ra lệnh: “Truyền lệnh xuống ba quân, bản Thiên Vu sẽ đích thân đến Đông môn đốc quân.” Giọng nói Liệt Phong âm trầm nghiêm nghị, càng vào thời khắc khẩn cấp, hần càng trấn tĩnh.

Bóng đêm âm u sâu thẳm như đáy đại dương, một loan trắng rậm treo ở phía chân trời, tản ra ánh sáng trong trẻo mà rét lạnh.

Liệt Phong sai từng bước nặng nề đi lên thành lâu, khoanh tay tay đứng trên cổng thành, gió rét thổi bay áo đen và mái tóc của hần, hần nheo mắt nhìn xuống phía dưới.

Ngoài cửa Đông, trên nền tuyết, hai bên đang chiến đấu quyết liệt, không ngừng có người ngã xuống, trong đêm tối, máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng.

Theo số lượng người, có thể thấy được số lượng binh lính hai bên rất chênh lệch nhau, hơn nữa, xem tình thế, binh lính bất ngờ tiến công Đông môn đều là những binh lính tinh nhuệ của Nam Triều.

Binh lính của Bắc Thương quốc khó lòng thủ được.

Liệt Phong phân phó cho các vệ quân đi theo mình: “Các người xuống viện trợ cho bọn họ!”

Tất cả có khoảng trăm binh sĩ, bọn họ vừa xuất hiện, quả thật như hổ nhập đàn cừu, đi đến nơi nào, binh sĩ Nam Triều liền ngã xuống tới đó. Binh sĩ Bắc Thương quốc nhìn thấy Thiên Vu tự mình đến đốc quân, sĩ khí tăng vọt, không còn sợ chết nữa, tấn công như mãnh hổ, làm cho binh sĩ như thủy triều của Nam Triều liên tục lùi về phía sau.

Đông môn tạm thời vẫn giữ được, hai bên không ngừng giằng co.

Đôi mắt sắc bén của Liệt Phong tìm kiếm trong đám binh sĩ của Nam Triều, nhìn thấy lão tướng quân Diệp Khải Phong một thân khôi giáp, tuy hần không tìm được bóng dáng của Hàn Tuân, nhưng hần có thể cảm nhận được, hần nhất định đến đây, không phải dùng thân phận hoàng đế Nam Triều, mà là Nguyệt Thần bang chủ.

Hàn Tuân ẩn ở trong đại quân Nam Triều, một thân áo trắng phóng khoáng phiêu dật, trên mặt là chiếc mặt nạ lạnh như băng trông rất tàn nhẫn. Đôi mắt

hắn dừng ở chỗ nam tử áo đen trên cổng thành, nhìn thấy hắn, là như thấy lại cảnh hắn mang Hề Hề đi.

Hề Hề, tuy không muốn thừa nhận, nhưng hắn biết, chiến sự lần này, cũng phần nào liên quan đến nàng. Dù hắn đã sớm có ý sát phạt hạ xuống uy phong của Bắc Thương quốc, nhưng hắn cũng không ngại nhân cơ hội lần này, mang Hề Hề quay về.

Đêm hôm đó, ở cô thôn, hắn biết Hề Hề là Phong nha đầu ngày xưa chơi đùa cùng hắn. Tình cảm kiềm nén liền như đại hồng thủy cuộn trào, không ngừng xô ra sóng lớn trong lòng hắn.

Hắn thừa nhận, cho tới hiện tại, hắn cũng không biết phải làm cách nào mới có được trái tim một người, hắn bướng bỉnh cho rằng, chỉ cần chiếm được thể xác nàng, thì sớm muộn gì trái tim của nàng cũng sẽ thuộc về mình.

Chỉ là, hắn không dự đoán được sự xuất hiện của Hoàn Nhan Liệt Phong, lại đem nàng đi mất.

Một khắc ấy, hắn vô cùng cuồng nộ, hắn lần đầu tiên cảm thấy đau đớn nặng nề, mắt mắt lớn như vậy, giống như bị người khác khoét mất trái tim.

Hiện giờ, hắn sẽ đi tìm lại trái tim của hắn.

Hắn đã phái người đến Tuyết Sơn, hắn không tin, lấy an nguy của Bắc Thương quốc uy hiếp, nàng sẽ không đi theo hắn. Tuy nói dùng biện pháp này có chút bỉ ổi, nhưng hiện tại, hắn còn có thể dùng cách nào khác sao?

Không ai biết, Linh Lung vương phi của Nguyệt Thị quốc, kỳ thật vốn tên Hàn Cẩm, là hoàng tử của hắn, là nữ nhi duy nhất của phụ hoàng, mẫu phi của người sớm qua đời, ở trong cung lại không vui vẻ, mười năm trước đã theo hắn đến Tây cương, sau đó thì đến Nguyệt Thị quốc.

Không có sự tương trợ của hoàng tử, bọn họ cũng không dễ dàng bất ngờ tiến công thành Hồ Nhi Đặc như thế.

Vì Nam Triều, vì Nguyệt Thị, vì Hề Hề, lúc này đây, hắn chỉ có thành công, không thể thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Núi tuyết lở (hạ)

Tuyết sơn, đêm rét.

Trái ngược với tiếng chém giết ồn ào ngoài thành Hồ Nhi Đặc, nơi này đương là một thế giới khác. Yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua mấy phiến hoa tuyết, xung quanh chỉ một màu trắng.

Chỗ này có mấy gốc mai cổ thụ, sừng sững đứng dưới ánh trăng, hoa mai trắng nở rộ trong gió, tản ra hương thơm thanh khiết.

Hề Hề đứng dưới bóng cây, mặc cho gió xuân thổi bay quần áo, nàng đứng lặng không nhúc nhích. Nàng đã đứng ở đây rất lâu rồi, lâu đến nỗi ánh trăng dường như đông cứng trên áo nàng, lâu đến đâu vai phủ đầy cánh hoa tàn.

Mặt nàng tái nhợt không chút máu, giống như núi băng, đôi mắt đen láy của nàng chất đầy ưu thương, chốc chốc lại nhìn về phía Đông Nam thành Hồ Nhi Đặc.

Tuy rằng không nghe thấy, cũng không thể nhìn thấy, nhưng nàng đã nhận được tin của thám tử, rằng nơi đó đang xảy ra một trận chiến tàn khốc.

Làm Tuyết Sơn Thánh Nữ, sợ nhất chính là chuyện này, nhưng rồi nó cuối cùng cũng xảy ra.

Đó là chiến tranh.

Chiến tranh khốc liệt!

Bàn tay siết chặt cành mai của Hề Hề run lên nhẹ, sắc mặt thê lương khiến người khác thật đau lòng, đau buồn nồng đậm dường như tràn ra từ đôi mắt sâu thẳm của nàng.

Khi nghe tin chiến tranh bùng nổ, nàng chỉ hận không thể chạy ngay đến nơi đó, không tiếc giá gì ngăn cản cuộc chiến này. Chỉ là nàng không thể, nàng biết người kia là hai kẻ ý chí rất bền bỉ kiên định, một khi đã quyết chuyện gì, sẽ không dễ dàng thay đổi. Cho dù nàng đi, cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng đã có sẵn kế hoạch, nàng sau cùng vẫn phải đánh cược một lần.

“Thánh chủ! Thám tử hồi báo, Hàn Tuấn và Hoàn Nhan Liệt Phong đều đã phái người đến Tuyết Sơn, hiện tại bọn họ đi đến chân núi.” Một tỷ nữ đi đến bên cạnh Hề Hề, thấp giọng bẩm báo.

Cơ thể Hề Hề khẽ run lên, giống như chột tỉnh mộng.

Cũng cùng cũng đến.

Nàng biết Lãnh Nguyệt phải người đến có mục đích gì, cũng hiểu rõ ý đồ của Liệt Phong, chỉ là nàng không thể đi theo ai trong số hai người bọn họ.

Bởi vì như vậy chẳng thể giải quyết được vấn đề, ngược lại càng khiến cho mọi thứ nan giải hơn.

Hề Hề ngoái đầu nhìn lại, màn đêm yên tĩnh, ánh trăng rét lạnh phủ đầy núi tuyết, lóe ra ánh sáng thuần khiết. Mùa đông này tuyết rơi thật nhiều, là lần tuyết rơi dày nhất suốt nhiều năm qua, tuyết rơi trên núi cao bằng chiều cao của một người.

Hề Hề nhìn tuyết động quanh núi, môi bỗng nhiên hiện ra một nụ cười âm đạm, vuron ngón tay khẽ phui mấy cánh hoa rơi trên vai áo, ít tuyết đọng lại trên đầu ngón tay tản ra mùi thơm thanh khiết.

“Xin lỗi!” Nàng thấp giọng nhìn cánh hoa mai rơi, giống như đang nói với người nào đó.

Rồi bỗng nhiên xoay người, giọng điệu kiên định nói với tỷ nữ bên cạnh: “Theo ta đi gặp Thánh Sư!”

Hai bóng dáng nhanh nhẹn rời khỏi đỉnh núi, đi về phía Thánh điện.

Gió lướt qua, tàn tuyết bạch mai bay loạn như mưa.

La Cáp trải qua một quãng đường xa, hiện tại cũng không rõ đã là lúc nào, nhưng cuối cùng cũng đến chân Tuyết Sơn. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi sợ hãi trước tạo hóa thần kỳ.

Tuyết Sơn cồng trên lưng bầu trời trắng xám, sừng sững đâm thủng tầng mây, hiểm trở kỳ bí. Mây trắng tầng tầng, vờn quanh sườn núi.

Thị vệ phía sau kêu thất thanh: “Tuyệt lộ, tuyết lộ!” Trong âm thanh của bọn họ mang theo sự hoảng sợ kinh hãi, theo bản năng tất cả đều lùi lại phía sau.

Tuy từng nghe nói qua, nhưng La Cáp vẫn chưa từng tận mắt chứng kiến tuyết lộ, hiện tại nhìn thấy Tuyết Sơn đang gãy đôi từng tầng, tiếng băng vỡ vang lên rầm rập, các khối băng lớn không ngừng trượt xuống.

Lúc ban đầu vẫn còn chậm chậm, sau càng lúc càng nhanh, hệt như sơn thần cưỡi xuống tấm áo choàng trắng, lại giống như cười mây đạp gió, gào thét thất thanh đổ ập xuống chân núi.

Cảnh tượng này thật khiến lòng người chấn động, tựa như sương trắng che khuất tầm mắt, bọn họ kêu gào sợ hãi, chạy như điên về phía chân núi, may mà bọn họ vẫn chưa lên núi, nếu không, thế gì cũng bị bão tuyết nuốt chửng.

Tựa hồ đã qua rất lâu, nhưng cũng bất quá là mới chớp mắt, núi băng đã sụp đổ trượt xuống chân núi, bởi vì núi tuyết biến đổi, nên tốc độ trượt của băng cũng giảm dần xuống, vẫn mang theo uy lực rất kinh người.

Nhóm người La Cáp bỏ chạy kịp thời, nên tránh khỏi đại nạn. Cho đến khi hết thấy diễn ra xong xuôi, mọi người thần hồn chưa định nhìn lại đỉnh núi.

Nương theo ánh nắng sớm, bọn họ nhìn thấy có mây bay là tà trên đỉnh Tuyết Sơn, mà cả tòa Tuyết Sơn thì đã gần như thay đổi bộ dạng.

Hàn mai mang hương thơm thanh khiết, từng bách xanh thắm, Thánh hồ tình tứ, toàn bộ mọi thứ, đều đã bị vùi dập trong tuyết, không còn tồn tại nữa.

La Cáp không khỏi kinh ngạc, thở hắt vì hơi lạnh.

Bọn họ ở chân núi mà còn gặp phải nguy hiểm như thế, còn Thánh Nữ và Thánh cung trên núi thì sao, chỉ sợ đã gần như không còn tồn tại nữa. Mà Tuyết Sơn Thánh Nữ, La Cáp thật không dám nghĩ, tuy nói các nàng võ công cao cường, nhưng gặp phải tai họa như thế, các nàng liệu có may mắn tránh thoát không?

Mọi người đồng loạt nhìn Tuyết Sơn rồi quỳ xuống, vẻ mặt thảm thiết.

Tin núi tuyết lở như cánh chim bay đi, truyền khắp thảo nguyên, nên hiển nhiên cũng truyền đến thành Hồ Nhi Đặc.

Thành Hồ Nhi Đặc sau một đêm hỗn chiến, giằng co, mất thấy Nam Triều đã sắp phá được thành, Tả Hiền Vương Hoàn Nhan Trầm Phong đứng lúc mang binh trở về cùng binh của các thị tộc đứng lúc tiến đến.

Mất thấy chiến tranh thảm khốc sắp bùng nổ.

Cảnh tượng như đầm nước màu ngọc bích, hiện tại vẫn đục nhơ nhớt, bỗng nhiên, tin tức về Tuyết Sơn truyền đến, giống như tiếng sấm vang trời, quỵ dìm ngăn lại mọi thứ sắp diễn ra ở đây, hết thảy đều lặng im.

Tin tuyết lở thật dọa người, càng dọa người hơn chính là tuyết lở ở tại Tuyết Sơn.

Là chiến tranh làm thần linh tức giận chăng?

Là thần linh tức giận thật sao?

Là thần linh muốn trừng phạt mọi thứ lên người Thánh Nữ ư?

Trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, nhưng tất cả đều không còn lòng dạ nào để chiến đấu tiếp nữa.

Tin tức đến khiến Hoàn Nhan Liệt Phong mê muội một lúc lâu mới có thể lấy lại tỉnh táo, mắt hắn dâng lên hàn ý, không còn độ ấm nữa. Hắn bỗng nhiên từ trên tường thành nhảy xuống, chạy như điên về phía Tuyết Sơn.

Trái tim Hàn Tuần như trùng xuống đáy vực sâu thẳm, hắn và Diệp Khải Phong cũng hết như hai kẻ điên, dẫn theo binh lính chạy về phía Tuyết Sơn.

Mặt đất tuyết đọng rất dày, vó ngựa vốn không thể chạy được, Hoàn Nhan Liệt Phong dứt khoát xuống ngựa, thi triển khinh công, lướt trên nền tuyết. Gió rét gào thét, tựa như lưỡi kiếm cắt vào mặt hắn, nhưng hắn chẳng còn cảm nhận được thứ gì nữa, chỉ vô thức chạy về phía trước.

Đáy lòng hắn, chỉ mong Hề Hề bình yên vô sự. Ngay cả khi tuyết lở là thật, cả toàn Tuyết Sơn sụp đổ, hắn cũng phải cứu nàng ra.

Trái tim của Lãnh Nguyệt giờ phút này như bị rán trong chảo dầu sôi, giãy vò khó chịu. Khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của Hề Hề thoáng hiện ra trước mắt, hắn như một lần nữa thấy lại hình ảnh của mẫu thân hắn năm đó, mà hắn chẳng thể làm gì khác ngoài bi thương.

Trên nền tuyết trắng, có mấy bóng dáng như sao băng xẹt qua, bỏ lại các binh lính phía sau.

Khi đến Tuyết Sơn, bọn họ gần như vắt kiệt sức lực, nhưng nhờ ý chí chống đỡ nên vẫn không ai ngã xuống. Tuy nhiên khi nhìn đến Tuyết Sơn giờ đã biến dạng, lòng họ liền chùng xuống, chùng xuống thật sâu đáy vực.

Thời gian giống như ngưng đọng.

Hóa ra tuyết lở là thật.

Nhưng, ngay cả khi trước mắt không còn là Tuyết Sơn nữa, bọn họ vẫn buộc mình tin rằng, Hề Hề không sao, mọi người trên Tuyết Sơn đều bình yên vô sự.

Hoặc là các nàng vốn không có ở trên núi.

Các nàng không phải thần nữ sao? Hai kẻ chẳng bao giờ tin vào quý thần như Liệt Phong và Lãnh Nguyệt, giờ phút này tình nguyện tin các nàng là thần nữ thật, như vậy sẽ không có tai họa nào mà các nàng tránh không được đúng không?

Bọn họ bắt đầu đào bói, không ngừng đào bói, đào bói rất lâu.

Trăng hạ rồi mặt trời lên cao, rồi mặt trời hạ trăng lên cao.

Chính là, ngay cả khi người đào bói rất nhiều, nhưng tuyết vẫn rất mênh mông mờ mịt, biển tuyết vô biên vô tận, tựa như mò kim đáy biển, làm gì còn có bóng dáng yêu dấu trong lòng bọn họ.

Biển tuyết mù mịt, tuyết trắng chói mắt, khiến đôi mắt bọn họ đau nhức.

Ngày âm trầm trôi qua, cuối cùng, sau vô số lần thất vọng, lòng mọi người hoàn toàn tuyệt vọng.

Trầm Phong và Liệt Ảnh lén lút đi đến bên cạnh Liệt Phong, bọn họ thật sự không hiểu, vì sao đại ca lại để ý đến Thánh Nữ như vậy, để ý hơn cả sinh mệnh của hắn.

Đại ca từ khi nào thờ phụng Tuyết Sơn Thánh Nữ như thế, bọn họ không tài nào hiểu được.

Đại ca còn tự mình đào bói, có thể tin được không?

Trầm Phong thật sự nhịn không được nữa, đi đến bên cạnh Liệt Phong, thấp giọng nói: “Đại ca, huynh trở về nghỉ ngơi đi, đừng đào bói nữa.”

Liệt Phong vẫn như không nghe thấy gì, vẫn đào bói như cũ.

Bộ dạng mê mang của hắn, làm cho Liệt Ảnh đau xót, nàng thét lớn: “Ngay cả khi đào được, bị băng đông cứng lâu như vậy, thì cùng lắm chỉ tìm được một cái thi thể thôi, không có ý nghĩa gì cả. Đại ca, cần gì phải như thế...”

Liệt Ảnh còn chưa dứt lời, đã bắt gặp Liệt Phong trừng lớn đôi mắt nhìn nàng, ánh mắt ấy như muốn đem nàng chặt ra vạn khúc. Liệt Ảnh sợ tới mức run rẩy cả người, đem những lời muốn nói nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Khóc không ra nước mắt

Liệt Ảnh còn chưa dứt lời, đã bắt gặp Liệt Phong trừng lớn đôi mắt nhìn nàng, ánh mắt ấy như muốn đem nàng chặt ra vạn khúc. Liệt Ảnh sợ tới mức run rẩy cả người, đem những lời muốn nói nuốt xuống.

Không chỉ có Liệt Ảnh bị bộ dạng của Liệt Phong dọa sợ, ngay cả Trầm Phong, cũng không kiềm được hít sâu một hơi. Người đang ở trước mặt hán đây, có phải là Thiên Vu đại ca của bọn họ không? Có còn là vị đại ca hăng hái, khí phách hơn người?

Giờ phút này, mặt hán xám trắng không một giọt máu, cầm nổi cả gân xanh, hai mắt đỏ ngầu, ánh mắt hán như muốn giết người gắt gao nhìn Liệt Ảnh, môi hé mở, nói từng chữ một: “Người – nói – gì?”

Liệt Ảnh sao còn dám mở miệng, co rúm người núp sau Trầm Phong. Lúc này đây, nàng thật hy vọng nhị ca có thể bảo vệ cho nàng.

Trầm Phong biết, đại ca vẫn luôn nhất mực sùng ái Liệt Ảnh, hiện giờ chỉ vì một câu này, lại hung hăng với Liệt Ảnh như thế. Mất đây tơ máu, một thân một mối, giọng điệu tuyệt vọng, hiện giờ đại ca như thế, rõ ràng là biểu hiện của khổ vì yêu. Vốn, Trầm Phong còn tưởng Liệt Phong tìm kiếm Tuyết Sơn Thánh Nữ như thế, là vì muốn cho con dân thảo nguyên xem, chứng minh Thiên Vu vô cùng tôn sùng Thánh Nữ.

Hiện giờ, hán mới phát hiện mình sai rồi.

Hơn nữa là mướn phản sai.

Không hề nghi ngờ, đại ca hán, Thiên Vu của Bắc Thương quốc, Thảo Nguyên Chi Ứng luôn luôn kiêu ngạo, thế nhưng yêu Tuyết Sơn Thánh Nữ.

Điều này thật có chút khả nghi, Trầm Phong lại hít sâu một hơi.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, sẽ ồn ào đến cỡ nào, hán quả thật không thể tưởng tượng được.

Hiện giờ, Tuyết Sơn Thánh Nữ qua đời vì tuyết lở, không biết có phải vì trời cao cố ý ngăn trở một đôi mới an bài như thế không.

Thiên Vu cùng Thánh Nữ, hữu tình nhân không thể trở thành thân thuộc.

Lòng Trầm Phong hơi co rút lại, đau lòng cho đại ca.

Cùng lắm, lòng hán lại thầm thấy có chút may mắn, nếu Tuyết Sơn Thánh Nữ còn sống, hán có thể khẳng định, với tính cách của đại ca, sẽ không dễ dàng buông tay, không biết sẽ lại gây ra chuyện ồn ào gì, hiện giờ kết quả như vậy, với đại ca mà nói, cũng là một sự giải thoát.

Trầm Phong nghĩ đến đây, đi giúp đỡ Liệt Phong đang quỳ trên tuyết đứng lên, trầm giọng nói: “Đại ca, Ảnh Nhi cũng vì lo lắng cho huynh thôi, không đành lòng nhìn thấy huynh cứ đào bới suốt một ngày một đêm như vậy, hãy giao cho bọn thị vệ làm đi. Đại ca hãy nghỉ ngơi một chút, và lại, những điều Ảnh Nhi cũng là sự thật.”

“Chuyện gì là thật? Ta không tin, các người đều mong Hề Hề chết, ta biết.”

Hề Hề!

Tên này vừa gọi ra từ miệng Liệt Phong, hán liền không thể ngăn được tình cảm mãnh liệt của mình. Hán rút cuộc không thể khống chế được chính mình, ánh mắt hán dâng lên tầng tầng hán khí, hán bỗng nhiên giờ chường, không chút do dự phóng ra ngoài, một chường nối tiếp một chường, chường lực mệnh môn liên tục đánh vào nền đất.

Tuyết động bị vỗ bắn ra khắp nơi, giống như sóng biển, phun ra một trời đầy tuyết, như trận mưa rào, rơi đầy thân, rơi lên mặt, lạnh lẽo thấu xương.

Trầm Phong và Liệt Ảnh hoàn toàn ngây dại, không chỉ bởi vì sự điên cuồng của Liệt Phong, còn bởi vì cái tên kia.

Vân Hề Hề!

Giống như một tia chớp bổ ra mây đen đầy trời, Trầm Phong và Liệt Ảnh bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra, nữ tử thoát tục thanh tao kia chính là Tuyết Sơn Thánh Nữ?

Hóa ra, trách không được!

Trách sao đại ca luôn trầm ổn sâu xa lại mất bình tĩnh như vậy, hóa ra Tuyết Sơn Thánh Nữ chính là Vân Hề Hề.

Đúng vậy, chỉ có nàng mới có thể làm đại ca u mê như thế.

Tuy nhiên, nàng đã chết thật rồi sao?

Lòng ngực Trầm Phong thật khó chịu, một chưởng kia của Liệt Phong như đánh vào hân, khiến hân không ngừng đau đớn.

Vân đệ đã nhiều ngày không thấy đâu, chốc chốc biến thành nữ nhân, rồi lại chốc chốc biến thành Tuyết Sơn Thánh Nữ, hiện giờ lại ra đi như thế?

Hân quả thật không sao tin được, cũng không muốn tin.

Liệt Ảnh không thể diễn tả được tâm trạng của mình lúc này, trách sao ngày ấy nàng thấy Tuyết Sơn Thánh Nữ trông thân quen như vậy, hóa ra chính là... nàng.

Đáng tiếc, ông trời ghen ghét hồng nhan, biến hữu tình thành hai dòng nước mắt.

Liệt Ảnh nhìn lại, bất giác Liệt Phong cũng đứng lặng, mặt cắt không còn giọt máu, bộ dạng của hân, hệt như một hồn ma. Liệt Ảnh không nhận được huyích vào người Trầm Phong một cái, Trầm Phong giật mình, hân quay đầu nhìn Liệt Ảnh, nhìn nàng chăm chú thật lâu, như chưa từng quen biết nàng.

Thật lâu sau, hân bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười ấy so với khóc còn khó coi hơn, không biết là cười khổ, cười lạnh, hay là cười vì quá đau lòng.

Liệt Ảnh đau xót, nước mắt liền rơi lã chã xuống.

Hai mắt đầm lệ mờ mờ nhìn thấy đại ca sau khi phát tiết xong, uể oải trên nền tuyết, khuôn mặt xám trắng, ánh mắt mang theo tuyệt vọng bi thương thật sâu.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy trên đỉnh núi có vang âm sột soạt vang lên.

Lãnh Nguyệt một thân áo trắng mang theo binh lính từ trên đỉnh núi đi xuống.

Áo trắng của hân thật lóa mắt, hai mắt Liệt Phong như bị bóng bởi thứ ánh sáng ấy, hai mắt bỗng tối sầm lại, nhắm mắt, lần thứ hai mở mắt ra, rốt cuộc nhìn thấy ánh mắt thâm sâu như đáy đại dương của nam nhân kia rõ ràng cũng giăng kín tuyệt vọng.

Mấy ngày nay, Liệt Phong và Lãnh Nguyệt không ngừng ở Tuyết Sơn đào bới, bọn họ không ai cam lòng bỏ cuộc. Hiện giờ, hai kẻ đáng thương rốt cuộc gặp nhau.

Trời chiều chậm rãi đổ xuống vách núi, hoàng hôn trải rộng, nhuộm tuyết trắng bát ngát thành màu cánh kiến kiều diễm, đẹp mắt đến nỗi khiến người ta tan nát cõi lòng.

Liệt Phong chậm rãi từ trên tuyết đứng dậy, dáng người vẫn cao ngất như cũ, áp chế đau đớn trong lòng, đối mặt với kẻ địch lớn nhất của hân, lại trở về là Thiên Vu uy phong như cũ.

Lãnh Nguyệt bạch y tắm trong ánh tà dương, phản xạ ra một vầng hào quang xa xăm, mang theo sự trong trẻo mà lạnh lùng cô tịch.

Hai người nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy rõ ánh mắt tuyệt vọng bi thống của đối phương.

“Ta đã tìm được nàng rồi!” Lãnh Nguyệt khẽ giọng nói.

Đầu Liệt Phong như có thứ gì nổ tung.

“Ở đâu?” Hân vội vàng hỏi.

Lãnh Nguyệt không nói gì, chỉ buồn bã nhìn về phía sau.

Liệt Phong lúc này mới chú ý đến cái quan tài mà các thị vệ của hân đang nâng. Lòng bỗng nhiên trùng xuống, cơ thể loạng choạng, có chút không thể đứng vững.

Trầm Phong và Liệt Ảnh cất từng bước nặng nề, lao đảo qua mở nắp quan tài. Trong đó có một người đang nằm, cơ thể cứng còng như một khối băng.

Mặt hai người tối sầm lại, nhìn Liệt Phong yên lặng gật đầu.

Liệt Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh kỳ quái, hân có chút không thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, lao đảo đi qua, nhưng không cách nào đủ dũng cảm mở tấm vải đang che người nằm trong quan tài ra.

Sau cùng lấy dũng khí, hai tay run rẩy mở tấm vải ra, mắt bỗng nhiên tối sầm lại, thiên địa nháy mắt một màu đen. Hoặc do cả ngày nhìn tuyết quá chói mắt, hoặc do bản năng đang muốn trốn tránh, tóm lại trong lúc nhất thời hân không còn nhìn thấy thứ gì nữa.

Trong lòng đau buồn, muốn khóc, nhưng nước mắt đã khô cạn từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Oan gia ngõ hẹp

Mùa xuân ở Tái Bắc thường đến trễ, nhưng năm nay lại có chút ngoại lệ. Mới đầu tháng hai, gió va vào mặt đã ấm áp hơn, không còn tuyết mờ mờ trắng trắng trước mắt nữa, thay vào đó là màu xanh biếc, thi thoảng hòa trong nhiều màu sắc khác.

Năm trước, đột nhiên xảy ra chiến tranh, lòng ai cũng hóa đông, nhất là chuyện Tuyết Sơn Thánh Nữ mất tích, càng khiến con dân thảo nguyên mất đi chỗ dựa tinh thần.

Tuy nhiên, cuộc chiến kia lại chẳng phân thắng bại, đó cũng có thể xem là một điều may mắn, Nam Triều và Bắc Thương quốc tiến đến ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, chiến tranh u ám trên đầu mọi người sau cùng cũng tan ra.

Hiện tại, mùa xuân trở về, lòng người cũng sống lại cùng mùa xuân, tâm tình cũng vì sắc xuân mà xán lạn hẳn lên.

Kỳ thật, những người con của thảo nguyên vốn rất cứng cỏi, không gì có thể làm bọn họ suy sụp. Bọn họ đem những nỗi đau mất người thân áp xuống đáy lòng, cứng cỏi đứng lên, bắt đầu một mùa xuân mới.

Tối cùng gió xuân còn có một chuyện oanh động cả nước và một sự kiện trọng đại khác.

Chuyện vui chính là hôn sự của Liệt Ảnh công chúa và Toan tú tài của Nam Triều. Một trong những đóa hoa xinh đẹp hàng đầu của thảo nguyên rốt cuộc cũng có chủ. Toan tú tài may mắn đến từ Nam Triều kia, xem về bề ngoài tay trái gà không chặt, may mắn trời sinh tướng mạo tuấn mỹ thoát tục, liền mê hoặc được Liệt Ảnh công chúa. Tuy nhiên, theo những tin tức kín đáo khác, hẳn chính là hoàng thất Nam Triều, hiện giờ Nam Triều và Bắc Thương quốc biến chiến tranh thành tơ lụa, hôn sự lần này còn có ý nghĩa liên hôn, nghe nói Nam Triều còn cử đại thần đích thân đến chúc mừng.

Sự kiện trọng đại còn lại chính là Dừng Sĩ đại hội mỗi năm một lần, mùa đông năm trước, bởi vì ai cũng chìm trong đau thương, Dừng Sĩ đại hội cũng không thể tiến hành đúng hạn.

Hiện tại, nhờ lão Thiên Vu và Yên Thị đề xuất, Dừng Sĩ đại hội sẽ tổ chức vào mười tám tháng ba, hôm ấy cũng là ngày thành thân của công chúa.

Nhắc đến Dừng Sĩ đại hội, ở thảo nguyên ai cũng đều nhớ đến dừng sĩ đứng đầu Dừng Sĩ đại hội năm trước. Thiếu niên một thân áo xanh, tóc cũng vẫn bằng vải lụa xanh, đặc biệt tiêu sái tuấn tú, sau sự kiện lần đó, hẳn đã cướp đi không ít trái tim của các cô gái, trong đó có trái tim của công chúa Liệt Ảnh nương nương. Tuy nhiên, sau bữa tiệc đêm đó, hẳn mất tích vô cùng thần bí, sau không thấy mặt ở thảo nguyên nữa. Theo kể lại, hẳn đã phi lễ với Liệt Ảnh công chúa, nên đã bị Tả Hiền Vương cũng chính là Thiên Vu hiện tại một tiễn bắn chết.

Nhưng kể lại dù sao gì cũng là kể lại, không đáng tin, bọn họ không tin một thiếu niên như tiên trong đại hội lại làm ra chuyện như vậy, trong lòng bọn họ vẫn luôn hy vọng có thể gặp lại vị thiếu niên tuấn mỹ ấy. Chỉ là, bọn họ cũng biết đó chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Giang sơn tài tử nối tiếp tài tử, không biết dừng sĩ của năm nay sẽ là ai.

Ngày mọi người chờ đợi đã sắp đến, không khí trên thảo nguyên vô cùng náo nhiệt. Dù vậy, Hoàn Nhan Liệt Phong một mình trong điện, lại tựa hồ mãi mãi cũng không cảm nhận được niềm vui ấy.

Trong viện Tuyên Minh, vẫn còn sót lại vài cành mai, không có màu sắc náo nức của mùa xuân, nếu là nơi khác, sớm có hoa thơm nở rộ cây xanh này nọ, sáng sủa tươi đẹp, nhưng nơi này vẫn như cũ một sản u ám lạnh lùng, thi thoảng có vài cánh hoa từ trên cây rơi xuống, cánh hoa tàn màu đỏ mang theo sự thê lương.

Đứng trước cửa điện là Hoàn Nhan Liệt Phong, hẳn biết, từ khi Hề Hề rời đi, cũng mang đi hết thảy mọi thứ của hắn, hắn sớm đã chẳng còn hoan hỉ với quyền lợi nữa.

Từng nghĩ đến, đau thương sẽ trôi qua theo thời gian, dần nhạt đi, nhưng Liệt Phong phát hiện mọi chuyện không phải như vậy, nỗi đau kia như rượu mạnh, ngấm càng sâu càng cay nồng hơn. Trong lòng rất thường hay trống trải, hẳn biết, trong lòng hẳn đang có một vết rách chậm rãi mở rộng, một ngày nào đó, sẽ vỡ thành hai nửa.

Trước mắt hắn, một màu đen, màu đen vô cùng vô tận. Hắn biết, ông trời đang trừng phạt hắn.

Đã không còn hoa tươi cây xanh, cũng không còn trời cao mây trắng, chỉ còn hình bóng nữ áo trắng phiêu phiêu trong trí nhớ. Gió mang đến hương mai nhàn nhạt, bay vào chớp mũi hắn, nghĩ đến chuyện Hề Hề khi xưa ăn hoa mai, khoe môi khẽ cong lên, một ý cười lần lần hiện lên. Kỳ thật, hẳn tình nguyện vĩnh viễn không nhìn thấy, như vậy hẳn có thể lánh mình trong bóng tối, nhớ lại những chuyện ngày xưa cùng nàng, không bị những chuyện trước mắt quấy nhiễu.

Hắn từ trong điện chậm rãi đi ra ngoài, đứng dưới tàng cây, bỗng nhiên chường một chường về thân cây, hoa rơi xuống là tả, hắn nghiêng tai lắng nghe, vung tay áo lên, hoa rơi bị cuốn vào trong tay áo.

Hắn lấy ra một cánh hoa, đưa vào trong miệng, một hương thơm phả ra trong miệng, mùi vị đáng chất nhàn nhạt nhưng lại trong trẻo tan ra. Hắn tỉnh tề thường thức, giống như đang thường thức tình cảm đã chết của mình.

Một trận tiếng bước chân khê đánh gãy sự nhắm nháp của hắn, hắn không giận chỉ hơi nhíu mày.

Giọng nói trong trẻo của Liệt Ảnh công chúa truyền đến, “Đại ca, muội tìm được một vị thần y đến xem mắt cho huynh!” Về mặt Liệt Ảnh vô cùng vui mừng.

“Thần y?” Liệt Phong quay đầu, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh, trên này còn có thần y sao? Từ sau khi mất hắc mù, không ngừng có người tự xưng là thần y đến chữa cho hắn, nhưng không có ai có thể chữa được, hắn sớm tuyệt vọng.

“Đại ca, xin huynh hãy tin, y thuật của người thật sự rất cao, mấy ngày trước, người chữa khỏi cho một cô nương đã mù nhiều năm trong tộc Bồ Đáp, muội và nhị ca trăm cay nghìn đắng mới có thể tìm được người đây.”

Sau khi nghe Liệt Ảnh giải thích, lão bà bà bên cạnh không tiếng động xem xét Liệt Phong.

Hắn một thân hắc y như âm hồn trong ngày xuân, hắn giống như cố ý lảng tránh ánh mắt trời, đem bóng dáng như chạm trở từ ngọc giấu sau bóng râm của hoa mai, khóe môi hơi cong lên, nụ cười lạnh như có như không. Tựa hồ ánh nắng ấm áp, cũng không thể chiếu rọi được lòng hắn. Đôi mắt đen của hắn trong trẻo mà thanh thúy, chỉ khi quan sát thật kĩ, mới phát hiện trong ấy vẫn còn ánh sáng.

Tuy nhiên, mất mù không hề làm tổn hao gì đến sự tuấn mỹ của hắn, hắn vẫn anh tuấn tiêu sái như ngọc thụ lâm phong, chỉ là tiêu tụy thể lương đi.

Lão bà bà khẽ cười, lòng thầm thờ dài, một người tuyệt thế vô song như thế, trách sao Hề Hề ngã lòng với hắn.

“Bản Thiên Vu không nghĩ trị được, muội đưa thần y đi đi!” Liệt Phong lạnh giọng nói, dứt lời liền phát tay áo đi vào trong điện, không ngờ bà bà lại lấy từ trong tay áo ra một cái gương đồng, phản xạ ánh nắng chiếu vào mắt hắn.

Liệt Phong cả kinh, vội vàng né tránh, lạnh giọng hỏi: “Bà là ai!”

Lão bà bà mỉm cười: “Thiên Vu vì sao phải né tránh?” Liệt Phong cứng đờ người, hắn đâu có né tránh, vừa rồi hắn hình như cảm nhận được một ánh sáng rất mạnh lóe lên, cũng không biết là thật hay ảo giác.

“Mắt của Thiên Vu vẫn rất tốt, không phải bị mù!” Lão bà bà cười tà nói, bộ dạng vô cùng phúc hậu, một đầu tóc bạc dưới ánh mặt trời lóe sáng.

“Xin chi giáo?” Liệt Phong bỗng nhiên quay đầu, đôi mắt đen thâm sâu nhìn lại, làm cho lão bà bà trong lòng phát lạnh, ngay cả khi bị mù, đôi mắt vẫn sắc bén như vậy.

“Vừa rồi ta mới làm ánh nắng phản xạ vào mắt ngươi, ngươi liền có cảm giác, thật ra hai mắt ngươi không sao cả.” Lão bà bà chậm rãi nói.

“Không thể như thế, vì nếu như vậy sao đại ca không nhìn thấy?” Liệt Ảnh không tin hỏi lại.

“Đó là bởi vì hắn không muốn nhìn thấy, đây là tâm bệnh, tâm bệnh cần tâm được, ta cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bó tay, xin cáo từ!” Nói xong, lão bà bà liền xoay người rời đi.

Liệt Ảnh không cam lòng đuổi theo, không ngừng hỏi lão bà bà: “Thần y, người không thể chữa được thật sao?”

Lão bà bà vừa đi vừa nói: “Không có biện pháp, không biết Thiên Vu gặp phải chuyện gì mà thương tâm đến vậy?”

“Là!” Nghĩ đến Hề Hề đã chết, về mặt Liệt Ảnh buồn bã.

Lão bà bà nhìn bộ dạng buồn bã của Liệt Ảnh, nói: “Tìm được nguyên nhân khiến mất hắc mù, sau đó liên tục khuyến khích hắn, mất hắc tự nhiên sẽ nhìn thấy lại.”

Khuyến khích, khuyến khích thế nào đây? Có lẽ chỉ khi làm Hề Hề tỷ sống lại, đại ca mới có thể nhìn thấy ánh sáng. Tuy nhiên, nếu nàng mất thật. Chẳng lẽ đại ca phải mù cả đời sao?

“Không dám dối gạt thần y, nguyên nhân khiến Thiên Vu bị mù là vì người trong lòng huynh ấy đã cách thế, nhưng người chết không thể sống lại, chỉ sợ không thể khuyến khích huynh ấy được, không biết thần y còn biện pháp nào khác không?”

Hai mắt lão bà bà bỗng nhiên lóe sáng, “Không ngờ Thiên Vu lại là một người trọng tình như thế.” Bà bà lấy từ trong tay áo ra một hộp thuốc để thoa đưa vào tay Liệt Ảnh, nói: “Mỗi ngày thoa cho hắn ít thuốc này, tránh để hắn nhìn thấy ánh sáng mạnh, hai mắt sẽ không chịu nổi.” Dứt lời, liền ung dung rời đi, không chút nào để ý đến sự kêu vói theo của Liệt Ảnh. Trong viện, về mặt Liệt Phong vẫn không thay đổi đứng dưới tàng mai. Trong lòng cuộn sóng lớn, hắn thừa nhận lão bà bà vừa nãy nói rất đúng, từ khi Hề Hề rời đi, hắn không còn muốn nhìn thấy thứ gì nữa.

“Đại ca, muội...” Liệt Ảnh chậm rãi đi về phía Liệt Phong, muốn nói rồi lại thôi.

“Ảnh Nhi, muội sắp làm tân nương rồi, còn không vui sao?” Liệt Phong cảm nhận được Liệt Ảnh đang buồn bã, nên hỏi.

“Đại ca, thật ra muội và nhị ca đã gạt huynh.” Liệt Ảnh không chút do dự nói.

“Chuyện gì?”

“Kỳ thật hôm ấy ở Tuyết Sơn, người nằm trong quan tài không phải Hề Hề tử, ta và nhị ca sợ người sẽ đào bới mãi ở Tuyết Sơn, nên mới nói vậy.”

Cơ thể Liệt Phong khựng lại, thật ra hắn vốn cũng không tin tưởng Hàn Tuấn, nhưng nghĩ đến Trầm Phong và Liệt Ảnh cùng gạt đầu, hắn mới tin đó là thật. Sau khi nghĩ kĩ lại, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, mới lại sai La Cáp đến Tuyết Sơn, biết được, Trầm Phong vẫn còn thay hắn đào bới ở Tuyết Sơn. Hắn thế mới biết, ngày đó người trong quan tài không phải Hề Hề.

Hắn bí mật cho người tìm kiếm, nhưng vẫn không có tin tức gì của nàng, tuy rằng hắn không bỏ cuộc, nhưng hắn biết hi vọng ngày càng xa vời.

“Ảnh Nhi, đại ca không trách các người, sắp đến ngày vui của muội rồi, mau đi chuẩn bị đi!” Liệt Ảnh gạt đầu, rồi đi ra ngoài.

Chuyện của Hàn Tuyên và Liệt Ảnh khiến hắn có chút bất ngờ, hắn kinh ngạc vì Hàn Tuyên vốn một mực si tình với Diệp Từ Dung, nhưng lại chuyển biến nhanh như vậy. Tuy nhiên, khi hắn nói chuyện với Hàn Tuyên, hắn phát hiện, Hàn Tuyên đã hoàn toàn thoát khỏi mối tình kia, có lẽ Liệt Ảnh đã cứu lấy hắn, ở phương diện tình cảm, Hàn Tuyên lần này rất dứt khoát cứng rắn, không còn nhu nhược như trước kia.

Dùng thanh kiếm trí tuệ để cắt đứt sợi dây tình cảm, kỳ thật cần có dũng khí rất lớn. Liệt Phong nghĩ, ở phương diện nào đó, bản thân mình có khi còn không sánh bằng Hàn Tuyên, vì hắn không thể cắt đứt với Hề Hề.

Hắn hơi cười khỏ, kỳ thật là hắn không nỡ cắt đứt, hắn sẽ làm bạn suốt đời với đoạn tình cảm này.

“Ô Lữ Hòa, sứ giả của Nam Triều đã đến chưa?” Nghĩ đến đại hôn sắp tới của Liệt Ảnh, Liệt Phong hỏi.

Ô Lữ Hòa không biết từ chỗ nào đi ra, “Bẩm Thiên Vu, sứ giả của Nam Triều vừa đến, Tả Hiền Vương đã an bài bọn họ nghỉ tạm trong phủ!”

“Hàn Tuấn phái ai đến?”

“Võ Uy tướng quân Diệp Khải Phong, còn có...” do dự một chút, Ô Lữ Hòa cuối cùng nói tiếp: “Thái Dung công chúa Diệp Từ Dung cùng theo Diệp Khải Phong đến đây.”

“Vậy ư?” Liệt Phong khựng người lại, kế tiếp mỉm cười: “Nàng cũng đến đây?” Không biết Hàn Tuyên có bị tình cũ lay động không, Liệt Phong có chút lo lắng. Chẳng lẽ Hàn Tuấn muốn phá rối bọn họ?

“Thiên Vu, Nam Bắc khách điểm đã bị một người hành tung thần bí bao hết, thuộc hạ không có tra được thân phận của hắn!”

“Nhanh chóng điều tra!” Liệt Phong hạ lệnh.

Người thần bí? Là ai? Chẳng lẽ... hắn cũng đến đây?

Khách điểm Nam Bắc, Hề Hề bắt an ngồi trên ghế.

Mùa đông năm trước, chuyện tuyết lở cũng chẳng phải ngoài ý muốn gì, là nàng xin chỉ thị của Thánh Sư, rồi tạo tuyết lở. Trận tuyết lở ấy cũng thật hiệu quả, ngưng hẳn chiến tranh. Hiện tại Nam Triều và Bắc Thương quốc thật sự ký hòa ước, không xâm phạm lẫn nhau, mở rộng giao hảo, tình cảnh vô cùng tốt đẹp.

Đúng là điều mọi người kỳ vọng.

Khi xảy ra tuyết lở, các tỷ muội trước đó đều đã chuẩn bị sẵn mọi thứ ở dưới mật thất, trong mật thất có đủ lương thực và nước, cũng đủ duy trì mấy tháng.

Tuy nhiên, khiến các nàng không tưởng nhất chính là, Hoàn Nhan Liệt Phong và Hàn Tuấn binh sĩ người ngựa, ở lại Tuyết Sơn một tháng có thừa, rồi mới bỏ đi. Nhưng khi đi rồi lại cho quân lính bí mật đóng quân ở những nơi trọng yếu tại vách núi. Mãi đến nhiều ngày sau, vì hôn sự của Liệt Ảnh công chúa và Dĩnh Sĩ đại hội, quân lính mới nói lòng, các tỷ muội ở Tuyết Sơn mới lên lút đi ra.

Nếu còn tiếp tục kéo dài hơn nữa, các nàng sẽ cạn kiệt lương thực.

Từ lúc rời khỏi Tuyết Sơn, Thánh Sư đã giải tán hoàn toàn các tỷ muội, nàng từng thề: “Cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không yêu, trừ phi Tuyết Sơn sụp đổ”. Hiện tại Tuyết Sơn thật sự đã sụp đổ, lời thề cũng coi như được giải, trên thảo nguyên sẽ không bao giờ còn... Thánh Nữ, các nàng đều có thể thành thần. Tuy nhiên, mặc kệ ra sao, vẫn phải giữ lòng hành hiệp trượng nghĩa như cũ.

Vốn Hề Hề muốn cùng mẫu thân xuống núi đi tìm Diệp Khải Phong, giúp bọn họ giải bỏ khúc mắc. Hề Hề nhìn ra được, thật ra mẫu thân và phụ thân vẫn đối nhau hữu tình, nhưng mẫu thân lại cố chấp muốn ở lại Tuyết Sơn, bà nói, chuyện cũ đã rồi, không thể quay đầu nữa.

Hề Hề bất đắc dĩ, cũng muốn ở lại bên cạnh mẫu thân, nhưng lại nghe nói hai mắt Liệt Phong đã mù, nên liền theo Thánh Sư xuống núi đi chẩn mắt cho hắn.

Hiện giờ, Thánh Sư vẫn chưa quay về, lòng Hề Hề lại như đánh trống. Ngoài cửa phòng gió thổi cỏ lay, nàng liền khăn trương đứng lên, mắt nhác theo cơ thể, nhìn xem có phải Thánh Sư đã về, khi biết không phải Thánh Sư, nàng mới chậm chạp bình tĩnh lại.

Hề Hề luôn luôn trấn tĩnh hiện tại có chút mất khống chế. Vì sao lại mù? Nghĩ đến một người luôn kiêu ngạo, hiện giờ không ngờ lại, lòng Hề Hề khổ sở.

Chỉ đành chờ Thánh Sư về, mang theo tin tốt. Nhưng vào lúc này, chợt nghe ngoài viện vang lên tiếng ồn ào, tiếp theo là tiếng tiểu nhị gõ cửa: “Khách quan, mời nhanh ra khỏi đây!”

“Chuyện gì?” Hề Hề mở cửa hỏi.

“Là như vậy” Tiểu nhị khép nép ngoài cửa nhỏ giọng giải thích, “Mấy ngày trước khách điểm chúng ta đã có một quý nhân bao, hiện tại vị quý nhân đó đã đến. Tiểu nhân sẽ trả lại ngân lượng cho khách quan, phiền khách quan đến nơi khác ở trọ, thật sự rất xin lỗi.” Tiểu nhị khom lưng nói.

“Đã bị người khác bao, sao còn để chúng ta vào, hiện giờ gần đến Dừng Sĩ đại hội, làm sao thuê được khách điểm khác đây? Huống chi, ta cũng đâu phải chỉ có một người.” Hề Hề nói, thật ra Hề Hề cũng ngầm hiểu được, đây chẳng phải bao trước gì, mà chỉ là mới đây thôi, chỉ là bọn họ tìm được vị khách hậu hĩ hơn.

“Vẫn phiền khách quan dọn đi giúp, chúng tôi thành thật xin lỗi!” Tiểu nhị cầm ngân lượng trả lại cho Hề Hề, không ngừng năn nỉ.

Thái độ của tiểu nhị khiến Hề Hề khó xử, giờ phút này nếu đi, Thánh Sư về không tìm thấy mình thì sao.

Hề Hề nán lại trên lầu hai, tò mò không biết vị quý nhân kia là ai mà bao cả khách điểm, nên liền ngóng về sân viện dưới lầu.

Trong sân có mấy chiếc xa ngựa, kéo xe toàn những tuấn mã, không phải người bình thường trong giang hồ có thể có được. Trong sân có tốp năm tốp ba nhóm người hầu, bề ngoài rất bình thường, nhưng Hề Hề vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra họ chẳng phải những người hầu bình thường, mà đều có võ công.

Đào mắt, liền nhìn thấy chủ nhân của bọn họ đang đứng giữa viện, có lẽ là đang đứng chờ người dọn dẹp phòng nghỉ cho hắn.

Bóng lưng kia không hiểu vì sao có chút quen thuộc, lòng Hề Hề cả kinh, còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, vị chủ nhân kia đã chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen láy vô tình hữu ý quét mắt về phía nàng.

Hề Hề không nhịn được thờ hắt ra, hai người đứng là oan gia ngõ hẹp, oan gia bọn họ, đến đây rồi vẫn gặp, đường đúng là nhỏ hẹp quá.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Minh nguyệt quang

Người kia đúng là Hàn Tuấn, Nam Triều hoàng đế.

Hắn vận một thân áo bào màu tro, vô cùng mộc mạc, nhưng vẫn mang theo quý khí vẹn toàn trông thật khoan thai. Ánh mắt hắn nán lại chỗ Hề Hề đang đứng, đáy mắt vụt sáng nghi hoặc.

Bị ánh mắt sắc bén của hắn dò xét, Hề Hề theo bản năng quay vào trong phòng, sau bùng tình ý thức được mình đang cài nam trang, còn dịch dung, nghĩ hắn sẽ không thể nhận ra mình, nên lấy lại ánh mắt bình tĩnh, nói với tiểu nhị: “Ta sẽ dọn đi ngay, tiểu nhị ca không cần lo lắng.”

Nơi này đã bị sát tinh bao trọn, nàng còn không dọn đi mới là lạ. Tiểu nhị nghĩ nhờ miệng lưỡi của mình nên đã thuyết phục được Hề Hề, vô cùng vui sướng, miệng không ngừng nói xin lỗi. Hề Hề khề đi vào bên trong, để lại lời xin lỗi của tiểu nhị ngoài cửa, cơ thể vô lực tựa vào cửa, lòng không ngừng kinh hãi, đầu cũng giật bung bung.

Cũng không biết vẫn là ngoài ý muốn hay trùng hợp, vì sao Hàn Tuấn lại ở đây, vua của một nước như thế nào cứ tùy tiện đi ra ngoài. Lại nhớ đến hôn sự của Liệt Anh công chúa và Hàn Tuyên, bấy giờ mới tỉnh ngộ, ngay cả khi Hàn Tuấn là đoạt giang sơn từ trong tay Hàn Tuyên, nhưng dù sao gì Hàn Tuyên cũng là hoàng huynh của hắn, Nam Triều hoàng đế ngày xưa. Hiện giờ, Hàn Tuyên tổ chức đại hôn, Hàn Tuấn đương nhiên không thể làm ngơ, nên tự mình đến xem lễ, có lẽ cũng nhằm muốn mua chuộc lòng người, để hắn an phận làm phò mã ở thảo nguyên.

Nhưng mặc kệ thế nào, Hàn Tuấn vẫn thật coi trọng vị hoàng huynh không màng ngai vàng này.

Lại nhớ đến ánh mắt nghi hoặc vừa rồi của Hàn Tuấn, Hề Hề thầm cầu nguyện hắn ngàn vạn lần đừng nhận ra nàng, nếu không nàng coi như công toi. Vội vàng thu dọn hành lý, vọt ra phía cửa, muốn đi ra bằng đường cửa sổ. Nhưng vừa đẩy cửa sổ ra, liền phát hiện không biết từ khi nào Hàn Tuấn đã lệnh cho quân lính bao vây khắp chung quanh.

Lần này nguy thật rồi, ngay cả nhảy qua cửa sổ, ngay cả khi địch nổi dậy thì vệ này, cũng chẳng khác gì chưa đánh đã khai, Hàn Tuân không nghĩ ngờ nàng mới là lạ, nàng phải đường đường chính chính đi ra bằng cửa lớn, dù vẫn có chút do dự. Nhưng đúng lúc này ngoài hành lang bắt đầu ồn ào, là tiếng của những vị khách khác đang lục đục dọn ra ngoài.

Hề Hề kiểm lại quần áo xanh trên người mình một lần nữa, còn có nước thuốc vẽ trên mặt, giờ phút này nàng trông chỉ giống một thiếu niên bình thường. Nhưng Hề Hề vẫn có chút lo lắng, nên làm cho tóc rối tung lên, che lại đôi mắt mình. Sau đó ôm bao hành lý, thông thả đi xuống cầu thang, hòa vào nhóm người, chậm chạp đi xuống tầng trệt.

Nghe mọi người không ngừng bàn tán không biết là quý nhân nào, nhưng lại bao trọn cả khách điểm, Hề Hề trộm nhìn qua nhóm người và mái tóc xòa, phát hiện không còn bóng dáng Hàn Tuân trong sân nữa, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa định thần xong, bỗng nhiên bị ai đó vỗ vào người một cái, vấp không dám lên tiếng, cũng không dám ngẩng đầu, kế tiếp đã nghe thấy giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hàn Tuân vang lên bên tai: “Vị tiểu huynh đệ này, nghe nói ngươi còn đi cùng với người khác, không bằng cứ ở tạm lại đây đi, ta sẽ cho ngươi mượn một căn phòng!”

Hóa ra hắn đã sớm hỏi thăm tiểu nhị, vậy là đã hoài nghi chính mình, Hề Hề thô giọng đáp: “Không cần, cảm ơn công tử.” Dứt lời, liền lách người đi qua hắn, lần này ngay cả xuyên qua mái tóc nhìn trộm hắn một chút cũng không dám.

“Ngươi ngay cả chưa nhìn tới, cũng biết ta là công tử.” Hàn Tuân không có ý buông tha, ánh mắt rực sáng nhìn nàng chằm chằm, tất nhiên, bước chân cũng đi theo nàng, xảo diệu ngăn lại đường đi của nàng như cũ.

Chỉ lát sau, tất cả các vị khách đều dọn đi xong, âm thanh nhốn nháo tắt đi trả lại bầu không gian yên tĩnh. Chốc chốc, trên lầu chỉ còn lại mỗi hai người đang giăng co.

Hề Hề sốt ruột, cũng không dám nhúc nhích, chỉ hận mình không thể mọc cánh rồi bay đi. Lúc này chỉ biết thành kính cầu xin: “Cảm ơn ý tốt của công tử, thật sự không cần, xin công tử hãy tránh ra.”

“Ta đã nói nhường cho ngươi một căn phòng, sao còn muốn đi? Hiện tại đi nơi khác sợ là không thể tìm được phòng nữa đâu.” Hàn Tuân vẫn như cũ không nhanh không chậm nói.

“Vậy xin cảm ơn công tử.” Hề Hề đành nhận ý tốt của hắn, xoay người đi lên lầu lại, nghĩ thầm, nếu đã không cho đi thì chỉ còn cách ở lại.

Hàn Tuân tựa như không ngờ được nàng sẽ ở lại thật, nhất thời có chút giật mình, đương lúc yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Hề Hề, ta đã về rồi, mau ra đây!”

Hóa ra là Thánh Sư đã về, bị thị vệ của Hàn Tuân chặn lại, liếc mắt nhìn thấy Hề Hề, liền không nhìn được kêu nàng ra.

Hề Hề tuy cái nam trang, nhưng không có đôi tên, bởi vì hai người đều cảm thấy không cần thiết phải đổi tên, ngày thường bà bà vẫn hay gọi nàng là nha đầu, hiện giờ nhìn thấy nàng cái nam trang, nghĩ không tiện kêu nàng là nha đầu, nên gọi thẳng tên nàng.

Nhưng kêu sao cũng không quan trọng, quan trọng là vị chủ nhân đang ở nghỉ hoặc kia, đôi mắt hắc sắc sáng, sáng quắc như sao. Liền tung người, phóng đến trước mặt Hề Hề, cũng không quan tâm có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình, liền ôm lấy nàng kéo lên lầu hai, tùy tiện đẩy cửa một căn phòng ra, rồi ôm Hề Hề vào. Các thị vệ xung quanh mắt thấy hoàng thượng bỗng nhiên túm lấy một người xa lạ vào phòng, liền từ bốn phương tám hướng vọt ra, bao vây căn phòng kia chặt chẽ như cái lồng sắt.

Hề Hề biết có giả đồ tiếp cũng vô dụng, thôi cứ để mặc cho số phận. Hàn Tuân kéo Hề Hề vào trong phòng, thật lâu sau cũng không nói gì, Hề Hề có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không chỉ có mỗi vẻ mặt tiêu tụy, đôi mắt u ám đen láy cũng cuộn cuộn vô số xúc cảm, vừa có kinh ngạc mừng rỡ, vừa có xúc động, mà đôi mắt hắc như trời chập ánh mắt nàng lại, mang theo một sự bướng bỉnh cố chấp khó diễn tả thành lời, khẩy lên dây đàn trong lòng nàng.

Nghĩ đến nam nhân này không màng nguy hiểm hay giả rét ở Tuyết Sơn, không ngừng tìm kiếm nàng hơn một tháng có thừa, Hề Hề làm sao không cảm động, nhưng lại nhớ đến tình cảnh cùng hắn lần ấy ở cô thôn, lòng liền có chút lo sợ, sợ không biết hắn còn đối nàng như thế nữa không.

Hàn Tuân tựa như đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ không như vậy nữa!” Dứt lời, liền khăn thiết vươn tay lên, run rẩy ôn nhu vén ra mái tóc lòa xòa trên mặt nàng, lộ ra một khuôn mặt ngăm đen.

Ngay cả ngăm đen, Hàn Tuân vẫn nhìn nàng si ngốc như cũ, giống như có nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Dung mạo xinh đẹp này không biết đã trôi nổi trong giấc mộng của hắn xiết bao lần, nhưng mỗi khi hắn muốn vuốt ve khuôn mặt của nàng, là lại chợt bừng tỉnh, bấy giờ mới phát hiện, chẳng qua chỉ là một “giấc mộng hoàng lương”[*]. Giữa bóng đêm đen đặc, vẫn chỉ có mỗi mình hắn, ở trong cung điện trống không, một mình nhớ thương nàng.

(*) “Giấc mộng hoàng lương” hay còn gọi là “Giấc mộng kê vàng”, hoàng lương nghĩa là kê vàng. Đây là một điển tích, ý nói những thứ đẹp dễ lý tưởng nhất chỉ có thể diễn ra trong mộng, tỉnh giấc rồi lại thành hư không. Chuyện rằng, ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê bên cạnh còn chưa chín. Có thể thấy giấc mộng đẹp và thật ngắn ngủi.

Hiện giờ, dung mạo này đã thật sự hiện ra trước mắt, hay do hắn vẫn đương trong mộng cảnh? Hắc khê véo véo chính mình, rất đau, không phải mộng, là thật.

Mắt hắc rung rung mỉm cười.

“Sao ngươi thoát được trận tuyết lở đó?” Thật lâu sau, Hàn Tuân run giọng hỏi.

“Ta trốn trong mật thất dưới lòng đất!” Hề Hề khẽ nói.

Hàn Tuân ngay lập tức sáng tỏ, xem ra trận tuyết lở kia chẳng phải ngoài ý muốn gì, mà là Hề Hề cố tình tránh né bọn họ, nên bày ra mưu kế này. Tuy nhiên, mặc như thế nào, chỉ cần nàng vẫn bình yên vô sự là tốt lắm rồi, trải qua chuyện sinh tử kia, rất nhiều chuyện trước đây hẳn đều đã thông suốt hết. Hần cũng hiểu, Hoàn Nhan Liệt Phong là thật lòng thích Hề Hề. Từ sau ngày ngờ rằng Hề Hề đã rời khỏi cuộc sống này, hẳn nhiều lần tự thề với mình, nếu Hề Hề sống lại, chẳng sợ nàng không màng đến hắn, ngay cả khi nàng và Liệt Phong sẽ như hình với bóng, hẳn cũng không chút để tâm.

Những suy nghĩ đó trước kia hẳn chưa bao giờ nghĩ đến, trước kia hắn chỉ biết không tiếc dùng thủ đoạn bỉ ổi nhằm có được nàng, cảm thấy mình đã không chiếm được nàng, thì người khác cũng đừng hòng mơ tưởng đến.

Hiện giờ, hắn chỉ cần Hề Hề hạnh phúc, thì hắn tự nhiên cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chém giết, Hề Hề hiểu Thánh Sư đang tìm đến, liền nói với Hàn Tuân, “Đó là bà bà của ta, xin ngươi hãy bảo các thị vệ ngừng tay.”

Đang nói, cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, Thánh Sư khoan thai bước vào. Thị vệ của Hàn Tuân trải qua một trận khổ chiến, cũng không ngăn được bà. (Trùm truyện đây rồi)

“Hề Hề, ngươi không sao chứ!” Thánh Sư nhìn thấy Hề Hề bình yên vô sự, lòng mới thả lỏng, lúc này mới chú ý đến người bên cạnh Hề Hề.

“Hắn là ai vậy? Sao dám bắt ngươi!” Thánh Sư tò mò hỏi.

Chẳng lẽ do mình nhiều năm không xuống núi, mỹ nam trên thiên hạ đã tăng vọt, như thế nào trong vòng một ngày, cùng nhìn thấy hai vị tuyệt thế thiên hạ.

Người này đáng vẻ tuấn mỹ, quần áo mộc mạc phóng khoáng, quý khí đủ khiến người khác run sợ. Hần và Hề Hề cũng thật xứng đôi!

“Bà bà, tại hạ là Lãnh Nguyệt.” Hàn Tuân mỉm cười nói, giọng nói lạnh lùng trong trẻo như ngọc.

“Bà bà, hắn là bằng hữu của con, không có bất con.”

“Đúng rồi, ta nói cho ngươi biết, tiểu tử kia thương tâm quá độ nên làm cho mắt bị mù, đại khái là do ngươi đã hại hắn! Hai mắt hắn không hề bị thương, là cố ý không nhìn thấy, ta cũng bó tay.” Thánh Sư nhún vai, thờ dãi nói.

Hề Hề khựng người, tim như bị đao cắt, nước mắt vô thức chảy xuống. Nếu ngay cả Thánh Sư cũng bó tay, thì thiên hạ này còn có ai có thể chữa cho hắn nữa, chẳng lẽ hắn phải sống trong bóng tối cả đời.

Hóa ra mất mù là vì nàng, hắn thế nhưng thâm tình với nàng như vậy, làm sao nàng có thể thừa nhận được chuyện này.

Nước mắt của Hề Hề, hết như trên châu lặn xuống, lại không khác gì một lưỡi kiếm bén ngọt, đau buốt cắt vào trái tim Hàn Tuân.

Sắc mặt hắn chốc lát tái nhợt như tuyết, ánh mắt thâm thúy lóe lên vẻ dứt khoát.

Hề Hề, lòng của nàng chung quy là yêu Hoàn Nhan Liệt Phong.

“Nha đầu ngốc, ta chỉ nói ta không có biện pháp, thì đâu có nghĩa ngươi cũng không có biện pháp!” Thánh Sư thần nhiên nói, không ngờ Hề Hề cũng si tình với Liệt Phong như thế, xem ra tiểu tử trước mắt chẳng còn cơ hội nữa. (Sao trước đây mình không phát hiện Thánh Sư dễ thương như thế nhỉ:))))))

“Bà Bà, ý người là, còn có thể cứu được?” Hề Hề vội vàng hỏi.

Thánh Sư khẽ gật đầu, nói: “Tâm bệnh thì cần tâm được, hắn cần được khuyệt kích kích thích, chuyện này sợ rằng chỉ có ngươi mới làm được!”

“Vậy con phải làm như thế nào?”

“Có cần ta hỗ trợ không?” Hàn Tuân vẫn trầm mặc bỗng nhiên hỏi.

“Tất nhiên là cần, nếu có thêm ngươi hỗ trợ, cơ hội hồi phục của hắn sẽ càng lớn hơn nữa.” Thánh Sư nhìn Hàn Tuân mỉm cười nói.

“Ngươi...” Hề Hề có chút không thể tin nhìn Hàn Tuân, hắn muốn giúp Hoàn Nhan Liệt Phong, là thật sao?

Hàn Tuân nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Hề Hề, rồi hắn nhắm mắt lại, hung hăng rút hết khẩu khí đi, bộ dạng hết như một đứa bé đang đấu tranh để có thể từ chối món quà yêu thích, thật lâu sau, hắn lại mở mắt ra, nói từng chữ một: “Hề Hề, xem Hoàn Nhan Liệt Phong thật đáng thương, ta sẽ giúp hắn, cùng lắm, ta có một điều kiện, ngươi phải nhận ta làm đại ca!”

Những lời này tuy nói ra nhẹ tênh, nhưng chỉ có mỗi Hàn Tuân biết, nói ra nó gian nan thế nào.

Hóa ra không có được đã thống khổ đến vậy rồi, khi buông tay cũng thống khổ không kém. Nhưng khi nhìn thấy Hề Hề hạnh phúc, cũng phần nào an ủi

lòng hần.

Hề Hề nghe vậy, đôi mắt tràn đầy lệ, nói: “Đại ca! Cảm ơn huynh.”

“Thế nhưng phải làm cách nào mới có thể giúp mắt hần hồi phục?” Hàn Tuần hỏi Thánh Sư.

Thánh Sư nói: “Đây là tâm bệnh của hần, nên cần đã kích hần thật nhiều, khiến hần có ham muốn nhìn thấy.” Dứt lời, liền đem kế hoạch nói ra, thấy Hàn Tuần gật đầu.

“Bà bà, sao có thể làm như vậy, sao có thể chứ?”

Hề Hề tròn to hai mắt, nhìn mái tóc bạc phơ của Thánh Sư. Có chút hoang mang nghĩ, Thánh Sư rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại có cái đầu xấu xa như vậy. Trước kia ở Tuyết Sơn, lúc nào Thánh Sư cũng thật oai phong uy nghiêm. Chẳng lẽ ở Tuyết Sơn lâu ngày, bị băng tuyết rét buốt làm hư cái đầu rồi?

Thánh Sư khẽ ho khan, giận tái mặt, thần sắc nghiêm trọng, “Hề Hề này, nếu ngươi không muốn, thì quên đi, chỉ là tiểu tử kia thật đáng thương, phải sống trong bóng tối cả đời rồi!”

“Vâng, được thôi!” Hề Hề đành gật đầu, chỉ cần có thể giúp cho Hoàn Nhan Liệt Phong hồi phục thị lực, muốn nàng làm gì, nàng cũng đồng ý.

Lão bà bà tóc bạc mỉm cười, ngày mai sẽ có kịch vui để xem. Lại nhớ đến trong cung, vừa rồi tiểu tử kia làm ra vẻ kiêu căng vô lý, lòng vô cùng đắc ý.

Hề Hề và Thánh Sư được Hàn Tuần giữ lại trong khách điểm Nam Bắc.

Bóng đêm thật sâu, chợt có tiếng sao vang lên.

Đó là một khúc “Minh nguyệt quang”.

Tiếng sáo trầm bổng thê lương, như kẻ như khóc, băng suối nước nở, trong trẻo lạnh lùng mà trống vắng tịch mịch. Giống như hoa phiêu theo gió, như nước chảy trắng trôi.

Hề Hề từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi bước đến phía cửa sổ, qua cửa sổ, nhìn ra phía xa xa bên ngoài.

Bầu trời đêm sáng tỏ, một loan trắng vắt ngang chân trời, xa xôi mà mông lung, rục rờ mà trong trẻo lạnh lùng.

Bởi vì hôm nay đã là mười bảy, nên trăng không còn tròn vành vạnh nữa, như nhân tình thế thái của nhân gian, không phải lúc nào cũng viên mãn. Nhưng trăng vẫn luôn như cũ bất tại trời cao, lan tỏa hào quang khắp bốn phía, cứ mãi rục rỏ sáng cao thượng.

Ánh trăng đang ôm lấy một bóng dáng đứng đón gió, tay áo bay là tả, hết như một tiên nhân, diễn tả sao cho xiết sự tiêu sái ấy, càng không thể nói nên lời sự trong trẻo lạnh lùng mà cô quạnh kia.

“Đại ca, cảm ơn huynh đã thành toàn!” Hề Hề thì thầm nói, chợt thấy hai má ửng đỏ, nàng vươn tay lên sờ thử mặt mình, không biết bản thân đã rơi lệ từ lúc nào.

Y Phong: “Minh nguyệt quang” nghĩa là “Ánh trăng trong veo”.

Đọc chương này thấy buồn có, dễ thương có, và đau lòng cũng có. Thật lòng nếu truyện này có dài thêm mấy chục chương, hay mấy trăm chương, có tả bất tận, mà nói về Hàn Tuần, Hàn Tuần là nam chính, mình cũng tình nguyện edit cho bằng hết. Rất thích cách Vân tỷ xây dựng tính cách, và các tình tiết khung cảnh về Hàn Tuần. Vừa đa diết vừa tình, đau lòng nhưng lại thấy rất dễ thương. Giống như thích cách Vân tỷ xây dựng nhân vật bên Đệ Nhất Gà, mà chỉ Hàn Tuần thôi nhe! :))) Chương trước mới ngược Phong ca chút xíu bay qua Hàn Tuần là quên sạch Phong ca ra sao, đây chính là mình! :))))

Đọc đoạn cuối chương này, cảm giác như Vân tỷ đang nhẩn nhừ, đôi khi đòi người không thể cái gì cũng viên mãn, giống như Hàn Tuần... mới là nam chính mà Vân tỷ muốn gửi gắm nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Còn có hôn tục như thế

Nháy mắt, mười tám tháng ba đã đến, một ngày tiết trời vô cùng trong lành.

Sáng sớm, Hàn Tuyên liền dựa theo tập tục của Bắc Thương quốc, phái sáu nam sáu nữ, cười tuần mã vào cung đón Liệt Ảnh. Sau khi nghi thức thành thần kết thúc, chính là yến hội vô cùng náo nhiệt. Yến hội này làm Hàn Tuyên được phen mở mang tầm mắt về các phong tục của Bắc Thương quốc. Chốc lát hẳn phải hát đối cùng tân nương tử, chốc lát thì hiến nghệ, khiến hẳn cạn kiệt sức lực. Cùng lắm cười rất vui vẻ, hẳn thật sự cảm nhận được cảm giác hạnh phúc mà trước đây khi làm hoàng thượng hẳn chưa bao giờ cảm nhận được.

Nghĩ đến những nữ nhân trong hậu cung của hẳn, hẳn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ trân trọng người nào. Hiện giờ hẳn vô cùng hi vọng có thể gắn bó đời đời kiếp kiếp với Liệt Ảnh. Đây đại khái là những hạnh phúc bình dị đời thường.

Sau khi yến hội kết thúc, người người liền kéo nhau đến ngoài thành Hồ Nhi Đặc xem Dũng Sĩ đại hội.

Trận đấu giao hữu và trận đấu bắn tên đã kết thúc, khoảng hai mươi người đang rút thăm để tiến hành vòng loại cuối cùng.

Trên đài cao, chỗ ngồi theo thứ tự là lão Thiên Vu và Yên Thị, kế đến là Hoàn Nhan Liệt Phong và Trầm Phong, ngồi phía bên phải là sứ giả Nam Triều Diệp Khai Phong và kỹ nữ Diệp Từ Dung.

Khi Hàn Tuyên nhìn thấy Diệp Từ Dung, lòng không khỏi run rẩy, dù gì thì hẳn cũng đã thích nàng một khoảng thời gian lâu như vậy, nhưng ngay lập tức hẳn khôi phục về mặt bình thường. Một hồi si tình liền giống như hoa rơi nước chảy[*], chỉ là nước đã thay đổi dòng chảy. Hiện giờ, hẳn đã là một người bình thường, không còn làm hoảng hốt nữa, nên chẳng dám si tâm vọng tưởng hảo huyền. Hẳn nắm tay Liệt Ảnh công chúa, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Trầm Phong.

*Hoa rơi nước chảy: Lạc hoa lưu thủy, câu này đại ý duyên phận là do ý trời. Nó có liên quan đến một điển tích, muốn đọc thêm [CLICK VÀO ĐÂY](#)

Tiếng trống đùng đùng, cuối cùng tỷ thí cũng bắt đầu.

Hai người đứng đầu đã được chọn, đang đứng trên thảm đỏ, một người dáng vẻ như cái cột sắt, người còn lại là một nam tử áo trắng tuấn dật cao ngất.

Nhìn thấy hai người, Liệt Ảnh không khỏi thở ra một hơi.

Nàng khó tránh khỏi nghĩ đến Vân Hề Hề ở đại hội Dũng Sĩ lần trước. Nhìn kĩ lại, tên cột sắt quả nhiên là người đã đối đầu với Hề Hề, chẳng qua võ công của hẳn đã cao hơn, cuối cùng lọt vào vòng cuối.

Lại nhìn đến nam tử áo trắng đối đầu với hẳn, ngọc thụ lâm phong đứng đó, bạch y một thân mộc mạc tùy ý, càng tôn lên dáng người trong trẻo như ánh trăng sáng của hẳn. Mỗi hẳn giữ một nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt ung dung trầm tĩnh nhìn gã cột sắt.

Tình cảnh này cực kỳ giống với cảnh tượng Hề Hề đối đầu với cột sắt lần trước, Liệt Ảnh không khỏi thầm lo cho gã cột sắt, hẳn sẽ không lập lại vận mệnh như lần trước nữa chứ.

Sự thật chứng minh, Liệt Ảnh đoán đúng.

Ngay khi gã cột sắt rít gào tấn công, nam tử kia liền vươn một bàn tay ra, gầy nhẹ một cái, tựa như điểm vào yếu điểm nào đó nào đó trên người cột sắt, gã cột sắt ngay lập tức kêu gào thảm thiết ngã gục thật khó coi, nằm ngửa trên thảm đỏ.

Đây là một minh chứng rất rõ ràng của “tứ lưỡng bát thiên cân”[*].

(*)Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân: Xuất hiện lần đầu trong Thái Cực Quyền – Vương Tông Nhạc, nguyên văn ý chỉ quyền thuật Thái Cực Quyền là một loại công lực có hàm độ kỹ xảo cao. Tục ngữ thường dùng ‘Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân’ để chỉ lực yếu thắng lực mạnh.

Trong nhất thời, những người đang xem tỷ thí hoan hô như tiếng sấm vang, gã cột sắt kia chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài, thầm cảm thán cho số phận của mình, lần nào cũng gặp phải nhân vật vẻ ngoài gầy yếu nhưng thật ra toàn đại cao thủ. Lần sau hẳn sẽ không tham gia Dũng Sĩ đại hội nữa, thể diện đã sớm mất hết cả rồi.

Hoàn Nhan Liệt Phong lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trên đài, trước mắt vẫn một màn đêm như cũ, hẳn chỉ có thể nghe thấy tiếng mọi người đang không ngớt lời khen ngợi, hoan hô dậy trời, và tiếng trống càng ngày càng kịch liệt.

Hẳn vốn có thể không cần đến xem Đại Hội dũng sĩ, tuy nhiên nghĩ đến dáng vẻ oai hùng lần trước của Hề Hề ở Dũng Sĩ đại hội, hẳn liền không khống chế được đến xem. Ngay cả khi không nhìn thấy, vẫn có thể nghe một chút, không khí ở đây, lại một lần nữa làm cho hẳn nhớ về Hề Hề tiêu sái phiêu dật đứng trên đài lần trước.

Trầm Phong ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích quá trình đại hội cho hẳn nghe, rằng một nam tử bạch y bằng một chiêu đã đánh bại thanh niên cột sắt, lòng hẳn hơi đau xót. Nhớ đến lần trước Hề Hề cũng vậy.

Chính là, hiện tại người ở nơi nào?

Đúng lúc này, tiếng trống bỗng dừng lại, hẳn nghe thấy giọng của lão Thiên Vu vang lên.

“Trận đấu đã tiến hành đến đây rồi, ta có vài câu muốn nói, thiên kim của Diệp đại tướng quân Nam Triều, hiện giờ được hoàng thượng phong là Thái Vân công chúa, có ý gả cho võ sĩ của thảo nguyên chúng ta, hôm nay muốn luận võ chọn rê, người đứng đầu sẽ là lang quân của nàng. Đây thật sự là vinh dự cho Bắc Thương quốc của chúng ta.”

Lời nói của lão Thiên Vu như tảng đá ném vào nước xô ra ngàn gợn sóng, khiến cho mọi người càng thêm hưng phấn.

Liệt Phong nghe vậy, môi liền cong thành một ý cười.

Nam Triều Thái Vân công chúa? Hắn sao chưa từng nghe nói qua, Diệp Khải Phong đang làm cái quỷ gì vậy. Không phải Diệp Từ Dung lại sửa thành cái tên mới gả đến thảo nguyên chứ. Chẳng lẽ, nàng đã bị Hàn Tuấn bỏ rồi sao?

Cùng lắm chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn cả, ai muốn cưới nàng thì cưới đi.

Hắn có chút mệt mỏi, liền dựa người vào ghế. Theo tiếng đánh nhau, nhớ về Hề Hề.

Ngày dần ngả chiều tà, trải qua một ngày quyết đấu, cuối cùng cũng chọn ra được Dũng Sĩ, tiếng hoan hô vang trời khiến Liệt Phong bừng tỉnh. Trầm Phong bên cạnh thấp giọng nói: “Đại ca, Dũng Sĩ đứng đầu là nam tử bạch y kia, hắn tên là Minh Nguyệt.”

Minh Nguyệt? Thật sự là một cái tên rất văn nhã, tuy nhiên, Liệt Phong lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Đúng lúc này, âm thanh huyền ảo bỗng lắng xuống, yên tĩnh nhanh chóng ngự trị bốn phía.

Lòng Liệt Phong nhảy dựng, tựa như cảm giác được có sự bất thường gì đó. Trong sự yên tĩnh, hắn tiếng lác chân vang lên khe khẽ, là tiếng bước chân lên đài cao.

Lòng không hiểu vì sao, bỗng nhiên xao động không yên hẳn lên, tựa hồ có thứ gì đó không ngừng vỗ vào ngực hắn.

“Trầm Phong, là ai đến đây?”

Liệt Phong đụng vào Trầm Phong bên cạnh hỏi, lại kinh dị khi phát hiện cánh tay Trầm Phong không kiềm được đang run rẩy cả lên.

Liệt Phong cả kinh, là ai đến đây, lại khiến Trầm Phong kích động đến vậy.

Mọi người bên dưới, đều như hóa tượng đá. Liệt Phong chỉ có thể lắng tai nghe ngóng, nghe được dưới đài có tiếng nói khẽ.

“Đây là Thái Vân công chúa sao, trời ạ, giống như tiên tử hạ phàm vậy.”

“Tuy nhiên, sao ta lại thấy có chút quen mặt? Giống như đã gặp ở nơi nào rồi.”

“Đúng vậy, ta cũng thấy có chút quen mặt! Trời ơi, không thể nào, nàng... nàng... không phải Vân Hề lần trước đứng đầu Dũng Sĩ đại hội sao?”

“Đúng rồi, càng nhìn càng giống, hóa ra là nữ nhi, không thể tưởng tượng được lại xinh đẹp đến vậy!”

Thái Vân công chúa! Vân Hề!

Những tiếng thì thầm đứt quãng rơi vào tai Liệt Phong, hóa thành sấm sét cuộn cuộn trong đầu hắn, không ngừng đánh sâu vào tiềm thức của hắn, làm mọi thứ nháy mắt đi vào hàng ngũ.

Thiên kim của Diệp Khải Phong, phong làm Thái Vân công chúa, chẳng lẽ là Hề Hề? Cơ thể Liệt Phong không thể kiềm chế run rẩy cả lên.

Thật lâu sau, chợt nghe chủ khảo giám sát của cuộc tỷ thí cao giọng tuyên bố: “Nếu vị này đã đoạt được vị trí đứng đầu trong các dũng sĩ, vậy hắn chính là phu quân của Thái Vân công chúa, chúng ta hãy cùng chúc mừng cho họ...”

Tiếng của chủ khảo rơi vào tai Liệt Phong, lòng hắn bỗng nhiên co rút lại. Nếu Thái Vân công chúa thật sự là Hề Hề, hắn sao có thể để nàng gả cho người khác. Lúc này, hắn mãnh liệt muốn nhìn thấy, nhìn xem người trước mắt có phải Hề Hề hay không. Hắn nhắm mắt lại, cảm giác ánh nắng ấm đang chiếu vào mắt hắn, cách mi mắt, hắn lơ mơ cảm nhận được ánh sáng. Khi hắn mở mắt ra lại, một dải sáng lớn lao vào mắt hắn, cả thế giới trước mắt sáng ngời, ánh sáng quá chói mắt làm hắn không chống đỡ được lại nhắm mắt lại, thật lâu sau, khi hắn chậm rãi mở mắt ra một lần nữa, liền nhìn thấy hết thảy trước mắt.

Trời xanh, mây trắng, đám người huyền ảo rộn ràng, trên đài cao, thảm đỏ trải rộng... người đang đứng.

Mắt hắn lướt về phía nữ mà nam tử áo trắng tuấn dật mỹ mạo đang nắm tay bên cạnh.

Trong nháy mắt, hắn như rơi vào một giấc mơ nhiều màu sắc.

Đây là một chiều hoàng hôn xinh đẹp đầu xuân, trời chiều treo ở đằng Tây, tản ra ánh tà dương dịu dàng như mộng ảo, phủ lên bóng dáng của nữ tử đứng trên đài.

Nàng một thân váy áo gấm thêu màu ánh trăng, khoác áo choàng thêu hoa văn li ti, đầu trái một búi tóc ao, cài trâm phi phượng. Mái tóc dài của nàng, hàng mi, đôi mắt sáng, hàm răng trắng, môi đỏ, tựa hồ khiến nàng phiêu dật cùng nắng.

Không ai có thể diễn tả hết vẻ đẹp này, bởi nó khiến cho người ta hít thở không thông.

Khăn choàng trên người nàng đón gió bay lên, như một áng mây bay, mà nàng, phảng phất trong như phượng hoàng, hấp dẫn tầm mắt mọi người, khiến hồn phách mọi người trôi nổi trên chín tầng mây. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Hề Hề ăn mặc như thế, chưa bao giờ nhìn thấy Hề Hề điểm trang. Nàng của hiện tại, ngoại trừ vẻ thuần khiết trong trẻo khiến kẻ khác mê muội, còn có một sự quyến rũ thướt tha.

Là mộng sao? Hay là mắt hắn vẫn mù như cũ, trước mắt chỉ là ảo giác?

Liệt Phong kinh ngạc ngồi bất động, nghi hoặc.

Chờ đã, nam tử đang đứng bên cạnh mỉm cười nhìn Hề Hề là ai? Đúng là Hàn Tuân!? Không phải mơ, cũng không phải ảo giác. Trong giấc mơ của hắn, sẽ không thể xuất hiện Hàn Tuân.

Nhưng vào lúc này, Liệt Phong nghe thấy chủ khảo đang muốn tuyên bố kết thúc, “... chúng ta hãy chúc họ bạch đầu giai lão...”

“Chờ đã! Không phải luận võ để chọn rể sao? Bản Thiên Vu còn chưa ra tay!” Hoàn Nhan Liệt Phong chậm rãi đứng lên, đi chậm lên đài cao.

Mọi người dưới đài đều thấy choáng váng, chẳng lẽ, Thiên Vu của bọn họ cũng muốn luận võ chọn rể? Không phải đang nằm mơ đó chứ!

Cùng lắm, Thiên Vu và Vân Hề, trông thật giống trời sinh một đôi.

Hề Hề nhìn thấy Liệt Phong bước lên, ánh mắt tràn đầy thâm tình, nàng liền biết, hắn đã có thể nhìn thấy lại. Trong lòng vui vẻ, hơi cúi đầu, mắt ngấn lệ nóng bừng.

“Thế nào, Thiên Vu cũng muốn luận võ sao?” Hàn Tuân mỉm cười hỏi.

“Không phải luận võ để chọn rể sao? Ta tất nhiên cũng có thể tham gia, đúng không?” Liệt Phong quay đầu nhìn Hề Hề, đôi mắt đen đan xen thống khổ và mừng rỡ như điên. Nếu không phải hắn xuất hiện, nàng có phải chuẩn bị gả cho Hàn Tuân thật.

Luận võ chọn rể, Hề Hề sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy, chẳng lẽ không quan tâm ai là người thắng nữa, ai cũng có thể gả được? Một khi đã như vậy, hắn liền sẽ thắng cho nàng xem.

Liệt Phong nhìn Hàn Tuân.

Về mặt Hàn Tuân đóng băng, hồ hững như gió, đôi mắt lóe sáng lạnh lùng nhìn thẳng hắn.

“Mời!” Liệt Phong đem u oán trong lòng phát tiết lên Hàn Tuân, trong nháy mắt, một đen một trắng, hai bóng dáng liền chiến cùng một chỗ.

Thế nào gọi là cao thủ quyết đấu, thế nào gọi là ngang tài ngang sức, mọi người hôm nay cuối cùng cũng đã được chứng kiến. Ánh sáng kim loại lóe đầy trời, hai bóng dáng thấp thoáng giữa bóng kiếm. Thế kiếm đều thật sắc bén, cơ thể phiêu dật.

Đương lúc trời chiều lặng lẽ lùi về phía núi xa, đương lúc hoàng hôn dần buông xuống thấp, đương lúc mọi người ngỡ rằng trận đấu này kéo dài mãi mãi. Bỗng nhiên có một tờ giấy từ trên người Hàn Tuân phát phoi bay ra.

Hàn Tuân sững sờ, về mặt tức khắc thay đổi. Hắn cấp tốc vươn kiếm đánh Liệt Phong lùi lại, rồi lao người theo mảnh giấy đang bị gió cuốn đi, đuổi tay ra, chớp lấy mảnh giấy ó vàng.

Nhưng, có lẽ do kiếm khí sắc bén mà hai người giao đấu ảnh hưởng, mảnh giấy ó vàng trong tay Hàn Tuân tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Tuân ngẩn ngơ, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hóa băng.

Hắn nhìn những mảnh giấy thừa thốt trong tay, mơ hồ nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ viết, “thích”!

Đúng vậy, thích.” Hắn từng giờ từng khắc lúc nào cũng giữ tờ giấy này trong người, nhìn thấy nó, liền biết năm đó Hề Hề cũng thích hắn. Chính là vì sao, ngay cả một chút ý niệm giữ lấy hắn nàng cũng không có?

“Đại ca!” Hề Hề nhìn Hàn Tuân, nhìn các mảnh giấy nhỏ từ trong tay hắn dần bay đi theo gió, hóa thành những cánh bướm bay múa. Nàng mỉm cười nói: “Hãy quên đi!”

Chỉ có quên nàng, hắn mới có thể mở lòng với một người khác.

Chính là, có thể sao?

Hàn Tuân quay đầu nhìn Hề Hề dưới ánh hoàng hôn, trên môi nàng là một nụ cười đầy thương cảm, nhàn nhạt, nhưng cũng thật thuần khiết động lòng.

Hề Hề, cả đời này, đã định sẵn ta mãi mãi cũng chẳng thể nào quên người được.

Từ lúc hiểu ra mọi chuyện, ta liền phát hiện, đã không cách nào nắm bắt được trái tim mình nữa.

Người là một nữ tử rất đặc biệt, thứ hấp dẫn ta không phải dung mạo tuyệt thế của người, mà là sự kiên cường, là sự mạnh mẽ không cần bất cứ ai bảo vệ.

Đúng vậy, khi quen biết người, ta mới hiểu ra, có thể bảo vệ cho người con gái mình yêu, dễ thương đến nhường nào.

Chính là, ta lại bỏ lỡ, vĩnh viễn bỏ lỡ mất rồi.

“Hàn Tuấn, người nhận thua đúng không?” Hoàn Nhan Liệt Phong nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Hàn Tuấn, cũng không còn tấn công nữa, lạnh mắt nhìn hắn.

Thua, hắn đã thua từ rất lâu trước kia rồi.

Hàn Tuấn không đáp, vươn tay nắm lấy tay Hề Hề: “Hề Hề này, chúng ta quay về khách điểm. Đại ca đã phái người chuẩn bị lễ phục cho người, người mau về nhìn xem có thích không!”

“Được!” Hề Hề đồng ý, sóng vai với Hàn Tuấn rời khỏi đài cao.

Khuôn mặt tú của Liệt Phong đen lại, hắn đuổi theo như gió, còn chưa kịp mở miệng nói, đã thấy Hề Hề nhìn hắn nói to: “Hoàn Nhan Liệt Phong, ta phải dựa theo phong tục hôn lễ của Nam Triều ta, còn không mau đi chuẩn bị!”

Liệt Phong nháy mắt choáng váng, gió thổi vào Thảo Nguyên Chi Úng, phút chốc, hắn cười như một kẻ ngốc.

Ba tháng mười hai, một ngày tốt để cử hành hôn lễ.

Ngày hôm ấy trời quang mây tạnh, vô cùng sáng sủa, thật giống với tâm tình của Liệt Phong.

Hoàn Nhan Liệt phong một thân hỷ phục đỏ thắm, đeo hồng hoa trước người, cưỡi ngựa cũng đeo hồng hoa, đi đến khách điểm Nam Bắc, dọc đường pháo nổ vang, không khí vô cùng hân hoan.

Thiên Vu tự mình đi đón Yên Thị, chuyện này lần đầu xảy ra trên thảo nguyên. Cho nên cả thành Hô Nhi Đặc đều thật sung sướng.

Khách điểm Nam Bắc, lại càng náo nhiệt.

Hề Hề ngồi trước bàn trang điểm, để Diệp Từ Dung vấn tóc cho nàng, sau đó đội mũ phượng thật nặng.

Giờ lành đã đến, ngoài viện tiếng nhạc rộn vang, đúng là đang tấu khúc “Phượng cầu hoàng”. Hề Hề bỗng nhiên nhớ lại buổi tối hôm ấy, Hàn Tuấn cũng từng thổi khúc nhạc này vì Diệp Từ Dung. Nếu không có nàng, có khi Hàn Tuấn đã yêu Diệp Từ Dung thật rồi. Khóe mắt khẽ đảo, bắt gặp khuôn mặt buồn bã của Diệp Từ Dung, mà Hàn Tuấn vẫn lạnh lùng như cũ.

Hề Hề trong lòng ưu thán, chỉ mong hai người bọn họ sẽ có thể tìm được hạnh phúc của mình.

Kiệu hoa đến, ở thảo nguyên, xuất giá thường sẽ cưỡi ngựa, nhưng hiện tại lại theo phong tục của Nam Triều, mang kiệu hoa đến rước. Liệt Phong một thân hỷ phục đỏ, càng tôn lên sự tuần dật của hắn. Ngựa hắn cưỡi chính là Đào Hoa mã lần trước Hề Hề thắng được ở Dũng Sĩ đại hội.

Khi tới khách điểm Nam Bắc khách điểm, Liệt Phong liền bị chặn lại. Tuy nói là theo phong tục Nam Triều, nhưng Liệt Phong lại chẳng hiểu gì về phong tục của Nam Triều, nghĩ đến chỉ cần đổi ngựa thành kiệu hoa là được, ai ngờ lại bị người bên trong làm khó.

Bất hẩn phải ca hát mới mở cửa.

Đầu Liệt Phong không khỏi tối tăm, hắn thổi tiêu thổi sáo đều được, nhưng giờ là hát, tuy nói giọng của hắn không tồi. Nhưng... Nam Triều thật sự có tập tục này sao?

Rõ ràng là đang cố ý đùa giỡn, hắn hát tình ca muội muội ca ca của thảo nguyên, nhưng người bên trong tựa hồ đã vừa lòng, cho phép hắn vào đón tân nương tử.

Liệt Ảnh lập tức đi vào đón tân nương tử. Nhưng khi ra đến cửa, lại không thấy giày của Hề Hề đâu, hiển nhiên đã bị tỷ nữ cố ý giấu mất, muốn tân lang vào tìm.

Ở trước mắt mọi người, Liệt Phong vào phòng tìm nhưng vẫn không thấy, lập tức tức giận ôm lấy Hề Hề, cướp tân nương đi, thật ra hắn vốn cũng muốn làm như vậy, khi Hề Hề đứng dậy, hắn mới phát hiện, giày ở ngay phía sau Hề Hề.

Liệt Phong nghĩ thầm, Hề Hề người cũng không thêm nhắc nhở ta một tiếng, xem tối nay ta sẽ trừng trị người thế nào.

Sau khi đưa tân nương ra kiệu hoa, Liệt Phong nhẹ nhõm thở ra một hơi, ra lệnh một tiếng, trống nhạc rộn rã, đưa Hề Hề đi về hướng hoàng cung. Lúc này, thị vệ của Hàn Tuấn liền truyền lời, nói phải vòng quanh thành Hô Nhi Đặc một vòng, đây là tập tục của Nam Triều bọn họ. Nói đi là đi, không nghĩ đến, còn phải vòng qua một cái thôn, rồi dừng lại thổi một khúc nhạc, tên là “Quá thôn khúc”. Cứ đi một chút là dừng lại một chút, mãi đến chính Ngọ, mới đưa Yên Thị của hắn vào đến trong cung.

Liệt Phong thật sự hoài nghi, liệu Nam Triều thật sự có đúng là có hôn tục như thế không, hay vẫn là Hàn Tuấn cố ý làm khó hắn. Hắn thề, thù này không báo không phải quân tử, ngày sau nhất định phải dùng một công chúa, hòa thân đến Nam Triều, đương nhiên phải dựa theo hôn tục của Bắc Thương quốc, làm khó Hàn Tuấn một trận.

Màn đêm buông xuống, động phòng hoa chúc, một nhóm người không sợ chết muốn đi huyền ảo tân phòng.

Đương nhiên, dựa theo phong tục trên thảo nguyên, bọn họ sao dám đi huyền ảo đêm động phòng của Thiên Vu. Thế nhưng, hiện giờ lại đang dựa theo phong tục của người Nam Triều!

Một nhóm người to gan, rón ra rón rén, đi về phía tân phòng.

Tuy nhiên, chỉ thấy nền đỏ lay động, không có bóng dáng của Thiên Vu và Yên Thị.

Bóng đêm sương mù, một loan trắng sáng treo ở không trung.

Thảo nguyên mờ mịt, Liệt Phong và Hề Hề mỗi người cưỡi một con Đào Hoa mã, hiện tại đang giục ngựa chạy vội trên thảo nguyên.

“Hề Hề, bà bà Thánh Sư của nàng chạy nhanh thật.” Biết được luận võ chọn rằm ngày đó, là chủ ý của lão bà bà.

“Nếu không đi, thì chàng là đối thủ của Thánh Sư sao?” Hề Hề liếc mắt nhìn Liệt Phong, khẽ cười nói.

“Ta nghĩ bọn họ hiện tại đã phát hiện chúng ta mất tích!”

“Chàng nói có một ý hay, nhưng đêm thế này, chúng ta đi đâu?” Trời đêm đầu xuân, vẫn còn hơi lạnh.

“Nhìn kia kia!” Liệt Phong bỗng nhiên chỉ về phía sườn núi phía trước.

Xuyên qua ánh trăng và làn sương mù, Hề Hề phát hiện dưới triền núi, có một tòa lầu trại hoa lệ đứng lặng.

Hóa ra Liệt Phong đã sớm lệnh cho thị vệ dựng một cái lầu ở đây.

Liệt Phong bỗng nhiên phóng người lên, ôm lấy vòng eo mảnh mai của Hề Hề, thì thầm vào tai nàng: “Đó chính là nơi động phòng của chúng ta!”

Kế tiếp, liền ôm nàng đi về phía lầu trại.

HẾT

Cuối cùng cũng kết thúc truyện này. Chúc mừng Hề Hề chúc mừng Liệt Phong.

Nhưng lại nhớ đến một câu từng đọc được “Nàng hạnh phúc ta chắc chắn sẽ đau lòng, nhưng nếu nàng không hạnh phúc ta sẽ càng đau lòng hơn.” Thật ra đọc truyện này có rung rung vài chỗ... Vì ai chắc mọi người biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Mỹ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.